

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

3439

R 194138

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS O P E R A G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

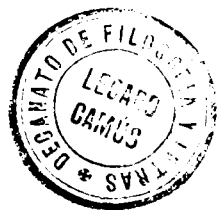
ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN QUINTUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIDCCXC

ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Ἀποκηρυχθεὶς τις, ἰατρικὴν ἐξέμαθι· μαίνετα τὸν πατέρα, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος φαρμάκου ὁδοῖ, ἀνελήφθῃ αὐθις εἰς τὸ γένος. μετὰ ταῦτα, μεμνῦσθαι τὴν μητρὶν ἰάσασθαι κελεύμενος, [καὶ λέγων μὴ δύνασθαι] ἀποκηρύττεται.

Abdicatus aliquis medicinam didicit. Patrem furiosum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato sanasset, receptus est in familiam. Post haec novercam furiosam sanare iussus, cum non paret, denuo abdicatur.

ΟΤΙ καινὰ μὲν ταῦτα, ὧς ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παράδοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος οὗτος ὁ νόμος αὐτῷ, καὶ συνήθως ἐπὶ τοῦτ' ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ καινότερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναται πείθεσθαι τούτῳ κελεύοντι· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; θεραπεύειν ἐκ

ABDICATUS.

NON nova ista, iudices, aut praeter spem a patre iam fiunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promptu illi ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, sed arris subire poenam periclitor, si ea non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid fieri potest absurdius? curare pro imperio, non iam quan-

Lucian. Vol. V.

A

προστάγματος, οὐκ ἔθ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται. ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν Φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμνηνότες, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαιται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασι σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὸν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ διὰ τοῦτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἢ ἂτιμότερος γένωμαι πολλάκις
 2 ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελευσθῆναι περιμένω· πρῶην γοῦν ἄκλητος ἦκον ἐπὶ βοήθειαν· ὅταν δέ τι ἢ τελῶς ἀπεγνωσμένον, αὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλωμαι. ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάβοιμ' ἂν

tum ars potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam iniuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Iam vero furiosus ille morbus plane desit; iracundus vero magis intenditur, & quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo eiectus saepius. Ego vero in his, quae possum, imperia non exspecto: quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admoveere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim,

ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχῶν· ὃς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θεραπείας, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὡς ἄνδρες δικασταὶ, ἐπὶ τῇ μητρὶ, χαλεπῶς ἐχούσης, χρηστὴ γὰρ ἦν καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνιωμένῳ· τὸ δὲ μέγιστον, ἐπ' ἐμαυτῷ, ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἀπροστάττομαι ὑπουργεῖν οὐ δυναμένῳ, καὶ δι' ὑπερβολὴν τῆς νέσου, καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν οὐ δίκαιον οἶμαι ἀποκηρύττεσθαι, τὸν ἂν μὴ δύναται ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὑπισχυόμενον. Δι' αὖς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπεκήρυξέ με, ῥάδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ πρὸς ἐπεινάς μὲν, ὡς οἶμαι, ἱκανῶς τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ὃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, ἀπολογησόμεαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν ἐμῶν. ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθής ἐγώ, ὁ κατασχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τότε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκείνα βοῶντι καὶ διατεινομένῳ,

quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero, iudices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium recusare videor, cum, quae imperantur, ministrare, tum ob morbi magnitudinem, tum propter imbecillitatem artis, non possum. Verum enimvero iustum non arbitror abdicari eum, qui, quae facere non potest, ea nec omnino promittat. Propter quas causas prius me abdicaverit, facile ex praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem, ut puto, satis respondi ipsa vita, quae infecuta est: atque ea, quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intrastabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indigna genere nostro perpetrans, tum quidem, multum illa & contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam.

ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ὥσπερ ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας, ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ, τὸν μετὰ ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπαν τῶν τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ περὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδεύματων ἔσπουδακότα, καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπώπτευνον ἤδη, ὥς οὐ σφόδρα καθεστηκός πατρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ' υἱοῦ συντιθέναί, καὶ ἥσαν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταύτ' εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκρεβोलισμόν, οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ, μῖσος ἄλογον, καὶ νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικαστήριον σκυθρωπὸν, καὶ βοήν, καὶ ὀργήν, καὶ ὅλως, χαλῆς μεστὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δεήσειν
 4 ποτὲ προσεδόκων. Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκίμοι-
 τάτοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος,
 καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος,

Egreffus autem domo, iudicium mihi magnum, & suffragium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si appareret, multum me a patris illis criminibus abesse, qui & in optimis studiis elaborarem, & cum viris versarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & suspicabar iam tum illud non satis mente constantis patris *iudicium*, quod iniuste irasceretur, & falsa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium ista putarent, & minas, & quaedam quasi praeludia mali non multo post ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promptu, triste iudicium, & clamorem, & iram, & omnino bile plena omnia. Propter haec sane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, exspectabam. Peregrinatus ergo, & probatissimorum apud exteros medicorum consuetudine, tum labore multo & studio indefesso usus, ar-

ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμνηότα, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἱατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρῶντων, οὐδ' ἀκριβῶς φιλοκρινούντων τὰς νόσους· πλὴν ὅπερ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱόν, οὔτε ἐμνησικακήσα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετὰ πεμπτος γενέσθαι περιέμεйна. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἀμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθύς ἰασάμενη, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραιεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνοραῖν εἴτε ἰασιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβηθικός τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τηνικαῦτα, ἣν μὲν εὐμεταχειρίστον ἦ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἣν δὲ κεκρατηκὸς ἦδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἴδωμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσ-
 ἀπτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχ-
 4 φιλοκρινούντων) Διακρινόντων. δοκιμαζόντων περιέρχας. V.

tem perdidici. Redux patrem invenio, aperte iam furem-tem, & a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate satis morbos discernent. V-
 rum, quod decebat facere filium bonum, neque abdicatio-
 nis memoriam adhibui, neque dum arcefferer exspectavi.
 Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem,
 habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque, ut mo-
 do dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim
 curavi: neque enim mos est nobis ita facere, neque ars
 hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, sa-
 nabilisne sit morbus, an incurabilis, & fines artis egres-
 sus? ac tum, si tractabilis sit, manum admovemus, & di-
 ligentiam afferimus omnem ad servandum aegrotum. Sin
 videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggre-
 dimur, servantes legem antiquam progenitorum artis me-

νης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἱ Φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς κεκρατημένοις. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἐτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τήρησας, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχειροῦν ἤδη, καὶ τὸ Φάρμακον τεβαρρηκότως ἐνέχθων, καίτοι πολλοὶ τῶν παρόντων ὑπώπτευον τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἴασιν διέβαλλον, καὶ
 5 πρὸς κατηγορίας παρεσκευάζοντο. Παρὴν δὲ καὶ ἡ μητρὶα Φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμὲ, ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρως ἐκείνον διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνῃ τὰ πάντα συνοῦσα, καὶ ὁμοδίατος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲν ἀποδεδιλίας (ἠπιστάμην γὰρ οὐ ψευδόμενά με τὰ σημεῖα, οὐδὲ προδώσουσάν τὴν τέχνην) ἐπῆγων τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ τῆς ἐπιχειρήσεως. καίτοι καί μοι τινες τῶν φίλων συμβούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολὴν τινα μείζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὥς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα

dicae, qui negant manum admovendam his, qui superati iam sint. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fines non multum egressum, observatis & accurate exploratis omnibus, manum iam admovebam, audacter infundebam medicamentum; multis licet praesentium suspectam dationem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad accusandum se parantibus. Aderat etiam noverca metuens ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metueret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim sola omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi esset. Verum enimvero nihil ego deterreri me passus, qui scirem, non futurum, ut signa me fallerent, ut ars me proderet, curationem, quo tempore coeperam, urfi: licet consulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustratus eventus calumniam mihi quandam induceret maiorem, ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam

Φαρμάκῳ, καὶ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐ-
τοῦ, καὶ τὸ κεφάλαιον, αῶος μὲν οὗτος εὐθύς ἦν, καὶ
ἐσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν· οἱ παρόντες
δὲ ἐθαύμαζον, ἐπὶναι δὴ καὶ ἡ μητρυῖα, καὶ Φανερὰ
πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ μοὶ εὐδοκιμοῦντι, καὶ κείνῳ σω-
φρονοῦντι. οὗτος δ' οὖν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε
μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλα-
βῶν, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν
ἀποκλήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐπαιεῖτό με, σωτῆρα καὶ
εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πείραν εἰληθέναι ὁμολο-
γῶν, καὶ περὶ τῶν ἐμπρασθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος.
τοῦτο γενόμενον εὐφραυνε μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν
χρησταί· ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσοις ἀποκλήρυξις υἱοῦ, ἡδίων
ἀναλήψεως. εἶδον γοῦν τότε οὐ πάντας ὁμοίως ἡδομένους
τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς τινος καὶ χρόαν τρεπομένην,
καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον,
οἷον ἐκ Φθόρου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς

adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa,
salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: lauda-
re noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego,
quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, ne-
que cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab
his, qui adfuerant, omnia, solvit abdicationem, filium me
sibi de novo assumpsit, servatorem & bene meritum appel-
lans, passus, experimentum se iam certum habere, exeuans
illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui
aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatione filii
iucundior receptione fuerat. Videbam igitur tunc non ae-
qualiter omnes delectari negotio, sed statim cuiusdam, &
versum colorem, & conturbatum visum, & vulgum ira-
tum, quale quid ex invidia & odio solet fieri. Nos igitur,
ut facile est ad existimandum, in iucunditate & animi ob-

τὸ εἶδος, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδίαις ἦμεν, ἀλλήλους
 6 ἀπειληφότες. Ἡ μητριὰ δὲ μετὰ μικρὸν εὐθύς νοσεῖν
 ἤρξατο, νόσον, ᾧ ἄνδρες δικασταί, χαλεπὴν καὶ παρά-
 λογον. ἀρχόμενον γὰρ εὐθύς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· οὐ
 γὰρ ἀπλουν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλ-
 λά τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξε,
 καὶ ἐς τοῦμΘανὲς ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα
 ἡμῖν ἐστὶ σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμνηνόντων. ἐν δὲ ἐκείνῳ
 καινὸν ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν
 γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραεῖά ἐστι, καὶ παρ-
 όντων, εἰρήνην ἄγει ἢ νόσος· ἂν δὲ τίνα ἱατρὸν ἴδῃ, καὶ
 τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκείνου μάλιστα παροξύνεται·
 ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τοῦ πονήρως καὶ ἀνηκέστως ἔχειν
 ἐστὶ τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠνιώμην, καὶ τὴν γυ-
 ναικὰ ὠκτεῖρα ἀξίαν εὔσαν, καὶ παρὰ τὸ προσῆκον δυσ-

3 Παράλογον) Παράλογον λί-
 γουσι ἀρσινικῶς οἱ τ' ἄλλοι, καὶ
 μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδο-
 ξον, καὶ ὃ οὐκ ἂν τις προσδοκῇ.

οἶον τοῦ πολέμου τὸν παράλογον,
 καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς παράλογος,
 παραλόγως δὲ τὸ ἀνεκτίστως λέγει
 καὶ παρὰ προσδοκίαν. V.

lectione esse, qui recepisse alter alterum. Noverca
 autem paulo post statim aegrotare coepit, morbum, iudi-
 ces, difficilem & irrationabilem: incipiens enim statim ma-
 lum observavi. Neque enim simplex, aut innatans modo
 furoris species; sed antiquum aliquod desidens in animo
 malum ruptis quasi vinculis evicit in publicum. Sunt qui-
 dem alia quoque signa nobis multa sine spe sanationis fu-
 rentium: unum autem illud novum hac in muliere obser-
 vavi. Etenim ad reliquos mitior est & mansueta, praesen-
 tibus his, inducias agit morbus: at si quem medicum vi-
 deat, & hoc solum nomen audiat, ad illud maxime exacer-
 batur: quod quidem ipsum, quam male illa habeat & in-
 sanabiliter, est indicium. Haec videns aegre tuli equidem,
 & miseratus sum feminam, quod merebatur, praeter fas

τυχῆσαι. Ὁ πατὴρ δὲ ὑπὸ ιδιωτείας (οὐ γὰρ οἶδεν 7
 ὅτι ἀρχὴν τοῦ κατέχοντος κακοῦ, οὔτε τὴν αἰτίαν, οὔτε
 τὸ μέτρον τοῦ πάβους, ἐκέλευεν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον
 ἔγχεαι Φάρμακον. ὦτο γὰρ ἐν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ
 μίαν τὴν νόσον, καὶ τὰρρώστημα ταυτὸν, καὶ παραπλη-
 σίαν τὴν θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστα-
 τον, ἀδύνατον εἶναι Φημι σώζεσθαι τὴν γυναῖκα, καὶ
 ἠτᾶσθαι ὑπὸ τῆς νόσου ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀρ-
 γίζεται, καὶ Φησὶν ἐκόντα καθυφίεσθαι, καὶ προδιό-
 ναι τὴν ἀνθρώπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς τέχ-
 νης. καὶ πάσχει μὲν σύνηδες τοῖς λυπούμενοις ὀργίζον-
 ται γοῦν ἅπαντες τοῖς μετὰ παρήσας τάλῃ ῃ λέγου-
 σι. πλην ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ᾶ, δικαιολογήσομαι πρὸς
 αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Καὶ πρῶτόν 8
 γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἄρξομαι, καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξαι
 βούλεται, ἢ εἰδῇ οὐκ ἔβ' ὁμοίαν οὔσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ

15 Καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξαι χεῖρεϊ. ἢ ᾧ δείκνυσσι μὴ δοκεῖν τοῖς
 βούλεται) Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες, ἢ νόμοις δις ἀποκηρύττεσθαι τὸν υἱόν.
 πρώτοις δὲ ὁ λέγων τῇ νομίμῃ ἐπι- V.

infortunatam. At pater prae imperitia, qui neque princi-
 pia mali, quod eam tenet, neque causam, neque modum
 novit, curare illam iussit, atque idem infundere ei medi-
 camentum: putavit enim unum esse furoris genus, mor-
 bum unum, infirmitatem eandem, quae similem curatio-
 nem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, nego fieri
 posse, ut fervetur mulier, cum superari eam a morbo fa-
 teor; indignatur, irascitur, me ultro ait subtrahere me, &
 mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accusat. At-
 que usu illi venit, quod solet dolentibus: irascuntur enim
 omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quan-
 tum potuero, causam apud illum dicam, & pro me, &
 pro arte. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me
 vult, ut sciat, non iam similem esse sibi, ut prius, potesta-

πρότερον τὴν ἐξουσίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομοβέτης, οὐδὲ πάντας υἱίας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐβέλωνσιν ἀποκηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν, οὕτω καὶ τῶν παίδων προϋνόησεν, ὥς μὴ ἀδίκως αὐτὰ πᾶσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἔφη γίγνεσθαι, εὐδ' ἀκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλεσε, καὶ δοκιμαστάς ἐκάβισε, τοὺς μῆτε πρὸς ὀργὴν, μῆτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινεῖντας. ἦδει γὰρ πολλοῖς πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρισταμένας, καὶ τὸν μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκέτη πινυόμενον ἢ γυναῖκα ἐχθρῶ. οὐκ οὐκ ἠγεῖτο ἀδίκαστον γίγνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθύς ἀλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγος ἀποδίδοται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται. Ἐπεὶ τοί-

15 Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται) "Ὁρα πῶς δ' ἐνταῦθα λέγων τὸ ἴδιον τοῦ ἀπὸ γνώμης στοχασμοῦ ὑπεμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς

τὴν στοχαστικὴν τῆς κατηγορίας πρότασιν οὐ στοχαστικὴν τὴν ἀπολογίαν ποιῆται, ἀλλὰ νομίμως κίχεται, καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. V.

tem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios, neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, neque omnibus de causis. Sed quemadmodum patribus sic irasci permittit, ita etiam filiis, ne iniuste hoc patiantur, prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine iudicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestimatores sedere iussit, neque irate, neque calumniose quid iustum sit iudicatueros. Norat enim, multis saepe irrationabiles irae causas esse, & alium mendaci cuidam calumniae fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimicae. Quare voluit non sine iudicio hoc negotium transigi, neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quoque infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum relinquitur. Quandoquidem igitur licet, & accusationem

νυν ἔξεστι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνου ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρῖναι δὲ εἰ εὐλογα αἰτιᾶται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες· αὐτὸ μὲν ὁ μοι ἐπιφέρει, καὶ ἐφ' ᾧ νυν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἐτι δοτέον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, καὶ χρησαμένῳ τῇ παρὰ τοῦ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν πατρικὴν ταύτην δυναστείαν· εἴτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναι Φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενέσθαι καὶ τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδίκας, καὶ τὸν φόβον αἰδίων, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συν-οργίζεσθαι, μετὰ μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ἐπὶ καιροῦ δοκοῦν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφικναι, καὶ ἀγανακτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τῆς τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἢν δ' ἅπαξ ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσῃται τῷ

solam in potestate habet pater, iudicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, iudices: ipsum quidem, quod mihi obiicit, & de quo nunc indignatur, nondum confiderate; prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel iam abdicavit, & potestate legis usus est, illudque patrium imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem iniustissimum esse tale quid aio, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adiuvere iras, paulo post autem solvi, & rursus aequae valere, atque omnino sursum deorsum iura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum le-

νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἴτα, μετὰ ταῦτα ἀνα-
 λάβη, χρηστὸν εἶναι μεταπεισθεῖς, ἐπὶ τούτων ἀνάγκη
 μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύε-
 σθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τοῦ μὲν γὰρ τὸν γεν-
 νηθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδέν, οἶμαι,
 γνῶρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τοῦ γένους
 παραιτεῖσθαι συγκεχώρηται, τοῖς ὅτε ἡγνῶουν ἀναθρε-
 10 ψαμένοις. Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξου-
 σίας αὐτός τις ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβη, τίς
 ἔτι μηχανῇ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χῆσις ὑπόλοι-
 πος τοῦ νόμου; Φαίη γὰρ ἂν πρὸς σὲ ὁ νομοθέτης, εἰ πο-
 νηρὸς οὗτος ἦν, καὶ τοῦ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιος, τί παθὼν
 ἀνεκάλεις; τί δ' αὖθις ἐπαῆγγες ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυσες
 τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τοῦ μὴ ποιεῖν ταῦ-
 τα κύριος. οὐ γὰρ δὴ ἐντροφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐ-
 δὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς ἀνάγεσθαι τὰ δικαστή-

ge abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec
 receperit, bonum esse contra priorem sententiam persua-
 sus: in his iam necessario manendum, nec transfiliendum,
 neque mutandum consilium, neque iudicium retractandum.
 Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo
 dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia re-
 probare concessum est iis, qui tum, cum ignorarent, alue-
 re. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate
 pro se aliquis, quem probavit, recepit; quomodo iam mu-
 tare sententiam potest, aut quis legis usus ei relictus est?
 Dixerit enim ad te legislator: Si malus hic fuit, & abdicari di-
 gnus, quid tibi in mentem venit, ut revocares? quid rursus reduxi-
 sti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi
 erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad ani-
 mi tui libidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias cir-

ρια, οὐδ' ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρέτας τῶν σοὶ δοκούντων· ὅτε μὲν κολάζοντας, ὅτε δὲ διαλλάττοντας, ὁπότε σοι δοκῇ. ἅπαξ γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, καὶ τότε, ἣν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇ· τὸ δ' ἅπαυστον τοῦτο, καὶ αἰδίον, καὶ πολὺ, καὶ ῥάδιον, μεῖζον ἤδη τῆς πατρικῆς ἐστὶν ἐξουσίας. Μὴ δὲ, I I
πρὸς Διός, ὦ ἄνδρες δικασταί, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἐκούσιον τὴν ἀνάληψιν πεποιημένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὐθὺς ἐπὶ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἥς ἕξωρος ἦσθ, καὶ ἔωλος ἢ προβεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ προδεδαπανημένη. ὁρᾶτε γάρ που καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τῶν κλήρῳ λαχόντων δικαστῶν, ἣν τις ἀδίκον οἶηται γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νό-

cumagas iudicia; neque, ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & iudices sedent testes, vel ministri potius, eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconciliantes, prout tibi visum fuerit. Semel genuisti, aluisti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si iuste illud videaris facere. Illud autem indefinenter facere & perpetuo, & saepe, & temere, maius iam est potestate patria. Nolite fane, obsecro, iudices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris iudicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurat, cuius iam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illo solo actu vim suam amisit & consumpta est. Videtis quodam modo in aliis etiam iudiciis, ut a iudicibus sortitione lectis, si quis iniustum factum putet iudicium, permittat lex ad aliud provocare &

μος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἦν δέ τινες ἐκόντες αὐτοὶ συνῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἐξῆν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἰ τούτους τις αὐθαίρετος εἴλετο, στέργειν ἐστὶ δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. οὕτω δὴ καὶ σὺ, ὃν ἐξῆν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἂν ἄξιός ἐδόκει τοῦ γένους, τοῦτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείληθας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιός αὐτοῖς παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηται. ἀμετανόητον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν διαλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μετὰ κρίσιν οὕτω πολλὴν, καὶ δύο δικαστήρια, ἐν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ παρητήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μετεβουλευσώ, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας· τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ἐπὶ τῶν τελευταίων, καὶ Φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμα-

abire tribunal; si aliqui ultro de iudiciis convenerint, & delectis a se permiserint arbitrium, non iam *permittat*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, iustum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non iam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus, & bonum iam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non iam subiectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo iudicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me eiecisti, alterum tuum ipsius, cum mutato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas, quae post ea deliberasti. Mane ergo in ultimis, tuere iudicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim

τας, τοῦτ' ἐκύρωσας. Ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ φύσει παῖς 12
 ἦν, θέμενος δέ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναι ἂν σοι
 ὥμην. ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατόν ἦν, τοῦτ' ἄδι-
 κον λύειν ἅπαξ γενόμενον. τὸν δὲ καὶ φύσει, καὶ αὖτις
 προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐσπεποιημένον, πῶς εὐλογον αὖ
 ἀπαθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τῆς μιᾶς οἰκειότητος ἀπο-
 στέρειν; εἰδ' οἰκέτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον
 πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησας, μεταπεισθεῖς δὲ ὡς οὐδέν
 ἡδίκουν, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἂρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν
 ὀργισθέντι, αὖτις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν;
 οὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύ-
 ρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιούσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ'
 ἐξεῖναι τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἐκὼν
 ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.
 Σκέψασθε δὲ ἤδη οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐ 13
 δέπω ταῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρόν. οὐ-

ipſi tibi placuit, hoc probaſti, hoc ſanxiſti. Equidem ne-
 que, ſi non natura eſſem filius, ſed adoptatum me abdicare
 velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non fa-
 cere licebat, illud, ubi ſemel factum, diſſolvere iniquum
 eſt. Illum autem, qui natura, deinde rurfus voluntate &
 ſententia tua in domum adſcitus eſt, quomodo rationabile eſt
 rurfus expellere, & uno familiae iure privare ſaepius? Si
 vero ſervus fuiſſem, tuque primo, malum me putans, vin-
 xiſſes; ac deinde mutata perſuaſione arbitratus, nihil me in-
 iuſtum egiſſe, liberum dimiſiſſes: numquid tibi aliquando
 irato liceret in ſimilem me ſervitutem retrahere? Minime.
 Haec talia enim firma & perpetuo rata eſſe leges iubent. De
 eo igitur, quod non liceat iſti abdicare, quem ſemel a ſe ab-
 dicatum ſponte receperit, licet multa adhuc, quae dicam,
 ſuperſint, tamen definam. Videte autem nunc, qualem me
 hominem abdicatum eat: & nondum hoc dico, tum im-

δεχ γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτι τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πιστὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν παρὰ τῆς ἡλικίας ἔχοντα· μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μηδὲν ἠδικημένος ὡς ἂν ἔγωγε Φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πεπονθώς, παρητεῖτο τῆς οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἐναγχος, καὶ εὐεργέτην γεγεννημένον, οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστότερον; σωθέντα δὲ ἐμέ, καὶ τηλικούτον κίνδυνον διαπεφυγότα, τοῖς τοιούτοις εὐδὺς ἀμείβεσθαι, τῆς θρασύτητας ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτω ῥαδίως ἐπιλελῆσθαι, καὶ ἐπὶ τὴν ἐρημίαν ἐλαύνειν, τὸν ἐφησθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο, μὴ μόνον δ' οὐ μνησικακήσαντα, ἀλλὰ καὶ σώσαντα, καὶ σω-
 14 Φρονεῖν παρασκευάσαντα; Οὐ γὰρ μικρὸν, ὡς ἄνδρες δικασταί, οὐδὲ τὸ τυχόν εὖ πεποιηκώς αὐτόν, ὅμως τῶν τοιούτων νῦν ἀξιούμαι. ἀλλ' εἰ καὶ οὗτος ἀγνοεῖ τὰ τότε,

peritum, iam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars iuverit; neque, tum iuvenem, nunc autem iam provectum, qui ab ipsa iam aetate argumentum habeam, iniuriam me non temere facere: parvum enim fortasse hoc etiam fuerit. Verum illo tempore, licet iniuria nulla laesus, ut ego possem dicere, tamen nec ausus beneficio, domo me exclusit: iam vero servatorem recens & bene de se meritum, quo quid fieri possit ingratus? servatum mea opera, tali superato periculo, talem statim mercedem persolvere: nec ulla curationis illius ratione habita, statim oblivisci, & in solitudinem eiecere eum, qui iure meminisse poterat, quam iniuste eiectus fuerit, sed idem non solum memoriam iniuriae non adhibuit, verum salutem praestitit & sanitatem? Neque enim parvum est, iudices, neque quotidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc *poenis* me dignum censet. Sed etsi forte iste ignoret, quae tum

πάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα ποιοῦντα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα, καὶ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ παραλαβὼν, τῶν μὲν ἄλλων ἱατρῶν ἀπεγνωκότων, τῶν δ' οἰκείων Φευγόντων, καὶ μηδὲ πλησίον προσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς καὶ κατηγορεῖν δύνασθαι, καὶ περὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὄρας, ὦ πάτερ, τὸ παράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον, οἷα νῦν ἡ γυνὴ ἐστὶ, πρὸς τὴν ἀρχαίαν Φρόνησιν ἐπανήγαγον. οὐ δίκαιον οὖν τοιαύτην μοι γενέσθαι ἀντ' ἐκείνων τὴν ἀμοιβήν, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. ὃν γὰρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις εὔσαι τὴν γυναῖκα, καὶ παμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς οὐ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπῆλλαξα, ὑπεραγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπῆλλαγμένος; σὺ δὲ, ὅπερ ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθὺς ἐς δι-

acta sunt; at vos noſtis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, deſperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere auſis, ac talem reddiderim, qui etiam accuſare poſſit, & de legibus diſputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui ſtatus ſpecimen. Talis fere cum eſſes, qualis nunc mater eſt, ad priſtinam te mentem revocaſi. Non igitur iuſtum eſt, eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adverſus me ſolum ſapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum eſſe, ex ipſa tua accuſatione manifeſtum eſt. Quem enim odio iam habes, qui non ſanem uxorem tuam cum extremis conſiſtantem malis, & peſſime omnino habentem, cur non multo porius vehementer amas, quod ſimilibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis ſolutus? Tu vero, quod ingratiſſimum,

καστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένος κολάζεις, καὶ ἐπὶ τὸ
 ἀρχαῖον ἐκεῖνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγι-
 γνώσκεις νόμον. καλὸν γοῶν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ
 τέλει, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῶν Φαρμάκων, ἐπὶ τὸν ἰα-
 15 τρὸν υγιαίνων μόνον. Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν
 εὐεργέτην τούτῳ κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα
 ἐξελαύνειν, καὶ τὸν σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀνα-
 στήσαντα τιμωρεῖσθαι. οὐκ, ἦν γε τὰ δίκαια ποιῆτε.
 καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἀμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν
 μοί τις οὐ μικρὰ προοφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέπον-
 τα τούτον, καὶ ἥς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τῶν μὲν
 παρόντων καταφρονεῖν, δι' ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγ-
 γνάμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία
 τυγχάνοι, ὥς πάντα ὑπερπαίειν τὰ μετὰ ταῦτα. ὅπερ
 οἶμαι καὶ μοι πρὸς τούτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ ὃς τοῦ
 βίου παντὸς χρεώστης ἐστὶ μοι, καὶ ὦ τὸ εἶναι, καὶ τὸ
 σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι παρέσχημαι, καὶ μάλιστα

recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus punis;
 & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem le-
 gis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna me-
 dicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.
 Vos autem, iudices, huic permittetis punire bene de se
 meritum, servatorem expellere, sanae mentis restitutorem
 odisse, afficere supplicio, qui iacentem erexit? Minime, si
 quidem iuste agatis. Etenim si maxima nunc peccata com-
 misissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam
 iste respiciens, cuius recordatus, iure meritoque praesentia
 contemneret, in promptu propter ista haberet veniam: ma-
 xime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea,
 quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum
 mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam
 mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intel-

ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἥττους εἶναι
ὡμολόγουν τῆς νόσου. Τοῦτο γὰρ μείζον οἶμαι ποιεῖν τὴν 16
ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὥς οὔτε υἱὸς ὢν τότε, οὔτε ἀναγκαίᾳ
τῆς θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὼς,
καὶ ἀλλότριος, τῆς Φυσικῆς αἰτίας ἀΰειμένος, ὅμως οὐ
περιεῖδον, ἀλλ' ἐβελοντῆς, ἄκλητος, αὐτεπάγγελτος,
ἦκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα,
καὶ τὸν πατέρα ἐμαυτοῦ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀπο-
κηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυ-
σα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ Φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης
εὐεργεσίας τὴν ἐς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριάμην, καὶ ἐν οὗ-
τως ἐπισφαλεῖ καιρῷ τὴν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπε-
δείξάμην, καὶ μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ
γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεΐάνην. πόσα γὰρ οἶσθε
παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, κλι-
ροφουλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἰκόντα τῇ τοῦ πάβους ἀκμῇ

ligit, praeflitterim, idque eo maxime tempore, cum reli-
qui omnes spem abieciissent, seque impares morbo fassi es-
sent. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod
neque filius eo tempore, neque necessariam habens cura-
tionis causam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali
necessitudine solutus, tamen non neglexi *patrem*; sed sponte,
invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, assiduus
fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, causam de
abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia sedavi,
legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reductum
in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi
meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum *quasi*
adoptavi, germanumque me filium difficulti tempore ostendi.
Quae enim subisse me putatis? quantum laborasse prae-
sentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum
nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti

νῦν δὲ, τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἀπάντων τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ἐπισφαλέστατον, τοὺς τοιοῦτους ἰασθαι, καὶ πλησιάζειν οὕτω διαχειμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφιάσι τὴν λύτταν, ἐπιξέσαντος τοῦ πάθους. καὶ ὅμως πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκησα, οὐδ' ἀπεδειλίασα· συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ
 17 τελευταῖον ἐκράτησα τῷ Φαρμάκῳ. Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, ποῖος δὲ ἢ πόσος ὁ κάματος ἐγχείαι Φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προσδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥαδίον ἐς ἴασιν τὸ σῶμα, καὶ τῆς ἀπάσης ἕξως φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχυαίνοντα, καὶ οἷς χρή τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνου ἐπινοοῦντα, καὶ ἡρεμίας μηχανώμενον, ἅπερ οἱ μὲν ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥαδίως πεισθεῖεν ἂν· οἱ μεμνηότες δὲ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνιόχητοι, καὶ τῷ

aliquantum malo, artem opponerem? Est vero omnium in medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despondi animum: sed congregiens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnaui. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, *Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet; nutriendo, & movendo quantum opus est, & somno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi

ἰατρῶν ἐπισηφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι.
 ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενέσθαι
 τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίζωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἀμάρ-
 τημα, ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥαδίως ἐκεί-
 κα ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεπώδισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν
 τέχνην διέσφηλε. Τὸν οὖν ταῦτα πάνθ' ὑπομεμενηκότα, 18
 καὶ οὕτω χαλεπῶ νοσήματι προσπαλαίσαντα, καὶ πά-
 θος ἀπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότατον νενικηκότα, ἔτε
 τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βού-
 λεται ἐρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ
 φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειδόμενος,
 σώζω καὶ διαφυλάττω, ὧ ἄνδρες δικασταί, τὸν πατέρα
 ἡμαντῶ, καὶ ἀδικῇ οὗτος. εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖδα
 τοῖς νόμοις, ὡς φησιν, ἀκολουθῶν διαφθείρει, καὶ τοῦ
 γένους ἀποστερεῖ, μισόπαις οὗτος, ἐγὼ φιλοπάτῳ γί-
 γνομαι· ἐγὼ τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, οὗτος τὰ τῆς φύ-
 σεως παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὦ πατὴρ, μισοῦν-

medico, & curatione vix superabiles. Cum enim saepe ef-
 fecimus, ut prope finem fimus, cum speramus; incidens
 parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo mor-
 bo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem
 fallit. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi
 adeo aegritudine conflictatus est, qui morbum morborum
 omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare
 permittetis, & pro sua libidine interpretari leges contra
 optime de se meritum patiemi, & contra ipsam pugnare
 naturam sinetis? Ego naturae obsecutus, iudices, servo &
 custodio mihi patrem, etiamsi iniuriam ipse mihi faciat. Si
 vero filium, a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, ob-
 temperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est,
 amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae
 vim despicit, & ius ipsum contumeliose conculcat. Vah pa-

τος ἀδίκως ὡς παῖδός, Φιλοῦντος ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ
 γὰρ ἑμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντες, ὅτιμισούμενος,
 οὐδέον Φιλῶ, καὶ Φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ
 Φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παῖσι
 τοὺς πατέρας ἐπιτάττει Φιλεῖν. ἀλλ' οὗτος ἐκὼν καὶ τοὺς
 νόμους παρορᾷ, οἱ τοὺς οὐδέν ἡδίκηκότας παῖδας τῷ γένει
 φυλάττουσι, καὶ τὴν Φύσιν, ἡ τοὺς γεννήσαντας ἔλκει
 πρὸς πόθον τῶν γεγεννημένων πολὺν, οὐχ ὅπως μείζους
 ἀρχὰς εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δικάιά μοι τῆς
 εὐνοίας ἐσφέρει, καὶ ἐπιδίδωσιν ἢ, τόγε ἔλαττον, ἐμὲ
 μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τοῦ φίλτρου. ἀλλ', οἱμοι τῆς συμ-
 φορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ Φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα
 ἐλαύνει, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον
 ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς Φιλόπαιδας νόμους, ὡς μισόπαι-
 δας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὡς μάχης, ἣν ἐσάγεις
 19) πᾶτερ τοῖς νόμοις κατὰ τῆς Φύσεως. Οὐκ ἔστι ταῦτα,

trem iniuste odio habentem! vah filium amantem etiam in-
 iustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui
 exofus praeter officium amem, & magis amem, quam con-
 venit: cum tamen natura patribus magis iniungat amare li-
 beros, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit,
 quae liberos nullius iniuriae reos servant generi, & natu-
 ram, quae parentes ad vehemens eorum, qui nati sunt, de-
 siderium trahit: tantum abest, ut, cum maiores habeat be-
 nevolentiae erga me causas, maiora etiam benevolentiae
 officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imite-
 tur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calami-
 tatem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit,
 & bene merentem afficit iniuria, & amplectentem abdicat,
 & leges liberis faventes, tanquam inferas liberis in me tor-
 quet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & natu-
 ram! Non sunt, non sunt ista, ut tu vis. Male interpretaris,

οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις· κακῶς ἐρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καὶ
 λῶς κειμένους τοὺς νόμους. οὐ πολεμεῖ Φύσις καὶ νόμος
 ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ
 συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν
 εὐεργέτην, ἀδικεῖς τὴν Φύσιν. τί καὶ τοὺς νόμους συν-
 ἀδικεῖς τῇ Φύσει; οὐς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ Φιλό-
 παιδας εἶναι θέλοντας, οὐ συγχωρεῖς, καθ' ἐνὸς παιδὸς
 ὡς κατὰ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ
 ἔων ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παίδων πρὸς τοὺς
 πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· αἰτοὶ γὰρ ἐπὶ τοῖς
 μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένους. καὶ μὴν οἱ γὰρ νόμοι
 καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδόασιν κατὰ τῶν τοὺς εὐ-
 εργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ πρὸς τῷ μὴ ἀμείβε-
 σθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξιῶν,
 σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς
 μὲν οὖν οὔτε ἀποκηρύττειν ἐτι τούτῳ ἔξεστιν, ἀπαξ ἤδη

pater, leges bene constitutas. Non pugnant natura & lex
 circa benevolentiam : sequuntur hac in re se invicem, &
 mutuo se dissolvendis iniuriis adiuvant. Contumeliose tra-
 ctas bene de te meritum : in naturam iniurius es. Quid etiam
 leges una cum natura iniuria complecteris? quas, bonae,
 iustae, liberorum amantes esse cum velint, tales esse non
 concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus
 plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis,
 quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere
 cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt
 propositae. Et sane ingrati animi iudicium dant leges con-
 tra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille
 autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper
 propter ipsa, quibus affectus est, beneficia punire cupit, con-
 siderate, si quem iniuriae excessum reliquerit. Quae cum
 ita sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui se-

- τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένω
τοῖς νόμοις, οὔτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλι-
καῦτα γεγενημένον ἀπαθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας παραι-
20 τεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται. Ἦδὴ δὲ καὶ ἐπ' αὐ-
τὴν τὴν αἰτίαν ἔλθωμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλη-
μα ἐξετάσωμεν ὅποῖόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὴν
γνώμην ἀναδραμεῖν τοῦ νομοθέτου. ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς
ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὅσάκις ἂν ἐβέλῃς ἀποκηρύττειν,
καὶ κατὰ γε τοῦ εὐεργέτου προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην
συγχωρήσωμεν, οὐχ ἀπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις
αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης Φησὶν, ὅ, τι
ἂν τύχη ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ
ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἂν
ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὧ ἄνδρες δικα-
σταὶ, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ
ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. οὐκοῦν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρ-
21 ξομαι δὲ ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν μαρίαν εὐθύς. Τὰ μὲν δὴ

mel iam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus;
neque alioquin iustum esse, bene adeo meritum reiici, &
expelli domo, satis, puto, demonstratum est. Iam vero ad
ipsam quoque causam veniamus abdicationis, & crimen
ipsum, quale sit, examinemus. Opus vero est rursus ad
sententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad par-
vum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & con-
tra bene meritum insuper hanc tibi potestatem concedamus:
non tamen simpliciter, puto, neque omnibus de causis ab-
dicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accusaverit pater,*
abdicato, & sufficit velle tantum, & arguere. Quid enim opus
fuiſſet iudicio? Sed vos, iudices, iubet considerare, ma-
gnisne & iustis de causis irascatur pater, an minus. Igitur
hoc iam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem
statim consecuta sunt. Primum quidem, quod sanitate re-

πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀπο-
κηρύξεως, καὶ σωτῆρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ.
καὶ οὐδὲν, οἶμαι, ταῦτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο.
τὰ μετὰ ταῦτα δέ, τί τῶν πάντων αἰτία; τίνα θερα-
πείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρῆκα; πότε ἀπόκοιτος
ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κόμους ἐγκα-
λεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοσκὸς ὕβρισται; τίς ἡτιά-
σατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστίν, ἐφ' οἷς μάλιστα
ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μη-
τρὶς; τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαι-
τεῖς; Οὐ, Φησιν. ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προσταττό- 22
μενος, οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἀν' ἄξιός εἰς ἀποκηρύ-
ξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἶα προσταττον-
τι αὐτῷ, ὑπακούειν οὐ δυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ, πρὸς
ὀλίγον ὑπερβήσομαι. πρότερον δ' ἀπλῶς ἐκεῖνό Φημι, ὡς
οὐ πάντα προσταττειν οὔτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ'

stituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem rescidit: *tum*
servator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in
his crimen, puto, esse potuit. Eorum autem, quae secuta
sunt, omnium quid accusat? quem cultum, quam curam
filii praetermisi? quando abnoctavi? quas computationes
intempestivas, quas comissiones accusas? quae luxuria
mea est? quis leno pulsatus? quis accusavit *me*? nemo unus.
Atqui haec sunt, propter quae maxime abdicare lex per-
mittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc
nomine accusas? & morbi rationem a me repetis? *Non*,
inquit. Quid ergo? *Quod curare eam iussus non vis; & pro-*
pter hoc dignus fueris abdicatione, parere recusans patri. Ego ve-
ro, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possim, obe-
dientiam negare videar, *disputare* paulum differam. Prius
vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit iniun-

ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οὖν τοῖς τῶν προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνά ἐστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῆς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τῶν κατ' οἶκον ἐπιμελεῖσθαι κελεύης, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν προσταττής, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμφεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἐστι τοῖς παισιν, ὄντα τῶν τεχνῶν, καὶ τῆς τούτων χρήσεως; καὶ μάλιστα, εἰ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γραφεῖ πατρὸς προσταττή, ταῦτα μὲν τέκνον γράφε, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τήν δὲ μὲν τὴν ἁρμονίαν κροῦε, τήνδὲ δὲ μή· καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μή· ἄρα ἂν τις ἀνάσχοιτο ἀποκηρύττοντα, ὅτι μὴ κατὰ τὰ ἐκείνω
 23 δοκοῦντα ὁ παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ; Οὐδὲ εἰς, οἶμαι. τὸ δὲ τῆς ἱατρικῆς, ὅσω σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησι-

gere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur a patre, alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, si violentur, digna: si aegrotet ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare iubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere iniungas, ego pigrer. Omnia haec, & quae sunt in eodem genere, rationabiles habent causas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent, inprimis si ipse pater nulla inde laedatur iniuria. Quandoquidem si pictori pater iniungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non*; & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam non*; & fabro, *Talia fabricare, talia non*: num quis ferat abdicare volentem, quod filius non, prout ipsi placet, arte utatur? Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vi-

μᾶλλον, τοσούτω καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς
 χρωμένοις, καὶ τίνα προνομίαν ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον
 τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως· ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδὲν, μηδὲ
 προστατέεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα,
 καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν
 γενέσθαι νόμου, μηδ' ὑπὸ φόβον, καὶ τιμωρίαν δικα-
 στηρίου, μηδ' ὑπὸ ψῆφον, καὶ πατρὸς ἀπειλὴν, καὶ ὀρ-
 γὴν ιδιωτικὴν. ὥστε καὶ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς οὕτως, καὶ
 διαρρήδην ἔλεγον, οὐ βούλομαι, οὐδὲ θεραπεύω δυνάμε-
 νος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην οἶδα, καὶ τῷ πατρὶ,
 τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τύ-
 ραννος οὕτω βίαιος, ὥς ἀναγκάσαι ἂν καὶ ἄκοντα χρῆ-
 σθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἱκετείαις καὶ δέησε-
 σιν, οὐ νόμοις καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν,
 οἶμαι, προσήκει· πείθεσθαι τὸν ἱατρὸν χρὴ, οὐ κελεύε-
 σθαι, βούλεσθαι, οὐ φοβεῖσθαι, ἐπὶ τὴν θεραπείαν
 οὐκ ἄγεσθαι, ἐκόντα δὲ ἐρχόμενον ἥδεσθαι· πατρικῆς

tae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & prae-
 rogativam habere hanc artem iustum est in ipsa utendi po-
 testate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, tra-
 ditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti
 legum subiici, neque metui & poenae iudicii neque suffra-
 gio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Ita-
 que etiam si hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, ne-
 que curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, re-
 liquis omnibus indoctus esse volo*: quis tyrannus ita violentus,
 qui cogere audeat, & invitum arte sua uti aliquem velit?
 Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus
 & iris, & iudiciis subiicere, puto, convenit. Persuasione
 vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri;
 ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaude-

δ' ἀνάγκης ἄμοιρος, ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰα-
τροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ
24 ἀτελείας, καὶ προγομείας διδόασιν. Ταῦτα μὲν οὖν ἀ-
πλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδα-
ξαμένου με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαν-
τος, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπεΐαν, καὶ ταύ-
την δυνατὴν οὔσαν, ἀντέλεγον. νυνὶ δὲ καί κ' ἐγὼ ἐννόησον,
ὡς παντάπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἐὼν με χρῆσθαι
μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην
οὐχ υἱὸς ὢν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκεῖμενος,
καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπο-
λέλαινυκα, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα
διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα Φαρμάκων παρασκευήν;
οὐδ' ἦν τιναοῦν' ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων
ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεούμενος, ἐπαι-
δεύομην. καὶ μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὰ

re. Necessitatis autem a patre impositae expers, & immu-
nis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores,
& sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas
tribuant. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte
dicerem, etiam si tibi, cum docendum me curasses, & pro-
vididisses multum, & in doctrinam meam impendidisses, in una
tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem.
Iam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem ratio-
nem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris.
Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum
tuae legi subiectus non essem: & tamen tibi eam didici: pri-
mus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *prae-*
fidi habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medica-
mentorū apparatus *emisti*? Nihil quidquam. Sed pauper
ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistro-
rum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum

μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, μῖσος
οἰκείων, καὶ ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀπὸ τούτων τοίνυν
χρῆσθαι μου τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις
τῶν ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ
τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν οὐ προοφείλων, εὖ ἐποίησα, μη-
δεμίαν μὴδὲ τοῦ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος. Οὐ 25
δὴ δὲ τὴν εὐποιάν τὴν ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπὸν μοι
γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἐκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ
ἄκοντα κελεύεσθαι καταστῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦ-
το, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς αἰὲν θεραπεύειν,
ἐπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ· ἐπεὶ δεσπότης ἂν οὕτω
καθ' ἡμῶν εἴμην τοὺς θεραπευομένους κεχειροτονηκότες,
καὶ μισθὸν τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύου-
σιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον;
διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα, διὰ τοῦτο
νομίζεις ἐξεῖναι σοι καταχρῆσθαι μου τῇ τέχνῃ; Ταῦτα 26

viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiare, aver-
fatio cognatorum. Pro his igitur uti arte mea postulas, &
dominus esse eorum, quae suppeditata mihi sunt, cum do-
minus non esses. Satis habeto, si quid tibi prius ultro, cum
nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum huiusce *tanti*
muneris, gratiam possem reposci. Non sane debet benefi-
centia mihi mea necessitas reliquo tempore fieri, neque,
quod volens bene merui, causa constitui, cur invito impe-
rari possit; neque illa consuetudo exsistere, ut qui semel ali-
quem sanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is,
qui curatus est, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in
nos constituerimus, quos curamus, & mercedem ultro ipsis
dederimus, ferviendi illis, & quidquid imperent ministran-
di: quo quid fieri possit iniustius? Quoniam te difficili adeo
morbo laborantem fuscitavi, propter ea licere tibi putas
abuti arte mea? Haec haberem dicere, etiamsi ea mihi iste

μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατὰ μοι οὗτος προσέ-
 τатτεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην
 ὑπήκουον· νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτοῦ τὰ
 ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, Φησὶ, μεμνηνότες, μέ-
 μνη δὲ καὶ ἡ γυνή, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει, (τοῦτο γὰρ
 οἶεται) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνα-
 σαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἐδείξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλ-
 λαττε ἤδη τῆς νόσου. τοῦτο δὲ οὕτως μὲν ἀπλῶς ἀκού-
 σαι, πάνν εὐλογον ἂν δοῖε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ
 ἀπείρῳ ἱατρικῇ. εἰ δὲ μοι ἀκούσετε ὑπὲρ τῆς τέχνης δι-
 καιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατὰ
 ἐστίν, οὐδ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις παραπλήσιοι, οὔτ'
 ἰασίς ἡ αὐτὴ, οὔτε φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυ-
 ρὰ, καὶ τότε ἔσται δῆλον, ὡς παμπολὺ τοῦ μὴ βούλε-
 σθαι τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δὲ μοι
 τὰ περὶ τούτων φιλοσοφοῦντος, καὶ μὴ ἀπειρόκαλον,
 μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἀκαιρον ἡγήσησθε

17 Ἐξαγώνιον) Ἦτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

imperaret, quae possem: ego vero nec omnibus omnino,
 neque, ut necessitate coactus, parerem. Nunc vero iam con-
 siderate etiam, qualia sint istius imperia. Cum enim me sa-
 naveris, inquit, furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque
 modo affecta, sic enim arbitratur, & ab aliis similiter deposita;
 possis autem tu omnia, quod ostendisti: sana hanc etiam, & mor-
 bo libera. Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile
 omnino videatur, indocto praesertim, & medicinae impe-
 rito. Si vero me audieritis causam pro arte dicentem, in-
 telligetis, neque omnia esse in nostra potestate, neque na-
 turas morborum esse similes, neque curationem eandem,
 neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc appa-
 rebit, quantum distent, non velle aliquid, &, non posse.
 Sed ferte me de hisce rebus philosophantem; nec ineptam,
 aut evagantem extra causam, aut alienam aut intempesti-

τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον. Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων 27
 φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταί, καὶ ὅτι καλίστα ἐκ
 τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται· ἀλλὰ τὰ μὲν τῶν-
 δε, τὰ δὲ τῶνδε, μᾶλλον ἢ ἕλαττον μετέχει. καὶ λέγω
 τοῦτο ἐτι περὶ τῶν ἀνδρείων, ὥς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα,
 ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα
 γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἶδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήμα-
 τα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ
 πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπταμένα, τὰ δὲ, τέλεον ἀπ-
 εγνωσμένα, καὶ ῥαδίως ἀλισκόμενα, καὶ κατὰ κράτος
 ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἶεσθαι
 πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν φθόνην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ
 μανίαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οὔσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ἐπὶ
 παντὸς εἶναι σώματος, οὐ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισ-
 μένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακόντων ἐστὶν ἀνθρώπων·
 ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν τῶνδε, ῥάδιον ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῶνδε,

10 Ἀλισκόμενα) Καταλαμβανόμενα, κρατούμενα, ἢ νικίμενα. V.

vam earum rerum disputationem putate. Ac primum qui-
 dem naturae corporum ac temperaturae non sunt caedem,
 licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed
 illorum alia aliorum maiorem minoremve partem habent. Et
 loquor adhuc de solis virorum corporibus: cum neque haec
 paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque
 consistentia; diversos sane & magnitudine & specie mor-
 bos in illis existere necesse est: & alia quidem sanatu esse
 facilia, & curationi opportuna; alia autem plane despera-
 ta, quae & capiantur facile, & vi a morbis superentur. Pu-
 tare igitur, febrim omnem, aut tabem, aut pulmonum mor-
 bum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpo-
 re, genere similem, non est hominum prudentium, qui
 rationes harum rerum subdlexerint, & exquisiverint. Ve-
 rum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item.

οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ πυρὸν, ἣν τὸν αὐτὸν ἐς δια-
 φόρους χώρας ἐμβάλῃς, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ
 βαθείᾳ, καὶ ποτιζομένῃ, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐηνέμῳ, καὶ
 ἐξεργασμένῃ, ἀναφύσεται, εὐθαλῇς, οἶμαι, καὶ εὐτρο-
 φος, καὶ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπο-
 λίθῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπω-
 ρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἐκάστους τόπους. οὕτω
 δὲ καὶ τὰ νοσήματα παρὰ τοὺς ὑποδεξαμένους τόποις,
 ἢ εὐφορα, ἢ εὐτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοιοῦτον
 28 ὑπερβας ὁ πατήρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπών,
 ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τὴν ἐν ἅπαντι σώματι, ὁμοίαν εἶ-
 ναι, καὶ τὴν θεραπείαν ἴσῃν. Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις
 οὖσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπόλυ τῶν ἀνδρείων
 διαφέρει, πρὸς τε νόσου διαφορὰν, καὶ πρὸς θεραπείας
 ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ρᾶδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ
 τῶν ἀνδρῶν εὐπαγῇ, καὶ εὐτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι,

Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros
 spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & apri-
 co, & bonis ventis opposito, & culto, nascetur; laetum
 puto, & pingue, & fructus inde multiplex: aliter autem in
 monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo, quod solem
 non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro
 locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro
 locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriun-
 tur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac uni-
 versum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem,
 in quocunque sit corpore, similem esse, & parem eius cu-
 rationem. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam faci-
 le est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a viri-
 libus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel
 desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida,
 nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exer-

καὶ ὑπαιθρία διαίτη γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα,
καὶ ἀσυμπαγῇ, ἐν σκιά τετραΦημένα, καὶ λευκὰ αἵ-
ματος ἐνδεία, καὶ θερμοῦ ἀπορία, καὶ ὑγροῦ περιττοῦ
ἐπιρροία· εὐαλωτότερα τοίνυν τῶν ἀνδρείων, καὶ ταῖς νό-
σοις ἐκκείμενα, καὶ τὴν ἰασιν οὐ περιμένοντα, καὶ μά-
λιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἄτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργί-
λον, καὶ κούφον, καὶ ὀξυκίνητον ἔχουσai, ὀλίγην δὲ τὴν
τοῦ σώματος αὐτοῦ δύναμιν, ῥαδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο
κατολισθαίνουσιν. Οὐ δίκαιον τοίνυν παρὰ τῶν ἱατρῶν 29
τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς
πολὺ τὸννμέσω, βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ
πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς κεχωρισμένων.
ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμνηε, προστίθει ὅτι καὶ γυνή
οὕσα μέμνηε· καὶ μὴ σύγχει ταῦτα πάντα τῷ τῆς μα-
νίας ὑπάγων ὀνόματι, ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ
χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ'
ἐκάστου σκοπεῖ. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅπερ ἐν ἀρχῇ τῶν λό-

citata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba
fanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia;
magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & exposita mor-
bis, & curationem non sustinentia, & ad furores prae-
fertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae ha-
beant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem
parum robusti, facile in hunc morbum labuntur. Injustum
ergo fuerit, a medicis similem utrorumque curationem po-
scere, cum sciamus, quam multum interfit inter homines
vita tota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, sta-
tim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam fure-
re, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia
sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur;
sed separa, ut etiam est in natura; quid in unoquoque fieri
possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis huius

γων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύ-
σιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κράσιν, καὶ τίνος πλείο-
νος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμά-
ζον, ἢ παρηβηκὸς, καὶ μέγα, ἢ μικρὸν, καὶ πιμελὲς,
ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἂν τις
αὐτὰ προεξετάσῃ, πάνυ ἀξιώπιστος ἂν εἴῃ, ἀπογινώ-
30 σκων τὶ, ἢ ὑπισχνούμενος. Ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς
μυρία εἶδη ἐστὶ, καὶ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ
οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν πα-
ρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμνηνέαι,
ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ μᾶλλον ἢ ἥττον ἔχουσθαι τῇ
νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλ-
λαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς
μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηρακόσι διάφοροι, οἷον, νέοις
μὲν πλῆθος ὡς τὸ πολὺ, γέρουσι δὲ διαβολὴ ἄκαιρος,
καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπεσοῦσα, τὸ

me dicere memini, primum videmus naturam corporis & temperamentum; & cuius *qualitatis* plus habeat, & utrum calidius an frigidius, maturae aetatis an iam inclinatae, magnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino dignus fuerit, siue spem superesse neget, siue promittat aliquid. Quandoquidem etiam furoris ipsius sexcentae sunt species, isque multas habet causas, neque appellationibus similes. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum esse, furere; sed haec omnia vel asperioris vel mitioris morbi nomina sunt. Tum causae in viris aliae, aliae in mulieribus; ipsorumque virorum aliae in iuvenibus, diversae in senibus: verbi causa, in iuvenibus multitudo plerumque *bilis & acrium humorum*; in senibus vero calumnia in-tempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe in-

μὲν πρῶτον, διετάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν
 περιέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ῥα-
 δίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγεται, μάλιστα δὲ μῖσος κατὰ
 τινος πολὺ, ἢ Φόβος ἐπ' ἐχθρῶν εὐτυχοῦντι, ἢ λύπη τις,
 ἢ ὀργή· κατ' ὀλίγον ταῦτα ὑποτυφόμενα, καὶ μακρῶ
 χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ. Τοιαῦτά σοι, ὦ 31
 πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐ-
 τὴν ἐναγχος. οὐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεται γε,
 καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἰατροῦ θεραπευθῆναι
 δύναίτο, ὡς εἶγε ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, εἴ τις ἀπαλλά-
 ξειε, μίσει τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν ἀκέينو, ὦ
 πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως
 οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλὰ τις ἔτι σωτηρίας ἐλπίς ὑπε-
 φαίνεται, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ῥαδίως προσηψάμην, οὐδ' αὖ
 προχειρῶς Φάρμακον ἐγχεαὶ ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύ-
 χην, καὶ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δυσφημίαν. ὅρῳς ὡς

gruens, primo perturbare solet animum, deinde paulatim in
 furorem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus fa-
 cile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium
 contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum
 felicem, aut dolor aliquis, aut ira. Haec paulatim sub ci-
 neribus quasi gliscentia, & alita longo tempore, furorem
 efficiunt. Talia, pater, uxori tuae evenerunt, & forte nu-
 per aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: ve-
 rumtamen tenetur, neque a praesentibus malis sanari me-
 dici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis li-
 beraverit eam; tum odio me, tanquam iniuriae auctorem,
 perseguere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiamsi
 non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis
 spes affulgeret; ne sic quidem ita facile attingerem, nec
 promte medicamentum auderem infundere, fortunam ve-
 ritus & imminentem a multis infamiam. Vides, ut omnes ar-

οἶονται πάντες εἶναί τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πά-
σαις μητριάϊς, καὶ ὥσι χρησταί, καὶ τινα κοινὴν μα-
ρίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμνημένοι; τάχα οὖν τις
ὑπώπτευσεν, ἄλλως χωρήσαντος τοῦ κακοῦ, καὶ τῶν
Φαρμάκων οὐ δυνηθέντων, κακοήθη καὶ δολερὰν τὴν Θε-
32 ραπείαν γεγονέναι. Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ὃ πά-
τερ, οὕτως ἔχει· καὶ πάνυ σοι τετηρηκὼς λέγω· οὐ ποτε
ῥᾶον ἔξει, καὶ μυριάκις πῆν τοῦ Φαρμάκου· διὰ τοῦτ'
ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με
κατεπείγεις, καὶ καποδοξία περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον
ὑπὸ τῶν ὁμοτέχνων φθονεῖσθαι. ἐὰν δέ με ἀποκηρύξης
πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἤρμος γενόμενος, οὐδὲν
κατὰ σοῦ δεινὸν εὖξομαι. τί δ' ἂν, ὅπερ μὴ γένοιτο, αὐ-
θις ἢ νόσος ἐπανελθοί; (Φιλεῖ γὰρ πῶς τὰ τοιαῦτα ἐρε-
θιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με πράξαι δεήσει; Θεραπεύ-
σω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ οὔποτε λείψω τὴν τάξιν.

bitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omni-
bus, quantumvis bonae sint, & communem quendam mu-
liebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, si fe-
cus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta,
suspicietur, malignam & subdolam curationem fuisse. Ita se
habent, pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post obser-
vationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius,
si decies millies de medicina biberit; propterea conari non
est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges, uti exci-
dam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut
invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris,
nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi im-
precabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus?
(solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere)
quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, be-

ἦν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ Φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἴτ' ἂν σωφρονήσης, αὐθις ἀναλαμβάνειν πώποτε πιστεῦσαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ἐπισπᾷ τὴν νόσον, καὶ ὑπομιμνήσκεις τὸ πάθος· χθές, καὶ πρῶην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφύλλας, διατείνῃ, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἶμοι, πάτερ, τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τῆς πάλαι μαρίας τὰ προοίμια.

ne noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deferam, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi resipueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides iam, dum ista facis, arcessis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, & quod maximum, irasceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ Π Ρ Ω Τ Ο Σ.

Ι ΕΠΕΜΨΕΝ ἡμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὁ ἡμέτερος δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ θεῷ τὸν ταῦρον τοῦτον, καὶ ὑμῖν διαλεξομένους τὰ εἰκότα ὑπὲρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὧν μὲν οὖν ἕνεκα ἤκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἀ δέ γε πρὸς ὑμᾶς ἐπέστειλεν· Ἐγώ, φησιν, ὦ Δελφοὶ, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοιοῦτος ὑπολαμβάνεσθαι, ὅποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὅποιον ἢ παρὰ τῶν μισούντων καὶ φθονούντων φήμη ταῖς τῶν ἀγνοούντων ἀκοαῖς παραδédωκεν, ἀντὶ τῶν πάντων ἀλλασαίμην ἂν· μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν, ὅσῳ ἱεροὶ τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ Πυθίου, καὶ μονοῦ σὺνοικοι, καὶ ὁμωρόφιοι τοῦ θεοῦ. ἡγοῦμαι γὰρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογη-

2 Δυνάστης) Γραι. δεσπότης, ἄτοι βασιλεὺς. G.

6 Ἐπίστειλεν, ταῦτα. G.

10 Ἀντὶ) Γραι. ἀντὶ πολλῶν ἀλλασαίμην ἂν. G.

12 Πάρεδρος τοῦ δεῖνος. παριέρουσι δὲ τῷ θεῷ. τὸ διορμα μετὰ γενικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μετὰ δοτικῆς. ὅσπερ καὶ τὸ σὺνοικος γενικῇ, συναικεῖ δὲ, δοτικῇ. V.

P H A L A R I S P R I O R.

MISIT nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferremus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere differeremus. Cuius igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari iussit, ista. Equidem, inquit, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem orta ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum inprimis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae Pythii, & tantum non contubernales sub eodem recto Dei. Arbitror enim, si probare vobis causam possim,

σαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὡμὸς ὑπειλῆσθαι, καὶ
 ταῖς ἄλλαις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσεσθαι.
 καλῶ δέ, ὡν ἐρῶ, τὸν θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἐνὶ δῆ-
 που παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεὶ λόγῳ παραγαγεῖν.
 ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἔξαπατῆσαι ῥάδιον· θεὸν δέ,
 καὶ μάλιστα τούτον, διαλαβεῖν ἀδύνατον. Ἐγὼ γὰρ οὐ 2
 τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὢν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος
 εὖ γεγρονῶς, καὶ τραφεῖς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσ-
 εσχικῶς, αἰεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἑμαυ-
 τὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, ἐπιεικῇ, καὶ
 μέτριον. βίαιον δέ, ἢ σκαῖον, ἢ ὑβριστικόν, ἢ αὐθέκα-
 στον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μου τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ.

4 Παραγαγεῖν) Ἀπατῆσαι. V.

9 Δημοτικόν) Πρέποντα τοῖς πολ-
 λῶς. G.

10 Ἐπιεικῇ τε καὶ μέτριον) Τα-
 πεινὸν καὶ συγγνωμονικόν. λέγεται
 οὐ καὶ μέτριος ὁ μετρετημένην ἔχων
 οὐσία, ἢ ὁ τὸ πᾶς ἐπιεικής. G.

11 Αὐθέκαστον) Ἀκριβῆ καὶ αὐ-
 στηρῆ. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ
 ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μὴ τινα
 διπλὸν ἔχοντος, μὴ δ' ἐπισχευα-
 σίαν ἄθως, ἀλλ' οἷον ἀντὶ ἐκάστου

ὑπάρχοντος, οἷον ἐν μὲν ἐπισχυρο-
 μένῳ ἀλλότριον. τὸ ἀπροσβούλευ-
 τοι φησί. ταῦτα γὰρ τὰ ταχέα,
 ὡς ἐπίπαι καὶ σύντομα, ἃ βούλεται
 σημαίνειν τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει
 γὰρ τὸν τε ἀηλοῦν καὶ ἀδολον, καὶ
 ἀληθευτικὸν, καὶ τὸν ἑτοιμον πρὸς
 ἅπαν, καὶ τὸν ταχύν, καὶ σύντομον,
 καὶ αὐτόματον. Μάγιστρος δὲ ἐν τῇ
 αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ ἰδιόουθμον
 σημαίνειν φησὶ, καὶ τὸν Λουκιανὸν
 παράγει μάρτυρα ἐν ταῦθα. V.

&c persuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis
 omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eo-
 rum, quae dicam, testem illum Deum, quem non licet ni-
 mirum arguto sermone fallere, vel mendaci oratione cir-
 cumvenire. Etenim homines forte fallere facile est, Deum
 autem, hunc maxime, ut quis subterfugiat, fieri non potest.
 Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, sed si quis alius
 bene natus, &c educatus liberaliter, studiis doctrinae ani-
 mum applicui, semper popularem me in civitate praefiti,
 iisque, qui mecum in republica versarentur, aequum &
 moderatum. Vim autem a me factam, aut finisiteritatem,
 aut superbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad
 sum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in prio-

ἐπειδὴ δὲ εἰρων τοὺς τὰναντία μοι πολιτευομένους ἐπι-
 βουλεύοντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητούν-
 τας (διήρητο δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀπο-
 φυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὴν αὐτὴν ἅμα καὶ τῇ
 πόλει σωτηρίαν, εἰ ἐπιβέμενος τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀνα-
 στείλαιμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβουλεύοντας, τὴν πόλιν δὲ
 σωφρονεῖν καταναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι
 ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ
 καὶ τὴν γνώμην ἤδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως
 τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησάμενος, ῥα-
 3 δίως ἐκράτησα τῆς ἐπιχειρήσεως. Τούντεῦθεν οἱ μὲν οὐκ
 ἔτι ἐταραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἦρχον, ἡ πόλις δ'
 ἀστασίαστος ἦν. σφαγὰς δὲ, ἡ ἐλάσεις, ἡ δημεύσεις,
 οὐδὲ κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων εἰργαζόμενην, καίτοι

2 Ἐξ ἅπαντος τρόπου) Σημαιοῦ
 τὸ ἐξ ἅπαντος Ἀττικὸν οὐ, εἰ μὲν
 μετὰ τοῦ τρόπου γράφεις, δαδύειν
 ὀφείλεις, εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου,
 ἀξύνειν μόνον, γράφεται γὰρ κατ'
 ἀμφοτέρω. V.

6 Παύσαιμι) Καταπαύσαιμι. διὸ
 ἡ λῆξις ἀκριβὲς ἐτύγχανεν, ἐπὶ ἡγα-
 γε τὴν ἑτέραν λῆξιν τὸ παύσαιμι, V.
 8 Ταῦτα συνεπαινοῦντες. G.
 14 Καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦ-
 τα) Ἀναγκαῖου ὄντος. G.

ri illa vita mea accusavit. Cum vero viderem, qui mihi
 obtrectarent in republica, eosdem insidias mihi struere, &
 omni modo necem meam quaerere, (diffidiis autem tum no-
 stra vexabatur civitas) solum illud perfugium & securita-
 tem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si, vindica-
 to mihi imperio, cum reprimerem illos infidiatores, tum
 civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant etenim non
 pauci, qui ista laudarent, viri moderati, & civitatis amantes,
 qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessita-
 tem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci. Ab eo
 inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; im-
 perium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libe-
 ra. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum,
 neque contra hos, qui insidiati mihi fuerant, exercui, quam-

ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας
 μάλιστα. Φιλανθρωπία γάρ, καὶ πραότῃ, καὶ τῷ
 ἡμέρῳ, καὶ ἰστοιμίας, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον ἐς τὸ
 πεῖθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθύς γοῦν τοῖς μὲν
 ἐχθροῖς ἐσπείσμην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβούλοις
 καὶ συνεστίοις ἐχρῶμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πό-
 λιν αὐτὴν ὁρῶν ὀλιγωρία τῶν προστάτων διεφθαρμένην,
 τῶν πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἀρπαζόντων τὰ κοι-
 νὰ, ὑδάτων τε ἐπιρροίαις ἀνεκτῆσάμην, καὶ οἰκοδομη-
 μάτων ἀναστάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν περιβολῇ
 ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ τῇ τῶν
 ἐφιστάτων ἐπιμελείᾳ, ραδίως ἐπηύξησα, καὶ τῆς νεο-
 λαίας ἐπεμελούμην, καὶ τῶν γερόντων προϋνόουν, καὶ
 τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ

3 Αὐτὴν καὶ ἰστοιμίας ἀν. G.

5 'Εσπείσμην) 'Εφιλίουμην. G.

10 'Αναστάσεσιν) 'Ηγουν ἀνεγέρ-
 σεσιν. V.

11 Προσόδους) Εἰσφορὰς, εἰσό-
 δους, ἢ παρουσίας, ὡς Θουκυδίδης
 καὶ 'Εγεοκλῆς. G.

12 'Εφιστάτων) Παρισταμένων.
 G.

ibid. Νεολαία) 'Ἡ τοῦ νέου λαοῦ
 συναγωγὴ, καὶ ὅλος τὸ ἀρβροισμα
 τῶν τῶν. V.

13 Προϋνόουν) 'Ενεργητικῶς καὶ
 παθητικῶς καὶ μετὰ γυνικῆς. G.

quam necessarium talia audere, in principio potestatis ma-
 xime. Humanitate enim, & mansuetudine, & miti atque
 civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium
 illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta
 conciliatus sum hostibus, & consilio atque convicū plero-
 rumque usus sum. Urbem porro ipsam videns magistra-
 tum negligentia perditam, cum vulgo homines furtis, vel
 rapinis potius, rempublicam vastarent; hinc aquaeducti-
 bus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moe-
 nibus circumpositis munivi, publicosque redditus eorum,
 quos praefeci, cura auxi facile, & iuventutis curam susce-
 pi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis,
 diebus festis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero

δημοβοίαις, διήγον' ὕβρεις δὲ παρβένων, ἡ ἐφίβων δια-
 σθοραὶ, ἡ γυναικῶν ἀπαγωγαί, ἡ δορυφόρων ἐπιπέμ-
 ψεις, ἡ δεσποτική τις ἀπειλή, ἀποτρόπαιά μοι καὶ
 4 ἀκούσαι ἦν. Ἦδη δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀφεῖναι τὴν ἀρχὴν,
 καὶ καταβεῖσθαι τὴν δυναστείαν, ἐσκοπούμην, ὅπως μό-
 νον ἀσφαλῶς παύσαιτο ἄν τις ἐνναῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν
 αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθές ἦδη, καὶ σὺν φθόνῳ
 καματηρὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοιαύτης
 τινὸς θεραπείας δεήσεται ἡ πόλις, τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· καί-
 γὰρ μὲν ὁ ἀρχαῖος περὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνί-
 σταντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ

1 Δημοβοίαις) Ταῖς τοῦ δήμου
 εὐνοχίαις ἢ θυσίαις. V.

ibid. Διήγον) Ταυτοπαθὲς καὶ
 ἄλλοπαθές. G.

ibid. Ἡ ἐφίβων) Ἐφηβοὶ λέγον-
 ται οἱ μίχρι τῶν ἐξ ἐνιαυτῶν τυγ-
 χάροιτες. V.

2 Ἀπαγωγαί) Μηνύσεις ἐγγε-
 γραμμέναι διδόμεναι τῷ ἀρχοντι
 παρὰ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν οὐεί-
 να. G.

3 Ἀποτρόπαια) Φευκτὰ καὶ μι-
 σίσσαι ἄξια. G.

4 Ἀκούσαι) Ἀκουσθῆναι. G.

5 Ἐσκοπούμην) Ἐνεργητικὸν καὶ
 παθητικόν. G.

6 Ἐνναῶν) Ἦτοι ἐγώ. G.

8 Τὸ δ' ὅπως) Σήμαινε ὅτι δὲ παρὰ
 κοινῶς γράφεται, ὅπως μηκέτι τὸδε
 γίνηται, ἐποίησα τόδε, τιθέασιν οἱ
 Ἀττικοὶ τὸ τόδε ὀπίσθην πρὸς τὸ
 κάτωθεν ἐπιφερόμενον τὸ τοῦτο, καὶ
 φασὶν, τοῦτ' ὅπως γίνηται τόδε τοῦ-
 το ἐγίνετο. G.

10 Ὁ ἀρχαῖος) Ὁ εὐθέης, ὡς
 φησι Πλάτων. G.

ibid. Εἶχον) Διεκείμην. G.

11 Ἐπ' ἐμὲ) Κατ' ἐμοῦ. G.

contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut coniuges
 abductae, aut immiffi satellites, aut heriles minae, res au-
 ditu etiam mihi abominabiles. Iamque de dimittendo impe-
 rio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deli-
 berans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum
 imperare, & agere omnia, iam molestum mihi, & cum
 invidia laboriosum videretur. Iamque illud quaerebam, quo-
 modo eo adduci res posset, ut tali quadam curatione non am-
 plius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium sim-
 plicitatis homo haec agitabam. At illi iam contra me con-
 surgere, ac de infidiarum defectionisque ratione dispicere,

ἀποστάσεως ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότου, καὶ ὅπλα ἤθροίζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τοὺς ἀστυγείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν γὰρ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ λησθεῖν, ἐδεδεκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρία διασπάσασθαι ἠπείλουν, καὶ ἅς κολάσεις ἐπενόουν, δημοσίᾳ στρεβλούμενοι ἐξεῖπον. τοῦ μὲν δὴ μὴδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἵτιοι, Φωράσαντες τὴν ἐπιβουλήν· καὶ μάλιστα γε ὁ Πύθιος, ὀνειράτα τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ᾧ Δελοῖ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θεοῦ νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευῆσαι, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου

1 Ἀποστάσεις) Γραι. ἀποστασίας. G.

ibid. Ἐπισκοποῦντο) Παθητικὸν καὶ ἐνεργητικόν. G.

ibid. Συνωμοσίας) Ἡ ἐπὶ τῷ ἔρχεις φιλία. G.

ibid. Συνεκρότου) Συνῆγον, συνήσανον, συνίσταν. G.

2 Ἐπορίζοντο) Συνῆγον. V.

3 Ἐπεκαλοῦντο) Εἰς βοήθειαν, ἐλλιπτικῶς. G.

6 Αὐτοχειρία) Ἡ τοὶ τῇ τῶν χειρῶν ὀνάρμαι, αὐθαιρέτως μιτὰ θυμοῦ ἱρμύμενοι καὶ φονεύοντες. λέγονται δὲ αὐτόχειρες καὶ οἱ ἐαυτοὺς φονεύοντες. V.

8 Φωράσαντες) Ἡ τοὶ φαρμακῆναι ποιήσαντες. V. (Διερευνήσαντες, καταλαβόντες, γνωρίσαντες, ἐκζητήσαντες. G.)

11 Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θεοῦ) Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. G.

& comparare coniuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Atheniensēsq; legatos mittere. Quae de me ipso, si caperer, iam decreta ipsis essent, & ut suis me manibus discerpere minati sint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaestione facti sunt. Quod quidem nihil tale passus sum, Dii causa fuerunt, deprehendendis insidiis; & inprimis quidem Pythius, qui somnia mihi ostenderet, & indices omnium ad me mitteret. Iam hic ego vos, Delphi, rogo, ut in eodem metu animis & cogitatione constituti, ipsi consularis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, salutis

δεῖν ληϑεῖς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων. πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἶπατε τί δεῖ ποιεῖν. Φιλανθρωπία χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἐτι καὶ Φείδεσθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ Φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὄραν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάνυ ἡλιθίου τινὸς εἶναι, γενναῖα δὲ, καὶ ἀνδρώδῃ διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἔμφρονος, καὶ ἡδικημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μετελθεῖν ἐκείνους· ἐμαυτῷ δ' ἐκ τῶν ἐνόντων, τὴν ἐς τὸ ἐπίον ἀσφάλειαν παρασχεῖν; 6 ταῦτ' οἷδ' ὅτι συνεβουλευσατέ ἄν. Τί οὖν ἐγὼ μετὰ τούτ' ἐποίησα; μεταστειλόμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδούς αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐλέγχους παραγαγών,

6 Αὐτίκα μελλήσοντα) Μέλλον-
τα. G.

9 Ἠλιθίου) Σκληροῦ, ἄφρονος,
ἢ ἀναισδήτων. G.
ibid. Γενναῖα) Εὖ γεγονότα. ἢ
εὐγενέστατα καὶ δυνατά. G.

11 Ἐκ τῶν ἐνόντων) Κατὰ τὸ δυ-
νατόν. G.

12 Ἐπίον) Μετὰ ταῦτα. G.

14 Μεταστειλόμενος) Μεταπερι-
λάμενος. V. (Μηνύσας καὶ ἀγα-
γών. G.)

aliquam in re praesenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conspectis illorum apparatusibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum sit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, iam statim ultima ab illis subiturum? aut potius nudum iam iugulum praeberere, & prae oculis interire videre, *quae mihi sunt* carissima? an ista quidem plane stupidi hominis esse *censeitis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque iniuria laesi as-
sumpta, illos ulcisci, mihi que pro praesenti facultate, fu-
turi temporis securitatem praestare? Haec, novi ego, mi-
hi consuleretis. Quid igitur post ea feci? Arcessitos noxios,
& causae dicendae copia illis fusta, prolatis argumentis,

καὶ σαφῶς ἐξελέγξας ἕκαστα, ἐπεὶ μὴδ' αὐτοὶ ἔτι
ἔξαργοι ἦσαν, ἡμυνόμεν ἄγανακτῶν τὸ πλεόν, οὐχ ὅτι
ἐπεβεβουλευμένη, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάβην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ
τῇ προαιρέσει μείναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησέμεν. καὶ τὸ
ἀπ' ἐκείνου, Φυλάττων μὲν ἑμαυτὸν, διατελῶ ἐκείνων
δὲ τοὺς αἰεὶ ἐπιβουλευόντάς μοι κολάζων· εἴθ' οἱ ἄνθρω-
ποι ἐμὲ τῆς ὁμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι
παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἢ ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· συνελόν-
τες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας
αὐτάς ἡτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὁμότητας.
ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς
πέτρας ριπτούμενον, ἃ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς
νύκτωρ ἐς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθή-
ματα, καὶ τοῦ ξοάνου ἤψατο, κατηγοροίη δὲ ὑμῶν πολ-

2 Ἐξαργοὶ ἦσαν) Ἐν τῇ ἀρνεϊ-
σθαι ἐπιμένοντες καὶ ἀρνούμενοι
καθόλου. G.

12 Ῥιπτούμενον) Γραι. ριπτού-
μενον. ἡ πέτρα Ὑάμπεια ἐκαλεῖτο,
ἀφ' ἧς μέγας ὄθουν τοὺς ἱεροσύλους.

ἐνταῦθα διασύρει τοὺς Δελφοὺς ὡς
αὐθίως ὄσαντας ἐκ τῆς πέτρας τὸν
Αἰσάπιν, συκοφαντήσαντες αὐτὸν
κρατῆρα χρυσοῦν κειλοφίται ἀνα-
τεθειμένον Ἀπόλλωνι. G.

13 Κατέσπασε) Κατεγύλασε. G.

plane de singulis convictos, quandoquidem negare nec ipsi
poterant, ultus sum; aegerrime ferens, non quod factae
mihi essent insidiae, sed quod mihi per illos integrum non
esset in illa ratione permanere, quam initio institueram.
Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me custodiam, il-
lorum vero ex numero eos, qui mihi semper insidiantur,
puniam. Deinde crudelitatis me accusant homines, non co-
gitantes illud, ab utro nostrum prima horum origo sit. Ni-
mirum omiſſis iis, quae erant in medio, & propter quae
puniebantur, poenas accusabant ipsas, & quae viderentur
in illis *versari* crudelitates. Perinde ac si quis apud vos sa-
crilegum de rupe videns praecipitari, quae ille ausus sit,
non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria
detraxerit, signumque *ipsum* contrectarit; sed multam ve-

λὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπεμείνατε ἄνθρωπον Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ (καὶ γὰρ οὐ πάνυ πόρρω τῆς πόλεως εἶναι λέγεται ἡ πέτρα) κολάσει τοιαύτη περιβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε καταγελάσσεσθε, ἢ ταῦτα λέγει τις καθ' ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν
 7 ἀσεβούντων ὤμότητα. Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστώς ἐστίν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἀδίκος, αὐτὸ ἀπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον καὶ Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ραδάμανθυς ἢ, ὁμοίως ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιβέμενοι, ταῦς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινῇ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' οὖν ἀκούω καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφούς

3 Πόρρω πάνυ τῆς πόλεως. G.

15 Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφούς) Περιανδρὸν φησὶ τοῦ Κυψέλου ὃς τῶν ἑ' μὲν ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος. τούτῳ καὶ ἀποφθεγμα ἐν Δελφοῖς ἀνέκειτο τοῦτο,

δυμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθέγματα, ἃ καὶ αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λινδίου τὸ μέτρον ἄοιστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλογεῖναι. Χίλωνος Λακεδαιμονίης, γινῶθι σεαυτὸν. Πιτ-

stram feritatem accuset, qui Graecos vos & sanctos homines cum dicatis, sustinueritis tamen Graecum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi, puto, ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, iustusne an iniustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim student tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyrannos fuisse sa-

ὑπὸ Φαύλῳ ὀνόματι δοκοῦντι, χρηστὸν καὶ ἡμερον ἦθες ἐπιδεδειγμένους· ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ. Ὁρᾷτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστικῷ εἶδει τὸ πλέον νέμοντας, ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσεῖη, καὶ ἐλπίς τῆς κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσω πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπιβουλεύουσιν ἀνθρώποις συνέσμεν, ὅπου μὴδὲ τῶν μορμολυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίννεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τῆς Ὑδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' εἰσικεν. ὅσω γὰρ ἂν ἐκκίπτωμεν, τοσῶδε πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφορμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφύομενον ἐκκό-

πακοῦ Μιτυληναίου, μηδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τέλος. Εἰάντος Πριηνεῖος, οἱ πλείονες κακίους. Θάλητος Μιλησίου, ἐγγύν παρὰ δ' ἄτα. V.

7 Πρὸς ἀνάγκην) Ἀναγκαστικῶς. G.

11 Ὑδρας μύθος) Ἐν Λίρῃ, τῇ Ἀργείᾳ κρίνῃ, ἀνεφύη Ὑδρα. Nota fabula. Cum videret Hercules se-

ptem capita rursus pullulare, iussit Iolao ὑποτύφειν τὰς καίνοντας. Hydrae autem Adrastus, ἐν τῇ κατὰ Θηβῶν ἐκστρατείᾳ, τὸ ἐκτύπωμα ἐν τῷ σάκει περιεῖλ... ὡς Εὐριπίδης Φοινισσαῖς, ἐκατὸν ἐχίβραις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν γραφῇ Ὑδρας. G. (Postremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addidimus.)

pientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum & placidum ostendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in vestro templo reposita, *quasi* signa quaedam & donaria, Pythio. Videtis legislatores etiam poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nullus sit usus, nisi metus adsit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quantum invitis imperamus, & cum hominibus versamur, qui odio nos habent & insidiis appetunt, ubi terriculamentis larvatis nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exciderimus, tanto plures subnascuntur puniendi occasiones. Auferre autem oportet, quod subna-

πτειν αἰεὶ, καὶ ἐπικαίειν, νῆ Δία, κατὰ τὸν Ἰόλεων, εἰ μέλλοιμεν ἐπικρατήσκειν. τὸν γὰρ ἅπαξ εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένον, ὅμοιον χρή τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν εἶναι· ἢ Φειδόμενον τῶν πλησίων, ἀπολωλέναι. ὅλως δέ, τίνα οἴεσθε οὕτως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὥς ἡδέσθαι μαστιγούμεντα, καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαττομένους ὀρώντα, εἰ μὴ ἔχοι τίνα μεγάλην τοῦ κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμένων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι τὴν ἐμαυτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονιωτέραν ὑπομένων; ἀνδρὶ γὰρ φύσει μὲν ἀγαθῷ, διὰ δ' ἀνάγκην πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολάζειν χαλεπώτερον. Εἰ δὲ δεῖ μετὰ παρρησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὲν εἰ αἶρεσίς μοι προτεβείη, πότερα βούλομαι, κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὥς οὐδὲν μελλήσας, ἐλοίμην ἂν τεθνᾶναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδι-

scitur, & excidere semper, & urere Iolai instar, vincere si velimus. Eum enim, qui semel in hanc vitam incidere coactus est, oportet aut similem esse argumento, quod agendum suscepit, aut, dum aliis parcit, ipsum perire. Quem vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem esse, qui delectetur flagellandis aliis, & ploratu illorum audiendo, & spectandis caedibus, nisi magnam aliquam habeat puniendi causam? Quoties ego, dum flagellis alii caederentur, illacrimavi! quoties deplorare lamentarique meam fortunam cogor, maiorem ipse & longiorem poenam sustinens! Viro enim natura bono, sed quem acerbum esse cogat necessitas, punire multo, quam puniri, difficilius est. Si vero libere dicendum est, equidem optione proposita, utrum malim iniuste quosdam punire, quam ipse mori; scitote, me nulla cunctatione interposita mortem potius electurum, quam, qui nihil iniuste egerint, punire. Si quis

κύντας κολάζειν.· εἰ δέ τις Φαίη, βούλει, ὦ Φάλари,
αὐτὸς τεθνᾶναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ἐπιβού-
λους; τοῦτα βουλοίμην ἄν. αὐθις γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοί,
συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀπο-
θανεῖν, ἢ ἀδίκως σώζειν τὸν ἐπιβεβουλευκότα; οὐδεὶς οὐ-
τως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν
μᾶλλον, ἢ σώζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πό-
σους ἐγὼ καὶ τῶν ἐπιχειρησάντων μοι, καὶ Φανεράς ἐλη-
λεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἀκανθὸν τουτονί, καὶ Τι-
μοκράτην, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς
συνθηθείας τῆς πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας. Ὅταν δὲ βου- 10
ληθῇτε τοῦμὸν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαν-
τα ξένους ἐρωτήσατε, ὅποῖος ἐγὼ περὶ αὐτοὺς εἰμι, καὶ
εἰ Φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὅς γε
καὶ σκοποὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχω, καὶ πευθῆνας, τίνες
καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὥς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀπο-
πέμποιμι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ'
15 Πευθῆνας) Πείσται, περιεργοί. G.

vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipse iniuste mori, an iuste punire insidiatores? hoc sane *posterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in consilium mihi advoco, meliusne sit iniuste mori, an iniuste servare insidiatorem? Nemo ita, puto, stupidus est, quin vivere potius praeferat, quam inimicis servandis ipse perire. Quamquam quot ego eorum etiam, qui insidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate cuiusque honoratos dimittam. Quidam vero etiam de-

ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ Φεύγουσι τὴν
 συνουσίαν τὴν ἐμὴν ὥσπερ ἀμέλει καὶ πρῶν ὁ σοφὸς
 Πυθαγόρας ἦκεν ὡς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκη-
 κῶς. ἐπεὶ δ' ἐπειράθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τῆς δικαιο-
 σύνης, καὶ ἐλεῶν τῆς ἀναγκαίας ὀμότητος. εἴτα οἶσθε
 τὸν πρὸς τοὺς θνητοὺς Φιλάνθρωπον, οὕτως ἀδίκως τοῖς
 οἰκείοις προσφέρεισθαι, εἰ μὴ τι διαφερόντως ἡδίκητο;
 II Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀ-
 ληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὥς ἐμαυτὸν
 πείθω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, καιρὸς
 ὑμᾶς ἀκοῦσαι εἶναι καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησά-
 μην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ οὕτω
 μαίνειν, ὡς τοιούτων ἐπιθυμῆσαι κτημάτων. ἀλλὰ Πε-
 ρίλαος ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθός, πονηρὸς
 δὲ ἄνθρωπος. οὗτος πάμπλου τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρ-
 τηκῶς, ὥστε χαριεῖσθαι μοι, εἰ καινὴν τινα κόλασιν

6 Ὀθνεῖος) Ἀλλογενεῖς, ξένους,
 ἄλλοτριους. G.

10 Υ. δὲ τοῦ ἀναθήματος) Περὶ

τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλά-
 ριδος περιγίγντο ὁ Χαλκουργός.

G.

dita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec
 consuetudinem meam refugiant. Ut nempe etiam nuper sa-
 piens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audif-
 set, experimento facto discessit, meam laudans iustitiam,
 & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, homi-
 nem peregrinis adeo humanum, iniuste tractaturum suos,
 nisi insigni affectum iniuria? Atque haec quidem pro me
 dixi, vera, iusta, laude potius, quam odio, digna. Iam de
 donario vos audire tempus est, quomodo dominus huius
 tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim
 a me ille furor, ut tale quid possidere cupiam. Sed fuit Pe-
 rilaus aliquis nostras, faber bonus, sed homo idem pessim-
 us. Hic multum a coniectando animo meo aberrans, gra-
 tum se mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino

ἐπινοήσειεν, ὥς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. καὶ δὴ κατασκευάσας τὸν βούν, ἥκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως γὰρ αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἐμφυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθύς, ἄξιον τὸ κτῆμα τοῦ Πυθίου· πεμπτέος ὁ ταῦρος τῷ θεῷ. ὁ δὲ Περίλαος παρεστὼς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρεῖαν, ἣν παρέχεται; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἣν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλης, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μηχανήμα τοῦτο, καὶ κατακλείσας, προστιβέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τούτους πρὸς τοὺς μυκτῆρας τοῦ βόου, πῦρ δ' ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμῶζεται, καὶ βοήσεται, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναϊς ἐχόμενος· ἡ βοή δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, οἷα λιγυράτατα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνώδες, καὶ μυκήσεται γοερώτατον, ὥς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταυλούμενον. Ἐγὼ δὲ ὡς τοῦτ' ἤκου- 12

gaudenti, si novam quandam poenam excogitasset. Fabrefactum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima specie, & ad exactissimam similitudinem elaboratum: solo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus esse videretur. Ad primum autem conspectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adstans autem Perilaus, Quid si, inquit, noris artem in illo adhibitam, & quem usum praebeat? & simul aperiens prope tergum bovem, si quem punire, inquit, volueris, imposito illo in hanc machinam, eaque clausa, applicari has tibias iube naribus bovis, & succendi ignem. Sic iste eiulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus: clamor autem iste per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos sonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet; adeo ut, dum ille punitur, tibiae tu sonis interim demulceare. Ego vero, his auditis, infelix artificium hominis abomina-

σα, ἐμυσάχθην τὴν κακομηχανίαν τοῦ ἀνδρός, καὶ τὴν ἐπίνοιαν ἐμίσησα τοῦ κατασκευάσματος, καὶ οἰκίαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δὴ, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόσχεσις ταῦτά ἐστι, δείξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τὴν ἀλήθειαν τῆς τέχνης, καὶ μίμησαι τοὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἃ Φῆς μέλη, διὰ τῶν αὐλῶν Φθέγγεται. πείθεται μὲν τούτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, κατακλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς θαυμαστῆς σου τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῆς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἐτι ἔμπνουν ὄντα τὸν ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὡς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον ἐναποθανῶν, ἐκεῖνον μὲν ἄταφον κατὰ κρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τὸν βούν, ἀπέτεμψα ὑμῖν ἀνατεθισόμενον τῷ θεῷ, καὶ ἐπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τὴν πᾶσαν διήγησιν τοῦ ἀνατιθέντος ἐμοῦ τοῦ νομα, τὸν τεχνίτην τὸν Περίλαον, τὴν ἐπίνοιαν τὴν ἐκεῖ-

tus, & exofus ingenium huius machinae, propriam illi poemam imposui: &, Age sane, inquam, Perilaë, nisi vana temere illa sunt promissa, ostende nobis ingressus ipse veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut sciamus, utrum, quos praedicas modulus, ii per tibias sonent. Obsequitur Perilaus: at ego, cum intus esset, concluso homine, ignem succendi iussi, Habe tibi, dicens, dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magister illius musices primus ipse canas. Atque ille digna factis suis passus est, fructum percipiens ingeniosae machinationis. Ceterum ego viventem adhuc & spirantem hominem eximi iussi, ne intra moriendo opus pollueret, & infepultum per praiceps abiici. Expiatum vero bovem vobis mihi dedicandum Deo, & inscribi totam narrationem iussi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipsius

νου, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν,
τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκίως μέλη, τὴν πρώτην πείραν τῆς
μουσικῆς. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοὶ, δίκαια ποιήσετε, θύ- 13
σαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῶν πρέσβειων, ἀναβέντες δὲ
τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, ὡς πάντες εἰδεῖεν οἷος ἐγὼ
πρὸς τοὺς πονηροὺς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς περι-
τὰς ἐς κακίαν ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γοῦν καὶ τοῦτο
μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαος κολασθεὶς, καὶ
ὁ ταῦρος ἀνατεθεὶς, καὶ μηκέτι Φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων
κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελωδῆσας ἄλλο ἔτι,
πλὴν μόνᾳ τῇ τοῦ τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ
αὐτῷ καὶ πείραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσα
τὴν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ὥδην. καὶ τὰ μὲν
παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλ-
λα πολλάκις, ἐπειδὴν μοι παράσχη μηκέτι δεῖσθαι
κολάσεων. Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοὶ, τὰ παρὰ τοῦ Φα- 14
λάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἕκαστα, καὶ

commentum, meam iustitiam, poenam decentem, sapien-
tis fabri modulus, primum musices experimentum. Vos
vero, Delphi, quod iustum est, feceritis, si pro me cum
legatis rem sacram feceritis, dedicaveritisque taurum ho-
nesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos
sum, & quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupidi-
tates. Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium
meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus
amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia
melodia edita, praeter solos artificis mugitus: & quod in
illo solo & experimentum cepi artis, & finem imposui
cantui illi a Musis & humanitate abhorrenti. Et in praefens
ista quidem a me Deo oblata sunt. Dedicabo autem saepe
etiam alia, si hoc mihi praestiterit, ut poenis non amplius
indigeam. Haec, Delphi, quae a Phalaride dicere iussi sumus,

δίκαιοι ἂν εἶμεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἠναγκασμένου, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντινοί, Ἕλληνές τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, Φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὥρμημένον. λαβετε οὖν αὐτὸν τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάβετε, καὶ εὐχασθε ὑπὲρ τε τῆς Ἀκράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε, μήτ' ἐκεῖνον ὑβρίσητε, μήτε τὸν θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἅμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναβήματος.

vera omnia, & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui sciamus, & nullam iam mentiendi causam habeamus. Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine causa videtur malus, quique praeter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, & antiqua origine Diores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, & dedicate, & pro Agrigento, ipsoque Phalaride vota facite: & nec insecta re nos dimiseritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo iustissimoque donario privaveritis.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΟΤΤΕ Ἀκραγαντίνων, ὧ ἄνδρες Δελφοί, πρόξενος ἔ
 ὼν, οὔτε ἰδιοξενος αὐτοῦ Φαλάριδος, οὔτ' ἄλλην ἔχων
 πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλούσης Φιλίας
 ἐλπίδα τῶν δὲ πρέσβειων ἀκούσας τῶν ἡκόντων παρ' αὐ-
 τοῦ, ἐπεικῇ καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα,
 καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέ-
 στον προορώμενος, ἀνέστην παραινέσων ὑμῖν, μήτε ὑβρί-

2 Πρόξενος ὢν) Πρόξενος ὁ ὅλος
 πόλεως ξένος· ἰδιοξένος, ὁ ἰδία καθ'
 αὐτὸν ξένος ὢν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιοξ-
 ενος καὶ ἀσπτόξενος ταύτη διαφέρει.
 πρόξενος μὲν, ὁ φανερώς πόλεως τινός
 τισι πολιταῖς κατὰ τρόπον ξένος.
 ἰδιοξένος δὲ ὁ ἰδίας ἐνὶ ξένος. ἀσπτό-
 ξενος δὲ ὁ καὶ ἡ πᾶσι τοῖς ἐκ τῆς πό-
 λεως ξένος, ὅποιοι ποτ' ἂν ᾖσι τὸ
 ἥθος. οἱ μάλιστα νεώτεροι τῶν ῥητόρων
 πρόξενους καλοῦσι τοὺς παραιτίους
 τινὲς πράξεις τιεὶ γινομένους· καὶ
 ἴσως ἀπὸ τοῦ καὶ τοὺς πρόξενους συ-
 σπουάζειν τοῖς, ὧν εἰσι πρόξενοι τὰ
 παραιτία τῶν καταθυμιῶν, καὶ ἐκ-
 πορίζειν ἐπὶ τὸ ῥᾶστον πράγοντας.
 ἢ καὶ ἐπὶ τῶν χειρίων παρείληπται
 τοῦτο καταχρησάμενον οὕτω λοιπὸν
 τῶν μὴ κεκριμένων τῇ κρίσει πρσ-
 εχόντων· ἑτέροι δὲ πρόξενους μὲν φα-

σι, τοὺς κατὰ δόγμα πολιτικὸν
 προστάτας ὅλων πόλεων γινομένους.
 ἰδιοξένους δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου
 ἢ ἐκ πατέρων παραδόσεως τηρούντας
 ὁμολοιοιαν, καὶ πολὺ ταῖς πατρίσιν
 ἀπέχασιν· οἱ φαίνονται, καὶ σφρα-
 γίδας ἀλλήλοις δεικνύντας, καὶ σύμ-
 βολά τινα ποιούμενοι, ἵνα οὓς ἂν
 πέμπωσιν ἀγνώτας οἷον υἱοὺς ἢ οἰ-
 κείους προσδέχωνται, ἑτέροι δὲ ἀ σύμ-
 βολας. φασὶ δὲ καὶ δορυξένους οὕτως
 τοὺς κατὰ πόλεμιν ἀλλήλους φιλο-
 ποιησάμενους, ὥς Διομόδης Γλαῦ-
 κων. ξένους δὲ ἀπλᾶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας
 πόλεως παρεπιδημοῦντας, ἵαν τε
 ἀγνώτες ᾖσιν, ἵαν τε ἔγνωσμένοι.
 τοὺς δὲ ἰδιοξένους οὓς ἐν οἰκίᾳ τις
 ὑποδέχαιτο, καὶ συμπράξειε τι τῶν
 χρησίμων ἢ μηνύσειε τῶν ἀπορ . . .
 V.

PHALARIS ALTER.

NEQUE cura mihi Agrigentinorum hospitum publice
 data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hospitium
 intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolen-
 tiaē erga illum causam, aut futurae spem amicitiae. Cete-
 rum auditis legatis ab eo venientibus, aequa & moderata
 differentibus, atque id, quod pium, & publice utile est, &
 Delphos maxime decet, spectans, surrexi adhortaturus vos,

- ζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μήτ' ἀνάθημα ἤδη τῷ
 θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριοῦν· καὶ ταῦτα,
 τριῶν τῶν μεγίστων ἐς αἰὲ ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχ-
 νης καλλίστης καὶ ἐπινοίας κακίστης, καὶ δικαίας κο-
 2 λάσεως. Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιαῖσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ
 τούτου, καὶ δημιουργοὺς ἡμῖν προθεῖναι τὴν διάσκειψιν,
 εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὖθις ἀποπέμ-
 πειν, ἀνόσιον ἢ εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑπερβο-
 λὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυ-
 λία τὸ πρᾶγμά ἐστι, μακρῶ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα,
 καὶ ὅσω τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλαῖν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρ-
 χὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.
 3 Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφοῦ καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετ-
 ἔχων τῆς τε δημοσίου εὐκλείας, εἰ φυλάττοιο, καὶ τῆς
 ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μήτ'
 ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς

ut neque contumelia afficiatis virum potentem, religiosum, neque donarium, iam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monumentum futurum est, artis praestantissimae, commentu pessimi, & iusti supplicii. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam propofuere nobis magistratus disputationem, *sitne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum, ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum maior est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosum, neque civitati nostrae infamiam

ἅπαντας ἀνθρώπους διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ
 θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψῆφον καὶ δικαστηρίῳ δοκι-
 μάζουσιν τοὺς ἀνατιθέοντας. αὐδεῖς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι
 τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς οὐ προσησόμενον τὸν θεόν, ὅ, τι ἂν
 μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ. Ὁ μὲν οὖν Πύθιος, τὴν δι- 4
 καίαν ἤδη περὶ τοῦ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γοῦν
 ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον αὐτὸ ἐμυσώττετο, ῥάδιον
 ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδῦσαι αὐτὸ, μετὰ τῆς αἰγού-
 σης ὀλκάδος. ὁ δὲ παλὺ τούναντίον ἐν εὐδία τε διαπεραιω-
 βῆναι, ὡς Φασί, παρέσχεν αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρ-
 ραν κατᾶραι. Ὡς καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τοῦ μον- 5
 ἀρχου εὐσέβειαν. χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ψη-
 φισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τουτονὶ τῷ ἄλ-
 λῳ κόσμῳ τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ' ἀτοπώ-
 τaton, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπὲς οὕτω δῶρον θεῷ,
 τὴν καταδικάζουσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ

apud omnes homines concilietis, quasi ea, quae mittuntur
 Deo, calumniatur, & calculo iudicioque exploret, qui ali-
 quid donant. Nemo enim amplius donare quidquam teme-
 re audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non
 prius Delphis *admittendum* videatur. Ac Pythius quidem iu-
 stum iam de donario suffragium tulit. Si enim odisset Pha-
 larin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat me-
 dio in Ionio illud, cum ipsa navi, quae vehebat, demer-
 gere. Verum ille contra per serenitatem uti traicerent, ut
 aiunt, ipsis tribuit, & salvi ad Cirrham uti appellerent.
 Qua re etiam manifestum est, admitti ab eo monarchae
 pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, &
 adicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium
 enim absurdissimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo
 missi auctorem, damnans ex templo suffragium referre, &

μισθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μηδὲ
 6 τοῦ ἀνατιθέναι ἄξιος. Ὁ μὲν οὖν τὰναντία μοι ἐγνωνκώς,
 καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκώς,
 σφαγὰς τινας, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ ἀπαγα-
 γὰς ἐτραγώδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγε-
 νῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τοῦ πλοίου ἀποδεδη-
 μηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι
 φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγούμενοις. ἄδηλον γὰρ εἰ
 ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, ἀ μὲ ἐπιστάμεθα,
 7 κατηγορεῖν. Εἰ δ' οὖν τι καὶ πέπρακται τοιοῦτον ἐν Σι-
 κελία, τοῦτ' οὐ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν,
 εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἢ δὴ δικασταὶ εἶναι ἀξιῶμεν· καὶ δεόν
 θύειν, καὶ τ' ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεόν, καὶ συνανατι-
 θέναι, εἰ πέμψεί τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τῶν
 8 ὑπὲρ τὸν Ἴόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται. Καὶ τὰ

mercedem hanc religionis suae habere, ut ne dignus qui-
 dem sit habitus, qui aliquid donet. Ille quidem, qui con-
 traria mihi decrevit, quasi qui Agrigento modo huc ap-
 pulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & ab-
 ductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non vi-
 sa a se narrari dicens; quem tamen neque ad navem us-
 que peregrinatum esse novimus. Oportet autem talia ne
 his quidem, qui se passos esse dicunt, omnino credere nar-
 rantibus; cum, utrum vera dicant, incertum sit: nedum
 ut ipsi, quae non certo scimus, accusemus. Utrum igitur
 tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse
 non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus iam iudi-
 ces esse postulamus; & cum mactare nos oportebat, &
 reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria, si
 quis mittat, sedemus disceptaturi, si qui trans Ionium ma-
 re iuste aut iniuste tyrannidem gerant. Aliorum quidem

μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπη καὶ βούλεται ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἶδέναι, ὅπως τε πάλαι δέκετο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λῶον ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν κρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γοωροῦμεν, οὐχ' Ὀμηρον χρὴ περιμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὄραν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῶ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσδοτος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί· χρὴ γὰρ τάληθ' ἡμῶς αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῶ τῷ θεῷ, ὃς οὐ μόνον τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχει, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυγίᾳ, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς

res, quomodocunque labuerit, se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis exspectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixa semper cum fame essemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & mastantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi redditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere) & quod a poëtis dicitur, sine semine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos *Græcos* nascuntur, bona nobis praeberet; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperboreos, nasci-

ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώ-
μεθα ὅτ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦ-
μεν· ταῦτα τὸ ἀρχαῖον· ταῦτα τὰ μέχρι νῦν, καὶ μὴ
9 παυσαίμεθά γε οὕτω βιοῦντες. Μένονται δὲ οὐδεὶς πώ-
ποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν,
οὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ',
οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ἡύξηται τὸ ἱερὸν, καὶ ὑπερ-
πλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μηδ' ἐν τῷ παρόντι
καινοτομεῖν μηδέν, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νόμον καθι-
στάναι, Φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν
τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἂν ὅτου, καὶ ὁποῖα· δεξα-
μένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν,
10 καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι. Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄν-
δρες Δελφοί, ἄριστα βουλευέσθαι περὶ τῶν παρόντων,
εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὅσων καὶ ἡλικῶν ἐστὶν ἡ σκέ-
ψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ, καὶ θυ-

tur, Delphos omnia perveniunt. Et secundo post Deum loco nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati sumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vivere non desinamus! Recordatur autem nemo unquam suffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus sacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipsum, puto, supra modum auctum est sacrum, & abundat donariis. Quare nec in praesenti novandum quidquam, neque praeter patrium morem lex constituenda, ut scrupulose iudicentur donaria, & eorum, quae mittuntur, origo inquiretur, unde, a quo, & qualia sint? sed accepta sine operosa quaestione dedicare, tum Deo ministrantes, tum religiosi. Videmini autem mihi, Delphi, sic demum optime de praesentibus iudicaturi, si primum consideraveritis, de quot quantisque rebus sit quaestio. Primo quidem de Deo, & templo, & victimis, & donariis, &

σιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ ἐθῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν
 παλαιῶν, καὶ δοξῆς τοῦ μαντείου ἔπειτα, ὑπὲρ τῆς πό-
 λεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ
 ἰδίᾳ ἐκάστῳ Δελφῶν ἐπὶ πᾶσι δέ, τῆς παρὰ πᾶσιν
 ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα
 εἴ τι μείζον, εἴ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσασθε
 ἂν. Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φά- 11
 λaris τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μό-
 νον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι
 νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσός, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα
 ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθῆσόμενα τῷ θεῷ.
 πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ τὸν θεὸν ἐξετασθῆναι ἄξιον.
 Τίνος οὖν ἕνεκα, μὴδ' ὥς αἰεὶ, μὴδ' ὥς πάλαι τὰ περὶ 12
 τῶν ἀναθημάτων ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς πα-
 λαιοῖς ἔθεσι, καινοτομήσομεν; καὶ ὃ μὴδὲ πώποτε, ἀφ'
 οὗ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὃ Πύθιος χρᾶ, καὶ ὃ τρίπους

moribus antiquis, & legibus vetustis, & gloria oraculi:
 deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae no-
 strae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: su-
 per omnia vero de bona aut mala apud omnes homines
 fama. Hisce enim si quid maius, magisque necessarium, mo-
 do sanum adhibeatis iudicium, existimetis, non novi. Haec
 ergo sunt, de quibus deliberamus: non Phalaris unus ty-
 rannus, neque taurus iste, neque aes tantum; sed reges
 omnes, & omnes Dynastae, qui iam sacro utuntur, &
 aurum, & argentum, & quaecunque alia pretiosa dedican-
 da sunt in posterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum
 pertinet, exploratu dignum. Qua igitur de causa non ut
 semper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, facie-
 mus? aut quid reprehendentes in vetusto more novabimus;
 & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, &
 Pythius respondet, & tripus loquitur, & sacerdos inspira-

Οθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνέται, γεγένηται ἡμῖν,
 ἵν' καταστησόμεθα, κρίνεσθαι, καὶ ἐξετάζεσθαι, τοὺς
 ἀνατιθέντας; καὶ μὴν ἐξ ἐκείνου μὲν τοῦ παλαιοῦ ἔθους,
 τοῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁράτε ὅσων ἀγαθῶν ἐμπέ-
 πλησται τὸ ἱερόν, ἀπάντων ἀνατιθέντων, καὶ ὑπὲρ τὴν
 13 ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐνίων δαρουμένων τὸν Θεόν. Εἰ δ'
 ὑμᾶς αὐτοὺς δοκιμαστας καὶ ἐξεταστας ἐπιστήσετε
 τοῖς ἀναβήμασιν, ὅκνῳ μὴ ἀπορήσωμεν τῶν δοκιμασθη-
 σμένων ἐτι, οὐδενὸς ὑπομένουτος, ὑπόδικον αὐτὸν καθι-
 στάναι, καὶ ἀναλίσκοντα, καὶ καταδαπανῶντα, παρ'
 αὐτοῦ κρίνεσθαι, καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων κινδυνεύειν. ἢ τίς
 βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τοῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος;

tur, factum est, nunc constituemus, ut iudicentur, & ex-
 plorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo mo-
 re, quo promiscue, & omnibus hoc licet, videtis, quot
 quantisque bonis templum impletum fit, dedicantibus omni-
 bus, & supra vires suas quibusdam Deo donantibus. Si ve-
 ro vos cognitores quaesitoresque donariis constitueritis,
 metuo, ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum
 futurum sit, ut nemo sustineat reum se constituere, &
 sumtibus atque impensis e sua re familiari factis insuper iu-
 dicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum
 sibi putet, si indignus, qui donet aliquid, iudicetur?

Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Σ
Η Ψ Ε Υ Δ Ο Μ Α Ν Τ Ι Σ.

ΣΤ μὲν ἴσως, ὦ Φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τῷτο καὶ ἱ Φαῦλον οἶε τὸ πρόσταγμα, προστάττειν τὸν Ἀλεξάνδρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ ἐπινοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βιβλίον ἐγγράψαντα πέμψαι. τὸ δέ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, οὐ μείον ἴστιν, ἢ τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος εἰς πακίαν οὗτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκείνος. ὅμως δὲ εἰ μετὰ συγγνώμης ἀναγνώσκεισθαι μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδεόντα τοῖς ἱστορουμένοις προσλογιῆσθαι, ὑποστήσομαι σοι τὸν ἄθλον, καὶ τὴν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν,

3 Ὡ φίλτατε Κίλσε) Οὗτος ἴστί Κίλσος, ὃ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν φλυαρίαν ἐν ἁπλῶ γράφας βιβλίοις. ὦ πρὸς ἰσάριθμον ἀντιξαγόμενος πρόθεσιν, ὃ σπουδαϊότατος ἀντί-

πιν Ὀριγένης, μιστοὺς ἀπάσης σιφίας καὶ εὐσιβείας ἐξυφηνάμενος λόγους, καὶ λῆρον ἀπιφάνειας τὸ θανμαστὸν αὐτοῦ σπούδουμα. V.

A L E X A N D E R
S E U P S E U D O M A N T I S.

PARVUM tu forte, Celse carissime, & leve existimas; quod iussisti, Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris vitam, & commenta, & ausus, & praestigias, in librum relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula persequi, non minus est, quam Alexandri, Philippi filii, actiones describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, & quae deerunt narrationi, imputare & adiciere de tuo, laborem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non

ἀλλ' εἰς δύνάμιν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀνακαθῆρασθαι περ-
 ράσσομαι, ὀλίγους ὅσους τῶν κοφύων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ'
 ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς ἀμέτρητος ἦν ἡ
 κόπρος, ἣν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύ-
 2 ναντο. Αἰδοῦμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπὲρ τε σοῦ, καὶ
 ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιοῦντος μνήμη καὶ γραφῇ
 παραδοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· ἐμεῦ δὲ, σπουδὴν
 ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώ-
 που, ὃν οὐκ ἀναγιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πεπαιδευμέ-
 νων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδημίᾳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ
 ὁρᾶσθαι, ὑπὸ πιθήκων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον.
 ἀλλ' ἦν τις ἡμῖν ταύτην ἐπιφέρει τὴν αἰτίαν, ἔξομεν καὶ
 αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρ-
 ριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητῆς, ἀνὴρ Ῥωμαίων
 ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγε-
 νόμενος, ὁμοίον τι παθὼν, ἀπολογήσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ

13 Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ) Ὅτι Ἀρ- καὶ ὁ Ἐπικτήτος ὁ Στωϊκὸς εἶδ' τὰ
 ρριανὸς κατὰ τὸν Σεβαστὸν ἦν. ἐπεὶ ἠθικὰ φέρονται κατὰ τοῦτον ἦν. V.

universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos
 certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe iudicare
 possis, quantum omne, quam immensum fuerit stercus,
 quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt. Ac
 verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter,
 ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari
 hominem omnibus modis execrabilem; meo, qui studium
 in tali historia ponam & actionibus hominis, quem non
 legi conveniebat ab eruditis hominibus, sed in maximo thea-
 tro, totisque populis confluentibus frequentissimo, spectari
 a simiis lacerandum aut vulpibus. Verum si quis hoc nos
 crimine accuset, habebimus & ipsi exemplum, ad quod il-
 lum ablegemus. Etenim Arrianus, Epicteti discipulus, vir
 ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae studiis ver-
 fatus, cui simile quid usu venit, causam etiam pro nobis

ἡμῶν. Τιλλιβόρου γοῦν τοῦ ληστοῦ καὶ κεῖνος βίον ἀνα-
 γράψαι ἠξίωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμότερου ληστοῦ μνή-
 μην ποιησόμεθα, ὅσω μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν
 πόλεσιν οὗτος ἐλήστευεν, οὐ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἰδὴν
 κατατρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα
 λεηλατῶν, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρ-
 χὴν ἐμπλήσας τῆς ληστείας τῆς αὐτοῦ. Πρῶτερον δέ σοι 3
 αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας
 τὴν μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός
 τις ὢν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τοῦτο δείξω, μέ-
 γας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς·
 λευκὸς τὴν χροάν, τὸ γένειον οὐ πάνυ λάσιος, κόμην τὴν
 μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος, εὖ μάλα
 εἰκασμένην, καὶ τοὺς πολλοὺς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελη-
 θυῖαν· ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνον-

4 Οὐ Μινύαν μόνην) Πρῶτερον τὸν ρος μνημονεύει Ὁρχόμενον Φασχὸν
 Ὁρχομένιον Μινύαν, οὗ καὶ Ὁμη- Μινύειον, ἢ τὸν Βοιωτίαν; V.

dixerit. Tillibori enim latronis vitam scribere ipse quoque
 dignatus est. Nos autem crudelioris longe latronis monu-
 mentum faciemus, quatenus non in silva & montibus, sed
 in urbibus hic latrocinatus est, qui non Minyam solam ne-
 que Idam percurrerit, neque solas Asiae partes desertio-
 res sit depraedatus; sed omne, fere dixerim, Romanorum
 imperium latrocinio suo oppleverit. Prius vero ipsum tibi
 oratione describam, formamque illius, quam simillime po-
 tero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo.
 Corpore enim, ut hoc etiam tibi ostendam, & magnus
 erat, & honesta specie, & quae Deo dignum aliquid re
 vera prae se ferret: colore candidus, mento non nimis
 hirsuto, comatus tum sua coma, tum adscita, praeclare illa
 affumulata, ut plerorumque oculos, alienam esse, fugeret:
 oculi vivaci lumine, & Deo plenum ostendentes: vox sua-

τες· Φώνημα ἡδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ
 4 ὅλως, οὐδαμῶθεν μεμπτός ἦν ταῦτά γε. Τοιοῦδε μὲν
 τὴν μερῶν ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίστακε Ἡρά-
 κλεις, καὶ Ζεὺ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες·
 πολεμίοις καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι
 τοιούτῳ τινί. συνέσει μὲν γὰρ, καὶ ἀγχινοῖα, καὶ δριμύ-
 τητι, πάμπλου τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τόγε περιέρχον,
 καὶ εὐμαθές, καὶ τὸ μνημονικόν, καὶ πρὸς τὰ μαθήμα-
 τα εὐφύες, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρ-
 χεν αὐτῷ· ἐχρήτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χεῖριστον· καὶ ὄργανα
 ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τῶν
 ἐπὶ κακία διαβόητων ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς
 Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυγῶνδαν, ἢ Ἀρι-
 στοδόμημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ Ρου-

12 Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας· Οὗτοι
 ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον, Οἰχαλιδεῖς ἐν-
 τες γένος. Σίλλος καὶ Τριβαλλεῖς
 ἐνμαζόμενοι, ἐπιόρκοι καὶ ἀργοί,
 ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παρορμιάζο-
 μενον, Κερκῶπων ἀγορά. ἀπειλιθῶ-
 θισαν δ' οὗτοι. Ξεναγόρας δὲ εἰς
 πύθιακος μεταβαλεῖν φησιν διὰ κα-

κοῦθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονη-
 ρὸς καὶ πανούργος, πρὸς δὲ καὶ προ-
 δότης εἰσάγεται. Ὁσαύτως καὶ
 Φρυγῶνδας ἐπὶ πονηρίᾳ βιάται. ὁ
 Ἀριστόδμημος δὲ μιᾶς καὶ κατα-
 πύγων ἐς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ
 πρωκτὸς Ἀριστόδμημος καλεῖται.
 τούτοις ὅμοιος καὶ ὁ Σώστρατος. V.

vissima simul & splendidissima: & paucis ut absolvam, nul-
 la pars, quantum ad haec, reprehensionem habebat. Talis
 quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, aver-
 runcator Hercules, & Iuppiter depulfor, & servatores Io-
 vis liberi! in hostes nostros & inimicos potius incidamus,
 quam versemur cum tali. Nam intelligentia, & sollertia,
 & acumine, multum alios excelluit: tum curiositas, & do-
 cilitas, ac memoria, & ingenium disciplinae capax, omnia
 haec, & ad excelsum usque singula ipsi aderant. Verum
 utebatur illis pessime: & cum instrumenta ista virtutis in
 potestate haberet, mox famosissimae malitiae hominum
 summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum,
 aut Phrygondam, aut Aristodemum, aut Sofstratum. Ipse

τιλλιανῶ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετρίωτάτα ὑπὲρ αὐ-
τοῦ λέγων, Πυθαγόρα ὅμοιος εἶναι ἤξιον. ἀλλὰ ἵλεως
μὲν ὁ Πυθαγόρας εἶη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν γνώμην θε-
σπέσιος· εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶ-
δα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μὴ
με νομίσης ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν, ἢ
συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς εἰς ὁμοιότητας τῶν πρά-
ξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χερίστω καὶ βλασφημώτατα τῶν
ἐπὶ διαβολῇ περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε
οὐκ ἂν πεισθῇην, ὡς ἀληθέσιν οὔσιν, ὅμως συναγάγει
εἰς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο
τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ
τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶ-
σιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ἐπιτοκῶν, καὶ κακο-
τεχνιῶν συγκεκμημένην, ῥαδίαν, τολμηράν, παρὰ βολον,
Φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ

enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & mode-
stissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat.
Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina
mente praeditus. Si vero huius aetate vixisset, puer, bene
novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli
putare, me contumeliae in Pythagoram causa ista dicere,
aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum
similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contu-
meliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora,
quibus ego fidem, ut veris, nunquam adhibuero, tamen in
unum conducatur omnia; vix minima pars ea fuerit eius,
quae in Alexandro fuit, calliditatis. Omnino enim cogita
mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae tem-
peraturam, ex mendacio, dolis, periuriis, malis artibus
compositam, agilem, audacem, periculis se obicientem,
laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae si-

ἀξιοπίστον, καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βουλῆσεως οἰκῶϊαν. οὐδεὶς γοῦν τοπρῶτον ἐντυχῶν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐταῦ, ὡς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπιεικέστατος, καὶ προσέτι ἀπλοϊκώτατός τε, καὶ ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργέες προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν αἰεὶ μικρὸν ἐπινοεῖν, ἀλλ' αἰεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν.

5 Μειράκιον μὲν οὖν ἔτι ὢν, πάνυ ὠραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλᾶμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς βουλομένοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστῆς γῆς, τῶν μαγείας καὶ ἐπωδᾶς θεσπεσίους ὑπισχνουμένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς. οὗτος ἰδὼν εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν αὐτοῦ πράξεων ἐτοιμώτατον, οὐ μείον ἐρῶντα τῆς κακίας

dem facile inveniat, quae optima simulet, & maxime his, quae vult, adversari videatur. Nemo igitur, qui primo illum convenisset, non sic ab eo discessit, ut putaret omnium illum hominum optimum, & aequiffimum, & ad haec simpliciffimum, atque ab omni fucō alienum. Super ea vero omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod nihil unquam cogitaret parvum, sed rebus semper maximis mentem applicaret. Cum igitur adolescens adhuc esset formosus admodum, quod licebat e stipula quasi & reliquiis formae colligere, & audire a narrantibus, effuse impudicus, pretio copiam sui faciebat rogantibus. Inter alios ducit illum amator aliquis, praestigiator, ex eorum genere, qui magicas artes & divinas incantationes pollicentur, & philtrea venerea, & inimicorum illicia, & thesauros eruendos, & hereditates. Hic videns ingeniosum puerum, & ad suarum actionum ministeria paratissimum, non minus suae cu-

τῆς αὐτοῦ, ἢ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῶ, καὶ ὑπηρετῇ, καὶ διακόνῳ χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲν δῆθεν ἰατρὸς ἦν, ἡπίστατο δὲ κατὰ τὴν Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά·

ὧν ἀπάντων κληρονόμος, καὶ διάδοχος αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυανεύς, τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ συγγενόμενων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδότης. ὁρᾷς ἐξ οἷας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Ἦδη δὲ πώγωνος ὁ Ἰσχυρὸς Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τοῦ Τυανέως ἐκείνου ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηνθηκυίας ἅμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ χρονογράφῳ, τῶν καθιέντων ἐς τοὺς αἰγῶνας πολὺ καταρατοτέρῃ

pidum malitiae, quam ipse florem illius aetatis deperierat : instituit illum, & adiutore, ministro, atque famulo perpetuo usus est. Ceterum ipse ille publica quidem professione medicus, sciebat non minus, quam Thonis illius. Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remixta bona, ast idem mala multa ;

quorum iste omnium heres & successor factus est. Fuerat autem magister illius & amator Tyaneus genere, ex familiaribus Tyaneſis Apolloniū, ſummi viri, qui omnem illius tragœdiam noſſent. Vides, e qua tibi ſchola hominem narrem ? Iam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanenſi, in paupertate conſtitutus, cum iam defloruiſſet aetatula, qua alii poterat, nihil parvum cogitabat : ſed ſocietate inita cum Byzantio quodam annalium ſcriptore ex eo genere, qui in certamina deſcendunt, multum etiam exſecrabilioris ingenii ho-

τὴν Φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἱπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιήσαν
 γοητεύοντες, καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ
 αὐτὰ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων Φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομά-
 ζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυ-
 ναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βου-
 λομένην, ἔξευρόντες, ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκούντα παρ'
 αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακε-
 δονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμονος χω-
 ρίου κατὰ τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινούς
 7 καὶ ἐλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχοντας. Ἐνταῦθα ἰδόντες
 δράκοντας παμμεγέθεις, ἡμέρους πάνυ, καὶ τιθασσοὺς,
 αἷς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθ-
 εῦδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θλιβομένους
 μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς κατὰ ταῦ-
 τα τοῖς βρέθεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐ-
 τοῖς, ὅθεν καὶ τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος μῦθον διαφαι-
 τῆσαι πάλαι εἰπὼς, ὅπῃ ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δρά-

mine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praesti-
 giis utentes, & pingues hominum (sic ipsi patrio magorum
 nomine vulgus appellabant) detondentes. In hisce verò
 etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam qui-
 dem, sed quae amabilis esse vellet, cum invenissent, anno-
 nae quantum opus esset ab illa nasci, e Bithynia illam in
 Macedoniam secuti sunt. Ex Pella autem ea fuit, beato
 quondam oppido Macedonum regum temporibus, iam ve-
 ro paucos eosque humiles cives habente. Hic visis draconi-
 bus ingenti specie, mansuetis plane & cicuribus, qui etiam
 alerentur a mulieribus, & iacerent cum pueris, & calcari
 se paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis
 instar lac e mamma sugerent, (multi autem tales apud illos
 nascuntur: unde etiam illam de Olympiade fabulam olim
 exiisse probabile est, cum Alexandrum utero ferret, tali,

ποντος τῶς, οἶμαι, τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐτῇ)
 ὠνούνται τῶν ἑρπετῶν ἐν τῷ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.
 Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε 8
 ἤδη. ὥς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλόταλμοι, καὶ
 πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόν-
 τες, ῥαδίως κατενόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυσὲν
 τούτοις μεγίστοις τυραννόμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου,
 καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος,
 τάχιστα πλουτήσκειν αὐ. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δε-
 διότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώραν τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιο-
 τάτην τε, καὶ ποθεινοτάτην οὔσαν, καὶ Δελφοὺς οὕτω
 πάλαι πλουτῆσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆ-
 λον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τῶν ἀνθρώπων αἰεὶ,
 δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον,
 Φοιτῶντων ἐς τὰ ἱερά, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεο-
 μένων, καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς

11 Καὶ Δελφοὺς) Προσπαχοῦ- καὶ Δελφοὺς οὕτω κατενόησαν πλου-
 στίον κένταυθα τὸ κατενόησαν. οἶον τῆσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι. V.

puto, angue cum illa cubante) emunt horum serpentium
 unum pulcherrimum paucis obolis. *Et hinc*, ut ait Thucy-
 dides, *iam belli principia*. Tanquam enim pessimi duo *morta-*
les, & audacissimi, & ad maleficium promptissimi, societa-
 tem coeuntes, facile intelligebant, a duobus hisce maximis
 quasi tyrannis vitam regi, spe & metu, eumque, qui al-
 terutro horum, prout opus sit, uti queat, ad divitias ce-
 leriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel
 metueretur aliquid, vel speraretur, videbant futuri scien-
 tiam & maxime necessariam & inprimis desiderabilem esse:
 eaque ipsa ratione Delphos olim divites factos esse atque
 celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, homini-
 bus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac me-
 tum, ad templa euntibus, & praediscere futura cupienti-
 bus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & au-

πλίνθους ἀνατιθέντων. τὰυτα πρὸς ἀλλήλους στρέφον-
 τες, καὶ κυκλῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστή-
 ριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐ-
 τῖκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσσεσθαι ἤλπιζον· ὅπερ
 μειζόνως ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν ἀπῆντησεν αὐ-
 9 τοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος. Τούντεῦθεν τὴν
 σκέψιν ἐπαιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον
 δὲ, ἥτις ἡ ἀρχή, καὶ ὁ τρόπος ἀν γένοιτο τῆς ἐπιχειρή-
 σεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν Χαλκηδόνα ἐδοκίμαζεν
 ἐπιτήδειον εἶναι, καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θράκῃ καὶ
 τῇ Βιθυνίᾳ προσοικοῦν, οὐχ ἑκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ
 Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἀπάντων. ὁ δὲ
 Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ οἴκοι προῦκρινε, λέγων, ὅπερ
 ἀληθές ἦν, πρὸς τὴν τῶν τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν,
 ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἡλιβίων τῶν ὑποδεχομένων,
 οἷους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ὑπερικοῦντας
 τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ

9 Τὸν Χαλκηδόνα δοκίμαζει. G.

reos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac mi-
 scentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si
 sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant fu-
 turos: quae quidem res magis illis, quam pro prima ex-
 spectatione, respondit, & spe melior apparuit. Hinc dispi-
 ciebant primum de loco, deinde quod principium, quae
 ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem proba-
 bat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thra-
 ciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul di-
 staret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superiacent
 omnes. Vicissim Alexander suam patriam praeferre, dicens,
 quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus
 esse hominibus pinguibus & stupidis, qui recipiant, quales
 esse Paphlagonas dicebat, eos, qui ad Aboni castrum habi-
 tarent, superstitiosum vulgus, & stolidos, qui, si quis mo-

ἡλιβίους, καὶ μόνον εἰ Φανείη τις αὐλητὴν, ἢ τυμπανιστήν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγομένους, κοσκύνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας. Ὀλίγης δὲ περὶ τοῦτο στάσεως αὐτοῖς γε- 10
νομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιοτάτον ἐστὶ Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ κατέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὐρεθεῖσαι, διαφοιτῆσαι ῥαδίως τοῦτον τὸν λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. κακῆνοι γὰρ καὶ νεῶν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς θεμελίους

2 Κοσκύνῳ τὸ τοῦ λόγου) Ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων μάστιγι τοῦτο λέγεται ἰσοθῆν. V.

do illis se ostendat, qui tibicinem, aut tympanistam, aut strepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio est, vaticinetur, statim omnes hianti ore, tanquam coelestium quendam, illum adsipiant. Hac de re cum aliquamdiu dissedissent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, (nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis visa est) in templo Apollinis, quod antiquissimum est Chalcedonenfibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus scriptum esset, propediem Aesculapium cum patre suo Apolline, in Pontum venturum esse, & Aboni castrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae, facile hunc sermonem per universam Bithyniam atque Pontum distulere, & multum ante alias urbes, ad Aboni castrum. Illi enim & templum statim excitare decreverunt, & fundamentis fossam

ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκανᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττούς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε
 ΙΙ τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθεὶς. Προεισπέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλοκάμους καθειμένος, καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκώς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἄρπην ἔχων κατὰ τὸν Περσέα, ἃ οὐ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρίθεν, καὶ οἱ ὀλέθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἀμφω τοὺς γονεάς ἀφανεῖς καὶ ταπεινοὺς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

Περσίδης γενεὴν, Φοῖβω φίλος οὗτος ὁράται,

Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλείριου αἷμα λελογχώς.
 οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας στυεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. εὗρητο δὲ χρησμὸς ἤδη, ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,

iam fodiebant; cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula scribens, nec ita multo post diem obiit, morsus, opinor, a vipera. Praemittitur autem Alexander iam comatus, demissisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium superiniectum gerens candidum, falcem gestans, qualis Persei pingitur, a quo maternum genus deducebat. Et perdit illi Paphlagones, qui scirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Perfides genus hic, Phoebæ carusque, videtur,

Divus Alexander, Podaliri sanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinosus, & natura ad furorem usque mulierosus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexit. Inventum etiam oraculum, quasi Sibyllae praedicentis:

Εὐξείνου Πόντοιο παρ' ἡϊός' ἄγχι Σινώπης,
 Ἔσται τις κατὰ Τύρτιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφῆτης,
 Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τρισσῶν δεκάδων τε,
 Πένθ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
 Ἄνδρὸς ἀλεξήτηρος ὁμωνυμίην τετράκυκλον.

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγω- 12
 δίας, διὰ πολλοῦ ἐς τὴν πατρίδα περίβλεπτός τε καὶ
 λαμπρὸς ἦν, μεμνημένοι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ Ἀφροῦ
 ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥαδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν
 αὐτῷ, στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμασ-
 σησαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ Ἀφρός.
 ἐπεποιήτο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσπεύαστο κεφαλὴν
 δράκοντος ὀθονίην, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κα-
 τάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θριξίν ἱππέαις ἀνοί-

3 Ἐκ πρώτης δ. μ.) Τὸ Α, μονάς
 ἴσθι. τὸ Α, τριάκοντα. τὸ Ξ, ἑξή-
 κοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν,
 οἶμαι, νοεῖ ὅτι τὸ ἄνδρος, εἰ τις
 ἀριθμὸς ἐξ ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῷ
 γραμμάτων ἐπαριθμηκὼς εἰς ἓν συν-
 θῇ, τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε ἀπο-
 τίλει τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ὅτι

τετράγωνος ἵσθισιν ἀριθμὸς μετ' εἰ-
 κισπέντε. ὅς ἴσθι κυκλικὸς ἀριθ-
 μὸς, ἀρχόμενος γὰρ ἀπὸ πέντε εἰς
 πέντε τελουτᾶ. G. (Legendum τε-
 τρακόσια, & ἐκχ:ὸν pro μετὰ, ut
 quid voluerit intelligatur. Ego
 aliam rationem sequor, quam in
 nota videbis. Solan.)

*Litora ad Euxini Ponti vicina Sinopae,
 Ad Turres erit Ausonio sub rege propheta,
 Post primam ostendens monadem, ternas decadasque,
 Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:
 Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.*

Adveniens igitur cum hac histrionia Alexander post aliquod
 intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendi-
 dus, furere interdum se simulans, & spuma os oppletum
 habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae
 herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & ter-
 ribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praepa-
 ratum olim caput draconis linteum, humanae formae af-
 fine quiddam habens, pictum, accurate assimilatum, equi-

γουςά τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶτ-
 τα, οἷα δρακόντων, διττῇ, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ
 τριχῶν καὶ αὐτὴ ἐλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων
 πρῶτῃ ἤρχε, καὶ οἱκοὶ ἐτρέφετο, κατὰ καιρὸν ἐπιφανη-
 σόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγωδήσων, μᾶλλον δὲ πρωτα-
 13 γωνιστῆς ἐσόμενος. Ἦδη δὲ ἄρχεσθαι δεόν, μηχανᾶται
 τι τοῖόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ
 κῆν τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους (συνειστίκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕ-
 δωρ, ἢ αὐτοῖς ποθεν συλλεμβόμενον, ἢ ἐξ οὐρανοῦ πε-
 σὸν) ἐνταῦθα κατατίθεται χήνειον ὥν προκεκενῶμένον,
 εἶδον φυλάττον ἐρπετόν τι ἀρτιγέννητον· καὶ βυβίσας τοῦ-
 τα ἐν μυχῶ τοῦ πηλοῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔω-
 θεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προπηδήσας, διάζωμα δὲ
 περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τὴν
 ἄρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἄνετον, ὥς-
 περ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθεάζοντες, ἐδημη-
 γόρει ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβάς, καὶ τὴν πόλιν

16 Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες) Ἀπὸ τοῦ ἀγυρτεύοντες. G.

na seta aperiens os & iterum claudens; & lingua, qualis fer-
 pentum, bifidula, nigra, prominebat, fetis & ipsa mobilis.
 Pellaeus autem ille draco ipsis iam ante fuerat, qui domi
 alebatur, suo tempore appariturus, & adiuturus tragoe-
 diam, vel primarum potius partium ipse actor futurus. Cum
 iam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Acce-
 dens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus
 aqua constiterat, vel ibidem undecunque collecta, vel coe-
 lestis, deponit ibidem anserinum ovum ante excavatum, in
 quo inclusus serpens recens natus. Hoc in recessu quodam
 luti defixo, domum redit. Postridie vero nudus in forum
 profiliens, segestri circa pudenda vinctus aureo illo quo-
 que, illamque falcem gestans, solutam simul comam qua-
 tiens, ut qui matri Deorum coetum colligunt fanatici, con-
 cionatur conscens altari quodam excelso, beatam urbem

ἑμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειζομένην ἑναργῇ τὸν Θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνδεοραμήκει γὰρ σχεδὸν ἅπαντα ἢ πόλιν, ἅμα γυναῖξιν, καὶ γέροισιν, καὶ παιδίοις) ἐτεδήπτεσαν, καὶ ἤυχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ Φωνάς τινὰς ἀσήμεους Φεγγόμενος, οἷαι γένοιντ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας ὅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀσκληπιόν. Εἴτ' ἔβει δρόμῳ ἐπὶ τὸν 14 ἐσόμενον νεώ· καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὴν προωκονομουμένην τοῦ χρηστηρίου πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ᾗδεν Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ Φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν Θεὸν ἡκεῖν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἴτα Φιάλῃν αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥαδίως ὑποβαλὼν, ἀνιμάται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πηλοῦ τὸ ὦν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμνυθίῳ τὴν ἀρμογὴν τοῦ πώματος ξυγκεκολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν

praedicat, quae praesentem iam statim Deum susceptura esset. Qui praesentes erant, (concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, senibus, pueris) stupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obscuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid sibi vellet nescientes, praeter illud solum, quod omnibus immiscebat Apollinem & Aesculapium. Tum curriculo petit futurum templum, delatusque ad fossam, praeparatamque ante oraculi scaturiginem, in aquam ingressus, hymnosque magna voce canit Aesculapii & Apollinis, Deumque faustis auspiciis in urbem venire iubet. Tum phialam poscit: quam cum dedisset aliquis, facile subiicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipse incluserat, commissuris operculi cera alba & cerussa ferruminatis. Hoc in manus sumto, habere se iam procla-

ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον
 ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ὦν
 ἐν τῷ ὕδατι εὐρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατὰξας αὐτὸ ἐς κοί-
 λην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἐρπετοῦ ἐκείνου ἔμβρυον,
 καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις
 εἰλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἡσπάζοντο τὸν Θεόν,
 καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμ-
 πλατο τῶν εὐχῶν, θησαυροὺς, καὶ πλούτους, καὶ ὑγι-
 είας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῶν παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ δρο-
 μαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἴετο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρ-
 τιγέννητον Ἀσκληπιὸν δις τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπα-
 τίκτονται ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ
 κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγεννημένον. ὁ δὲ λεῶς ἅπας
 ἠκολούθει, πάντες ἐνθεοὶ, καὶ μεμνηότες ὑπὸ τῶν ἐλπί-
 15 δων. Ἡμέρας μὲν οὖν οἴκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅπερ ἦν, ὑπὸ
 τῆς Φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγό-

mat Aesculapium. At illi defixis oculis videre, quid tandem fieret, qui multum ante iam admirati essent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum susciperet foetum serpentis, viderentque praesentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant statim, & Deum salutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, thesauros, divitias, sanitates, bona reliqua, ab eo sibi quisque expetunt. At ille curriculo rursus domum repetit, ferens secum etiam recens natum Aesculapium, bis natum, cum alii semel tantum nascantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, sed ex anseris natum. Populus autem universus sequitur, fanatico omnes instinctu pleni, & praespe furentes. Dies igitur aliquot domi manet, sperans futurum, quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphla-

νων συνδραμεῖσθαι. ἐπὰὶ δὲ ὑπερεπέπληστο ἀνθρώπων
 ἢ πόλις, ἀπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας
 προεξυρμημένων, οὐδὲν εἰκοτῶν σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλ-
 λα μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἐπὶ κλίνης καθεζόμενος, μάλα θεοπρε-
 πῶς ἐσταλμένος, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελ-
 λαῖον ἐκείνον Ἀσκληπίον, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον,
 ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ περιειλήσας,
 καὶ τὴν οὐρὰν ἔξω ἀφείς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προ-
 κολπίῳ προκεχύσθαι αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ἐπι-
 σύρεσθαι) μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ
 ἀποκρύπτων, ἀνεχομένου πάντα ἐκείνου, προῦφαινε τὴν
 ὀδονίνην κεφαλὴν κατὰ θάτερα τοῦ χιτῶνος, ὡς δῆθεν
 ἐκείνου τοῦ Φαινομένου πάντως οὔσαν. Εἰτά μοι ἐπινόη- 16
 σον οἰκίσκον οὐ πᾶν Φαιδρὸν, οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ Φωτὸς

4 Μὴ οὐχὶ πρόβατα) Τὸ, μοιου-
 ουχὶ διεΐλεν εἰπὼν, μόνῃ τῇ μορφῇ
 οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. V.

15 Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φ. δ.) Ἀτ-
 τικὰ ἢ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μίρις
 λέγειν Ἀθηναίων. οἷον ἔφαγεν τοῦ
 ἄρτου, κατὰ γὰρ τοῦ χραιίου.

gones concurrerent. Cum autem supra modum plena ho-
 minibus urbs esset, qui iam ante cerebra pariter & corda
 detonsa haberent, nulla re similes hominibus frumento vesci
 solitis, sed sola forma ab ovibus distincti, in quadam ae-
 dicula in lecto affidens, vestitu, qui plane Deum deceret,
 longo indutus, sinu suscipit Pellaeum illum Aesculapium,
 maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum suae cer-
 vici circumponens, cauda extra vestem relicta, (adeo autem
 magnus erat draco, ut & in gremio ipsius provolutus ia-
 ceret, & humi pars ipsius traheretur) caput solum sub ala
 habens & abscondens, sustinente illo omnia, linteum illud
 caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius draco-
 nis, qui videndum se praebebat, omnino esset. Tum cogi-
 ta mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum

δεχόμενον, καὶ πλήθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τεταραγμένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαωρουμένων· οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὥς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἔρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσούτον δράκοντα πεφηνέναι· καὶ ταῦτα, ἀνθρωπόμορον, καὶ τίθασσόν. ἡπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν αἰεὶ ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατὰ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος, οἷόν τι τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πανήρως εἶχεν, οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐχ ἅπαξ ὁ μίαιρος, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἴ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο νεαρώτεροι.

17 Ἐνταῦθα, ὦ Φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τάλῃθ' ἰδέσθαι, συγ-

8 Ἀντίθυρον) Τὸ ὅπισθεν τῆς θύρας μέρος. G.

10 Πονήρως εἶχεν) Ἀττικοὶ καὶ

ἐπὶ σωματικῆς διαθέσεως δύνουσι τὸ πονήρως. V.

fatis est lucis capientem, & multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, & iam ante admiratione perculsum, & ad spes sublatorum, quibus ad primum ingressum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum serpente, intra paucos dies draconem tantum prodiisse, eumque humana forma capitis, & mansuetum: urgebantur autem statim ad exitum, & ante quam accurate vidissent, exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perforatus autem fuerat e regione ianuae exitus alius, quale quid Macedonas Babylone fecisse, aegrotante Alexandro, sermo est, cum ille male iam haberet; illi vero regiam circumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui. Ceterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed saepe fecisse dicitur, praesertim si qui ditiores recens advenissent. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere

γνώμην χρηὲ ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἀπτόμενοι τοῦ δράκοντος, (καὶ γὰρ τοῦτο παρέιχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ἐρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ Φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτοῦ ἀνοίγουσάν τε καὶ συγκλείουσάν τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχανήμα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινός, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἢ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντας, ὡς ἀπιστήσαι, καὶ ὅπερ ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὐρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκείνο γοῦν προπεπεισμένου, ὅτι λήλθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τόδ' οὖν πᾶν ψεῦδός ἐστι, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον. Κατ' ὀλίγον οὖν καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ 18
Γαλατία, καὶ ἡ Θράκη συνέρρει, ἐκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἶκος, λέγοντος, ὡς καὶ γεννώμενοι ἴδοι τὸν Θεόν, καὶ ὕστερον ἄψαιτο μετ' ὀλίγον παρμεγέθους αὐτοῦ γεγεννημένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπου

par est Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, si contracto ipso dracone, (nam hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti sunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipsius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipso Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, &, quid res esset, coniceret, & si ipsum invenire modum non posset, at illud certe iam ante persuasum haberet, licet ipsum ratio praestigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium esse, ac fieri non posse. Paulatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluit, unoquoque renuntiantium, ut credere par est, dicente, & nascentem a se visum Deum, & postea contactum, cum ingens brevi tempore interiecto factus esset, & vultum ha-

ἰοικότος· γραφαί τε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τινὸς ἐμμέτρου καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

- Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἶμα Διὸς, Φάος ἀνθρώποισι.
 19 Καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, οὐπὲρ ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμνησάμηντο, καὶ χρᾶν τοῖς θεομένοις, καὶ θεσπίζειν, παρ' Ἀμφιλόχου τοῦ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τοῦ Ἀμφιαρέω, καὶ τὸν ἐν Θήβαις ἀφανισμόν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, οὐ πονήρως ἀπήλλαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα, καὶ δὴ ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκείθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ θεός, ῥητὴν τινα ἡμέραν προειπῶν. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, οὗ δέοιτο ἂν καὶ

beret humano similem. Super haec picturae, & imagines, & simulacra, ex aere partim, partim ex argento affimilata; & nomen Deo impositum, Glycon enim appellabatur, ex divino iussu carmine concluso. Exclamarat enim Alexander,

Tertius ecce, Glycon, sanguis Iovis, atque hominum lux.

Et cum tempus effet eius rei, propter quam instituta fuerant omnia, *nimirum* oracula edendi rogantibus ac vaticinandi, praecentorem quasi secutus Amphilochem, qui in Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris mortem, cum Thebis ille periisset, eiectus domo & in Ciliciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse futura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos accipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexander advenientibus denuntiat, oracula redditurum Deum, diemque certum praedicat. Iubet autem, unumquemque,

δ' μάλιστα μαθεῖν ἐβέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, κα-
ταρράψαι τε, καὶ κατασημῆνασθαι κηρῷ, ἢ πηλῷ, ἢ
ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ
αὐτὸν κατελθὼν, (ἤδη γὰρ ὁ νεῶς ἐγγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ
παρεσκευάστο) καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δε-
δωκότας, ὑπὸ κήρυκι, καὶ θεολόγῳ καὶ ὡς παρὰ τοῦ
θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεση-
μασμένον ὡς εἶχε, τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν ὑπογε-
γραμμένην πρὸς ἔπος, ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ περὶ οὗτου τις
ἔροιτο. Ἦν δὲ τὸ μηχανήμα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἶώ σοι, εἰ δὲ 20
μὴ Φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἶώ ἐμοὶ, πρόδηλον, καὶ γινῶναι
ράδιον, τοῖς δὲ ιδιώταις, καὶ κορύξης μεστοῖς τὴν ῥῖνα, τε-
ράστιον, καὶ πᾶν ἀπίστω ὅμοιον. ἐπινοήσας γὰρ ποι-
κίλας τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίνωσκέ τε τὰς
ἐρωτήσεις ἕκαστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτάς ἀπε-
κρίνατο, εἴτα κατειλήσας αὐτῆς, καὶ σημενόμενος, ἀπε-

quod sibi opus sit & maxime velit discere, in libellum in-
scribere, eumque traiectum filo obfigmare cera, aut creta,
aut id genus re alia. Ipse autem in adytum ubi descendisset,
(iam enim aedificatum erat templum, & parata scena)
ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theo-
logo, illos, qui deditissent, & auditis quasi a Deo omnibus,
libellum cuique suum, ut signatus fuit, redditurus, respon-
sumque illius subscriptum [inscriptum] carmine, reponen-
te Deo, de quocunque aliquis interrogasset. Erat vero ma-
chinatione ista viro quidem, qualis tu, &, si non est inso-
lens dictu, etiam qualis ego sum, manifesta, & cognitu
facilis; imperitis autem, & obesae ac plenae pituita naris ho-
minibus, prodigiosa, & undique incredibili similis. Excogi-
tatis enim diversis solvendi sigilla generibus, legit interro-
gationes singulas, & quae viderentur, ad eas respondit, tum
involutas iterum & obfignatas reddidit multa cum admi-

δίδου μετὰ πολλοῦ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ οὗτος ἠπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημενόμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγίδι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα
 21 γινώσκων ἦν; Τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαι; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ἣ φίλτατε Κέλσε' βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγίδα μέρος τοῦ κηροῦ διατήκων, ἐξήρει, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὐτῆς ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν, τὸν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὸν αὐτὴν τὴν σφραγίδα ἔχοντα, ῥαδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανεῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ, καὶ μαστίχης· ἐκ γὰρ τούτων ἀπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ, σιάλῳ τὴν σφραγίδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ ἀπέματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηροῦ ἐκείνου γενομένου,

12 Σκευαστὸν δὲ τοῦτο) Σύνθεσις τοῦ λεγομένου δρακιδίου. V.

ratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, unde enim iste sciret, quae firmiter admodum obsignata ipsi dedi sub sigillis imitatu difficillimis, nisi revera Deus esset cognoscens omnia? Quae sunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta? Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celse carissime, illud est: Acu ignita partem cerae, quae infra signum est, ubi liquefecit; signum ipsum detraxit, lectoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra sub lino est, tum eam, quae sigillum ipsum continet, facile conglutinavit. Altera est ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & asphalto, & speculari lapide trito, ceraque & mastiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in signum, saliva prius madefactum, imposuit, & typum expressit. Deinde collyrio celeriter ficcato, solutas facile tabellas le-

λύσας ραδίως, καὶ ἀναγναύς, ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν, ἀνετύ-
 που, ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγιῖδα εὖ μάλα τῷ
 ἀρχετύπῳ εἰκυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἀκουσον
 τιτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ἢ κολλῶσι τὰ βιβλία,
 καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ
 σφραγιῖδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ
 κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον) ταῦτα δὴ ἐχρή-
 το πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο
 ἐπινοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνηῖσθαι ἀπάντων,
 ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοῖμεν, καὶ μάλιστα σοῦ,
 ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίσταις τε ἅμα,
 καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σω-
 φρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ παραθεμένου, καὶ
 πολλὰ τούτων πλείονα. Ἐχρᾶς οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολ- 22
 λῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκαστικὸν τῇ
 ἐπινοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοῖα καὶ ἀμφίβολα πρὸς
 τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῆ

git; tum cera imposta idem sigillum optime conveniens
 archetypo, tanquam gemma expressit. Tertiam aliam prae-
 ter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant,
 iniectam, & in massam cerae similem redactam, mollem
 adhuc sigillo imponebat: ablata deinde (nam siccatur sta-
 tim, & eornu, quin ferro fit solidior) ad exprimendum ute-
 batur. Sunt verò alia etiam multa ad hoc ipsum excogita-
 ta, quorum mentionem facere omnium nihil opus est, ne
 inepti videamur; praesertim cum tu in libris, quos con-
 tra magos scripsisti, pulcherrimis pariter atque utilissimis,
 quique prudentes reddere lectores possunt, satis multa pro-
 posueris, & multo his nostris plura. Oracula ergo funde-
 bat, & responsa dabat divina, multa hic prudentia usus,
 & probabilitatem adiungens commentis suis, qui perplexa
 quibusdam & ambigua responderet ad interrogationes, aliis

χρησμοδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἔδοκε. τοὺς δὲ ἀπέ-
 τρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι·
 τοῖς δὲ θεραπειᾶς προὔλεγε καὶ διαίτας, εἰδὼς (ὅπερ ἐν
 ἀρχῇ ἔειπεν) πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα
 δὲ εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα
 πεπλασμένον, ἐκ λίπους αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέν-
 τοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς εἰς-
 αὐτῷ αἰετὶ ἀνεβαλλετο, προστίθεις ὅτι ἔσται πάντα, ὅπο-
 ταν θελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δε-
 23 θῆ, καὶ εὐξῆται ὑπὲρ ὑμῶν. Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς
 ἐφ' ἐκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύο ὀβολῶ. μὴ μι-
 κρόν δὲ οἰήσῃς, ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν
 πόρον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἐκάστου
 ἔτους ἡβροῖξεν, ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τῶν
 ἀνθρώπων ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δὲ,
 οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, σὺδ' εἰς πλεῦτον ἀπεθυσσάριζεν,

vero plane obscura; etenim hoc etiam ad oracula perti-
 nere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel
 impulit, prout melius esse coniceret. Aliis curationes prae-
 cepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, mul-
 ta etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probaban-
 tur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem
 & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bo-
 norum incrementa, & hereditatum successiones in futurum
 semper reiciebat, adiiciens, *fient omnia, si voluero ego, si-
 que Alexander propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fece-
 rit.* Constituta autem erat etiam merces unicuique respon-
 so, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, ami-
 ce, aut minutum fuisse hunc redditum: ad septuaginta vel
 octuaginta millia quotannis congeffit, dena vel quindena
 responsa hominibus prae inexplebili cupiditate sibi reddi pe-
 tentibus. Quae autem acceperat, iis non solus usus est,

ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργούς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ πειθῆνας, καὶ χρησμοποιούς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ἐπισφραγιστάς, καὶ ἐξηγητάς, ἅπανσιν ἐνεμεν ἐκάστω τὸ κατ' ἀξίαν. Ἡ δὲ 24
 δὲ τινὰς καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, Φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησόμενους, ὡς προεῖποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ ληστὰς ἐξελέγξει, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι παράσχει, καὶ νοσοῦντας ἰάσαιοτο, ἐνίοις δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας ἀναστήσειε. δρόμος οὖν καὶ ὠθισμός ἀπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσαίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφῆτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ αὐτὸς οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμός,

Τίμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφῆτην.

Οὐ γὰρ μοι κτεάνων μέλεται ἄγαν, ἀλλ' ὑποφῆται.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νοῦν ἐχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέ- 25

neque in thesauros reposuit; sed cum multos iam circa se haberet administratos, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obfignatores, & coniectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit. Iam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrantent; ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot iam mortuos resuscitaverit. Concursus igitur & urgentium se undique turba orta est. Hinc sacrificia, & donaria, & duplex prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam fors exierat:

Vatem ornare meum iudico vos atque ministrum:

Divitias nec enim curo, sed curo prophetam.

Cum multi prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate

θης βαθείας ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλιστα ὅσοι Ἐπικούρου ἐταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώρατο ἡμέμα ἢ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φοβητρὸν τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων, ἀβέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἱ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κάκιστα βλασφημεῖν, οὓς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἶγε ἐβέλουσιν ἰλεῶ ἔχειν τὸν Θεόν. περὶ δὲ Ἐπικούρου, καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγγαστο. ἐρομένου γάρ τις τί πράττει ἐν αἵδου ὁ Ἐπίκουρος; μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἴτα θαυμάζεις εἰ ἐπὶ μέγα ἦρθη τὸ χρηστήριον, ὁρᾷς τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετάς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δέ, ἄσπονδός καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν· μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιοτέρον προσεπολέμει γόνος ἀνθρώπου, καὶ τερατείας φίλος, ἀληθεία δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τὴν Φύ-

recipientes, contra ipsum confisterent, inprimis quotquot Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paulatim essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spargere: quos lapidibus iussit abigi, si proprium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *quid agat apud inferos Epicurus? Plumbeis*, inquit, *pedicis vinctus desidet in coeno*. Deinde miraris, si ad magnam gloriam elatum est oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes adeo atque eruditas? Universum implacabile ipsi & infinitum bellum erat contra Epicurum. Nec profecto iniuria. Contra quem enim iustius pugnaret homo praestigiator, & portentosarum fraudum amans, veritatis autem inimicissimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perspe-

σιν τῶν πραγμάτων καθεωρακῶτι, καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἶδοτι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα, καὶ Χρυσίππον, καὶ Πυθαγόραν, Φίλοι, καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἀμαστριν ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἡρίστατο, τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς ἐνόντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμάδῃσε πώποτε Ἀμαστριανῶ ἀνδρί. ὁπότε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῷ συγκλητικῷ χρησμάδῃσαι, καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ εὐρῶν οὐτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιῶν, οὔτε τὸν ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ αὐτῷ στομαχου ὀδύνην, προστάξαι βουλόμενος ὑεῖον πόδα μετὰ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐσθίειν, οὕτως ἔφη·

Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευσι σιπύδνῳ.

4 Ἄτεγκτος) Ὁ μῆτε δάκρυσι 16 Μάλβακα) Ῥωμαῖον μέλ-
μῆτε ἰδρῶσιν ἄβροχος (ἴσως διά- βαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. G.
βροχος.) G.

xisset, solusque verum in illis vidisset? Nam Platonici, Stoici, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicurus ille molliri nescius, (sic enim ipsum appellabat) inimicissimus, qui iuste omnia ista pro risu & ludibrio sibi haberet. Propter ea etiam Amastrin oderat maxime urbium Ponticarum, quod sciebat, Lepidum, & alios illi similes plures, in ea urbe esse: nec unquam Amastriano cuiquam oraculum reddidit. Cum vero ausus etiam esset fratri senatorii viri respondere, ridicule discessit, cum nec ipse posset responsum fingere callidum, nec inveniret, qui in tempore illud facere sibi posset. Querenti enim illi ventriculi dolores, cum comedendum imperare vellet suillum pedem, cum malva paratum; sic dixit,

Malvaça porcinae sacratio vase cumina.

- 26 Πολλάκις μὲν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς θεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μάλιστα καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκῶς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ κόλπῳ ἀθέατον φυλάττων. ἐβελήσας δὲ καὶ μειζρόνως ἐκπλήξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν θεὸν αὐτὸν, ἀνευ ὑποφήτου χρησμευδοῦντα. εἶτα οὐ χαλεπῶς γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνης τῆς μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότητα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις, τῆς Φωνῆς διὰ τοῦ ὁθονίου ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ προσπιπτούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν εἰδόντο, οὐδὲ ἀνέσθη, ἀλλὰ τοῖς εὐ-
 27 παρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις. Ὁ γοῦν Σευηριανῶ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εισόδου, τῶν αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν εἰσβολὴν, οὕτως ἔφη·

Β. Δείρας) Δείρω, ἐπιβάλλω. G.

Saepe quidem, ut dixi antea, ostendit draconem rogantibus, non totum, sed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in sinu, ubi videri non posset, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promisit, se loquentem etiam Deum illis praestitutum, oracula reddentem sine vatis excipientis ministerio. Commisissis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad similitudinem humani fabricatum, transmissis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata respondit, voce per linteum illum Aesculapium accidente. Vocabantur oracula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus. Itaque illud Severiano datum, de suo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque fuit. Adhortans illum ad impressionem faciendam, sic dixerat:

Πάρβους Ἀρμενίους τε θοῶ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
 Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
 Στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.
 εἴτ' ἐπειδὴ πεισθεῖς ὁ ἡλίβιος ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰτέβηλε,
 καὶ ἀπήλλαξεν, αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὄθρυάδου κα-
 τακοπεῖς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπο-
 μνημάτων, ἐντίθῃσι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ·

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, οὐ γὰρ
 ἄμεινον,

Μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξου ἄπο λυγρὸν

Πότμον ἐπιπρεῖεις, παύσῃ βίοτοιο φάους τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μετα- 28
 χρονίους χρησμοὺς ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν κακῶς προτεθε-
 σπισμένων, καὶ ἀποτετευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς
 μὲν νοσοῦσι, πρὸ τῆς τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο,
 ἀποθανόντων δέ, χρησμὸς ἄλλος ἑτοιμὸς ἦν παλινωδῶν.

Parthosque Armeniosque hasta domiture furenti,

Urbem ad Romanam Tiberisque fluentia redibis,

Pernixta radiis lauro tua tempora vincas.

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, ir-
 ruptionem fecisset, sed male ei (nam cum exercitu suo ab
 Othryade caesus est) expeditio cessisset, hoc oraculum exe-
 mit e commentariis, posuitque pro eo illud :

Ducere in Armenios noli : nec enim bene cedit :

Ne tibi femineo vir amictu triste per arcum

Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracu-
 la post eventum facta, quibus emendarentur ea, quae ma-
 le praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante
 mortem sanitatem promiserat : mortuis autem illis oracu-
 lum praesto illud fuit, quo prius retractaretur,

Μηκέτι διζήσθαι νούσοιο λυγρῆς ἐπαγωγῇ·

Πότμος γὰρ προφανῆς, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

29 Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ Μαλλῶ,
καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ,
Φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖτο, πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμ-
πων ἐπ' αὐτοὺς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἔσο νῦν, τοῦμοῦ πατὴρ ὡς ὅπ' ἀκούσῃ.
καὶ πάλιν·

Βραγχιδέων ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλυε χρησμῶν.
καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χώρει, θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.
30 Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλι-
κίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς
τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τοῦ μαντείου τὸ κλέος, καὶ εἰς
τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος
πρὸ ἄλλου ἠπειγέτο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμπον-
τες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατότατοι, καὶ μέγιστον ἀξίω-

Auxilium tristi modo desine quaerere morbo:

Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

Ceterum quod sciret, etiam Clarios, ac Didymaeos & Mal-
lenses celebrari simili vaticinandi arte, eos sibi conciliavit,
multis eorum, qui ad se venirent, eo ablegandis, dicens:

Iam Claron ito mei vocem patris auditurus.

& rursus:

Branchiaddon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochique auditum oracula vade.

Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam,
& Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam
usque percrebuisse oraculi fama, & in Romanorum ur-
bem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret:
alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: & in-

μα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ρουτιλιανὸς, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπιστευκώς, καὶ εἰ μόνον ἀηλιμμένον που λίθον, ἢ ἑστέφανωμένον θεάσαιτο, προσπίπτων αὐτῷ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ἐπιπολὺ παρεστώς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τὰγαθὰ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικροῦ μὲν ἐδέησεν ἀφείς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτήναι. ἔπεμπε δ' οὖν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶταί τινες οἰκέται ραδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανήσαν, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν παρὰ τῷ δεσπότη. ἐξέκαιον γοῦν τὸν ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρωμένην ἐνέβαλλον. Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος 31

primis potentissimi, maximaque dignitate in civitate prae-diti. Primus horum & caput quasi Rutilianus fuit, vir ce-tera bonus & honestus, & in multis magistratibus Romani probatus; sed circa Deos *religioso* quodam morbo laborans, & absurdas de iis persuasiones habens, qui si qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret statim adorandi causa, multumque adstans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audisset, parum aberat, quin, mandato sibi munere relicto, ad Aboni castra advolaret: misit certe alios super alios. Missi vero *qui essent*, imperiti quidam servi, facile decepti, post reditum, alia a se visa, alia tanquam visa & audita narrant, & plura his corollariorum instar adiiciunt, ut gratiosiores nempe essent apud dominum. Accendunt ergo misellum senem, & in robustam illum insaniam coniiciunt. At ille, qui amicus

ῶν, περιήει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσθαι παρὰ τῶν
 πεμψέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ προσιθείς. ἐνέπλησε
 δ' οὖν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν οὗτος, καὶ τῶν ἐν τῇ
 αὐλῇ τοὺς πλείστους διεβορύβησεν, οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ
 ἠπείγοντο ἀκῦσαί τι τῶν καθ' αὐτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνου-
 μένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίοις τε καὶ ταῖς
 ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν ἐργαζόμενος αὐτῷ, ἀπέ-
 πεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλ-
 λά καὶ ὑμνίσοντας τὸν θεόν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ
 32 μαντείου καὶ αὐτοῦ ψευσομένων. Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶ-
 ται τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσποτον, οὐδὲ τοῦ προστυχόν-
 τος ληστοῦ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία,
 καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὖροι ἐπισφαλές καὶ παρακε-
 κινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτός, καὶ οὐκ
 ἀπέπεμπεν, ὡς ὑποχειρίου, καὶ μονοιουχὲ δούλους διὰ
 τὸ δέος ἔχει τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἃ

effet plerisque & potentissimis, circumire & narrare par-
 tim quidem, ut audierat ex his, quos miserat, partim etiam
 de suo adiecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir,
 & de aula plerosque sollicitat, qui statim ipsi quoque fe-
 stinant de suis rebus aliquid audituri. At noster, blande qui
 exciperet venientes, hospitalibusque & aliis magni pretii
 muneribus suos faceret, dimisit illos, qui non renuntiarent
 modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodigi-
 osha de oraculo, seque ipso mentirentur. Ac machinatur
 quiddam homo execrabilis, non insipiens & latrone mini-
 me vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & le-
 gens, si quid inveniret audax & periculosum in interro-
 gationibus, retinuit ipse, nec remisit, ut obnoxios & tan-
 tum non servos sibi retineret isto metu eos, qui miserant,
 memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interroga-

ἤρυντο. συνίης δὲ οἷας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ μέγα δυναμένους τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότες ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τῶν ἀρκύων. Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ρουτιλλιανῶ δοθέντων χρησμάτων ἐνίους εἰπεῖν. πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅν τινα προστήσαιο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ; ἔφη·

Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰοδόν. εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ παιδὸς ἀπαθανόντος, ἃ μὲν ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, παρὰ πόδας οὕτως ἐληλεγμένου τοῦ χρησμοῦ· ὁ δὲ Ρουτιλλιανὸς αὐτὸς Φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν Θεόν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲν κελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἐλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μεῖράκιον ἐν ἄδου νῦν συνεί-

sent. *Probe autem intelligis, quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent, se intra illius retia conclusos. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui iam ad aetatem institutionis capacem pervenisset, quem discendi magistrum ei praeficeret?* respondit:

Pythagoram, egregieque canentem proelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere, quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro suscepta oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea non vivum illi praeceptorem capi iussisse, sed Pythagoram atque Homerum vitam olim functos, quibuscum versari nunc puerum apud infe-

ναι. τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούταις
 34 ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἤξιον; Αὖθις δὲ πυνθανομένῳ
 αὐτῷ τὴν τίνος ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου· μετὰ ταῦτα Μένανδρος·

Εἰς ὃς νῦν Φαίη· μετὰ δ' ἔσσεαι ἡλιάς ἀκτὶς,

Ζήσεις δ' ὀγδῶκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

ὁ δ' ἐβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, οὐδὲ
 35 περιμέναις τὴν τοῦ Θεοῦ ὑπόσχεσιν. Καὶ οὗτος ὁ χρη-
 σμός τῶν αὐτοφάνων ἦν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ
 γάμου, ῥητῶς ἔφη·

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε Σεληναίης τε θυγάτρα.

διεδεδῶκει δὲ πάλαι λόγον ὡς τῆς θυγατρὸς, ἣν εἶχεν,
 ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρατι ἀ-
 λῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτῇ ἔθος,
 κοιμωμένων ἔραν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν μελλήσας ὁ
 συνετάτατος Ρουτιλλιανὸς, εὐθύς ἐπεμπεν ἐπὶ τὴν κό-

13 Τὴν γὰρ Σελήνην) Εἰς τὸν Ἑν- καὶ βούκολος ἂν, ἔρασεσθαι ὑπὸ σε-
 δυμένα διαβάλλει τὸν λόγον, ὃς λήνης μυθεύεται. V.

ros probabile fit. Quid vero reprehendendus est Alexander, si tales inter homunciones versari voluit? Rursus interroganti, cuius ipse animam nactus esset? ait:

Pelides primum fueras, post ista Menander,

Tum, qui nunc vivis; radius post omnia Solis,

Cum supra centum octoginta exegeris annos.

At ille septuagenarius diem suum obiit, morbo atrabilia-
 rio, non expectata promissione Dei. Etiam hoc erat voca-
 lium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis
 diserte dixit:

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Nempe olim rumore sperferat, filiam, quam habebat, ex
 Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam,
 cum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes
 formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil

ρην, καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἐξηκοντούτης νυμφίος, καὶ συνῆν, τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἰς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγονέναι. Ὁ δ' ὡς ἅπαξ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων 36 ἐλάβετο, μείζω αἰεὶ προσεπενόει, καὶ πάντοσε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἔπεμπε χρησμοφόρους, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάσσεσθαι, καὶ σεισμούς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὥς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑπισχεῖτο αὐτοῖς. ἕνα δὴ τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἐν·

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.
καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλῶν γεγραμμένον, ὥς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τόδ' ἐς τοῦναντίον τοῖς πλείστοις προὔχῳρει. κατὰ γὰρ τινα τύχην αὐταὶ μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπε-

cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias celebravit sexagenarius sponfus, & cum illa cubuit, placata prius socru Luna totis hecatombis, putansque se quoque iam coelestium unum esse factum. At ille cum semel res Italicas attigisset, maiora semper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedicens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, & terrae motus: promisitque illis, ne quid tale fiat, valide se adiuturum. Unum sane oraculum vocale ipsum quoque ad omnes gentes de pestilentia misit. Erat autem versiculus unus:

Intonsus nubem pestis depellit Apollo.

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tanquam depellendae luis remedium. Hoc vero contra plerisque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et

γέγραπτο. καὶ μή με νομίσης τοῦτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ
 ἔπος ἀπώλλυντο, ἀλλὰ τύχη τινὶ οὕτως ἐγένετο. τάχα
 δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταβαρρόυντες τῷ στίχῳ, ἡμέλουν,
 καὶ ῥαθυμότερον διητῶντο, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὴν νό-
 σον συντελοῦντες, ὡς ἂν ἔχοντες προμαχομένας αὐτῶν
 τὰς συλλαβὰς, καὶ τὸν ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύ-
 37 οντα τὸν λοιμόν. Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατε-
 στήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἱ τὰς ἐκάστου
 γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμή-
 νυον, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται ὡς ἔτοιμον αὐτὸν πρὸς
 τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἢ κεν τοὺς πεμπομένους, κα-
 38 ταλαμβάνεσθαι. Καὶ πρὸς μὲν τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦ-
 τα καὶ τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο. τελετὴν τε γὰρ τινα
 συνίσταται, καὶ δαδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς
 αἰὲς τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, προῤῥήσις
 ἦν, ὥσπερ Ἀθῆνῃσι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανός,

ne putes, me hoc dicere, per ipsum illos versiculum periis-
 se. Quin forte quadam ita factum est. Forte etiam vulgo
 homines, fiducia versiculi, negligentius agebant, omissa vi-
 ctus cura, nihil adiuvantes oraculum contra vim morbi,
 qui haberent propugnaturas pro se *illius* syllabas, & inton-
 sum Phoebum telis abacturum pestilentiam. Verum etiam
 exploratores in ipsa Roma multos sane constituerat con-
 iuratorum, qui sententias uniuscuiusque sibi nuntiarent,
 & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cu-
 perent, ut paratum ad responsiones, iam ante adventum
 suum missi invenirent. Et ad *res* Italicas haec & similia prae-
 parabat. Mysteria etiam quaedam instituit, & facum gesta-
 tiones, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus fe-
 sto ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in
 hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Christianus, aut Epicu-*

ἢ Ἐπικούρειος, ἥκει κατὰ σκοπὸς τῶν ὀργίων, Φευγέτω·
 εἰ δὲ πιστεύοντες τῷ Θεῷ, τελείσθωσαν τύχη τῇ ἀγα-
 θῇ. εἴτ' εὐθύς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγίγνετο. καὶ ὁ μὲν ἡγεῖ-
 το, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπε-
 φέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἶτα Λητοῦς ἐγίγνετο λο-
 χεῖα, καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, καὶ Κορωνίδος γάμος,
 καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπι-
 φάνεια καὶ γένεσις τοῦ Θεοῦ. Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδα- 39
 λειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος. Δαδῖς
 δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δαδῆς δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σε-
 λήνης καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρως, καὶ τικτομένη τοῦ Ῥουτιλ-
 λιανοῦ ἡ γυνή. ἐδαδούχει δὲ καὶ ἱεροφάντει ὁ Ἐνδυμίων
 Ἀλέξανδρος. καὶ ὁ μὲν καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ
 μέσῳ. κατῆι δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τῆς ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ
 ἀπὸ τῆς Σελήνης, Ῥουτιλλία τις ὠραιωτάτη, τῶν Καί-
 σαρὸς οἰκονόμων τινὸς γυνή, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα τοῦ Ἀλεξ-

*teus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt,
 initantur bonis auspiciis! Deinde statim a principio fiebat
 exactio. Atque ipse initio dicebat, Foras Christianos! Mul-
 titudo universa subiiciebat, Foras Epicureos! Tum Latonae
 agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis
 nuptiae, & nascebatur Aesculapius: altero autem die Gly-
 conis adventus & nativitas Dei. Tertio, Podalirii erant &
 matris Alexandri nuptiae. Dadis [facularia] autem illa dies
 vocabatur, & faces accendebantur. Tandem agebantur Lu-
 nae & Alexandri amores, nascentisque uxor Rutiliani. Fa-
 cem porro gestabat, & praeibat caerimonias alter Endy-
 mion, Alexander. Ac ipse quidem dormiens iacebat in me-
 dio, descendebat autem ad illum ex recto tanquam e coe-
 lo, pro Luna, Rutilia quaedam formosissima, procuratorum
 Caesaris cuiusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, &*

ἀνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ
 ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρὸς, Φιλήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέ-
 σω, καὶ περιπλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δαῖδες,
 τάχ' ἂν τι καὶ τῶν ὑπὸ κόλπου ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν
 δὲ εἰσῆει πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ
 σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλη τῇ Φωνῇ, ἣ Γλύ-
 κων. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθοῦντες, Εὐμολ-
 πίδαί, δῆθεν καὶ Κήρυκές τινες Παφλαγόνες, καρβα-
 τίνας ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνον-
 40 τες, ἣ Ἀλέξανδρε. Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς
 μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μῆρος αὐτοῦ ἐξεπί-
 τηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος, ὡς εἰκὸς, ἐπιχρύ-
 σου περιτεθέντος, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων
 ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο
 τισὶ τῶν μωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυθαγόρου τὴν
 ψυχὴν ἔχοι διὰ τὸν χρυσοῦν μῆρον, εἴτε ἄλλην ὁμοίαν αὐ-

amata viciffim ab illo, atque in oculis miseri illius viri,
 osculaque intercedebant in medio, & complexus: si vero
 minus multae effent faces, forte etiam quiddam eorum, quae
 sub veste fieri solent, patratum esset. Parvo autem interie-
 cto temporis spatio rursus intrabat, ut antistitem caerimo-
 niarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaue
 voce dicebat, *Io Glycon!* Succlamabant autem illum secuti,
 Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia,
 carbatinis calceati, acrem allii odorem multum ructantes,
Io Alexander! Saepe autem in illa facum gestatione & my-
 sticis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, au-
 reum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle inau-
 rata, & ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exor-
 ta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius
 consultos, *utrum Pythagorae animam haberet propter aureum*
illud femur, an aliam illius similem? eamque quaestionem ad

τῇ, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσεν τὴν ἀπορίαν.

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει.

Ἡ δὲ προφητεία, δίκης φρενὸς ἐστὶν ἀπορρώξις.

Καὶ μιν ἐπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἴσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι παιδίου συνουσίας, ὡς 41
ἀσεβες ἦν, αὐτὸς τοῖόνδε τι ὁ γεννάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς
γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγωνικαῖς,
ἐπήγγελλε θεοπρόπαυς πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσον-
τας παρ' αὐτῷ τὸν θεόν. καὶ ἔδει δοκιμασθέντας, καὶ
προκρίβοντας τοὺς εὐγενεστάτους, καὶ ὠραιοτάτους, καὶ
κάλλει διαφέροντας πεμφθῆναι. οὓς ἐγκλεισάμενος,
ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρήτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα
τρέπαν ἐμπαραίνων. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ
ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτοῦ στόματι δεξιού-

4 Δίης) Ἡτοι Διός. V.

ipsum Alexandrum referentibus, Glycon rex oraculo dubitationem illam dissolvit :

Pythagorae vicibus mens alma peritque reditque :

Vatis at est animus Ioviali e mente propago :

Missus adest iussu patris auxiliator honestus,

Et redit ad patrem Ioviali fulmine tactus.

Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis iniunxit, ut divini cultus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud se canerent: oportebatque probatos ac praelatos ceteris generosissimos quoque, & formosissimos, & honestissimos mitti: quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis maior inter salutandum comple-

σθαι, μηδὲ Φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις
 προτείνων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνους τοὺς ὠραίους κατεφί-
 42 λει· καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ Φιλήματος. Τοι-
 αῦτα ἐντρύφων τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκας τε ἀνέ-
 δην διασθεΐρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐ-
 κτὸν ἐκάστω, εἴ τις γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ
 Φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ὥστα
 ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυήσεσθαι· πολλὰ δὲ
 καὶ ἡύχουν τετοκέσθαι παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρ-
 43 τύρουν ὅτι ἀληθῆ λέγουσιν. Ἐβέλω δέ σοι καὶ διάλογον
 διηγῆσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ Σακέρδωτος, Τια-
 νοῦ τινος ἀνθρώπου, ὁποῖου τινὸς τὴν σύνεσιν εἰσὶν ἀπὸ τῶν
 ἐρωτήσεων. ἀνέγνω δὲ αὐτὸν, χρυσοῖς γράμμασι γε-
 γραμμένον ἐν Τίῳ, ἐν τῇ τοῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἶπε
 γάρ μοι, ἔφη, ὦ δεσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὅς,
 Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνῳ τὸν πρότερον. πῶς

2 Κῦσαι) Φιλῶσαι. G.

Atendumque ipsum oscularetur: verum aliis manum ad
 osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur; di-
 cebanturque hi *intra osculum esse*. Hunc ad modum stupidis
 hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpebat, prout
 collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et
 magnum erat unicuique atque optabile, si cuius uxorem
 adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut
 bona fortuna in domum suam influeret, futurum unus-
 quisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo glo-
 riabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur. Vo-
 lo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis,
 Tienensis cuiusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex
 interrogationibus discere poteris. Legi autem illud collo-
 quium, aureis literis scriptum in Tio urbe in domo Sacer-
 dotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es?*
Ego, inquit ille, *Aesculapius iunior, diversus ab illo priore.*

λέγεις; οὐ θέμις ἀκούσαι σε τοῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν
 ἔτι παραμένεις χρησμῶδων; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἴ-
 τα, ποῖ μεταστήσῃ; ἐς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ
 γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδημίας τῆς
 ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν
 Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν προπάτορα τὸν
 Ἀπόλλω χρησμῶδούντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπί-
 πτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μὴδὲ τοῦτ' ἐθελήσης εἰδέναι, οὐ
 γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμη-
 λος, εἴτα ἵππος, εἴτ' ἀνὴρ σοφός, καὶ προφῆτης οὐ μείων
 Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι διη-
 λέχθη. ἐπὶ τέλει δὲ χρησμὸν ἔμμετρον ἐφθέγγετο, εἰδὼς
 αὐτὸν Λεπιδῷ ἐταῖρον ὄντα·

Μὴ πείθου Λεπιδῷ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.
 πάνυ γὰρ ἐδεδῖε τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπον, ὡς τινα
 ἀντίτεχον, καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ.

13 Λεπιδῷ ἐταῖρον ὄντα) *Εφ' ὅτι στριδί κατοικεῖν Ἐπικουρεῖον ὄντα.
 γὰρ τὸν Λεπιδὸν τοῦτον ἐν Ἀμά- V.

Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos manebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Deinde quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula vero reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progenitorem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post equus, post vir sapiens, & propheta non minor Alexandro. Haec cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oraculum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem esse sciret:

Ne Lepido credas: tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tanquam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius op-

44 Ἐνα γοῦν τῶν τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ διελύχειν αὐτὸν ἐπὶ πολλῶν παρόντων, ἐς κίνδυνον οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλη τῇ Φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεινὰ Παφλαγῶνα προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγουμένῳ τῆς Γαλατίας, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκτονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανεληλύθε ζῶν μετὰ τὴν τῶν οἰκετῶν ἀπώλειαν, θηρίους ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. τοιοῦτον δὲ τι ἐγεγένητο. ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ Κλύσματος, πλοίου ἀναγομένου, ἐπίεισθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδοίαν πλεῦσαι, καὶ περὶ ἧς ἐβραΐδουν; αἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεσθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ ληστῶν (πολλοὶ δὲ ἦσαν τότε) ἀνῆρσθαι, ἐπαῆλθον ἀπαγγέλλοντες αὐτοῦ τὸν ἀφανισμόν. εἴτα ὁ χρησμὸς, καὶ ἡ

4 Ὡς Ἀλέξανδρε, τὸν δεινὰ) Ἰσως ἐνδόξου τοῦ αὐτοῦ ὅτις τοῦτομα τὸ κύριον εἰπεῖν περὶ τῆς αὐτοῦ. V.

pugnantem. Unum igitur quendam Epicureorum, audentem etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni* (quem nominabat) *persuastisti, ut apud Praesidem Gallograeciae postularet servos suos ultimi supplicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae causa versantem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit post servorum interitum, bestiis a te obiectorum.* Factum vero eiusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine navigarat in Aegyptum ad Clysmā usque, solvente commodum navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a latronibus, qui multi tum erant, sublatum, redierunt, amissum illum nuntiantes. Tum *secutum est oraculum, & con-*

καταδίκη· μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν
 ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγα- 45
 νακτῆσας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τοῦ ὀνειδούς τὴν
 ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν,
 ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ Ἐπικούρους κληθή-
 σεσθαι. τῶν δὲ βάλλειν ἀρξαμένων, Δημόστρατος τις
 ἐπισθῆμῶν τῷ Πόντῳ, πρῶτος περιχυθεὶς, ἐρρύσατο τοῦ
 θανάτου τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καταλευσθέντα,
 πάντῃ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον ὄρονεῖν ἐν τοσούτοις με-
 μηνίσι, καὶ πάραπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μαρτίας;
 καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκείνον, τοιαῦτα. Εἰ δέ τιτι προσκαλου- 46
 μένων κατὰ τάξιν τῶν χρησμῶν, (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ
 θεσπίζειν ἐγίγνετο,) καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπί-
 ζοι; τῷ δὲ ἀνέειπεν ἔνδοθεν, Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τὸν τοι-
 οῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοι-

demnatio: post quam adfuit iuvenis, suam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit. Alexander vero indigne ferens, se redargui, veraeque reprehensionis impatiens, iussit, qui praesentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipsos quoque devoti capitis futuros, eiusque adiutores vocatum iri. Cum iam lapidare inciperent, Demonstratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfusus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abesset, quin obrueretur lapidibus; merito ille quidem. Quid enim referebat, solum sapere inter tot insanientes, & luere alienam Paphlagonum stultitiam? Et haec de illo eiusmodi erant. Si vero eorum aliqui, qui advocarentur ordine oraculorum, (siebat autem hoc pridie quam responderet) atque interrogante praecone, an responderet? intus diceret, *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogebatur e terra una

νάνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆ,
καὶ ἄβιον, καὶ Ἐπικούρειον ἥπερ ἦν ἡ μεγίστη λοιδορία.
47 Ἐν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὐρῶν
γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶ-
σθα, τῶν βιβλίων, καὶ κεφαλαιωδῶς περιέχον τῆς
τάνδρος σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν
μέσσην, ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν κα-
ταφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν ἐς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι
καὶ χρησμὸν ἐπιφθεγξάμενος·

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο χέροντος.

οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο
τοῖς ἐντυχοῦσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσῃ αὐτοῖς εἰρήνην,
καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων
μὲν καὶ Φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλ-
πίδων ματαίων, καὶ περιττῶν ἐπιθυμιῶν· νοῦν δὲ καὶ

1 Ἀλλ' ἴδει γῆν πρὸ γῆς) Γῆν
πρὸ γῆς. τοῦτο εἰσθε λέγεσθαι Ἀ-
θηναίους, ἀπὲρ τοῦ κατὰ πάσης τῆς
γῆς, ὃ φαμέν τόπον ἐκ τόπου. V.

6 Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν) Σπ-
μιοῦ ὡς διασώτης ἦν καὶ οὕτως ὁ
ἐπὶ κακῇ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς
λόγοις ἐγγυμνασάμενος Λουκιανὸς
τῆς Ἐπικούρου αἰρέσεως. V.

vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epi-
cureus, quod quidem maximum erat convicium. Unum
ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum invenisset
sententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod nosti,
illius librorum & capitalem, qui placita sapientiae huius
viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis
cremavit, quasi ipsum videlicet exureret; & in mare ab-
iecit cineres, oraculo adiecto:

Edico decreta senis comburere caeci.

Ignorabat nempe homo execrabilis, quantorum bonorum
liber ille legentibus causa fiat, quantam in illis pacem, tran-
quillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & spe-
ctris, & prodigiis non minus, quam a spe vana & non ne-
cessariis cupiditatibus eos liberet; sed intelligentiam & vo-

ἀλήθειαν ἐντίθεν, καὶ καθαῖρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώ-
 μας, οὐ δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ταῖς τοιαύταις Φλυα-
 ρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῶ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παρρησίᾳ.
 Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἐν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μα- 48
 ροῦ ἀνδρὸς ἄκουσον· Ἐχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ
 τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐ-
 δοκιμοῦντα [πάροδον,] διαπέμπεται χρησμὸν τοῦ ἐν Γερ-
 μανία πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε Θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς
 Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. ἡξίου δὲ ὁ
 χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας ἐς τὸν Ἴστρον
 μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν.
 ἄμενον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμὸν·

Ἐς δῖνας Ἴστροιο διῖπετέος ποταμοῖο,
 Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιοὺς Κυβέλης Θεράποντας,
 Θῆρας ὀρειτρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀῆρ
 Ἄνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεις· αὐτίκα δ' ἔσται
 Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

ritatem inferat, & vere mentes purget non face, aut squil-
 la, & nugis similibus, sed recta ratione, & veritate, & li-
 bertate. Inter reliqua vero unum quoddam & audacissimum
 facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad
 regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mit-
 tit ad illum oraculum vingente bello Germanico, cum di-
 vus Marcus iam Marcomannis & Quadis esset implicitus.
 Postulabat autem illud oraculum leones duo coniici vi-
 vos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnifi-
 cis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

*Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
 Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
 Montibus eductos: & quos alit Indicus aër
 Flores, atque herbas fragrantis: evenietque
 Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.*

γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκνηξάμενους ἐς τὴν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις κατεργάσαντο, ὡς τινὰς κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, δις μυρίων που σχεδὸν ἀβρώων ἀπολομένων. εἴτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυλῆϊαν γεγόμενα, καὶ ἡ παρὰ μικρὸν τῆς πόλεως ἐκείνης ἄλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογία, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν ψυχρῶς παρήγε, νίκην μὲν γὰρ πρὸς τὸν θεόν, μὴ μὲν-
 49 τοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων. Ἦδῃ δὲ πολλῶν ἐπὶ ῥέοντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῶν θλιβομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ μὴ ἔχουσης, ἐπινοεῖ τοὺς νυκτερινούς καλουμένους χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκρίματο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, οὐ μὲντοι σαφεῖς τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταραγμένους, καὶ μά-

Factis autem hisce, uti iusserat, leones, cum in hostitum enataissent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri acceperere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde consecuta sunt ea, quae ad Aquilciam contigere, urbsque illa paene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset, an hostium? Iam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariorum habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; inprimis si quando videret curio-

λιστα εἴ ποτε θεάσαιτο περιεργότερον τὸ βιβλίον κατεσφραγισμένον. οὐ γὰρ παρακινδυνεύων τὸ ἐπελθόν ἄλλως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τὸ τοιοῦτον οἰόμενος· καὶ ἥσάν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοιούτους χρησμοὺς ἀπολαμβάνόντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ διαλύσει αὐτῶν· καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπόμισθον ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἑκάτερος. Ἐνίστε δὲ, μήτε ἐρομένου τινός, μήτε 50 πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμάδει πρὸς ἐκπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίξεται ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λεληθῶς
 Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγει κατὰ δῶμα;
 Δοῦλος πρωτογενῆς, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
 Ὡπίεις γὰρ ἐκείνον, ὃδ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

fius obfignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non fubiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant constituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues acciperent, interpretationis & explicationis causa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unusquisque Atticum. Interdum vero, licet neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin neque omnino esset, [*ad quem pertineret oraculum*] oracula fundebat ad stuporem hominum insipientium; quale est hoc quoque:

*Scire cupisne tuam quis nuptam, Calligeniam,
 In stratis furtim subigat tecto sub herili?
 Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
 Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua coniux,*

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.

Ἄλλ' ἐπὶ σοὶ δὴ Φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται,

Ὡς μήτ' εἰσαίοις, μήτ' εἰσοράας αἰ ποιοῦσιν.

Εὐρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῶ λέχει ἀγχόθι τοίχου,

Πρὸς κεφαλῆς καὶ σὴ θέραιπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διαταράχθῃ, ἀκούσας ὀνόματα,
καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἴτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἂν,

§ 1 συνεῖς τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν; Ἀλλὰ καὶ βαρβάρους πολ-
λάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροτο Φωνῇ, Συριστὶ, ἢ
Κελτιστὶ, οὐ ραδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμο-
εθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. διὰ τοῦτο καὶ πολὺς ἐν μέσῳ χρόνος
ἦν τῆς τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῆς χρησμοδίας, ὥς
ἐν τοσούτῳ κατὰ σχολὴν λύοιτό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφα-
λῶς, καὶ εὐρίσκοιντο οἱ ἐρμηνεύσαι δυνάμενοι ἕκαστα,
οἷος καὶ ὁ τῷ Σκύβῃ δοθεὶς χρησμὸς ἦν.

Μόρφι ἐβάργουλis εἰς σκίην χνέγχικραγκ λείψει Φάος.

Vindictam is repetit facilis pro turpibus istam.

Tristitia iamque tibi per utrosque venena parata,

Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.

Ad murum invenies haec, & supposita cubili

Ad caput: est horum tua conscia serva Calypso.

Quis non Democritus confundatur, auditis nominibus ac-
curate & locis, ac deinde paulo post non despuat intel-
lectum illorum contentum? Verum respondit saepe etiam bar-
baris, si quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Cel-
tice, non facile inveniens commorantes in urbe eiusdem
gentis, cuius essent, qui darent libellos. Propterea & mul-
tum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipsa ora-
cula, ut interea per otium solverentur libelli secure, in-
venirenturque qui interpretari possent singula. Quale etiam
fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

Ἄλλως πάλιν, οὔτε παρόντι, οὔτε ὅλως τινὶ ὄντι, ἔφη 52
 ἄνευ μέτρου, ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε,
 τέθηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, ληστῶν
 προσελθόντων Μάνγου, καὶ Κέλερος, καὶ Βουβάλου, οἱ
 καὶ ἤδη δέδονται ληφθέντες. Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ 53
 δοθέντων ἄκουσον. ἐρομένου γάρ μου εἰ Φαλακρός ἐστιν
 Ἀλέξανδρος; καὶ κατασημνησμένου περιέρχως, καὶ προ-
 φανῶς, ὑπογράφεται χρησμὸς νυκτερήσιος,

Σαβαρδαλάχου μάλαχ Ἄττις ἄλλος ἦν.

καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὴν
 αὐτὴν ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὀμηρος ὁ ποιητής; ἐπ' ἄλλου
 καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲν ὑπέγραψεν, ἐξαπα-
 τηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐφ' ὃ, τι
 ἦκε, Θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς οὐδύνην πλευροῦ.

Κυτμίδι σε χρίσθαι κέλομαι, δροσίην τέ κε Λητοῦς.
 τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἠκηκόει, ὡς ἐρομένου τοῦ

9 Σαβαρδαλαχούμαλα) Ἀπόλοιо γίνε τῆς ἀπεράντου εὐτραπείας. V.

Rurfus neque praesenti, neque omnino viventi cuiquam
 dixit extra versum: *Retro abi: qui enim te misit, interfectus
 est a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, &
 Celere, & Bubalo, qui etiam capti iam sunt & vincti. Pau-
 ca etiam eorum, quae reddita mihi sunt, audi. Interrogan-
 te me, an calvus sit Alexander? & curiose obsignante at-
 que manifeste, subscribitur nocturnum oraculum,*

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rurfus, cum duobus libris interrogassem diversis, & sub
 nominibus diversis, interrogationem eandem, *cuias Home-
 rus poeta fuisset?* alteri subscripsit, *deceptus a meo puero,*
qui quaerenti, cuius rei causa veniret? responderat, *petitum*
curationem ad dolorem lateris: ab hoc igitur inductus, scripsit:

Cytmidē te iubeo ac Latonae roribus ungi.

Alteri autem, cum & hoc audisset, interrogare eum, qui

πέμψαντος, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῶον; ἀπεκρίνατο οὐδέν πρὸς τὸν Ὀμηρον·

Μὴ σὺ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ καὶ οἶμον ὅδευε.

- 54 Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος· τοῦ δέῃνος χρησμοὶ ὀκτώ, ψευδάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἣν δὲ αὕτη· πότε ἀλώσεται μαγχανεῶν Ἀλέξανδρος;) ὀκτὼ μοι χρησμοὺς ἔπεμψεν, οὔτε γῆς, Φασιν, οὔτε οὐρανοῦ ἀπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἅπερ ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥουτιλλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τοῦ πάνυ προσκείσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει,

² Οὐδέν πρὸς τὸν Ὀμηρον· Ἀπὸ παροιμίας παρῶνται τῆς, οὐδέν πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

mitteret, navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter facere? respondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Multa enim in eo genere & ipse illi machinatus sum, ut illud quoque. Unam modo quaestionem cum rogarem, inscripsi libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*: & drachmas octo, quodque insuper efficitur, misi. At ille mercedi missae credens, & inscriptioni libelli, ad unam quaestionem (erat autem haec: *Quando deprehendetur, ut praefligiator, Alexander?*) octo mihi responsa misit, quae neque terram, aiunt, neque coelum tangerent, sensu carentia autem & difficilia universa. Quae postea cum sensisset, & illud quoque, dehortatum me esse Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab oraculo ostensae, oderat me, ut facile est ad existimandum, & inimi-

ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἠγεῖτο. καὶ ποτε περὶ ἐμοῦ ἐρομένῳ τῷ Ρουτιλλιανῷ, ἔφη·

Νυκτιπλάνοις ὁάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.

Καὶ ὅλως ἔχθιστος εἰκότως ἦν ἐγώ. καὶ πεισθὲν ἐσελθόντα 55
 με ἐς τὴν πόλιν ἤσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἶην ὁ
 Λουκιανὸς, (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχο-
 φόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς Καππα-
 δοκίας, Φίλου τότε ὄντος, λαβὼν, ὡς με παραπέμψειαν
 μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταστέλλεται δε-
 ξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ
 ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτόν· συνεπηγόμην
 δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχη τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν προὔ-
 τεινέ μοι κῦσαι τὴν δεξιάν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς,
 ἐγὼ δὲ προσφύς ὡς φιλήσω, δῆγματι χρηστῷ πάνυ
 μικροῦ δεῖν χολὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν
 παρόντες, ἄγχειν με καὶ παῖειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυ-

cissimum sibi putabat: interrogantique aliquando de me
 Rutiliano respondebat:

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

Et in summa infensissimum merito sibi me habuit. Cumque
 sensisset in urbem me ingressum, & didicisset me illum esse
 Lucianum, (adduxeram autem mecum milites duo, hastat-
 um & contarium, quos a praefide Cappadociae, qui ami-
 cus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deduce-
 rent) statim invitari me iubet dextre fane & cum multa
 humanitatis significatione. Adveniens ego multos cum illo
 deprehendo: adduxeram autem mecum, bona fortuna mea,
 milites. Et ille protendit mihi osculandam manum, ut so-
 lebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad osculum,
 praeclaro morfu tantum non claudam feci viro manum.
 Praesentes ergo angere me & pulsare tentabant, pro sa-

Lucian. Vol. V.

H

λον, καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφῆτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γεννικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπισχνεῖτο τιθασσόν με ῥαδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὴν Γλύκωνος ἀρετὴν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους Φίλους ἀπεργάζεται. καὶ μεταστησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἶδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ρουτιλλιανῶ συμβουλευόμενα· καὶ τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῶ; καὶ γὰρ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμεν τὴν Φιλοφροσύνην ταύτην, ὅρῳ ὃν κινδύνου καθειστήκειν· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθεν Φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο οὐ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι ῥαδίας γενομένης
 56 μεταβολῆς. Εἶτα δὴ μου ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ἐπιδημῶν, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμοὺς ἐς Ἀμαστριν προῦκπεπομφῶς) ὑπισχνεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς

crilego, iam prius irati, quod Alexandri ipsum nomine, non Prophetæ, salutaveram. Ille vero generosa illud patientia sustinens, & ipsos sedavit, promisitque, se mansuetum facile me redditurum, & vim Glyconis ostensurum, qui valde asperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expostulat, dicens, *Me sibi omnino notum, & quid Rutiliano auctor fuerim: & qua de causa, inquit, hæc mihi fecisti, cum possis a me in magnum gradum apud ipsum provehi?* Hic ego lubens iam illam humanitatem accepi, videns, quo in periculo constitissem; ac paulo post prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta. Postea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis missis, (solus autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amastrin præmiseram) promittit etiam navim se præbi-

παρέξιν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας· καὶ γὰρ μὲν ὥμην
 ἀπλῶν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πό-
 ρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς
 ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελ-
 λόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ
 Ἀλεξάνδρου, ἀραμένους ρίψαι ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν·
 ὅπερ εἰ ἐγενένητο, ραδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς
 ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς συνναύτας
 μηδὲν δεῖν ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμέ ἔφη, Ἐτη
 ἐξήκοντα, ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον προβε-
 βιωκώς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, καὶ γυ-
 ναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν
 ἔφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνειλήθει, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου
 πρὸς τεταγμένα. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, 57
 ὦν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὁπίσω ἀπήλαυνεν.
 ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὐρῶν Βοσπορανοὺς τινας πρέσ-

turum & remiges, qui me abducerent. Ac simpliciter il-
 lum & dextre facere ista putabam equidem. Cum vero me-
 dio in traiectu essem, flentem videns gubernatorem, &
 nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de
 his, quae futura essent, sperabam. Erat autem illis ab Alex-
 andro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipita-
 rent: quod si factum esset, facile contra me debellatum
 erat. Sed ille lacrimis suis reliquis etiam nautis persuasit,
 ne quid durum in nos consulerent; atque ad me, *sexaginta annos*, inquit, *ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum*
vixerim, nolim hac aetate, qui coniugem habeam & liberos, cae-
de maculare manus: indicans, quo nos consilio recepisset,
 & quae sibi essent mandata ab Alexandro. Cum autem ex-
 posuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus
 meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum
 invenissem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore re-

βεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπλέοντας ἐπὶ κομιδῇ τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ δεξιῶς αὐτῶν τυχῶν, ἀναληφθεὶς ἐς τὸ πλοῖον, διασώζομαι ἐς τὴν Ἀμαστριν, παρὰ τοσούτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τοῦντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμεν αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ τῆς ἐπιβουλῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὴν τοῦ τρόπου μιανίαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὠρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου Φιλοσόφους· ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονοκονχί ικετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ρουτιλιανὸν εὐνοίαν, μὴ ἂν δύνασθαι, καὶ εἰ Φανερώς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. οὗτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐν δέοντι 58 θρασυνόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. Ἐκεῖνο δὲ

ge abeuntes in Bithyniam, ut annuum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuisset. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, *αἰνῶ*, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem & ante infidias iam odissem, & infensissimum propter morum impuritatem haberem: iamque accusationem meditabar, subscriptores habens multos, praesertim philosophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipse, tantum non supplicans obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Itaque ab impetu repulsus acquievi, intempestive audax sub iudice sic affecto futurus.

πῶς αὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετονομασθῆναι τὸ Ἀβώνου τείχος, καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι· καὶ νόμισμα καινὸν ἐγκεχαράγμενον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος, κατὰ θάτερα δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματα τε τοῦ πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν ἄρπην ἐκείνην τοῦ πατρομήτορος τοῦ Περσέως ἔχοντος; Προειπὼν δὲ, διὰ χρησμοῦ περὶ 59
ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα ἀπαθανεῖν, οὐκτίστῳ τέλει, οὐδὲ ἐβδομήκοντα ἔτη γεγενῶς, ἀπέθανεν. ὡς Ποδαλειρίου υἱός, διασαπείς τὸν πόδα μέχρι τοῦ βουβῶνος, καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτε περ καὶ ἐΦωράβη Φαλακρὸς ὢν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν διὰ τὴν ὀδύνην· ὃ αὖτε ἀν ποιῆσαι ἐδύναντο, μὴ οὐχὶ τῆς Φενάκης ἀφηρημένης. Τοιοῦτο τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου 60

10 (Ὡς Ποδαλειρίου υἱός.) Οὐχ ὡς ἀπὸ Ποδαλειρίου, ὅς ἐστι πατὴρ, ἦν, ὅτι καὶ Ποδαλειρίος τοιοῦτόν τι πέποιθε, ταῦτα φρεῖν, ἀλλὰ παίζειν βίβρωται τὸν πόδα. V.

Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod periit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eamque urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus percussus est, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, & falcem illam materni progenitoris sui Persei? Cum vero praedixisset, reddito de se oraculo, vitam sibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu se moriturum; miserrimo fine, annos nondum septuaginta natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen usque pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam calvus esse deprehensus est, dum praeber propter dolorem medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio capillamento facere non poterant. Ille finis tragoediae Alex-

τραγωδίας, καὶ αὕτη τοῦ παντὸς δράματος ἡ καταστροφὴ ἐγένετο· ὥς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτον, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστήσασθαι ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου τῶν συνωμοτῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ἐπὶ διαιτητὴν τὸν Ρουτιλιανόν, τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτῶν, καὶ διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρὸς τὴν τέχνην, πολιώδης ὢν, οὔτε ἰατρῷ πρόποντα, οὔτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν· ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ρουτιλιανὸς, ἵσπερ φανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψεν, αὐτῷ τὴν προφητείαν φυλάττων μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν.

- 61 Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἠξίωσα, καὶ σοὶ μὲν χαριζόμενος ἀνδρὶ ἐταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας

añdri, haec totius fabulae conversio fuit, ut conicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei, prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro oraculo obtinendo, cum coniuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis suscipere deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus, arte medicus, civis, (iam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praefes huius certaminis Rutilianus, non coronatos remisit, prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis causa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter

ἔχω, ἐπὶ τε σοφία, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πραότητι, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας· τὸ πλεόν δέ, ὅπερ καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικούρῳ τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεοπεσίῳ τὴν φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ παραδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τῶν ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἶμαι δέ, ὅτι καὶ τοῖς ἐντυχούσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δοῖται ἢ γραφῇ, τὰ μὲν διεξέλεγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὐφρονούντων γνώμας βεβαιούσα.

sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu; partim vero Epicuri ulciscendi causa, viri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum veritate, quae pulchra sunt, cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum fuorum factus sit. Puto vero, aliis etiam, qui inciderint, utile quiddam continere visum iri hanc scriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene sententium animis confirmet.

Π Ε Ρ Ι Ο Ρ Χ Η Σ Ε Ω Σ.

- 1 ΛΥΚ. ΕΠΕΙ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινὴν τινὰ ταύτην κατηγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος κατηγορήσας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θεᾷ, ὡς ἐπὶ Φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἀκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λελήθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ ἐξ ἀρχῆς βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, κατηγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.
- 2 ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δέ τις ὢν, ὦ λῶστέ, καὶ ταῦτα, παιδεία σύντροφος, καὶ φιλοσοφία τὰ μέτρια ὁμιληκῶς, ἀφόμενος, ὦ Λυκίνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίῳ σπουδάζειν,

D E S A L T A T I O N E.

Lyc. QUANDOQUIDEM ergo, Crato, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, protulisti saltationum & ipsius saltandi artis, & nostrum insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi iam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi assuetus, &, quod durum est, solum bonum esse iudicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

Crat. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philosophia versatus mediocriter, qui, relicto optimarum rerum studio, & antiquorum consuetu-

καὶ τοῖς παλαίοις συνεῖναι, κάθῃσαι καταυλούμενος,
 θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ἄσ-
 μασιν ἀκολάστοις ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρω-
 τικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ
 Παρβενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινάς, καὶ ταῦτα πάντα
 ὑπὸ κρούμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ κα-
 ταγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευ-
 θέρῳ ἀνδρὶ, καὶ εἰώ σοι πρέποντα· ὥστε ἐγώ γε πυθό-
 μενος ὡς ἐπὶ τοιαύτῃ θεᾷ σχολάζεις, οὐκ ἠδέσθην μόνον
 ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡνιάβην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυ-
 σίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθῃσαι, τὰ
 ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῶ κνωμένοις· καὶ ταῦ-
 τα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων
 σπουδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν,
 καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσαδόντων, καὶ μάλιστα
 τῆς σεμνῆς τραγωδίας, καὶ τῆς Φαιδροτάτης κωμωδίας,
 ἅπερ καὶ ἐναγώνια εἶναι ἡξίωται. Πολλῆς οὖν, ὧ γεν- 3

dine, sedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum
 spectans hominem, molli vestitu, & lascivis canticis delica-
 tum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas,
 libidinofissimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quas-
 dam: & haec omnia ad pulsationes, & frequentamenta,
 & pedum [*scamillorumque*] strepitus, quae res oppido ri-
 diculae, & minime virum liberalem & tui similem decen-
 tes. Itaque ipse ego cum audirem, tali te spectaculo vaca-
 re, non erubui modo vicem tuam, sed molestie tuli, si Pla-
 tonis, & Chrysippi, & Aristotelis oblitus fedear, iis simi-
 lis, qui pinnula aures titillant: idque cum sexcentae sint
 honestae aurium & oculorum voluptates, si quis illos in
 circulis tibicines desideret, & qui ad citharam legitimos mo-
 dos accinunt; illa praesertim gravis tragoedia, & comoe-
 dia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia

ναῖε, τῆς ἀπολογίας σοι δέησει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, καὶ τῆς τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομήσθαι σοι. πρὸς δὴ τοῦτιον, ὅρα ὅπως μὴ λάβης ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τοῦ πάλαι, Λυδὴ τις ἢ Βάκχη γενόμενος· ὅπερ οὐ σὸν ἀν᾽ εὐκλημα εἶναι μόνου, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεά τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνήβεις διατριβὰς ἐπανάξομεν, πρὶν λάβης τελέως ὑπὸ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων κατεσχημένος. καίτοι ἐκεῖναι μὲν, τοῖς ὥσπερ μόνοις ἐπεβούλευον, καὶ διὰ τοῦτο κηροῦ ἐδέσσε πρὸς τὸν παράπλου ἀυτῶν. σὺ δὲ καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλος δεδουλωσθαι.

- 4 ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα. πλὴν τόγε παράδειγμα τὴν

esse meruerunt. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si eiici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis insidiabantur auribus, propter quod cera opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in servitutem videris redactus.

Lyc. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum

τῶν Λωτοφάγων καὶ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτά-
την μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθας παρ' ὅσον τοῖς μὲν
τοῦ λωτοῦ γευσταμένοις, καὶ τῶν Σειρήνων ἀκούσασιν,
ὁλέθρος ἦν τῆς τε ἐδωδῆς, καὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦπιτίμιον·
ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τὴν ἡδονὴν παραπαλὺ ἡδῶ πεποιημέναι,
καὶ τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴ-
κοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν περιίσταμαι,
ἀλλ' εἰ χρὴ μὴδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πινυτώτε-
ρος, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ διορατικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου
σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὀμήρου αὐτὸ εἰ-
πεῖν καλόν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θεῆμα,

— τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκίνε, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ'
αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικας. τὸ
γούν δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μὴδὲ ἰάσεως τινὰ ἡμῶν
ὑποφαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ οὕτως αἰσχρὰ
καὶ κατὰπτυστα.

& Sirenum imaginem, usque quaque dissimilem eorum pro-
tulisse mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his,
qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus,
tanquam praemium esus illius auditionisve propositum erat;
mihi vero, praeterquam quod voluptas multo suavior visa
est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem re-
rum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed,
si absque cunctatione dicendum est, multum prudentior &
perspicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Ho-
meri illud dicere fas est; qui vidit illud spectaculum,

Doctior is patrias lapsus pervenit ad oras.

ΚΡΑΤ. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non
pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Gra-
vissimum enim hoc est, quod neque curationis ullam nobis
spem ostendis, qui laudare audeas turpia adeo ac despuenda.

5 ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπείρατος ὢν τοῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατάπτυστον, ὡς Φῆς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἢ ἐπιτίμησις εἶναί σου δοξῇ, καὶ θρασεῖα, κατηγοροῦντος, ὢν ἀγνοεῖς.

ΚΡΑΤ. Ἐτι γὰρ τοῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πῶγωνι, καὶ πολιά τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμνηόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ;

ΛΥΚ. Σὺγγνωστά σου ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πεισθεῖς ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἔνεκα παράσχοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάσχοιο ἂν, μὴ οὐχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θεῶν ἐν ἐπιτη-

Lyc. Dic mihi, Crato, istane de saltatione, atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum saepe ea videris; aut spectaculum nunquam a te usurpatum tamen turpe & despuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidisti, nobis exaequatus es: sin minus; vide, ne irrationabilis reprehensio tua esse videatur, & audax, qui, quae nescis, ea tamen accusas.

Crat. Nempe illud adhuc mihi supererat, cum proluxa istac barba, & cano capillo federe medium inter mulierculas, & spectatores furiosis similes, plaudentem insuper, & laudes indecentissimas inclamantem perditō alicui homini, praeter decorum se frangenti.

Lyc. Ignoscendum tibi, Crato. Si vero mihi obsecutus aliquando, vel experimenti causa te des ad spectandum, & oculos aperias; bene novi, te nihil intermissurum, quia an-

δείω καταλαμβάνων ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκού-
σῃ ἅπαντα.

ΚΡΑΤ. Μὴ ὤραισιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνα-
σχοίμην ποτὲ, ἔστ' ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ
γένειον ἀπαράτιλτος, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἦδη ἐλεῶ, τε-
λέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφ' ἐμέθεν, ὦ ἐταῖρε, τῶν βλασφη- 6
μιῶν τούτων, ἀκούσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος,
καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὡς οὐ τερπνὴν μόνον, ἀλλὰ

3 Μὴ ὤραισιν ἄρα) Ἀττικὸν τοῦ-
το καὶ σόλοισιν δοκοῦν. ὠφείλει γὰρ,
μὴ ὥρας εἶναι κίττατικῆς. σημαίνει
δὲ τὸ μὴ εἰς τοὺς πόδας φθάσαι. Νῦν δὲ
Ἀττικῇ συνθεσίᾳ δοτικῇ κίχεται
παραλόγως, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ, ἀμφω
τῷ χεῖρι καὶ ταῖν χερσὶν δηλυχοῖς
δύομασιν ἀρσενικὰ ἄρθρα προστίμου-
σα. V.

Μὴ ὤραισιν ἄρα) Λουκιανὸς ἐν τῷ
Ἦρας καὶ Δίδος καὶ ἐν Ἑταιρικοῖς.
τούτ' ἐστίν, μὴ εἰς οὐρανὸν, ἥτοι
Ὀλυμπον, ἥτοι εἰς τὴν τῶν μακά-
ρων ἵκοιτο. ὤραι γὰρ παρὰ τοῖς πα-
λαιοῖς τοῦ οὐρανοῦ πύλαι, ὡς περ
Ὁμηρος (Il. E, 749.) ἀφικέσθαι δὲ
τούτων ἐλέγοντο οἱ πᾶσιν χαρίτων
τετυχηκότες. καὶ διὰ τοῦτο Φιλό-
στρατος εἰκοσι β' περὶ ὤρων οὕτω
λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ὤραις εἶναι.
τὰς τοῦ οὐρανοῦ πύλας Ὁμήρῳ ἀφ' ὧ-
ν εἰδέναι καὶ ἔχειν, εἰκὸς γάρ που

αὐτὸν ἐγγυγνίσθαι ταῖς ὤραις, ὅτε
τὸν αἰθέρα ἔλαχε. ὅρα τὸν λόγον Φι-
λοστράτου. (Deinde recentiore
manu) Ἀθηναῖος Δειπνοσοφιστ. ii,
(p. m. 682 E.) παράγει τὸν τὰ
Κύπρια γραψάμενον οὕτω πως λέ-
γοντα. Ἰμάτια (ap. Athen. ἱμάτια)
μὴν χροίας τότε αἱ Χαριτίς τε καὶ
Ὠραι (in edd. legitur Ἀῦραι)
ποίησαν καὶ ἱεράσαι ἐν ἀνθεσιν εἰα-
ρινόισιν. εἰα φέρουσ' Ὠραι ἐν τε
κρόκῳ ἐν θ' ὑακίνθῳ, ἐν τ' ἰῶ θα-
λίοντι ῥόδῳ γ' ἐν ἰανθείᾳ καλῶ. καὶ
τ' ἄλλα. Θεόφραστος τῆς ὥρας ἀπτε-
ται λέγει ἐν τῷ Δ. περὶ αἰτίων. Et
Athen. II, 27, in extrema pagina
περὶ Σέρμων ex antiquo Comico,
opinor, μὴ ὤραισιν [μετὰ τῶν κα-
κῶν] ἵκοιτο ὁ τοὺς Σέρμους φαγών.
(Ad quem locum vid. Casaub. L.
II, 14.) G.

te alios spectaculum idoneo loco occupes, unde & videas
accurate omnia, atque audias.

Crat. Male vero peream, si quid tale unquam suffineam,
quamdiu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non
vulsum: itaque tui me iam miseret, plane bacchicop fu-
rore correpti.

Lyc. Vis igitur, amice, omiſſis maledictis hisce, audire
me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona in-
ſunt, & quam non ad delectationem modo pertineat, sed

καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς ρυθμίζει τῶν ὁράντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ ἀρίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ ρυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἀν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἀν εἴῃ.

ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πᾶν σχολὴ μεμνηνός ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὴν νόσον τὴν αὐτοῦ ἐπαινοῦντος· σὺ δὲ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα κατασκεδάσαι μου, ἔτοιμος Φιλικὴν ταύτην λειτουργίαν ὑποστῆναι, καὶ παρασχεῖν τὰ ᾧτα, καὶ ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν Φαύλων δυνάμενος. ὥστε ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὅπόσα ἐθέλεις, ὡς μὴδὲ ἀκούοντός τινος.

7 ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τούτου ἐδεόμην μάलिστα. εἴσῃ γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναι σοι δόξει τὰ

utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit? Quod enim etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehensio illius, sed laus fuerit.

Crat. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, & praebere aures, qui sine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci possim. Itaque iam silentium tibi praebebo, & dic, quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

Lyc. Bene sane, Crato: hoc maxime petebam. Scies enim paulo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videan-

δεχθῆσόμενα. καὶ πρῶτόν γε ἐκείνο πάνυ ἡγνοηκέναι μοι
δοκεῖς, ὥς οὐ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτο
ἐστίν, οὐδὲ χθές καὶ πρῶην ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς
προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἱ γε τὰ ληθέ-
στατα ὀρχήσεως πέρι γενεαλογούντες, ἅμα τῇ πρώτῃ
γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἂν σοι καὶ ὀρχησιν ἀναφῦναι,
τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἐρωτι συναναφανεῖσθαι. ἡ γοῦν χο-
ρεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλα-
νῆτων συμπλοκή, καὶ εὐρυθμίες αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὐ-
τακτος ἀρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματα
ἐστί. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τῆς πρὸς τὸ βέλ-
τιον αἰεὶ προσθήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρό-
τατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι,
καὶ παναρμόνιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν. Πρῶτον δέ 8
Φασὶ Ῥεῖαν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κο-
ρύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς Κουρήτας ὀρχεῖσθαι κελεύ-

tur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare,
quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut
nudius tertius coeperit, verbi causa progenitorum nostro-
rum aetate, eorumve, qui horum fuere maiores; sed qui
veriffimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum pri-
mo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum
antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim
illa astrorum chorea, planetarum illa* ad inerrantes con-
iunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille
concertus, primigeniae illius saltationis documenta sunt.
Cum autem paulatim creverit, & accessionem subinde in
melius nata sit, iam ad summum videtur perfecta, & eva-
fisse varium quoddam, & consentiens undique, & Musa-
rum plurium bonum. Primum autem dicunt Rheam, de-
lectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in

σαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ὤνατο τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ περιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶστρον εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλαιν ὁμολογοῖν αὐτοῖς, ἐκφυγὼν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρώους ὀδόντας· ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξύ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδῶντων ἐνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ἐπιτηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὄρχησται ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμήσαι, ὄρχηστην προσεῖπε, καὶ οὕτως ἄρα ἐπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἅπασιν ἐπὶ τῇ ὄρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοῖς, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἑώρων γὰρ, οἶμαι, καὶ τὴν ἐν τῷ

Creta, saltare iussisse: nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Iovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Iovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretensium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionenem non contumeliosa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Troiani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, &

πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχήσεως ἐκέκτητο. Φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδέ πως·

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἶόντα,

Ἐγχος ἐμὸν κατέπαυσε.

καὶ ὅμως σὺ κατέπαυσεν αὐτόν. ἄτε γὰρ ἡσκημένος ἐν τῇ ὀρχηστικῇ, ῥαδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτόν ἀφέςεις τῶν ἀκοντίων. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους τῶν 9 ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, καὶ τέχνην τὸ πρᾶγμα πεπονημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι τὸν Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ διαπρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, Πυρρίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος, μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῷ κάλλει, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀλκῇ αὐτοῦ. τοιγαροῦν τὴν Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὔσαν ἢ ἐκείνου ὀρχηστικῇ καθεῖλε καὶ εἰς ἑδάφος κατέρριψε. Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, 10

concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita autem fere versus dicunt:

Merione, quamquam saltator maximus audis,

Ista tamen forsan mea te confecerit hasta.

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim exercitatus saltandi arte, facile, puto, effugit emissā in ipsum iacula. Multos autem alios etiam heroum dicere cum possim iisdem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habere, satis puto, Neoptolemum, Achillis filium, saltandi arte praestantissimum, qui genus pulcherrimum adiecit Pyrrhichiam ab ipsius nomine [*Pyrrho*] dictam: & Achilles, audiens ista de filio, magis, arbitror, eis gavisus est, quam pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium, invitam ad eum diem urbem, illius saltatoria destruxit & solo aequavit. Lacedaemonii quidem, qui fortissimi Graeco-

παρὰ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος καρυατίζειν μαβόντες
 (ὀρχήσεως δὲ καὶ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τῆς Λακωνι-
 κῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιῶσιν, ἄχρι
 τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ρυθμὸν, καὶ εὐτακτον ἔμ-
 βασιν τοῦ ποδός· καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμο-
 νίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν καὶ
 ἐκράτουν ἀπάντων, μουσικῆς αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγου-
 μένης. ἴδοις δ' ἂν καὶ τοὺς ἐΦήβους αὐτῶν οὐ μείον ὀρ-
 χεῖσθαι ἢ ὀπλομαχεῖν μανθάνοντας. ὅταν γὰρ ἀκροχει-
 ρισάμενοι, καὶ παίσαντες, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει
 παύσωνται, εἰς ὀρχησιν αὐτοῖς ἢ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ
 αὐλητῆς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν
 τῷ ποδί, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἐπόμενοι, σχή-
 ματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ρυθμὸν ἐμβαίοντες,
 ἄρτι μὲν πολεμικὰ, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικὰ, ἃ
 11 Διονύσω καὶ Ἀφροδίτῃ Φίλα. Τοιγαροῦν καὶ τὸ ἄσμα,
 ὃ μεταξὺ ὀρχούμενοι ἄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπὶ κλησὶς

rum esse videntur, a Polluce & Castore Caryaticam edocti,
 (saltationis id genus est, quod Caryis, Laconicae pago,
 discitur) cum Musis omnia faciunt, adeo ut etiam ad ti-
 biam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingres-
 sum; & primum signum pugnae Lacedaemoniis canat tibia.
 Igitur etiam vicerunt omnes, musica duce, & motuum
 concinnitate; videasque illorum adolescentes non minus
 saltare, quam pugnare armis discentes. Cum enim mani-
 bus iam confertis percussere, & percussi sunt, cum per vi-
 ces quiescunt, in saltationem illis certamen exit. Ac sedet
 in medio tibicen, canens, pede solum percutiens: illi vero,
 ut in versus divisi sunt, se invicem secuti habitus osten-
 dunt omnis generis, incedentes ad numeros, iam quidem
 bellicos, paulo post autem saltatorios, Baccho & Veneri
 gratos. Quare etiam canticum, quod inter saltandum ca-

ἔστι καὶ Ἑρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ἀσμάτων (δύο γὰρ ἄδεται) διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γὰρ Φασιν, ὦ παῖδες, πόδα μετάβατε, καὶ κωμάξατε βέλτιον, τουτέστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὄρμον καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν. Ὁ δὲ ὄρμος ὀρχησῖς 12 ἔστι κοινὴ Ἐφήβων τε καὶ παρθένων, παρ' ἓνα χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὄρμῳ εἰκότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ Ἐφηβος τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πολέμῳ χρήσεται, ἡ παρθένος δὲ ἔπεται κοσμίως, τὸ θῆλυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὄρμον ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχησῖς ἔστιν. Ἄ δὲ Ὅμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης 13 ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ τοῦ χοροῦ, ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἥσκησεν, ὡς ἀνεγνωκότε σοι παρήμῃ· καὶ τοὺς ὀρχηστὰς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας

nunt, Veneris invitatio est & Cupidinum, ut saltent secum, & tripudiant: alterum vero canticorum (duo enim canuntur) institutionem continet, quomodo saltandum sit. Porro enim aiunt, o pueri, promovete pedem, & saltate melius. Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum saltant. Est autem Hormus saltatio communis adolescentium atque virginum, alterna serie choreas agentium, monilique, qui Hormus est, re vera similitudo. Ac ducit choream iuvenis, iuveniles gressus saltans, & quibus deinde in bello usurus est: sequitur virgo, decenter saltare suum sexum docens; ut adeo sit monile quasi ex modestia & fortitudine plexum. Gymnopaediae similiter saltatio apud eos est. Quae autem Homerus de Ariadne in clypeo Achillis describendo fecit carmina, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, & saltatores duo, quos ibi pœ-

- καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ· καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ ἀσπίδι λέγει· Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον· ὥς τι κάλλιστον τοῦτο τοῦ Ἡφαίστου ἐμποιήσαντος τῇ ἀσπίδι. τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαίρειν, ἀβρούς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβοντας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτῶν μάλιστα θαυμάζοντα πεποίηκε τὸν Ὀδυσσεά, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν
- 14 ποδῶν θεώμενον. Ἐν μὲν γε Θεσσαλίᾳ, τοσοῦτον ἐπέδωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ἀσκήσις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλουν. καὶ δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, οὓς τοῖς ἀριστεύουσιν ἀνίστασαν. Προῦκρινε γάρ, φησι, προορχηστῆρα ἅ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα ὁ δᾶ-
- 15 μος εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν. Ἐγὼ λέγειν ὅτι τελετὴν ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἐστὶν εὐρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφείως δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν

ta in caput saltantes appellat, chori duces: & quae rursus ait in clypeo, *Saltantes iuvenes convertebantur in orbem*, vel ut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elaboravisset. Phaeaces quidem maxime consentaneum erat saltatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis miratum induxit Ulysssem, *Speflantemque pedes motu trepidante micantes*. In Thessalia tantum aucta fuerat saltatoriae exercitatio, ut suos duces & propugnatores *Praefules* dicerent: indicantque illud statuarum inscriptiones, quas viris fortibus ob rem bene gestam posuere. *Elegit enim*, ait una, *Praefulem civitas*: & rursus, *Ilioni statuam dedit populus bene saltata pugna*. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus, & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint,

κατασθησαμένων αὐτὰς, ὥς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο νο-
μοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ'
οὕτως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων
ἐνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύον-
τας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. Ἐν 16
Δήλῳ δὲ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἀνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν
ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συν-
ελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρα οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπὼρ-
χοῦντο δὲ οἱ ἀριστοί, προκρινέντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς
χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσματα, ὑπορχήματα ἐκα-
λεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. Καὶ τί σοι 17
τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἴνδοι, ἐπειδὴν ἑώθεν
ἀναστάντες προσεύχωνται τὸν Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς
τὴν χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελεῖν ἡμῶν εἶναι τὴν εὐ-
χὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσει
τὸν Ἥλιον ᾄσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ,

qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legi-
bus posuerint, ut cum rhythmo & saltatione homines ini-
tiarentur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere opor-
tet, propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos,
qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo
dici. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *perage-*
bantur, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe pue-
rorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim
quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos
praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Car-
mina igitur scripta his choris, vocabantur Hyporchemata,
quorum pleni sunt poëtae Lyrici. Et quid Graecos tibi
commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexe-
runt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum fumus
osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed
stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, si-

- καὶ μιμνύμενοι τὴν χορείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἐστὶν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις ἰλεοῦνται τὸν Θεὸν δῖς, καὶ ἀρχομένης καὶ δυομένης τῆς
- 18 ἡμέρας. Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφίη τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τῆς κεφαλῆς, (ταύτη γὰρ ἀντὶ Φαρέτρας χρῶνται, περιδέοντες αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε
- 19 τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον. Ἄξιον δέ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχηστὴν τινα γενέσθαι λέγειν, μιμητικὸν ἀνθρώπων, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὥς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος

lento conformantes se, & Dei huius saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori, & sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die, tum occidente. Aethiopes autem etiam dum proeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emiserit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius, & habitu minatus sit, & saltatione hostem ante teruerit. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula, Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse, dicere, virum imitandi facultate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur, & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam,

ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα,
καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παραλαβὼν
πρὸς τὸ παραδοξότερον, τὴν Φύσιν αὐτοῦ διηγήσατο, ὡς
γυγνομένου ταῦτα, ἅπερ ἐμμεῖτο ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν
ὄρχουμένοις πρόσσεστιν. ἰδοὺς τ' ἂν οὖν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐ-
τὸν καιρὸν ὡκέως διαλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμου-
μένους τὸν Πρωτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἐμπουσσαν
τὴν ἐς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινα
ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδοσθαι. Ἐπὶ τούτοις δι- 20
καιον, μὴδὲ τῆς Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ
εὐγενέστατοι αὐτῶν τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν Θεῶν Ἄρει,
οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρ-
χοῦνται σεμνοτάτην τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτην. Βιβυῶς δὲ 21
μῦθος καὶ οὗτος, οὐ πᾶν τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος,
οἱ τὰν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἰ-
μαι ἓνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιθ-
μένων, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς

& agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fa-
bula ea parte rem assumens, qua erat admirabilior, naturam
eius narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur.
Quod his etiam, qui nunc saltant, inest. Videas enim illos
eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Pro-
tea. Coniicere licet, Empusam etiam illam, in sexcentas
species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse
traditam. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivio-
ne praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Sa-
lii vocantur, quae sacerdotii appellatio est, Deorum bel-
licosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque.
Bithyna autem fabula & ista est, ab Italicis non multum
abhorrens, quae aiunt, Priapum, bellatorem genium, Tita-
num puto unum aut Dactylorum Idaeorum, disciplinam
vibrandi arma professum, acceptum a Iunone Martem;

- Ἦρας τὸν Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικόν, μὴ πρότερον ὅπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἐπειργάσαστο· καὶ ἐπὶ τούτῳ καὶ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἦρας ἐγένετο, δεκάτην αἰεὶ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου περιγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ
- 22 λαμβάνειν. Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ περιμένειν ἐμοῦ ἀκούσαι, ὅτι ὀρχηστὴς ἐκεῖνος πάντα ἦν. τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος, καὶ Ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὐτῶν ἐκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυρρηνούς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ Φῶλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.
- 23 Ὡστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ἢ, κατηγορεῖν ἐπιτηδεύματος θείου τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοσούταις θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐτῶν δρωμένου, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ παιδείαν ὠφέλιμον παρεχο-

puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Iunone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet. Dionysiacae enim & Bacchicae non puto te exspectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit. Quae cum ita sint, vir admirabilis, vide, ne impium sit accusare studium divinum simul, & mysticum, & a tot Diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem simul, & utilem lusum praebens. Mi-

μένου. θαυμάζω δέ σου καὶ κείνο, εἰδὼς Ὅμηρου καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε, (αὐτῷς γὰρ ἐπὶ τοῖς ποιηταῖς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν πάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὅμηρος τὰ ἥδιστα καὶ κάλλιστα καταλέγων, ὕπνον, καὶ φιλότητα, καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν, μόνην ταύτην ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νῆ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἅπερ ἀμφοτέρω τῇ ὄρχηστικῇ πρόσεστι, καὶ ὠδὴ γλυκερὰ, καὶ ὄρχηθμός ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾶσθαι ἐπινοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως

Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολέμῃα ἔργα,

Ἄλλω δ' ὄρχηστὴν τε, καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.

ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἢ μετ' ὀρχήσεως ὠδὴ, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ εἰσὶν εἰς δύο διηρηκώς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνον ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτίθει-

ror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Hesiodi imprimis norim, (rursus enim ad poëtas redeo) quomodo contradicere illis audeas, saltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus suavissima & pulcherrima dum enarrat, *somnum*, & *amorem*, & *cantum*, & *saltationem*, solam hanc nominavit *reprehensionis expertem*, qui etiam suavitatem suo testimonio cantui tribuat; quorum utrumque sane saltatoriae adest, cum cantus dulcis, tum saltatio reprehensionis expers, quam tu *tamen* nunc reprehendere audes. Et rursus alia parte poëtas:

Istum namque Deus concinnat bellipotentem,

Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse. Hesiodus ve-

- 24 κέναι. Ὁ δὲ Ἡσίοδος, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἔωθεν εὐθύς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγεῖται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοιδέα πόσος ἀπαλοῖσιν ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸν βωμὸν περιχορεύουσαι. ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς
 25 τὴν ὀρχηστικὴν. Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἶγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπ' ἡνείκε τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἡξίου, μέγιστον νέμων εὐρυθμία, καὶ εὐμουσία, καὶ κινήσει ἔμμελεϊ, καὶ εὐσχημοσύνη τοῦ κινουμένου, καὶ οὐκ ἡδέϊτο γέρων ἀνὴρ, ἐν τῶν σπουδαιωτάτων μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἔμελλέ γε ἐκεῖνος περὶ ὀρχηστικὴν οὐ μετρίως σπουδάσασθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ὥκνει μανθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοίτα, καὶ παρ' ἑταίρας γυναῖκας οὐκ

ro, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltant,

Et patris circum dustant altare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumeliose de saltatoria loqueris. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium putabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & musicae venustati, & numerosis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum senem, qui nempe disciplinam hanc quoque maxime seriam putaret. Nec mediocriter ille circa saltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre disceret, quin tibicinarum scholas frequentaret, & a meretrice Aspasia grave quiddam audire

ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας. καίτοι
ἐκεῖνος ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα τότε τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω
εἰς τοσοῦτον κάλλος διηρθρωμένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ἐπὶ μέ-
γιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεάτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν
ἐκεῖνός γε ἀφόμενος, μόνῳ τῷ Θεάματι τούτῳ τὸν νοῦν
ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ αὐ-
τοῦ ἐδιδάξατο. Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμωδίαν καὶ τραγω- 26
δίαν ἐπαινῇς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων
ὀρχήσεως ἰδίον τι εἶδός ἐστιν, οἷον τραγικῇ μὲν, ἡ Ἑμμέ-
λεια, κωμωδικῇ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ τρίτης, Σι-
κιννίδος προσλαμβάνομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετί-
μησας τῆς ὀρχήσεως, τὴν τραγωδίαν καὶ τὴν κωμωδίαν,
καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦ-
τα, καὶ διὰ τοῦτο σεμνὰ προσειπὼν· Φέρε νῦν ἀντεξετά-
σωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὸν μὲν αὐλὸν,
εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν· μέρη γὰρ τῆς τοῦ

non dedignaretur. Quamquam ille nascentem demum vi-
debat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quasi*
articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidisset, qui nunc
ad summum eam *fastigium* evexerunt, omnibus ille, bene
novi, relictis, soli huic spectaculo advertisset animum,
nec prius quidquam pueros doceri iussisset. Videris autem
mihi, cum Comoediam laudas & Tragoediam, oblitus esse,
etiam in unaquaque illarum suum quoddam saltationis ge-
nus inesse, nempe Tragicae *poësi* eam, quae Emmeleia vo-
catur, Comicae autem Cordacem: interdum vero tertium
quoque, assumpta Sicinnide. Cum vero in principio etiam
praetuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos
in circulis tibicines, & citharoëdorum artem, quae certa-
minis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age
iam componamus unumquodque eorum cum saltatione.
Quamquam tibiam citharamque, si videtur, praetermitta-

- 27 ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα. Τὴν τραγωδίαν δὲ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος πρώτου καταμάθωμεν, οἷα ἐστὶν, ὡς εἶδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον ἡσκημένος ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος, καὶ στόμα κεχρηγὸς πάμμεγα, ὡς καταπιόμενος τοὺς θεατάς· ἐῷ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετὴν καὶ ἐπιτεχνητὴν παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἢ ἀρρυθμίας ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγχοιτο· εἴτ' εἰδοθὲν αὐτὸς κεκραγώς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, ἐνίοτε καὶ περιάδων τὰ ἱαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἰσχιστον, μελωδῶν τὰς συμφοράς, καὶ μόνῃς τῆς Φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν· τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλῃσε προπολλοῦ ποτε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχῃ τις, ἢ Ἑκάβῃ ἐστὶ, φορητὸς ἢ ὠδή. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῶδῃ, ἐπιλαβόμενος αὐτοῦ,

mus : partes enim istae quoque ministerii saltatoris. Tragoediam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplemur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis investus altis, personam impositam gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores, omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adsciticiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: deinde intra personam ipse clamans, nunc subblata nunc demissa voce & fracta, nunc circumducta, canens iambicos versus, &, quod turpissimum est, ad modos praescriptos cantans *alienas* calamitates, & solius se vocis auctorem praestans; reliqua enim poetae, qui olim fuere, curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba est, *quae agitur*, tolerabilis cantus. Cum vero ingressus in scenam ipse Hercules

καὶ μήτε τὴν λεοντὴν αἰδέσθεις, μήτε τὸ ρόπαλον ὃ
 περικείται, σολοικίαν εὖ Φρονῶν εἰκότως Φαίη ἂν τις τὸ
 πρᾶγμα. Καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, 28
 τὸ ἄνδρας ὄντας μιμῆσθαι γυναῖκας, κεινὸν τοῦτο καὶ
 τῆς τραγωδίας καὶ τῆς κωμωδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλεί-
 ους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες. Ἡ κωμωδία 29
 δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος
 τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ γενόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ
 Μαγεύρων πρόσωπα. τὸ δὲ τοῦ ὀρχηστῆς σχῆμα ὡς μὲν
 κόσμιον καὶ εὐπρεπές, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν· δηλα γὰρ
 τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλ-
 λιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι εἰκὸς, οὐ κεχηρὸς
 δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς
 ὑπὲρ αὐτοῦ βοῶντας. Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ 30
 ὠρχοῦντο· εἴτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἄσθμα τὴν ᾠδὴν
 ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπάδειν. Αἱ 31

solus canit, oblitus fui, nec leoninam reveritus, neque
 clavam, quibus indutus est, soloecismum eam rem prudens
 merito vocaverit. Rursus enim, quod reprehendebas salta-
 toriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune
 Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures
 enim viris in utraque mulieres. Comoedia vero ridiculas
 sibi personas ipsas quoque, ut partem delectationis attri-
 buit, quales sunt Davorum & Tibiorum & coquorum per-
 sonae. Contra saltatoris habitus, quam ornatus & decorus
 sit, non opus est, uti dicam. Manifesta enim sunt ista his,
 qui caeci non sunt. Persona autem ipsa ut pulcherrima est,
 & subiectae actioni apta! non hians, ut ille, sed clauso
 ore: nam multos habet pro se clamantes. Etenim olim ii-
 dem canebant saltabantque: deinde cum moventium se spi-
 ritus difficiliter commens turbaret cantum, commodius vi-
 sum est, alios illis succinere. Ceterum argumenta utrisque

- δὲ ὑποβέσεις κοινὰ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδέν τι διακεκριμέ-
 ναι τῶν τραγικῶν αἰ ὀρχηστικαῖ, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι
 αὐταί, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς
 32 ἔχουσαι. Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὀρχησις, ἐκείνην Φημὶ εἶ-
 ναι αἰτίαν, τὸ δοῦναι τοῖς ἀγωνοβέταις μείζον καὶ σεμνό-
 τερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐγὼ
 λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους ἡ
 ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς
 33 ἀγῶνι προστέθεικεν. Ἐθέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολο-
 γήσασθαι ὑπὲρ τῶν παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, παρ-
 ὅλλων ὄντων, ὡς μὴ δοῦσαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθείας παρὰ
 σχωμαι. οὐ γάρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ
 ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς
 γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἶδη ἐπεξ-
 ἰόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἐκά-
 στη, καὶ ὕφ' ὅτου εὐρέθη, πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν

communia, neque differunt a Tragicis saltatoria, nisi quod
 haec maiorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mil-
 le mutationes. Si vero certaminum publicorum materia non
 est saltatio, eius rei hanc aio esse causam, quod praefidi-
 bus certaminum maior res videtur atque honestior, quam
 quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod
 urbs Italiae, Chalcidici generis praestantissima, etiam hoc,
 quasi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud se
 aguntur, adiecit. Volo autem hic tibi iam causam dicere
 pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praeter-
 misi, ne ignorantiae aut inscitiae opinionem praebeam. Ne-
 que enim fugit me, multos ante nos, de saltatione qui scri-
 berent, maiorem scriptionum suarum partem in eo con-
 sumfisse, ut omnes saltationis species percurrerent, & no-
 mina illarum recenserent, & quae esset unaquaeque, & a
 quo inventa esset, rati, se hanc multiplicis doctrinae de-

ἡγούμενοι παρέξειν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲν τὴν περὶ ταῦ-
 τα Φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ
 ἐμαυτῷ ἀκαιρὸν οἶμαι εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο παρήμι.
 Ἐπειτα δὲ καὶ κείνόν σε ἀξιῶ ἐννοεῖν καὶ μεμνήσθαι, ὅτι 34
 μοι νῦν οὐ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκειται γενεαλογεῖν, οὐδὲ
 τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνό-
 ματα καταριθμήσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων
 ἐπεμνήσθην τὰς γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος.
 ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τοῦ λόγου, τοῦ-
 τό ἐστι, τὴν νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, καὶ δεῖ-
 ξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χρήσιμα περιλαβοῦσα ἔχει,
 οὐ πάλαι ἀρξάμενη ἐς τοσούτον κάλλος ἐπιδιδόναί, ἀλ-
 λά κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται
 ἐκεῖναι, ὥσπερ τινὲς ρίζαι καὶ θεμέλιοι τῆς ὀρχήσεως
 ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν,
 ὅπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦ-

monstrationem exhibituros. Ego vero inprimis ambitiosum
 circa talia studium ineptum, & hominis feri studiorum, &
 mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto.
 Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse iubeo,
 mihi iam non propositum hoc esse, ut uniuscuiusque sal-
 tationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum
 a me constitutum, enumerare saltationum nomina, prae-
 ter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum sum-
 ma earum genera profferrem. Sed summa mihi praesentis
 libri haec est, laudare saltationem, ut nunc constituta est,
 atque ostendere, quantum illa delectationis & utilitatis com-
 plexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudi-
 nis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante.
 Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta
 erant saltationis: sed florem illius, & perfectissimum fru-
 ctum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium

το νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρὲς τὸ Θερμαῦ-
στρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μη-
δὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύ-
γιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικόν,
μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὐ-
λημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ
πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα,
ὑπ' ἀγνοίας παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν
ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ
μὲν τινα εἶδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιῶ, διαι-
ρῶν αὐτὰ ἕς τε τὸ τερπνόν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύ-
νων αὐτῶν τὰ ἀσχημονέστερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαυ-
35 μάζων θάτερα. Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα.
τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μηκύνειν τὸν λόγον, ἀπειρόκα-
λον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρή, καὶ ὅπως δεῖ
ἡσκήσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ

pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso,
quid sit Thermaystrida vel gruem saltare, & reliqua, quae
nihil iam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phry-
gium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum
conviviis exerceri solitum, rusticorum saepe ad tibicinae
cantum saltantium saltus vehementes & laboriosos, qui
nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia qua-
dam praetermissi; verum quod haec talia nihil cum hodie-
na saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus,
quaedam huius genera laudat, quaedam vero plane reiicit,
dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & re-
movens inde indecora, praeferebat autem & admiratione
prosequens altera. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus
enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit.
Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo
exercitatus esse debeat, & quae didicisse, & quibus rebus

ἔργον, ἥδη σοι δέξαι, ὡς μάθης, οὐ τῶν ῥαδίων καὶ τῶν
 εὐμεταχειρίστων οὖσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παι-
 δεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνουμένην, οὐ μουσικῆς μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ρυθμικῆς, καὶ γεωμετρικῆς, καὶ τῆς σῆς
 φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς τε φυσικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς,
 τὴν γὰρ διαλεκτικὴν αὐτῆς περιεργίαν ἀκαιρον αὐτῇ νε-
 νόμικεν. οὐ μὲν οὐδὲ ρητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ
 ταύτης μετεχει, καθ' ὅσον ἦθους τε καὶ πάθους ἐπιδει-
 κτική ἐστιν, ὧν καὶ οἱ ῥήτορες γλίσχονται. οὐκ ἀπήλλα-
 κται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν
 ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμουμένη φαίνεται, ὡς
 μηδὲν ἀμείνω μῆτε Φειδίαν αὐτῆς, μῆτε Ἀπελλῆν εἶναι
 δοκεῖν. Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τὴν θυγατέρα 36
 αὐτῆς Πολύμνειαν ἵλεων ἔχειν αὐτῇ πρόκειται, καὶ με-
 μῆσθαι περὶ πάντων. κατὰ γὰρ τοὺς τὸν Ὀμηρι-
 κὸν Κάλχαντα τὸν ὀρχηστὴν εἰδέναι χρὴ τὰ τ' ἔοντα,

confirmare opus suum, iam tibi enarro, uti discas, non
 inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad sum-
 mum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae
 modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philo-
 sophiae illius tuae maxime, tum naturalis, tum moralis,
 nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi pu-
 tavit. Verum ab oratoria non removit se, sed huius quo-
 que partem sibi vindicavit, in quantum mores atque af-
 fectus declaret, cuius rei etiam oratores cupidi sunt. Ne-
 que vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium
 concinnitatem imprimis imitari deprehenditur, ut nihilo me-
 lior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur. An-
 te omnia vero Mnemosynen eiusque Polymneian filiam
 propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat
 omnium. More enim Homericus illius Calchantis scire opor-
 tet saltatorem omnia, quae sunt, & quae fient, quaeque fuerint,
 Lucian. Vol. V. K

τάτ' ἐσόμενα, πρῶτ' ἔοντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν διαλανθάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τὴν μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητικὴ τίς ἐστὶν ἐπιστήμη, καὶ δεικτική, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστικὴ. καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά. ἐρμηνεῖαν δὲ νῦν τὴν σαφηνείαν
 37 τῶν σχημάτων λέγω. Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστὶν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐδύς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἶδέναι, ἄχρι τῶν κατὰ τὴν Κλεοπάτραν τὴν Αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι περιωρίσθω ἡμῖν ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμάθεια, καὶ τὰ διὰ μέσου μάλιστα ἴστω, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γονάς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην,

ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique, & cogitata proferendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscuiusque habitus expressionem. Apparatus omnis huius operis antiqua historia est, ut praedixi, & prompta illius tum memoria, tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praefertim sciat, quae interiecta sunt, Coeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Iovis nativitatem, fraudem Rheae, subiectumque lapidem,

λίθου ὑποβολὴν, Κρόνου δεσμὰ, τὸν τῶν τριῶν Ἀδελ-
 Φῶν κληρὸν. Εἶτα ἐξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πυρὸς 38
 κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἐρω-
 τος ἰσχὺν ἐκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ
 Λητοῦς ὠδίνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπι-
 βουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσει τῶν
 αἰετῶν. Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ 39
 τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον
 τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάττουσαν, καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώ-
 πους πάλιν· εἶτα Ἰάκχου σπαραγμὸν, καὶ Ἡρας δόλον,
 καὶ Σεμέλης κατὰφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας
 τὰς γονάς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα περὶ Ἡφαί-
 στου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ τὴν ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττι-

4 Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλ.)
 Φασὶ γὰρ τὴν Δήλον τὴν νῆσον, πρὸ
 τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γεν-
 νῆσθαι, πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Αἰ-
 γαῖον πέρατος, Ἀσσηναί καλου-
 μένη, περὶ τὰς Κυκλάδας νήσους
 ἄλλοτε ἄλλῃ νήσους. Ἀπὸ δὲ
 ὑποδεξαμένη καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενί-
 σασα (οὐδὲν γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς
 ἐπίτεκα οὕτω ὑπεδέχεται δι' ὄργην
 καὶ ἀπειλὰς Ἡρας) ἴσθι τῆς ἄλλης
 καὶ μίση τῶν Κυκλάδων ἐριζώθη.

Διὸ αὐτὴ μὲν Δήλος ἐκλήθη, ἅτε
 δὴλα γεγονυῖα τῇ παγίᾳ στάσει. αἱ
 δὲ περὶ αὐτὴν κυκλιῦσαι αὐτὴν, Κυ-
 κλάδες. καὶ ἢ τὸ ἀπὸ τούτου ἰσοῦ
 Ἀπόλλωνος. ἱστορεῖ Καλλιμαχος
 ἐν τῷ εἰς Δήλον ὕμνῳ. V.

6 Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς.) Λέγου-
 σιν ἐν Δελφοῖς ὀμφαλὴν εἶναι ἐπὶ
 τοῦ ἐδάφους τοῦ νῦν, καὶ περὶ αὐ-
 τὸν αἰετὸν γέγραπται ἀπὸ συνθί-
 σιως λίθων. καὶ τοῦτο ἔφασκεν τὸ
 μίσην ἀπάτης τῆς γῆς. V.

Saturni vincula, fratrum trium sortem. Tum deinceps Gi-
 gantum seditionem, ignem furto subductum, homines for-
 matus, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et post
 ista Deli insulae sublatos errores, & Latonae partum, &
 Pythonem sublatum, Tityi infidias, mediumque telluris lo-
 cum volatu aquilarum deprehensum. Deucalionem super
 haec, & magnum hoc vivente seculi naufragium, & ar-
 cam unam reliquias humani generis servantem, & enatos
 rursus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, &
 Iunonis dolum, & combustam Semelen, & utramque Dio-
 nyfi nativitatem, & quaecunque traduntur de Minerva, &
 de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, &

κῆς, καὶ Ἀλιρρόβιον, καὶ τὴν πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγῳ
 40 κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν. Ἐξ-
 αιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὐρεσιν, καὶ
 Κελεοῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου
 ἀμπελουργίαν, καὶ τὴν Ἡριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα
 περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησεώς,
 καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὖθις εἰς
 Πέρσας Φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς
 Πανδίωνος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἐπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα ὁ
 Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλίς, καὶ ἡ προτέρα δὲ τῆς Ἑλένης
 ἀρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν,
 καὶ τὸ Ἰππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος.
 Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἀν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν
 τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν
 41 τῶν παραλελειμμένων διῆλθον. Ἐξῆς δὲ τὰ Μέγαρα,
 καὶ Νῆσος, καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος,

*interfectum a Marte Halirrhodium, & primum de ea re in Areo-
 pago iudicium, & Atticam in universum mythologiam.
 Praeter cetera vero errorem Cereris, inventamque Libe-
 ram, & Celei hospitium, & agriculturam Triptolemi, &
 vineam ab Icario cultam, & calamitatem Erigones, & quae-
 cunque de Borea, & de Oreithyia, & Theseo, & Aegeo
 narrantur. Ad haec receptionem Medae, & rursus fugam
 ad Persas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thra-
 cia vel passae sunt, vel fecerunt. Postea venendi sunt Acamas
 & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum con-
 tra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & He-
 raclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt
 merito. Atque ista quidem Atheniensium, pauca sane spe-
 ciminis ergo de multis omisissis retuli. Deinde occurrunt Me-
 gara, & Nisus, & Scylla, & cincinnus purpureus, & pro-*

καὶ Μίνως πόρος, καὶ περὶ τὴν εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς
 ἔξῃς ὁ Κιθαίρων, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακι-
 δῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις,
 καὶ ὄφεις ὀδόντες, καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὖθις
 τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν
 τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς
 αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει
 σιγὴ, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδί-
 ποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ
 ἡ τῶν παίδων σφαγὴ. Εἴθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη 42
 μύθων, τὴν Γλαύκην καὶ τὸν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ
 αὐτῶν τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡ-
 λίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθά-
 μαντος μανίαν, καὶ τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ
 τὴν διαέριον Φυγὴν, Ἰνοῦς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχὴν.
 Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν 43
 αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἰναχος, καὶ Ἴω, καὶ ὁ Φρου-

fectio Minois, ingratulusque adversus bene de se meritam
 animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebanorum
 Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos pro-
 cumbens, & dentes serpentis, & Spartorum exortus, ac
 rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Am-
 phionis* ad lyram, & furor structoris, & uxoris illius Nio-
 bes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, &
 Aetaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus
 omnibus, & librorum illius caedes. Tum Corinthus plena
 & ipsa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, &
 ante hos Bellerophonem & Sthenoboeam, & Solis atque
 Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furem, &
 liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam, Ino & Meli-
 certam mari exceptos. Post haec Pelopidarum res & Myce-
 nae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus,

ρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερό-
 πη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας, καὶ Πελοπείας γάμος, καὶ
 Ἀγαμέμνωνος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία.
 καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν στρατεία, καὶ
 ἡ τῶν Φυγαδῶν γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχὴ, καὶ
 ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμὸς, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ
 44 Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενεικέως ἀπώλεια. Καὶ τὰ
 ἐν Νεμέᾳ δέ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαί-
 οτα τῷ ὀρχηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτῶν εἴσεται
 τὴν Δανάης παρβένευσιν, καὶ Περσέως γέννησιν, καὶ τὸν
 ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἄθλον αὐτῷ προηρημένον, ὧ οἰκεία καὶ
 ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ
 Κηφεὺς, οὓς καὶ ἀστροὶς ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦ-
 τα πίστις. καὶ κείνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ
 45 Δαναοῦ εἴσεται, καὶ τὴν ἐπιβαλάμιον ἐπιβουλήν. Οὐκ
 ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαίμων τοιαῦτα παρέχεται, τὸν

atque Io, ipsiusque Argus custos, & Atreus ac Thyestes,
 & Aërope, & aureum vellus, & Pelopeiae nuptiae, & cae-
 des Agamemnonis, & poena Clytaemnestrae: & ante haec
 etiam septem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque ge-
 nerorum Adraști exsulum, oraculumque de illis, & infe-
 puli qui ibi ceciderant, & Antigones propter ista Menoe-
 ceique interitus. Et quae in Nemea acciderunt, Hypsipyle
 & Archemorus, res saltatori memoratu maxime necessa-
 riae. Et ante ista sciet custoditam Danaës virginitatem, &
 natum *ex ea* Perseum, propositumque illi contra Gorgonas
 certamen; cui domestica etiam illa Aethiopica narratio,
 Cassiopeia & Andromeda, & Cepheus, quos astris etiam
 annumeravit fides posterior. Illa quoque antiqua sciet de
 Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro infidias. Non
 pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum,

Τάκυνθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον,
καὶ τὴν ὑπὸ τῷ δίσκῳ τοῦ μεϊρακίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ
τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ἐπιγρα-
φὴν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν Διὸς ἐπὶ
τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ καὶ τὸν Πάριδος
ξενισμὸν, καὶ τὴν Ἑλένης ἀρπαγὴν, μετὰ τὴν ἐπὶ ταῖς
μήλῳ κρίσιν. Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, 46
καὶ τὴν Ἰλιακὴν συτῆσθαι, πολλὴν οὔσαν καὶ πολυ-
πρόσωπον. καὶ ἕκαστον γούν τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δρᾶμα
τῇ σκηνῇ πρόκειται. καὶ μεμνησθαι δεῖ τούτων αἰεὶ, μά-
λιστα ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς εὐθύς ἄχρι τῶν ἐν ταῖς νόστοις
γεγενημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης καὶ Διδούς ἔρω-
τος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δράμα-
τα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τετολμημένα. οὐκ ἀπώ-
δα δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῇ,
Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθέneuαις, Ὀδυσσεὺς μανία,
καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδυσσειος

& rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a disco,
& florem ex sanguine, inscriptionemque in illo lugubrem;
& excitatum ab inferis Tyndarum, Iovemque propterea
iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae
raptum, post iudicium de pomo. Putandum enim, Sparta-
nae historiae Iliacam quoque connexam esse, quae multa
est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum,
qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenae propositus est: &
meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a
rapina usque ad ea, quae in reditu cuiusque facta sunt, &
errorum Aeneae, & Didūs amorum, a quibus non alieni
actus circa Oresten, & quae in Scythia heros ille ausus
est. Nec abhorrent ab hisce, quae ante gesta sunt, sed co-
gnata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commo-
ratio, furor *simulatus* Ulyssis, Philoctetes destitutus, & to-

- πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν
 ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῆς τῶν μνηστή-
 ρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ κατὰ Παλαμῆδους ἐπι-
 βουλὴ, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργή, καὶ ἡ Αἴαντος μανία,
 47 καὶ ἡ Θαιτέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπάλεια. Ἐχει πολλὰς
 ἀφορμὰς καὶ Ἥλις τοῖς ὀρχεῖσθαι πειρωμένοις, τὸν
 Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρῶ-
 48 τοὺς τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς. Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ'
 Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγὴ, Καλλιστοῦς
 θηρίωσις, Κενταύρων παροιμία, καὶ Πανὸς γοναί, Ἀλ-
 49 φειοῦ ἔρωσις, καὶ Ὑφαλος ἀποδημία. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν
 Κρήτην ἀφίκη τῷ λόγῳ, πᾶμπολλὰ καὶ κείθεν ἡ ὀρχησις
 ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους
 ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδην, τὴν Φαί-
 δραν, τὸν Ἀνδρόγεον, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἰκαρον, τὸν
 Γλαῦκον, τὴν Πολυίδου μαντικὴν, τὸν Τάλω, τὸν χαλ-
 50 ποῦν τῆς Κρήτης περίπολον. Καὶ εἰς Αἰτωλίαν μετέλ-

ta, in universum, Ulyssæa peregrinatio, & Circe, & Te-
 legonus, & Acol in ventos potestas, & reliqua ad poe-
 nam usque procorum, Et ante hæc structæ Palamedi in-
 fidiae, & Nauplii iræ, & furor Aiæcis, & alterius *Aiæcis*
 in scopulis interitus. Habet multas occasiones Elis quoque
 pro saltare conantibus, Oenomaum, Myrtilum, Saturnum,
 Iovem, primos Olympiorum certatores. Multa quoque
 circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Cal-
 listus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis
 nativitas, amor Alphei & iter sub mari. Verum etiam in
 Cretam si commemoratione pergat, multa inde quoque si-
 bi saltatio colligit, Europen, Pasiphaën, & utrobique Tau-
 ros, Labyrinthum, Ariadnen, Phædræm, Androgeon,
 Daëdalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem,
 Talum illum æneum per Cretam erronem. Et in Aetoliam

θης, καὶ κεῖ πολλὰ ἡ ὄρχησις καταλαμβάνει, τὴν Ἀλ-
 θαίαν, τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν δαλὸν, καὶ
 ποταμοῦ καὶ Ἡρακλέους πάλην, καὶ Σειρήνων γένεσιν,
 καὶ Ἐχινάδων ἀνάδοσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκ-
 μαίωνος οἴκησιν. εἶτα Νέσσον καὶ Δηϊανείρας ζηλοτυ- 51
 πίαν, ἐφ' ἣ τὴν ἐν Οἴτῃ πυράν, Ἔχει καὶ Θράκη πολ-
 λὰ τῷ ὄρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τὸν Ὀρφέα, τὸν ἐκείνου
 σπαραγμὸν, καὶ τὴν λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τὴν ἐπι-
 πλέουσιν τῇ λύρᾳ, καὶ τὸν Αἴμον, καὶ τὴν Ῥοδόπην, καὶ
 τὴν Λυκούργου κόλασιν. Καὶ Θεσσαλία δὲ ἐτι πλείω 52
 παρέχεται, τὸν Πελίαν, τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἀλκηστιν, τὸν
 τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, τὴν Ἀργῶ, τὴν λάλαν αὐ-
 τῆς τρόπιν. Τὰ ἐν Λήμνῳ, τὸν Αἰήτην, τὸν Μηδείας ὄνει- 53
 ρον, τὸν Ἀψύρτου σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ
 γεγόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Πρωτεσίλαον καὶ τὴν
 Λαοδάμειαν. Καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῆς, πολλὰ 54
 καὶ κεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθύς καὶ τὸ Πολυκρά-

si transferis, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam,
 Meleagrum, Atalantam, fatalem illum torrem, Herculis cum
 fluvio luctum, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & fu-
 rore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nes-
 sum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta
 rogam. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria:
 Orpheum, eius laniationem, caput illius loquax lyrae in-
 narans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.
 Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Iasonem,
 Alcestin, quinquaginta iuvenum classem, Argo, loquacem
 illius carinam. Ea, quae in Lemno acta sunt, Aetem, Me-
 deae somnium, laceratum Absyrtum, & gesta in praeter-
 navigando: & post ista Protefilaum & Laodamian. Et si in
 Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim
 enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius

- τους πάθος, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν
 πλάνη· καὶ τὰ ἐτι ἀρχαιότερα, ἢ τοῦ Ταντάλου Φλυα-
 ρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῶν θεῶν ἐστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος
 55 κρεουργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὥμος αὐτοῦ. Καὶ ἐν Ἰτα-
 λία δὲ ὁ Ἡριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἴγειροι ἀδελφαὶ
 56 θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι. Εἴσεται δὲ ὁ τοι-
 οῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν Φρουρὸν τῆς χρυσῆς
 ὀπώρας δράκοντα, καὶ τὸν Ἀτλαντος μόχθον, καὶ τὸν
 57 Γηρυόνην, καὶ τὴν ἐξ Ἐρυθείας ἔλασιν τῶν βοῶν. Οὐκ
 ἀγνοήσει δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἀπάσας,
 ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι
 ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν Κανέα λέγω, καὶ τὸν
 58 Τειρεσίαν, καὶ ταῦς τοιούτους. Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρ-
 ραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦ-
 τα εἴσεται· καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδό-
 νων ἀρχὴν ἐτελεμήθη ὑπὸ τε Ἀντιπάτρου, καὶ παρὰ Σε-
 59 λεύκου ἐπὶ τῷ Στρατονίκῃ ἔρωτι. Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων

ad Perfas usque error : & antiquiora adhuc, lingua Tan-
 tali incontinenis, Deorum apud illum epulae, maestatus Pe-
 lops, redditusque illi humerus eburneus. In Italia vero Eri-
 danus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes ele-
 ctri lacrimas. Norit talis etiam Hesperides, & custodem
 aurei auctumni draconem, & Atlantis laborem, & Geryo-
 nem, & boves ex Erytheia abactos. Neque ignorabit fa-
 bulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut be-
 stias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri
 factae, Caeneum dico, & Tiresiam, & similes. In Phoenice
 Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, in-
 quam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post *ma-*
gnum illud Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipa-
 tro, & a Seleuco amore Stratonices. Aegyptiorum illa oc-

μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ἐπι-
 δείξεται, τὸν Ἐπαφὸν λέγω, καὶ τὸν Ὅσιριν, καὶ τὰς
 τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ τα περὶ
 τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα
 ἑαυτὸν μετεσκέυασεν. Εἴσεται δὲ καὶ τὴν ἐν ἄδου ἀπα- 60
 σαν τραγωδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστη
 αἰτίας, καὶ τὴν Πειρίδου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ἄδου
 ἑταιρείαν. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀμή- 61
 ρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλι-
 στα τῆς τραγωδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάν-
 ὀλγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξε-
 λῶν, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε
 ποιηταῖς ἄδεν ἀφείς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύ-
 ναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προει-
 ρημένων, ἅπερ ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν
 ἕκαστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτεταμιευ-
 μένα κείσθαι ἀναγκαῖον. Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ 62

cultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam demon-
 strabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in ani-
 malia Deos: ante omnia vero amores illorum, ipsiusque
 adeo Iovis, & in quos se habitus mutaverit. Sciet etiam
 totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singu-
 lorum causas, & Pirithoi atque Thesei ad inferos usque
 amicitiam. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae
 ab Homero & Hesiodo, & optimis poëtis & maxime tra-
 gicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca sane de multis, vel
 potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enu-
 meravi praecipua, reliqua tum poëtis canenda relinquens,
 tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibi que ad similitudinem
 praedictorum invenienda, quae omnia in promptu, & uno-
 quoque tempore iam ante praeparata, & in penu quasi re-
 posita esse saltatori necesse est. Quandoquidem vero imitator

κινήμασι τὰ ἀδόμενα δείξιν ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφένειαν ἀσκεῖν, ὡς ἑκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δηλοῦσθαι, μηδενὸς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικός χρησμός, δεῖ τὸν θεώμενον ὀρχησιν, καὶ κωφοῦ συνιέναι, καὶ μὴ
 63 λαλέοντος (τοῦ ὀρχηστοῦ) ἀκούειν. Ὁ δὲ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοίᾳ σοι κατηγορεῖ τῆς ὀρχηστικῆς, λέγων τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν συρίγγων καὶ τῶν κτύπων, πάρεργόν τι τὸν ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, οὐδενὸς αὐτῇ νοῦ προσόντος· τῶν δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπεῖω εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ τερετίσμασι, καὶ τῇ τῶν ἀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὄν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγ-

6 Δημήτριον) Δημήτριος οὗτος ἐπὶ τοῦ Σιβαστοῦ ἔκμαζεν· οὗ Μάρκος ἐν τοῖς ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνεται. M.

est, & motibus ostendere ea, quae canuntur, promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, declaretur, neque interprete opus habeat: sed, quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatoriam, dicens, tibiae & fistularum & percussionum accessio- nem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus inest, fascinat is interim hominibus per ea, quae adiuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari diceret opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator, qui tum floreret,

μα. ὁ τότε κατὰ τὸν Νέρωνα εὐδοκίμων ὀρχηστὴς, οὐκ ἀσύνετος, ὥς Φασιν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος, ἐν τῇ ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκάων, ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἶμαι, τὴν δέξιν, ἰδεῖν ὀρχούμενον, ἔπειτα κατηγορεῖν αὐτοῦ, καὶ ὑπέσχετό γε ἀνευ αὐλοῦ, καὶ ῥυθμῶν ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ οὕτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυποῦσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ παραγγείλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ὥρχησατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος μοιχείαν, Ἥλιον μηνύοντα, καὶ Ἥφαιστον ἐπιβουλεύοντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὸν Ἄρη σαγηνεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, ὑποδεδοικότα δὲ καὶ ἱκετεύοντα τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσεστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ὑπερσθέντα τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τὸν μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γὰρ, καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ ἀνεφθέγγετο, Ἀκούω,

Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, sed, si quis alius, & historiae memoria, & motus decentia, praestans, petit a Demetrio rem aequissimam, puto, ut saltantem se videret, deinde accusaret; promisitque, se absque tibia & canticis copiam sui facturum. Idque fecit. Imperato enim *scamilla* pulsantibus & inflantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, Solem indicantem, insidiantem Vulcanum, & vincula utrifque, Veneri ac Marti, iniicientem, adstantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero & supplicantem Martem, & quaecunque insunt in hac historia; adeo ut supra modum his, quae fierent, delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim, & maxima voce, *au-*

64 ἄνθρωπε, ἀ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δοκεῖς ταῖς
 χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἔσμεν
 τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ
 αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅπερ μέγιστος ἔπαινος
 ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἂν. τῶν γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβάρων
 βασιλικὸς τις ἄνθρωπος κατὰ τι χρέος ἦκων ὡς τὸν
 Νέρωνα, ἐθεάτο μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ὀρχηστὴν ἐκείνον,
 οὕτω σαφῶς ὀρχούμενον, ὡς καίτοι μὴ ἑπακούοντα τῶν
 ἀδομένων (ἡμιέλλην γὰρ τις ὢν ἐτυγχανε) συνιέναι
 ἀπάντων. καὶ δὴ ἀπῶν ἤδη ἐς τὴν οἰκίαν, τοῦ Νέρωνος
 δεξιουμένου, καὶ ὃ, τι βούλοιτο αἰτεῖν κελεύοντας, καὶ
 δῶσειν ὑπισχυομένου, Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δούς τὰ μέ-
 γιστα εὐφρανεῖς. τοῦ δὲ Νέρωνος ἐρομένου, Τί ἂν σοι
 χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκους, ἔφη, βαρβάρους
 ἔχω, οὐχ ὁμογλώττους, καὶ ἑρμηνέων οὐ ράδιον εὐπο-
 ρεῖν πρὸς αὐτούς, ἣν οὖν τινας δέωμαι, διανεύων οὗτος ἕκα-

*διο, inquit, homo, quae facis, non solum video; sed ipsis mihi
 manibus loqui videris. Quando vero circa Neronem nostra
 versatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eo-
 dem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem ma-
 xima saltatoriae artis laus fuerit. Regii generis homo de
 barbaris ad Pontum, qui negotii cuiusdam sui causa ad
 Neronem venerat, spectabat cum aliis saltatorem illum sal-
 tantem ita dilucide, ut, licet ea, quae cantabantur, non af-
 sequeretur, semi-Graecus enim erat, omnia tamen intelli-
 geret. Itaque cum reditum iam pararet, Nerone illum com-
 plectente, &, quidquid vellet, iubente petere, atque dare
 pollicente, Beaveris, inquit, si saltatorem illum mihi dederis.
 Interrogante autem Nerone, Quinam tibi utilis ibi esse pos-
 sit? Accolas, inquit, habeo barbaros linguae diversae, & diffi-
 cile est interpretes ad illos nancisci: si quid igitur opus habuero,
 hic nutibus suis omnia mihi explicabit. Adeo in animum illius*

στά μοι ἐρμηνεύσει. τοσούτον ἄρα καθίκετο αὐτοῦ ἡ μί-
μῃσις τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε καὶ σαφὴς Φανείσα.
Ἡ δὲ πλείστη διατριβὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ 65
ὑπόκρισις ἐστίν, ὡς ἔφην, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορ-
σιν ἐπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας
ταύτας μελέτας διεξιούσιν. οἷδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μάλ-
λον ἐπαινουμένη, τῷ εἰκέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώ-
ποις, καὶ μὴ ἀπῶδ᾽ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομέ-
νων ἀριστέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ γεωργῶν,
ἀλλ' ἐν ἐκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἐξαίρετον δείκνυ-
σθαι. Ἐβέλω γοῦν σοι καὶ ἄλλου βαρβάρου ῥῆσιν ἐπὶ 66
τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ
παρεσκευασμένα (τοσούτων γὰρ μερῶν τὸ δράμα ἦν)
ἐζήτηι, ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ
ὑποκρινόμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ ἔμα-
θεν ὅτι ὁ αὐτὸς ὑποκρινεῖται, καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάν-

descenderat imitatio saltationis, quae insignis & dilucida illi videretur. Ceterum maxima occupatio & scopus saltatoriae artis est actionis assimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, & illi maxime, qui eas, quas declamationes vocamus, persequuntur. Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum congruunt personis subiectis, ea-que, quae dicuntur, non abhorrent ab his, qui introducuntur, viris fortibus, aut tyrannicidis, aut pauperibus, aut agricolis; sed in unoquoque horum, quod proprium est, quod eximium, demonstratur. Volo autem tibi etiam alterius barbari de hisce rebus dictum referre. Videns enim quinque personas saltatori paratas, tot nempe partium erat actio, & unum modo videns saltatorem, interrogavit, *Quinam saltaturi & astant reliquas personas essent?* Cum vero audisset, eundem acturum, & modos praetiturum omnes, Ne-

τα, Ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. τὰυτα μὲν ὁ Βάρβαρος.
 67 Οὐκ ἀπεικίτως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα· καὶ δεῖ προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικειοῦν ἑαυτὸν ἐκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἥθη καὶ πάθη δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὀρχησις ἐπαγγέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζόμενον τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμνηνότα, καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα τὰυτα μεμετρημένως. τὸ γοῦν παραδοξότατον, τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμνηνὼς, ἄρτι δὲ Ἰνὼ φοβουμένη δέικνυται· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μετὰ μικρὸν Θυέστης, εἴτα Αἴγι-

ς Ποντίου θηρὸς) Θέογνις φησι, πολυπόου ὄργαν ἴσχε πολυπλόκου ὃς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖος

ιδεῖν ἐφάνη. Quin & Phocylides idem dicit, si recte memini. G.

sciebam, inquit, vir optime, te corpus quidem hoc unum, animas autem multas habere. Haec barbarus. Non absurde autem Itali saltatorem appellant Pantomimum, [imitatorem omnium] ab eo, quod fit fere. Pulchra enim illa quoque poëtica adhortatio, Fili, beluae in saxi marinae [Polybi] modo adhaerens urbes populosque frequenta, & saltatori necessaria; oportetque rebus adhaerescens familiarem se & quasi domesticum unicuique eorum, quae aguntur, reddere. Atque in universum, mores atque affectus se demonstraturam, atque actione expressuram, saltatio pollicetur, nunc amantem, nunc irascentem aliquem inducens, & furem alium, affectum alium tristitia, & sua unumquodque mensura. Quod enim inprimis admirabile est, eodem die iam quidem Athamas furens, iam perterrita Ino ostenditur: & alias idem est Atreus, ac paulo post Thyestes, tum Aegisthus,

ἄνθρωπος, ἢ Ἀερόπη καὶ πάντα ταῦτα εἰς ἄνθρωπος ἐστὶ. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνὸς ἐκά- 68
 στου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἢ κι-
 θάρα, ἢ διὰ Φωνῆς μελωδία, ἢ τραγικὴ δραματουργία,
 ἢ κωμικὴ γελωτοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει
 συλλαβῶν· καὶ ἐνεστί ποικίλην καὶ παμμιγῇ τὴν πα-
 ρασκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν πτύπον,
 κυμβέλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, αἰδούντων ὁμο-
 φωνίαν. Ἐτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τῶν ἐν τῷ ἀν- 69
 θρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ
 τῇ ὀρχήσει ἀμφοτέρα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας
 ἐπίδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως
 ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ
 μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ
 καλὸς καὶ ἀγαθός, χειρισσοφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκα-

14 Λεσβώναξ --) Τούτου λέγει
 Λεσβώναξτα οὐ καὶ ἄλλαι μελέται
 ἱστορικαὶ φέρονται θαυμάσιαι καὶ
 ἐνάμιλλοι Νικοστράτου καὶ Φιλο-

στράτου τῶν ἐν τῇ ἐπιτῇ σοφισταῖς
 διαπρεπόντων, μάλιστα δὲ αἱ ἐρω-
 τικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὴν τὴν ἐκ τῶν
 λόγων ἀποστάζουσαι ἡδονήν. Μ.

aut Aërope, & omnia haec unus homo est. Igitur specta-
 cula quidem reliqua & acroamata, unius cuiusdam operis
 specimen edunt: aut enim tibia est, aut cithara, aut vocis
 cantus, aut tragica actionis repraesentatio, aut comica ri-
 sus affectatio. At saltator omnia complexus habet, & licet
 varium illius & mixtum ex omnibus apparatus videre; ti-
 biam, fistulam, pedum percussione[m] [*scamillum*], cymbali
 strepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum. Por-
 ro reliqua alterius utrius partis in homine opera sunt, par-
 tim animae, partim corporis: at in saltatione commixta
 sunt utraque. Nam & intellectus demonstrationem habent,
 quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: ma-
 ximum autem est sapientia in his, quae aguntur, & nihil ex-
 tra rationem. Lesbomax igitur Mytilenaeus, vir honestus
 & bonus, manu sapientes vocabat saltatores, atque ad spe-

λει, καὶ ἦει ἐπὶ τὴν θεάν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέ-
ψων ἀπὸ τοῦ θεάτρου. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐ-
τοῦ ἰδὼν ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεκίτηδες ἐπιστάς, ὀρχηστὴν
τὰ αὐτοῦ ποιοῦντα, Οἴου με, ἔφη, θεάματος ἢ πρὸς
70 φιλοσοφίαν αἰδῶς ἀπεστέρηκεν. Εἰ δ' ἔστιν ἀληθὴ ἡ
περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς κα-
λῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικόν, ὅταν ὀργιζόμενον
ἐπιδείκνυται, τὸ ἐπιθυμητικόν, ὅταν ἐράωντας ὑποκρίνηται,
τὸ λογιστικόν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλινάγωγῃ·
τοῦτο μὲν γε ἐν ἅπαντι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ
αἴφῃ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπартαι. κάλλους δὲ προ-
νοῶν, καὶ τῆς ἐν τοῖς ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ
τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινοῦντος,
καὶ μέρος τρίτον ἡγουμένου τὰ γαθοῦ καὶ τοῦτο εἶναι;
ἤκουσα δὲ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ
τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐ-
71 τὴ Πυθαγορικὴν τι δόγμα αἰνίττεται. Ἔτι δὲ καὶ τῶν

stacula eorum ibat, tanquam melior e theatro reverſurus. Timocrates autem illius magister, cum vidisset semel, non dedita opera adſtans, edentem opus suum ſaltatorem, *Qua- li*, dixit, *ſpectaculo philoſophiae me verecundia privavi?* Si vera ſunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pulchre ſaltator oſtendit: iram, cum irati perſonam gerit; cupiditatem, cum amantes agit; rationem, cum paſſionem unamquamque frenis quaſi moderatur: quod quidem in unaquaque ſaltatione, quemadmodum in ſenſibus tactus, diſſeminatum eſt. Pulchritudini vero dum proſpicit, & ſpeciei in ſaltationibus, quid aliud, quam verum eſſe Ariſtote- lis illud, demonſtrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam hanc quoque boni partem eſſe dicentis? Audivi etiam, qui juveniliter laſciviret de perſonarum ſaltatoriarum ſilentio, etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui. Praeterea cum

ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τῶν μὲν τὸ τερπνόν, τῶν δὲ τὸ
 χρήσιμον ὑπισχυομένων, μόνῃ ἡ ὄρχησις ἄμφω ἔχει.
 καὶ πολὺ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσω μετὰ
 τοῦ τερπνοῦ γίγνεται. πόσω γὰρ τοῦτο ὁρᾶν ἡδίων, ἢ
 πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ῥεομένους, καὶ
 παλαίοντας ἄλλους ἐν κόνει, οὓς ἡ ὄρχησις πολλάκις
 ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότε-
 ρον ἐπιδείκνυται. τὴν μὲν οὖν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρ-
 χηστικῆς, καὶ στροφᾶς αὐτῆς, καὶ περιαγωγᾶς, καὶ
 πηδημάτων, καὶ ὑπτιασμοῦς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερ-
 πνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρῶσι· τοῖς δὲ ἐνεργούσιν αὐτοῖς,
 ὑγιεινότερα. γυμνασιῶν γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ
 εὐρυθμότερον τοῦτο φαῖναι ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον
 μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ καυφίζον, καὶ εὐχερὲς
 εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε οὐ μικρὰν περι-
 ποιοῦν τοῖς σώμασι. Πῶς οὖν οὐ παναρμόνιον τι χρῆμα 72
 ἡ ὄρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ

fludia alia partim quidem iucunditatem, partim vero utili-
 tatem promittant, sola utrumque habet saltatio. Ac tanto
 plus prodest utilitas, quatenus cum iucunditate contingit.
 Quanto enim hoc videre iucundius, quam pugnis conten-
 dentes iuvenes, & sanguine fluentes, luctantisque alios in
 pulvere, quos saltatio saepe tutius simul, & formosius re-
 praesentat & iucundius. Contentior ergo illi motus salta-
 toriae, & conversiones, & circumductiones, & saltus, &
 resupinati flexus corporis, aliis videntibus iucunda visu
 accidunt; ipsis vero efficientibus saluberrima. Exercitatio-
 num quippe omnium pulcherrimam simul hanc & maxime
 concinnam esse, equidem dixerim, quae subigat corpus, &
 flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expe-
 ditum esse doceat, roburque non parvum conciliet. Quid-
 ni ergo res undique conveniens saltatio, animum acuens,

σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὀρώντας, διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυδμία, καὶ κηλήσει, διὰ τε ὀφθαλμῶν, καὶ ἀκοῆς; εἰ γοῦν Φώνης εὐμοίριαν ζητεῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὐροῖς, ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἅλις καὶ τούτων ἐν ὀρχήσει ἀπολαῦσαι σοι πάρεστιν. ἔῃ λέγειν ὡς ἀμείνων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέα, γενήσῃ, ὅταν ὀράσῃ μὲν τὸ θέατρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπιδακρύον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ ὅλως τὰ ἦθη τῶν ὀρώντων παιδαγωγῶν. 73 Ὁ δ' ἔστι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχηστῶν ἐπαινέσαι, τοῦτο ἤδη ἔρῳ, τὸ γὰρ ἰσχύν τε ἄμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως παράδοξον εἶναι μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ 74 καρτερόν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἀβρὸν δεικνύοι. Ἐθέλω δὲ ἡδὴ καὶ ὑποδείξαι σοι τῷ λόγῳ, ὅποιον χρὴ εἶναι τὸν ἀρι-

exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos auresque demulcens? Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulationemque concentum? sive tibiae fistulaeque argutiores sonos; satis etiam his frui in saltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in spectaculo si verferis, cum videas theatrum odisse, quae male sunt, illacrimare autem his, qui opprimuntur iniuria, & in universum mores spectantium regere. Quod autem maxime in saltatoribus laudandum est, illud iam dicam. Quod robori simul & mobilitati membrorum studere hic licet, aequè admirabile mihi videtur, ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Veneris motus ostendat. Volo iam illud oratione tibi declarare, qualem esse optimum saltatorem animam pariter & cor-

στον ὀρχηστὴν ἔν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τῆς μὲν ψυχῆς προεῖπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ εὐθυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὅζυν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐστοχάσθαι. Φημὶ δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων, καὶ αἰσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων διαγνωστικόν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν. Τὸ 75 δὲ σῶμα, κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινός, καὶ νανώδης τὴν φύσιν, ἀλλ' ἔμμετρος ἀκριβῶς· οὔτε πολύσαρκος, ἀπίθανον γὰρ, οὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολήν· σκελετῶδες γὰρ τοῦτο καὶ νεκρικόν. Ἐβέλω γοῦν σοι καὶ δήμου τινὸς οὐ 76 Φαύλου τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεσθαι βράς εἰπεῖν. οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς εὐφροστάτη πόλις, καὶ ὀρχησιν μάλιστα πρεσβεύουσα, οὕτως ἐπιτηρεῖ τῶν λεγομένων, καὶ τῶν γιγνομένων ἕκαστα, ὥς μηδὲνα μηδὲν αὐτῶν διαλανθά-

pore oporteat. Quamquam animae pleraque iam dixi. Nam & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem, & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti oportere illum, aio: ad haec iudicare posse de poematibus, & cantica atque modulus optimos dignoscere, & male facta redarguere. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regulam illum iam demonstraturus mihi videor. Neque enim procerus sit nimium, & ultra modum longus, neque humilī statura & nano similis; sed iustae exactaeque mensurae; neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad excessum usque tenuis, ut skeleton referat aut mortuum. Volo tibi etiam populi cuiusdam, non mali ad talia notanda, clamores narrare. Antiochenſes enim, ingeniosissima civitas, & maxime saltationem commendans, ita quae dicuntur & fiunt singula observat, ut neminem illorum quid-

νειν. μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἑκ-
τορα ὀρχουμένου, μιᾷ Φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀ-
στυάναξ, Ἑκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέποτε μηκίστου τινὸς
ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπαναέα ἐπιχειροῦντος,
καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι,
ἔφασαν, τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ
παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πηδᾶν μεγάλα πει-
ρωμένου, Δεόμεθα, ἔφασαν, Φεῖσαι τῆς θυμέλης. τὸ δὲ
ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχε, ὡς
νοσοῦντι. τούτων οὐ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ'
ὡς ἴδης, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαν-
το ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ρυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ
77 αἰσχροῦ αὐτῆς δύνασθαι. Εὐκίνητος δὲ τὸ μετὰ τοῦτο
πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ
συμπεπηγώς, ὡς λυγίζεσθαι τε ὅπῃ καιρὸς, καὶ συν-
78 εστάσθαι καρτερῶς, εἰ τούτου δέοι. Ὅτι δὲ οὐκ ἀπῆλ-

5 Καὶ προσβάλλειν) Προσιλθεῖν
ἢ προσέρχεσθαι. V.

8 Θυμέλης) Θυμῆλη, ὁ θυμός, ἀπὸ
τοῦ θυεῖν. θυμολίη δὲ αὐλητική. V.

quam effugiat. Parvo enim ingresso saltatore & saltante
Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Astyanax*,
Hector autem ubi? Alio vero tempore cum ultra modum lon-
gissimus aliquis saltare Capaneum inciperet, & invadere
Thebanorum moenia, *Transcende murum* dicebant, *scalis ni-*
hil opus habes. Ac de crasso pinguique saltatore, magnos
tentante saltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae.* Contra
vehementer attenuato succlamarunt velut aegrotanti, *Bent*
habeas! Horum non ridiculi causa mentionem feci, sed ut
videas, populos quoque integros magnum in saltatoria arte
studium posuisse, ut etiam quae deceant illam, quae dede-
ceant, quasi ad normam possent exigere. Mobilis deinde
omnino sit *saltator*, & corpore soluto pariter & compacto,
ut & inflecti opportune, & firmiter consistere, ubi opus
est, possit. Non abhorrere autem saltationem nec ab illa usi-

λακται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τῶν Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν, ἰδοὺς ἂν ἐκάστη τῶν μιμήσεων ἐπισχῶν. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων Φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὥτων δοκεῖ ὄρχησθαι δὲ καὶ τὰ ὥτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσσεστιν. Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, 79 ὥστε ἂν ἔρῳν τις, εἰς τὸ θεάτρον παρέλθοι, ἐσωφρονισθῇ ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπη ἐχόμενος, ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου Φαιδρότερος, ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανόν, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πιών. σημεῖον δὲ τῆς πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τοῦ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατάς, ὅπταν τι οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνεται. ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καίτοι Σατυρικὴ οὔσα, οὕτω κεχεῖρωται τοὺς ἀνθρώπους

tata in sacris certaminibus manuum gesticulatione, sed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra sunt, videas, si unicuique harum imitationum attendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad sensum perveniunt, fideliora esse auribus videntur: at saltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adfunt. Ita vero saltatio mulcet, ut si quis amans in theatrum veniat, resipiscat visis multis adeo malis amoris finibus. Et tristitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quasi epoto oblivionis quodam poculo, aut secundum poetam, *luctus bilisque medela*. Quam vero familiaria sint naturae nostrae, quae fiunt in saltatione, & quam agnoscat unusquisque, quae demonstrantur, illud signum est, quod lacrimantur saepe spectatores, cum triste aliquid & miserabile apparet. Bacchica quidem saltatio, cui in Ionia praesertim & in Ponto seria datur opera, Satyrica li-

τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸν τεταγμένον ἕκαστοι καιρὸν ἀ-
 πάντων ἐπιλαβόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας,
 Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βουκό-
 λους ὀρῶντες. καὶ ὀρχοῦνται γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι,
 καὶ πρωτεύοντες ἐν ἐκάστῃ τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδού-
 μενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονούντες ἐπὶ τῷ πράγματι
 μαλλὸν περ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώ-
 80 μασι προγονικοῖς. Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφην τὰς ὀρχη-
 στικάς, ἄκουε καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν ἐν
 σώματι ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας, οὕτως ἐπιτηρεῖν,
 οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας (ἀμή-
 χανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφοὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς
 ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι,
 καὶ μηδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν χορδὴν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ
 πούς, ἕτερα δ' ὁ ρυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰς

7 λειτουργίας) λειτουργία κυ-
 ρίως ἢ δῆμις ὑπερσία. V.

14 Μῦθον, ὡς φασι, πρὸς τὴν

χερδὴν) Τοῦτο οὐ παροιμία, ἀλλ'
 ἐκ παροιμίας μετέληπται τῆς, οὐ-
 δὲν φασὶ πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

cet fit, ita tamen qui ibi sunt homines subegit, ut stato tem-
 pore universi reliquorum omnium obliti, totos dies fedent,
 ac Titanas, & Corybantes, Satyrosque, & pastores spe-
 ctant: saltantque ista etiam generosissimi & principes unius-
 cuiusque civitatis, quos, tantum abest, ut pudeat eius rei,
 ut potius sibi valde in ea placeant, magis quidem, quam no-
 bilitate, aut muneribus, aut dignitatibus maiorum. Quan-
 doquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam
 vitia. Ac corporis quidem quae sint, iam ostendi: mentis
 vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae
 inciticia, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes)
 etiam graves soloecismos in saltatione committunt: alii
 quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aiunt, ad
 chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii
 numerose quidem illi, sed res ipsae aut post tempus iustum,

πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγὼ ποτε
 ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ
 τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοΦαίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου
 συμΦεράς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέ-
 λην ὑποκρινόμενος βαλλομένην τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύ-
 κην αὐτῇ εἵκαζε, μεταγενεστέραν οὔσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό-
 γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, κα-
 ταγνωστέον, οὔδε τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς
 μὲν, ὥσπερ εἰσιν, ἀμαθεῖς νομιστέον, ἐπαινετέον δὲ τοὺς
 ἐννόμους καὶ κατὰ ρυθμὸν τῆς τέχνης ἱκανῶς ἕκαστα
 δρῶντας. Ὅλως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπη- 81
 κριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμοῦ, εὐμορφοῦ, σύμ-
 μετρον, αὐτὸ αὐτῷ εἰκὸς, ἀσυκοΦάντητον, ἀνεπίλη-
 πτον, μηδαμῶς ἐλλιπές, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον.
 τὰς ἐνθυμήσεις ὁξύν' τὴν παιδείαν βαθύν' τὰς ἐννοίας ἀν-
 θρώπινον μάλιστα. ὁ γοῦν ἔπαινος αὐτῷ τότε ἀν γίγνοι-

aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memi-
 ni. Iovis enim natales saltans aliquis, & Saturni in liberis
 suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thy-
 stis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens
 dum feritur fulmine, Glaucen illi assimilavit tempore po-
 steriorem. Sed non puto, tales propter saltatores ipsam
 damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse
 prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt,
 habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno ar-
 tis ordine omnia faciunt. In universum autem oportet un-
 dique perfectum exactumque esse saltatorem, ut omnia sint
 concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia
 sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficient
 nusquam, temperata sint ex optimis. *Saltatorem ipsum oportet esse acutum in cogitando, profunda eruditione, huma-*
nissimo praesertim animo. Nam tum denique laus ipsi per-

το ἐντελής παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρώντων γνωρίζῃ τὰ αὐτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἃ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἃ ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι ὑφ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἀθρόοι πρὸς τὸν ἔπαινον ἐκχέονται, τὰς τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖνο τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τῆς θείας ἐκείνης αὐτοῖς περιγίγνεται· καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἄτε χρὴ αἰρεῖσθαι, καὶ ἃ Φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἃ

82 πρότερον ἠγνόουν διδαχθέντες. Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἢ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τι δεῖξαι θεοί, ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων· καὶ εἰ ἀπαλὸν, καθ' ὑπερβολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τοῦ ἀγρίου

12 Λεγομένη κακοζηλία) ὅτι βούλεται. ὑπὲρ ἄλλοι ψυχρολογίαν κακόζηλοι τὸ ὑπερτεῖναι τὸ μέτρον ἔφασαν. V.

fecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquisque sua quaedam agnosceret, vel potius tanquam in speculo; sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, & quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se possunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effunduntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque imaginem. Plane enim Delphicum illud NOSCE TE IPSUM ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae eligenda sunt, quae fugienda, moniti, edoctique quae ante ignoraverant. Existit autem quemadmodum in oratione; sic in saltatione etiam ea, quae cacozelia vulgo dicitur, eorum, qui egrediuntur modum imitationis, & ultra, quam par est, contendunt, & si quid magnum ostendendum sit, immensum ostendunt; & si molle, ad excessum usque effeminatum; eaque, quae virilia sunt, ad agrestem usque

καὶ θηριώδους προαγόντων. Οἷον ἐγὼ ποτε μέμνημαι 83
 ἰδὼν ποιούντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν
 μὲν τᾶλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ
 οἶδα δὲ ἢ τιτι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑπόκρισιν δι' ὑπερβο-
 λὴν μισήσεως ἐξακείλαντα, ὀρχούμενος γὰρ τὸν Αἴαντα,
 μετὰ τὴν ἦτταν εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερεξέ-
 σεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνε-
 σθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τιτι ἔδοξεν. ἐνὸς γὰρ τῶν τῷ σι-
 δηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων, τὴν ἐσθῆτα κατέρρηξεν.
 ἐνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἀρπάσας, τοῦ Ὀ-
 δυσσεῶς πλησίον ἐστῶτος καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα Φρονούν-
 τος διεῖλε τὴν κεφαλὴν κατενεγκάων καὶ εἶγε μὴ ὁ πῖ-
 λος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπο-
 λῶλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεύς, ὀρχηστῇ παραπαίον-
 τι περιπεσὼν ἀλλὰ τόγχε θεάτρον ἅπαν συνεμεμῆναι τῷ

8 Ἐνὸς γὰρ --) Τοιοῦτό τι καὶ
 ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς γίγνεται χρόνων
 δαιμονώτα γὰρ τινες τῶν ἀκρατῶν
 νῦν ἐκχιμούμενοι οὕτως ἰάλασαν

τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς
 μὴ ἀνενεγκεῖν τοῦ πάθους, ἀλλὰ
 συναπιθεῖν τῇ οὐδύνῃ ταυτῇ μι-
 μῆσαι. M.

feritatem producunt. Quale quid ego quondam memini fa-
 cientem videre saltatorem, qui ante haec florebat laudibus,
 prudentem illum quidem de cetero, & admiratione verè
 dignum, sed qui, nescio quo fato, in indecentem actionem
 per excessum imitationis incidisset. Saltans enim Aiacem
 furentem, cum primum victus esset, adeo modum omnem
 egressus est, non ut ageret iam furentem, sed furere ipse
 facile alicui videretur. Unius enim eorum, qui ferrea solea
 humum feriebant, vestimenta laceravit, modos autem ti-
 bia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyssis prope adstan-
 tis & victoria sibi placentis capiti ita impegit, ut divide-
 ret, & nisi obstitisset pileus, maioremque plagae partem
 excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem
 saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Aia-

Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερ-
ρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ
μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐστοχασμένοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ
κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάβους τὰ τοιαῦ-
τα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστείότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ
αἰδούμενοι ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιω-
πῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἀνοιαν τῆς
ὀρχήσεως ἐπικαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ
Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. οὐ γὰρ
ἄρκεσθεις τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῷ τούτου
γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γὰρ εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ
βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάνυ δεδιῶτων
μὴ καὶ αὐτῶν τινα ὥσπερ κριὸν μαστιγῶσθαι λαβόν· καὶ
τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώ-
πτειον, μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ πά-
84 βους ἀλθῆειαν ὑπηνέχθη. Καὶ αὐτὸν μέντοι, Φασίν, ἀνα-

ce furebat; exsultabant, clamabant, abiiciebant vestes. Nemp-
pe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum
non affecuti, peius aut melius quid esset, non videbant, sed
talìa perfectissimam perturbationis esse imitationem puta-
bant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos
illorum, quae fierent, silentio tamen non arguebant factum,
sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum
distincte viderent, non Aiacis furores, sed saltatoris esse,
quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista fecisse,
sed *aliquid* multo magis ridiculum hifce designabat. Descen-
dens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares
duos affidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem,
ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem
admirari, videre alii, alii suspicari, numquid nimio imi-
tandi studio, in verum furorem delatus esset. Ipsum qui-

νήσαντα οὕτω μετανοῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένον· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς, παραστησάμενος τὸν ὑπόκριτὴν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον· Ἰκανόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχνος· τοῦ γὰρ ὁμοίου Αἴαντος αὐτῷ γραφέντος, οὕτω κοσμίως καὶ σωφρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὁρῶν, καὶ μὴ παροιήσας εἰς τὴν ὑπόκρισιν. Ταῦτά σοι, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ παμπόλ- 85
λων παρέδειξας ὀρχήσεως ἔργα καὶ ἐπιτηδεύματα, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουλευθείης κοινωνῆσαι μοι τῆς θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀλωσόμενόν σε, καὶ ὀρχηστομανήσοντά γε προσέτι. ὥστε οὐδὲν δεῆσμαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σέ εἰπεῖν, τὸ,

dem aiunt, cum resipuisset, adeo poenituisset factorum suorum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, seque veri ipse furoris damnaret. Et satis aperte hoc declaravit ipse. Cum enim, rursus Aiacem ut sibi saltaret, factionis illius homines peterent, & actorem *alium* commendans dixit ad theatrum: *Satis est semel insaniisse*. Maxima vero illum molestia affecit adversarius in certamine & artis aemulus. Cum enim similis illi scriptus esset Ajax; adeo decenter, modeste adeo simulavit furorem, ut laudaretur; quod mansisset intra terminos saltationis, nec ebrioso quasi furore actionem violasset. Haec tibi, amice, pauca de plurimis proposui saltationis opera atque studia, ne omnino aegre feras, me cupide illa spectare. Si vero in partem venire spectaculi mecum volueris, bene novi, captum te iri, & insuper ad furorem usque amaturum saltationem. Itaque non opus habeo Circes illud apud te dicere:

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς οὔτι πίων τάδε Φάρμακ' ἐβέλχθης. Φελχθήσῃ γάρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ σὺς καρδίαν ἔξεις· ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι ἐμπεδώτερος ἔσται, σὺ δὲ ὑΦ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τοῦ κυκεῶνός ἄλλω μεταδώσεις πιεῖν. ὅπερ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τῆς Ἑρμοῦ ράβδου τῆς χρυσοῦς λέγει, ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι' αὐτῆς, ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιεῖσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διάνοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν ὁρωμένων.

ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῶε, πείβομαι τέ σοι, καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησέ γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὴν εἰς τὸ θέατρον ἦς, καὶ ἐμοὶ παρὰ σεαυτῷ θέων καταλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκεῖθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανίσις.

Mirror, nec puto demulctum te te esse veneno.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabilior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lumina somno*

Mulcet, cum lubuit, somnos dispellit eadem:

hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad singula, quae fiunt, excitans.

Crat. Quin nunc iam, Lycine, in sententiam tuam traductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi iuxta te occupare spectaculum, ne solus inde nobis sapientior revertaris.

Λ Ε Ξ Ι Φ Α Ν Η Σ.

ΛΤΚ. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου.

ΛΕΞ. Νῆ Δί', ὦ Λυκῖνε, γράμμα ἐστὶ τητινόν τι τῶν ἐμῶν κομιδῇ νεοχμόν.

ΛΤΚ. Ἦδη γάρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῖν γράφεις;

ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμὸν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφεὶς οὕτω καλεῖν. σὺ δὲ κυφελόβυστα ἔοικας ἔχειν ὧτα.

ΛΤΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἐταῖρε. πολὺ γὰρ τοῦ αὐχμοῦ

Νῖος τις) Φαίνεται ὡς εἰς Πολυδεύ-
χη τὸν ὀνοματολόγον, ἀποτεινόμενον
Λουκιανόν, τοῦτον γράφει τὸν λό-
γον. τέχνη μὲν οὐδ' ἢν τινα λόγων
παρὰδιδόντα, σωρὸν δὲ λέξεων ἀδιά-
κριτοι ὑφίσταίντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ
σκοποῦ ταῦτα τοῖς φησασιν εἴρη-
ται. ἐπεὶ καὶ συγχρόνως ἀμφὺ Λου-
κιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ
Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

3 Τητινόν τι) Χρόνου δηλωτικὰ
τὰ τρία ταῦτα ἐπιρρήματα, πέρυ-
σιν. τῆτες. γίγντα. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ

χθὲς γίνεται χθεσινόν, οὕτως ἀπὸ
τοῦ τῆτες, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ
ἐπίτεσιον, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους. τὸ
δὲ [νεοχμὸν] τὸ καινὸν σημαίνει,
ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. καὶ
ἐστὶν ἀπὸ τοῦ νεόν καὶ τοῦ ἔχω, νεο-
χόν, καὶ νεοχμὸν πλεονασμοῦ τοῦ
μ. χρῆται τῇ λέξει Θουκυδίδης. V.

7 Κυφελόβυστα) Κυφίλη λέγι-
ται καὶ ὁ τῶν ἄτων ῥύπος. λέγεται
καὶ τὸ κεραιμοῦν στεινέστομον ἀγ-
γελίον τὸ ἀπίσσωτον. νυν δὲ τὸν ῥύπον
ἀκουστίον. V.

L E X I P H A N E S.

Lyc. LEXIPHANES ille pulcher cum libro quid sibi vult?

Lex. Per Iovem, Lycine, scriptum est hornum quod-
dam de meis, musteum.

Lyc. Nempe de musto aliquid nobis scribis?

Lex. Minime equidem; neque mustum nominavi: sed
memineris musteum vocare, quod modo scriptum est. At tu
sordibus [Gr. Cypseli] obturatas habere aures mihi videris.

Lyc. Ignosce mihi, sodalis: multum enim de musto ha-

τὸ νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῷ συγ-
γράμματι;

ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ.

ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ
συμποσίου, τὸν Πλάτωνα μοι δοκεῖς λέγειν.

ΛΕΞ. Ὁρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλω
παντὶ ἀνόητον ἂν ᾔην.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου,
ὅπως μὴ παντάπασιν ἀπολειποίμην τῆς ἐστίασεως. νέ-
κταρος γάρ τινος ἔοικας οἰνοχοῆσαι ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ.

ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνα πεδοῖ κατάβαλε· σὺ δὲ εὐπο-
ρα ποιήσας τὰ ὦτα, ἥδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα
ἡ Κυψελίς.

ΛΥΚ. Λέγε θάρρῳ· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις,
οὔτε Περιάνδρος ἐν τοῖς ὥσιν κάθηται.

6 Ἀνέγνως) Ἀνελογίσω. V.
11 Πεδοῖ κατάβαλε) Ἰσως ἀπὸ
τοῦ χαμαὶ πρὸς πύδον κατάβαλε. V.
13 Ἡ Κυψελίς) Οὕτως ὁ ῥύπος
τῶν ὠτῶν λέγεται κυψελίς, καὶ τὸ
δοτρεκκοῦν ἀγγεῖον, ὃ τοὺς ἄρτους

ἀποτίθενται. ἐν ᾧ καὶ ὁ Κορίνθου
τύραννος ἀρτιγέννητος ὑπὸ τῆς μη-
τρὸς κατακρυβεῖς, Κύψελος ὀνομά-
σθη. ἄμφω δὲ ἢτε κυψελίς καὶ ἡ
κυψίλη, παρὰ τὸ κρύβειν τὴν ἔλκην
ἐρρήθησαν. V.

bet musteum. Sed dic mihi, quod scripti consilium est?

Lex. Convivio instruendo aemulor *filium* Aristonis.

Lyc. Multi sunt Aristones: tu vero, quantum e convi-
vii *mentionem suspicor*, dicere mihi Platonem videris.

Lex. Recte agnovisti: sed quam istud dictum ignorabile
fuit cuivis alii!

Lyc. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio
illo excludar. Videris enim nectar nobis de illo ministraturus.

Lex. Illum quidem cum irrisione simulatorem *animum &*
linguam solo allide: tu vero commeabiles fac aures, & iam
audi: absit vero obtutrix illa Cypselis.

Lyc. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypselus, ne-
que [*filius illius*] Periander in auribus mihi residet.

ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μεταξύ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκί-
νε, τὸν λόγον, εἰ εὐαρχὸς γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐ-
λογία ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὐλεξίς, ἐτι δὲ εὐώνυμος.

ΛΥΚ. Ἔοικε τοιοῦτος εἶναι, σὸς γε ὦν. ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

ΛΕΞ. Εἴτα δειπνήσομεν, ἥ δ' ὅς ὁ Καλλικλῆς· εἴτα 2
τὸ δειλινὸν περιδινήσόμεθα ἐν Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρὸς
ἐστὶ χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαῆς, καὶ πρὸς τὴν εἴλην θέρε-
σθαι, καὶ λουσαμένους, ἀρτοσιτεῖν· καὶ ἤδη γε ἀπιτη-
τέα. σὺ δὲ, ὦ παῖ, σπλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ
Φωσώνια, καὶ ρύμματα, ναυστολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον,
καὶ τοῦπίλουτρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε παρὰ τὴν
ἐγγυοθήκην δὴ ὀβολῶ. σὺ δὲ τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξι-
Φανες, ἥξεις, ἢ ἐλινύσεις ἐτι αὐτόθι; καὶ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ,

2 Εὐαρχος) Τὸ μὲν εὐαρχος, τὸ
καλὴν ἀρχὴν ἔχων, εὐλογος δὲ, τὴν
συνθήκην εὐάρμοστος, εὐλεξίς δὲ καὶ
εὐώνυμος, τὸ εὐπρεπείῳ ὀνόμασι καὶ
λίξεσι χαράμος. V.

5 Ἡ δ' ὅς) Εἶπεν αὐτός. V.

7 Εἴλην θέρεσθαι) Ἀλία καὶ
αὐγὰ ἡλίου θερμαίνεσθαι. V.

9 Ὡ παῖ σπλεγγίδα) Σπλεγ-
γίς, ἡ ξούστρα. ὅμοιος δὲ τὸ κτίστιον
οὕτω καλεῖται. Φωσώνια δὲ ταῖς λί-

γαι ὀθονίαις. ρύμματα τὸν σάπωνα
ἢ καὶ τὸ νήτρον. ἐχρᾶντο γὰρ καὶ νί-
τρα οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς λουτροῖς. ναυ-
στολεῖν τὸ βαστάσαντα ἄγειν. τὸ
ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ ἐν τῇ συνθεσίᾳ βα-
λανικόν. ἐγγυοθήκη δὲ τὸ κιβώτιον,
ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσφαλῆς καὶ ἐγγυῶν
καταθεῖται. V.

13 Ἐλινύσεις) Ἀπὸ τοῦ ἐπί-
σχεις, καταμείνεις. V. (Βραδυνίς
C. Abb. Et V. alter.)

Lex. Confidera autem interea, quomodo peragam, Ly-
cine, sermonem, num beneprincipiatus sit, multamque be-
neloquentiam ostendens, & bonis verbis constans, bonif-
que insuper nominibus.

Lyc. Videtur talis esse, tuus cum sit. Sed incipe tandem.

Lex. Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad vesperam gi-
ros faciemus in Lyceo. Nunc autem tempus est ungi in sole, &
ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem gustare. Et
iam eundum. Tu vero, puer, strigilem mihi, & pellem, & lintea,
& saponem, classe advehito in balneum, & balneatoris mercedem
fero: habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero
quid ages, Lexiphanes, veniesne, an hic adhuc moraberis? Quin

Lucian. Vol. V.

M

τρίπαλαι λουτιῷ. οὐκ εὐπόρως τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἄμ-
φι τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχηθεῖς. ὁ
γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκολιάζων
αὐτός· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμῆς ἦν τῷ ἀργῷ· κατέ-
λαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν φερνὴν ὥδῃ·
τοὺς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ κατασκευάζοντας. συντυμ-
βαρυχήσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχούσι τὰ ἀνδρα,
καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροποιήσας, ἐκείνους μὲν διαφῆ-
κα, τοῦ τε κρύους ἕνεκα, καὶ ὅτι καύματα ἦν οἷσθα δὲ

1 Οὐκ εὐπόρως) Ἀπὸ τοῦ πο-
ρίσθαι δυνάμενος. V. (δύναμαι
V. alter.)

2 Τὴν τράμιν) Οἱ μὲν τὸ τῷμα
τῆς ἵδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι
τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάνου χαρίον, ὃ
καὶ ὑποταῦρον καλοῦσιν. ἐστὶ δὲ
καὶ γραμμὴν ἔχον ἱπαιστοκυίας,
ἀμοιαν ραφῆ. V.

ibid. Ἐπ' ἀστράβης) Ἀστράβη
τὸ σάγμα ἥτοι ἡ σάλλα. τοὺς οὖν τὰ
αἰσχυμῖνα ζῆα ἐλαύνοντας ἴσικον ὁ
καινολόγος ἀστραβηλάτας καλεῖν,
ὥσπερ καὶ ἀρματηλάτας εἰσάβαιν
καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους,
οἱ τινες τῶ ἀρματι ὑπερέυχθησαν.
ἄλλοι δὲ ἀστράβητι ὡς Ἀθηναίοι, τὴν
ἄλγυα φασὶν ἡμίσητον, ἐφ' ἧς ὀχού-
μιθα. ἀπὸ τούτου καὶ ἀστραβηλά-
τας τοὺς ἐπαυδὺς τούτων φασί. V.

3 Ἀσκολιάζων) Ἀσκολιάζειν τὸ
ἐφ' ἐνὶ ποδὶ βεβηκῆτα οὕτω κινεῖ-

σθαι. τὸ δὲ ἐστὶν ἄλλεσθαι. μονό-
ποδι γὰρ τί ἄλλο εἰς κίνησιν περι-
λείποιο, ἢ ἄλλεσθαι; ἀσκολιά-
ζοντι οὖν ἀπὸ τοῦ μοιόποδι παύσθαι.
V.

7 Ἀνδρα) Τὰ χεῖλη τῶν ποτα-
μῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι ἵπτικα καὶ
διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἐλαχίστα
λέγει διὰ τὸ ὑπερβαῖν εἶναι τῶν δι-
αμῶν. ἀνδρα μέρος τοῦ κήπου. G.
(Scholion sequens omisi, quod ex
Luciani tantum textu sumtum,
nihil huc faciebat.)

9 Καὶ ὅτι καύματα ἦν) Ἐοικε τὰ
ἀπὸ τοῦ κρύους γενόμενα ἐγκαύμα-
τα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρ-
ματα δὲ, τὰ ἀρότρα ἐξεργασμῖνα
ποδία. σκάνδικες καὶ βραχάνα, εἰ-
δη λαχάνων. κάχυς δὲ, σίτηρον
ῥοποιον. τὸ δὲ ἐδάην τὴν ὄρεον ἀπὸ
τοῦ ἀνεούρη, ἐτρίβητι τὸν ὑπὸ ταῦ-
ρον, ἥτοι τὴν τράμιν. λεκιθόπωλις

ego etiam, inquam, iter olim est quod lavatorio: nec enim satis
bene habeo, & circa perinaeum infirmus sum, clitellaria mula ve-
ctus. Agaso enim nimis urgebat, quamquam ipse claudicationem
per utres ludens. Sed neque in ipso rure fatigationis expers fui:
deprehendebam enim operas aestivam cautionem minurientes, par-
tim vero sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodissem cum
illis sepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant, & ipse ma-
nibus laborem adiuvissem, illos quidem dereliqui, cum frigoris
causa, cum quod essent usiones: nosse autem, in frigore vehementi

ὡς ἐν κρύει σφοδρῶ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ περι-
ελθὼν τὰ ἀρώματα, σκόροδά τε εὖρον ἐν αὐτοῖς πεφυκό-
τα, καὶ γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῶν σκανδί-
κων, καὶ βρακάνων λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς
πριάμενος (οὐπω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμῖαι ἦσαν, ὡς αὐ-
τοποδητὶ βαδίζειν) ἀνατεθείς ἐπὶ τὴν ἀστράβην, ἐδάρη
τὸν ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τε ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδὼ θάμα,
καὶ μαλακῶ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι διανεῦσαι ἐν τῷ
ὔδατι ἐμπλεῖστον, χαίρω δὲ μετὰ κάματος ἀπολού-

δὲ, ἢ τὰ ἀλληλεσμένα ὕπρια, ἥτοι
τὰ βεβριγμένα παλοῦσα. οἱ δὲ ἰα-
τροὶ λέκθον φασί, καὶ τὸ τοῦ ὡοῦ
ἄκρον. χρυμασιπάλης δὲ ὁ τὰς εὐ-
τελεῖς σπῆρας πιπράσκον. σίλγη
δὲ πυριότης δὲ καὶ ἐγκρυ-
φίας ἄρτοι εἰσιν· ὁ μὲν ἐν κλιβάνῳ,
ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἐπὶ τῇ σπερμῇ ἀπτε-
μένης. γένεσις δὲ τὰ κρόμμου. εἰβος
δὲ τὸ περιτραχίλιον, ἀπὸ τῶν ὀπι-
ῶδων, κρίας. λαγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸν
τράχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν.
σίλλος δὲ ἴστιν, ὁ διάστροφος τοῦς
ὀφθαλμούς. ἡδύνη δὲ, τὸ σκευάζειν
ἥτοι μαγειρεύειν. κάρδοπος δὲ ἡ μά-
κτρα, ἥτοι ἡ πλατεῖα σκάφη. ξηρα-
λοισφίη δὲ ἴστιν, τὸ ἄνευ λουτροῦ
ἀλείφειν εἰλαῖον. γνάμονα δὲ, τὸ
τοῦ σκιατηρίου τῆς σκάφης ἥτοι τοῦ
ὀρολογίου μίσον ἱκανιστικὸς κανό-
νιος λέγει, ὃ τὰς ἡμέρας δεικνύει τῇ
ἑαυτοῦ σκιά. πόλον δὲ τὸ μίσον καὶ
κόλον τοῦ αὐτοῦ ὀρολογίου λέγει.

καριμάτας δὲ τοὺς σύγγκλυδας ὀφ-
μαι, καὶ συρφετάδεκ φησί. βύζην
δὲ ἐπιρρηματικῶς ἀκουστὴν τὸ οἶον
διὰ τὴν συνέχειαν τοῦ ὄχλου καὶ τὴν
πίλινον παραβεβυσμένως ἰστανταί,
καὶ ᾄδειν τε καὶ ᾄδίζεσθαι τοῦτο
γὰρ τὸ ᾄδίζεσθαι σημαίνει. τὰ
κίρα δὲ δηλονότι δεικνῶς τὰς κίρας
σημαίνει τῶν ὀφθαλμῶν. σκαρδά-
μύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνὰς τὰς
βλέφαρας. φαρμακὴν δὲ τὰ ὕμματα
φησὶν, ἀντὶ τοῦ φαρμάκου ἥτοι ἰα-
τρίας δέσθαι. V.

3 Γηπαττάλους) Γραι. γῆ πατά-
λους. G.

ibid. Σκανδίκων καὶ βρακάνων)
Εἶδη λαχάνων εἰσὶ σκανδίκας καὶ
βράκανα. V.

4 Βρακάνων) Δύσπλητα λάχα-
να. V. Ἄγρια καὶ οὐσπλητα. Coll.

ibid. Κάχρυς) Ὁσπρι. V.

8 Διανεῦσαι) Ἀντὶ τοῦ κολιμ-
ῆσαι. V.

ustiones exsistere. Ego autem obiens vernaeta, alliaque inveni ibi
nata, & effossis quibusdam terrae clavis, & scandicibus, & bra-
canis pro olere lectis, erutisque insuper cachrybus, (nondum au-
tem odorifera erant prata, ut meis ipse pedibus ambulare malletm)
in mulam iterum impositus excoriatum sum in perinaeo, & nunc
incedo cum dolore, & sudo frequenter, & languo corpore, atque
opus habeo pernatare in aqua plurimum. Gaudeo autem sessus ab-

3 μενος. Ἀποβρέξομαι οὖν καὶ αὐτὸς τὸν παῖδα, ὃν εἰκὼς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τῷ γρυμαιοπώλῃ με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ σέλγη ἀπαντᾶν. ἀλλ' εἰς καιρὸν οὗτοσὶ αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ἔρῳ πυριάτην τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ φύκας, καὶ οἶβον τουτονὶ, καὶ λωγάνιον, καὶ τοῦ βοὸς τὸ πολυπτυχον ἔγκατον, καὶ Φώκτας. Εὐγε, ὦ Ἀττακίων, ὅτι μοι ἄβατον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦ. Ἐγὼ δέ, ἢ δ' ὅς, σίλλας, ὦ δέσποτα, γεγένημαι, σὲ περι-
ορῶν· σὺ δὲ ποῦ χθὲς ἐδείπνεις; μῶν παρὰ Ὀνομακρίτῳ;

2 Λεκιθοπώλιδι) Λεκιθόπωλις ἢ πᾶ ἀλληλεσμέα ὄσπρια, ἥτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα, οἱ δὲ ἱατροὶ λίκιθον φασὶ τὸ τοῦ αὐτοῦ ὄχρον. V.

ibid. Γρυμαιοπώλῃ) Γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς σπώρας πιπράσκων. V. At in altero Ms. V. sic legitur: Γρυποπώλῃ) Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελῆ σκευάρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρύ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸν ῥύπον φασὶ τῶν δούχων.

3 Τὰ σίλγη) Κοινὰ δειπνητήρια. V.

5 Πυριάτην) Πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας. ἐπὶ τῇ σποδῇ ἀπτυμίνος. V.

ibid. Γήτεια) Τὰ χρόμυα. V. Ita hic editum invenio. At supra recte χρόμυα.

6 Οἶβον) Περιτραχήλιον ὀπι-
σθεν. V.

ibid. Λωγάνιον) Λωγάνιον δὲ ὑπὸ τὸν τραχήλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. V. At in altero eiuſdem Vossii Cod. in forma, quam quartam vocant, idem Scholion sic legitur: Λωγάνιον) Ἀμβραχιδῶται καὶ Ἡπειρώται τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου φασὶ τῶν βοῶν ἀγόμενον χάλασμα, καὶ λῆγον εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραχίωνων, ὡς φασὶ ὁ Διονύσιος ὁ Ἰτυκαῖος. ἔστι δὲ ἢ Ἰτύκη πόλις Σικελίας. ἔοικε δὲ εὐ βοὸς λέγειν λωγάνιοι, ἀλλὰ ζῶων ἑτέρων τὸ σκεθύνειν. τὸ τῶν βοῶν δὲ ἄχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὁ καὶ λαμύριδα φασὶ.

9 Σίλλας) Ὁ διάστροφος τοῦς ὀφθαλμούς. V.

lui. Decurram igitur ipse quoque ad puerum, quem credibile est aut apud pisorum venditricem, aut salsamentarium me exspectare. Quamquam praedictum ipsi fuerat, ut occurreres ad panes. Sed opportune hic ipse adest, mercatus, ut video, clibanarium panem, & alios subcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis intestinum, & phoſas. Euge, Atticio, compendi mihi fecisti maiorem viae partem. Ego vero, inquit ille, strabus, here, factus sum, te dum circumspectio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Iovem, inquam,

οὐ μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ὠχόμεν, ψύτταν
κατατίνας, οἷσθα δὲ ὡς Φίλαγρος εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως
ᾤεσθέ με λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσιὼν, ταῦτά τε

1 Ψύτταν) Ταχίως. V. Sed in altero eiusd. Cod. sic legas: 'Ὡχί-
μην ψύττα) Ἀπὸ τοῦ ταχίως δρα-
μῶν. Sed M. Ψύττα κ.) Ταχίως
δραμῶν.

2 Κατατίνας) Δραμῶν. V.

3 Λαταγεῖν) Τὸ δὲ λαταγεῖν τὸ
στόμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ
τῇ πλάστιγγι ἐπαποχρίειν. ἡ βαρυ-
νομίην τοῖς ἀνδριατάραις προσέ-
κρουσεν ὑποκείμενοις, καὶ κοττάβην
ἀπαιτεῖ. &c. de Cottabo require
in fine Plauti impressi Mediola-
ni. G.

Λαταγεῖν κοττάβους) Εἶδος παι-
δίας ὃ κοττάβος τοιοῦτος. μίτον ἴστα-
ται Χάραξ ἀναθὲν ζυγοὶ κατὰ κο-
ρυφὴν ἐπαιωρῶν. καθέκατερον δὲ ἄ-
κρον ὃ ζυγὸς πλάστιγγας φέρι, ἀν-
δριατάραις ταῖς πλάστιγγιν ὑπο-
κείμεναι. ὃ κοττάβῳ τείνουν λα-
βὼν εἰς τὸ στόμα ὑγρὸν ὅτιον οἴνου
ἢ ὕδατος, καὶ πλεσας τὰς γνάθους,
ἀφίσει διὰ τῶν χειλίων ὑπὸ μίση
στομάχου τοῦ ὑγροῦ κατὰ τῶν πλα-
στιγγῶν. αἱ δὲ διεξάμεναι κοῖλαι
οὔσαι, καὶ καθελκόμεναι τῷ βάρει,
κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τοῦ ὑγροῦ φέ-
ρονται κατὰ τῶν ὑποκείμενων ἀν-
δριατάρων, καὶ κρούσονται ἀλλή-
μους ἐκατέρα κατὰ τὴν ἑτεροζυγίαν
τοὺς ἀνδριάτας ποιοῦν ἔχον ἀποτε-
λοῦσιν, εὐφραίνει τὸν ἔρωτα, ὥς τῶν
παιδικῶν κατευστοχούντα. ἔρωτικὰ
γὰρ ἡ παιδιὰ. εἰ δὲ τῶν πλάστιγγ-
ων ἢ λάταξ διαμάρτοι, ὑπτάσθαι
δοκεῖ ὃ ἔρωτι, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν
ἡμιλησθαι. καλούνται δὲ τὰ ἀν-
δριατάρια μάνεις. Οἱ ἀκριβέστερον

δὲ περὶ κοττάβων διαλαβόντες, δὴ
φασὶν εἶναι εἶδος κοττάβων, κατ-
ακτὴν, καὶ δι' ὀρυβάφων. ὃ μὲν
κατακτὸς τοιοῦτος. πῶς τὶ οἰσὶν λυ-
τεῖον ὑψηλὸν ἔχον ἐν αὐτῷ πρὸς α-
ποῖν τι, ὃ ἐκαλεῖτο μάνης, ἐφ' οὗ εἶδε
πισεῖν τὴν καταβαλλομένην πλά-
στιγγα, ὥς Ἀριστοφάνης φησὶ. Γ-
νίσταται σοι τῶν κατακτῶν κοττά-
βων. ὃ δὲ δι' ὀρυβάφων τοιοῦτος.
ἀγγεῖον τι λευκηνίδιον τοῖχος πλῆρες
ὑδατος ἐτίθητο, ὀρυβάφων κενῶν ἐπι-
πλούντων, ἅπρην κατωδύνει ταῖς
ἀπὸ τῶν στομάτων προεξοῦσαις λά-
ταξιν ὃ ἄγῶν. (Ἀριστοφάνης Ἀφρο-
δίτης γοαίς. Ἐγὼ πιυίειξω καθ' αὐ-
τὸν κοττάβον ἀφίς, ἐπὶ τὴν πλά-
στιγγα ποίησις πισεῖν πλάστιγγα
πισεῖν τοῦτο τὸ) πλάστιγγας δὲ τὸ
ὑποκείμενοι ἀνα τὸ μικρὸν, τὸ πινα-
κίσκιον λέγεται. ἴαν δὲ μοῖτον τύχη αὐ-
τῆς, ἐπὶ τὸν μάνην πισεῖται. παρῆλθε
δὲ ὃ κοττάβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ
τῶν περὶ Σικελίαν πρῶτον εἰσαγα-
γόντων. πρὸς δὲ τούτοις κυκλοτερεῖς
ἐποιοῦντο οἱ δεῖπνοι, ἵνα πάντες, εἰς
τὸ μίσην τιθέντες τοῦ κοττάβου,
ἔχοιεν ἐξ ἴσων τῶν ἀποστάσεων ταῖς
λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγῶ-
νίζεσθαι. οὐ τῷ βάλλειν δὲ μίσην
ἐφιλοτιμούντο, ἀλλὰ καὶ τῷ κα-
λῶς. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῆνος
τίς ἱαντὴν ἐπερείσας, ὑγρὸς ἀφίς
τὴν λάταγα, ὥς οἷους μέγα φρονεῖν
ἐπὶ τῷ κοττάβῳ εἶναι ἢ ἐπὶ τῷ ἀχο-
τίσειν. δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὸ ἐν τῇ
συνθηκῇ κοττίζειν ἀπὸ τούτου βαρ-
βαρῶς καὶ παρανενομημένως εἰρη-
σθαι. V.

*verum rus abieram, cito porcurrens: nosti autem, quam sim amans
rusti. Vos autem forte putabatis, me fonare cottabos. Sed intro-
abi, haecque & alia condito, & expurga maffram, ut lastucinas*

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν, ὡς θρῆ-
 4 δακίνας μάττοτε ἡμῖν. Ἐγὼ δὲ Ξηραλοιφῆσω ἀπελθών.
 καὶ ἡμεῖς, ἥ δ' ὅς ὁ Φιλῖνος, ἐγὼ τε καὶ Ὀνόμαρχος,
 καὶ Ἑλλάνικος οὕτοσὶ εἰφόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων
 σκιάζει μέσσην τὴν πόλον, καὶ δέος μὴ ἐν λουτρῷ ἀπο-
 λουσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τοῦ σύρ-
 Φακος βύζην ὥστιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ
 δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ἐπιτεθόλωσθον,
 καὶ σκαρδαμυκτῶ θάρια, καὶ ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ τὰ
 ὄμματά μοι Φαρμακᾶ, καὶ δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς
 ὀφθαλμοσόφου, ὃς τaráξας, καὶ ἐγχεᾶς μοι Φάρμα-
 κον, ἀπερυθρίασαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ μηκέτι

1 Ἡδύνειν) Σκιάζειν, ὅτοι μα-
 χειρεύειν. V.

ibid. Κάρδοπον) Μάκτραν. V.

ibid. Σμῆν) Καθαίρειν. V.

ibid. Θριδάκινας) Ἄρτους. V.
 At in altero eiusd. Cod. legas:
 Ὡς θριδάκιναι) Εἶδος ἄρτων αἰ
 θριδακιναι.

2 Ξηραλοιφῆσαι) Ἄνευ λουτροῦ
 ἀλείφεισθαι ἑλαίῳ. V.

4 Ὁ γνώμων σκιάζει μέσσην τὴν
 πόλον) Τοῦ ὁρολογίου μέσον, ἐν
 σκιά δείχνουσι τὰς ὥρας. V.

7 Βύζην) Ἐπισηματικῶς γὰρ τὸ
 στίξεσθαι σημαίνει. καριμάντας δὲ
 τοὺς συγχλύδας καὶ αὐροφτάδας κα-
 λεί. V.

8 Δυσωπῶ) Ἀμβλυόττω. V.
 Κακῶς διάκειμαι τοὺς ὄπας. M.

ibid. Ἐπιτεθόλωσθον) Ἐτίρατ-
 τον. V. Ἐπιτετάραχθον. C. Ταρατ-
 τιτον. σκωτίζεται. B.

12 Ἀπερυθρίασαι) Τὸ ἐρυθρὰ
 ἀποκαθάραι. V. In altero eiusdem
 hoc sic legitur: Ἀπερυθρίασαι)
 Ἐπίτνδες ὁ παγινοῦμαι τὸ ἀπερυ-
 θρίασαι τέθεικα διὰ τὸ γελοῖον.

nobis subigatis. Ego vero ad siccam unctiōnem discedam. Nos
 vero, inquit Philinus, ego nempe, & Onomarchus & Hellani-
 cus. sequemur. Etenim gnomon mediastri iam aream inunibrat, &
 pietus est, ne in turbido aëthoris sordibus balneo abluamur, post
 Carimantes, cum faece plebis confertim trudendi. Et Hellanicus,
 Ego vero, inquit, etiam aegre video: etenim utraque mihi pur-
 pillula turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrimarum
 sum, & medicamentis desiderant oculi, atque Asclepiade quodam
 oculorum sapiente indigeo, qui confuso & infuso medicamento fa-
 ciat, ut erubescere desinant, ut non amplius lipposi sint, neque

λημαλέους ἔπει, μῆδ' ἐπεὶ βλέπειν. Τοιαῦτα ἅττα 5
 διεξιόντες ἅπαντες οἱ παρόντες, ἀπήειμεν· καί περ ἡμεῖς
 ἤκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπὸς ἀπὸς ἡδὴ, ὁ μὲν τις ἀ-
 κροχαιασμῶ, ὁ δὲ τραχηλισμῶ, καὶ ὀρθοπάλῃ ἐχρήτο,
 ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κα-
 ρύκῳ, ὁ δὲ μολυβδοαῖνας χερμαδίου ἀράγδην ἔχων, ἐχει-
 ροβόλει. εἴτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους κατανωτισά-
 μενοι, καὶ ἐμπαίζαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φι-
 λῦος ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ καταιονθέντες, ἐξήειμεν· οἱ λοι-
 ποὶ δὲ τὸ ψυχροβαθεὺς κἄρα δελφινίσαντες, παρένεον
 ὑποβρύχιοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὐτοὺς ἄλλος
 ἄλλα ἐδραῖμεν, ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος, ἐξυύμην τὴν κε-

2 Λημαλέους) Σὺν λήμασι. V.

ibid. Διερεῖν) Ὑγρόν. V.

3 Ἀπὸς ἀπὸς) Ἀντὶ τοῦ ἀπο-
 δυσάμενοι. ἐσθίματα γὰρ τὰ ἱμά-
 τια. ἴσους δὲ μοι αὐτὸς ταῦτα, τοῦ
 γελοίου καλῶς γε ποιῶν, διαπλάτ-
 τειν, ὅς καὶ προφάσεις μὴ ὑπόθεσις
 γέλωτος, αὐτὸς ἀνιυρίσκων προφά-
 σεις οὐ διαλείπει. V.

7 Συντριβέντες) Ἀντὶ τοῦ ἀλλή-
 λους διατρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἀλ-
 λήλους, ὃ ποιεῖν εἰώθασιν ἐπὶ τινῶν

παιδῶν οἱ νικῶντες ἀπαρτίζοντες ἐπὶ
 ἑαυτῶν τοῦ ἡττημένου, ἐνθα καὶ κα-
 τανωτισάμενοι εἶπαν. τὸ δὲ ἐμπαί-
 ζαντες, οἷον παίζαντες ἐν τῷ γυ-
 μνασίῳ. ψυχροβαθεὺς δὲ, τὴν ψυχρὰν
 φρενὴν πυελὸν, ἐν ᾗ φρενὶ ὑποούντες
 ὥσπερ δελφίνες τὰς κάρας κυβιστῶν-
 τες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκολυμβῶμεν. τὸ
 δὲ ἐξυύμην, ἀντὶ τοῦ ἐκτινίζομεν.
 ὀδοιπαρεῖν γὰρ ἐύστραν τὸ κτάνιον
 φρενὶ. κτάνιον δὲ καὶ σκαφίον· εἰδὼς
 κουρῆς. V.

humidum videant. Talia quaedam disputantes praesentes omnes, abimus. Et cum venissemus in Gymnasium exvestiri iam, unus quidem exercitatione extremarum manuum, alius supinandi, & luctae erectae utebatur. Alius vero pingui undas inflectebat se: alius obduciebat se coryco: alius autem plumbeas manum implentes cum fragore manibus iactabat. Deinde contriti [frictione usi], cum tergis nos invicem portassemus, atque illuissimus [hussimus in] Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido perfusi exiimus. At reliqui caput frigidae Delphinosaurum instar immergentes, admirabiliter sub aqua adnabant. Reversi autem rursus alio, alia alii faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam ca-

Φαλὴν τῇ ὀδοντατῇ ζύστρα. καὶ γὰρ οὐ κηπίον, ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὥς ἂν οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον, καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς. ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἡμεῖς τὸν νῆστιν, ὁ δὲ ἀραιὰς ποιῶν τὰς ραφανίδας, ἐμυστίλατο τοῦ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ, ἄλλος ἥσθιε Φαυλίας, 6 ὁ δὲ ἐρρόφει τῶν κριθῶν. Καίπειθ' αἰετός ἦν, ἐπ' ἀγκῶνος ἐδειπνοῦμεν, ἐκείντο δὲ καὶ ὀκλαδίαί, καὶ ἀσκάνται. τὸ μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκευάστο δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια, καὶ σχελίδες, καὶ ἡτριάια, καὶ τοκάδος υἱὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ

1 Κηπίον) Εἶδος κουράς. V.

2 Σκαφίον) Εἶδος κουράς. V.

7 Ὀκλαδίαί) Ὀκλαδίας μὲν δίφρος, ἐν ἀναπαύστραν φασίν. ἀσκάντης δὲ, ὁ εὐτελὲς κράββατος. συμφορῶν δὲ διαπαίξων εἶπεν τὸν ἄρανον. V.

ibid. Ἀσκάνται) Ἀσκάντης εὐτελὲς κράββατος. V.

9 Δίχηλα ὕεια) Τὰ τῶν ποδῶν ἄκρα τῶν ὕων, ὅτε ὄντα καὶ ἰσάδιμα. ὡσαύτως καὶ αἱ σχελίδες τὰ ἀπὸ τῶν κελῶν τοῦ ζώου εἰς μύκτος ἀφαιρούμενα, ὥπερ φασὶν ἀκρονάρια. V.

ibid. Σχελίδες) Τὰ ἀπὸ τῶν σχελῶν τῶν ζώων εἰς μύκτος ἀφαιρούμενα, ὥπερ φασὶν ἀκρονάρια. V. alter in fol.

10 Καὶ τοκάδος υἱὸς) Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἰσχυάζονται οἱ τῶν παιδῶν βιοφάγοι βράχμα τι, συγκόπτοντες πολλὰ κρία καὶ τυρόν. καὶ ὕδνον αὐτοῖς βράσματα. V.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) Τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τοῦ ζώου ἰσχυασμένον. V.

ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγίνου) Λοβὸς ἐκ ταγίνου, τὸ ἡπαρ φασὶ τὸ ἀπὸ τηγάνου. μυττωτὸς δὲ ἐστὶ τρίμμα διὰ σκορῖδαν καὶ τιτῶν ἄλλων. μελιττωταὶ δὲ οἱ ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. ἀπὸ δὲ δι' ἀλεκτρούνα, τὸν παρρηκτότα. λειπογνάμια δὲ βοῦν, τὸν τὸ γνάμμα ἀποβαλόντα, ὃ ἐστὶν ὀδὸς ἀπὸ γενεῆς. V.

put radula ex denis facta [pestebam], quippe non in sumiam, sed in scaphium tonsus eram, qui non ita pridem barbam & verticem decomaverim [totonderim]: alius lupinos edebat: alius vomebat ieiunium: alius excavatis raphani frustis hauriebat ius pisculentum: edebat alius phaulias [olivas]: sorbebat alius de hordeis. Ac deinceps cum tempus esset, cubito nixi coenabamus: positae autem erant sellae & grabatuli. Ac coena quidem ipsa erat de collationibus. Parata autem erant multa & varia, & bifida [pedum extrema] suilla, laterum pulpae, sumina, & porcae foetae intestinum embryonem recipiens [vulva], & lobus ex facta-

ταίγηνου, καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦται
 τινες καρυκεῖαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ με-
 λιττοῦται. τῶν δὲ ὑποβρυχίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ
 ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη ποντικά τῶν ἐκ
 σαργάνης, καὶ κωπαίδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλε-
 κτρῶν ἤδη ἀπώδως, καὶ ἰχθὺς ἦν παράσιτος. καὶ οἷν δὲ
 ὅλον ἵπποκαῇ εἴχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλήν.
 ἄρτοι μέντοι ἦσαν σιφαῖοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νο-
 μήνιοι, ὑπερήμεροι τῆς ἐορτῆς· καὶ λάχανα τὰ τε ὑπό-
 γεια, καὶ τὰ ὑπερφυῇ οἶνος δὲ ἦν οὐ γέρων, ἀλλὰ τῶν
 ἀπὸ βύρσης, ἥδη μὲν ἀγλευκῆς, ἄπεπτος δὲ ἔτι. Ποτήρια 7

1 Ἀβυρτάκη) Σχεύασμα βαρβα-
 ρικὸν διὰ καρδάμων καὶ πράσων. V.
 In altero eiusd. Cod. haec sic le-
 gebantur: Ἀβυρτάκη) Σχεύασμα
 βαρβαρικὸν διὰ καρδάμου καὶ πρά-
 σων. Νυμφοῦρος δὲ ἐν τρίτῳ βαρβα-
 ρικῶν ἐκ μὲν φησὶν, ὡς λυτικῶ τῆς
 κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶν τοὺς
 βαρβάρους.

2 Θρία) Τὰ φύλλα τῆς συκῆς.
 λέγεται δὲ οὗτος καὶ τὸ εἰς αὐτὰ
 ἰνδοσμούμενον βρώμα. ὡς καὶ τῶν τὰς
 ἀσταφίδας τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ
 συσχευάζοντες αὐτὰς, ἀμείλει καὶ
 τοῦτο φησὶ σημαίνειν αὐτὸ τῶν, ἐπεὶ

καὶ μελιττοῦται παράκεινται, αἱ
 εἰσὶν οἱ τῶν λεγόμενοι πάττιλλοι. V.
 ibid. Μελιττοῦται) Ἐκ μέλιτος
 πλακοῦντες. V.

3 Κωπαίδες) Ἐυχίαις λίγαις
 βοιωτικαῖς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαίδος λί-
 μνης πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων.
 οἷν δὲ ἵπποκαῇ τοῦ κλιβατίτην ἄρα.
 V.

ibid. Καὶ ἀλεκτρῶν ἤδη) Τὸν
 παρηκκότα. V. in fol.

7 Ἴπποκαῇ) Κλιβατίτην ἄρα. V.
 in fol.

ibid. Λειπογνώμονος) Τοῦ τῆ
 γνῶμα ἀποβαλόντος. V. in fol.

gine, & alliatum, & abyrtace, similesque quaedam conditurae,
 & thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis car-
 tilaginoſa multa, & quae corium habent testaceum, & frustra Pon-
 tica de sporta, & Copaeicae [anguillae], & gallina domestica, &
 gallus, qui iam canere defuit, & piscis convictor. Ovem autem
 etiam habuimus totam in furno assatam, atque edentuli bovis pe-
 dem anteriorem. Verum panes erant filiginei non mali, & alii de
 novilunio, qui sero ad festum venerant, & olera, tum quae sub
 terra, tum quae supra illam crescunt. Vinum autem erat non se-
 nex, sed de utre, non illud quidem adhuc mustum, sed nondum

δὲ ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης, ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ τρυφῆλης Μεντορουργῆς, εὐλαβῇ ἔχων τὴν κέρκον, καὶ βομβυλίδος, καὶ δεираκύπελον, καὶ γηγενῇ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὄπτα, εὐρυχαρδῇ τε, καὶ ἄλλα εὖστομα. τὰ μὲν Φωκαῖῃθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν· πάντα μὲντοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

1 Δελφινίδος τραπέζης) Οὕτω λέγεται· παρὰ τὸ δελφίνειν τύπον τοῦ πίδακος ἔχειν. V.

ibid. Κρυψιμέτωπος) Ὁ διὰ μίγυθος ἐν τῷ ἀνακλᾶσθαι τὸ μέτωπον ἀποκρύπτων. μετορουργῆς δὲ ἀπὸ Μίντορος τινος ὑαλοφου τοῦτο κατεχρησάμενον τῷ εἶδει τῶν ποταρίων. ἄησαν πρὸς τῷ πυθμῆνι μεγάλην ἔχοντα τὴν λαβὴν. ἀφ' οὗ καὶ εὐλαβῇ αὐτὰ κέκληται. βομβυλίδος δὲ τὸ στρωγγύλον, οἷα τὰ νῦν πιθάκια. δεираκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χάνης δὲ τύπον ἐξηρασμένα. γηγενῇ δὲ τὰ δοτράκεια λέγει. εὐρυχαρδῇ τὰ βαθία καὶ πλατιά. εὖστομα δὲ τὰ λεπτιχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ, τὰ ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. διὸ καὶ ἐκπύγειν ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ, τὰ στρωγγύλα μὲν, βαθία δὲ, καὶ φιαλίδες τὰ στρωγγύλα καὶ ἀβαθῆ. γραμματικά δὲ, τὰ γραμμῶδες ἴσως ἔχοντα κυλιχέιον δὲ τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηροπλῦται νῦν καλούσιν. ἀκροβάραξ δὲ, ὁ μίσσας πᾶς μεθύων. διχοδίσκος δὲ, ὁ συνήγορος ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν. χρυσοτέκονα δὲ, τὸν χρυσοχόον φησὶ. λαῖρον, τὸν γυναιχέιον κόσμον λέγει, παρὰ

τὸ ἰδίον εἶναι, παρόσον καὶ τὰ ἄλλα λαϊρία φησιν. ἐλπίδια τὰ ἐνώτια, παρὰ τὸ τοῖς λοβοῖς τῶν ὠτων ἐνηρμῶσαι. πίδακος τὰ φέλλα. ἀδίκον ἡμίρην καὶ ἄλογον, τὴν δίκας μὴ ἔχουσαν ἢ δικανικὸν λόγον. ἐχευλαττίας δὲ, τὴν ἀργὴν ποιῶσαν τὴν γλῶτταν. ὅππῃ τὸν εὐπρόσβιτον, παρὰ τὸ εὐκόλως αἰεὶ τῷ ἀπασχολούτῳ ὀρεῖσθαι. ἀχρηστα τὰ καινὰ, εἰς οὐθείας ἐχρήσατα. εὐήτριον δὲ, τὸ λεπτὸν καὶ λευκὸν ἱματίον. ἀρρητοποιούς ἐχούσιως διασύρων εἶπε τοὺς τελεστάς, διὰ τὴν μυστηριώδη αὐτῶν. V.

2 Μεντορουργῆς) Ἀπὸ τοῦ Μίντορος ἐκχυνσάμενος. V.

3 Βομβυλίδος) Στρωγγύλος. V.

ibid. Δειροκύπελλα) Τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χάνης δὲ τύπον ἐξηρασμένα. V.

ibid. Γηγενῇ) Ὀστράκεια. V.

4 Εὐρυχαρδῇ) Βαθία καὶ πλατεία. V.

5 Εὖστομα) Λεπτοχειλῆ. V.

6 Ἀνεμοφόρητα) Ἐλαφρότερα διὰ λεπτότητα. V.

ibid. Κυμβία) Κυμβία στρωγγύλη καὶ βαθία. V.

tamen percotum. Pocula posita erant omnis generis in Delphica mensa, fronticetum illud, & triclinium illud, Mentoris opus, caudam habens capiendo commodam, & bilbiens [angusti colli], & cervicasum illud, & terrigena multa, quæta assabat Thericles, late hiantia, & alia ore commoda, e Phocæa quædam, alia e Cnido, omnia quidem, quæ ventus auferret [præ levitate], & testam membranae [instar tenuem] habentia. Cymbia autem

Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά· ὥστε μεστόν ἦν τὸ
κυλικεῖον. Ὁ μέντοι ἵππολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κε- 8
φαλὴν ἡμῶν ἐπέτοξε τοὺς ἀνθράκας. ἐπίνομεν δὲ ἀμυ-
στὶ, καὶ ἤδη ἀκροβώρακες ἦμεν· εἴτ' ἐχρίόμεθα βακχα-
ρίδι, καὶ εἰσεκύλισέ τις ἡμῶν τὴν ποδοκτύπην, καὶ τρι-
γωνίστριαν. μετὰ δὲ ὁ μὲν τις ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναθ-
ρίχσάμενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ ληκίδα ἐπαιζειν,
ἄλλος ἐρρικνεῖτο σὺν γέλωτι τὴν ὁσφύν. Καὶ ἐν ταυτῷ 9
λελουμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Με-
γαλώνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέ-
κτων, ὁ κατὰ νώτου ποικίλος, καὶ ὁ Ὠκοάταξις Εὐδή-
μος. καὶ γὰρ ἠρόμην αὐτοὺς, τί παθόντες ὀφείλοικεν. ὁ μὲν

1 Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβα-
θῆ. V.

ibid. Γραμματικά) Τὰς γραμμάς
ἔχοντα. V.

2 Κυλικεῖον) Τὸ δοχεῖον, ὃ πο-
τηροπλῦτην τῶν καλοῦσι. V.

ibid. Ἴππολέβης) Τὸ ἐν τῇ συνη-
θείᾳ μιλιάρει. V.

3 Ἐπίτρεπην) Ἀπὸ τοῦ ἐπέπιμ-
ον. V.

ibid. Ἀμυστὶ) Ἀπὸ τοῦ κλείσαι

τὸ στόμα. V.

4 Βακχαρίδι) Εἶδος ἐντρίμματος
μυράδου. ποδοκτύπη δὲ, τὸ τύμ-
πανον. τριγωνίστρια δὲ, ὄργανον μου-
σικόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος κα-
λούμενον. V.

5 Κύκλησέ τις) Εἰσέφερε. V.

10 Δικοδίφης) Ὁ συνήγορος,
ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν τὸ ζήτην.
V.

ibid. Χρυσοτέκτων) Χρυσόχοος. V.

erant, & phialae minutae, & literata pocula: itaque plenum eras
pocularium [poculorum armarium.] Sed lebes camini supra mo-
dum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amy-
stida: & iam bene potè eramus, cum ungeremur baccharide: atque
intro volvit nobis aliquis pedisonam [saltatricem], & trigonistriam
[psaltiriam.] Postea alius quidem in cantherium enisus, insultum
parabat: alius ludebat crepitu, alius crispabat cum risu lum-
bum. Eodem tempore loti comissatum non vocati ad nos venire
Megalonymus ille causarium subactor, & Chaereas aurifaber ille
tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemos. Et ego inter-
rogavi illos, Qua causa scro adeo venirent? Ac Chaereas qui-

οὖν Χαίρεας, Ἐγὼ ἦδ' ὅς, λείρόν τινα ἐκρότουν, καὶ ἐλ-
λόβια, καὶ πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο
ὕμιν ἐπιδείννιος ἀφῖγμαι. Ἐγὼ δέ, ἦδ' ὅς ὁ Μεγαλώ-
νυμος, περὶ ἄλλα εἶχον ἣν μὲν γὰρ ἰδικος ἡ ἡμέρα, ὡς
ἴστε, καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὐσης, οὔτε
ῤησιμετρεῖν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγδον, ὡς ὑδρονομεῖσθαι.
πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὁπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρη-
στα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξέ-
10 ὤρῃσα ἑμαυτόν. Εἴτ' εὐδὺς ἐντυγχάνω δαδούχῳ τε, καὶ
ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρήτεσσι τοῖς, Δεινίαν σύρου-
σιν αἰγὴν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἐγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνό-
μαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὐπὲρ ὠσιώ-
θησαν, ἀνώνυμοι τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὡς ἂν

1 Λείρόν τινα ἐκρότουν) Ἦτοι
γυναικεῖον χίσμον, ἐξ ἰσθημάτων
σοῦθιλον καὶ ἀνθινόν, καθέτι λείρια
ἐὰν ἂν φασίν, ἢ καὶ χρύσειον χί-
σμον, ὑδύοντα τῇ ὀράσει τὴν ὄψιν.
Διὸ καὶ λειρίοισσαν ὅσα Ὀμηρος
φασίν. ἢ ὅσπερ λῆρον φασὶν τὴν ἀδο-
λεσχίαν διὰ πέρα τοῦ δέοντος περι-
τόν. εἶρηκε καὶ τὸν οὗτος λῆρον τὸν
τοῦ θυλίου χίσμον, ὡς περιτόν τῆς
χρείας καὶ περίλκοντα. V.

ibid. Ἐλλόβια) Ἐνάτια. V.

2 Πέδας) Ψέλλιν. V.

4 Ἰδικός ἡ ἡμέρα) Τὰς οἰκας μὴ
ἔχουσα. V.

5 Καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχι-
γλωττίας οὐσης) Δικανικοὺς λόγους
μὴ ἔχουσας, ἀργὰν ποιούσας τὴν
γλῶτταν. V.

7 Ἀχρηστα) Καινά. V.

8 Εὐπίστρια) Λευκὰ καὶ λεπτὰ.
V.

dem, Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, & inau-
res, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum.
Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam. Erat enim, ut
scitis, sine iudicio, sine oratione dies, cum igitur linguistitium
esset, neque admeiri verba habebam, nec aquas demensum ubi ac-
ciperem. Cognito autem, visibilem esse [adiri posse] Praetorem,
sumtis vestibus inusitatis [novis] boni staminis, calceis autem
ingestis [novis], extuli me ipsum. Deinde statim incido in faci-
gerum & hierophantam, & reliquos insanda [sacra occulta, my-
steria] facientes, qui Diniam raptum in ius traherent, crimen
obiiicientes hoc, quod illos nominaffet, idque cum bene sciret, a
quo tempore consecrati essent, anonymos esse, nec iam nominabi-

ἐερῶνμαι ἤδη γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὸν Δεινίαν ἐκάλεi δ' οὖν με τούνομα. Ἔστιν, ἦδ' ὅς, ἐν τοῖς σκευραφείοις ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τῶν αὐτοληκύνων, καὶ τῶν αὐτοκαβδάλων, αἰ κουριῶν, ἐνδρομίδας ὑποδούμενος, ἢ βαυκίδας, ἀμφιμασχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδωκεν ἀμνηγέπη δίκην, ἢ λαξ πατήσας ὥχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦδ' ὅς, ὁ τέως αὐλούμενος, ἦδη ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ στρατηγός, καίτοι ἀτιμαγελοῦντι καρπώδεσμά τε αὐτῷ περιθείς, καὶ περιδέραιον ἐν ποδοκάκαις, καὶ ποδοστράβαις, ἐποίησεν εἰ-

6 Ἀμνηγέπη) Ἀπὸ τοῦ, κατὰ τινα τρόπον ὅσον ἡ τι. ἀτιμαγελοῦντι, ἀπὸ τοῦ ἐξυβρίζοντι, ἐκφυῶντι τῇ στρατείᾳ, περιφρονοῦντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγέπας ταύρους φασὶ τοὺς ἐξοιστρῶντας, καὶ τὴν ἀγέλην διὰ γενναιότητα ἀθεύοντας. καρπώδεσμα δὲ, καὶ περιδέραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἀλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐχέματα, τοῦ γελοίου ἵκεα πέπλασται. οἷον τὸ ὑπὲρβαλλον καὶ πορύβαλον, ἢ ὅπλα πᾶσιν. ἀκροχεφίς δὲ τὸ ὀρθρινὸν φῶς, ἔτι σκοτίας οὐσης. Θεοεχθρία δὲ, ἢ ὥς ἂν τις εἰποι Θεοχολοσύνη. παίζοντος δὲ κατὰ ἐναντίον τὸ ἀπηνγχόνησα. ὁκλᾶξ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφθεῖς. τὸ δὲ βαυκαλῶν, οἰστέ διαβρέχων, ἢ βοῇ

καλῶν καὶ συστρέφω, ὃ διὰ τοῦ διακωδονίζειν παραδύλοϊ. συνεχὲς δὲ τὴν φάρυγγα, ἀπὸ πεπιεσμένης, συνεθλιμμένης. ἀναφλῶντα δὲ, ἀπὸ τοῦ αἰσχροῦς τὸ αἰδοῦν τῆς πίστης γυμνοῦντα. θαυμάζειν δὲ λίγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως προσάγειν τι. σκοπάδειον δὲ, ἀπὸ τοῦ Σκόπα ἔργου, τῶν περιανύμων γὰρ καὶ οὗτος ἀγαλματοποιός. V.

ibid. Λαξ πατήσας) Ἐπὶ τῶν ἐπισχημάτων μεγάλαις συμφεραῖς θαυραλίας δὲ ταύτας ἐκδύντων λίγεται τοῦτο, ὡς καὶ ἐν τραγωδίᾳ Σοφοκλῆς, εὐ γὰρ ποτ' ἂν γίνοιτ' ἂν ἀσφαλὲς πόλις, ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σόφρονα λάγυνι πατεῖται, κατῆλος δ' ἀνὴρ λαβὼν πατοῦργα χερσὶν ἔργα κλυεὺς πόλιν. V.

les [nomine suo appellandos], qui sacro iam nomine gaudeant. Non novi, inquam, quem dicas Diniam. Vocabat igitur me nomine. Est, inquit, in foris aleatorius cepivorus homo, ex illo genere, qui lecythum ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut baucides solcas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo, inquam, dedistne poenas aliquo modo, an iactatis calcibus abiit? Quin ille, inquit, qui tum saltaverat, iam immotus est. Praetor enim, licet segregare [& subducere] se vellet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & nervo illum esse fecit. Quare

- ναί ὥστε ἐν θεσμοῖς ὦν, ὑπέβδυνά τε ὁ κακοδαίμων
 ὑπὸ τοῦ δέους, καὶ πορδαλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυ-
 11 χα δίδόναι ἤθελεν. Ἐμὲ δὲ, ἣ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, ὑπὸ τὸ
 ἀκροκνεφὲς μετεστεύλατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀ-
 θλητῆς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἡδὴ ὑπὸ γήραος ἐξαθλὸς
 ὦν. οἶσθα τὸν χαλκοῦν τὸν ἐστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ
 μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὐῶν, διετέλεσα. ἐξαικιεῖν γὰρ ἔμελλ-
 λε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἡδὴ ἐκάλλυνεν
 αὐτήν. εἴτα μερμερίον τι κακὸν ἐμπεσὼν, δίκουψε τὴν ἑορ-
 τήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεῖς,
 μᾶλλον δὲ φροεχθρία σχεθεῖς, ἀπήγγξεν ἑαυτόν. καὶ, εὖ
 ἴστε, ἀπολώλει ἂν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστάς, ἀπηγγώνισά τε
 αὐτὸν, καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς, ἐπιπολύ τε ὀκλάξ
 παρακαθήμενος, ἐπινύσσω τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν,
 καὶ διακωδωνίζων, μή πη ἔτι συνεχῆς εἴη τὴν Φάρυγγα.
 τὸ δὲ μάλιστα ὀνῆσαν, ἐκεῖνος ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις κατα-
 12 σχῶν αὐτοῦ τὰ ἄκρα διεπίεσα. Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ,

vinctus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, &
 opes pretium animae dare volebat. Me autem, Eudemus inquit,
 summo crepusculo arcessivit Damascias, athleta olim & multorum
 victor, iam verò prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum
 illum in foro stantem [cuius statua est in foro]: & partim qui-
 dem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim desti-
 nabat hodie viro filiam, & iam illam comebat. Deinde sollicitum
 malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius
 Dio, nescio qua re dolens, vel potius, Deorum odio implicatus,
 ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego,
 ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque geniculatim
 assidens, fodiens hominem, titillans, explorans undique, ne qua
 adhuc continens [compressus, elisus] esset gula. Quod autem
 maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens
 compressi. Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum,

Σῆς Δίωνα, τὸν καταπύγωνα, καὶ λακκοσχέαν, τὸν μύρτωνα καὶ σχινοτρώκταν νεανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ βλιμάζοντα, ἣν τινα πεώδη καὶ πόσθωνα αἰσθηταί μιν ἔων. ἐκεῖνός γε καὶ λεκαλέος. ἀλλὰ τοι γε τὴν θεόν, ἥ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, θαυμάσας. Ἀρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόντες, ὅ, τε Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτες ἦδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολίως ἀκριβῶς, ἰκέτευον ἐλεῆσαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ περιφανῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τὸν νεανίσκον. ἀνέβησαν οὖν αὐτῇ τάτε ἄλλα, καὶ βέλῃ, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γάρ, καὶ ἐκηβόλος, καὶ τηλέμαχος ἡ Ἀρτεμις. Πίνωμεν οὖν, ἥ δ' ὅς ὁ Με- 13 γαλώνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τουτοῦ παρηβηκότος, ἥκω ὑμῖν κομίζων, καὶ τυροῦ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας

1 Τὸν μύρτωνα καὶ σχινοτρώκταν) Τὸς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς οὗτος ἐκαμῶδου. οὗτοι γὰρ σχῖνον καὶ μύρτα ἐλάμβανον τοῦ μὴ προχέως ἐνασχρημονεῖν. V.

3 Πολίως) Πέπαιται τὸ πολίως· εὐθεῖα γάρ ἐστιν. εἶσι ἡ πολίως, τῆς

πολιάδος. M.

14 Παρηβηκότος) Προσπακούσκειν οἶνον. V.

15 Τρυφαλίδας) Τὰ ἐπὶ τυροῦ ἐπιμήκη πεπλασμένα. V.

ibid. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς) Χαμαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς καλοῦμαι δρυ-

laxo & pendente scroto, illum effeminatum, & lenisicum rodentem adolescentem, illum masturbantem & lascive contrefactantem, se quem bene vasatum, & improbe mutoniatum senferit, illum admittens. Ille quidem & patellarius: sed Deam, inquit Eudemus, adorans, Diana enim illis est in media aula, scopadeum opus, huic igitur supplicantes, Damastus & uxor illius, senex iam, & cana caput accurate, obsecrabant, ut sui miseretur: at illa statim innuit, & salvus erat; & nunc Theodorum [Deodatum], aut magis aperte Artemidorum [Dianidarum] habent adolescentulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & sagittas, quod his gaudet: sagittaria enim, & procul-iaculans, eminus-pugnans est Diana. Bibimusne igitur, inquit Megalonymus. Etenim lagynam hancce effoeti vini vobis attuli, & casei recentis massas,

χαμαιπετεῖς· Φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγίσιν θρι-
πηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστὰς, καὶ πῆλινά
ταυτὶ ποτήρια, ὀξύστρακα, εὐπυνδάκωτα, ὡς ἐξ αἰ-
τῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν
πλοκήν. σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς
μὴ καρῖβαρεῖν ἀρξαίμην, κατὰ σοι τὸν παιδοβοσκὸν κα-
λῶ ἐπὶ σέ. ἵστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω
14 τὴν κεφαλὴν. Μετὰ δὲ τὸν ποτὸν συνυβλήσομεν, οἷα καὶ
αἱτ' εἰώθαμεν· εὐ γὰρ ἄκαιρον δῆπουθεν ἐνοικοφλέειν.
ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτι περ ὄφελος ἐσμέν
τῆς Ἀττικίσσεως ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦ δ' ὅς ὁ Καλλικλῆς.
τὸ γὰρ ἐρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, λαλισθιγάνη
γίγνεται. ἐγὼ δέ, ἦ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, κρύος γάρ ἐστιν,
ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι· καὶ μὲν χέιρομένης

πέτεις. αὐταὶ γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν
ἀπερρυῖσαι τοῦ δένδρου, οὐ σκευάζον-
ται οὕτως. νευστὰς δὲ τοὺς κολυμ-
βητὰς λέγει. ὀξύστρακα δὲ τὰ ἐξ-
εσμένα στίλβεις ἵτεκεν. πλακοῦν-
τα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκυκορύλλοιμένων,
ὃν διὰ τοῦτο καὶ κρωβυλώδη εἶπεν,

οἰοῖται ὡς κρωβύλον ἀναδεδαμένον. δ'
ἢ νῦν συνήθεια χοροδὸν λέγει. παιδο-
βοσκὸν δὲ τὸν διδάσκαλον. διέμπιλον
δὲ τὰν πολλοῖς πίοις περιεπαιμέ-
νῳ. V.

8 Συνυβλήσομεν) Συνυβήσομεν,
ἀπὸ τοῦ φλυαρήσομεν. V.

& olivas caducas, (servo autem illas sub sigillis vermium opera
praeclare erosas) & alias olivas colymbades [natatiles], & lutea
ista pocula, acutiusculacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: &
placentiam ex intestinis cincinnato plexu formatam. At tu, puer,
plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi
puerulcum [paedagogum] contra te advocem. Scitis enim, quam
crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus ca-
put habeam. Post potum autem connugabimur, qualia & quae so-
lemus: neque enim intempestivum sane in vino garrire. Laudo hoc,
inquam: etenim flos ipse & medulla sumus Atticissationis. Bene
dicis, inquit Callicles: saepe enim invicem nugari coticula fit
loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim est, luben-
tius meraciora pocula suffrequentarem, etenim frigore enectus sum:

εἶμι, καὶ χλιανθεῖς, ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων τού-
των, τοῦ τε αὐλητοῦ, καὶ τῆς βαρβιτωδοῦ. Τί ταῦτα 15
ἔφησθα, ὦ Εὐδήμη; ἦν δ' ἐγὼ ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάτ-
τεῖς ὡς ἀστομοῖς οὖσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ
γλώττα τε ἦδη λογαῖ, καὶ δὴ ἀνηγόμενη γε ὡς ἀρχαιο-
λογήσων ὑμῖν, καὶ κατανίψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας
ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὀλκάδα
τριάρμενον ἐν οὐρίῳ πλέουσας, ἐμπεπνευματωμένου τοῦ
ἀκατίου, εὐφοροῦσάν τε, καὶ ἀκροκυματοῦσας, ἔκτο-
ράς τινας ἀμφοιστόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφείς,
καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τοῦ δρόμου τὸ ῥόβιον, φθόνῳ
τῆς εὐνημερίας. οὐκοῦν, ἦδ' ὅς, σὺ μὲν, εἰ βούλει, πλεῖ
καὶ νεῖ καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος,
πίγων ἅμα, ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς, ἡ ἀπὸ Φαλά-

5 Λογᾶ) Ἀπὸ τοῦ λέγειν ἐπιθυ-
μῇ. V.

9 Εὐφοροῦσαν) Ἀπὸ τοῦ εὐφορεῖ
τῷ πνεύματι φερόμενην· ἀκροκυμα-
τοῦσας δὲ τὴν μετρίως τοῖς κύμασιν
ἔτι διελισσάμενους· ἔκτορας δὲ καὶ
ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδη-
ροβόλια φασί. V.

12 Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ) Πί-
παιχται τῷ κακοθυμῶνι τὰ προσ-
τακτικὰ ταῦτα· καὶ πλεόν ἔτι τὸ
ἀπὸ τῆς ληφθείσης εἰκότος τῆς τριαρ-
μίνου νεῶς. τὸ ἀπόγειος πίνειν. Δει-
κνύει γὰρ ἀπὸ τούτου, ὅτι ὡς ληροῦν-
τας αὐτοὺς παραλογίζεται. V.

& calefactus lubentius audirem mansapientes illos, & tibicinem,
& barbiticinem. Quid haec, inquam, Eudeme? indictionem [si-
lentium] nobis iniungis, quasi ore carentibus, & elinguatis. Mihi
vero & lingua iam fermocinaturit, & iam provehebar, ut qui an-
tiquo apud vos sermone usurus essem, & nive vos de lingua mea
conspuiriturus omnes. At tu simile quid fecisti, ac si quis trium ve-
lorum onerariam navem, secundo navigantem, sinuatil velis sca-
phae, felici cursu per summos fluctus latam, dimissis quibusdam
tenacibus ancipitiibus, aut habenis ferreis, & compedibus navium,
comis retrahat impetuosum illud cursus, invidia venti ferentis.
Igitur, inquit ille, tu quidem, si volueris, naviga, & nata, & cur-
re per fluctum: ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus
Lucian. Vol. V.

κρων, ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὅψομαι διαφερόμενον
σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατ-
ουρουμένην.

- 16 ΛΥΚ. Ἄλις, ὦ Λεξίφανες, καὶ ποτοῦ καὶ ἀναγνώ-
σεως. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἦν μὴ
τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὅποσα διεξελέλυθας,
εὐῖσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ'
ᾧ κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον,
γελᾶν ἐπῆει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάν-
τα ὅμοια ἦν, ἡλέουν σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λα-
βύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτωκότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν
17 μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα. Ζητῶ οὖν πρὸς
ἐμαυτὸν, ὅπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν
ὀπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου κατακλείσας εἶχες τοσοῦτον
ἔσμὸν ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὖ-

2 Κατουρουμένη) Καὶ τοῦτο πί-
παιχται ἀποσκωπτικῶς εἰς τοὺς ὀνο-
ματοποιοῦντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο
καὶ κατὰ τοῦ φορτικῆς τὸ κατου-

ρουμένη. V.

9 Καὶ πάντα ὅμοια ἦν) Ἵσως
ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοια, παροιμίας.
V.

*ille Iuppiter, aut de glabri montis specula, aut de coeli arce, vi-
debo te differri, ac navim de puppi a vento secundo flatu impelli.*

*Lyc. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis: ego enim
iam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celeriter evomuerō
haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum
naetus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti
me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibat. Cum
vero multa essent, & similia inter se omnia, miseratus sum
infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te inci-
disse, e quo fuga nulla sit, & morbo laborare maximo, vel
atra potius bili esse percitum. Quaero igitur apud me ipse,
unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tan-
tum examen absurdorum distortorumque nominum con-
cluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero*

τὸς ἐποίησας, τὰ δὲ κατορωρυγμένα ποθέν ἀνασπῶν,
κατὰ τὸ ἱαμβεῖον,

Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντησάς μου, μη-
θέν σε δεινὸν εἰργασμένου. δοκεῖς δέ μοι μήτε Φίλον τινὰ,
ἢ οἰκεῖον, ἢ εὖνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε,
καὶ παρρησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέναι, ὅς τάλιθες εἰπῶν,
ἔπαυσεν ἂν σε ὑδέρῳ μὲν ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους
διαρραγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ εὐσαρκον εἶναι δο-
κούντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπὸ
μὲν τῶν ἀνοήτων ἐπαινούμενον, ἀγνοούντων ἅ πάσχεις,
ὑπὸ δὲ τῶν πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον. Ἄλλ' 18
εἰς καλὸν γὰρ τουτοῖ Σώπολιν ὁρῶ τὸν ἱατρὸν προσιόν-

13 Σώπολιν) Εἶθε καὶ σὺν τουτοῖς
Σώπολιν εἴχομεν. οὐ γὰρ ἂν ἡμιμα-
νεῖς καὶ κορυζῶντας, (μικρὸν γὰρ
τοῦτό γε) ἀλλ' ἀποπλήκτους καὶ
λεμφώδεις ὄλους, τοῦτο μὲν περὶ
μεταχειρίσιν λόγων, τοῦτο δὲ περὶ
τῶν πολιτικῶν πραγμάτων διάθεσιν
ἔδεικται ἂν. εἰ καὶ χαλεπῶ καὶ δυσ-
μεταχειρίστῳ ὅσα γε τὰ τῆς παρού-
σης καινότητος ἐπεβάλετο ἂν. πῶς
γὰρ ἂν τοσοῦτον εὐπόρησεν ἐλλειβό-

ρου; τίνας Οἰταιῶν ὄρεων, τίνας
Ἀντικύρας ὀρεπεύων ἐπιδειφιλευ-
μένων τὴν χορηγίαν; καὶ τὸ δὲ χα-
λεπώτερον, τίνας καὶ πίπειναι ἂν
παρασχεῖν ἑαυτοὺς περιουθευσομέ-
νους; οὕτως ἅπαντων κατακόπως κα-
κυδαιμονούτων, ὥς μὴ ἂν τίνα τού-
των ἑαυτῶν τῶν ἀπ' αἰῶνος εἰς σύνη-
σιν ὑμνουμένων. οὐχ ὅπως ἐνάμιλλον
οἰεσθαι φαιῆναι, ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς
τούτῳ γεινέσθαι. τὸ τοῦ Ὁμήρου

sepulta alicunde eruiſti, ut ex iambico illo tibi dici poſſit, Per-
eas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum
in me effudiſti, qui nulla te iniuria laeferim. Videris autem
mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut be-
nevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fi-
ducia utentem incidiffe, qui vera dicendo liberaret te aquo-
ſo timore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, peri-
clitantem, dum te corpus feciſſe putas, & firmam valetu-
dinem eſſe, quae calamitas eſt: & ab infanis quidem lau-
daris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem miſe-
ricordiam moves merito. Verum enimvero, accedentem
enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te

τα, Φέρε τούτω ἐγχειρίσαντές σε, καὶ διαλεχθέντες ὑπὲρ τῆς νόσου, ἵασίν τινά σοι εὐρώμεθα· συνετὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη παραλαβὼν ὥσπερ σὲ ἡμιμάνεις καὶ κορυζώντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχεάς Φάρμακον χαῖρε, Σώπολι, καὶ τουτονὶ Λεξιφάνην παραλαβὼν ἐταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῖν ὄντα, λήρω δὲ νῦν, καὶ ξένη περὶ τὴν Φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἐνίγε τῷ τρόπῳ.

19 ΛΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τουτονὶ Λυκῖνον, ὃς περιφανῶς μακκοῦ, καὶ ἄνδρας πεφρενωμένους ὀλισθογνῶμεῖν οἶεται, καὶ κατὰ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιον,

ἔως εἰς ἀμαθίας ἀγαν μεθύουσιν ἀνὰ στόμα περιφερομένου, ἡμεῖς τοι πατίρων μίγ' ἀμεινονες εὐχόμεθ' εἶναι, εἰ καὶ ἀληθὲς μὲν, κατὰ τὸ χεῖριστον δέ. Μ.

10 Μακκοῦ) Μακκοῦν τὸ μαράειν. Ἀκκοῦ γὰρ γέγονε γυνὴ ἐπὶ μερία διαβαλλομένη. ἢ φασιν ἐν-επτριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἑτέρα διαλίγεσθαι. ἔθνη τὸ ἀκκίζεσθαι παρ' αὐτὴν λελέχθαι ἀκκοῦ καὶ μακκοῦ. G.

11 Μνησάρχου) Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πενταετὴ σιωπὴν. ἰπιδες δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἀντὶ τοῦ αἰδε-

σιμωτάτην, ἀναίσχυτον εἶπε, διαβάλλων τὴν τῶν λέξεων πλάσιν, καὶ θρησκομάχον τὸν Ἡρακλῆα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν κατακρίταιν ἡ συνήθεια οἶδεν. ὀττεύσμαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπιγόμαι, καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τίθεικε τὸν χρυσάμενον. τὸ γὰρ ὀττεύεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀπὸ Θεοῦ κινοῦμένου, ἥτοι προφητεύοντος, κείται. ριναυστήσιν δὲ ἀντὶ τοῦ ταῖς ρίσαι καταυλῆσαι, ἐποίουν γὰρ τοῦτο ριναυλοῦντες, ἥτοι διὰ τῶν ρινῶν φοφοῦντες ἐπὶ διασυρμῇ τινῶν καὶ χλῆν. ἀκάθαρτον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίσχισιν τῶν καταμνηνίων πάσχουσιν. Υ.

commendemus, age, & sermone de morbo instituto curationem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui iam multos tui similes furori proximos, & pituita laborantes, medicamento infuso liberavit. Salve, Sopoli, & assumtum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum in delirio iam & peregrino circa linguam morbo versantem, & ne iam plane perierit periclitantem, ferva, quacumque demum ratione licuerit.

Lex. Non me, Sopoli, sed huncce Lycinum, qui manifeste maccus est, & homines cordatos labi sententia arbitratur, &, ut Samius ille Mnesarchi filius, silentium nobis

σιωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλει. ἀλλὰ μὰ
τὴν ἀναίσχυντον Ἀθηναίαν, καὶ τὸν μέγαν Θηριομάχον
Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ Φνέι φροντιοῦμεν
αὐτοῦ. ὅττεῦμαι οὖν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· εἰ-
κα δὲ καὶ ῥιναυστήσιν, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων.
καὶ ἤδη γε ἄπειμι παρὰ τὸν ἐταίριον Κλεινίαν, ὅτι πυν-
θάνομαι χρόνου ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα,
καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ρεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαί-
κει αὐτήν, ἀλλ' ἄβατος καὶ ἀνῆρατός ἐστι.

ΣΩΠ. Τί δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκίνε, Λεξιφάνης;

20

ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα
φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας κατα-
λιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν
γλώτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεῖς, καὶ σπου-
δὴν ποιούμενος ἐπ' αὐταῖς, ὡς δὴ τι μέγα ὄν, εἴτι ξενίζοι
καὶ τὸ καβεστηκὸς νόμισμα τῆς Φωνῆς παρακόπτοι.

& linguotium imponit. Sed per impudentem [*quam nemo pu-
dore afficiet*] Minervam, & magnum monstripugnacem Her-
culem, neque gry neque phnei illum curabimus: quare
abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi
etiam nasum corrugaturus, cum tot ipsius reprehensiones
audiam: & iam quidem abeo ad sodalicium meum Cliniam,
quod audio tempore iam *satis longo* impuram [*non purgatam*]
illi esse mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Ita-
que non amplius incendit illam, sed in via & inarata est.

Sop. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes?

Lyc. Ipsum hoc, Sopoli, non audis, quae loquatur? &
nobis, qui iam cum ipso versamur, relictis, ante mille an-
nos *recepto sermone* nobiscum loquitur, linguam ipsam per-
vertens, & absurda illa componens, studiumque in illis col-
locans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se
instituat, & constantem linguae monetam adulteret.

ΣΩΠ. Μὰ Δί', οὐ μικράν τινα λέγεις τὴν νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάση μηχανῇ, καὶ κατὰ θεὸν γάρ, τῶν χολωτῶν τινι φάρμακον τοῦτ' κερασάμενος ἀπῆειν, ὡς πίων ἐμέσειε. Φέρε πρῶτος αὐτὸς πίβι, ὦ Λεξίφανες, ὡς ὑγίης ἡμῖν καὶ καθαρὸς γένοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθεῖς· ἀλλὰ πείσθητί μοι, καὶ πίβι, καὶ ράων ἔση.

ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὃ καὶ δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνος, πιπίσκοντες τουτουὶ τοῦ Φαρμάκου. δέδοικα γοῦν μὴ πτώμα γένοιτό μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πόμα.

ΛΥΚ. Πίβι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη φρονοίς, καὶ λέγοις.

ΛΕΞ. Ἰδοὺ πείθομαι, καὶ πίομαι. Φεῦ, τί τοῦτο; πολὺς βορβορυγμός. ἐγγαστρίθυβόν τινα εἶκα πεπωκέναι.

21 ΣΩΠ. Ἀρξαι δὴ ἐμεῖν. βαβαί. πρῶτον τοῦτ' τὸ μῶν, εἴτα μετ' αὐτὸ, ἐξελήλυθε τὸ, κατὰ· εἴτα ἐπ' αὐτοῖς,

Sop. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam forte attribulario cuidam hoc poculum temperavi, iamque ibam ad illum, ut eo potu vomeret. Age, prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermonum absurditate. Quin obsequere mihi, & bibe, habebisque mollius.

Lex. Nescio, quid acturi mecum fitis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti poculo. Metuo enim, ne loculum mihi verborum paret hoc poculum.

Lyc. Bibe, ne cunctare, ut humanum iam sapias & loquare.

Lex. En obsequor, & bibo. Phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutuisse.

Sop. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, deinde post illud exiit κατὰ. Tum post illa, ἦ δ' ὅς, & ἀμνησέ-

τὸ, ἥδ' ὅς, καὶ ἀμηνέπη, καὶ λῶστέ, καὶ δῆπουθεν, καὶ
 συνεχές τὸ ἅττα. βιάσαι δ' ἕμως, καὶ κάθες εἰς τὴν
 Φάρυγγα τοὺς δακτύλους. οὐδέπω τὸ ἱκταρ ἐμήμεκας,
 οὐδὲ τὸ σκορδιᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, οὐδὲ τὸ
 σκύλλεσθαι. πολλὰ ἐτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐ-
 τῶν ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω διαχωρήσειεν ἂν
 ἔνια. ἡ γοῦν σιληπορδία, μέγαν τὸν φόφον ἐργάσεται
 συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἥδη μὲν καθα-
 ρὸς οὐτοσί, πλὴν εἴ τι μεμένηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω
 ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, παραλαβὼν αὐτὸν, ὦ
 Λυκῖνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἅ χρὴ λέγειν.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῶν 22
 προωδοποιῆται τὰ παρὰ σοῦ· καὶ πρὸς σέ τὸ λοιπὸν, ὦ
 Λεξιφάνες, ἡ συμβουλή. εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὥς ἀληθῶς
 ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις, καὶ τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,

3 ἱκταρ ἐμήμεκας) Πλατωνικὸν
 τούτο, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγύς. καὶ
 τὸ σκορδιᾶσθαι, σημαίνει τὸ μετὰ
 χάσματος διατανύεσθαι. V.

7 Σιληπορδία) Σιληπορδεῖν παρὰ
 Σώφρονι τὸ στρηνιάειν καὶ ἀβρύττεσθαι.
 ὅμοιος δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς λήξεως ἐπὶ τὸ
 κακίμφοτον αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν

διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων, καὶ τὴν
 μέγα ἐπὶ ταύταις φρονεῖν, ἐξαγκύ-
 σθαι αὐτῶ τὴν γαστήρα, καὶ ἐπὶ τῇ
 ἀποπιεῦσαι ἢ τὸν ὄγκον ἐπείγει-
 σθαι. πολλὰ δὲ τῇ ὄγκῳ ἀποθλιβε-
 μένῳ εἶδος καὶ τὸν φόφον οὐ μέτριν
 ἵεσθαι. V.

πη, & λῶστέ, & δῆπουθεν, & frequens illud ἅττα. Atta-
 men vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum
 enim ἱκταρ ενομυίστι, neque σκορδιᾶσθαι, neque τευτά-
 ζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc subiere, plenius-
 que tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quae-
 dam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet,
 cum spiritu una elabens. Sed iam purus hic est, nisi si quid
 mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea
 assumtum, Lycine, aliter institue, & doce, quae dicenda sunt.

Lyc. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a
 te munita est. Ac tuum de cetero est consilium, Lexipha-
 nes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudi-

τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα Φεύγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξά-
 μενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκά-
 λους αὐτοὺς ἀναγνούς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ
 ἐκείνων Φωνῇ συντραφεῖς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλά-
 τωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ,
 καὶ τῇ σεμνῇ τραγωδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. παρὰ γὰρ
 τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις
 ἐν λόγοις ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κορο-
 πλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικώς, κεχρωσ-
 μένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν, πῆλι-
 23 νός τε καὶ εὐθρυπτός ὢν. Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον
 τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας, καὶ μὴ αἰ-
 δεσθεῖς μεταμανθάνων, θαρρῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι,
 καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ διὰ στόματος
 ἐπὶ τῷ χεῖρονι τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἑλληνα καὶ Ἀττικὸν
 ἀποκαλούντων σε, τὸν μὴδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς σαφε-

ne celebrari, talia quidem omnia fuge, & averfare. Facto
 autem initio a poetarum optimis, cum magistrorum opera
 eos cognoveris, ad oratores transi, eorumque linguae in-
 nutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempestive transi,
 multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi
 exercitandus. Ab his enim si pulcherrima quaeque florum
 instar decerpseris, eris aliquid in eloquentiae studio, qui
 nunc imprudens similis fuisti his, quae a figulis in forum
 finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra
 luteus sis & fragilis. Haec si feceris, & pauxillo tempore
 incitiae reprehensionem sustinueris, neque discere de novo
 te pudeat; cum fiducia multitudinem alloqueris, neque de-
 ridebere, ut nunc, neque in deteriore partem in ore eris
 praestantissimorum, Graecum te Atticumque per contem-
 tum vocantium, qui neque in barbarorum disertissimis nu-

στάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ ἐκεῖνο μέ-
μνησό μοι, μὴ μιμεῖσθαι τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν γενο-
μένων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ περιεσθίειν ἐκεῖ-
να, ὥσπερ ὦν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, ζη-
λοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. μηδὲ σε θελ-
γέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν
ἀθλητῶν νόμον, ἢ στερῆρά σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μά-
λιστά δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὧν πάμπολυ λίαν
ὦν ἀπελέλειψο. Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, 24
καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγί-
ζειν ἀπέστω, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ
αἰεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτός, ἣν τὰ πάντων συκοφαν-
τῆς. καὶ μὴν καὶ ἐκεῖνο οὐ μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον
ἀμαρτάνεις, ὅτι οὐ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων προ-
παρασκευασμένος, ἔπειτα κατακοσμεῖς τοῖς ῥήμασι,

8 Χάρισι --- θύε) Ἐκ τῆς τοῦ
Πλάτωνος παραίνεσις δοκεῖ περι-
ληφθαι. Φησὶ γὰρ ὁ Πλάτων ὅτι ἐν
τῷ περὶ Γαμηλίων παραγγελμάτων,

ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βαρυ-
τέρῳ τὸ ἦθος ὄντι, τ' ἄλλο δὲ καλῶ
κίγαθῶ, παρακαλεῖτο θύειν ταῖς
Χάρισι. (p. m. 246. pr.) G.

merari dignus sis. Ante omnia vero hoc mihi memento,
ne imiteris Sophistarum, qui paulo ante nos fuere, pessima,
neque studiose illa confecteris, uti nunc; verum talia
conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque de-
mulceant te verborum inodori & caduci flores; sed ex le-
ge athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime ve-
ro Gratiis & Perspicuitati litato, a quibus longissime iam
relictus es. Tumor vero & iactantia, & mala consuetudo,
& gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, & in-
fectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipsum, si
omnium scripta calumnieris. Etenim illud quoque non par-
vum, sed potius maximum peccas, quod non prius, quam
verba, sententias comparatas, verbis deinde exornas no-

καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἦν που ῥῆμα ἔκφυλον εὐρύς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῆς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διανοίαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παραβύσης αὐτό που, καὶ τῷ λεγομένῳ μὴδ' ἀναγκαῖον ἢ οἷον πρῶν, τὸν οὐ μάλωπα, οὐδὲ εἰδῶς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρριψας, οὐδὲν εὐκότα τῷ ὑποκειμένῳ. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεβήπεισαν, ὑπὸ τοῦ ξένου πληγόντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς
 25 ἑπαινοῦσιν, ἐγέλων. Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ὑπεράττικος εἶναι ἀξίων, καὶ τὴν Φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένος, τοιαῦτα ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μὴδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἶε κατὰ γῆς δύναι ἡυχόμεν, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸν ἀνδρεῖον ᾧου λέγεσθαι· δουλάρια δὲ, καὶ τοὺς ἄρρενας τῶν ἀκολουθῶν ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ

minibusque; sed si qua verbum extra suam tribum quasi oberrans inveneris, aut ipse confictum a te pulchrum putaveris, huic studes aptare sententiam, & damnum iudicas, si illud non aliquorsum infercias, etiam si ei, quod dicitur, plane necessarium non sit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid significaret scires, proiecisti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupescabant, cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utroscumque, & te, & laudatores illos risere. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, & ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisces orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δουλάρια autem etiam mares pedisse.

οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθῆς, δουλάρια δὲ τὰ
 θῆλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστε-
 ρα, οἷον τὸ, ἵπτατο, καὶ τὸ, ἀπαντῶμενος, καὶ τὸ, καθε-
 σθεῖς, οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων Φωνῆς. ἡμεῖς δὲ
 οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφον-
 τας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς περὶ μέτροις παραβάλ-
 λειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυ-
 κόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν Φωνὴν
 κακοδαιμονέστερος. ἂν ταῦτα ζηλώσης, καὶ μεταμά-
 θης, ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἔσῃ. ἦν δὲ
 λάβης αὐτῆς εἰς τὴν λιχνείαν κατολισθῶν, ἐμοὶ μὲν ἀπο-
 πεπλήρωται ἡ παραίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄν-
 γε καὶ ξυνῆς χείρων γενόμενος.

quos appellares : quae quis nescit, χιτώνιον mulierum esse
 vestitum, δουλάρια autem feminas modo illos vocare; &
 alia multo his apertiora, quale est ἵπτατο, & ἀπαντῶμε-
 νος, & καθεσθεῖς, quae neque aliunde delata domicilium in
 Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poëtas lau-
 damus poëmata scribentes, ad quae glossario opus est. Tua
 vero, ut pedestria metris comparem, sicut Dosiadae ara
 fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & si quis adhuc est lin-
 guae, quam isti, infelicioris. Haec si studiose dediscas, opti-
 me tibi consulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas
 fallente velut vestigio labaris, admonitione ego defunctus
 sum, tu vero te accusabis, si quidem aliquando deterio-
 rem te factum intelliges.

Ε Τ Ν Ο Υ Χ Ο Σ.

1 ΠΑΜΦ. ΠΟΘΕΝ, ὦ Λυκῖνε, ἡ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖ-
ξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ Φαιδρὸς ὦν τυγχάνεις. τοῦτι δὲ πλεον
τοῦ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μὴδὲ κατέχειν δυ-
νατὸς εἶ τὸν γέλωτα.

ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἤκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέ-
λωτος δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ποιήσομαί σε, ἣν ἀκούσης οἷα
δίκῃ δικάζομένη παρεγενόμην, Φιλοσόφων πρὸς ἀλλή-
λους ἐριζόντων.

ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις,
τὸ, Φιλοσοφούντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δεόν, εἰ
καί τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσιν διαλύεσθαι τὰ
ἐγκλήματα.

2 ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἳ γὰρ

Ε Υ Ν Ο Υ Χ Ο Σ.

Pamph. **U**NDE nobis, Lycine, aut quid ridens advenis?
Nam semper quidem hilaris esse soles: hoc autem solito
plus mihi videtur, in quo neque risum continere potes.

Lyc. E foro tibi adsum, Pamphile: risus autem statim
faciam te participem, si audieris, cui causae disceptandae
interfuerim, contententibus inter se philosophis.

Pamph. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, phi-
losofos iure inter se experiri: qui debeant, si quid etiam
sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

Lyc. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se

ἔμπεσόντες, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι;

ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων· δίκη δὲ ὅμως συνεισθήκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφοροῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύτατοι, καὶ σοφώτατοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὧν ἂν τις ᾔδεσθῃ, παρὰ μέλος τι φθελγζάμενος, οὐχ ὅπως ἐς τσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος.

ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὥς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεκινηκὸς εἴη τὸν τοσούτον γέλωτα.

ΛΥΚ. Συντέτακται μὲν, ὦ Πάμφιλε, ὥς οἶσθα, ἐκ 3

1 Ὅλας ἀμάξας) Ἐπὶ τῶν ἀγαν ἑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων εἴρηται τοῦτο. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διαкусиόις ἐφ' ἀμαξῶν ἀναβαίνοντες, τοῦ ἅμα τι περίσσοι, καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀκονόμενοι εἶναι, ἰσχυρὸν ἀλλήλους, ἀφ' οὗ παροιμία, τὰ ἐξ ἀμά-

ξης. οὗτος οὖν ἵν' ἐνδείχεται πλέον τι ἐπὶ τῷ σκάμματι παρακολουθῆσαν τοῦ εἰσθῆτος, ὅλας εἶπεν ἀμάξας. V.

2 Ὑπερδιατεινόμενοι) Ὑπερφλονεύοντες. V.

3 Διεφέροντο) Διεμάχοντο. V.

plaustra conviciorum tota in se congefserunt invicem, clamantes, & ultra, quam possent, contententes?

Pamph. Numquid de literis disceptabant solemnia illa, cum diversae essent sententiae atque sedae?

Lyc. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Eiusdem enimambo sententiae, & disciplinae eiusdem. Et tamen iudicium constitutum est, & suffragia ferebant iudices optimates, & aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediarur.

Pamph. Quin tu igitur dicis iam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

Lyc. Constituta sunt, quod nosti, Pamphile, ab impera-

Βασιλέως μισθοφορά τις οὐ Φαύλη κατὰ γένη τοῖς Φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ Ἐπικουρείοις, ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τοῦ Περιπάτου, τὰ ἴσα τούτοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτῶν τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἄλλα, οὐ βοεῖη τις ἦν, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ' ἱερήιον, ἀλλὰ μύραι κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις.

ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καὶ τίνα Φάσιν αὐτῶν ἐναγχεῖς ἀποθανεῖν, τῶν Περιπατητικῶν οἶμαι τὸν ἕτερον.

ΛΥΚ. Αὕτη, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις, ὥς τὸ φιλοσόφους εἶναι Φάσκοντας, καὶ χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὥς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνεύουσης, καὶ ἱερῶν πατρίων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι.

ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γέ ἐστι τοῖς

6 Κατὰ τὸν ποιητὴν) Ἐκ τῆς Χ τῆς Ἰλιάδος τοῦτο. G.

more salaria non contemnenda generatim philosophis, Stoicis dico, & Platonis, & Epicureis, insuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicuius locum surrogari, probatum suffragiis optimatum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, secundum poetam, *neque victima*, sed decies millenae quotannis drachmae, ut iuvenes doceret.

Pamph. Novi ista : & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Peripateticorum puto alterum.

Lyc. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem : & hactenus ridiculum illis erat nihil aliud, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & sacris patriis, & sepulcris maiorum suorum decertarent.

Pamph. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non

Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσθαι.

ΛΥΚ. Ὅρθῳς λέγεις. Φασὶ γὰρ οὖν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος. Τὰ μετὰ ταῦτα 4 δὲ, ἥδη ἀκούε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτερος, οἷσθα ὃν λέγω, τὸν ἐριστικόν, καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν. τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο, καὶ ὅτι τῶν Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εἶχετο· καὶ μὰ τὸν Δί', οὐδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν. Τὸ δ' οὖν τέλος 5 τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη· ἀφ' ἑκείνου γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι τὰ αὐτοῦ, μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγώαν, καὶ διελέγχειν ἐπειράτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· κατὰ ταυτὰ δὲ καὶ ὁ Βαγώας, ἀντεξήταξε τὸν ἐκείνου βίον.

3 Καὶ — ἐγίγνετο) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκάπτει, ὅς καὶ τὴν ἐκτὸς εὐτηρίαν μέρος τῆς εὐδαιμονίας τίθεται. V. 7 Ἀμφήριστοι) Ἐπιφιλόνηκοι. V.

valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare.

Lyc. Recte dicis. Aiunt scilicet ista, & ex patria disciplina bellum ab iis gestum est. Quae autem post consecuta sunt, iam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles senex, nosti quem dico, contentiosum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen iam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonstraverat, seque Aristoteli eiusque sententiis addictum esse. Et sane neuter illorum erat melior. Finis ergo causae huc evasit. Diocles, omisso ostendere sua merita, ad Bagoam transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquisivit.

ΠΑΜΦ. Εικότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὥς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

- 6 ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ μὲ ὁμότητον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἄλλισ μὲν εἶχον βλασφημιῶν, ἄλλισ δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἥδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τῷ Βαγῳά μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστεύων, εὐνούχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλείσθαι ἡξίου, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν, καὶ περιόραντηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἀπάντων συλλόγων, δυσσιώνιστόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἑώθεν ἐξίῳν ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἂν δρᾷ οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνούχον λέγοντος, ἀλλὰ τι

10 Μεταποιεῖσθαι) Ἀντιποιεῖσθαι. V.

Pamph. Merito illud quidem, Lycine: ac maior pars orationis versari illis circa hoc potius debebat. Equidem si iudex essem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior sit oratione, eumque magis affinem victoriae iudicem.

Lyc. Bene dicis: meque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero fatis haberent conviciorum & criminum, denique iam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quid-

σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς ἀνθρω-
πείας φύσεως.

ΠΑΜΦ. Καινὸν γε τὸ ἔγκλημα Φῆς, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ἤδη γελαῖν καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι, τῆς παρα-
δόξου ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ' οὖν ἄτερος; ἄρα
τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντει-
πεῖν ἐτόλμησε;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δειλίας (οἱ 7
κεῖν γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐπιπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἡρυ-
θρία, καὶ ἰδίων Φανερός ἦν· τέλος δὲ λεπτὸν τι καὶ γυ-
ναικεῖον ἐμΦθεγξάμενος, οὐ δίκαια ποιεῖν ἔφη τὸν Διο-
κλέα, Φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἧς καὶ
γυναιξὶ μετεῖναι· καὶ παρήγοντο Ἀσπασία, καὶ Διοτί-
μα, καὶ Θαργηλία, συνηγορήσους αὐτῶ· καὶ τις Ἀ-
καδημαῖκος εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐ-
δοκιμήσας ἐν τοῖς Ἑλλήσιν. ὁ Διοκλῆς δὲ καίκεῖνον αὐ-

dam, & mixtum, & prodigiosum, & a natura humana ab-
horrens.

Pamph. Novum crimen narras, Lycine, iamque ipse ad-
risum, sodalis, adducor, inexpectatam accusationem au-
diens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quo-
que contra haec dicere quidquam ausus est?

Lyc. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod fami-
liare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste su-
dabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebre,
inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum,
qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi pos-
sint; adducebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thargelia,
quae causam ipsius iuvarent; atque aliquis Academicus e
Gallia enuchus, qui paulo ante nostram aetatem inter Grae-
cos floruerit. At Diocles illum ipsum quoque, siquidem

τὸν, εἰ περιῖν, καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο, εἶρξεν ἂν, οὐ
καταπλαγεῖς αὐτοῦ τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξαν· καὶ
τινας καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους, καὶ πρὸς ἐκεῖνον
ὑπὸ τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς
8 τὸ γελοιότερον, ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος. Ἐν τούτοις
ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ διατριβή· καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ
σκέμματος τούτου ἐτύγχανεν ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνούχου
ἐπὶ φιλοσοφίαν παρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχει-
ρισθῆναι ἀξιῶν· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐ-
μοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέ-
γιστον, πῶγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτὸν, καὶ τοῖς προσιοῦσι
καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέποντα
ταῖς μυρίαῖς, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεισθαι· τὸ
δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τῶν βακχῶν χειρόν εἶναι. τοὺς μὲν
γὰρ καὶ πεπειρασθαι ποτε ἀνδρείας, τούτον δὲ ἐξ ἀρ-
χῆς εὐθύς ἀποκεκόφθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶον εἶναι·

12 Πρέποντα ταῖς μισθοφορίαις.
G.

14 Βάκχος) Βάκχος μέγας,
ἀνόντος, γυναικάδος. V.

fuisse, & eadem tractasset, arcebat, nihil commotus ipsius
apud vulgus gloria: & quaedam ipse memorabat dicta, in
illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in cor-
poris illud vitium iacta. In his agebant iudices, & caput
causae iam in eo vertebatur, probandusne esset eunuchus,
philosophiam profiteri, & adolescentium praefecturam sibi
demandari postulans? altero dicente, Habitum & integri-
tatem partium omnium corporis inesse philosopho debere,
praesertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei
apud accedentes & discere volentes auctoritatemque prae-
stet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore
acciperet. Eunuchi vero conditionem, exfectorum etiam
statu deteriore. Hos enim tamen aliquando expertos esse
virilitatem: hunc autem ab initio statim abscissum, & am-
biguum quoddam animal esse, cornicum instar, quae ne-

κατὰ ταυτὰ ταῖς κορώναις, αἱ μὴτε περιστέραῖς, μὴτε
 κόραξιν ἐναριθμοῦντο ἄν. Τοῦ δὲ οὐ σωματικὴν λέγοντος 9
 εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τῆς γνώμης
 ἐξετάσιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τῆς τῶν δογμάτων ἐπι-
 στήμης· εἴθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου,
 εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ
 τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ
 ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βα-
 γώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδείτερος εὐνοῦχος τοῖς νέοις
 διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολὴν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι
 δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκείνο ἐγκλημα παθεῖν
 ἂν, ὡς διαφθεῖρων τὰ μεираκία. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγέ-
 νειον μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γοῦν ᾤετο,
 προσέριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, βαθέος κρίνε-
 σθαι δεοὶ τοὺς φιλοσοφούντας, τὸν τραγον ἂν δικαιότε-
 ρον προκριβῆναι πάντων. Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρε- 10

5 Εἴθ' ὁ Ἀριστοτέλης) Γράφεται ὁ Θεμιστοκλῆς. V.

que in columbis, neque in corvis numerentur. Altero au-
 tem contendente, Non corporis hoc esse iudicium, sed ro-
 bur animi *speciari*, & examen mentis oportere fieri, atque
 scientiae dogmatum: tum Aristoteles citabatur testis eius
 orationis, qui supra modum admiratus sit Hermiam eunu-
 chum, Atarnensem tyrannum, usque eo, ut etiam illi eo-
 dem modo, quo Diis, rem sacram faceret. Quin etiam illud
 adiciere ausus est Bagoas, Multo aptiorem esse adolescen-
 tibus eunuchum magistrum, in quo neque haerere aliqua
 illorum respectu calumnia possit, neque Socratis illud cri-
 men locum habere, quasi corrumpere adolescentulos. Cum-
 que in mentum imberbe inprimis iacta quaedam essent, le-
 pide hoc, ut sibi quidem videbatur, adiecit. Si enim, in-
 quit, a barba prolixa iudicari philosophos oporteat, caprum
 iustius praeferrī omnibus. Inter haec tertius alius superve-

στῶς, (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεί κείσθω) Καὶ μὲν, ἔφη, ὧ ἄνδρες δικασταί, οὗτοσὶ ὁ τὰς γνάβους λεῖος, καὶ τὸ φώνημα γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνούχῳ ὁμοίως, εἰ ἀποδύσαιτο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, καὶ μοιχὸς ἐάλω ποτὲ, ὥς ὁ Ἀἰών φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνούχον ἀναφυγὼν, καὶ τοῦτο κρησφύγετον ευρόμενος, ἀφείβη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν, ἀπὸ γε τῆς φανεράς ὀψέως. νῦν δὲ καὶ παλινῶ-
 11 ῥῃσάι μοι δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα. Τούτων δὴ λεγομένων, παρὰ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὥς τὸ εἰκός. Βαγῶας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τραπεζόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῷ τῷ ἰδρῶτι ῥέομενος, καὶ οὔτε συγκατατίθεσθαι τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, οὔτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι.

6 Ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων) Κακίματον τοῦτο, καὶ ὁ φασὶ οἱ ἰδίῳτας φέρεσσι πρὸς φύσιν. V.

niens, cuius nomen in obscuro relinquatur, Verumtamen, inquit, iudices, iste laevibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho similis, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem crimini, qui tum iudicabant, negantibus, ex specie manifesta: iam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis causa. His vero dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bagoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffuens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile sibi crimen ad praefens certamen iudicaret.

ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἔοικεν οὐ τὴν τυχοῦσαν ὑμῖν διατριβὴν παρεσχῆσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τί ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτῶν οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν, ἀλλ' οἱ μὲν ἡξίουσαν 12 ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους ἐπισκοπεῖν, εἰ δύναιτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων· οἱ δὲ ἔτι γελοϊότερον μεταστειλαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκήματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ ὀπυεῖν, καὶ τινὰ τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβυτάτον τε καὶ πιστότατον ἐφεστῶτα ὄραν εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ ἐπεὶ πάντας ὁ γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδείς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην. Καὶ νῦν ἄτερος μὲν 13 πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὡς Φασι, γυμνάζεται, καὶ παρασκευάζεται, καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ, καὶ

7 Τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων) Βάλλ' εἰς κόρακας, μισρὶ, εἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωκας. V.

Pamph. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem vobis oblectationem videantur praeuisse. Sed quid tandem factum est, & quomodo iudices de illis decreverunt?

Lyc. Non in eadem omnes erant sententia, sed alii postulabant illum exutum istar mancipiorum inspicere, possetne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii, magis ridicule, arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis, iubere illum congredi, & inire, & iudicum aliquem, aetate maximum & fide dignissimum assistere, ac, num philosophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes, & nemo esset, cui non concussa dolerent ilia, decreverunt reiicere & remittere causam in Italiam. Et nunc alter quidem ad eruditionis ostentationem, ut aiunt, exercet se & comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen

τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιότατον αὐτῷ
καὶ οὗτος κατὰ τοὺς Φαύλους τῶν ρητόρων τοῦτο ποιῶν,
καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος κα-
ταλέγων. τῷ Βαγῳά δὲ ἕτερα, ὡς Φασι, μέλει, καὶ
ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα,
καὶ τέλος, κρατήσκειν ἐλπίζει, ἣν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χεί-
ρων ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὰρ,
ὦ ἑταῖρε, Φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ
ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἔτι δὲ μοι
κομιδῇ νέος ἐστίν) εὐξαίμην ἂν, οὐ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν
γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἔτοιμον ἐς Φιλοσοφίαν ἔχειν.

5 Ἀνδρίζεται) Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρὸς τι ποιῶ. V.

movet, maxime sibi contrarium : isque more malorum cau-
fidicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc
ipso crimine recenset. Bagoam autem alia, aiunt, cura te-
net, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem ha-
bet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo
se asinis, qui equas ineunt, deteriore. Illud enim, sode-
lis, optimum videtur philosophiae criterium esse, haec de-
monstratio, cui contradici nihil possit. Itaque filium (est au-
tem mihi admodum juvenis) optaverim, non mentem ne-
que linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam
habere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ.

ΑΜΦΙ τε οὐρανοῦ, ἀμφὶ τε ἀστέρων ἡ γραφὴ οὐκ 1
 αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' αὐτέου πέρι οὐρανοῦ, ἀλλὰ μαν-
 τείης, καὶ ἀληθείης, ἡ δὲ ἐκ τούτων ἐς ἀνθρώπων βίον
 ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐχ ὑποβημοσύνην ἔχει, οὐδὲ δι-
 δασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅπως ταύτην τὴν μαντοσύνην
 διενεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ ὄντες, τὰ μὲν
 ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ πᾶσι τοῖς ἐαυτέων ἀπηγέονται
 μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.
 Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιή, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας ἀπύκετο, 2
 ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων βασιλέων, θεοφιλέων. οἱ δὲ
 νῦν, ἀμαθίη καὶ ῥαθυμίῃ, καὶ προσέτι μισοπονίῃ, κεί-
 νοισί τε ἀντίξοα φρονέουσι, καὶ εὖτ' ἂν ἀνδράσιν ἐπικυ-

1 ΑΣΤΡΟΛΟΓ.) Γραι. Ἀστρ-
 λογίης. G.

5 Ὑποβημοσύνην) Δόγμα. V.
 13 Ἐπικυρώσει) Ἐπιτύχουσιν. V.

DE ASTROLOGIA.

DE coelo deque stellis haec scriptio est: non ipsis de
 astris, ipso de coelo, sed de divinatione ac veritate, quae
 ab hisce ad hominum vitam pervenit. Neque vero prae-
 cepta hic libellus habet, neque disciplinam promittit, quo-
 modo excellere hac divinatione quis possit, sed reprehenden-
 do, quotquot docti cum sint, alia quidem exercent, & suis
 omnibus enarrant, solam autem astrologiam neque hono-
 rant, neque exercent. Ac sapientia quidem huius rei anti-
 qua, neque recens demum ad nos venit, sed opus est an-
 tiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc sunt, in-
 scitia & socordia, atque insuper laboris odio, cum con-
 traria illis sentiunt, tum, si quando in homines incidunt fal-

ρέωσι ψεύδεα μαντευομένοισιν, ἄστρον τε κατηγορεῖσιν, καὶ αὐτὴν ἀστρολογίην μισέουσιν, οὐδὲ μιν οὔτε ὑγίεια οὔτε ἀληθῆα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψευδέα, καὶ ἀνεμώλιον, οὐ δικαίως, ἐμοὶ δοκέει, φρονέοντες. οὔτε γὰρ τέκτονος αἰδρεῖν, τεκτοσύνης αὐτῆς ἀφύην, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίην, μουσικῆς ἀσοφίην. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθῆες
 3 τῶν τεχνέων, ἐκάστη δ' ἐν ἑωυτῇ σοφῇ. Πρῶτον μὲν ὧν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰτίῃ δὲ αὐτέοισι, τὰ μὲν ἢ σοφίῃ τοῦ ἔθνους, (καὶ γὰρ τὰλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ τῆς οἰκίσεως ἢ εὐμοιρίῃ· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίῃ καὶ γαληναίῃ περικέαται· οὐδὲ τῶν τοῦ ἔτεος τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ' ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες ὧν πρῶτα τὴν σεληναίην οὐκ ἐς πᾶμπαν ὁμοίῃν φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν ἄλλοτε ἄλλῃ μορφῇ τρεπομένην, ἐδό-

3 Ἀνεμώλιον) Μάταιον. V.

5 Ἀφύην) Ἀδικίην. V.

7 Πρῶτον) Παρὰ τὰ πᾶσιν ἀνθρώποις σχεδὸν δοκούντα ταῦτα. Χαλ-

δαίους γὰρ φασὶ πρώτους ἀστρονομίας ἀρξαι. M.

11 Εὐμοιρίῃ) Εὐκληρίᾳ. V.

fa divinantes, & sidera accusant, & ipsam oderunt astrologiam, eamque neque sanam, neque veram arbitrantur, sed disciplinam mendacem & ventosam, inique, ut mihi videtur, sentientes. Neque enim fabri inscitia, fabrilis ipsius artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, musicae ipsius est inertia. Sed isti quidem artium imperiti, unaquaeque autem ars per se sapiens est. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus constituerunt. Causa illis partim sapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus sapientiores ceteris Aethiopes; partim etiam habitandi fors commoda. Semper enim illos serenitas & tranquillitas circumiacet, neque anni vices patiuntur, sed in una eademque tempestate habitant. Cum igitur cernerent, lunam non eandem semper apparere, sed plures accipere species, & in aliam alias formam

κεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θωύματος καὶ ἀπορίας ἄξιον. ἐν-
 βεν δὲ ζητέοντες, εὗρον τουτέων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ
 σεληναίῃ τὸ Φέγγος, ἀλλὰ οἱ παρ' ἡελίου ἔρχεται. Εὖ- 4
 ρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν Φορὴν, τοὺς δὲ πλά-
 νητας ἡμεῖς καλέομεν, (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων
 κινέονται) Φύσιν τε αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα,
 τὰ ἕκαστος ἐπιτελεύουσιν. ἐν δὲ καὶ οὐνόματα αὐτέοισιν
 ἐπέθεσαν, οὐκ οὐνόματα, ὅπως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημεῖα.
 Ταῦτα μὲν ὦν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν μετὰ 5
 δὲ, γείτοσιν οὖσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρ-
 ἔδοσαν, Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφέων ἐκδέξάμενοι ἡμερ-
 γέα τὴν μαντικὴν, ἐπὶ μέζον ἡγείραν, μέτρα τε τῆς ἐκά-
 στου κινήσεως ἐσημήναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ μη-
 νέων καὶ ὥρέων διετάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον
 ἢ σεληναίῃ, καὶ ἢ ταύτης ἀναστροφῇ ἐγένετο· ἔτεος δὲ
 ἡλίου, καὶ ἢ τοῦ ἡελίου περίφορος. Οἱ δὲ καὶ ἄλλα 6

13 Ἐσημήναντο) Ἐσημειοῦντο. V.

verti: visa est illis res admiratione & dubitatione digna.
 Inde igitur quaerendo invenerunt causam harum rerum,
 quod non sua lunae lux, verum a sole illi venit. Invene-
 runt vero aliorum quoque fiderum motum, quos quidem
 planetas nos vocamus, soli enim reliquorum fiderum mo-
 ventur: naturamque illorum & potestatem, & opera, quae
 singuli efficiunt. Imposuerunt autem illis quoque nomina:
 non *nuda* nomina, ut videbantur, sed signa *ipsarum naturarum*.
 Haec igitur Aethiopes in coelo conspexerunt. Post vi-
 cinis suis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegy-
 ptii vero, quam accepere ab illis ex parte modo altera ab-
 solutam divinandi rationem, in maius extulerunt, mensu-
 ram motus uniuscuiusque signarunt, & annorum nume-
 rum, & mensium atque horarum ordinarunt. Et mensium
 quidem illis modus luna eiusque conversio fuit, anni au-
 tem sol, atque solis circuitus. At ipsi alia quoque his mul-

ἐμήσαντο πολλῶν μέζω τούτων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντός
 ἥερος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ εὐ-
 σταθέων, καὶ οὐδαμᾶ κινεομένων, δωδέκα μοίρας ἐτά-
 μοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ οἰκεῖα ζῶα ἑόντα, ἕκα-
 στον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνά-
 λια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ
 7 δὲ κτηνέων. Ἀπὸ τέων δὴ καὶ ἰρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυει-
 δέα πείεεται. οὐ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δωδέκας
 μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, ἄλλοι δὲ ἁλλοίησι μοίρη-
 σιν ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβουσιν, ὅκοσοι ἐς κριὸν ἀπέ-
 βλεπον· ἰχθύας δὲ οὐ σιτέονται, ὅκοσοι ἰχθύας ἐπεσημή-
 ναντο· οὐδὲ τράγον κτείνουσιν, ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν·
 καὶ οἱ ἄλλοι τᾶλλα ὡς ἕκαστοι, ἰλάσκονται. καὶ μὴν
 καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ ἡερίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ
 Ἄπις αὐτέοις χῆμα ἰρώτατον, τὴν χώραν ἐπινέμεται,

1 Ἐμήσαντο) Ἐμνησάνσαντο.

7 Ἀπὸ τίῳ) Τούτου. G.

14 Σεβίζονται) Σεβάζονται. G.

15 Ἄπις) Τὸ μοσχάριον. G.

to maiora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis
 reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moven-
 tibus se, duodecim partes refecerunt, in quibus illae al-
 terae moverentur. His cum assignassent suum cuique ani-
 malia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia
 vero hominum, alia bestiarum, volucrum alia, alia iumen-
 torum. Unde etiam sacra apud Aegyptios multorum ge-
 nerum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim par-
 tibus *iisdem* omnibus divinabant; sed aliis alii partibus di-
 versisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quot-
 quot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces *no-*
mine illo signaverant: neque caprum maectant, quicumque
 noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *visum est*,
 placant. Sane etiam taurum in honorem coelestis tauri co-
 lunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem il-

καὶ οἱ ἐκεῖ μαντήϊόν τε ἀνατιθέασι, σημήϊον τῆς ἐκείνου
 τοῦ ταύρου μαντικῆς. Οὐ μετὰ πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες 8
 ἐπέβησαν τοῦ λόγου· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήϊον τοῦ
 Ἀμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τὸν ἥερα καὶ ἐς τὴν τουτέου σο-
 φίην εἶρητο, παρὰ τὸν Ἀμμωνα, καὶ οὗτοι κρισπρόσω-
 πον ποιεόνται. Ἐγνώσαν δὲ τουτέων ἕκαστα καὶ Βαβυ- 9
 λῶνιοι, οὗτοι μὲν λέγουσι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων ἐμοὶ δὲ
 δοκεῖ, πολλὸν ὕστερον ἐς τουτέους ὁ λόγος ἀπῆκετο. Ἐλ- 10
 ληνες δὲ οὔτε παρ' Αἰθιοπῶν, οὔτε παρ' Αἰγυπτίων ἀ-
 στρολογίης περὶ οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς
 ὃ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τάδε ἀπηγήσατο,
 οὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς Φάος τὸν λόγον προήνεγκεν,
 ἀλλ' ἐς γοητείνην, καὶ ἱρολογίην, οἷη διανοίῃ ἐκείνου. πη-
 ξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν·
 ἢ δὲ λύρῃ, ἐπτάμιτος εὐῶσα, τὴν τῶν κινεομένων ἀστέ-
 ρων ἀρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος,

lorum depascatur, cui oraculum ibi constituerint, signum
 divinationis illius *coelestis tauri*. Non ita multo post Libyes
 etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyum etiam
 oraculum Ammonis, ipsum quoque ad coelum eiusque sa-
 pientiam, relatum est: quatenus Ammonem hi etiam arie-
 tis vultu sibi faciunt. Agnoverunt autem horum singula
 etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi
 vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem perve-
 nisse. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegy-
 ptiis de astrologia quidquam audiere: sed ipsis Orpheus
 Oeagri & Calliopes filius primus haec enarravit: non ille
 manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit,
 sed ad incantationem, & sacramenta quaedam, sola mens
 illi *spectabat*. Lyra enim constructa faciebat orgia, & sacra
 canebat. Lyra autem, septem chordarum quae esset, erran-
 tium stellarum harmoniam symbolo quodam signabat. Haec

καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔβελγε, καὶ πάντων ἐκρά-
 τεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην ἔβλεπεν, οὐδὲ οἱ ἄλλης
 ἔμελε μουσουργίης, ἀλλ' αὕτη Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύ-
 ρη. Ἕλληνές τε τὰδε τιμέοντες, μοίρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ
 ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρῃ Ὀρ-
 φέως. ἦν δέ ποτε Ὀρφέα ἰδῆς, ἡ λίθοισιν, ἡ χοροῖς μεμι-
 ρημένον, ἐν μέσῳ ἔζεται ἕκελος αἰείδοντι, μετὰ χερσὶν
 ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δέ μιν ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς
 καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων, καὶ τῶν ἑκάστον
 εὖτ' ἂν ἐκεῖνα ἰδῆς, μέμνησό μοι τούτων, κοίη ἐκείνου
 αἰοῖσθ', κοίη δὲ καὶ ἡ λύρη, κοῖος δὲ καὶ ταῦρος, ἡ οἰκῖος
 λέων, Ὀρφέως ἐπαΐουσιν. ἦν δὲ τὰ λέγω αἷτια γνοίης,
 11 οὐ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ δέρκεο ἑκάστον τούτων. Λέγου-
 σι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιωτίον, τοῦ δὴ κλέος μαντοσύ-
 νης περὶ πολλὸν αἰρέται, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἑλ-
 λησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανεομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θή-

inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, &
 omnia vincebat. Neque enim illam, quam fecerat sibi, lyram
 spectabat, neque alia illi cordi erat musica; sed haec ma-
 gna lyra Orphei. Honorantes vero ista Graeci, partem
 ipso in coelo ei decreverunt, & stellae plures lyra vocan-
 tur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidi-
 bus, vel colore assimilatam, in medio sedet canenti similis,
 in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant
 sexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eo-
 rumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi memen-
 to, qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus,
 & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero, quas dico, cau-
 sas nosse, tum tu etiam in coelo unumquodque videres.
 Aiunt vero, Tiresiam, virum Boeotium, cuius divinandi
 gloria multum elata est, hunc igitur Tiresiam inter Grae-
 cos dixisse ferunt, errantium siderum alia, quae sint femi-

λαῖες, οἱ δὲ ἄρρενες εἶοντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι τῷ καὶ
 μιν διφύεα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολο-
 γέουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυν, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα. Ἀτρέως 12
 δὲ καὶ Θυέστω περὶ τῇ πατρῷῃ βασιλείῃ Φιλονεικεόν-
 των, ἥδη τοῖσιν Ἕλλησιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ
 σοφίης τῆς οὐρανίης μάλιστα ἔμελε· καὶ τὸ ξυγόν τῶν
 Ἀργείων, ἄρχειν ἐγνώσαν ἑαυτῶν, ὅστις τοῦ ἐτέρου σο-
 φίην προφερέστερος. ἔνθα δὴ Θυέστης μὲν κριὸν σοφίῃ
 τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ σημηνάμενος, ὑπέδειξεν· ἀπὸ τέω δὴ
 ἄρνα χρύσειον Θυέστη γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρέως
 δὲ τοῦ ἡελίου περὶ καὶ τῶν ἀνατολέων αὐτοῦ λόγον ἐποιή-
 σατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην φορὴν ἡελίος τε, καὶ ὁ κόσμος
 κινεῖνται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις ἀντιδρομέουσι· καὶ
 αἱ νῦν δύσεις δοκέουσai τοῦ κόσμου δύσεις εἶναι, τοῦ
 ἡελίου ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆᾶ μιν Ἀρ-
 γεῖοι ἐποιήσαντο, καὶ μέγα κλέος ἐπὶ σοφίῃ αὐτοῦ ἐγέ-
 σ' Ἀναφανδὸν) Φανερῶς. V.

nina, alia vero masculina, non eadem efficere: unde etiam
 illum duplicis naturae fuisse atque vitae Tiresiam fabulan-
 tur, alias feminam, alias vero marem. Atreo autem &
 Thyeste de regno paterno contendentibus, iam Graeci aper-
 te astrologiam & coelestem sapientiam vehementer secta-
 bantur: & commune Argivorum regnare eum apud se de-
 creverunt, qui altero, quantum ad hanc sapientiam, esset
 praestantior. Hic Thyestes quidem arietem illis, qui in coe-
 lo est, designatum monstravit: a quo auream ovem Thye-
 sti fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, & ortibus illius
 sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque
 mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum te-
 nere: & qui nunc occidens sit, & mundi occidens videat-
 ur, solis ortum esse. Haec illum dicentem regem suum
 Argivi fecerunt, magnaue fuit sapientiae illius gloria.

- 13 νετο. Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντεω τοιαύδε φρονέω.
 πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι ἵππον οὐ μάλα πείθεμαι, δο-
 κέω δὲ μιν ταύτην τὴν σοφίην μετέποντα, ὑψηλά τε φρο-
 νέοντα, καὶ ἀστροῖσι ὁμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ
 14 ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ. Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον
 τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τὸν δὴ κριῶ χρυσέῳ δι' αἰθέρος
 ἐλάσαι μυθέονται. ναὶ μέντοι καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθη-
 ναῖον, (ξείνῃ μὲν ἡ ἱστορίῃ, δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρο-
 λογίης) ἀλλὰ οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσατο, καὶ παιδὲ
 15 τῷ ἑωυτοῦ κατηγήσατο. Ἰκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀτασθα-
 λίῃ χρεόμενος, καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς πό-
 λον ἀερθεὶς τῷ νῶ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθείης, καὶ παντὸς
 ἀπεσφάλῃ τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη ἀβύσ-
 σων πρηγμάτων· τὸν Ἕλληνες ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ
 κόλπον ἐπ' αὐτέῳ ἐν τῇδε τῇ θαλάσῃ Ἰκάρειον εἰκὴ κα-

3 Μετέποντα) Διώκοντα. G. 10 Ἀτασθαλίῃ) Φρονοβλαβείῃ. V.
 11 Ἐπιεικῇ) Μέτριά. V.

Ego vero etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alarum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non patior. Puto autem, illum, sapientiae huius studiosum, sublimia cogitasse, & versatum cum astris, in coelum non equi opera ascendisse, sed animo. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta sunt, quem ariete aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalum Atheniensem: peregrina quidem & mira historia: sed puto, illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit. Icarus autem iuventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatu, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac fine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo sinum in hoc mari temere vocant Itarium. For-

λέουσι. Τάχα δὲ καὶ Πασιφάη παρὰ Δαιδάλου ἀκού- 16
 σασα ταύρου τε πέρι, τοῦ ἐν τοῖς ἀστροῖσι Φαινομένου,
 καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπύκετο,
 ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαιδάλος μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.
 Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ κατὰ μέρεα τὴν ἐπιστήμην διελόντες, ἕκα- 17
 στοι αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν σελη-
 ναίην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγεύραντες,
 δρόμου τε αὐτέων πέρι κινήσεως, καὶ δυνάμεως. Καὶ Ἐν- 18
 θυμίων μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληναίην διατάξαστο. Φαέθων δὲ, 19
 τοῦ ἡλίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ'
 ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ τάγε ἀ-
 γνοέοντες, ἡλίου παῖδα Φαέθοντα δοκοῦσι, καὶ μῦθον
 ἐπ' αὐτέῳ οὐδαμᾶ πιστὸν διηγέονται. ἐλθόντα γάρ μιν
 παρὰ τὸν ἥλιον τὸν πατέρα αἰτέειν τὸ τοῦ Φωτὸς ἄρμα
 ἥνιοχέειν, τὸν δὲ δοῦναι τε οἱ, καὶ ὑποθέσθαι τῆς ἰπ-
 पासίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἄρμα,
 10 Ἀτρεχίας) Ἀκριβῆς. V. 15 Ὑποθέσθαι) Διδάξαι. V.

rasse etiam Pasiphaë, quae audisset ex Daedalo de tauro si-
 dere in astris lucente, & ipsa astrologia, in amorem do-
 strinae devenit: unde putant, eam a Daedalo conciliatam
 tauro esse. Sunt vero etiam, qui divisa in partes discipli-
 na, alia singuli excogitarunt, alii, quae ad lunam perti-
 nent, alii, quae ad Iovem, alii, quae ad solem, colligen-
 tes, deque cursu illorum, motu, & potestate. Atque En-
 dymion quidem, quae ad lunam pertinent, ordinavit. Phaë-
 thon autem solis cursum designavit, non sane exploratis
 omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est.
 Qui autem ista ignorant, solis filium Phaëthontem putant;
 & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: venisse
 nempe ad Solem patrem, ab eoque petiisse, ut lucis cur-
 rum regere sibi liceret; illum vero dedisse, & legem au-
 rigationis subiecisse. At Phaëthon conscenso curru, prae iu-

ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἡνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλπος οὐκ ἀνασχετὸν διέφθειρεν. ἐπὶ τοῖσι δὴ τὸν Δία ἀγανακτέοντα βαλεῖν πρῆστῃρι Φαέθοντα μεγάλῳ. πεσόντα δὲ μιν αἱ ἀδελφαὶ περιστᾶσαι, πένθος μέγα ἐποίηον, ἕς τε μετέβαλλον τὰ εἶδα, καὶ νῦν εἰσιν αἵγειροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον σταλάουσιν. οὐχ οὕτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον αὐτέοισι πείθεσθαι, οὐδὲ ἥελιος παῖδα ἐποίησατο, οὐδὲ ὁ παῖς
 20 αὐτέῳ ἀπέθανε. Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείβομαι. κῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνείην τῆς Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' οὗτοι ἕκαστος αὐτέων θεοφιλέες ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτῃ, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτεύουσιν,

4 Πρῆστῃρι) Κεραυνῷ. V.

ventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra sublatus, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Iovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriisse. Cadentem circumstantes sorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent: & nunc sunt populi, lacrimamque super eo electrum stillant. Non ita gesta haec sunt, nec fas est fidem iis adiungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipsi mortuus est. Dicunt autem alia multa fabulosa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas sit credere, filium Aeneam fuisse Veneris, & Iovis Minoem, & Martis Ascalaphum, & Autolycum Mercurii? At singuli horum cari Deo fuere, nascentesque hunc Venus, hunc Iuppiter, hunc Mars respexerunt. Quicumque enim hominibus in hac genitura domum, ut domini vel decani,

οὗτοι ὅπως τοκέες ἐωυτοῖσι πάντα ἱκελα ἐκτελέουσι, καὶ
 χροίην, καὶ μορφὴν, καὶ ἔργα, καὶ διανοίην. καὶ βασι-
 λεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεομένου, καλὸς δὲ Αἰνείης
 Ἀφροδίτης βουλήσει ἐγένετο κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ
 δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμῆος ἀπῆκετο. Οὐ μὲν οὖν οὐδὲ τὸν 21
 Κρόνον ὁ Ζεὺς εἶδεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἐρρίψεν, οὐδὲ τὰ
 ἄλλα ἐμήσατο, ὅκῃσ' ἀνθρώποι νομίζουσιν ἄλλα φέ-
 ρεται γὰρ ὁ Κρόνος τὴν ἔξω Φορὴν, πολλὸν ἀπ' ἡμέων,
 καὶ οἱ ναυθῆτε ἡ κίνησις, καὶ οὐ ρηϊδίῃ τοῖσι ἀνθρώποισι
 ὀρέεσθαι. διὸ δὴ μιν ἐστάναι λέγουσιν, ὅπως πεπεδη-
 μένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἥερος, τάρταρος καλεέ-
 ται. Μάλιστα ἐκ τε Ὀμήρου τοῦ ποιητέως, καὶ τῶν 22
 Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἂν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολο-
 γέουσιν ὁμοφωνέοντα. εὖτ' ἂν δὲ τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπη-
 γήνται, καὶ τοῦ ἡελίου τὰς βολὰς, τὰ δὴ ἐγὼ ἡματα
 εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλεις, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι
 Ἡφαίστος ἐποίησατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἀλωήν.

9 Ναυθῆτες) Ὀκηρά. V.

regunt, illi tanquam parentes familia sibi omnia efficiunt,
 & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex qui-
 dem Minos Iove duce, pulcher autem Aeneas Veneris vo-
 luntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a
 Mercurio venit. Iam vero neque Saturnum Iuppiter vinxit,
 neque in tartarum detrussit, neque reliqua machinatus est,
 quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem
 extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, ne-
 que observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare il-
 lum aiunt, tanquam vinctum compedibus. Ingens autem
 coeli profunditas tartarus vocatur. Maxime ex Homeri poë-
 tae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum
 Astrologis convenerit. Quando vero catenam Iovis refert,
 & solis iacula, hos utique dies esse coniicio; & urbes, quas
 in clypeo Achillis fecit Vulcanus, & chorum, & vineam,

Lucian. Vol. V.

P

τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτῃ αὐτέῳ καὶ τοῦ Ἄρεος τὴν μοιχείην λελεκταί, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλαθεν ἢ ἐκ τῆςδε τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὦν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίῃ τὴν Ὀμήρου αἰοιδὴν ἀπεργάζεται· ἐν ἄλλοισι δὲ ἔπеси τὰ ἔργα ἐκάστου αὐτέων διαρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπών·

Ἄλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.
τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἀρῇ Θῶϊ, καὶ Ἀθῆνῃ πάντα μελήσει.

- 23 Ἄπερ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα μαντήσιν ἐχρέοντο, καὶ οὐ πάρεργον αὐτέην ἐποίεοντο· ἀλλ' οὔτε πόλιας ὥκισον, οὔδ' εἰσόδους περιεβάλλοντο, οὔτε φόνους ἐργάζοντο, οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκοῦσαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήϊα αὐτέοις οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς παρθένος ἔχει

3 Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος) Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὀμηρὸς μετρώ ἰστοῖσεν. V.

4 Τὴν Ὀμήρου αἰοιδὴν) Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὀμηρὸς μετρώ ἐνέτεινεν. V.

ad astrologiam pertinere arbitror. Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia fista sunt. Coniunctio nempe Veneris & Martis Homeri cantum efficit, ac veri aliquid habere ostendit. Aliis vero versibus opera uniuscuiusque illorum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi sunt conubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer ista quidem Pallasque armata patrabunt.

Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationibus, nec obiter illam tractabant: sed nec urbes condebant, neque ducebant moenia, nec proelium committebant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audirent singula. Etenim neque oracula illis expertia astrologiae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi mu-

τὴν προφητείην, σύμβολον τῆς παρθένου τῆς οὐρανίης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέει, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἡερίων Διδύμων ὀνομάζεται. Οὕτω δὲ αὐτέρισι χρήμα ἱρώτατον 24 ἡ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεύς, ἐπειδὴ ἔκαμε πλανέομενος, ἐβελήσας ἀτρεκέως ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἑωυτοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν αἰῶν ἀπίκητο, οὐκ ὄφρα ἰδὴ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' ἐς λόγους ἐλθεῖν. Τειρεσίῃ ἐπιθυμέων. καὶ ἐπειδὴ ἐς τὸν χῶρον ἦλθεν, ἔμβα ἡ Κίρκη ἐσήμηνε, καὶ ἔσκαψε τὸν βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν νεκύων παρόντων, ἐν τοῖσι καὶ τῆς μητρὸς τῆς ἑαυτοῦ, τοῦ αἵματος πιεῖν ἐβελόντων, οὐ πρότερον ἀφῆκεν οὐδενί, οὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήιον καὶ ἀνέσχετο διψῶσαν ὀρέων τῆς μητρὸς τὴν σκίην. Λα- 25

nus habet, coelestis virginis symbolum: & Draco sub tripode vocem emittit, quoniam inter sidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymis est Apollinis oraculum, ut mihi videtur, ipsum quoque a coelestibus Geminis [*Didymis*] dictum. Adeo res sanctissima illis visa divinatio est. Iraque Ulysses, cum in errore illo suo laboraret, verum audire cupiens de rebus suis, ad inferos descendit, non *Cerneret ut sanctos vita, illaetabile regnum*; sed in colloquium Tiresiae venire qui desideraret. Et cum venisset in locum, quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mactassetque oves; mortuis multis praesentibus, interque illos matre ipsius, ac bibere de sanguine volentibus, non prius permisit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustasset, eumque ipse coëgisset edere sibi oracula; sustinuitque sitientem matris umbram videre. Lacedaemoniis autem

- κεδαιμονίοισι δὲ Λύκουργος τὴν πολιτείην πᾶσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διατάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποιήσατο, μηδαμῶ μηδὲ εἰς πόλεμον προχωρεῖν, πρὶν τὴν σεληναίην πλήρᾳ γενέσθαι· οὐ γὰρ ἴσῃ ἐνόμιζεν εἶναι τὴν δυναστείην, αὐξανομένης τῆς σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ
- 26 ὑπ' αὐτῇ διοικέσθαι. Ἀλλὰ μῶνοι Ἀρκάδες ταῦτα οὐκ ἐδέξαντο, οὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ ἀσοφίῃ λέγουσι καὶ τῆς σεληναίης ἔμμεναι προγενέστε-
- 27 ροι. Οἱ μὲν ἂν πρὸ ἡμέων οὕτω κάρτα ἦσαν φιλομάντιες· οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν ἀνθρώποισι τέλος εὔρασθαι μαντικῆς. οὐ γὰρ εἶναί μιν σῦτε πιστὴν, οὔτε ἀληθεῖα· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῷ αἰρᾶν ἡμέων ἔνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀνθρώπων πρηγμάτων οὐδεμίαν ὥρην ἐκείνοι ποιεῖνται, οὐδ' ἔστιν αὐτέοις πρὸς τὰδε κοινωνίη· κατὰ σφέας δὲ χρεῖη
- 28 τῆς περιφορῆς ἀναστρέφονται. Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην

14 Ὠρην) Φραντζίδα. V. 15 Χρεῖη) Ὑποθέσει, προνοίᾳ. V.

Lycurgus rem omnem publicam ex coeli rationibus constituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante progredierentur, quam plena luna esset. Neque enim aequalem putabat esse potentiam augescentis lunae & decre-scentis, omniaque ab illa administrari. Sed soli ista Arca-des non recepere, neque in honore habuerunt Astrolo-giam; sed amentia quadam & insipientia dicunt, ipsa se Lu-na esse antiquiores. Maiores igitur nostri valde adeo divi-nationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi qui-dem fieri posse negant, ut inveniant homines finem *certum-que fundamentum* divinationis. Neque enim fidam illam esse, neque veram: neque Martem aut Iovem in coelo nostra causa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei causa, atque quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti. Alii vero

ἄψευδέα μὲν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ ὑπὸ
μαντοσύνη ἀλλάσσεσθαι, ὅκῃσα τῇσι μοίρησι δοκέοντα
ἐπέρχεται. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰδε ἅμῃ ἐκείνα ἔχω εἰπεῖν, 29
ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἰλέονται;
πάρεργον δὲ σφίσι τῆς κινήσεως τῶν κατ' ἡμέας ἕκαστον
ἐπιγίγνεται. ἢ ἐθέλεις ἵππου μὲν θρόντος, καὶ ὀρνίθων,
καὶ ἀνδρῶν κλονεομένων λίθους ἀνασασεύεσθαι, καὶ
κάρθεα δονέεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τοῦ δρόμου, ὑπὸ δὲ
τῇ δίνῃ τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι; καὶ ἐκ μὲν
ὀλίγου πυρὸς ἀπορροίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ οὐ
δὲ ἡμέας καίει τι, οὐδὲ οἱ μέλει τοῦ ἡμετέρου θάλπεος;
ἀστέρων δὲ σὺνδεμῖν ἀπορροίην δεχόμεθα; καὶ μέντοι τῇ
ἀστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι ἀδύνατά
ἐστιν, οὐδὲ ἀλλάξαι τὶ τῶν ἀπορρέοντων πρηγμάτων·
ἀλλὰ τοὺς χρεομένους τὰδε ὠφελεῖ, τὰ μὲν ἐσθλὰ
εἰδότας ἀπιζόμενα, πολλὸν ἀπόπροσθεν εὐφρανέει, τὰ

4 Σφετέρην) Ὀδόν. V. 8 Κάρφια) Κάρφη, ξηρὸς καὶ καῦφος χόρ-
τος. V.

Astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque
expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari,
quae fatorum decreto. eveniant. Ego autem ad haec ambo
illa habeo dicere, Stellas quidem in coelo suam sibi viam
volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quo-
que peragunt. Aut vis tu, equo quidem currente, aut avi-
bus, hominibusve commotis, emoveri lapides, & festucas
agitari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem
vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni ali-
quid ad nos defluit, & tamen ignis. non propter nos urit
quidquam, neque ille nos, ut calefiamus, curat: stellarum
autem influxum non recipimus? Et fane Astrologiae, quae
mala sunt, in melius mutare non licet, neque mutare quid-
quam rerum, quae inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis
prodest eatenus: bona eventura praemonitos multo ante

δὲ Φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σοφισι ἀγνοέουσιν
ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ῥηίδια καὶ
πρήα ἡγεῖται. τάδε ἀστρολογίης περὶ ἐγὼν ὑπο-
λαμβάνω.

1 Εὐμαρέως) Ῥαδίως. V.

exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim im-
prudentes opprimunt, sed exercitatione & exspectatione fa-
cilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur,

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

ΕΜΕΛΛΕΝ ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπα-
 σιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων,
 ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἄκρως
 φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἰς τε τὸν Βοιωτίου Σώ-
 στρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν,
 καὶ ὦντο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημόνακτα τὸν φιλό-
 σοφον, οὗς καὶ εἶδον αὐτὸς, καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· πατέρω
 δὲ, τῷ Δημόνακτι, καὶ ἐπὶ μήκιστον συνεγενόμην. περὶ
 μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπται μοι,
 καὶ δεδῆλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχύος ὑπερβο-
 λῇ, καὶ ἡ ὑπαιβρος ἐν τῷ Παρνασσῷ διάιτα, καὶ ἡ ἐπί-
 πονος εὐνή, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα οὐκ ἀπώδα τοῦ
 ὀνόματος, καὶ ὅσα ἡ ληστὰς αἰρῶν ἐπραξεν, ἡ ὁδοποιῶν

DEMONACTIS VITA.

DEBEBAT ergo neque nostrum seculum expers omnino
 esse hominum sermone & commemoratione dignorum; sed
 tum corporis ingens robur, tum animum summo opere
 philosophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium So-
 stratum respiciens, quem Herculem vocabant Graeci, &
 putabant esse; & maxime ad Demonactem philosophum:
 quos & vidi ipse, & visos admiratus sum; altero vero,
 Demonacte, diutissime etiam sum usus. Ac de Sostrato qui-
 dem alio in libro a me scriptum est, & tum magnitudo il-
 lius ostensa, tum excedens prope fidem robur hominis, &
 subdivalis in Parnasso morā, & cubile in gramine, & sil-
 vestris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia,
 quaeque aut tollendis latronibus perfecit, aut viis per

- 2 τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Περὶ δὲ Δημῶνα-
κτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὥς ἐκεῖνός τε διὰ
μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναϊό-
τατοι τῶν νέων, καὶ πρὸς Φιλοσοφίαν ὁρῶντες, ἔχουσιν μὴ
πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐ-
τοὺς ῥυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἡμετέρου βίου κανόνα προ-
τίθεσθαι, καὶ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγώ,
- 3 Φιλοσόφων γενόμενον. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ
τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικόν, καὶ κτῆσιν. οὐ
μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ
ἀξιῶσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς Φιλοσοφίαν ὥρ-
μησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ
αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεχειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν
συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ,
σοφῶ ἀνδρὶ, Φωνῇ τε καὶ γνώμῃ μάλιστα κεκοσμη-

invia munientis, aut cum pontibus iunxit loca traiectu
difficillima. De Demonacte autem iam dicere fas fuerit
duarum rerum causa, ut & ille in memoria versetur,
quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum ho-
minum, & iuvenum generosissimi, qui ad philosophiam
appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant,
ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro seculo il-
lum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur,
optimum, quos ego novi, philosophorum. Fuit autem ge-
nere Cyprius, non obscurorum unus, neque quantum ad
dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum
enimvero superior hisce omnibus, atque ad ea, quae pul-
cherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appu-
lit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio,
neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus
est, & insuper Heracliensi Timocrate, sapienti viro, & lin-

μένω. ἀλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινός, ὡς ἔφην, παρακληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς Φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθύς κεκινήμενος, ὑπερεῖδε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἀπάντων, ὅλον δὲ παραδούς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παρρησίᾳ διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῶ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὀρθῶσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ Φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν. Οὐ μὴν ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς 4 ταῦτα ἤξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τῶν πλείστων ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν Φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ αἰψάμενος, ἠπίστατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγγύμναστα, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπτόνητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεᾶ εἶναι· ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ διαρ-

9 Οὐ μὴν ἀνίπτοις) Ἀπὸ τοῦ αὐτοσχιδιάσεως. V.

guae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta imperu, & infito philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiducia cum tradidisset, ita vixit; recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poetis innutritus erat, ac plerosque tenebat memoria, exercebaturque dicendo: tum sectas philosophorum non pauxillum, neque extremo, secundum proverbium, digito attigerat, verum sciebat: corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum subegerat. In universum cura illi, ne cuiuscunque alterius rei indigeret: adeo ut cum intellige-

κῶν, ἐκὰν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον
 5 τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών. Φιλοσοφίας δὲ
 εἶδος οὐχ ἐν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταῦτο κα-
 ταμίξας, οὐ πᾶν τι ἐξέβαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν. ἐώκει
 δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ὠκείῳσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήμα-
 τι, καὶ τῇ τοῦ βίου ραστώνῃ τὸν Σινωπέα ζηλοῦν ἔδοξεν,
 οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν διαίταν, ὡς θαυμάζοιτο,
 καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμο-
 διάιτος ἅπασι, καὶ πεζὸς ὢν, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τυφλῷ
 6 κάτοχος, συνῆν καὶ ξυνεπολιτεύετο. Καὶ τὴν μὲν τοῦ Σω-
 κράτους εἰρωνεῖαν οὐ προσιέμενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς
 μεστὰς ἀποφαινῶν τὰς συνουσίας ὡς τοὺς προσομιλή-
 σάντας ἀπιέναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγεννοῦς,
 μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας,
 παντοίους δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέ-

6 Τὸν Σινωπία) Τὸν Διογένη. V.

ret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit,
 relicto Graecorum optimis quibusque multo de se sermone.
 Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi rese-
 cuit, sed multis in unum commixtis, non satis declaravit,
 qua illarum *praeter ceteras* gauderet. Videbatur tamen So-
 cratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa
 victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque ta-
 men ea, quae ad victum pertinent, in deterius mutabat, ut
 admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo ho-
 mines, sed eodem, quo ceteri, victus cultusque genere utens,
 communis, ne pauxillum quidem tumidus, versabatur pri-
 vatim & publice cum omnibus. Socratis quidem illam dis-
 simulationem non admittens, sed plenam Attica quādam
 gratia consuetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo disce-
 debant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tan-
 quam ignavum, neque asperitatem reprehensionum eius
 refugerent; sed prae voluptate quasi immutati, decentio-

ρους παραπελὺ, καὶ Φαιδροτέρους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον
 εὐέλπιδας. Οὐδέπώποτε γοῦν ὤφθη κεκραγώς, ἢ ὑπερ- 7.
 διατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾶν τῷ δέοι,
 ἀλλὰ τῶν μὲν ἀμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἀμαρ-
 τάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἰα-
 τρῶν ἡξίου λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργῇ
 δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμένων. ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώ-
 που μὲν εἶναι τὸ ἀμαρτάνειν, Θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου,
 τὰ πταισθέντα ἐπανορθοῦν. Τοιούτῳ δὴ βίῳ χρώμενος, 8
 εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς ἐδεῖτο, Φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰ-
 κότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτῶν ὑπεμί-
 μνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπ-
 αιρομένους· τοὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ Φυγὴν δυσχε-
 راίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλῳ τι
 παρεμβεῖτο, οὐχ ὀρῶντας ὅτι μετὰ μικρὸν αὐτοῖς παύ-
 σεται μὲν τὰ ἀνιῶντα, λήθῃ δέ τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν,

res multum, & hilariores, & spei in futurum melioris ef-
 sent. Nunquam enim visus est clamare, aut supra modum
 contendere, aut indignari, neque si quis reprehendendus
 esset; sed peccata cum perstringeret, ignoscebat peccanti-
 bus, volebatque exemplum nos capere a medicis, sanan-
 tibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utenti-
 bus. Putabat enim, hominis quidem esse peccare, Dei au-
 tem, aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere. Hanc
 vitam cum viveret, pro se ille quidem nullius rei indige-
 bat, sed amicos in iis, quae e re esse iudicaret, adiuvab-
 at: & si qui illorum felices sibi viderentur, submonuit,
 quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur,
 Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre
 ferrent, aut senectutem, vel morbum accusarent, conso-
 latus cum risu est, qui non viderent, post pusillum tem-
 poris cessatura, quae ipsos contristarent, oblivionem vero

- καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ καταλήφεται.
 9 Ἐμελεῖ δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλάττειν, καὶ γυναῖξιν πρὸς τοὺς γεγαμηκέντας εἰρήνην πρυτανεύειν. καίπου καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς Φιλοσοφίας αὐτοῦ, πρᾶος, καὶ ἡμερος, καὶ Φαιδρός. Μόνον αὐτὸν ἦν ἡ Φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν Φιλίαν ἡγούμενον· καὶ διὰ τοῦτο Φίλος μὲν ἦν ἅπασιν, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινα οὐκ οἰκείον ἐνόμιζεν, ἀνθρωπὸν γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἑλάττον ἔχαιρε συνῶν ἐνίοις αὐτῶν, μάνοις ἐξιστάμενος, ὅσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς Θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττε τε καὶ ἔλεγεν, ὡς αἰετὸν κωμικὸν ἐκεῖνο, Τὴν Πειθὼ τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι.

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam. Curae hoc quoque sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam, tibi in populo turbis agitato concinne verba fecit, perficitque maiori parti, ut ministrarent patriae tributa media. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris. Solum molestia ipsum afficiebat morbus, aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam iudicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus; nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Ceterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius infide-*

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὃ, τε σύμπας δῆμος, καὶ αἱ ἐν ἱ
 τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὥς τινα
 τῶν κρείττωνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέ-
 κρουε τοῖς πολλοῖς αὐτῶν, καὶ μῖσος οὐ μείον τοῦ παρὰ
 τοῖς πλήθεσιν ἐκτῆσατο ἐπὶ τε τῇ παρρησίᾳ καὶ ἐλευθε-
 ρίᾳ. καὶ τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ Μέλι-
 τοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ καὶ κείνοι τότε, ὅτι
 οὔτε θύων ὠφθῇ πώποτε, οὔτε ἐμυθήθῃ μόνος ἀπάντων
 ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανω-
 σάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν, καὶ παρελ-
 θὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τρα-
 χύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο.
 πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ
 θαυμάσητε, ἔφη, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον
 αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυ-
 σιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων.

ret. Itaque Atheniensium cum universus populus, tum prin-
 cipes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum
 aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio
 plerisque illorum offensus est, odiumque non minus popu-
 lari illo contraxit loquendi illa fiducia atque libertate. Iam-
 que confurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti,
 accusantes eadem, quae illi quondam, quod neque sacrifi-
 care unquam visus esset, neque initiatus esset solus omnium
 Eleusiniis. Ad quae quidem ille viriliter sane, coronatus
 & pura veste indutus cum in concionem prodisset, par-
 tim concinne, partim vero asperius, quam pro suo institu-
 to, causam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem
 sacram Minervae fecisset, *Nolite, inquit, mirari, Athenienses,*
si non prius ei sacrum feci: neque enim indigere meis illam victi-
mis putabam. Ad alterum vero illud de Mysteriis, *Hanc sibi*

- ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σοΐσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν τε Φαῦλα ἢ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπῆσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμνημένους, ἀλλ' ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ Φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντας, πρᾶους αὐτῷ καὶ ἰλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀρξάμενους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμεῖ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη καὶ με καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε.
- 12 Βούλομαι δὲ ἔνια παραδέσθαι τῶν εὐστόχως τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένων· ἀρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλόν, καὶ ὧν πρὸς ἐκείνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρίνος ἀκούσας τινὸς, ὡς ἐν γέλῳ ποιοῖτο τὰς δμιλίας αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ

causam esse dicebat, cur non veniret in communionem initiatorum, quod, si mala sint mysteria, taciturnus non esset apud non initiatos, sed dehortaturus illos ab orgiis; sin bona, indicaturum prae humanitate omnibus. Igitur Athenienses, qui iam lapides contra ipsum haberent in manibus, mites illi & propitii statim sunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti sunt, ac denique admirati; quamquam in principio statim suae ad illos orationis asperiori paulum usus affet prooemio. Nam, Athenienses, inquit, cum coronatum me [victimae instar] videatis, vos iam me quoque mactate; priore enim hostia non litastis. Volo iam subiicere quaedam acute pariter & urbanè ab illo dictorum. Iuvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immixtos, quod

ἐπικεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγεννὲς, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφία ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν Δημόνακτα, τίς ὢν χλευάζει τὰ αὐτοῦ; Ἀνθρωπος, ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ἅτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημόναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἤκει; ὄρχεις, ἔφη. Ἄλλοτε δὲ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημό- 13
νακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεταιται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ; ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἤδη παρ' αὐτοῦ ἦδ' ἄλλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὅτ' ἔγωγε, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι εἶδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πάγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφοῦν-
τας, αὐτὸς πάγωνας οὐκ ἔχων. Τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ 14
σοφιστοῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμούντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπαινον τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πε-
πείραται, οὐ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἢ ἐλεγεῖν· εἰν' Ἀριστο-

fracti nimis, ignavi, muliebres, philosophiam minime decentes essent: accessit ad Demonactem, rogavitque, *Quis esset, [quid sibi arrogaret] qui sua derideret?* Is, *Homo*, inquit, *aves habens deceptu non nimium faciles*. Instante vero Sophista, atque interrogante, *Quo vero viatico instructus, Demonax, a puero ad philosophiam accessisti?* Testiculis, inquit. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonactem, *Quam maxime sectam in philosophia amplecteretur?* At ille, *Quis vero tibi, inquit, dixit, me philosophari?* & iam discedens apud se suaviter fane risit. Illo vero interrogante, *Quid rideret? Ridiculum mihi, inquit, esse videbatur, te a barba iudicari velle philosophos, barbaram cum ipse non habeas*. Sidonio aliquando Athenis florente, ac de se laudem commemorante eiusmodi, se philosophiam universam explorasse, sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me*

- τέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἔψομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ
τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ,
διατρίψω· ἂν Πυθαγόρας καλῇ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς
οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκροαμένων οὗτος, ἔφη, προσεπὶ τὸ
15 ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας. Πύθωνος δέ τις τῶν ἐν
Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὠραίου, ἐρεσχελοῦν-
τος αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν, καὶ
κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν, Ἐν, ἔφη,
οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνει. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ
τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος,
Αὐτίκα σοὶ μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὃ δὲ σὺν γέλῳ τι
16 ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις; Ἐπεὶ δέ τις ἀθλητὴς
καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ὥφθη ἀνθεινὴν
ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς
τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἔρρου· οἱ μὲν παρόντες
ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβόων

10 Τῷ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Σημαίνει πέρσισμα, καὶ τὸ αἰσχρὸς τινα κατὰ
γὰρ τὸ περαίνειν καὶ τὸ τὸν συλλο- τὰ ἀφροδίσια ἐνιργεῖσθαι, ἢ σπέρ-
γισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμ- μα ἐκβάλλειν. V.

*vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si
Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, silebo:
surgens igitur ex mediis auditoribus, Heus tu, inquit, nomi-
ne illum appellans, vocat te Pythagoras. Pythonis cuiusdam
Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nu-
gis, & sophisticam interrogationem proponente, eiusque
syllogismi solutionem dicere illum iubente, Unum, inquit,
puer, novī, te πειραίνεσθαι. Aegre autem ferente illo lusum
ex ambiguo, & una minitante, Statim tibi virum monstrabo!
cum risu interrogavit, Virum nempe habes? Cum vero athle-
ta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olym-
pionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset,
& sanguis efflueret: praesentes quidem indignari, quasi unus-
quisque ipforum pulsatus esset, clamareque, ad Proconfu-*

ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἵεναι· ὁ δὲ Δημόναξ, Μηδαμῶς,
 ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἱατρόν.
 Ἐπεὶ δέ ποτε καὶ χρυσὸν δακτύλιον ὁδῶ βαδίζων εὔρε, 17
 γραμματίον ἐν ἀγορᾷ προτιθεῖς, ἡξίου τὸν ἀπολέσαντα,
 ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἤκειν, καὶ εἰπόντα
 ὁλκὴν αὐτοῦ, καὶ λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν· ἡ-
 κεν οὖν τις μεираκίσκος ὠραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέ-
 γων· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ,
 καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε, τοῦτον γὰρ οὐκ
 ἀπολώλεκας. Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἄ- 18
 θήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ ὠραῖον, θηλυδρίαν δὲ καὶ
 διακεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὐ-
 τοσί· καὶ ὁ Δημόναξ, Καλὸς, ἔφη, καὶ σοῦ ἄξιος, καὶ
 τῇ μητρὶ ὅμοιος. Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτου δέρματι Φι- 19
 λοσοφῶντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ'
 Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἡξίου. Ἐρωτήσαντος δέ τινος τίς αὐ- 20

9 Δακτύλιον φύλαττε) Εἰς τὸν ἀφειδῶτα ἀπίσκητε· καὶ γὰρ δακτύ-
 λιος λέγεται καὶ αὐτός. V.

lem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *virī,*
ad Proconsulem; sed ad Medicum. Invenerat aureum anulum
 incedens per viam, tabellaque in foro proposita postula-
 bat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque
 pondere illius, & gemma, & imagine, eum reciperet. Ve-
 nit adolescentulus formosus, se perdidisse dicens. Cum ve-
 ro sani nihil diceret, *Abi, puer*, inquit, & *iuvam ipsius anu-*
lum serva: hanc quidem non perdidisti! De Romano Senatu
 aliquis Athenis filium ipsi suum ostendens formosum val-
 de, sed effeminatum fractumque, *Salutat te*, inquit, *filius*
hic meus. Et Demonax, *Pulcher*, inquit, & *te dignus*, & *ma-*
tris similis. Cynicum illum in urfi pelle philosophantem,
 non Onoratum, quod illi nomen erat, sed Arcesilaum vo-
 cari volebat. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis*

- τῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, Μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλευθέρον· ἐκείνου δὲ φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἀλλ' ἐκείνον νομίζω, τὸν μῆτε ἐλπίζοντά τι, μῆτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, ταῦτό τις δύναιτο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. Καὶ μὲν, ἔφη, εἰ κατανοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὐροῖς ἂν αὐτὰ οὔτε ἐλπίδος, οὔτε φόβου ἄξια, παύσα-
- 21 μένων πάντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων. Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέειπε, καὶ λέγοντος, Δημώναξ οὐ κινᾷς, ἀπεκρίνατο· Περεγρίνε, οὐκ ἀνθρω-
- 22 πίζεις. Καὶ μὲν καὶ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ Φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκίαν, ἤρετο, Τοιοῦτους ἄρα
- 23 τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις; Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπώδ' ἔχειν ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπεῖθιν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὅποσα βούλε-

videretur? Solum felicem, ait, liberum: illo vero dicente, multos liberos esse; At ego, inquit, illum puto, qui neque speret quidquam, neque metuat. Ille, Et quomodo quis illud possit? Omnes enim ut plurimum hisce rebus servimus. Quin si perspicies, inquit, res hominum, deprehendes, illas neque spe neque metu dignas, cum desinant omnino molesta pariter & iucunda. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, Demonax non agis canem [Cynicum], respondit, Peregrine, non agis hominem! Verum Physicum quendam, de antipodibus disputantem, excitavit, & ad puteum deducto ostendit in aqua umbram, interrogans: Tales igitur ais esse Antipodas? Cum aliquis magum se esse diceret, & carmina habere potentissima, quibus persuadere posset omnibus, ut praeberent sibi, quae-

ται, Μὴ θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰ-
 μί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἔπου πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν, καὶ
 ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπωδῆς, καὶ μικροῦ τοῦ Φαρμάκου
 πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον· αἰνιττόμενος τὸ νό-
 μισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπωδῇ δυνάμενον. Ἐπεὶ δὲ Ἡρώ- 24
 δης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόν-
 τα, καὶ ἡξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους
 παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρα-
 σκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκου, ἔφη,
 κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ
 οἰηθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συν-
 τρέχει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δη-
 μῶναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶται σε, ἔφη, ὅτι μὴ
 ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει. Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν 25
 σκότῳ ἑαυτὸν καθεύδοντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος
 τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ
 εἶδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀναμάσει,

cunque vellet: *Noli admirari*, inquit; *nam & ego artis tuae sum*: & *si vis, sequere ad panum venditricem, & videbis, uno me carmine, & prauxillo veneno, inducere illam, ut panem mihi det*, nummum indicans, cuius eadem, quae carminis, vis esset. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem suum lugeret ante pubertatem defunctum, iuberetque currum illi iungi, & equos adstare tanquam conscensuro, & coenam parari, accedens, *A Polluce*, inquit, *affero tibi epistolam*. Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicenteque, *Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te*, inquit, *quod non iam ad ipsum abeas*. Idem lugenti filium, & in tenebris se concludenti, accedens dixit, *Magum se esse, & posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines*

- μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. ἐπιπολὺ δὲ ἐκείνου ἐν-
δοιάσαντος, καὶ ἀπορούντος, εὐ γὰρ εἶχε τινα, οἶμαι,
εἰπεῖν τοιοῦτον, εἴτ' ἔφη, ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πά-
26 σχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον; Καὶ μὴν
καὶ κείνων καταγελαῶν ἡξίου, τῶν ἐν ταῖς ὀμιλίαις πάνυ
ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἐνὶ γοῦν ἐρωτη-
θέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγον τινα, καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέν-
τι Ἐγὼ μὲν σε, ἔφη, ὦ ἐταῖρε, νῦν ἡρώτησα, σὺ δέ μοι
27 ὥς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνη. Εἰπόντος δὲ τινος τῶν
ἐταίρων, Ἀπίωμεν, Δημῶναξ, εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ
προσευξώμεθα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ
τὸν Ἀσκληπιῶν, εἰ μὴ δύναται καὶ ντεῦθεν ἡμῶν εὐχομέ-
28 νων ἀκούειν. Ἰδὼν δὲ ποτε δύο τινὰς φιλοσόφους κομιδῇ
ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσῃ ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοπα
ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον, Οὐ δο-
κεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλ-

nominaret, qui neminem unquam luxerint. Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret; Tum tu, inquit, ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem? Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondenti, Equidem te iam nunc, inquit, interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes. Dicente sodalium quodam, Abeamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus pro filio; Uti que, inquit, surdum iudicas Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda obiiicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, Nonne videtur vobis, inquit, amici,

γεν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι; Ἀγαθοκλέους δὲ 29
τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα Φρονούντος, ὅτι μόνος αὐτός
ἐστι καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ
Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ
πρῶτος. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπατικοῦ, ὅποτε διὰ τῆς Ἑλ- 30
λάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῆει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολ-
λὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιούντος, ἐπειδὴ
τῶν ἐταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάβαρ-
μα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημόναξ, οὐδὲ μέγα.
Καὶ Ἀπολλάνιον δὲ πατε τὸν φιλόσοφον ἰδὼν, μετὰ πολ- 31
λῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἥδη δὲ ἀπῆει μετὰ πεμ-
πτos; ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος, Προσέρ-
χεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.
Ἄλλου δὲ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δο- 32
κεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα. Περὶ μέντοι 33
Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον οὐ μίαν
ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, Πη-

*alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere? Agathocle Peripatetico gloriante, solum se & primum dialectico-
rum, Quia tu, inquit, Agathocles, si quidem primus, non so-
lus: si vero solus, non primus. Cethego Consulari, cum per
Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicu-
la multa & dicente & faciente; atque sodalium ipsius uno,
qui ista videret, dicente, magnum eum purgamentum esse; Me-
dius fidius, inquit Demonax, ne magnum quidem. Apollo-
nium aliquando philosophum cum videret multis cum di-
scipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis
causa cum Imperatore esset: Accedit, inquit, Apollonius,
cum suis Argonautis. Interrogante alio, Utrum immortalis illi
videatur anima? Immortalis, inquit, sed ut omnia. De Herode
dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere.
Neque enim eiusdem esse animae, Regillam & Pollucem [mor-*

γίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἐστιᾶν, καὶ τὰ τοι-
 34 αὔτα μελετᾶν. Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆ-
 σαι δημοσίᾳ, τῆς προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν
 ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τὴν τε-
 λετὴν αὐτοῖς καταστησάμενου Εὐμόλπου, βαρβάρου
 35 καὶ Θρακὸς ὄντος. Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ
 διὰ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀνα-
 τραπέντος τοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῆς;
 κατὰ ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὁκνῶν ὑπὸ ἰχθύων κατα-
 36 δασθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθύς καταφαγών. Ῥήτορι
 δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν,
 καὶ γυμνάζεσθαι τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἑμαυτοῦ λέ-
 γω· Εἰκότως τοῖνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μαρῶ ἀκροα-
 37 τῇ χρώμενος. Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μι-
 σθῶ μαντεύόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἔφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν
 ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι θυνάμενος τῶν ἐπι-
 κεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὅπόσον ἂν αἰτῆς· εἰ δὲ ὡς

tuos], ut viventes convivio excipere, & talia declamare. Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, Propter quam causam excludant sacris Barbaros, idque, cum constituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia? Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, Non metuis, neverso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim, inquit, si gravarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sit. Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente, Semper apud me dico; Non igitur mirum est, inquit, talia te dicere, qui stultum adeo auditorem adhibeas. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, Non video, inquit, pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de fatis, parum nimis exigis, quantumcunque

δέδοκται τῷ Θεῷ, πάντα ἔσται, τί σου δύναται ἡ μαν-
 τική; Πρεσβύτου δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματούντος, καὶ 38
 τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδειξαμένου,
 καὶ ἐρομένου, Πῶς σοι, Δημόναξ, μεμαχῆσθαι ἔδοξα;
 Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχης. Καὶ 39
 μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐστό-
 χως παρεσκεύαστο. ἐρομένου γάρ τινος ἐπὶ χλευασμῷ,
 εἰ χιλίας μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημόναξ, πόσαι
 μναῖ ἂν καπνοῦ γένοιντο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ
 τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι. Πολυβίου δέ τινος, κομιδῇ 40
 ἀπαιδευτοῦ ἀνθρώπου, καὶ σολοίκου, εἰπόντος, Ὁ βα-
 σιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἶθε σε,
 ἔφη, Ἑλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν. Ἰδὼν δέ 41

12 Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετί-
 μηκεν) Οὐ γὰρ ἴδει οὕτως εἰπεῖν,
 ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολι-
 τεία, ἀδικοῦντον γὰρ τοῦτο καὶ ἄν-
 λον, ποῖα τιμὴ εἰσεγράφητο αὐτὸν
 φρατρία, ἐκ πολλῶν φρατριῶν τῆς
 Ῥωμαίων πολιτείας συγκεκροτημέ-
 νης· οἷον Οὐεττίαν, Φλαβίαν Αὐρη-
 λίαν, καὶ ἄλλων πλείστων. οὐ γὰρ
 καὶ πάσαις ἐπολιτογραφῆθη εἰς ἅν.

ἀλλ' εἴπερ ἄρα οὕτως ἔχρην εἰπεῖν
 τῇ Ῥωμαίων εἰσεγράφητο πολιτεία.
 ἵνα τὸ πλατὺ τοῦ ἀορίστου περιε-
 λαμβάητο καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥω-
 μαίων βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ
 αὐτὸ καὶ ἐκ τούτου παρεληλυῖτο, ὅ
 καὶ αὐτὸς ὁ Δημόναξ ὑπέθετο διορ-
 θούμενος, ἅμα δὲ καὶ σκώπτει, ὥς
 μὴ καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἑλληνα
 βουλούμενοι εἶναι. V.

*exigas. Sin vero, ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid
 prodest divinatio? Sene quodam Romano, corporis bene cu-
 rati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque in-
 terrogante, Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Prae-
 clare, inquit, ligneum si hostem habueris. Etiam ad difficiles
 quaestiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium
 enim interrogante quodam, Si mille minas lignorum crema-
 vero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, in-
 quit, cineres; reliquum omne fumus est. Polybio cuidam, indo-
 cto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret, Impe-
 rator Romana me civitate honoravit; Utinam, inquit, Graecum
 te potius, quam Romanum, fecisset! Cum praetextatum aliquem*

τινα τῶν εὐπαρύφων, ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέ-
 γα φρονοῦντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ οὖς, καὶ τῆς ἐσθῆ-
 τος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ
 42 πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον. Ἐπεὶ μέντοι λουό-
 μενος ὤκησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό
 τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος
 43 αὐτὸ πείσεσθαι ἔμελλον; Ἐρομένου δέ τινος, Ὅποια νο-
 μίζεις εἶναι τὰ ἐν ἄδου; Περίμεινον, ἔφη, καὶ κεῖθέν σοι
 44 ἐπιστελῶ. Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ Φαύλῳ, λέγοντι γε-
 γραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαβή-
 καις κεκέλευκεν ἐπιγραφεῖν αὐτοῦ τῇ στήλῃ, οὐ χεῖρον
 δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·
 γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλὸν ἐστίν, ὦ Ἀδμητε, τὸ ἐπί-
 γραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγραφεῖσθαι.
 45 Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἶα τοῖς γέρουσιν ἐπι-
 εικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημόναξ; ὁ δὲ μει-

videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius in-
 clinatus, & prehensa veste, ostensa quae, *Hanc quidem*, in-
 quit, *ante te ovīs gestabat, & erat ovīs*. In balneo cum in-
 gredi ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis
 accusaret, *Dic mihi*, inquit, *an pro patria subiturus eram?* In-
 terrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos?* *Exspecta*,
 inquit, *inde tibi rescribam*. Admeto cuidam, malo poetae,
 cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod
 testamento iussisset suae columellae *sepulcri* inscribi: sed quid
 prohibet ipsum ponere?

Terra, cape Admeti utticulum, Deus exiit ipse!

ridens dixit: *Adeo pulchrum est, o Admete, epigramma, ut ve-*
lim illud iam inscriptum esse. Videns aliquis in cruribus illius,
 qualia fere solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc, De-*

διάσας, Χάρων με ἔδακεν, ἔφη. Καὶ μέντοι καὶ Λα- 46
κεδαιμόνιον τινα ἰδὼν τὸν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα,
Παύσαι, ἔφη, ὁμότιμον σου τὸν δοῦλον ἀποφαίνων.
Δανάης δὲ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρί- 47
θτι, ἔφη, οὐ γὰρ εἰ Δανάη, ἢ Ἀκρισίου θυγάτηρ. Μά- 48
λισται δὲ ἐπολέμει τοῖς οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς
ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἓνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα
μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογ-
κον κεκραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένης, καὶ
Κράτητος, καὶ Διογένης ἐστὶ ζηλωτῆς, Μὴ ψεύδου,
ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις. Ἐπεὶ 49
μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ
παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν
δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ
παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν. Ἀστείον δὲ καὶ κείνο 50

1 Καὶ Λακεδαιμόνιον τ.) Ἐμά-
στιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τελευ-
μνοί, καὶ εἰς τοῦτο αὐτὸν ἀποσκά-
πτει. V.

11 Ὑπερίδου μαθ.) Εἰς τὸ ἀρα-

βδον διασύρει ὡς ὑπερίστας δού-
μενον. V.

15 Λέονταρχ.) Καὶ γὰρ εἰσθαμιν
τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικά-
ζοντες οὕτως λέγουσι, λίων ἐστίν. V.

*monax? Ille subridens, Cerberus, inquit, me memordit. Lace-
daemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum
suum, Desine, inquit, parem tibi honore reddere servum tuum.
Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, In ius
ambula, inquit, neque enim illa es Danaë Acrisii [iniudicati]
filia. Maxime autem impugnabat, qui non vere, sed osten-
tationis causa, philosopharentur. Unum enim videns Cyni-
cum pallium quidem habentem ac peram, pro clava au-
tem pistillum, clamantem ultra modum, dicentemque se
Antisthenis, & Cratetis, & Diogenis aemulum, Noli menti-
ri, inquit, tu enim Hyperidis (q. d. pistoris, aut pistillarii)
discipulus es. Cum multos athletarum videret male pugnan-
tes, & contra legem certaminis loco pancratiū mordentes,
Haud iniuria, inquit, hodiernos athletas sui sectatores leones*

αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρη-
 μένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ
 σῶμα ὅλον· Κυνικοῦ δέ τις ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ
 αὐτὸ τοῦτο κατηγοροῦντος αὐτοῦ, καὶ εἰς κιναιδίαν δια-
 βάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ κατασπασθῆναι τὸν
 Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλέν ἡ ξύλοις συντρίψειν, ἡ καὶ
 Φυγὴ ζημιώσκειν· ἀλλ' ὅγε Δημῶναξ παρατυχὼν παρη-
 τεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατὰ τινὰ πάτριον τοῖς
 Κυνικοῖς παρρησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυ-
 πάτου, Νῦν μὲν σοι ἀφίημι αὐτὸν, ἀνδρὲς ὅστερον τοιοῦ-
 τόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημῶναξ,
 51 Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον. Ἄλλω δέ τινι
 στρατοπέδῳ ἅμα καὶ ἔθνοισι τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν
 ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλείας, ἐρομένῳ, πῶς ἂν τις ἀρι-
 στα ἄρξῃ; Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολ-

12 Δρωπακισθῆναι) Ἀντὶ τοῦ,
 τῆς αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας, ἥς
 καὶ αὐτός σοι νῦν ἐπιμίμνεται, τ'
 αὐτὸν γὰρ τὸ πιττοῦσθαι τῷ ὄρω-

πακίζεσθαι· ἴσθι δὲ ἅμφοι, τὸ τὰς
 τρίχας τοῦ παντὸς σώματος μαῦραν
 χρίσματι. V.

*appellant. Lepidum fanè illud quoque ipsius & mordax si-
 mul ad Proconsulem dictum. Erat is nempe ex eo nume-
 ro, qui crura ac totum corpus vellerent. Cynico autem
 quodam ascendente in lapidem, atque id ipsum accusante,
 mollitiemque illius traducendo, indignatus, detrahique iu-
 bens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exsi-
 lio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecas-
 tus est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis liber-
 tate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule, Iam quidem
 illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fueris, quid
 pati dignus es? Demonax, Tum dropace illum velli iube, in-
 quit. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae
 imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti,
 Quomodo optime imperaret aliquis? respondit: Si non irascatur,*

λὰ δὲ ἀκούων. Ἐρομένω δέ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦν- 52
 τας ἐσθλῆς; Οἷε οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τι-
 θέναι τὰ κηρία; Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν 53
 χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὁψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίους εἰ-
 κόνι χαλκῇ τετιμηκέναι τὸν Κυναίγειρον. Καὶ μὴν καὶ 54
 Ρουΐνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ
 Περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβον-
 τα, Οὐδὲν ἐστίν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ Περι-
 πατητικῷ. Ἐπεὶ δὲ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα 55
 συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδο-
 ποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ,
 ἕτερον ἀνθ' αὐτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγκτικώτατα
 πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δὸς μοι
 μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων. Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἐρ- 56
 μῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεύσαι. εἰδὼς
 γὰρ αὐτὸν παγκάκιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐρ-

5 Κυναίγειρον) Τοῦτο γὰρ Κυ-
 ναίγειρος πέπονθεν Ἀθηναῖος ἐν τῇ

πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, πολέμῳ πρὸς
 Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκοπέει. V.

& loquatur pauca, multa vero audiat. Interrogante quodam, Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur, inquit, stultis favos strui ab apibus? Ad Poecilen cum vidisset statuam manu truncatam, Sero tandem, ait, statua aenea honoratum ab Atheniensibus Cynaegirum. Rufinum Cyprium, dico autem illum claudum, illum de Peripato, videns multum in illis ambulationibus versantem, Nihil est, inquit, claudio Peripatetico impudentius. Cum quondam Epictetus non sine reprehensione consuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos, decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se rerum naturae relinquat, sic respondit, ut planissime illum refutaret, Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum. Etiam illud, quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemorabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita

γαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ
 τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς
 57 ἄξιός ἐστι δέκα κατηγοριῶν. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων
 κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θεῶν
 μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη,
 ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσεσθε, ἂν μὴ τοῦ ἑλέου τὸν
 58 βαμὸν καβέλητε. Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι
 αὐτῷ, Ἡλεῖοι εἰκόνα χαλκῇν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς
 τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἡλεῖοι, μὴ δοῦναι οὐκ ἐπιτρέψω
 προγόνοις ὑμῶν, ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογέ-
 59 οῦς εἰκόνα ἀνατεθείκασιν. Ἦκουσα δὲ αὐτοῦ ποτὲ καὶ πρὸς
 τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι
 ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἂν τε πανηροῖς, ἂν τε ἀγαθοῖς
 γράφονται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δέονται νόμων, οἱ δὲ ὑπὸ νόμων
 60 οὐδὲν βελτίους γίγνονται. Τῶν δὲ Ὀμήρου στίχων ἕνα
 ἦδε μάλιστα,

6 Ἑλέου τὸν βαμὸν) Εἰ γὰρ ὁ
 ἑλέου βαμὸς οὐκ ἐπιτρέπεται
 Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φη-

σι, τοιοῦτον ἄμὸν πρᾶγμα διαδοῖαι;
 V.

patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius cate-
 gorias [praedicamenta] in ore habentem; Vere, ait, Hermine, di-
 gnus es decem categoriis [accusationibus.] Atheniensibus ae-
 mulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum consti-
 tutione spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, Ne prius,
 inquit, o Athenienses, de his in suffragium ire, quam Misericor-
 diae aram sustuleritis. Cum Olympiam venienti Elienses ae-
 neam statuam decernerent, Nequaquam, inquit, o viri Elien-
 ses, hoc facite, ne exprobrare videamini maioribus vestris, qui
 neque Socrati statuam, neque Diogeni posuerint. Audivi illum
 quondam ad iurisperitum ista dicere: Inuiles fere leges esse,
 siue bonis scribantur, siue malis: alteros enim nec indigere legi-
 bus, alteros nihilo a legibus fieri meliores. Homeri versuum
 unum maxime cantillabat:

Κάτθαν' ὁμῶς ὁ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὁ, τε πολλὰ ἐοργῶς.
 Ἐπῆναι δὲ καὶ τὸν Θεοσίτην, ὡς Κυνικὸν τινα δημηγόρον. 61
 Ἐρωτηθεὶς δὲ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσκει τῶν φιλοσόφων, 62
 ἔφη, Πάντες μὲν θαυματοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέ-
 βω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ Φιλῶ Ἀριστιππον.
 Ἐβίου δὲ ἔτη ὀλίγου δεόντα τῶν ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυ- 63
 πος, οὐδένα ἐνοχλήσας τί, ἢ αἰτήσας, Οἴλοις χρήσιμος,
 ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα
 ἔσχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπαντα ἡ Ἑλ-
 λας, ὥστε παρίοντι ὑπεξάνιστάσθαι μὲν τοὺς ἄρχον-
 τας, σιωπῇ δὲ γίνεσθαι παρὰ πάντων. τὸ τελευταῖον
 δὲ, ἥδη ὑπέργηρως ὢν, ἀκλήτος εἰς ἣν τύχῃ παριῶν οἰ-
 κίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάβευδε, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα
 ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καὶ τινα ἀγαθὸν
 δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐταῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παρίοντα δὲ
 αἱ ἄρτα πώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτὰς, ἐκάστη ἀξιούσα

*Mors simul ignavum rapit, & qui multa patravit.
 Therpsitem laudabat, ut Cynicum quendam concionatorem;
 Interrogatus, Quis philosophorum maxime sibi probaretur?
 Omnes quidem, ait, admirabiles: ego vero Socratem veneror, mi-
 nor Diogenem, amo Aristippum. Vixit annos non multos in-
 fra centum, sine morbo, sine dolore, nemini molestus cum
 fuisset, a nemine quidquam cum petiisset: utilis amicis,
 qui inimicum nunquam quemquam habuisset. Tanto illum
 amore prosecuti sunt cum ipsi Athenienses, tum universa
 Graecia, ut prodeunti in publicum assurgerent principes,
 silentium autem ab omnibus illi praestaretur. Denique cum
 ultimam senectutem iam egressus esset, invocatus quam-
 cunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernocta-
 batque: quam rem Dei alicuius adventum interpretaban-
 tur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se in-
 troiisse. Praetereuntem panum venditores certatim ad se*

παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν
 εαυτῆς ἢ δεδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὁπώρας
 64 προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες. Στάσεως δέ πο-
 τε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ
 Φανείς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη
 65 μετεγνωκότας, οὐδὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη. Ὅτε
 δὲ συνῆκεν οὐκ ἔθ' οἷός τε ὦν αὐτῷ ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς
 τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄβλων ταμίας·

Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου Φαιδρὸς, καὶ
 66 οἷος ἀεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο. Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς
 τελευτῆς ἐρομένου τινός, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πο-
 λυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὁδμή με θάψει. Φαμένου
 δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προ-
 τεβεῖναι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτο-

trahere, postulans unaquaeque a se panem uti caperet, eo-
 que se feliceorem, quae dederat, iudicare. Quin pueri fru-
 ctus illi offerre, & appellare patrem. Seditione aliquando
 Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia
 sua silentium procuravit. At ille cum videret, iam illos re-
 sipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit. Cum intelli-
 geret, se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad
 praesentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit, Pulchram tribuens

Meritis laurum, Tempusque vocat,

Prohibetque moras :

atque abstinens omnibus, vita discessit hilaris, & qualis sem-
 per his, qui illum vidissent, apparuit. Paulo ante mortem
 interrogante aliquo, *De sepultura quid iubes? Nolite labora-*
re, inquit, odor me sepeliet. Dicente autem illo: *Quid? nonne*
turpe avibus canibusque cibum iacere talis viri corpus? Quid,

πον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζῶεις τισὶ
 χρήσιμος ἔσσεσθαι. Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔβαψαν αὐ- 67
 τὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐπένησαν,
 καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὁπότε κάμνοι,
 ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἑστεφάνουν ἐς τιμὴν
 τοῦ ἀνδρός, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ
 ἐκαθέζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ τὴν ἐκφοράν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ
 ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. οὗτοι μέντοι
 ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα
 ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσαι· καὶ ἔστιν ἀπὸ
 τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος
 ἀνὴρ ἐγένετο.

ait, *nihil absurdi hoc, si mortuus etiam animalibus quibusdam
 utilis sim.* Verum Athenienses & publico illum funere ma-
 gnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam sedem, in
 qua acquiescere fessus solebat, adorabant, coronabantque
 honoris viro habendi causa, rati sacrum etiam esse, in quo
 sederat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin proce-
 deret, philosophorum praesertim. Hi quidem subeuntes fe-
 retro ad sepulcrum illum portarunt. Haec pauca sane de
 multis commemoravi. Et est de his quoque existimandi co-
 pia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

Ε Ρ Ω Τ Η Σ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

Ι ΛΥΚ. ΕΡΩΤΙΚΗΣ παιδιᾶς, ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ ἑωθινοῦ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὧτα· καί μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὐκαιρος ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἑρρῦη χάρις. ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεσθαι. ποθοῦσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίσθαι. πάνυ δὲ με ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἡ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ κατεύφρανε· ὥστ' ὀλίγου δεῖν

7 Ἀσθενὴς γὰρ) Ἄγαθ, καὶ φυσικῆς θεωρίας ἔχοντες τὸ χωρίον, ὅτι τὰ ἐν γένεσι πάντα διὰ τὴν τῆς ὕλης ἀσθένειαν, οὐχ οἷα τί ἐστιν ὑποστέγειν τὰ εἶδη ἐνδελεχῶς, οὐδὲ τῆς τοῦ ἰναγτίου ἐπιστάτου ἀνίπαφα, ἀλλ' ἡ πατρὸς παρουσία ὡς περὶ

τινα ἀνείν προμθεῖται τῆς ἀπὸ τοῦ ἰτέρου ἐγκόπου ἢ δὴ ἐνεργείας, ταύτη γὰρ δὴ, καὶ τῇ ἀνὰ μέρος ἐκατέρωθεν ὑπαλλαγῇ σάζεσθαι καὶ τὸ ὑποκείμενον ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ἢ δὴ κεκμηκὸς ἐπανάγοντος τοῦ ἐπιστάτου, τῇ τῶν ἰναγτίων καταδοχῇ. V.

A M O R E S.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

Lyc. **A**MATORIO lusu, Theomnefte sodalis, a mane inde implevisti mihi fatigatas ad perpetua seria aures; mihi-que vehementer eiusmodi remissionem sitienti, opportuna admodum fluxit hilarium sermonum tuorum venustas. Infirrior enim est animus, quam qui perpetuam contentionem ferre possit: desiderantque ambitiosi labores, gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me sane hoc matutino petulantium sermonum tuorum loquacitas, dulcisque suada oblectavit, ut parum abesset, quin Aristides

Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερ-
 κηλούμενος. ἄχθομαί τε, νῆ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλα-
 τὺς εὐρέθη σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καὶ σε
 πρὸς αὐτῆς ἀντιβολουμένῃ Ἀφροδίτῃς, εἰ περιττά με λέ-
 γειν ἔοικας, εἴ τις ἄρρην, ἢ καὶ, νῆ Δία, Θῆλυς ἐφεί-
 ται σοι πόθος, ἥρεμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ
 ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύον-
 τες. οὐκ ἄγνοεῖς δὲ δήπου τὸν θεὸν ὡς ὄξυς ἦν πρὸς Ἀ-
 φροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας
 προσήσεσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θεᾶττον ἂν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης κύ- 2
 ματα, καὶ πυκνὰς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ
 τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἐγὼ γ' οὖν ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπο-
 λελεῖσθαι φαρέτραν νομίζω, καὶ ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆ-
 ναι θελήσωσιν, ἀνοπλος αὐτῶν ἢ δεξιὰ γελασθήσεται.
 σχεδὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντίπαιδος ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφύβους

mihi viderer, Milesiis sermonibus supra modum oblecta-
 tus: atque fero moleste, per tibi tuos amores *iuro*, quibus
 latus adeo scopus inventus es, quod narrare defuisti: ac
 per ipsam te Venerem obsecro, (si forte vana me dicere
 putas) sive masculus aliquis, sive femineus tibi amor im-
 missus est, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam
 alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non
 ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem:
 lubentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas
 admissurus.

Theomn. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque
 nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem
 omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & si
 involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum
 dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore, quo e pue-
 rili aetate ad pubertati proximos transii, ab aliis cupidita-

κριβείς, ἄλλαις ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμίαις βουκολοῦμαι·
 διάδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι τοὺς προτέ-
 ρους, ἄρχονται δεύτεροι, κάρηνα Λερναῖα τῆς παλιμ-
 Φουῦς Ὑδρας πολυπλοκάτερα, μῆδ' Ἰόλεων βοηθὸν
 ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ οὐ σβέννυται πῦρ, οὕτω τις
 ὑγρὸς τοῖς ὀμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς
 αὐτὸν ἀρπάζων ἐπ' οὐδενὶ κόρῳ παύεται. καὶ συνεχὲς
 ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χάλος· οὐ
 γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις, οὐδὲ Λημνιάδων ἕρις, οὐδὲ Ἰπ-
 πολύτειον ἀγροικίαν ὀφρυώμενος, ὡς ἐρεθίσαι τῆς Θεοῦ
 τὴν ἀπαυστον ταύτην ὀργήν.

- 3 ΛΥΚ. Πέπαυστο τῆς ἐπιπλάστου καὶ δυσχεροῦς ταύ-
 της ὑποκρίσεως. Θεόμνηστε. ἄχθῃ γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ
 βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομί-
 ζεις, εἰ γυναιξὶν ὠραίαις, καὶ μετὰ παιδῶν τὸ καλὸν

1 Βουκολοῦμαι) Κατατρύχομαι.

V.

4 Ἰόλεων) Τὸν Ἰόλαον. G.

8 Οὐ γὰρ Ἡλιάδης) Διὰ τὴν Πα-
 σιφάν, ἐπεὶ Ἡλίου οὐσα ἐν μνήιδος
 Ἀφροδίτης ταύρου ἤρασαν. V.

9 Οὐδὲ Λημνιάδων ἕρις) Ἐπεὶ καὶ
 ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἐγκοτος Ἀ-
 φροδίτη γενομένη, εἴτα δυσώδεις αὐ-
 τὰς ποιήσασα, ἀποκρίτους αὐτὰς
 ποῖσαι τοὺς ἀνδρας αὐτῶν ἠτάγκη-
 σεν. V.

tibus post alias ludor. Succedunt sibi invicem amores, &
 ante adeo, quam priores definant, incipiunt alteri, Lernaea
 capita, renascentis illius Hydrae capitibus magis multipli-
 cia, nec Iolaum adiutorem admittentia. Neque enim igni
 ignis exstinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum in-
 fidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens fatietate
 nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare,
 quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie
 sum, neque Lemniarum offensionis reus, neque Hippo-
 lytea rusticitate superciliosus, ut irritaverim implacabilem
 hanc Deae iram.

Lyc. Define fictam hanc & molestam simulationem, Theo-
 mneste. Gravaris enim, hanc te vitam a Fortuna fortitum,
 ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros

ἐνθούτων ὁμιλεῖς· ἀλλὰ σοι καὶ καθαρσίῳν τάχα δεή-
σει πρὸς τὸ δυσχερές· οὕτω νόσημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος·
ἀλλ' οὐχὶ τοῦτον τὸν πολὺν ἐκχέας λῆρον, εὐδαίμονα
σαυτὸν εἶναι νομιεῖς, ὅτι σοι ὁ θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωρ-
γίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ' ἐμπορικὰς ἄλας, καὶ στρατιώτην
ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖστροι μέλουσί σοι,
καὶ Φαιδρὰ μὲν ἑσθῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθει-
μένη, διαπριδὼν δ' ἡσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τῶν γε
μὴν ἐρωτικῶν ἡμέρων καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει,
καὶ γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πόθου δάκνει· πειράσας μὲν γὰρ
ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλαυκας· ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρ-
εἶναι καὶ τὸ μέλλον. ἑναγχος γοῦν διηγούμενου σου τὸν
πολὺν, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἀρχῆθεν
ἠράσθης, ἱλαρὰ μὲν τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ τακερῶς
ἀνυγραίνοντο· τὴν Φωνὴν δ' ἴσην τῇ Λυκάμβου θυγα-
τρὶ λεπτὸν ἀφιδύνων, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σχήματος εὐθύς
5 Ἄλλας) Πλάτας. V.

pulchre florentes versati? Forte etiam piaculis tibi quibus-
dam opus erit ad difficilem adeo morbum: gravis enim
aegrimonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum
te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fato
Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve
in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac
laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cu-
ra in discrimen pexae. Ceterum amatoriorum desideriorum
ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis
mordet. Post experimenta enim speras: frueris iam potitus.
Aequae voluptati est praefens, ac futurum. Nuper enim cum
recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum
amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conie-
ctus molliter fluctuabant: vocem vero, qualis Lycambae
filiae fuit, blande suaviterque extenuans, ipso illo habitu

δῆλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς
μνήμης ἔρων. ἀλλ' εἴ τι σοι τοῦ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην
περίπλου λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ
Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῇ παράσχῃ.

- 4 ΘΕΟΜΝ. Βουφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ταῖς ἀκάπνοις, ὥς Φασι, τῶν θυσιῶν ἡμιστά τερπόμε-
νος. ἐπεὶ δ' αὐτοῦ τὴν ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν,
αἱ μὲν ἐμαὶ διηγῆσεις ἐξ ἑωθινοῦ παραταβεῖσαι κόρον
ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τῆς συνήθους μεθαρμοσαμένη
σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ Θεῷ συνδιημερευσατῶ. καὶ μοι γε-
νοῦ δικαστῆς ἴσος, ἐπεὶ μηδ' εἰς ἕτερόν σε τοῦ πάβους βέ-
ποντα ὀρῶ, ποτέρους ἀμείνονας ἢ γῇ τοὺς Φιλόπαιδας, ἢ
τοὺς γυναῖοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγὺς
ἐκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνῃ ταῖς ἐπ' ἀμφοτέρας
πλάστιγξι, ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὧν,
ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἵρήσῃ. πάντα

statim declarabas, te non ipso modo, sed eorum quoque
amare memoriam. Sed si quae tibi de illa Venerea circum-
navigatione sunt reliquiae repositae, ne quid occulta, ve-
rum perfectam Herculi victimam praesta.

Theomn. Ille quidem Deus, Lycine, solidos boves vo-
rat, & victimis sine fumo, ut aiunt, minime delectatur.
Quandoquidem autem annum illius diem festum fermone
honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae sa-
tietatem habent. Tua vero Musa a consueto studio ad aliud
quasi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc
diem transigat: fiasque mihi aequus arbiter, cum in neu-
trum te morbum proclivem videam, quos meliores putes,
puerorumne amatores, an eos, qui feruntur in muliercu-
la? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina
utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero,
qui extra causam sis, incorrupto iudice, ratiocinatione,

δὴ περιελὼν ἀκκισμὸν, ὧ Φιλότης, ἦν πεπίστευκέ σοι
ψῆφον ἢ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἤδη Φέρε.

ΛΤΚ. Παιδιάς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῇ τὴν
διήγησιν ἢ δ' ἐπαγγέλλεται τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ'
οὖν ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι
λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ἐξ ὅτου δυοῖν ἀνδροῖν ἀκηκοῶς,
περὶ τούτοις συντόνως ὡς ἀμιλλωμένοι, ἐτι τὴν μνήμην
ἐναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πά-
θη, καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς αὐπνός ὢν,
διττοὺς ἀρτυσαι μισθοὺς,

Τὸν μὲν βουκολέων, τόνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.
ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφύως παιδικοῖς ἤδετο, τὴν θήλειαν Ἀ-
φροδίτην βάραβρον ἡγούμενος, ὁ δ' ἀγνέων ἐρωτος ἄρρε-
νος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν οὖν μαχομένοι παθοῖν

1 Ἀκκισμὸν) Προσπίπτειν. V.
5 Ὑπογυίου) Ἐκ τοῦ ἐγγὺς ὑπό-
γυιου, ἐγγύτερον, πρόσφατον, νεώ-
στε γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου καὶ

μετ' ὀλίγου. V.
8 Ἐναυλον ἔχω) Οὐ πρὸ πολλοῦ
μνημονευομένην ἢ ἐνηχουμένην. V.
10 Ἀρτυσαι) Λαμβάνει, δέχη. V.

quod melius est, eliges. Omni igitur resecta dissimulatione,
sodalis, quem tibi calculum iudicium de meis amoribus per-
mifit, eum iam ferto.

Lyc. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tracta-
tionem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim
nuper manum operi admovi, ac scio, valde *id quidem se-
rium*, ac minime ludi, ex quo duo viros audiui de hisce
rebus, quanta potest contentione, certantes, cuius memoria
aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum
sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est,
pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam candida pascens:

sed alter supra modum puerorum oblectabatur amoribus,
barathrum indicans Venerem muliebrem; alter purus ab
amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter es-

ἀγανοθετήσας ἄμιλλαν, οὐδ' ἂν εἰπεῖν δυναίμην, ὥς ὑπερευφράνθην. καί μοι τὰ τῶν λόγων ἵχνη ταῖς ἀκοαῖς ἔνεσφράγισται σχεδόν, ὥς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν ἐπιτιμώσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος, ἀπαρ' ἀμφοῖν ἤκουσα λεγόντων, κατὰ τὸ ἀκριβὲς ἐπέξειμί σοι.

ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε ἀπαναστὰς ἔνθεν, ἀπακτικρὺ καθεδῶμαί σου,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰεῖδων.

σύ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφορᾶς, μελωδία περαίνειν.

- 6 ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανοοῦμένῳ ταχυναιούτῳ σκάφος εὐτρέπιστο, τούτων τῶν δικρότων, οἷς μάλιστα χρῆσθαι Λιβυρνοὶ δοκαῶσιν, ἔθνος Ἰωνίῳ κόλπῳ παρωκισμένον. ὥς δ' ἐνῆν, πάντας ἐπιχωρίους θεοὺς

12. Δικρότων.) Δίχροτα, διήρη, πλοῖα μοῖρη ἔστιν, ἃ καὶ δίχροτα κατεσκευάσαντο. Τινὰ δὲ καὶ ἐκ πύργων καὶ ἐκ τῆς πύργου ἐκατέρωθεν πηδάλιους ἵαχυντο· ὅπως αὐτοὶ τε μὴ μεταστρεφόμενοι καὶ ἐπιπλέω-

σι καὶ ἀναχωρᾶσι. καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκ τῶν πύργων καὶ ἀπὸ πλοῦ αὐτῶν σφάλῃσι. V. In altero Vossiano haec tantum legas: Δικρότων.) Δίχροτες ἢ δύο εἰς αἰῶς ἔχουσιν.

fem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non possum, quam incredibiliter delectatus sim. Atque fermorum mihi illorum vestigia, velut sigillo quodam, impressa sunt auribus, quasi modo dicta essent. Quare deposita statim omni reprehensionis tuae occasione, quae utrisque dicentibus audiui, accurate tibi enarro.

Theomn. At ego paulum hinc discedens e regione tibi confidebo,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen.

Tu vero iam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concertationis, cantu perage.

Lyc. Versus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium sinum gens habitans.

προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἱλεω συνεΦάψασθαι τῆς
 ἀποδῆμου στρατείας ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' ἄστεος ὀρικῶ
 ζεύγει κατήειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς παραπέμπον-
 τὰς με δεξιωσάμενος, (ἡκολούθει δὲ παιδείας λιπαρῆς
 ὄχλος, οἱ συνεχῆς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀνιαρῶς διεζεύγνυν-
 το) τῆς πρύμνης γοῦν ἐπιβὰς ἐγγυὺς ἑμαυτὸν ἰδρύσατο τοῦ
 κυβερνήτου. καὶ ῥοθίῳ τῶ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν
 ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατόπιν ἡ-
 μᾶς ἐκύμαινον αὖραι, τὸν ἰστὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἀπά-
 ραντες καρχησίῳ τὸ κέρας προσεστείλαμεν. εἴτ' ἀθρόας
 κατὰ τῶν κάλων τὰς ὁδὸνας ἐκχέαντες, ἡρέμα πιμπλα-
 μένου τοῦ λίνου, κατ' οὐδέν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ροί-
 ζῳ διήπτάμεθα, βαρὺ τοῦ κύματος ὑποβρυχομένου περὶ
 τὴν σχίζουσαν αὐτὸ πῶραν. Ἀλλ' ἂ γε μὴν ἐν τῷ με- 7
 ταξὺ παράπλῳ σπουδῆς ἢ παιδιᾶς ἐχόμενα συνιένεθῃ,
 καιρὸς αὖ πάνυ μηκύνειν. ὥς δὲ τῆς Κιλικίας τὴν ἑφ' αὐτὸν
 16 ἑφ' αὐτὸν) Παραβαλαττίας. V.

Quantum vero licebat, patrios Deos omnes. cum adora-
 sem, & Iove hospitali invocato, ut volens propitius pere-
 grinam militiam una capefferet, mulis iunctis ab urbe ad
 mare descendendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant,
 (sequebatur autem assidua eruditionis [eruditorum.] turba,
 qui perpetuo mecum versati cum molestia iam disiunge-
 bantur) & puppim conscendens prope gubernatorem affe-
 di. Atque remorum impetu brevi tempore de terra in al-
 tum evecti, cum etiam post nos auræ fluctus vehementer
 moverent, malum ex media navi, e carchesio autem an-
 tennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes
 vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui
 nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter cir-
 ca findentem illum proram remugiente. Verum quæ inter
 illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non ni-
 mis producenda sunt. Cum vero maritimam Ciliciæ par-

ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τοῦ Παμφυλίου κόλπου, Χελιδονέας ὑπερβέοντες, οὐκ ἀμοχθεῖ τοὺς εὐτυχεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ὄρους, ἐκάστη τῶν Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενούμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ χαίροντες· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφές εὐδαιμονίας ὁράται λείψανον ἄχρι τῆς Ἡλιάδος ἀψάμενοι Ρόδου, τὸ συνεχές τοῦ μεταξὺ πλοῦ
 8 διαναπαύσασθαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν. Οἱ μὲν οὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπᾶσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, κατὰ σχολὴν ἐβάδιζον, ὑπερφυοῦς ἀπολαύσεως ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριῶν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοᾶς, ἐκάστην γραφὴν κατώπτειον, ἅμα τῷ τέρποντι τῆς οὔφους, Ἡρωϊκοὺς μύθους ἀνανεούμενος. εὐθὺ γὰρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήνησαν, ὀλίγου δια-

6 Ἡλιάδος) Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ἢ Ρόδος ἀνέκειτο. καὶ ὅπως πολλὸς ὁ λόγος. M.

14 Ἀνανεούμενος) Ἀνανεάσας, ἀνακαινίσας, ἀναμνησθεῖς, ἀναγείρας, εἰς ἑννεῖαν ἐλθὼν. V.

tem praetervecti Pamphylium sinum attigissemus, superatis non sine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad singulas Lyciae urbes devertimus, sermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum spectantur reliquiae: donec sacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam, quae adhuc fuerat, navigationem intermittere aliquantum decrevimus. Remiges igitur, subducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hospitium mihi e regione aedis Bacchi paratum esset, otiose incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Est enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque confidero, cum visus oblectatione Heroicas simul instaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui par-

Φόρου πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασία προϋλάμβανον. Ἦδη δὲ τῆς θέας ἄλις ᾧ ἔχοντι, καὶ διανοουμένῳ μοι βαδίζειν οἰκαδὲ, τὸ ἥδιστον ἐπὶ ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήβεις, εὖς οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλὰκις ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφαιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐνωραϊζόμενον· ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τροπον ἀπλοϊκόν. προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προϊστάτο, καὶ ταυτησὶ τῆς ἀγοραίου ρητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός, οὐδὲ ἄλλο τι μοι δοκεῖν τὰς παλαιότρας ἀγαπῶν, ἢ διὰ ταῦς παιδικούς ἔρωτας· ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόχτο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλά καὶ Προμηθεὶ κατηράτο. πῶρῳθεν οὖν ἰδὼν ἐκάτερός

ᾧ Κομμωτικῆς) Κομμωτικῆς, ἥν κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ ἀπὸ τοῦ κόμπου, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ περιεργίας κόσμος, καὶ κομμωτικὸν κόπτω, κόμμος ὁ κοκομμένος τρι- εὐδύτερος. V.

va intercedente mercedula omnem mihi historiam enarrarent: pleraque autem & ipse coniectura praecipiebam. Iam fatiatus eram spectaculo, iam domum ire cogitabam, cum, quod iucundissimum est in peregrina regione, lucrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbiteror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem iuvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis, quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; & una cum illo Callicratidem Atheniensem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob causam amans, ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus: odio autem feminei sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo

με, γήθους καὶ χαρᾶς πλέοι προσέδραμον. εἴθ' ὅποια Φο-
 λεῖ, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερος ἡξίου με.
 καὶ γὰρ Φιλονεικούντας ὁρῶν περαιτέρω, τὸ μὲν τήμερον,
 εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς
 ἔχον ἐστὶν ὑμᾶς παρ' ἡμῖν Φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν
 ἐγεῖρητε. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐνταῦθα ἢ
 τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἀμοιβαίως ἀνθεστιάσετέ με
 10 κλήρῳ διακριθεῖς ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα. Καὶ κείνην μὲν
 τὴν ἡμέραν εἰσιτάρχουν ἐγὼ, τῇ δ' ἐπιούσῃ Καλλικρα-
 τίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρικλῆς. ἐώρων δὴ καὶ παρὰ
 τὴν ἐστίασιν ἐναργῇ τῆς ἑκατέρου διαθέσεως τεκμήρια. ὁ
 μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφους παῖσιν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς
 οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρῶτον ὑπο-
 γραφέντος αὐτοῖς χροῦ παραμένοντες. ἐπειδὴν δὲ ἰούλοις
 αἱ παρεῖαι πυκασθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι
 χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρίκλεις γέ μὴν πο-

11 Ἑστίασιν) Συμπόσιον. V.

me cum conspexissent, gaudio & laetitia pleni accurrunt:
 tum, ut affolet, complexi, ad se quisque venire me postu-
 lant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem,
Hodie, inquam, vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne ma-
 iorem tollatis rixam: proximis vero diebus, tres enim hic aut
 quatuor decrevi manere, vicissim mihi coenam praebebitis: uter
 autem prior, sorte decernetur. Placent ista. Itaque illo die con-
 vivator ego, postridie Callicratidas, & post ipsum Charic-
 les. Animadverti autem etiam in convivio manifesta ani-
 mi utriusque indicia. Nam Atheniensis formosis pueris erat
 instructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui
 nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum
 manerent; cum primum vero prima barba densarentur ge-
 nae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitteren-
 tur. Verum Chariclem multus saltatricularum & musica-

λὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἶπετο, καὶ πᾶν
τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν.
ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῇ παρόντος, εἰ μὴ τί που νήπιον, ἢ γέ-
ρων ὑπερήλιξ ὀψοποιὸς ὀφθείη, τοῦ χρόνου ζηλοτυπίας
ὑπεψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ'
ικανὰ τῆς ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε
μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν,
οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἦν
ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐβελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην.
διανοοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί. Καὶ 11
δόξαν ἡμῖν Κνιδῶ προσηρμίσαι κατὰ θεῶν, καὶ τὸ Ἀ-
Φροδίτης ἰδεῖν ποθήσαντες ἱερόν· ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς
Πραξιτέλας εὐχερείας ὄντως ἐπαφροδίτου· ἡρέμα τῇ γῇ
προσπνέχθημεν, αὐτῆς, οἴμαι, τῆς θεοῦ λιπαρᾶ γαλήνῃ

3 Ἀκαρῇ) Ἀκαρῆς, βραχὺ, ὀξύ.
δ' οὐχ οἶόν τε χεῖραι. ἀκαρῶς,
ἐπίρρημα, ἐν βραχείᾳ ὥρα, ἐν ἀτά-
μῳ. V.

7 Ἀψιμαχίαι τινὲς) Συναφαι

μάχης. V.

9 Ἀνάγεσθαι) Ἀνάγεσθαι λί-
γομιν τὴν ναῦν, ὥστε ἀπὸ γῆς εἰς πύ-
λαγος ἔρχεται. V.

10 Ἀπαίρειν) Παραγενέσθαι. V.

rum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae
Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo prae-
sente, nisi forte alicubi infans, aut ventulus coquus videre-
tur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non
caderet. Erant igitur ista quoque, uti dixi, satis aperta sen-
tentiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tem-
pus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non
tamen ut exitum haberet disputatio. Verum cum disceden-
di tempus esset, navigationis illos socios, quod sic vellent,
assumsi: cogitabant enim non minus, quam ego, in Italiam.
Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi causa, &
templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in
illo Praxiteleae artis opus revera venustum: paulatim ad
terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate

πομποστολούσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ἔμελλον αἱ συνήθεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἐκ-
τέρωθεν ἐξαΐαμενος, κύκλῳ περιήειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀ-
γελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν
Ἀφροδίτῃς πόλει. στοὰς δὲ Σωστράτου, καὶ τᾶλλα,
ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ἐπὶ
τὸν νεῶν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νῶ μὲν ἐγὼ τε καὶ
Χαρικλῆς πάνυ προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ἐπὶ
Θέαν Θήλειαν, ἄκων ἥδιον ἂν, οἶμαι, τῆς Κνιδίας Ἀ-
φροδίτης τὸν ἐν Θεσπιαῖς ἀντικαταλλάζόμενος ἔρωτα.

- 12 Καί πως εὐθύς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένουσ' Ἀφροδίσιος
προσέπνευσαν αὖραι. τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγο-
νον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς
ἐν Ἀφροδίτῃς, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἀ ταῖς
κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρῳ βρύοντα τὸν περίξ ἀέρα
συνωρόφουν. περιττόν γε μὴν ἢ πυκνόκαρπος ἐτεθῆλει

navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu consue-
to occupatis, ego amatorium illud par utrinque suspensum
ducens brachiis, in orbem Cnidum circumibam, non sine ri-
su figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps.
Cum autem Sostriati porticus, & quae oblectare nos pote-
rant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum pro-
gredimur, nos quidem, id est, ego & Charicles, lubenti ani-
mo: Callicratides autem tanquam ad muliebres spectaculum,
invitus; qui iucundius, puto, pro Cnidia Venere eum, qui
Thespiis est, Cupidinem permutaturus fuerat. Et ab ipso sta-
tim conspecto Venerae velut aurae nobis adspirabant. Sub-
divalis enim area maiorem partem non in sterile solum po-
litis lapidum tabulis strata; sed tanquam in Veneris *sacro*
torum erat mansuetorum fructuum fertile, cum arbores vi-
ridantibus comis in longinquum usque exuberantes, cir-
cumiectum aërem quasi tecto concluderent. Praeter cete-

μυρρίνη, παρὰ τὴν δέσποιναν αὐτῆς, δαψιλῆς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους μετείληχεν. οὐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνου πολὺα καθαύαινε, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ᾠρια. τούτοις δ' ἀνεμέμικτο καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγωνα, τὴν δ' εὐμορφίαν ἔχοντά καρπὸν, κυπαρίττων γε καὶ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, καὶ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἡ τῆς Θεοῦ πάλαι Φυγᾶς Δάφνη. παντὶ γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ Φίλερος προσείρπυε κίττος· ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς κατήρηγτο βότρυσι. τερπνότερα γὰρ Ἀφροδίτῃ μετὰ Διονύσου, καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκρατον· εἰ δ' ἀποζευχθεῖεν ἀλλήλων, ἥττον εὐφραίνουσιν. ἦν δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαι παλινσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν,

4 Σφριγῶν) Νεάζων. αὐξων. σφύζων. βράζων. εὐσματῶν. ἀκμάζων. ἀνθῶν. V.

ibid. Κλωσὶν) Κλάδοις. V.

ibid. Ὀρια) Κατὰ καιρὸν. V.

5 Ἀγωνα) Ἀκαρπα. V.

10 Ἀμφιλαφεῖς) Ἀμφιλαφές, κατάσχιον, ἱκατέρωθεν βοηθούμενον. ἀμφιλαφὴ διπλοῦν, τεχνικὸν τε καὶ σοφιστικόν. ἀμφιλαφές, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἴστί. V.

ras illa denso fructu myrtus suam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem sortitae sunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, sed sub ipso maturitatis fastigio novis luxuriantes ramis tempestivae erant. His immixtae erant steriles alioquin, sed pulchritudinem pro fructu habentes, cupressorum platanorumque proceritates aëriæ, & cum illis transfuga iam Veneris olim fugitiva eius Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitiose amatoria illa hedera adreperat. Densis vitibus crebrae pendebant uvae: iucundior quippe cum Baccho Venus, misericorque se, quod utrinque suave est, patitur; seiuncti a se invicem minus oblectant. Erant, qua densior umbrosiorque silva, hilares coenationes pro his, qui convivia ibi

εἰς ἃ τῶν μὲν αἰσθητικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· αἰθρόους δ' ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὄντως Ἀφροδισιάζοντες. Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τοῦ νεῶ παρήειμεν. ἡ μὲν σὺν θεῷ ἐν μέσῳ καθίδρυται, Παρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιστον ὑπερήφανον· καὶ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, οὐδεμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχούσης, γεγύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ λεληθότως ἐπικρύπτειν. τοσοῦτό γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἰσχυσε τέχνη, ὥστε τὴν ἀντίτυπον οὕτω καὶ καρτεράν τοῦ λίθου φύσιν ἐκάστοις μέλεσιν ἐπιπρέπειν. ὁ γοῦν Χαρίκλῆς, ἐμμανές τι καὶ παράφορον ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε, θεῶν ὁ διὰ ταύτην δέβεις Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμὼν, λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυνατόν ἐκτείνων τὸν αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφειστώς ὁ Καλλικρατίδας κατὰ νοῦν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' ἀμφίθυρος αὐτῆς ὁ

8 Παρὰ λεληθός) Λάθρα. V. 10 Ἀντίτυπον) Ἐναντίον. V.

agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant; frequens autem popularium turba festos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant. His plantis satis oblectati, intus in ipsum templum ingressi sumus. Dea igitur in medio collocata est, e Pario marmore, pulcherrimum ac superbum opus, rictu aliquantulum hiascente subridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil testa, vestitu nullo circumposito, nudata est, nisi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars statuarum hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quasi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatissimus*, inquit, *Deorum vincis propter hanc Mars!* & accurrens simul adpressis labiis, protensa quantum poterat cervice, illam deosculatur. At silentio adstans Callicratides intra animum admiratur. Est autem utrinque aperta illius aedicula,

νέως, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ
νότου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας
οὖν ἐστὶ τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τὴν ὅπισθεν εὐμορ-
φίαν διαβρῆσαι. Δόξαν οὖν ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ 14
κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν. εἴτ' ἀνοιγείσης τῆς θύ-
ρας ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος εἶναι πεπιστευμένου γυ-
ναίου, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν
Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ
μέρη τῆς θεοῦ κατώπτευσεν, ἀβρόως πολὺ τοῦ Χари-
κλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, ὅση μὲν τῶν
μεταφρένων εὐρυθμία, πῶς δ' ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες,
ἀγκάλισμα χειρόπληθες ὡς δ' εὐπερίγραφοι τῶν γλου-
τῶν αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦνται, μήτ' ἄγαν ἐλλιπεῖς αὐ-
τοῖς ὁστέοις προσεσταλμέναι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκε-
χυμέναι πλῆθ' αὐτῶν δὲ τοῖς ἰσχύοις ἐνεσφραγισμένων
ἐξ ἐκατέρων τύπων, οὐκ ἂν εἴποι τις ὡς ἡδύς ὁ γέλως,

volentibusque accurate contemplari Deam, licet, a tergo
etiam & sic, ut nulla eius pars admirationi non exponatur.
Facile ergo est per alteram ianuam accedentibus eam
etiam, quae a tergo est, pulchritudinem perspicere. Cum
ergo placuisset totam videre Deam, ad posticum aediculae
transivimus. Tum aperta ianua per mulierculam, cui
clavium credita custodia erat, subitus nos stupor ad tantam
pulchritudinem corripuit. Atheniensis igitur, qui otiose
paulo ante spectasset, pueriles Deae partes contemplatus,
repente furiosius etiam, quam Charicles, exclamavit,
*Hercules! quanta dorsi concinnitas, quam aptum ad amplexandum,
manusque implendas latus. Quam venuste circumscriptae
clunium carnes sinuantur, neque deficientes nimium, & ipsis ad-
strictae ossibus, neque in nimiae molis pinguedinem effusae. Lacu-
marum autem, coxis ipsis utrinque impressarum, nemo dixerit*

μηροῦ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τεταμένης ἄχρι ποδός, ἡ-
 κριβωμένοι ρυθμοί. τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ
 Διὶ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ· παρὰ μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν
 ἐγὼ διακονουμένης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐν θεαστικῶς ταῦτα
 τοῦ Καλλικρατίδου βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφό-
 δρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ ρέον
 15 ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων. Ἐπεὶ δὲ τοῦ θαυμά-
 ζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ἐπὶ πατέρου μηροῦ σπῖ-
 λον εἶδομεν, ὥσπερ ἐν ἐσθῇτι κηλῖδα. ἤλεγχε δ' αὐτοῦ
 τὴν ἀμορφίαν ἢ περὶ τᾶλλα τῆς λίθου λαμπρότης. ἐγὼ
 μὲν οὖν πιθανῇ τάληθες εἰκασία τοπάζων, Φύσιν ὥρμη
 τοῦ λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι. πάθος γὰρ οὐδὲ τούτων
 ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις κα-
 λοῖς, ἢ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλῶσθαι
 Φυσικὴν τινα κηλῖδα νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ Πρα-
 ξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τοῦ λίθου τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς

*quam suavis sit risus; femorisque & tibiae recta linea ad pedem
 usque protensae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes
 in coelo Iovi nectar ob id ipsum suavius infundit: ab Hebe equi-
 dem ministrante potum non acceperim. Fanatico more ista cla-
 mante Callicratide, prae nimio stupore Charicles tantum
 non dirigit, molli quadam tabe se diffuere natantibus ocu-
 lis confessus. Cum vero ipsa fatietas videndi admirationem
 absterfisset, labem in altero femore vidimus, ut in veste
 maculam, cuius deformitatem reliquus saxi candor argue-
 rer. Atque ego quidem probabili coniectura verum colligens,
 lapidis ingenium esse, quod videbamus, putabam. Neque enim
 haec talia quoque morbi & vitii omnis expertia sunt, multumque
 his, quae summo gradu pulchra esse poterant, fortuna obstat.
 Nigrum ergo naturalem quendam naevum adpersum ratus,
 in hoc ipso admirabar Praxitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae*

ἦττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσιν ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ
 παρεστῶσα πλησίον ἡμῶν ζάκορος ἀπίστου λόγου και-
 νὴν παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμευ γένους
 νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλὰ-
 κίς ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρα-
 σθῆναι τῆς Θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα
 τῷ ναῷ, κατ' ἀρχὰς ἔχειν δεισιδαίμονος ἀγιστείας δόκη-
 σιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἐωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων
 τὸν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μετὰ δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴ-
 καδε, τήνθ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς Θεοῦ καθεζόμε-
 νος, ὁρᾷς ἐπ' αὐτὴν διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς
 ἀπῆρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομέ-
 νης λαλιᾶς ἐρωτικαὶ διεπεραίνοντο μέμψεις. Ἐπειδὴν δὲ 16
 καὶ μικρὰ τοῦ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσειε,
 προσειπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους Λι-

2 Ζάκορος) Ζάκορος, νεώκορος.
 καὶ ὁ ὑπέρτης ἢ ὁ ἱερεὺς ἢ τὸν ναὸν
 σαρῶν, κορεῖν γὰρ τὸ σάειν παρ'

Ἀττικοῖς. V.

7 Ἀγιστείας δόκησιν) Ἀγιστύνη.
 καθαρότης. λατρεία. V.

minus deprehendi possent, abscondisset. Verum adstans pro-
 pe nos aeditima incredibile dictu novamque nobis histo-
 riam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili iuven-
 nem, (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui
 saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis
 auspiciis incidisse: qui cum totos dies in templo transige-
 ret, initio superstitiosae venerationis opinionem sustinuisse.
 Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ven-
 titabat, & post occasum denique invitatus domum redibat,
 totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam
 perpetuo oculorum coniectus, defigebat. Obscuri autem ser-
 mones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae perage-
 bantur. Si quando vero fallere parumper amorem suum
 vellet, allocutus ante Deam, atque quatuor talis de dama

Lucian. Vol. V.

S

βυκῆς δορκὸς ἀπαριθμήσας, διεπέττευε τὴν ἐλπίδα· καὶ βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοποῦ, μάλιστα δ' εἴ ποτε τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολήσσειε, μηδένος ἀστραγάλου πεσόντος ἴσω σχήματι, προσεκύνει, τῆς ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ', ὅποια Φιλεῖ, Φαύλως κατὰ τῆς τραπέζης ῥίψειεν, οἷδ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀνασταίεν, ὅλη Κνίδα καταράμενος, ὡς ἐπ' ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, καὶ κατηφεί, καὶ δι' ὀλίγου συναρπάσας, ἑτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλεόν αὐτῷ τοῦ πάθους ἐρεθιζομένου, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου Φλοιὸς Ἀφροδίτῃν καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διὶ Πραξιτέλῃ, καὶ πᾶν ὃ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἶκοι φυλάττατο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῆς θεοῦ. πέρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ἐπιτάσεις ἐπενουήθησαν· εὐρέθη δὲ τόλμα τῆς ἐπιθυμίας μαστροπός. ἤδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἡλίου κλίνοντος, ἥρέμα λαβὼν τοὺς παρόντας

1 Δορκὸς) Dorcadis. G.

Africana in mensam numeratis, iactu spem suam experiebatur. Et si ex sententia iactasset, maxime, si quando ipsam Deam [Venerem] iecisset, nullo talo eadem facie caderente, adorabat, suae se cupiditatis compotem futurum putans. Sin, ut fieri solet, male iactasset in mensam, iique sinistro omine starent, toti maledicens Cnido, tanquam in tristi & incurabili calamitate, interiecto tamen parvo tempore corripiens denuo; priorem infelicitatem emendabat. Iam vero magis irritato morbo, paries insculpi omnis, unusquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Iuppiter in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Iam enim ad occasum inclinato sole, sen-

ὅπισθε τῆς θύρας παρεισέρρῃ, καὶ στὰς ἀφανὴς ἐνδο-
 τάτῳ, σχεδὸν οὐδ' ἀναπνέων ἡτρέμει, συνήθως δὲ τῶν
 ζακόρων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσσάμενων, ἐνδὸν ὁ και-
 νὸς Ἀγχίσσης καθεῖρκετο. καὶ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ
 τόλμαν, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν διηγοῦμαι; τῶν ἐρω-
 τικῶν περιπλοκῶν ἵχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ᾤφθη, καὶ
 τὸν σπῖλον εἶχεν ἡ θεὸς, ὣν ἔπαθεν ἔλεγχον. αὐτόν γε
 μὴν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημῳδὸς ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ
 πετρῶν, Φασιν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα,
 παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι. Ταῦτα τῆς ζακόρου διηγου- 17
 μένης, μετὰ τοῦ λόγου διαβοήσας εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,
 Οὐκοῦν τὸ θῆλυ, καὶ λίθινον ἦ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις
 ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτον κάλλος; ἂρ' οὐκ ἂν ἡ μία νύξ τῶν
 τοῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλι-
 κρατίδας, Οὐδέπω, Φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρικλεῖς, εἰ
 πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν

sim, clam praesentibus, post ianuam correpsit, & stans
 occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit.
 Aeditimis autem pro more extrorsum ad se ianuam trahen-
 tibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim in-
 fandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarrat?
 amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdum con-
 specta sunt, & maculam habet Dea, eorum, quae passa est,
 indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert
 sermo, aut per petras, aiunt, aut in pelagios fluctus prae-
 cipitem, omnino e conspectu hominum abiisse. Haec nar-
 rante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Cha-
 ricles, Ergo, ait, femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid ve-
 ro si quis animatam eiusmodi pulchritudinem videat? Nonne una
 illius nox Iovis sceptris aestimetur? Subridens autem Callicra-
 tides, Nondum, inquit, Charicles, novimus, an multas id ge-
 nus narrationes audituri simus, cum erimus Thespiiis. Et nunc

Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δεῖγμα. πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γάρ, ὡς ὁ ἐρασθεὶς νεανίας, παννύχου σχολῆς λαβόμενος, ὥσθ' ὅλην τοῦ πάβους ἔχειν ἔξουσίαν κορεσθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βουληθεὶς, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτουμένων λόγων, τὸν συμμιγῇ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἐταῖροι, τῆς κατὰ κόσμον ἔχασθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπής ἐστι νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης Φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτὸς ἐαυτοῦ δοξῆς ἐκάτερος ἀποτείνασθε· καὶ γὰρ οὐδέπω καιρὸς ἐπὶ ναῦν ἀπιέναι· τῇ δὲ σχολῇ καταχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, καὶ μετὰ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδὴν.

1 Θεσπιαῖς) Πόλει. V. Proditur Praxitelis Ἔρως ἐν Θεσπιαῖς εἶναι· quem sculpsit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic existens, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo pro-

fecti sunt ad videndum Cupidinem. G.

8 Ἀκρίτων) Ἀδιακρίτων. G.

13 Ἀποτείνασθε) Ἐχτείνασθε. φιλονεικεῖτε. V.

iam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Quis istuc? interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratides, cum diceret, Amatorem illum iuvenem, totius noctis otiosam usuram natum, adeo ut integram exsatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori eam parte esse feminam. Multis igitur indiscretis incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tumultum sedans, Viri, inquam, sodales, modestum servate disputandi ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sententia contendite. Etenim tempus nondum adest eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad eiusmodi, quod cum

ὑπεκστάντες οὖν τοῦ νεῶ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ἐπιφοιτῶν ὄχλος) εἰς ἓν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνωμεν, ὅπως δι' ἡρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν ἅπτ' ἂν ᾦν βουλομένοις, ἐξῇ μεμνήσθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὐθις ἡμῖν περὶ τῶν ἴσων διοχλήσει. Καλῶς ἔδοξα 18 ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταίνεσάντων, ἐξήειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, οὐδεμιᾶς με πιεζούσης Φροντίδος· οἱ δ' ἐπὶ συννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκείψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιούμενοι Πλαταιᾶσιν. ἔπει δ' ἤκομεν εἰς τὴν συνηρεφὲς καὶ παλίνσκιον, ὦρα θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδὺς, εἰπὼν, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν ὑπερηχοῦσι τέττιγες, ἐν μέσῳ πάντῳ δικαστικῶς καθεζόμεν, αὐτὴν ἐπ' αὐταῖς ὀφρῦσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προβεῖς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρίκλῆς ἐλελόγχει πρότερον, εὐθὺς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου

10 Συνηρεφὲς) Ἐστειγασμένον. V.

delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo; (quando quidem multa turba religionis causa affluit) in coenationum unam devertamus, ut otiose audire & dicere, quaecunque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus molestum nobis futurum. Recte ista dicere visus sum, & comprobantibus illis egressi sumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi, qui magnam intra se commentationem sursum deorsum volverent, quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati essemus ad tecta undique & umbrosa ipso aestatis tempore sedilia, suavis locus, dicens ego, etenim in cacumine iucundum quiddam cicadae strepunt, in medio, plane iudicis in morem, confedi, ipsam in ipsis superciliis Heliaeam praeferens. Cum vero fortem utrisque, de eo, uter prior diceret, proposuisssem, & Charicles priorem locum sortitus esset, eum statim ingredi orationem iussi. At

- 19 διεκελευσάμην. Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ἐπισχών, ἄρχεται τῇ δέ πη, Σέ, δέσποινα τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σέ βοηθὸν αἰ ἐμαὶ δεήσεις καλοῦσιν· ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, καὶ βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιστάξης, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι περιττῶς σου δέονται· σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μήτηρ· ἴθι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ θήλεια· χάρισται δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὥς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' οὖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως πρῶτόρριζον, ὣν ἀξιώ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱεράν τῶν ὅλων Φύσιν, ἣ τὰ πρῶτα πηξάμενη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, αἶρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἀλλήλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐξωογόνησεν ἐμψυχον. ἐπισταμένη δ' ὅτι θνητῆς ἐσμεν ὕλης δημιουργημα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἐκάστῳ καθείμαρται, τὴν ἐτέρου Φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμψυχώσατο,

ille, dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, sic fere exoritur: Te, Domina, causae pro te, Venus, dicendae, adiutricem preces meae advocant. Cuicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae suadellae adsperseris, illico perfectissimum est. Amatorii autem sermones praeter cetera te indigent: tu enim germanissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, quae es ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum, quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico univerforum naturam, quae, prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commixtione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius

καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν αἰὲ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἄπορον ἐξ ενός τι γεννᾶσθαι, διπλὴν ἐν ἐκάστῳ φύσιν ἐμμηχανήσατο. τοῖς μὲν γὰρ ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι δοχεῖον ἀποφῆνασα. κοινὸν οὖν ἀμφοτέρῳ γένει πόθοι ἐγκερασαμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμόν ἀνάγκης ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἐκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀρρενοῦσθαι, μήτε τ' ἄρρεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. διὰ τοῦθ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. θυῶν δ' ὀνομάτοιν σεβασμίῳιν πᾶσαι τιμαὶ μένουσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνοῦντων. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔβ' ἡρώϊκά φρονῶν ὁ βίος, καὶ 20

esset, machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea, quae nascuntur, admensa est, ut mutuis successionibus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in unoquoque genere naturam machinata est, maribus suas seminum conjunctiones largita, feminam autem velut receptaculum geniturae constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebne genus praeter naturam affeget virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionibus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus venerabilibus honores omnes tribuuntur, *hominibus* ex aequo patri matrem etiam adorantibus. Initio igitur, cum Heroi-

τὴν γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγγίγοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καταβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων ἔτεμεν. εἶθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τὴν φύσιν αὐτὴν παρηνόμησε· καὶ τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία φύσις· αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὁρῶντες, οὐθ' ἂν δρῶσιν, οὐθ' ἂν πάσχουσιν, ἡδοῦντο· κατὰ πετρῶν δέ, φασιν, ἀγόνων σπείραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντι-

21 κατηλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν. Τούτοις γε μὴν ἐς τοσοῦτον τυραννικῆς βίας ἡ τόλμα προέκοψεν, ὡς μέχρι σιδήρῳ τὴν φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τῶν δ' ἀρρένων τὸ ἄρρεν ἐκ-

cis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo coniuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paulatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas quasdam vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescabant, atque per sterilia, quod aiunt, saxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent; marium-

κενώσαντες, εὔρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς, ἵν' ἐπιπλέον ὥσι παῖδες, οὐδ' ἔτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἰνίγμα διπλῆς φύσεως, οὐτ' εἰς ὃ γεγέννηνται Φυλαχθέντες, οὐτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' ἐν νεότητι παραμεῖναι ἄνθος εἰς γῆρας αὐτοὺς μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παῖσιν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· οὕτως ἡ μιὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφή, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναισχύντους ἐπινοοῦσα, μέχρι τῆς οὐδὲ ρηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατὰλίσθην, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας. Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρό- 22 νοια θεσμῶν ἔταξεν ἡμᾶς, ἕκαστος ἰδρυτο, ταῖς μετὰ γυναικῶν ἀν' ὁμιλίαις ἠρκούμεθα, καὶ παντὸς ὀνείδους ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει παρὰ τοῖς οὐδὲν ἐκ πονηρᾶς διαβέσεως παραχαραξαι δυναμένοις ζωοῖς, ἄχραντος ἡ τῆς φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνον-

13 Ἐρκούμεθα) Ἠγαπούμεθα. V. 14 Ἀμίλει) Διὰ τοῦτο. V.

que exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non iam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transiere: flos autem ille, qui in iuventute aliquantum manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consequere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria, voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum, qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret. Si vero, in qua nos lege constituit providentia, unusquisque permaneret, mulierum consuetudine contenti essemus, criminis omnis vita esset pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil prava affectione animi possunt, nihil polluta naturae lex

ται λέουσιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτῃ πρὸς τὸ θῆ-
 λυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελάρχης βου-
 σὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄρρενος πλη-
 ροὶ σπέρματος. τί δέ, οὐ συῶν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι
 κάπροι; λυκαίναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ'
 εἰπεῖν, οὐθ' οἱ αἰρία ροιζοῦντες ὄρνεις, οὐθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν
 καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον,
 ἄρρενος ὁμιλίας ἐπωρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας
 τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογοῦ-
 μενοι, θηρίον ὡς ἀληθῶς Φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι καινῇ
 νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἡρέ-
 θισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καταχέαν-
 τες, ὠμφοῖν ἡστοχήκατε, φεύγοντες ἂν διώκειν ἔδει, καὶ
 διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει φεύγειν; καὶ καθ' ἓνα τοιαῦτα ζη-
 23 λῶν πάντων ἐλομένων, οὐδὲ εἰς ἔσται. Ἀλλὰ γὰρ ἐν-

8 Ἐπωρέχθη) Ἐπιθύμουν. V.

fervatur. Non furunt leones in *sui sexus* leones, sed tem-
 pestiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux
 gregis taurus in vaccas salit, & aries universum gregem
 masculo implet femine. Quid vero? non suum cubilia per-
 sequuntur apri? & lupas lupi incendunt? Univerfim dica-
 mus, neque qui aërias regiones perstrepunt volucres, nec
 quaecunque humidam per aquas fortem fortita sunt, sed
 neque in terra ullum animal masculam illam consuetudi-
 nem appetiit, sed immota manent decreta providentiae.
 Vos vero, o frustra sapientiae nomine bene audientes,
 mala profecto bestia, homines, quo novo morbo contra
 leges in mutuam contumeliam irritati estis? Quo caeco
 mentibus stupore offuso utrinque aberrastis, fugientes quae
 confectari oportebat, &, a quibus fugiendum erat, ea con-
 sectantes? Ac si singularim omnes eandem sibi rationem
 sequendam eligant, neque unus paulo post *superstes* fuerit.

ταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ Θαυμαστὸς ἀναφύεται λόγος, ὃς οὐ παιδικαὶ μὲν ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν φενακίζονται· τὸ δ' ἤδη κατὰ Φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναίτο. Ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττονται, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὐμορφον αἰδούμενοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν αὐτοὺς ἐραστάς· ἐφ' οἷς μαι πολλάκις καυχάζεται ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὧς σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτοῦ πείραν ὁποῖόν ἐστιν, ὧς πολὺ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόηται, μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, εὐθὺ δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινέσθαι τὸν καλόν; ἀλλὰ τοι κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον,

Verum enimvero hic etiam Socraticis praeclara illa, *ſi Dis placet*, nascitur oratio, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate destitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, supplantari non iam possit. Animi enim quandam amorem fingunt, &, cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari saepe me subit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles philosophi, quod *eam aetatem*, quae longo iam tempore sui experimentum dedit, cui adventans canities & senectus virtutis testimonium perhibet, contemtam transmittitis? sed sapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua iudicatum nondum est, quorsum se conversura sit sententia? Utrum lex est, deformitatem omnem pravitatis esse damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum est? Verum enimvero, secundum magnum veritatis interpretem Homerum,

— εἶδός τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ·

Ἄλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δέ τ' ἔς αὐτὸν

Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ἐδ' ἀσφαλέως ἀγορεύει

Αἰδοῖ μελιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγορμένοισιν·

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστρῳ, θεὸν ὡς εἰσορώωσι.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοὶ γ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν.

ἀμέλει τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλέον
24 ἐπαινεῖται. Πῶς οὖν φρονήσεως μὲν, ἢ δικαιοσύνης, τῶν τε
λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείαις ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασι
τάξιν, οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ καλλος ὀξύτα-
τας ὁρμὰς παθῶν ἐγείρει; πάντῃ γοῦν ἔρῳ ἔδει Φαίδρου,
διὰ Λυσίαν, ὃ Πλάτων, ὃν προῦδωκεν; ἢ τὴν ἀρετὴν
Φιλεῖν Ἀλκιβιάδου εἰκὸς ἦν, διότι ἠκρωτηρίαζε τὰ θεῶν
ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσίνι τελετὴν αἱ παρὰ πότον

alius pulchro minus enitet ore,

At formam eloquio Deus ornat, eumque tumentur

Laeti omnes, suavi intrepidus commixta pudore

Dum fatur, medioque in coetu praestat honore;

Perque urbem adspiciunt gradientem numinis instar.

Et rursus alio loco,

At tibi formoso sub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo sapiens Ulysses magis laudatur. Quomodo igitur prudentiae quidem, aut iustitiae, reliquarumque virtutum, quae forte quadam maturae aetatis viris adiunctae sunt, amor non convenit; sed ea, quae in pueris est, pulchritudo acutissimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lysiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum statuas truncavit, & quod Eleusinia mysteria voces inter commissatio-

ἐξορχοῦνται Φωναί; τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προ-
 δομένῳ Ἀθηνῶν, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ
 βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν οὐδέπω κατὰ
 τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πώγωνος ἐμπίπλατο, πᾶσιν ἐπέρα-
 στος ἦν. μεταβὰς δ' ἀπὸ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν ἄνδρα, καθ'
 ἣν ἡλικίαν ἢ τέως ἀτελὴς Φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τὸν λο-
 γισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δὴ; πάθεισιν αἰσχροῖς
 ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι
 τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν οἱ Φιλόνεοι μᾶλλον ἢ Φιλό-
 σοφοι. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων
 ἀνδρῶν Φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρή-
 σθω. Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τὴν ὑμετέ- 25
 ραν, ὧ Καλλικρατίδα, καταβὰς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παι-
 δικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικείαν ἀμείνω. καὶ τό γε
 πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶ-

2 Δεκελείας) Τόπος. V. *ibid.* Ἐπιτειχιζομένης) Ἐποικοδομᾷ. V.

nem fusae propalarunt. Quis amatorem se profitetur, cum
 produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita spe-
 ctat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Pla-
 to ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum
 vero e puero transfuisset in virum, qua aetate imperfecta
 adhuc prudentia plenam affecuta rationem est, odio erat
 omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomi-
 na verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis de-
 coren, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et
 haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur
 meminisse, huc usque dicta sunt. Paulum vero a ni-
 mio illo studio [quo feruntur in adolescentulos sic dicti philo-
 sophi] ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus,
 ostendam, consuetudine puerorum praestantior longe ef-
 se muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque
 fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praeter-

ναι τὴν χρονιωτέραν ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτάσα Φθά-
 νει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν
 τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὡς εἶβε καὶ βίου μακρὰς προ-
 θεσμίας ἢ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν
 ἦν διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιάς λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμο-
 μένης. εὐρτήν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τὸν ὅλον χρόνον ἡγο-
 μεν. ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων
 ἐνεμέσθησεν, ἔν γε τοῖς παροῦσιν ἡδίστα τὰ παρέλκοντα.
 γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν
 ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ῥυτίδα τοῦ γήραος ἐπιδραμεῖν, εὐ-
 ἀγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, καὶν παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας,
 26 ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Εἰ
 δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρῶν παῖδά τις, αὐτὸς ἔμοιγε δο-
 κεῖ πασχητιᾶν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκων.

1 Ὀξεῖα) Τραχεῖα. V. 2 Ἐν τῷ παρέλκοντι) Παρέλκοι, τὸ περι-
 τόν, καὶ παρατείνειν. G.

volans enim celeris voluptas prius, quam cognoscatur, de-
 finit. Quidquid autem oblectat, eo ipso, quod protrahitur,
 melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem
 diem fordida nobis Parca destinavisset, atque universum
 illud spatium nobis esset perpetua sanitas, dolore nullo
 mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem to-
 tum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem maio-
 ra nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus cer-
 te suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igi-
 tur a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam
 omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu
 & consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae matu-
 ritas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod di-
 cat sapientius adolescentulis. At si quis viginti annorum
 adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videat-
 ur, qui ambiguum adeo sectetur Venerem. Dura etenim

ὅκληροί· γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τρα-
 χὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πυκασθὲν ἰούλοις τὸ
 γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξὶν ὥσπερ εἰ ῥυπῶντες. ἂδ'
 ἐστὶ τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν ὑμῖν εἰδέναι
 παρήμι. γυναικὶ δὲ αἰεὶ πάσῃ ἡ τοῦ χρώματος ἐπιστίλ-
 βει χάρις, καὶ δαψιλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς
 κεφαλῆς ἑλικες, ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορ-
 φύροντες· οἱ μὲν, ἐπινώτιοι κέχυνται, μεταφρένων κόσ-
 μος, οἱ δὲ παρ' ᾧτα καὶ κροτάφους, πολὺ τῶν ἐν λει-
 μῶνι οὐλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀκαρῇ
 τριχὸς αὐταῖς ὑποφυσμένης, ἡλέκτρον, Φασὶν, ἢ Σιδω-
 νίας ὑέλου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει. Τί δ' οὐχὶ 27
 τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὴν
 ἐξίσου τοῖς διατιθεῖσιν οἱ πάσχοντες εὐφραίνωνται; σχε-
 δὸν γὰρ οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις
 διατριβὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλὰ πῶς φιλεταίρω κοινωνία

membrorum in his, qui viri facti sunt, robora, & asperum
 pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit,
 & femora illa bene nata pilis velut sordescunt. Quae hisce
 magis latent, vos, qui experti estis, scire patior. In mulie-
 re autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de
 cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar
 pulchrum florent, partim per tergum fusae, scapularum dec-
 us, partim circa aures ac tempora, pratenfibus apiis mul-
 to laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem
 illis succrescente pilo, electro, quod aiunt, vel Sidonio
 vitro refulget lucidius. Quidni vero in voluptatum genere
 eas praesertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequa-
 liter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur.
 Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia,
 solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communio-

συζυγέστες, ἡδίων τὰ τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ κοφώτερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὐρέθῃ τράπεζα κοινή· καὶ Φιλίας μεσότην τράπεζαν παραβήμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπομετροῦμεν ἀπολαύσιν, οὐ μένοι τὸν Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, οὐδὲ καθ' αὐτοὺς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἐκάστω τὸ μετ' ἄλλου, καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωνάμενοι, μᾶλλον εὐφραίνόμεθα. αἱ μὲν οὖν γυναικεῖοι σύνοδοι, τῆς ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλους γὰρ ἐξίσου διαβέτες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἴ γε μὴ δικαστῇ Τειρεσίᾳ προσεκτέον, ὅτι ἡ Θήλεια τέρψις ὅλη μοῖρα πλεονεκτεῖ τὴν ἄρρενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ Φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀποίσονται, σκοπεῖν ὅλην παρά του λαμβάνοντας ἡδονήν, ἀλλ' ἐκεῖνο μερισσάμενους, οὗ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρασχεῖν ὁμοίᾳ· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων

ne coniuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde mensa communis inventa est, & parariam amicitiae mensam apponentes, debiram ventri voluptatem admetimur, non soli Thasium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim singuli pretiosis nos cibis implentes; sed iucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congressus autem cum mulieribus, mutuum quendam voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectari ambo abeunt, nisi forte Tiresias iudex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto maiorem esse virili pronuntians. Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in

εἴποι τις, οὐχ οὕτω μέμνηεν. ἀλλ' ὁ μὲν διαφεῖς, ἣ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται· τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀδύναί, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τῆς ἀλγηδόνης χαλασάσης, πλέον, ὥς Φασιν, οὐδὲν ἂν ὀχλήσεαι, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἤτισον. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν, (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτῃς τεμένει) γυναικὶ μὲν, ᾧ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφρανθῆναι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα, τὸ δ' ἄρρεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν. "Ὡστ' εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέσκειν δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτειχισώμεθα. εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μετὰ ἄρρένων ὁμιλίας, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ᾧ νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄρρενος τρυφῆς ἐπινοήσας, χάρισαι τὴν ἴσῃν ἐξουσίαν καὶ γυναιξὶν ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὥς ἂν-

*pueris ita se habere, non dixerit quisquam; non ita infanie-
rit. Verum amator quidem, prout de his existimat, exi-
mia voluptate percepta abit: at passo contumeliam ab ini-
tio quidem dolores & lacrimae; remittentibus autem pau-
lum ipso tempore doloribus, nihil amplius, aiunt, molestus
fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius
dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere qui-
dem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oble-
tari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fru-
ctum nullo modo mas praebere potest. Itaque si vobis etiam,
puerorum amatoribus, placere potest mulier; a nobis invicem,
quasi interiecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros
cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invi-
cem mulieres. Age iam, novum seculum, & peregrinarum
voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias ex-
cogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: se-*

δρες· ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ὑποζυγώσασθαι τέχνασθαι, ἀσπόρων τεράστιον αἶνιγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μετὰ γυναικὸς, ὡς ἀνὴρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοήν σπανίως ἦκον ὄνομα (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβακῆς ἀσελγείας, ἀναιδὴν πομπεύετω. πᾶσα δ' ἡμῶν ἡ γυναικωνίτις ἔστω Φιλαίνης, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα. καὶ πόσῳ κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γεν-
 29 ναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι; Τοιαῦτα συντό-
 νως μεταξὺ παθαίνόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν
 τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. ἔωκει δέ
 μοι καὶ καθαυσίῳ χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας.
 ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἡρέμα
 τῷ ὀφθαλμῷ παραβαλὼν, Παιδιάς, ἔφην, καὶ γέλω-
 τος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαστὴς καθεδεῖσθαι προσδο-

4 Τριβὴν) Τριβάδες αἱ ταῖς γυ-
 ναιξιν ὡς ἄνδρες σπονδῶσαι, οἷον ἦν
 Φιλαίνης. V. Et Sappho, addit C.

6 Φιλαίνης) Ταύτην τὴν Φιλαίνι-
 δα, ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος κα-
 μάρτιστοπος ἐξιπώμπευσεν, ὡς ἐταιρι-

στρίαν καὶ τριβάδα. V.

9 Παθαίνόμενος) Ἀγανακτίσας.

V. Παθαίνεσθαι ἀπὸ τοῦ ἀγανα-
 κτεῖν, καὶ ἀπὸ τοῦ πάθους ἀναλαμ-
 βάειν. G.

cum invicem, ut viri, coeant: lascivorumque instrumen-
 torum commenta substringentes, portentosum steriliū aē-
 nigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro, cubent: il-
 ludque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam di-
 cere, tribadicae obfcoenitatis, sublato pudore triumphet:
 gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, semimares amo-
 res contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in
 luxuriam irrumpere masculam, quam, quod in viris ge-
 neroſum est, in mulierem effeminari? Talia contentius, &
 tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Charic-
 les, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cer-
 nens. Videbatur autem mihi piamentis quibusdam contra
 masculos amores uti. Ego vero placide subridens, coniectis
 in Atheniensem oculis, Ludi, inquam, & risus, Callicrauide,

κήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς Χαρίκλέους δεινότητος ἐπὶ σπουδαιότερον ἦγμαι. σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ Φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ, νῆ Δία, Φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαβήνατο. καὶρὸς οὖν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας· Περικλέους δὲ πειθῶ, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπισμένας γλώσσας, ἐν τῷ σῶ λόγῳ διατρίψαι, μιᾶς τῶν ἐν Πνυκί δημηγοριῶν ἀναμνησθέντι. Μικρὸν οὖν ἐπισχὼν 30 ὁ Καλλικρατίδας (ἐώκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχεται. Εἰ γυναῖξιν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, στρατηγὸς ἂν, ἢ προστάτης ἐκεχειροτόνησο, καὶ σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὧ Χαρίκλεις, ἐτίμων. σχεδὸν γὰρ οὐδὲ αὐταὶ περὶ αὐτῶν, ὅπως αἰ προὔχειν κατὰ σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὴν τοῦ λέγειν ἐξουσίαν ἐφῆκεν, οὕτω μετὰ σπουδῆς ἂν εἶπον· οὐχ ἡ Σπαρ-

me federe ratus arbitrum, nescio quomodo a Chariclis vehementia ad seriam curam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Pericleamque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedoniam linguas, in una hac tua versari oratione, teque concionis in Pnyce unius iam esse memorem. Parum igitur cum sustinuisset se Callicratides, (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exorsus est: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia vitae sunt, si quis illis dicendi potestatem permitteret, tanto

τιάταις ἀνθωπλισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἀργεὶ
 θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἀρης· οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὐ-
 χημα Λεσβίων Σαπφῶ, καὶ ἡ τῆς Πυθαγορείου σο-
 φίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς οὕτως
 ἀν' Ἀσπασία συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδὴ περ εὐπρεπὲς
 ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἰπώμεν καὶ ἄνδρες ὑπὲρ
 ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἰλεως, Ἀφροδίτῃ, γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν
 31 σὸν ἔρωτα τιμῶμεν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς
 ἱλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκίψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ παρὰ τούτου
 λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἐπενόηθησαν, ἀσ-
 μένως τὴν ἀφορμὴν ἤρπακα. μόνος γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως κοι-
 νὸν ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστὶν ἔργον. εὐξαίμην γὰρ ἂν, εἴ-
 περ ἦν ἐν δυνατῷ, τὴν ἐπήκοον ποτε τῶν Σωκρατικῶν λό-
 γων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐ-
 τυχεστέρον, ἐγγυὲς ἡμῶν ἐστάναι, πεφυκυῖαν ἐνθ' ἡ Φαί-

2 Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν) Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελοποιόν. V. 14 Λυκείου)
 τόπου. V.

studio dicerent: non illa armata contra Spartanos Telefilla, propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia sapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aspasiae causam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, esto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem nostram processisse: quando vero istius oratio philosophari etiam pro mulieribus instituit, lubens eam occasionem arripui. Solus enim amor masculus commune virtutis atque voluptatis opus est. Optaverim enim, si quidem fieri posset, arbitram aliquando Socraticorum sermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorē, prope nos stare enatam, ubi acclinabat se Phaedrus, ut

δρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνὴρ, πλεί-
στων ἀψάμενος Χαρίτων. αὐτὴ τάχα ἂν ὥσπερ ἡ ἐν
Δωδώνῃ Φηγὸς ἐκ τῶν ὀροδάμνων ἱερὰν ἀπορρήξασα Φω-
νὴν, τοὺς παιδικοὺς εὐφήμεσεν ἔρωτας, ἐτι τοῦ καλοῦ
μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον·

— ἦ γὰρ πολλὰ μεταξὺ

Οὐρεά τε σκιοέντα, θάλασσά τε ἠχέεσσα,

ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς ἀπειλείμμεθα, καὶ πλεονέ-
κτημα Χαρικλέους ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὅμως τὰ ληθές οὐ προ-
δώσομεν, εἰζαντες ὅκνω. Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον οὐράνιε, 32
καιρίως παράστηθι, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυ-
στηρίων ἔρωσ, οὐ κακὸν νήπιον, ὅποια ζωγράφων παί-
ζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχή, τέ-
λειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης
ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ οὖν ὅλου κόσμου
τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὰ περικείμενον χάος, ἐκείνα

sanctus vir dixit, qui multas eo loco dicendi veneres affecu-
tus est. Ipsa forte, velut illa Dodonae fagus, sacram erum-
pens de ramis vocem, pueriles amores formosi Phaedri ad-
huc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo mo-
do possit,

multa enim nimis intercedunt,

Montes umbrosi, resonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relictī simus, & praerogativa
Chariclis sit Cnidos: tamen verum non prodemus, conce-
dentes ignaviae. Modo tu nobis, coelestis geni, opportu-
ne ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor,
non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, sed quem
seminandi princeps origo genuit ab ipsa statim nativitate
perfectum. Tu enim ex obscura & profusa informitate uni-
versum hoc formasti. Igitur velut commune quoddam uni-
versi mundi sepulcrum auferens, circumfufum illi chaos,

μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα
ὡς ἀληθῶς

— σιδήρεαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδός,
ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δεθέν Φρουρᾶς, τῆς ἐμπαλιν οδοῦ εἰρ-
γῆται· λαμπρᾷ δὲ Φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας,
παντὸς αἰψύχου τε, καὶ ψυχὴν ἔχοντος ἐγένου δημιουρ-
γός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σε-
μνὰ Φιλίας πάθη συνῆψας, ἵν' ἐξ ἀκάκου καὶ ἀπαλῆς
ἔτι ψυχῆς ἡ εὐνοία συνεκτρεφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀν-
33 δρῶται. Γάμοι μὲν γὰρ διαδοχῆς ἀναγκαίας εὐρύνται
Φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἀρρῆν ἔρωσ, Φιλοσόφου καλὸν ἐστὶ
ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐ-
πρέπειαν ἡσκημένοις, ἔπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς
παραυτίκα χρείας ἐπιδεῖται· καὶ πάντα τοῦ ἀναγκαίου
τὸ καλὸν κρεῖττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθῆς ἦν, οὐδέ-
πω τῆς καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐσχυλῶν,

hoc quidem in ultimi recessus tartari fugasti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, sunt duri liminis aera,
uti perrumpenda nunquam custodia vincitum a reditu ar-
ceatur: ac splendida luce obscuram noctem explicans, ina-
nimatorum omnium animatorumque factus es opifex: exi-
mia autem hominibus concordia affundenda honestas ami-
citiæ affectiones coniunxisti, ut ex innocenti & molli ad-
huc anima simul enutrita benevolentia ad virilem matu-
ritatem perveniat. Nuptiae enim, ut necessariae successio-
nis remedia, inventae sunt: solus amor masculus hone-
stum philosophiae mentis imperium est. Quaecunque autem
praeter necessitatem decoris causa exercentur, ea maior
consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia
adiecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantio-
ra. Donec ergo imperiti erant homines, necdum fatis otii
ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti

ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρέσχεεν εὐρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπιγιγνομένων αἰεὶ λογισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφελόντες ἠυκαίρουν, ἐπινόεω τι τῶν κρείττονων ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνῆζοντο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐντελεστέρων τέχνων ἔνεστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τοῦ κατ' ἡμέραν λιμοῦ Φάρμακον ἐζήτουν, εἴθ' ἀλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδεείᾳ, τῆς ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, τὴν εἰκαίαν πῶς ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ρίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα ὀρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἡ μὲν ἀλόγοις ζωοῖς μετὰ χρόνον ἐρρίθη, σπóρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὐροῦσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα· καὶ οὐδὲ μανεῖς ἂν εἴποι τις, ὅτι ὄρυς στάχυος ἀμείνων. Τί δ' 34 οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν εὐθὺ τοῦ βίου, σκέπης δεηθέντες ἄνθρω-

praesentibus intra ipsa se necessaria continebant; urgensque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere, posterorumque ingenia, necessitate soluta, orti satis nata sunt melioribus inveniendis; ex ea re paulatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet coniiicere. Vix nati erant primi quidam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehensi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescabantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus abiecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quotannis instaurari. Nec adeo infaniam quisquam, qui spica meliorem dicat quercum. Quid vero? nonne principio statim

ποι, νάκη, θηρία δείραντες ἡμφιέσαντο; καὶ σπήλυγ-
 γας ὀρῶν, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ παλαιῶν ρι-
 ζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα; τὴν δὲ ἀπὸ τούτων μί-
 μῃσιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον αἰετὰ μετάγοντες, ὕφηναν μὲν ἑαυ-
 τοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ ὠκίσαντο, καὶ λεληθότως αἰ
 περὶ ταῦτα τέχναι τὸν χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον,
 ἀντὶ μὲν λιτῆς ὕφης, τὸ κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ
 εὐτελῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέ-
 λειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐ-
 ανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἐκάστη
 γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, ἄφρονος οὔσα,
 καὶ βαθεῖαν ἐπιτεβειμένη λήθην, ὥς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως
 κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος
 γὰρ εὐρών τι, παρεοίδου τῷ μετ' αὐτόν· εἴθ' ἢ διαδοχῇ
 τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προστιθεῖσα, τὸ ἐν-
 35 δέον ἐπλήρωσε. Μὴ δὴ τις ἔρωτας ἀρρένων ἀπαιτεῖται

vitae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pelli-
 bus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia
 frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque *af-
 servandarum* fittas cavernas? Verum *coepiam* ab his imita-
 tionem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas,
 domus aedificarunt, & sensim artes istarum rerum, tempus
 magistrum naetae, pro simplici textura pulchrius quiddam
 variegarunt; pro vilibus casis, sublimia teeta, & faxa sum-
 tuosa machinari sunt, & nudam parietum informitatem flo-
 ridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque ha-
 rum artium ac scientiarum, muta olim & profunda obli-
 vione mersa, velut post longum occasum paulatim in suos
 radios exorta est. Unusquisque enim, si quid invenisset,
 suo successor! tradidit: tum ipsa accipientium series, ad-
 dendo iis, quae didicisset, quod deficiebat explevit. Ne igitur
 a vetusto tempore masculos amores quiscquam repetat.

παρὰ τοῦ παλαιοῦ χρόνου. γυναῖξί γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκάιον ἦν, ἵνα μὴ τελέως ἄσπερμον ἡμῶν Φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφαίαι, καὶ τῆς Φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἑώντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τοῦμφανὲς ἐμελλον ἤξειν, ἵνα τῇ θείᾳ Φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παιδεραστεῖν συνακμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὔρητο, τοῦτο ἐπισηθὲν αὐθις ὡς Φαῦλον εὐθυνέ' μηδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐράτων αἱ γυναῖκεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρους ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττου θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὐθις ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείναι τιμητέον. Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελᾶν ἐναγχος ἐπ' ἡί, Χα- 36 ρικλέους ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος' ὀλίγου δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν Φιλονεικίας καὶ μετενόει,

2 Ἄσπερμον) Ὡς μιαιολόγε, εἰ θῆλυ, λύσις ἵσταται τοῦ κόσμου· τί χωρὶς γυναικῶν ἄσπερμος ὁ βίος, γὰρ ἐτι κόσμος τῆς ἀνθρωπίνης κη- τό γε λοιπὸν ἐφ' ὧν αἱ ἀθετοῦσι τὸ ρεύων φορᾷς; M.

Cum mulieribus enim congregari necesse erat, ne plane feminis expers genus nostrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis huius, pulchri amoris accensae, cupiditates vix ab ipso, quod nihil impervestigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philosophia puerorum etiam amor adollescere. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, postquam excogitatum est, rursus tanquam pravum sub censuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congressus antiquiora tempora inscripta habent, alteri generi detrahe. Sed vetera quidem studia necessaria putemus; quae autem rursus vita, excogitandi orium nata, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet. Equidem paulo ante vix a risu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante solitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione,

γενόμενος Ἕλλην. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία Φθγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, ὑπεσταλμένῳ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἐκλεπτεν, ἀλλ' ἐπηρμένη Φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρώσι, Φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες, ἀλλ' αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισμοῦ δικαίως ἂν τις ἔλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεὶ τοι Προμηθεὺς, ἡ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νοῦν ἐκάστω συνέξευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὀρεῖος αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσσην ἐστίαν τῶν ιδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατάκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προνοίας λαβεῖν ἡτυχηκότα, προσαφῆρηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρώσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ Φι-

quod Graecus esset, ipsum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria proposito diceret, submissa voce ipsa dicta sua quasi suffurabatur; sed sublata voce, dilatato guttore boans, *Non amant*, inquit, *se invicem leones mares, neque ursi, neque apri, sed ipsos solus in feminas impetus superat.* Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito elegerit aliquis, ea his, quae rationes non possunt subducere, propter suum stuporem habere non licet. Nam si Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adiunxisset; non solitudo sane & silvestris victus ea pasceret, neque in cibo se invicem haberent: sed aequae, ac nos, templis aedificatis, & mediis suarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, si animalia, ab ipsa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio suppeditat, accipere a providentia contigit, inter alias res masculis etiam cupiditatibus privata sunt? Non

λεσοφούσιν· οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ Φιλίας κα-
λὸν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης Φρόνη-
σις, ἐκ τοῦ πολλάκις πειρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἐλομένη,
βεβαιωτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας. Μὴ τοίνυν, 37
ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστου βίου συμφορήσας ἐταιρικά
διηγήματα, γυμνῶ τῷ λόγῳ τῆς σεμνότητος ἡμῶν κα-
ταπόμπευε, μηδὲ τὸν οὐράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναριθ-
μεῖ· λογίζου δὲ ὅψε μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθά-
νων ὅμως δ' οὖν λογίζου νῦν γε, ἐπειδὴ περ οὐ πρότερον,
ὅτι διπλοῦς θεὸς ὁ ἔρως, οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν φοιτῶν, οὐ-
δὲ ἐνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεβίζων. ἀλλ' ὁ
μὲν, ὥς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νήπια φρονῶν, οὐδενὸς αὐτοῦ
τὴν διάνοιαν ἡνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολὺς ἐν ταῖς
τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται· μάλιστα δὲ αὐτῷ γυ-

4 Βεβαιωτάτους ἐρώτων) Εἰ πάν-
τα πρὸς τὸ τέλος ἡ φύσις ἀφωρίσματο,
ἐδὲν δὲ τὴν ἡδονὴν ἐπενόησε πρὸς τὸ
τέλος, εἰπέ μοι, κατάρτατε, τί πλέον
ἡδονῆς ἢ ἀρρενοφθορία ἐπαγγέλλε-
ται, ὥς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις παιδο-
ποιῖαν, ἢ τῶν βραμμάτων ποικιλία

τὴν σωματικὴν σύστασιν, ἢ τῶν ἱμα-
τίων τὴν ἀπὸ τῆς θάλψεως τοῦ ζώου
συντήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύ-
τως. ἀλλ' ἐπὶ κεφαλὴν σοι τὸ δύσ-
φημον· ἀλογον εἰσάγειν τὸν τάξαν-
τα τὴν φύσιν Θεόν. V.

amant leones? sed nec philosophantur: non amant urfi?
quantum enim oriatur ex amicitia bonum, nesciunt. Sed
inter homines prudentia scientiae coniuncta, frequentibus
collecta experimentis, optimum quod est eligens, firmissimos
agnos decrevit masculos. Noli igitur, Charicles, meretri-
ciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone
pudori nostro & gravitati insultare, nec coelestem Amo-
rem cum illo infante annumerare: & cogita, sero tu qui-
dem aetatis ista demum aliter discens, verumtamen cogi-
ta nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse
Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec spiri-
tu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter
omnino, ut arbitror, animatus, cuius nulla gubernare men-
tem prudentia possit, multus in imprudentium animis col-

ναικεῖοι πόθοι μέλουσιν. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἡμετέρας ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτως Φορᾷ πρὸς τὸ βουλούμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως Ὀυγγίων πατρὸς χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἐκάστου διανοαῖς ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἴλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀτπαζόμεθα. δισσὰ γὰρ ὄντως κατὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως· ἐνὸς δὲ ὀνόματος οὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γὰρ αἰδῶς, ὠφελείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων·

Αἰδῶς, ἥτ' ἀνδρας μέγα σίνεται, ἥδ' ὀνίνησιν.

Οὐ μὲν οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἐν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν

Εἰσὶ δύο, τὴν μὲν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,

Ἡ δ' ἐπιμαυμητή· διὰ δ' ἀνδριχα θυμὸν ἔχουσιν.

οὐδὲν οὖν παράδοξον, εἰ πάθος ἀρετῇ κοινὴν προσηγορίαν

ligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae sodalis, indiscreto impetu agens in id, quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscuiusque mentibus inspirat. Hunc Deum propitium nacti, mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices* enim revera *spiritus* Amor *spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quoque utilitatis simul & noxae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus idem.

Nec contendendi genus unum est, sed duo terras

Sollicitant: unum, qui novit, laudibus ornet;

Alteri inest labes: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtuti ap-

ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλαστον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονουσαν εὐνοίαν. Γάμους οὖν, 38
 Φησι, τὸ μηδὲν οἶει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου φυγαδεύεις, ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνόδου, Φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυσοῦ τέκνα ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ἐωνούμεθα. ἀνάγκη γάρ, βαρὺν κατ' αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κελευομένοις πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἰρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρειώδες. ἄχρι τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς ἔστωσαν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἅπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχεσθαι δύναιτο, ἐξ ἐωθινοῦ γυναικὸς ὠραιζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἥς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτὴρ ἄμωρος, ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦσιν. Εἰ γοῦν ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι 39

pellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas libidinosa, & sapiens benevolentia. Nuptias igitur, ait, nihili putas? & muliebne genus exfulare e vita iubes? deinde quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum mulieribus, in templa & aedes sacras venientes argento & auro liberos successionis causa emeremus. Necessitas enim grave cervicibus nostris iugum imponens imperiis parere nos cogit. Quod igitur pulchrum est, ratione eligamus: cedat autem necessitati utilitas. Liberorum tenuis numerus sunt mulieres. In reliquis vero, apage, ne mihi sit mulier. Quis enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde adscitis artificiis formam interpolantem? cuius vere turpis est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est, lenociniis quibusdam demulcent. Si enim a nocturno cubili

τις ἀνισταμένας γυναῖκας, αἰσχίῳ νομῖσιν ἑρρίων τῶν
 πρώϊας ὥρας ὀνομασθῆναι δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκρι-
 βῶς οἶκοι καθεύγουσιν αὐτάς, οὐδενὶ τῶν ἀρρένων βλε-
 πομένας· γράες δὲ καὶ θεραπαινίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος,
 ἐν κύκλῳ παρεστώσι, παικίλοις Φαρμάκοις καταΦαρ-
 μακεύουσιν τὰ δυστυχῇ πρόσωπα· οὐ γὰρ ὕδατος ἀκρά-
 τῳ νάματι τὸν ὑψηλὸν ἀπονιψάμεναι κάρον, εὐθύς ἀπτον-
 ται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολ-
 λαὶ τῶν διαπασμάτων συνθέσεις, τὸν ἀγῶν τῷ προσώ-
 που χρῶτα Φαῖδρύνουσιν. ὡς δὲ ἐπὶ δημοτελοῦς πομπῆς,
 ἄλλο τις ἄλλη τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγκεχεῖρισται, λεκα-
 νίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἔσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ
 ἐν Φαρμακοπώλῳ, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα μεστὰ πολ-
 λῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἢ
 40 βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζεται. Τὸ δὲ πλεῖ-
 στον ἀναλίσκει μέρος ἢ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ
 Φαρμάκοις ἐρῦθαινεῖν δυναμένοις πρὸς ἡλίου μεσημβρίαν

mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censabit
 illis animalibus, quae matutina hora nominare male auspi-
 catum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum
 nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex
 circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus infi-
 cientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum ab-
 luentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed
 multae fucorum compositiones insuavem faciei colorem
 laetiores reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud
 alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, &
 gutturnia, speculaque, & turba pyxidum, vasa multa in-
 felicitate repleta, in quibus aut dentium deterforiae faculta-
 tes, aut nigrorem inducens superciliis ars reposita est. Ma-
 iorem autem partem temporis & operarum consumit cura ca-
 pillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad

τοὺς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χοιραῖς, ξανθῶ
 μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν κατακρίνουσαι Φύσιν.
 ὅπόσας δὲ ἄρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζεται, τὸν γε-
 γαμηκῶτων πλοῦτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀρα-
 βίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσai· σιδηρὰ τε ὄρ-
 γανα, πυρὸς ἀμβλεία Φλογὶ χλιανθέντα, βία τὴν ἐλί-
 κων οὐλότητα διαπλέκει· καὶ περίεργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν
 ὀφρύων ἐφειλκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μετ-
 αιχιμιὸν ἀφιάσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρένων οἱ
 ὀπισθεν ἐπισαλεύονται πλόκαμοι. Καὶ μετὰ τοῦτο, 41
 ἀνθοβαφῇ πέδιλα τῆς σαρκὸς ἐνδοτέρω τοὺς πόδας ἐπι-
 σφίγγοντα, καὶ λεπτοῦφῆς ἐς πρόφασιν ἐσθῆς, ὑπὲρ
 τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνω-
 ριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶν ἀμόρφως προπε-
 πτωκῶτων μαζῶν, οὓς αἰεὶ περιφέρουσι δεσμώτας. τί δ᾽εἰ
 τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους Ἐρυ-
 θραίους κατὰ τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον ἡρτημένας βρί-

solem meridianum cincinnos, instar lanarum infectionis;
 flavo tingunt flore, propriam naturam [*nativum colorem*]
 damnantes. Quibus autem sufficere nigra coma solet, illae
 maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de ca-
 pillis Arabiam spirantes. Et instrumenta ferrea, obruso ignis
 ardore caelesta, vi quadam crispas cincinnos implicant, &
 minuta industria ad supercilia usque deductae comae, breve
 fronti interstitium relinquunt: superbe autem ad scapulas
 usque posterioris comae annuli fluctuant. Et post haec flo-
 rei coloris sandalia intra ipsam carnem pedes adstringentia,
 & tenuissimo textu dicis causa vestitus, ut nudae esse vi-
 deantur. Omnia autem intra hanc vestem facilius agnoscun-
 tur, quam facies, exceptis, quae deformiter alioquin pro-
 ciderent, uberibus, quae in vinculis semper circumferunt.
 Quid opus est ditiora harum mala enarrare? Erythraeos

θος, ἢ τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίوسي δράκοντας, ὡς ὤφελον ὄντως ἀντὶ χρυσοῦ δράκοντες εἶναι· καὶ στεφάνη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιβεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς διάστερος· πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὄρμοι καθεῖνται· καὶ ἄχρι τῶν ποδῶν ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄθλιος χρυσὸς, ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦται, περισφίγγων. ἄξιον δ' ἦν σιδήρῳ τὰ περίσφυρα σκέλη πεπεδησθαι. καὶ περὶ δὲ αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει διαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν
 42 καὶ πύονα χροῖαν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίσῃ. Τίς οὖν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐδὲς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίον οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλί-

15 Κωλιάδας εἰ τύχοι) Ἐπίθετα θεατὰς διασύρειν τὰς χλιδάσας τῶν ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς εἰκός τοὺς γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν

in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum suspensum habentes, an illos circa manus & brachia dracones, qui utinam veri pro auro dracones essent: & corona in orbem caput ambit, Indicis stellata gemmis, sumtuosaque cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miserum descendit aurum, quidquid circa talum nudatur constringens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum regione compediri. Cumque rotum illarum corpus spuriae formositatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fuerit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut candidissimum illarum & pinguem colorem florens purpura rubore quodam adspergat. Quae igitur post tantum apparatum vita est? Statim exitur domo, & spectator unusquisque maritos zelotypia enecat. Tum Numina salutatum eunt, quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa norunt nomina, Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut

δας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι· τελεταὶ δὲ ἀπορρήτοι, καὶ χαρὶς ἀνδρῶν ὑποπτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ περιπλέκειν διαφθορὰν ψυχῆς; ἐπειδὴν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἴκοι, εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρά· καὶ πολυτελὴς μὲν ἢ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἄγκισμός. ἐπειδὴν γὰρ ὑπὲρπλεῶ γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργαίαις, οὐκ ἔτ' οὐδὲ τοῦ Φάρυγγος αὐταῖς παραδέχεσθαι δύναμένου τι σιτίον, ἄκροισ δακτύλοις ἐπιγράφουσαι, τῶν παρακειμένων ἕκαστον ἀπογεύονται, νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγούμεναι, καὶ τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ λουτροῦ χρεῖός ἐστι. Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκ- 43 μήρια. τῶν δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐβελήσσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὥτως καταράσεται Προμηθεῖ, τὴν Μεγάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας Φωνήν·

Ῥίαν λέγει· ὅτι καὶ τούτῳ διασφουρουνεῖν οἰκίᾳ μοι τὰς ἀπορρήτους τῶν γυναικῶν. ἐπὶ κἀκείνῃ τῷ Ἀττίδι τοιαύτη ἐνυμφετο· ποιμένα δὲ τὸν

Πάριν, ὃς ἀπὸ Φρυγίας καμάσαι εἰς Λακινδαίμονα εἶλεν Ἑλίνην τὴν Μεγίλαου. V.

infelicitèr amanti ad pastorem commissationem. Accedunt sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria. Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque mensa, multaque inter viros diffimulatio. Cum enim ultra modum oppletae sunt domesticis liguritionibus, nec iam capere gula cibum potest, summis digitis per apposita quasi scribendi causa ductis singula degustant, noctes inter haec enarrantes, & diverfi coloris somnos, & cubile muliebri plenum mollitiae: e quo quicumque surgit, balneo statim indiget. Atque ista vitae bene sibi constantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora sunt, si quis singulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea exsecrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Lucian. Vol. V.

V

Εἴτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον.

Γράφουσι τὸν Προμηθεά πρὸς ταῖς πέτραις;

Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν

Ἀγαθόν, ὃ μισεῖν οἱμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,

Γυναικ' ἐπλασσεν, ᾧ πολυτίμητοι θεοί,

Ἔθνος μιaron· γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ

Λάβριος, τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι . . .

Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντροφῶν.

Καὶ Φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων

Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

- τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίνι βίος ὁ δυστυχῆς οὗτος
 44 θυμῆρης; Ἄξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς τὴν
 ἄρρενα τῶν παίδων ἀγωγὴν. ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τῆς
 ἀζύγου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνου
 ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ, καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανί-
 दा ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας, ἀπὸ τῆς πατρίδας

Ergo immerentem distant Promethea

Pendere fixum Caucaſi de rupibus?

Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.

Sed, quod Deos odiſſe cunctos autumo,

Formavit idem feminam, o Dei boni!

Genus ſceleſtum! Ducit aliquis coniugem:

Ducit? libido nempe clancularia,

Et nuptiali moechus illudat toro:

Venena dehinc, inſidiae, morbi, invidia

Graviſſima, aevo femina omni quam fovet.

Quis haec bona perſequitur? cui haec infelix vita cordi
 eſt? Aequum igitur opponere muliebribus iſtis malis viri-
 lem puerorum vivendi rationem. Mane ſurgens de caelibе
 lecto, reliquum adhuc in oculis ſomnum ſimplici aqua poſt-
 quam abluit, ſacra chlamyde humeralibus connexa fibulis,

ἑστίας ἐξέρχεται κάτω κεκυφώς, καὶ μηδένα τῶν ἀπαν-
 τώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδ-
 αγωγοὶ, χορὸς αὐτῷ κόσμος, ἔπονται, τὰ σεμνὰ τῆς
 ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ πριστοῦ κτενὸς
 ἐντομὰς κόμην καταψήχειν δυναμένας, οὐδὲ ἔσοπτρα
 τῶν ἀντιμόρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ'
 ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν
 ἔργων ἀρετὰς φυλάττουςαι βίβλοι· καὶ εἰς Μουσικοῦ
 θεοὶ Φοιτᾶν, εὐμελὲς λύρα. Πᾶσι δὲ τοῖς Φιλοσόφοις ψυ- 45
 χῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναβλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια
 τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθε-
 ρίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν
 αὐτῷ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητα πωλοδαμνήσας, ἐν εἰρήνῃ
 μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀΦιεῖς, καὶ βέλη δι' εὐ-
 στόχου δεξιᾶς ἀποπάλλων. εἴθ' αἱ λιπαραὶ παλαι-
 στραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλλπος ἐγκονίζεται

paterna domo egreditur deiecto vultu, ac neminem eorum,
 qui ex adverso veniunt, conuictus. Pedissequi autem illum
 & paedagogi, decens caterva, sequitur, honesta illa vir-
 tutis instrumenta manibus tenentes, non festi serra pecti-
 nis incisuras mulcere comam aptas, neque specula, obie-
 ctarum formarum nec-pictas imagines; sed vel multipli-
 ces tabellae a tergo sequuntur, aut antiquorum operum
 virtutes servantia volumina; & si ad musicam eundum
 sit, canora lyra. Peractis diligenter omnibus philosophiae
 mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli
 bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis cor-
 pus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum
 paulum iuuentutem ipse suam equulei instar agitavit & sube-
 git, bellicam rem in pace meditatur, emittens iacula, &
 tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad me-
 ridianum solis calorem densandum corpus in pulvere volu-

τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἱ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποσταλάζοντες ἰδρῶτες, μεθ' οὓς λουτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μετὰ μικρὸν ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῶ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμεναι καὶ ἐπιμελούμεναι μνήμαι, τίς ἀνδρείος ἥρως, ἢ τίς ἐπὶ Φρονήσει μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἡσπάσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἐσπέρα τὴν πράξιν ὀρίσῃ, τῆς γαστροῦ ἀνάγκῃ τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίους ὕπνους καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν 46 ἐπὶ χρόνον. Τίς οὐκ ἂν ἐραστὴς ἐΦήβου γένοιτο τοιοῦτου; τίνι δ' οὕτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσας τὸν ἐν παλαιστραῖς μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις, ἵππαστὴν δὲ ὡς Κάστορα, θείας δὲ ἀρετὰς διὰ θνητοῦ διώκοντα σώματος. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, δαίμονες οὐ-

tatur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paulo post operi servans mensa. Rurfus enim adfunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui iustitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vespera finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subiungat. Talis adolescentis quis non amator fiat? cuius adeo caeci oculorum coniectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet aliquis Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris, divinaeque in mortali corpore virtutes persequentem. Verum mihi quidem, o coelestes Dii, vita haec sit

ράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς οὗτος, ἀπαντικρὺ τοῦ Φίλου καθεζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν, ἐξίόν-
 τι δὲ αὐτῷ συνεξίεναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν.
 εὖζαιτο μὲν οὖν ἑρῶν τις δι' ἀπταιστού καὶ ἀκλινοῦς βίου,
 τὸν στεργόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας ὁδεῦσαι, μηδεμίᾳς
 τύχης περάσαντα βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος
 ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, νόσος ἐπιψαύσειεν αὐτοῦ, κά-
 μνοντι συννοσήσω, καὶ διὰ χειμερίου θαλάττης ἀναγο-
 μένῳ συμπλεύσασμαι· καὶ τυραννικὴ βία δεσμὰ περιά-
 ψη, τὸν ἴσον ἐμαυτῷ περιβήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ
 μισῶν ἐκείνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ φιλήσω τοὺς πρὸς αὐτὸν
 εὐνοϊκῶς ἔχοντας· εἰ δὲ ληστὰς ἢ πολεμίους θρασυαίμην
 ἐπ' αὐτὸν ὀρμῶντας, ὀπλισαίμην καὶ παρὰ δύναμιν· καὶ
 ἀποθάνη, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολᾶς τοῖς
 μετ' ἐκείνων ὑπ' ἐμοῦ στεργομένοις ἐπιθήσομαι, κοινὸν
 ἀμφοτέροις ἐπιχῶσαι τάφον, ὁστέοις δὲ ἀναμίζοντας.

6 Ἐπηρεῖται) ἄλγυμα. V.

perpetua, ex adverso amici federe, & ex proximo suave-
 loquentem audire, exeuntem deducere, & omnium rerum
cum illo communionem habere! Atque amator quidem ali-
 quis optaverit, per inoffensam & nihil vacillantem vitam,
 sine ullo dolore ad senectutem pervenire amatum suum,
 invidam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae
 humanae naturae lex est, morbus illum attigerit, aegro-
 tabo cum laborante, & per tempestuosum mare navigan-
 tem comitabor: & si tyrannica vis vincula ei iniiciat, ae-
 quale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque il-
 lum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum
 complectentur. Si vero latrones aut hostes videam in illum
 irruentes, ultra vires etiam arma sumam: & si moriatur,
 vivere non sustinuerō: ultimaque mandata iis, qui post il-
 lum cari mihi erunt, dederō, commune utrisque monu-
 mentum uti aggerent, ossibusque ossa permiscentes neque

ἔστιά, μῆδ' ἐν τῇ κωφῇ κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναν.
 47 Ταῦτα δ' οὐ πρότωι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ πρὸς τοὺς ἀξίους
 ἔρωτες, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρώϊκῃ φρόνησις ἐνομοθέτη-
 σεν, ἐν οἷς ὁ Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε.
 Φωκὶς ἐκ νηπιῶν ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδῃ συνῆψε·
 θεὸν δὲ τῶν πρὸς ἀλλήλους παθῶν μεσίτην λαβόντες,
 ὡς ἐφ' ἐνὸς σκάφους τοῦ βίου συνέπλευσαν· ἀμφοτέροι
 Κλυταιμνήστραν ἀνήρουν, ὡς Ἀγαμέμνωνος παῖδες, ὑπ'
 ἀμφοῖν Αἰγισθοῦς ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας
 ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζε-
 το, τὴν δὲ ἐρωτικὴν Φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις
 ἐμέτρησαν, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας
 ἐπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τῆς γοῦν Ταυ-
 ρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθύς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς
 ἐρινὺς ἐξενόδοχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περι-
 τιστάτων, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς συνήθους μανίας πεσὼν ἔκειτο·
 Πυλάδης δὲ

mutum pulverem discernant. Haec vero non primi sancient
 amores adversus dignos mei, sed vicinus Dis Heroum sen-
 sus hanc legem tulit, in quibus ille amicitiae amor ad mor-
 tem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde an-
 nis, Orestis Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui af-
 fectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vesti sunt.
 Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis
 filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis
 Orestem agitantibus magis laboravit Pylades. Iudicio cum
 illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Grae-
 ciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum ter-
 minos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In
 Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix fu-
 ria hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, al-
 ter a consuetoque furore prolapsus iacebat: Pylades vero

Ἄφρον' τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει,

Πέπλου τε προῦκάλυπτεν εὐπήκτοις ὑφαῖς,
οὐκ ἐραστοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρός ἐνδεικνύμενος ἦθος.
ἦνίκα γοῦν ἐκρίθη θατέρου μένοντος ἐπὶ τῷ Φονευθῆναι,
τὸν ἕτερον ἐς Μυκῆνας ἀπιέναι, κομιοῦντα γράμματα,
μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφοτέροι θέλουσιν, ἐκάτερος ἐν
θατέρῳ ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπαθβεῖται δὲ τὰς
ἐπιστολάς Ὀρέστης, ὡς Πυλάδου λαβεῖν ἀξιώτερον,
μόνον οὐκ ἐραστῆς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαιγῆναι τόνδ' ἔμοι βαρος μέγα.

Ὁ ναυστολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.
καὶ μετ' ὀλίγον Φησὶ,

τῶδε μὲν δέλτον δίδου,

Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν.

Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων κτεινέτω.

3 Ἐνδεικνύμενος) Ἐνδείκνυμαι
καὶ ἐπιδείκνυμαι ταυτόν. ὅταν ἐπὶ
τῇ αὐτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτι-
μούμενος ὅλος ἢ γυθόμενος. V.

14 Πέμψω γὰρ Ἄργος) Haec
dicit Orestes apud Euripidem, in
τῷ Ἰφιγενείας δράματι. G.

Sputam auferebat, corporis curam gerens,

Textu peplo firmo iacentem protegens,

non amatoris modo, sed patris etiam animum ostendens.
Cum enim iudicatum esset, manente altero ut occideretur,
Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret, manere quis-
que pro altero volunt, rati unusquisque, se vivere in vi-
vente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam di-
gniore, qui eas acciperet, Pylade, factus tantum non ama-
tor pro amasio.

Istum perire, mi nimis grave est onus:

Nam quidquid est mali, mea navi veho.

& paulo post ait:

Isti quidem da literas,

Hic ibit Argos, hic tuum negotium

Curabit; at nos, qui potest, necet.

48 Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεῖς, ἐπὶ τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι φιληθὲν, ἀμοιβαίους ἔρωτας ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθέσθαι ποτέρου πότερος ἐραστὴς ἐστίν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τῆς τοῦ Φιλήσαντος εὐνοίας ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ὁμοίου πεσόντος εἰδώλου. τί δὴ οὖν τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου ξένην αὐτὸ τρυφήν ὀνειδίζεις θείοις νόμοις ὀρισθὲν, ἐκ διαδοχῆς ἐφ' ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ' ἀγνῆς διανοίας νεωκοροῦμεν. ὄλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ὦ παῖδες τε νέοι, καὶ μῶνυχες ἵπποι,

Γηράσκει δ' ὁ γέρων κείνος ἐλαφρότατα, κοῦροι

Τὸν Φιλέουσιν.

αἶγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλῖαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκείνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελφικοῖς τρίποσιν

Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi iam capacem corroboratus est, ille, qui amatus adhuc fuit, mutuos amores rependit, difficile ut fit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur *velut* peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sapientium virorum sententia,

— cui iuvenescit equus, puerique ministrant,

Nam fert aetatem molliter ille senex,

Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Delphici tripodes honorarunt: veritatis enim

ἐτιμήθη. χρησμον γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀν-
δρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις
μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδεραστεῖν
ὡς μάλιστα ὠφελούν προσήκατο. Δεῖ δὲ τῶν νέων ἐρᾶν 49
ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πα-
τρὸς ὕπνου ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ
τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα·

Αἰθε γὰρ ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες,

Ἐρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν,

ᾧ δὲ νέων ἐράοιτε, πόλιν κεῦανδρον ἔχοιτε.

ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαί, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς
πρόσιτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως ἕνεκα, τὴν μακρὰν ἐκ-
χέοντες εὐνοίαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλαστὰ τὰ τοῦ φιλεῖν
πάθη προβάλλεσθε· τὸν δ' οὐράνιον ἔρωτα προσκυνοῦν-
τες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη.
τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστος μὲν ὁ τοῦ ζῆν χρόνος,

oraculum fudit Pythius, excellit omnes mente Socrates viros,
qui cum reliqua disciplina, qua vitam iuvit, etiam puero-
rum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat.
Oportet autem amare iuvenes, ut Alcibiadem Socrates,
qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. At-
que ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine
orationis lubens posuerim,

Vos, o qui pueros oculo patrans voratis,

Erchius ut teneros iussit amare mares,

Sic pueros petitote; virisque implebitis urbem.

Haec cum sciat, iuvenes, modeste ad bonos pueros acce-
dite, neque parvae voluptatis causa longam benevolen-
tiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amo-
ris affectus obtentui libidinis habete. Sed, coelesti illo invo-
cato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate
affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum vivendi

οὐδεμιᾶς ἀπρεποῦς συνειδήσεως παροικουσης. αἰοίδιμοι δὲ
μετὰ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληρόνες. εἰ δὲ δεῖ
Φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται
τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες,
50 ἔχουσιν τῆς ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον. Τοιαῦτα τοῦ
Καλλικρατίδου σφόδρα νεανικῶς σεμνολογησαμένου,
Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον
ῥα γὰρ ἦν ἐπὶ ναῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι Φροκοίην
ἀποφῆναι, δι' ὀλίγου τοὺς ἑκατέρου λόγους ἀριθμη-
σάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυίου, Φημί, καὶ παρημελημένως,
ὑμῖν, ὧ ἑταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσχεδιάσθαι·
διηγεοὺς δὲ, καὶ, νῆ Δί', ἐρρωμένης Φροντίδος ἐναργῆ
ταῦτ' ἐστὶν ἵχνη. σχεδὸν γὰρ οὐδὲν ἐστίν, ὅ, τι τῶν λεκτέων
εἰπεῖν ἑτέρω δύνασθαι παρήκατε. καὶ πολλὰ μὲν ἢ τῶν
πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἢ τῶν λόγων δεινότης,
ὥστ' ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῶ, γενέσθαι Θη-

16 Θηραμένης) Ἀθηναῖος ῥήτωρ, ἐπικαλεῖτο Κόδορος. V.
μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κερίου. ὅς (Θηραμένης) Ille vir fuit πανούρ-

tempus, turpi nulla conscientia in animo habitante; nobilis
autem post mortem ad omnes fama exit. Si vero fides ha-
benda philosophorum filiis, aether post terram excipit hos,
qui his rebus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mor-
tui, praemium virtutis habent immortalitatem. Ista Calli-
cratides iuvenili quodam ardore & gravi oratione cum pro-
tulisset, Chariclen, dicere volentem denuo, repressi, quod
tempus erat descendendi ad navim. Rogantibus autem, ut,
quid sentirem, pronuntiare vellem, perpensa paulum utrius-
que oratione, *Non ex tempore*, inquam, & *negligenter, so-*
dales, orationem quisque suam videmini deproperasse; sed *perpe-*
tuae profecto & robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia.
Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent, quod dicen-
dum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuit, tum
maior etiam vis verborum. Itaque optaverim, *Theramenes*, si fieri

ραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ὃν ἄμφω νενικηκότες, ἐξίστον βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδήπερ ἀήσειν οὐκ εἰσκατέ, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μεταξὺ πλῶ, περὶ τῶν αὐτῶν οὐ κέκρικα δια-
 χλεῖσθαι, τὸ μάλιστα παραστὰν εἰαί μοι δίκαιον, ἀπο-
 Φανοῦμαι. Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελές πρᾶγμα, 51
 καὶ μακάριον, ὅποτεν εὐτυχῶνται· παιδικούς δ' ἔρωτας,
 ὅσοι Φιλίας ἀγνὰ δίκαια προμνῶνται, μόνης Φιλοσο-
 Φίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδ-
 εραστεῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις Φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν
 γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρί-
 κλεις, μηδὲν ἀχθεσθῆς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἢ Κόρινθος εἴ-
 ξει. Καὶ γὰρ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπι- 52
 σπένσας, ἐξάνεστην· ἑώρων γὰρ ὑπερκατηφῆ τὸν Χαρί-

γος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλ-
 λόμενος. Χίοι γὰρ καὶ Κίοι inter
 se belligerabant: quando igitur
 apud Chios erat Theramenes,
 Chium se dicebat; cum apud Cios,
 Cium. Erat autem revera Χίος.
 Hic etiam διὰ τὸ εὐμετάβην αὐ-
 τοῦ ἐκαλεῖτο κόθορνος: est enim co-
 thurnus alterutro pedum aptus,
 tragicum calceamentum. G.

10 Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις) Ἡ ὅτι
 Χαρίκλεις μὲν Κόρινθος, Ἀθηναῖος
 δὲ Καλλιχοατίδας, ὃ τὴν νικᾶσαν ὁ
 διακτητὴς οὗτος ἡνείμεν. ἢ ὡς τῆς Κο-
 ρίνθου μὲν ἀναχειμένης Ἀφροδίτῃ.
 διὸ καὶ πολλὰ ἐν Κόρινθῳ ἢ γυναι-
 κεία μίξεις. Ἀθηνῶν δὲ παιδεραστία
 κομῶντων. ἢ τοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν
 καὶ σάφρονι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μισαῇ
 καὶ διαβεβλημένῃ. V.

posset, ille cothurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetur.
 Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse
 inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id, quod
 maxime in praesens mihi iustum esse videtur, pronuntiabo. Nuptiae
 quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt.
 Masculos autem amores, quoties casta amicitiae iura illos concil-
 liant, solus opus philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contra-
 hendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur philoso-
 phis: minime enim perfecta in mulieribus virtus existit. Tu vero,
 Charicles, non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit. Atque
 ego prae pudore concisa oratione festinanter iudicium cum
 expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum

κλέα, παραμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθηναῖος, ἰλαρῶ τῷ προσώπῳ Φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προήει σφόδρα σοβαρῶς. εἶκασεν ἂν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας κατανεναυμαχηκέαι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως ἀπανάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἐστίασαντος αὐτοῦ τῆς πινίκια· καὶ γὰρ ἦν ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερος. ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαρικλέα παρηγορησάμην ἐπὶ τῇ δεινότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερβαυμάζων, ὅτι δυσχερὲς 53 στέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν. Ἄλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ διατριβή, καὶ τὰ παρὰ τῇ θεῷ λαληθέντα, σπουδῇ ἰλαρὰν ἅμα, καὶ παιδιὰν εὐμουσον ἐσχηκότα, τῇ δέ πῃ διεκρίθη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὴν ἔωλον ἡμῶν ἐκκαλεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότε ἦσθα, πῶς ἂν ἀπεφῆνω;

ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ Κόροιβον οἶε με, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον;

11 Τῇ δὲ πῃ) Τοῦτον τὸν τρόπον. V.

vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset. Atheniensis vero hilari gestu laetus exsultans, iactabundo valde incessu progrediebatur: putares navali ad Salamina proelio Perfas ab illo superatos. Atque hunc certe iudicii mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam triumphali coena excepit. Erat enim alioquin etiam in victu magnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde consolabar, vi dicendi illius commemorata, perpetuo vehementer admirari me dicens, quam potenter difficiliores partes tuitus fuisset. Sed illa in Cnido commoratio, & habiti in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eruditum lusum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu, Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evocasti, si tum iudex fuisses, quid pronuntiaturus eras?

Theomn. Adeone Melitiden aut Coroebum, medius fidius, me arbitraris, ut iuste a te iudicatis contrariam feram sen-

ὅς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδι ὥοιμην, ὀλίγου τὸ βράχυν τοῦτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸν νεῶν ἐκείνων. ὅμως δ' οὖν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν εὐρίᾳ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως καὶ περιέργος ἢ, πανηγυρίζειν δοκεῖ) τοὺς ἄγαν ὑπὸ τοῦ παιδεραστοῦ κατωφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ἐπὶ τῇ σεμνότητι, πλὴν οὐ πάνυ θυμῆρες ὥοιμην, ἐφ' ἡβῶ παιδὶ συνδιημερεύοντα, Τανταλείους δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὀμμασι τοῦ κάλλους μονονουχὶ προσκλύζοντος, ἔξον ἀρυσασθαι, διψῆν ὑπομένειν. οὐ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, οὐδ' ἀπαντικρὺ καθημένου καὶ λαλοῦντος ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρωι, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὀψέως, ἵνα ἴδῃ, καὶ θεάσῃται, ποθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. δι' ἄκρων γοῦν δακτύλων καὶ μόνον θίγει, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν

6 Κατωφρυώμενος) Ὁφρῦσι μετάρως. V.

tentiam? qui prae summa iucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Verumtamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis, etiamsi forte nimius, ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis causa admirabar equidem: verum illud parum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre, quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: & ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fru-

διαβεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτην πεί-
 ραν ἐπάγει Φιλήματος, οὐκ εὐθὺ περιέργον, ἀλλ' ἡρέ-
 μα χεῖλη προσεγγίσας χεῖλεσιν, ἀ πρὶν ἢ ψαῦσαι τε-
 λείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἔχρος καταλιπών. εἴτα
 πρὸς τὸ παρῆκον ἀρμοζόμενος, αἰεὶ λιπαρεστέροις μὲν
 ἀσπάσμασιν ἐντέτηκεν, ἐστὶ ὅτε καὶ διαστέλλων ἡσυχῇ
 τὸ στόμα. τῶν δὲ χειρῶν οὐδεμίαν παρήσιν ἀργήν· αἱ γὰρ
 Φανερὰ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συν-
 ἄπτουσιν. ἢ λαβρίως ὕγρῳς ἢ δεξιά κατὰ κόλπου δῦσα,
 μαστοὺς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπεροιδῶντας πιέζει. καὶ
 σφριγώσης γαστρὸς ἀμφιλαφεῖς τοῖς δακτύλοις ἐπι-
 δράττεται ὁμαλῶς. μετὰ τοῦτο καὶ πρωτόχουν ἄνθος
 ἤβης. καὶ τί τάρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; τοσαύτης
 τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμότερου τινὸς ἀπτεται πρᾶγ-
 ματος· εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, κατὰ τὸν κω-
 54 μικρὸν, αὐτὸ ἐπάταξεν. Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γέ-

16 Ἐμοὶ μὲν) Μόγις ποτὶ, μιὰρὶ καὶ ἐπάτατε, τὸ σαντοῦ ἐξείπας.
 ἐξώλης καὶ προώλης ἀπόλοιτο. M.

Aus ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio ten-
 tat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia
 admovens labiis, quae prius etiam quam plane se conti-
 gerint, desistit, nullo suspitionis relicto vestigio. Deinde
 concedenti se accommodans, longioribus semper amplexi-
 bus quasi illiquescit, interdum etiam placide os diducens,
 nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae
 illae sensibilibus partium complexionibus voluptatem conglu-
 tint. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum sub-
 iens, mamillas premit paulum ultra naturam tumentes,
 & duriusculi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit,
 post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid
 arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunita-
 tem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a femi-
 nibus exorsus, illa, ut ait Comicus, percutit. Mihi quidem

νοίτο. μετεωρολέσχει δὲ, καὶ ὅσοι τὴν Φιλοσοφίας ὀφρῦν
 ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήρκασι, σεμνῶν ὀνομά-
 των κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαίνετωσαν ἑρωτικὸς
 γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλ-
 κибιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεῖς, οὐκ ἀπλήξ ἀνέστη.
 καὶ μὴ θαυμάσης, οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλ-
 λέως ἠγαπάτο, μέχρι τοῦ κατ' ἀντικρὺ καβέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκείνων Φιλίας μεστίτις ἡδονή. στένων
 γοῦν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτω
 πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβῆς ὁμιλία Καλλίων.

τούς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἑλλησι κωμαστὰς,
 οὐδὲν ἄλλ' ἢ δήλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα φήσει τις
 αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθῆ γε, νῆ τὴν
 Κνιδίαν Ἀφροδίτην.

hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugato-
 res autem, & quotquot philosophiae supercilium ultra ipsa
 tempora sustulere, honestorum verborum phaleris imperi-
 tos pascant. Amator erat, si quisquam, Socrates: sub ea-
 dem cum illo laena iacens Alcibiades, non sine plaga fur-
 rexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eate-
 nus tantum amatus est, ut e regione federet,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen:

sed erat ipsorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens
 ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum custodito in
 verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior!

Hos equidem, qui apud Graecos Commissatores vocantur,
 nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixit forte
 aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per
 Cnidiam Venerem.

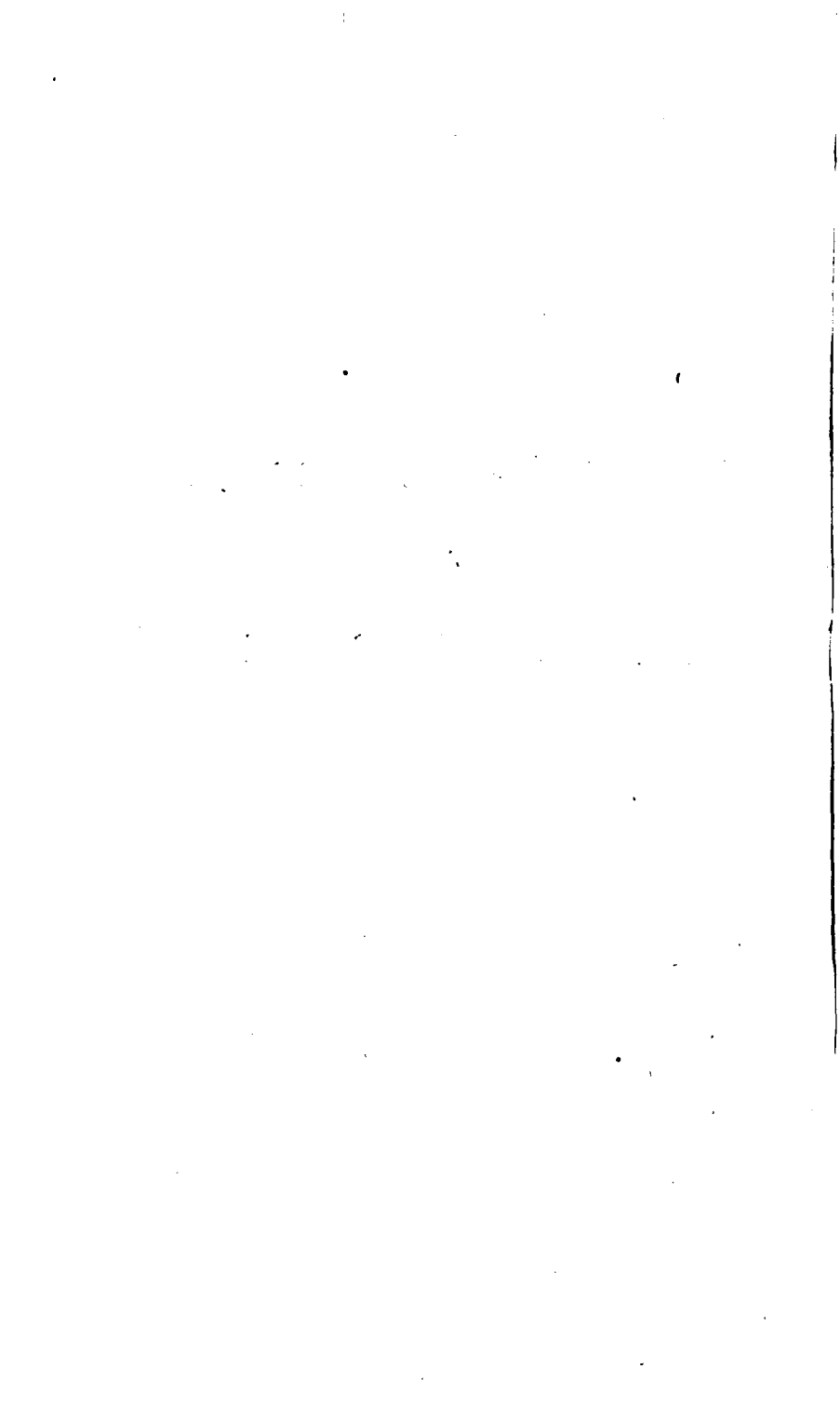
ΛΥΚ. Οὐτ' ἀνέξομαί σου, Φίλε Θεόμνηστε, ἄλλη
 ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν
 ἑορτῇ μόνον εἰκός ἐστι· τᾶλλα δὲ, τῶν ἐμῶν ὠτων πόρρῳ
 ἀποικιεῖν. ἀφέμενοι δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς
 ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκός ἐστιν, ὑφάπτεσθαι τῷ
 θεῷ τὴν πυράν. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θεία, τῶν ἐν Οἴτῃ
 παθῶν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Lyc. Non feram te, care Theomneste, aliud tertiae ora-
 tionis quasi fundamentum iacentem, cuius initium tantum
 festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis
 ablegare. Omissa autem longiore in iis, quae nihil ad rem
 faciunt, mora, in forum prodéamus. Iam enim convenit
 rogam Deo accendere: nec iniucundum spectaculum, eo-
 rum, quae in Oeta Deo usu venere, praesentes admonens.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ABDICATUM.

*Pag. 1. l. 3. 'Εξέμαθε) ἔμαθε C. l. 10. 'Αποκρύπτεται) ἀπει-
δῶν ἀποκρ. vult lenfius. Nihil vero a vulgata abeunt edd. &
C. Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τὸ τοῦ π.) Sic Fl. Το τοῦ π. reliquae edd.
omisso τοῦτο. ead. 'Ιασαίμην) Sic I. P. H. &c. quibus adstipu-
latur P. 'Ιασάμεν Ex. Fl. l. 13. Τῆς) Ita bene P. B. 2. Fr. S. A.
Τοῖς male I. Ald. Fl. H. l. 15. Βοήθειαν) τὴν βοήθ. H. 2. Pag. 3.
l. 6. 'Υπουργεῖν) Sic I. H. &c. 'Υποργ. P. ead. Καὶ) Compa-
ret in I. H. P. aliisque; abest a Fl. l. 13. 'Απολογήσομαι) ἀπο-
λύσομαι marg. A. i W. Pag. 4. l. 7. 'Ηδὴ) Sic I. Pell. Μὴ δὴ
edd. priores. Μὰ Δι' Marcil. ead. Καθεστῆκός) Sic edd. I. Fl.
H. P. &c. Καθεκτός P. l. 17. Προθυμία) προμνησία Fl. & L.
Sed cum vulgata nostra faciunt I. H. & Cod. P. Pag. 5. l. 4.
Φιλοκρινόντων) φυλοκρ. male Fl. l. 18. Φιλοκρινόντων, pro φι-
λοκρινούντων editum erat, errore orto a simili sono sequentis
verbi διακρινόντων; quare id mutavi. Reitz. Pag. 6. l. 5. 'Ερ-
έχων) ἐνέχων male I. sola. Pag. 7. l. 4. Δὴ) Sic cum reliquis
etiam I. Fl. H. Δὲ rectius marg. A. i W. l. 7. Μελλήσας) με-
λήσας edd. priores, demta S. l. 12. Εὐφραϊνε μὲν) Et sic habe-
re I. Fl. cum H. notat Solanus. Pag. 8. l. 4. Παρεφύλαξα)
Hanc edd. lectionem firmat Cod. P. Παρεφύλακτο enim male
Fl. l. 7. 'Εξενίκησ) Constantem hanc esse lectionem notat
Solan. l. 9. Καὶνδ) Ita restitutum ex P. Κοινδ enim edd. aequae
ac Ex. l. 15. 'Ωκτειρα) ὠκτηρῶ L. ead. 'Αξίαν οὐσαν) ἀξιούσαν
marg. A. i W. Pag. 9. l. 4. 'Ωστο) οἶστο Fl. l. 8. 'Ηττάσθαι)
Sic I. Fl. H. P. &c. 'Ηττήσθαι L. l. 11. Πάσχει) Ita P. cum
edd. plerisque. Πάσχειν Fl. Pag. 10. l. 10. Καὶ) Id adesse
etiam in Fl. I. & H. notat Solanus, qui eandem constantiam in
duobus versibus sequent. quoque observat. Pag. 11. l. 3. 'Εφ'
ῶ) ἐφ' ὃ Ex. Fl. At vulgatam edd. lect. firmat Cod. P. l. 5.
Καὶ) Deerat in Ald. Sed adscriptum margini. In aliis autem
edd. aderat. Pag. 12. l. 7. 'Οτι) Pell. An non melius ὅτι; l. 9.
'Τε' αὐτοῦ) Sic praeter alias etiam I. Fl. H. P. l. 16. 'Ανάγς-
Lucian. Vol. V. X 2*

σδαι) συνάγεσθαι marg. *A. 1.* Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας) Sic quoque habere *Fl. H.* & *S.* notat Solanus. Habent & *I. P. Fr.* nec dubito, quin reliquae. *ead. Γεγέννηκας*) Recte sic *P. S. Γεγέννηκας l. Ald. H. Fl. l. 6. Τότε*) Hanc esse constantem lectionem observat Solanus. *l. 14. Προσδεσπνημένην*) Sic dedi ex marg. *A. 1 IV. Προσδεσπ.* enim edd. priores. Pag. 14. l. 4. Τούτους) Ita *Ald. l. H. Fl. P. Τούτοις P. l. 7. 'Ανείληφας*) ἀνέληφας male *l. Ald. Fl. H. B. 2. Correxist S. l. 13. Παρητήσω*) Sic bene *I. Ald. P. H. Παραιτήσω* male *Fl. Pag. 15. l. 3. Μη*) Deerat in edd. excepta *I.* Addidit etiam marg. *A. 1. W. l. 5. Αὖ*) πάλιν marg. *A. 1 W. l. 13. Τούτω*) τούτων *L.* Nil mut. edd. *l. 15. Οἷον ὄντα*) ὄντινα *L.* & marg. *A. 1 W. Pag. 16. l. 11. 'Ερησθέντ')* Sic *Ald. l. H. Fl. S. & Ex. 'Ερησθέντα P. l. 12. Μη*) Abest a *Fl.* Ceterae habent. *l. 13. Δ' οὐ*) δὲ οὐ marg. *A. 1 W. Pag. 17. l. 9. Μοι*) μὴ *I. male. Μοι Ald. Fl. H. P. &c. l. 12. *Ον*) ὅς *Ex. Fl. *Ον P.* cum edd. Pag. 18. l. 7. Σωφρονίσαντα) Ita restitui ex Cod. *L.* Σωφρονίσαντα enim vulgo edd. *l. 14. Τυγχάνοι*) Sic restitutum ex *P. & L.* Τυγχάνει edd. priores. *l. 15. *Ος*) Deest in *Fl. Pag. 19. l. 2. Μείζον*) Sic *I. Fl. P. Μείζω* marg. *A. 1 W. l. 5. Οὐ*) οὐ male *l. l. 8. 'Εμμαντοῦ*) ἐμμαντῶ marg. *A. 1 W. l. 16. Πάθους*) Sic recte Cod. *L.* Πατρὸς edd. omnes & cett. Codd. male. Pag. 20. l. 15. *Απερ) ὥσπερ *P. Vulgat.* servant edd. *l. Fl. H. P. &c. Pag. 21. l. 2. Γοῦν*) Sic edd. vett. & recentiores. Γὰρ *L. ead. Ποιήσωμεν*) Hoc edd. constanter tuentur. Οἰήσωμεν *Marc. l. 5. 'Ανέτριψε*) ἀνεπίδρισε marg. *A. 1 W. l. 13. Εἰ*) Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscriptit Solan. *l. 17. Δίκαια*) Deest in *P.* Adest in edd. Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων) γεγεννημ. *l. Pell.* punctum post πολὺν habet, & πῶς οὖν οὐχ οὕτω. Pag. 23. l. 13. Πρὸς τῷ) πρὸς τὸ *Fl.* Sed vulgatae cett. edd. lectioni assentitur *P. Pag. 24. l. 10. Συγχορήσωμεν*) συγχορ. *Fl.* Sed cum vulg. cett. editionum lectione facit *P. l. 11. Νομοθέτης*) νόμος marg. *A. 1 W. l. 14. Ὑμᾶς*) Recte sic edd. plurimae & *P. Ὑμῖν* male *Fl. Pag. 25. l. 4. Αἰτία*) Sic *Marc. Αἷτια* edd. male. Αἰτιάται *B. 2. l. 11. Ἄλλὰ τί;* ὅτι) ἀλλ' ὅτι *Fl.* Vulgarum lect. servant ceterae, cum *P. Cod. Pag. 26. l. 4. Κελεύεις*) Ex *P.* est. Nam abest ab edd. Κελεύεις tamen etiam marg. *A. 1 W. l. 6. Τοιαῦτα*) Sic in marg. *Ald.* correctum, cum τοῖτα tantum typis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus, optimas edd. mendis typographicis non carere. *l. 10. Γραφεῖ*) Sic sola *Fl.* Ceterae male γράφειν. *l. 14. *Αν*) Deerat in *S.* Aderat in *I. P. &c. Pag. 27. l. 2. Προνομία*) Sic edd. vett. & recentt. Προνομίαν *Vorst. ead. 'Εχσιν*)

εἶχειν *I. male. l. 6. Γενέσθαι) γίνεσθαι marg. A. 1. Pag. 28. l. 3. Προνομίας) Sic rursus edd. unanimi consensu. Sed προνομίας marg. A. 1 W. l. 7. Νυνὶ δὲ) νῦν ἰδε Fl. male. Vulg. tenent cert. edd. cum Cod. P. Pag. 29. l. 1. Μῖσος) καὶ μῖσος marg. A. 1 W. l. 4. "Οτ') ὅν Vorst. male. Vulgatam tuentur *I. Fl. B. 2. H. P. S. l. 6. Τοῦ γο) Sic I. Fl. B. 2. P. S. &c. Τότε P. & L. & marg. A. 1. ead. Δυνάμενος) Nihil se varietatis hic reperisse, testatur Solanus. l. 13. Τὸ δουλεύειν) τοῦ δουλ. P. L. & marg. A. 1. l. 14. Προδεδωκότες) Sic edd. omnes & Cod. P. Προδεδωκότες Fl. Προδεδωκότες Gronov. Προδεδωκότες marg. A. 1 W. Pag. 31. l. 5. "Ετι) εἴσι Fl. male. "Ετι cert. & P. l. 7. Τὰρ) Ex *I. & marg. A. 1. restitutum. Deest enim in reliqq. edd. l. 16. ἰᾶσθαι) Et sic habere edd. principes, notat Solan. Pag. 32. l. 4. Ἀναφύσται) Ita restitui ex *I. & L. Ἀναφύσται enim male Fl. Ald. H. B. 2. Fr. P. S. A: ead. Εὐθαλῆς) Sic recte Ald. B. 2. H. P. S. & P. Εὐσταλῆς male *I. & Fl. l. 14. Διαφορὰν) Ita restitutum ex Cod. P. & B. 2. ac marg. A. 1 W. Διαφορὰν enim cert. male habebant. Pag. 33. l. 5. Ἐκκείμενα) μᾶλλον ἐκκ. Vorst. l. 11. Τοῦν μέσῳ) Sic *I. H. P. &c. Τὸν ἐν μέσῳ P. & L. l. 16. "Εν) Sic P. L. & marg. A. 1 W. "Ον edd. "Ον. Ex *Fl. & Ald. Pag. 34. l. 15. Γέρονσι) γέροντας L. rectius. Sed vulgaram servant edd. optimae omnes. ead. Δέ) καὶ Fl. Pag. 35. l. 5. "Οργή) κατ') Vid. notas. l. 8. Οὐδὲν) Vorst. οὐδένα. Nihil. mut. edd. l. 11. Μῖσει) Sic etiam esse in *I. Fl. & H. notat Solan. Pag. 37. l. 3. Πώποτε) Ita etiam existare in *I. H. B. 2. & Fl. notat Solan. l. 4. Ὑπομιμνήσκεις) In *P. erat ὑπομιμνήσκει. Sed prius habent *I. Ald. & reliquae. l. 8. Ταιᾶτ') ταῦτ' Fl.***********

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. 2. Δυνάστης) Alii διαπότης, Coll. Nil mut. *I. Fl. H. P. l. 6. Ἐπίστειλεν) Sic Fl. H. P. Ald. Ἀπέστειλεν *I. Ἐπίστειλεν etiam Coll. Sed addunt ταῦτα. l. 10. Εὖν πάντων) πολλῶν, & sine articulo, Coll. l. 11. Ὑμῖν) Sic recte *P. I. H. Fr. Ald. Ἡμῖν male Amst. & S. Ὑμῶν Fl. ead. "Οσο) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. Pag. 39. l. 10. Ἐπισεικῇ) ἐπισεικῇ τε Coll. l. 13. col. 1. Ἀπατῆσαι editum erat; sed hoc merito correxit Solan. l. 21. col. 2. Μάγιστρος) Pars haec posterior Scholii non existat in *C. Solan. l. 22. col. 1. Ἀλθευτικοῦ) Sic restituit Solan. ex *G. & C. cum ante editum lege-*****

retur ἀθλητικοῦ. *ibid.* l. 23. Ἐπισκευασίαν) Et hoc restituit idem ex C. κ enim medium apud Cler. omissum. *ibid.* l. 24. Ἄλλ' οἷον ἀντὶ) Pro his verbis ἀλλοῖον αὐτ' legitur in C. Solan. *Pag.* 40. l. 8. Ταῦτ' ἐπαινοῦντες) ταῦτα συνεπαινοῦντες Coll. l. 13. Ἀστασιαστος) Restituit Solan. ex Codd. A. G. L. P. Ἀπαρρησιαστος enim edd. priores omnes. Sed restitutam lectio- nem etiam confirmat marg. A. 1 W. l. 16. col. 1. Ἀττικὸν δὲ) τρέπου δὲ legebatur in editis. Correxit ex collatione Solanus. *ead.* col. 2. Ἐπήγαγε) Ita dedi ex C. & distinctionem addi- di; nam ἐπίγειε misere erat in editis: sed nondum sanata sic omnia credo. *Reitz.* l. 19. col. 2. Κατ') μετ' editum fuerat. Mutavit Solan. ex eodem fonte. *Pag.* 41. l. 7. Προεστώτων) Sic Fl. l. B. 2. H. Ald. P. S. & A. l. 10. Περιβολῇ) περιβολαῖς marg. A. 1. l. 13. Προῦνθουν) Sic Coll. Fl. H. P. S. Προῦνουν l. 16. col. 1. Ἐσπείσμην) ἡσπασμην edebatur ante. Sed prius ex C. est. Ἐφιλούμην G. pro ἐφιλούμην, quod in V. erat. l. 17. col. 2. Νεολαία) νεολαίην habebant edita. Νεολαία mendose C. *Pag.* 42. l. 2. Ἐπιπέμψεις) ἐπίπεμψις marg. A. 1 W. l. 3. Ἀπειλή) Re- cte sic P. B. 2. & 1. & S. Ἀπὴλῃ male l. Ald. Fl. H. l. 5. Ἐσκο- πούμην) διανοούμην P. Prius servant l. Fl. H. P. aliaeque. l. 6. Πausaito) πείσaiτο Vorst. Nil mut. l. Fl. B. 2. P. *Pag.* 43. l. 1. Ἀποστάσεις) Alii ἀποστασίας Coll. *ead.* Ἐσκοποῦντο) ἐπεσκοποῦντο Coll. l. 13. Αφυλάκτως) Sic edd. quas vidi, omnes. l. 22. col. 1. Ἐπορίζοντο) ἐπορίζοντο antea legebatur. Merito emendavit Solan. *Pag.* 44. l. 7. Γυμνὴν) Constans & proba lectio. Γυμνὸν vult Gronov. l. 19. col. 2. Μεταστοιλά- μενος) μεταστολάμενος erat in editis; sed correxit Solanus. *Pag.* 45. l. 8. Α συνελόντες ad οἷς nil variare edd. & Coll. notat Solan. l. 12. Ῥιπτούμενον) Alii ῤηγνύμενον, Coll. l. 14. Ὑμῶν) Sic recte P. marg. A. 1. S. & L. Ἡμῶν male l. Ald. Fl. H. *Pag.* 46. l. 3. Πάνυ πόρρω) πόρρω πάνυ, Coll. l. 5. Καταγελά- σεσθε) γελάσεσθε tantum Ald. Fl. H. B. 2. P. S. Καταγελά- σεσθε l. unde iam καταγελάσεσθε fecimus. *ead.* Ὑμῶν) ἡμῶν male rursus l. Ceterae recte ὑμῶν. l. 11. Ὁμοίως) ὅμως legi iu- bet Solan. *ead.* Ἐξ ἅπαντος) Pell. Forte ἀπαξ ἅπαντας. Ita consignavit idem, sed ἀπαξ ἅπαντας voluit. l. 19. col. 2. Το) πᾶν Exc. G. Omittunt C. l. 21. col. 1. Ἀνέκειτο) Ed. Cler. ma- le ἀνέκειται. *ead.* col. 2. Πιττακοῦ) Πιττακοῦ male edit. Cle- ricī. *Pag.* 47. l. 2. Ὡς l. sola, & marg. A. 1 W. l. 16. col. 1. Πρινέως) Πρανέως Exc. G. Prienei C. *ibid.* Πλείους) πλείους G. Πλείους κακοι C. *ibid.* l. 17. Ἐγγύη) ἐγγύα C. *Pag.* 48. l. 2. Εἰς τὰ τ. ε.) Nihil hic mutare Coll. & edd. primarias notat So-

lanus. *l. 5. Δέ, τίνα*) Et sic eadem edd. Δέ τίνα P. *Pag. 49. l. 13. Καί εἰ φιλ.*) Et sic habere Coll. cum edd. notat Solanus. *l. 15. Σκοπούς) κατασκοπούς* marg. A. i W. *Pag. 50. l. 13. Πέρλαος*) Sic edd. quas consului omnes, *l. Ald. Fl. B. 2. H. P. S. Πέρλλος* tamen adscripsit margini Solanus. *Pag. 51. l. 6. Πέρλαος*) Hic vero nihil adscripsit idem. Sed neque hic edd. variare invenio, neque postea, ubi idem nomen recurrit. *l. 12. Ὑποκαίειν κελεύειν*) Et sic Fl. habere cum I. notat idem. *l. 15. Μυκήσεται*) Sic B. 2. P. & S. recte. Μυκήσεται male I. H. Fl. Ald. *l. 17. Καταυλούμενον) καταλούμ.* male sola B. 3. *Pag. 54. l. 6. Προσέσσαι*) Sic I. H. Fl. P. & c. Προέσσαι P. L. & marg. A. i W.

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 9. col. 1. Πρόξενος) Scholium hoc in impress. corruptissimum, MSS. Codd. ope nitori suo, si ultima excipias, reddidimus. *Solan. ead. col. 2. Πολιτικὸν) πολιτικούς* C. *l. 12. col. 1. Ἀστούξενος) ἀστούξενος* C. hic & in sequentibus. *ead. col. 2. Παραδόσεως τυρούντας*) Sic C. Παραδόχως τυχόντας misere in editis. π. τυρούντας V. *l. 13. col. 2. Κἄν πολὺ ταῖς πατρίσιν*) Et hoc ex C. est. Πολλοὶ ταῖς πατράσιν G. Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν V. Unde πολιτικαῖς πράξεσιν fecerant editores priores. *l. 15. col. 1. Ἐνὶ ἰδίῳ ἐνὶ ξένος* C. recte, & sic dedi pro ἰδίων ξένος, quod in vulgato erat. Ἰδίων — ξένος G. *Solan. ibid. l. 18. Ἦθος*) Ἀνέθρος; Reitz. *ibid. Οἱ μέντοι νεώτεροι*) Sic ex C. restitutum. Οἱ ἕτεροι V. Lacuna est in G. *ead. col. 2. Προσδέχονται) προσδέχεται* ante legebatur. Muravit Solanus ex C. item ἑτέρας ex eodem, cum ἄτερας in editis esset. *l. 20. col. 1. Τισὶ γενομένους) οἱ γίνονται* in ed. Cler. erat. Sed hoc & alia permulta, quibus enumerandis non morabor lectorem, restituit Solan. ex Coll. Codicum. *ibid. l. 21. Ἀπὸ τοῦ*) Haec verba in C. non exstant. Sed retinenda sunt. *Solan. ibid. l. 23. Τῶν κ. &c.)* Lacunas ed. *Amst.* ex Coll. supplevit idem, integer enim versus deerat. *l. 25. col. 2. Οὐς ἐν οἰνίᾳ*) Lacuna hic est in Exc. G. & V. *l. 26. col. 1. Καταχρ.)* Et hic lacuna erat in ed. Cler. pro qua κεχρημένων τῇ κρίσει est in Coll. *Pag. 56. l. 6. Δημιουργός*) Deest in *Angl.* Adest in edd. *ead. Προθεῖναι) προσθεῖναι* marg. A. i W. *l. 11. Ὅσω*) Ita restituit. ex L. & marg. A. i Ὅσον edd. *Pag. 57. l. 4. Οὐ) μὴ* marg. A. i W. *l. 7. Αὐτὸ*) Sic Fl. H. P. S. Ald. Αὐτοῦ I. & marg. A. i W. *ead. Ἐμυσάττετο) ἡμυσάττ.* I. Prius servant H. Ald. P. & c. *l. 9.*

Εὐδία) Ex Cod. L. Ἀδία marg. A. 1 W. Εὐδίῳ edd. priores. Pag. 58. l. 9. Αὐτοὺς) Sic I. Fl. P. S. Αὐτοὺς P. H. Ald. & B. 2. l. 13. Καὶ τ' ἄλλα) Sic recte L. marg. A. 1. & I. nisi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum edd. reliquae. Pag. 59. l. 11. Ἡμᾶς) Male ὑμᾶς S. P. & Fl. Recte I. H. Ald. ead. Αὐτοὺς) Recte Fl. & S. ipiritu leni. Αὐτοὺς ceterae. l. 13. Ἑλλησιν) Restitutum ex L. & marg. A. 1 W. Deest in edd. prioribus. Pag. 60. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Ita edd. unanimiter. Φυλοκρ. Angl. Pag. 61. l. 1. Ἐθῶν) Merito conspirat cum edd. Cod. P. Θῶν male Fl. sola. l. 13. Αἰεὶ) Sic I. Fl. H. P. Ald. & c. l. 14. Ποίησωμεν) ποιήσωμεν penult. longa habebant I. Fl. H. P. At recte, quod edidimus, est in P. & B. 2. & marg. A. 1 W. l. 15. Μηδ' ἂ) Αἰ. μὴ δέ. Pag. 62. l. 4. Ἐμπέπληστοι) Ita recte P. B. 2. H. Fl. aliaeque. Ἐμπέπληστοι male I. l. 8. Ἀπορήσωμεν) Bene iam sic I. item H. B. 2. Ald. S. P. & P. Ἀπορήσωμεν Fl. l. 9. Αὐτὸν) αὐτὸν edd. priores. l. 11. Καὶ ὑπὲρ) καὶ μὴ ὑπὲρ Vorst. male. Sic notat Solanus. ead. *H τινι) ἢ τινι Ex. Fl. At vulgatam edd. lectionem firmat P.

I N A L E X A N D R U M.

Pag. 63. l. 5. Ἐπινοίας) Sic I. Fr. S. L. & marg. A. 1. Ἐπνοίας B. 2. P. Ald. Fl. H. male. Ἀπονοίας Heinsf. l. 9. Εἰς κακίαν) Nihil mutant edd. Ἐν κακία P. & Angl. l. 11. Μέλλοις) Ita esse in I. Fl. H. & B. 2. notat Solanus. Sed & est in Ald. & c. l. 15. col. 2. Ἐξυφην.) Sic emendavit Solanus pro vulgato ἐξυφανάμενος. l. 17. col. 1. Πρὸς ἰσάριθμον) Et hoc ex C. restituit idem. Πρυσάριθμον enim ante legebatur. Pag. 64. l. 3. Ἀμέτρητος) Sic edd. Ἀμύθητος marg. A. 1 W. Ἀμύθητος P. l. 7. Ἐμοῦ) ἑμαντοῦ marg. A. 1. Pag. 65. l. 4. Οὐ Μινύαν) Nil mut. edd. Μυσίαν Palm. l. 17. col. 2. Μινύειον) Μινύιον antea male. Vid. Homer. Il. B. Catal. 18, vel 511. Solan. Pag. 66. l. 2. Μεμπτής) μομπτής P. l. 8. Το) Deerat in Ald. P. Fl. H. S. Aderat in I. l. 14. Ρουτιλιανῶ) Ρουτιλιανῶ Fl. l. 17. col. 1. Σίλλος) Sic C. Σύλλος V. Σώλλος edita. Solan. l. 18. col. 2. Πονηρία) Ita mutavit Solanus, cum πονυριῶν editum esset. Sed confer & Suidam h. v. Reitz. Pag. 67. l. 1. Αὐτοῦ) Sic recte B. 2. Αὐτοῦ ceterae. l. 7. Εἰς) Sic Ald. P. H. Πρὸς I. l. 13. Παικιλωτάτην) ποικιλωτάτην edd. priores. Pag. 68. l. 2. Βολύσσεως) Ita bene P. B. 2. & marg. A. 1 W. Βολύσσεως male S. A. I. H. Ald. Fl. l. 5. Ἀσφαλέστατος) Sic P. & edd. optimae. Ἀσφαλέστατος male Ex. Fl. l. 6. Προσῆν) προῆν Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. l. 10.

Βουλομένοις) Sic A. P. L. & marg. A. 1 W. Δεσμένοις edd. priores. l. 13. Τοῖς ἐχθροῖς) ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς Fl. l. 15. Εὐφυνά) Itariam habere l. Fl. & B. 2. notar Solan. Sed habet & H. &c. Pag. 69. l. 4. Θῶνος) Θόωνος Cod. A. & P. Prius edd. constanter. l. 7. Αὐτὸς) οὗτος A. P. L. Αὐτὸς edd. vett. l. 9. Τυανῆ) Τειανῆ l. sola. ead. Πάνυ) τῷ Πάνυ Marc. Nihil mut. edd. l. 15. Ἐπένβει) ἀπένβει P. ead. Χρονογράφω) Sic l. H. P. S. Ald. B. 2. Χορογράφω Fl. Pag. 70. l. 6. Ἐπεσιτίσαντο) ἀπεσιτ. male P. Pag. 71. l. 6. Δυσὲν) δυοῖν P. Δυσὲν Ald. H. B. 2. Fl. S. recte. de l. vid. nott. l. 9. Ἐν) Abest a Fl. Adest in aliis. l. 15. Ἐς τὰ ἱερὰ) Deest artic. τὰ in Fl. H. P. S. B. 2. Adest in l. l. 17. col. 1. Δελφούς) Et hic & statim iterum male ἀδελφούς erat in impress. Cum Cod. V. tamen recte Δελφούς. Solan. Sed & προαιδύμους in edito male αἰοιδύμους. Reitz. Pag. 72. l. 4. Ὅπερ μεῖζονος) ἐπὶ μεῖζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant edd. Ἐπὶ μεῖζον etiam marg. A. 1. adscriptum fuerat, sed erasum deinde. l. 9. Χαλκιδόνα) Constans lectio. l. 10. Καὶ ἐμπόρων) Et hanc esse constant. lect. notarar Solan. l. 11. Προσοικούν) πρόσοικον l. Pell. Pag. 73. l. 9. Χαλκᾶς) χαλκᾶς ridicule l. l. 15. Κάκκῆνοι) Sic dedi ex l. & marg. A. 1. Ἐκῆνοι enim erat in reliquis. ead. Γὰρ) Sic l. H. Fl. B. 2. S. Ald. Pag. 74. l. 4. Προσιπέμπεται) προπέμπεται An P. At prius recte edd. vett. l. 6. Καί μεσὸν) καὶ deest in edd. Ald. P. S. H. Adest in marg. A. 1 W. & l. & Fl. l. 9. Ὀλέθροι) Heinf. & Guyet. ὀλέθριοι. l. 12. Περσιδης) Sic edd. Περσιδης marg. A. 1 W. l. 14. Οὐτως) Ex emendatione Solani. Οὗτος enim edd. priores. l. 15. Στέλλεσθαι) Sic A. P. L. & marg. A. 1. Στύσεσθαι edd. omn. Vid. not. l. 16. Εὐρητο) εἰρητο P. A. Vulgatam servant l. Fl. Ald. P. H. &c. Pag. 75. l. 1. Ἠῖος' ἄγχι) ἠῖος' ἄγχι l. sola. l. 5. Τετράκυκλον) τετράκιχλον male l. Pag. 76. l. 3. Αὐτὴ) Sic Cod. P. recte. Αὐτῇ edd. priores, male. l. 9. Συλλεμβόμενον) συνθλιβόμενον A. P. Nihil mutant edd. l. 16. Ἐνθαζόντες) ἐνθαζόμενοι A. P. L. & marg. A. 1. Nil mut. edd. Pag. 77. l. 1. Δειξομένην) δεξομένην Ienf. Pell. quoque an δεξομένην; idem habet & marg. A. 1 W. Sed δειξομ. edd. pertinaciter retinent. l. 6. Ὅ, τι λέγοι) ὅ, τι καὶ λέγοι marg. A. 1 W. l. 9. Προφκονομουμένην) Sic P. R. five B. & Fl. Προφκοδοιμημένην edd. cett. l. 12. Τῇ) Aderat in Fl. Aberat a reliquis edd. l. 16. Πώματος) Sic edd. P. Ald. H. & reliquae. Στόματος l. & P. Pag. 78. l. 13. Γεγεννημένον) γεγεννημ. edd. priores. Pag. 79. l. 3. Προξερ.) προσξερ. Marc. Nihil mutant edd. l. 8. Αὐτου) Sic cum l. etiam H. Fl. P. &c. Sed αὐτοῦ recte correxit Gelf. l. 19.

col. 2. *κατέαγα*) *κατέαγον* erat in editis, mutavit Solanus. *Pag. 80. l. 5. Καὶ ταῦτα*) *Ἀν καὶ τὰ αὐτά*; *l. 8. Τὸ ἀντίθυρον*) Sic *Ald. l. Fl. H. B. 2. Fr. P. S. l. 14. Νεαρῶτεροι νεαλῆστοροι Fl. & marg. A. 1 W.* At prius *Cod. P. & cett. edd. Pag. 81. l. 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα*) *Exhibent Ald. l. P. B. 2. Fr. & S. Πρὸς τὰ τοιαῦτα Fl. l. 12. Πᾶν*) *πάνυ P. L. & marg. A. 1 W.* *Vulgam tam servant priscae edd. earumque lectio est melior. l. 15. Γεννώμενον*) Sic iam *gemino* recte *edd. Pag. 82. l. 8. Ἀμφιλόχου*) *Ex emendatione Solani & Gesneri. Ἀντιλόχου edd. priores. l. 16. Μαντεύσεται*) *μαντεύεται l. sola. l. 17. Ἡμέραν*) *Deerat in edd. excepta l. quae ῥητὴν ἡμέραν τινά. At, quod edidi, est in P. Τινὰ ἡμέραν ἄνευ τοῦ προσιπὼν G. ead. Οὐ δέοιτο*) *δ δέοιτο marg. A. 1 W. Pag. 83. l. 6. Ὡς*) *Inferui ex marg. A. 1 W. Deerat in edd. l. 8. Τπογεγραμ.*) Sic *edd. Ἐπιγεγρ. marg. A. 1 W. l. 13. Πάνυ*) Sic *P. & l. ed. Πάντη cett. Pag. 84. l. 13. Βρυττίας*) *Ita ex Fl. dedi. Βρυττίας male ceterae. l. 16. Ἀπέματτε*) *ἀπεμάττετο marg. A. 1 W. Pag. 85. l. 4. Τιτάνου*) *Ita edd. constanter habere, notat Solanus. l. 7. Τούτω*) *τούτο male Ex. Fl. Nihil vulgam mutat P. l. 14. Ἐχρη*) Sic *P. Ἐχρη edd. priores. l. 15. Εἰκαστικὸν*) *Ex G. P. L. Εἰκὸς edd. Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμου*) Sic *Fl. l. H. B. 2. legere notat Solanus. Sed & Ald. ac P. ita habent. ead. Κυτμίδες*) *κυτῶδες male P. Nihil mutabant edd. l. 6. Αἰγείου*) *ἀρκαίου edd. priores. Αἰγείου Codd. L. G. P. & marg. A. 1 W. l. 12. Δὲ*) *Illud δὲ inferui ex marg. A. 1. Deerat enim in edd. ead. Οἰνθῆς*) Sic restituit Solan. ex L. Eandem correctionem habet & margo *A. 1 W.* Itaque firmatur coniectura Iensii & Vorstii. *Οἰνθῆς* enim *edd. antea male. l. 13. Εἰς ἑπτὰ*) *ἢ ἑπτὰ l. Εἰς recte ceterae. ead. Ἡὸκτὰ*) *Ita reposui ex marg. A. 1 W. pro vulgato editionum καὶ ὀκτώ. l. 14. Ἀνὰ ἄμα* L. Nil mutant *edd. vett. l. 15. Ὑπὸ*) *ἀπὸ l. sola. Pag. 87. l. 1. Περὶ αὐτὸν*) Sic cum *l. etiam habere Fl. notat Solanus. Sed habent & aliae, ut H. Ald. &c. Et περὶ rectum est, licet παρὰ forte quae fuerit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. Pag. 88. l. 1. Αναφέροντες*) *ἀνανήφοντες* corrigit Solanus, vid. *not. l. 10. Μολυβδαίνας*) *μολυβδίνας* vult Solanus & margo *A. 1 W. Μολυβδαίνας* *edd. Parisina etiam maiore litera, quasi nomen proprium esset. Pag. 89. l. 11. Καταγελάστος*) *καταγέλαστος* P. Nil mutant *edd. vett. Pag. 90. l. 1. Μὲν*) *μὲν οὐν marg. A. 1 W. l. 3. Κόλπου*) *κόλπον marg. A. 1 W. l. 6. Χρησμοδοῦντα*) Nihil hic, neque bis *cap. praeced. in hoc verbo variare edd. vett. notarat Solan. l. 14. Σευηριανῶ*) Sic iam *edd.*

I. Ald. H. P. S. &c. Cum ante in Quom. hist. c. 21 Σεβερια-
νῶ vel Σεβερμανῶ haberent. *Pag. 91. l. 5. Στρατιᾷ*) Ex corre-
ptione Solani. *Στρατεία* edd. priores. *Pag. 92. l. 3. Μαλλῶ*)
Δήλῳ P. & marg. *A. 1 W. male.* *Pag. 93. l. 3. Πράξεις*) Resti-
tutum ex G. P. L. & marg. *A. 1. Τάξεις* edd. priores. *l. 5. Καί*)
Abest a *Fl. P. Ald. &c.* Adest in *I. & marg. A. 1 W.* *Pag. 94.*
l. 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *I. Fl. H. P. ead.* Ἐνέπλησε) ἐνέπληξε *I.*
Pell. l. 6. Ξενίσις) Recte sic P. ut lens. voluit, ξενίαις enim
edd. *l. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῶ*) φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῶ
Pell. Εὔρους ἐργαζόμενος marg. *A. 1 W.* Editionum αὐτῶ in αὐ-
τῶ mutavi. *l. 10. Αὐτοῦ*) αὐτοῦς P. *ead.* Ἀλλὰ) Ex P. & marg.
A. 1. Deerat in edd. *Pag. 95. l. 1. Συνίσις δὲ, οἷας* Ex emen-
dat. Solani. *Συνίσις δ. δ. Fl. Συνίσις* P. *Συνίσις δὲ, οἷα* edd. ce-
terae. *Συνίσις* etiam marg. *A. 1. ead.* Μέγα) μεγάλη Ex. *Fl.*
Nihil mut. edd. nec P. *Pag. 96. l. 3. Τὴν τίνος*) Nihil hic muta-
re *H. & Fl.* notat Solan. Sed nec quidquam *I. Ald. P. ead.* Αὐ-
τὸς δὲ) αὐτὸς deficiens in edd. ex L. & P. infertum. *l. 5. Ἠ-*
λιάς) ἰλίας male P. Nil vulg. mutant *I. Fl. H. P. l. 7. Οὐδὲ*) οὐ
l. 1. l. 15. Μελήσας) Sic recte *I. &c.* Μελήσας *Fl.* passim. *l. 18.*
col. 1. Διαβάλλει) διαβαίνει male fuit in ed. Cler. correxuit So-
lanus, non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est ma-
nifesta. *Pag. 97. l. 2. Τὴν πενθερὰν Σελήνην*) τῇ πενθερᾷ Σελήνῃ
Fl. Cum vulgata nostra facit P. *l. 5. Μείζω αἰὲ προσεπένει*)
Sic edd. omnes, excepta *Fl.* quae μείζον αἰὲ προσενόει. *l. 6.*
Χρησμοφόρους) χρησμολόγους marg. *A. 1 W. l. 12. Ἀκερσεκό-*
μης) ἀκερσεκόμης P. Nil mut. edd. *l. 13. Πυλῶν*) Sic P. & marg.
A. 1 W. Πυλώνων edd. vulgo. *l. 16. Ἐν*) Aderat in *I. & marg.*
A. 1. Aberat a *Fl. H. P. Ald. B. 2. &c.* *Pag. 98. l. 6. Τὰς* Ex
P. additum. Deest in edd. *ead.* Ἀκερσεκόμην) Sic edd. reliquae.
Ἀκερσεκόμην *Fl.* vid. nott. *l. 12. Τὰς*) τοὺς *B. 2. sola.* *l. 13.*
Προσηγάγτο) προσηγάγαν τοῦτο P. *l. 15. Πρόρρησις*) Sic re-
cte P. *H. Fl. B. 2. Πρόρρησις* *I. male.* Conf. de Sacrif. cap. 12.
Pag. 99. l. 4. Ἐπεφθέγγετο) ἐφθέγγετο *Fl.* Pro vulgata stat
Cod. P. & reliqq. edd. *l. 9. Γάμος*) ἔρος P. *l. 11. Ἐρως*) γάμος
marg. *A. 1. l. 12. Ἡ*) Deest articulus in *Fl.* Adest in *I. H. P.*
&c. *Pag. 100. l. 2. Ἐκείνης*) Ex Mf. Gr. Ἐκείνου edd. priores.
l. 4. Κόλπου) Recte edd. Κολπούς P. *l. 6. Ἴν*) Nihil hic variare
edd. notat Solanus, neque hic, neque paulo post in ead. vo-
ce. *l. 8. Κήρυκες*) κήρυκες minore litera edd. priores, aequae ac
μοχ καρβατίνας. *ead.* Καρβατίνας) καρβατίδας *Fl.* male. *l. 16.*
Αὐτῇ) Sic *Ald. Fl. H. P. B. 2. S. Αὐτῶ* *I. & P.* cum marg.
A. 1. Pag. 101. l. 4. Δίης) Sic edd. plurimae. Δίης *I. & marg.*

A. 1. Διὸς Schol. *l.* 5. Ἀνδρῶν) Sic recte *Fl.* & *P.* Deerat in *I.* *H. B.* 2. *Ald.* *S.* Sed & additum in marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Διὸς βληθ.) Διὸς μεγάλου βληθ. Pell. male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. *l.* 7. Παιδίου) Ita esse in *I. Fl. H. B.* 2. notat Solanus. Sed & est in aliis. *l.* 10. Θεοπρόπους) Sic edd. plurimae. Θεοεικέλους *Fl.* Θεοπόλους Θεοεικέλους adscriptum marg. *A.* 1 *W.* ead. Ὑμνήσαντας) ἡμνήσ. *l.* male. *Pag.* 102. *l.* 3. Οὗτοι) Deest in *Fl.* Adest in cett. & Cod. *P.* *l.* 9. Ἡύχουν) ἡύχοντο male pro ἡύχοντο marg. *A.* 1 *W.* vel ἡύχουντο. *l.* 10. Ἀληθῇ) Ex *I.* Ἀληθῶς cett. minus recte. *l.* 11. Σακέρδωτος) Sic edd. Σακέρδωτος *P.* *l.* 15. Δέσποτα) Δέσποτα male *I.* sola. *Pag.* 103. *l.* 5. Διδύμοις) Sic recte *P. S. B.* 1. & 2. Δυδύμοις male *I. Fl. H. Fr. Ald.* *l.* 6. Προπάτορα) πατέρα *Fl.* *l.* 7. Χρησμοδοῦντα) χρησμοδοτοῦντα *I.* sola. Οἱτο reliquae, ut edidimus. *Pag.* 104. *l.* 5. Προσαγαγεῖν) προσάγειν *P.* & marg. *A.* 1. Vulgatam servant *I. Fl. H. P.* &c. *l.* 10. Ἀγαπλεύσας) Sic *Fl. Ald. Fr. H. B.* 2. *S. P.* Ἀποπλεύσας *I.* *l.* 11. Κλύσματος) κλυσμ. minore κ. edd. priores. *l.* 15. Δι) Sic omnes praeter *I.* quae γάρ. *l.* 18. Εἰπεῖν) Illud εἰπεῖν inseruit Solan. sed mallem indicasset unde; nam quod verbum proximum παρητήσατο pro vulgato παρηγήσατο reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *Reitz.* *Pag.* 105. *l.* 5. Ἐπικούρους) Sic edd. omnes, excepta *I.* quae ἐπικούρους. *l.* 7. Τῷ Πόντῳ) τοῦ Πόντου *P.* & *L.* *l.* 13. Θεσπίζοι) Θεσπίζει *Fl.* *l.* 14. Τῷ) τὸ vult Marc. Nil mutant edd. *Pag.* 106. *l.* 5. Κεφαλαιῶδες) Ex emendat. Solani. Κεφαλεῶδες *I.* Κεφαλαιῶδη *Fl.* Κεφαλαιῶδες reliquae. *l.* 17. col. 1. Ἀθηναίσις) Sic recte *V.* pro Ἀθηναίος, quod erat in ed. Clerici. ead. col. 2. Θιασώτης) διασώτης male in editis. Correxit ex ingenio Solan. *l.* 18. col. 2. Ἐπὶ κακῷ) ἐπικαλῶν pessime edit. Ἐπὶ καλῷ *V.* unde ἐπὶ κακῷ fecit Solan. *Pag.* 107. *l.* 2. Οὐ δαδὶ) οὐχ ὑπὸ δαδὶ edd. *H. P. Ald. Fl. B.* 2. *Fr. S.* Ὑπὸ ὕδατι *I.* marg. *A.* 1. & Codd. *A. L.* Ὑδατι sine ὑπὸ *P.* *l.* 6. Καὶ τὸν) Sic edd. omnes. Sed Pell. καὶ delet. ead. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον) Desunt haec duo in *P.* πάροδον etiam omittit *Fl.* *l.* 13. Διηπετέος) διηπ. Vorst. Nil mut. *Fl. Ald. I. P. B.* 2. *H.* *l.* 14. Ἐμβαλέειν) ἐσβαλέειν *I.* sola. *Pag.* 108. *l.* 4. Δισμυρίων) δυσμ. *l.* male cum *Ald.* & rel. *l.* 8. Ψυχρῶς) Sic *P.* & edd. plurimae. Ψυχρὸς *Fl.* male. *l.* 11. Ἐπὶ ῥεόντων) ἐπεσερόντων marg. *A.* 1 *W.* Ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσρ. *P.* & *A.* Nihil mut. edd. *Pag.* 109. *l.* 2. Παρακινδυνεύων) παρακινῶν *P.* aut *L.* (Sic expressis verbis signante Solano.) Παρακινδύνων male *A.* Παρακινδυνεύων *Fl.* Vulgatam habent cett. ead.

Ἐπελθόν) Sic *I.* Ὑπελθόν rel. Ἐδεθλον male *A.* *l.* 6. Ἀπολαμβ.)
Ex Pell. restitutum. Ὑπολαμβ. edd. priores. *l.* 15. Ὠπίτες) Sic
restitui ex Fl. Ὠπύες cett. *Pag.* 110. *l.* 6. Ὀνόματα) τὰ ὀνό-
ματα marg. *A. 1 W.* *l.* 10. Οὐ) Deest in *Fl.* Adest in aliis. *l.* 11.
Ἐν μέσῳ) ὁ ἐν μέσῳ marg. *A. 1 W.* *l.* 13. Λύοντο) Sic edd. omn.
Δέδοιντο *P. A.* Δίδοιντο *L.* *l.* 16. Μόρφι) Μορφεῦ βαργύλω
ίσχ) ἀγχιτέχι-φι φάος δὲ *A.* ead. Λείπει φάος) λείπει φάος
Fl. *Pag.* 111. *l.* 1. Ἄλλως) Sic *P. Fl. B. 2. S.* Ἄλλος *l.* *Ald. H.*
Fr. ead. Ὀλως) ἄλλω *A. & P.* Ἄλλως marg. *A. 1.* Sed prius
edd. habent omnes. *l.* 4. Προσελθόντων) ἐπαχθέντων marg.
A. 1 W. & P. Nil variant edd. in vulgata. *l.* 9. Μάλαχ' Ἄττις
ἄλλος) μάλαχ αττίαλος *Fl.* *l.* 15. Κυτμίδι) Κυτμίδα marg.
A. 1 W. ead. Χρίσθαι) Sic *Fl. & P.* Χρίσθαι *l.* & cett. ead. Τέ
κε) Sic *Ald. P. B. 2.* Addit & *H. Solanus.* At in ea dubium,
sitne unum, an duo vocabula. Τέκε, quasi a τίκτω esset, *l. Fl.*
l. 16. Ὡς ἐρομένου τοῦ πέμψαντος) ἐραμένου τούτου καὶ πλου-
σοῦντος *A.* *Pag.* 112. *l.* 9. Ἐπιγραφῇ) ἀπογραφῇ male *Fl.*
l. 16. Τῷ) Sic pro τις, item πρὸς pro ἐς, quod in edit. fuit, re-
stituit Solan. *Pag.* 113. *l.* 13. Εἰσθεῖ) Restitutum ex *P.* Εἰσθε
edd. priores. *l.* 14. Χρηστῶ) χρηστῶ male *l.* *Pag.* 114. *l.* 3.
Κατέπαυέ τις) κατέπαυσέ τις *l.* sola. *l.* 9. Ἐπὶ) Deest in *Ex. Fl.*
Adest in edd. & *P.* *l.* 13. Ῥαδίας &c.) Ῥαδία γενομένη μου ἡ μα-
ταβολὴ *C. Fl. ed. Fl.* *Pag.* 115. *l.* 2. Ἀπλοῦν τι) ἀπλοῦντε
coniunctim *l.* Sed pro τι in Cod. *P.* est τούτο. ead. Πόνρον) Re-
stitutum ex *L. & Fl.* Πόντον edd. priores. *l.* 7. Ῥαδίας) Ῥαδῆος
&c. margo *A. 1 W.* *l.* 10. Πραβεβικῶς) προβεβηκῶς *Fl.* Sed vul-
gatam tuetur Cod. *P.* *l.* 16. Βοσπορανούς) Sic *Fl. H. P. Ald.*
B. 2. S. Βοσπορειανούς *l.* *Pag.* 116. *l.* 3. Δεξιῶς) δεξιῶν marg.
A. 1 W. *l.* 7. Πρὸ) πρὸς male *l.* sola. *l.* 11. Φιλοσόφους) Hoc
habent *Ald. P. Fl. H. B. 2. S.* Φιλοσόφου *l.* *l.* 16. Ὀρμης) Sic
restitutum ex *P. & L. & marg. A. 1.* ὀργῆς enim edd. Sed &
pro ἀνεπαυδμην ἀνεπαυσάμην est in *P. & marg. Ald.* ead. Ἐν
δέοντι) Sic fere *l.* cum *Fl.* & apertius *Ald.* Ceterae ἐνδέοντι
iunctim. Ἐνδέον τι peius *P.* *Pag.* 117. *l.* 4. Καινὸν ἐγκσχάρ.)
καινὸν κῶψαι ἐγκ. marg. *A. 1. & l.* Sed illud κῶψαι ignorant
cett. *l.* 6. Τὴν ἀρπην) τὴν ἀρετὴν *Fl.* male. Ἀρτὴν male etiam *P.*
At *P.* cum cett. edd. recte ἀρπην. ead. Πατρομήτορος) προμή-
τορος male *Fl.* Vulgatae adtipulatur *P.* *l.* 12. Ἐφωράβη) ἐφάβη
P. & marg. A. 1 W. *l.* 17. col. 2. Διαβέβρωται) Sic rursus cor-
rexerit Solan. cum διαβέβρωται ante legeretur. *Pag.* 118. *l.* 9.
Καὶ προφ.) Deerat καὶ in *S. & A.* Aderat in *B. 2. H. P. Ald. l.*
Fl. & Fr. *l.* 10. Παλιώδης) Sic *S.* eiusque affecla *Amst. Πάλιος*

marg. *A. 1 W. Πολίτης I. Ald. Fl. Fr. & ceterae omnes. l. 12. Αὐτῶ* Sic edd. *Αὐτῶ* correxerat Solanus, male. *Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν*) *βοηθῶν A. & P. Nil mut. edd. l. 7. Ἐντυχούσι*) *ἐντυχούσοι male I. Conf. supra cap. 47.*

I N D E S A L T A T I O N E.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) *ἀποστερῶν em. Marc. Nihil mut. edd. nec M. ead. Ἐξ ἀρχῆς*) Sic *P. B. 2. Ἐξαρχῆς* una voce *I. H. Ald. Fl. Fr. S. l. 14. Ἀφήμενος*) *ἀφήμενος male A. sola. Pag. 121. l. 3. Ἐναβρυνόμενον*) Edd. priores & *M. ἐναμβρυνόμενος* habebant. Sed recte *μ* delevit Solan. *l. 11. Τὰ ὅμοια*) *τὸ ὅμοιον W. l. 14. Κυκλικῶν*) Nil mutant edd. nec *M. Pag. 122. l. 1. Δεήσει*) *δέηση W. Nil mut. edd. l. 6. Δὴ*) *δ' οὖν W. l. 8. Μόνου*) *Ex Fl. & M. dedi. Μόνον edd. vulgo. l. 14. Ὀλος*) Sic *W. Ὀλος edd. priores. Pag. 123. l. 10. Σοι*) Deerat in edd. inferui ex Cod. *W. Pag. 124. l. 5. Ἐξ Ἰσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι*) *ἐξίστης ἡ. κ. συγγεγένησαι Fl. At vulgatum servant I. H. P. &c. cum Codd. M. P. l. 8. Τὸ*) Ita esse in *I. Fl. H.* notat Solanus. Sed & est in aliis. *ead. Ἦν*) *οὖν P. male. Ἦν* recte cett. & *M. Pag. 125. l. 12. col. 1. Σημαίνει δὲ τὸ*) Ita dedit Solan. pro vulgato *σημειοῦ δὲ τοῦ. ibid. l. 13. Τοῦ πιδν*) Ita correxi ex *C. Τὸ πιδν V. Τουπιδν M. Solan. ibid. l. 14. Ἀττικῇ*) καὶ ἡ Ἀττ. erat in edit. Delevit καὶ ἡ idem, sine dubio ex collat. Codd. *ibid. l. 16. Ταῖν*) Sic recte *C. Τοῖν male V. ibid. l. 17. Ἀρσενικὰ ἀρθρα*) *ἀρσενικῶ ἀρθρῶ C. Pag. 126. l. 2. Ρυθμίζει*) Sic *M. & edd. Fl. B. 2. P. S. recte. Ρυθμίζοι male I. H. Ald. l. 11. Λειτουργίαν*) *λειτουργίαν Ald.* Sed in marg. *λειτουργία* adscriptum. Cett. edd. recte, ut edidimus. *l. 13. Ἐθέλοις*) Nil mutare *I. Fl.* notat Solan. *Pag. 127. l. 14. Πρώτον*) Et sic habere edd. vett. notat idem. *l. 16. Κυρήτας*) Sic edd. *I. Fl. H. Ald. P. S. Κούρητας W. Κυρήτας S.* habere Solanus notat; sed fallitur, si *Salm. ed.* putat. *Pag. 128. l. 1. Γὰρ*) γὰ *M. & Fl. Vulg. ferv. cett. l. 4. Ἐν ὅπλοις*) Sic *I. Fl. B. 2. Ald. H. P. S. Ἐνόπλιος W. Pag. 129. l. 17. Μὲν*) δὲ *M.* Sed a recentiore manu. *Pag. 130. l. 6. Ἐνδίδωσι*) Et sic cum *I.* habere *Fl.* notat Solanus. Sed habent & *H. P. &c. l. 7. Αὐτοῖς*) *αὐτῆς Fl. & L.* Prius retinent edd. cett. cum Codd. *M. & P. l. 8. Δ' ἂν*) *δ' ἂν οὖν ἔτι W. & καὶ supra scriptum est. l. 10. Παίσαντες*) *παίσαντες ἀλλήλους edd. Abest ἀλλήλους a W.* Ideo expunxit Solanus. *Pag. 131. l. 3. Διδασκαλίαν*) καὶ *διδασκαλίαν Fl. Abest καὶ a reliquis & ab M. ead. Φασιν*) Nil mutat *I. Fl. H. P.*

& M. *l. 4.* Καμάξατε) Sic *Fl.* Καμάσατε cett. & M. *l. 12.* Ἀνδρίας) ἀνδρείας *W.* Prius tenent *l. Fl. P. H. Ald. ead.* Γυμνοπαιδίας) γυμνοποδίας male edd. priores & M. *l. 13.* Ὀμοίως) ὁμοίος *Graev. male.* Nil mut. edd. *l. 16.* Κυβιστητήρας) Sic *W. & Homer.* Κυβηστ.) edd. priores. *Pag. 132. l. 1.* Αὐτῇ) Infertum ex *W.* Deerat in edd. *l. 2.* Ἐδίνεον) Restit. ex *Homer.* Ἐδίνεον male edd. *Luciani priores. l. 12.* Φησι) φασιν *W. l. 13.* Τὰν εἰκόνα) Restitui ex *W.* Τὰς εἰκόνας edd. male. *Pag. 133. l. 1.* Τοῦτο) τοῦτον male *l. sola. l. 8.* Ὑπ' αὐλῷ) Sic dedi ex *W.* Ἐν αὐλῷ edd. *l. 11.* Ἡ λύρα) Nihil hic mutare edd. & M. notat *Solan. Pag. 135. l. 7.* Ἐμπούσαν) Ἐμπούσαν *W. l. 16.* Παποιημένον) Sic *l. Παποιημένον* reliquae & M. *l. 17.* Τὸ) Ἀντά; *Solan. Pag. 136. l. 1.* Ἄρη) Ἄρην *Fl.* Nihil mut. cett. nec M. *l. 8.* Γενικωτ.) Sic M. & edd. praeter *B. 2.* quae γενικωτ. *l. 17.* Παιδείαν) Sic dedi ex *Codd. M. P. Exc. Fl. & B. 2.* Παιδίαν habebant edd. ceterae. *Παιδίαν P. Pag. 137. l. 5.* Ἡδιστα) ἡδιστα male *l. l. 9.* Ὀρχηθμός) Sic restitui pro ὀρχηθμός, quod omnes edd. obfidebat. *l. 12.* Ὀρχηστύν τε) ὀρχηστὴν τε male edd. *l. P. &c.* omnes, praeter *S. & Amst.* quae recte ὀρχηστύν τε, quod confirmant *Codd. M. P. l. Pag. 138. l. 4.* Ὀρχοῦνται) ὀρχοῦνται *P. l. 15.* Ὀκνεῖ) ὀκνεῖ *W. male. Pag. 139. l. 2.* Τότε) Hoc inferui ex *W.* Deerat enim in edd. *l. 6.* Αὐτοῦ) Sic recte *Fl. H. P.* Αὐτοῦ male *l. l. 9.* Τραγικῇ &c.) τραγικῇ & κωμωδικῇ *Fl.* Nil variant cett. nec M. *l. 10.* Τρίτης) Ex *P.* restitui. Τρίτη edd. male. *l. 12.* Τὴν κωμωδ.) Articulus abest a *W. l. 14.* Διὰ τοῦτο) διατοῦτο uno verbo *Ald. Pag. 140. l. 2.* Πρώτου) Sic *l. Ald. H. Fl. P.* Πρώτον *l. Pell. l. 4.* Ἠσκημένος) ἐσχηματισμένος *l. Pell. Pag. 141. l. 8.* Αὐτῇ) Nil mutant edd. vet. ead. *Νενέμικεν*) Hoc ex *W.* restituit *Solan. Νενέμικεν* edd. priores. *l. 15.* Κινουμένων) κινόμενον *Fl.* At vulgatam tuentur cett. cum *Codd. M. P. l. 16.* Ἐπὶ τὰραττον) Nihil mutare M. *S. l. H. Fl. & P.* notat *Solanus. Pag. 142. l. 7.* Τοῦ) Abest a *Fl. l. 9.* Προστέθεικεν) προστέθηκεν *Fl. l. 11.* Ἀμαθίας) Sic esse in *l. Fl. H.* notat *Solan.* Sed & *P.* aliaeque sic habent. Forſan quaeſivit, num quae ἀμαθείας haberent, ut mox. ead. *Παράσχομαι*) M. recte cum edd. Sed *l. male* παράσχομαι. *l. 16.* Πολυμαθείας) Sic iam edd. *l. Fl. H. P. &c.* Πολυμαθείας *W. Pag. 143. l. 8.* Γενικωτέρως) Sic edd. pleraeque & M. *Γενικωτ. P. & B. 2. l. 14.* Θεμέλιοι) θεμέλια *L.* Prius habent edd. *l. 16.* Ὅπερ) *L.* recte. Ὅσπερ edd. cum *Codd. M. P. male*, si sequens τοῦτο spectes. *Pag. 144. l. 1.* Θερμαῖστροῖς) θερμ. male *l.* Recte ceterae per

S. cum Cod. M. l. 8. Παρέλιπον) παρέλειπον W. l. 12. Τὰ) Deest in S. Adest in cett. & W. l. 13. Θάτρα) θάτρα W. male. Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) μετρικῆς W. l. 6. Αὐτῇ) Ita cum I. etiam habere Fl. & H. notat Solan. l. 9. Ων) De hoc idem notavit. l. 14. Πολύμνιαν) Πολύμνισαν M. Nihil mut. edd. l. 16. Τ' ἔοντα) Sic M. Vulgo edd. τὰ τε ὄντα. Pag. 146. l. 8. Αὐτὰ) Thucydid. ταῦτα, male. Solan. Pag. 147. l. 10. Ἰάκχου) Scripsi ex W. Ἰάχου male edd. I. Fl. H. B. 2. P. S. l. 12. Ὅσα Ἡφ.) Sine περὶ edd. etiam Fl. I. H. P. Sed. vid. not. l. 15. col. 2. Παγίῳ στάσει) Sic habent C. & M. Παγιότητι edd. Cler. Παγίῳ στάσει mendose V. Solan. l. 19. col. 1. Νήσους) Non aderat in ed. Sed addidit Solan. Non significans tamen ex quo Codice. *ibid.* l. 23. Ἐπίτεκα) Sic M. non ἐπίτεκον, ut erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτεκον V. & C. *ead.* col. 2. Αἰετὸν) Sic V. & M. recte. In impr. omīssa ea vox sensum perturbabat. Solan. l. 24. col. 1. Ἔστι) ἔστι M. prave. Solan. *ibid.* ἄλλης) Et hic ita mutavi: antea enim legebatur ἄλλης in ed. Amst. Sed C. ἄλλης. Solan. Pag. 148. l. 1. Αλιρρήθιον) Edd. priores ἀλῖρ. minore α. l. 10. Ἀλάμας) Nil mutant edd. & M. l. 15. Τὰ) Sic recte W. Deerat enim τὰ in edd. l. 16. Σκύλλα) Σκύλα W. Pag. 149. l. 1. Πόρος) Nil mutant edd. nec M. Πόρος vult Graev. *ead.* Εὐεργέτιν) Sic recte M. I. Fl. P. S. Εὐεργέτην male H. & B. 2. l. 4. Σπαρτῶν) Sic P. recte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. l. 15. Διαέριον) διαπόντιον Marc. male. Nihil mut. Fl. H. I. P. Pag. 150. l. 2. Δέρας) ἀρνίον W. L. & Fl. Δέρας cett. & P. *ead.* Πελοπονείας) Πελοπίας W. l. 4. Στρατεία) στρατιά P. Vulgatam servant edd. l. 10. Παρθένουσιν) Sic I. H. Fl. & M. Διαπαρθένουσιν P. male. *ead.* Γέννησιν) Ita dedi ex L. P. Γένεσιν edd. priores. l. 11. Προηρημένον) Hoc habent Ald. B. 2. H. Fr. P. S. & P. Προειρημένον I. Fl. & M. l. 12. Κασσιόπεια) Sic recte I. B. 2. H. Fl. Ald. & M. Κασσιόπεια P. S. & Vorst. Pag. 151. l. 16. Ὀδυσσέως) καὶ Ὀδυσσέως W. Pag. 152. l. 1. Τηλέγονος) Τηλέγονος I. Sed reliq. cum M. recte, ut edidimus. l. 6. Ἀφορμὰς καὶ Ἥλις) καὶ ἡδεῖς ἀφορμὰς Fl. Καὶ Ἥλις ἀφορμὰς M. Cett. edd. vulgatam servant cum Cod. P. l. 10. Κενταύρων) Κενταύρου Fl. Nihil mutant cett. nec P. l. 11. Ὑφαλος) Recte ὕφαλος minore υ Fl. S. A. Ceterae male Ὑφαλος, vid. nott. Pag. 153. l. 4. Ἀνάδοσιν) Sic edd. vet. S. & A. vero ἀνάδοσιν. l. 7. Ὀρφέα) Sic Fl. H. P. & M. Ὀρφεία I. l. 12. Νέων) Restitutum ex W. Fl. & vera coniectura Leop. Νῶν enim male edd. priores. l. 14. Σπαραγμὸν) σπαραγμὸν littera σ minore H. P. Fl. S. & C.

recte. At *I.* male quasi nomen proprium esset. *Pag.* 154. *l.* 9. Ἐρυθρίας) Ἐρυθρίας *W.* Nihil nostram læst. mutant *I. Fl. H. P.* *l.* 11. Ὅσαι εἰς δ.) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. & M.* *l.* 12. Καυνέα) Καυνέα *W.* male. *l.* 16. Ἀντιπατρὸς) Ἀντιγόνου marg. *A. 1 W.* *Pag.* 155. *l.* 5. Ἐαυτὸν) Sic recte *M. L. B. 2. P. S.* Ἐαυτῶν male *I. Fl. H.* *Pag.* 156. *l.* 6. Παλλέοντος) Et sic cum *I. Fl. & H.* habere *M.* notat Solan. *l.* 8. Κατηγόρει) Nihil mutare *I. Fl. H. B. 2.* nec *M.* notat idem. Sed ἐκατηγόρει volebat. male; vid. not. *l.* 13. Γοντενομένων) Sic restitutum ex *L. P.* ut Ienf. recte coniecit. Γοντενομένοις enim edd. priores & *M.* *l.* 14. Τερετίσμασι) τερετίσματι *Fl.* Prius est in aliis & *M.* *l.* 15. Κοσμεῖσθαι) κοσμεῖται *L.* Nil mut. edd. *Pag.* 157. *l.* 13. Ὑποδεδοικόντα) ὑποδεδυκόντα *W.* Nil mut. *I. Fl. H. P.* *Pag.* 158. *l.* 4. Μέγιστος) μέγιστον male *B. 2. l.* 6. Βασιλικὸς) Sic *I. H. Fl. S. B. 2. &c. & M.* Leg. βασιλίσκος adscripsit Solanus. *l.* 9. Συνέναι) Restitutum ex *W.* Συνεῖναι edd. priores. *l.* 10. Οἰκίαν) Sic esse in *I. H. Fl. S. & M.* notat Solanus. Est & in *P.* aliisque. Quid tum? *Pag.* 159. *l.* 4. Τὰ αὐτὰ) ταῦτα *P. l.* 6. Οἶδε) Sic edd. *Fl. H. P.* aliaque pleraque. Οἶδε *I.* Οἶδεν *M. l.* 9. Ἀριστέων) Et sic cum *I.* habere *Fl. & H.* notat Solanus. *l.* 16. Ὁ αὐτὸς) Illud δ̄ inserui ex *W.* Aberat enim ab edd. *ead.* Ὑποκρινέται) ὑπερκρινέται male erat in *P.* Recte ὑποκρ. in cert. *Pag.* 160. *l.* 6. Ἰσχον) ἔχων *W.* Prius vero *I. Fl. H. P. Ald. &c.* *Pag.* 161. *l.* 2. Ἐκάστου) Nihil mutant edd. nec *M.* Ἐκάστου Graec. *Pag.* 162. *l.* 10. Μὲν γε) Hanc esse edd. Ientionem & Cod. *M.* notat Solanus. *l.* 12. Ὀρχήμασιν) De hoc idem notat idem. *l.* 14. Τρίτον) Marcil. δεύτερον. At nil varietatis invenio. *l.* 16. Αὐτὴ) αὐτὴ *W.* *Pag.* 163. *l.* 2. Ὑπισχόμενον) ὑπισχυμένον *I. Ald. & H.* At prius recte cert. *l.* 14. Εὐχρεῖς) εὐχρεῖς Pell. *Pag.* 164. *l.* 4. Ζητοῖς) Sic reddidi Luciano ex *Fl. & M.* Ζητοῖς edd. vulgo. *l.* 9. Μὲν τὸ) μὲν inseruit Solan. ex *W.* Aberat ab edd. *l.* 12. Γὰρ) Restitutum hoc ex *L. P.* Καὶ erat in edd. prioribus. *Pag.* 165. *l.* 11. Γὰρ οὐτε) γὰρ inseruit Solan. non addens unde. Deerat in edd. & *M. l.* 15. Ἐπιτηρεῖ) ἐπετ. Ienf. At vulg. servant *I. Fl. H. P. & M.* *Pag.* 166. *l.* 8. Φεῖσαι) φᾶσθαι *W.* Πεφῆσθαι *P. L.* Φεῖσαι *I. Fl. Ald. H. &c. l.* 11. Ἰδης) εἰδῆς *W.* *Pag.* 167. *l.* 3. Ἀδλήσει) αὐλήσει male *B. 2. & 3.* Ἀσκήσει Palm. At vulgatam nostram recte tuentur *I. Fl. Fl. Ald. H. P. S. & M. l.* 13. Τὸ) τὴν καὶ *W.* *Pag.* 168. *l.* 2. Τῶν ἄλλων) Desunt haec duo verba in *W. l.* 13. Ἐπιδείκνυνται) ἐπιδείκνυται male *I.* Cert. recte ut edidimus. *l.* 17. col. 2. Μετείληπται) παρείληπται *C.* *Pag.* 169.

l. 5. Τῷ) Ex W. insertum. Aberat in edd. l. 6. Αὐτῇ) αὐτῇ W. l. 9. Ἀμαθεῖς) ἀμαθῶς male B. 2. Prius est in l. H. Fl. P. & M. l. 14. Ἑλλήπες) ἑλλήπῃ W. Sed a recentiore manu. Nihil mutant l. Fl. l. 15. Παιδείαν) Sic recte Fl. H. P. & M. Παρδιαν l. Pag. 170. l. 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. priores. Correxerit Solan. l. 7. Αὐτοῦς) Hoc iam bene H. Fl. P. Αὐτοῦς l. l. 8. ΣΕΛΤΟΝ) Ex W. dedi. Σαυτὸν edd. priores, excepta Fl. quae σαυτὸν. Pag. 171. l. 4. Ἡ τινι) εἰ τινι Fl. & M. Ceterae vulgatam bene servant. l. 19. col. 1. Νέων) νεῶν scripserat Solanus. Ego mutavi. Reitz. Pag. 172. l. 13. Μαστιγώση) Sic una cum edd. legit M. Pag. 173. l. 5. Παραστησάμενος) παραίτησάμενος L. Nihil mutant l. H. Fl. P. l. 8. Γραφέντος) Sic l. H. Fl. B. 2. P. S. &c. l. 15. Ὁρχησομαν.) Hoc ex W. restitutum. Ὁρχησομανήσοντα edd. priores. Pag. 174. l. 1. Οὐτι) Sic edd. & M. Sed οὐτε in Homero esse, ait Solanus. vid. notas. l. 3. Νόος) Ita habere l. cum Fl. notat idem. Sed habent & aliae, nec inmerito.

I N L E X I P H A N E M.

Pag. 175. l. 4. Κομιδῇ) Aberat ab edd. Insertum nunc ex B. & W. l. 7. Κυψελόβυστα) Sic edd. omnes. Κυψελούντα Mf. RG. l. 10. col. 2. Γίνεται) γράφεται editum erat, correxit Solan. *ibid.* l. 12. Τοῦ αὐτοῦ) Ita dedit idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτοῦ. l. 13. col. 1. Λόγων) λόγον in ed. Cler. mutavit Solan. Sed mox etiam συγχρόνῳ in συγχρονοῖς mutarat idem. At in eo non obsecundavi. Reitz. l. 14. col. 2. Καὶ ῥῆμα τὸ) Et hoc restituit idem ex M. & B. Τῆς χρεῖται enim erat in ed. Cler. Καὶ τὸ νεοχμῶ ῥῆμα C. Abb. & V. *ibid.* l. 19. ὧτων) Antea misere legebatur αὐτῶν. *ibid.* l. 20. Κεραμεῶν) Sic rescripserat Solanus pro vulgato κεραμέως. Pag. 176. l. 1. Νεοχμὸν) νεχμὸν S. male. Recte aliae νεοχμ. l. 3. Τὸν) τῷ Fl. & W. l. 16. col. 1. Ἀνέγνως) Sic C. Abb. recte. Idem ἀνελογίσω pro vulgato ἀνελόγισα Ἀνελογίσω M. *ibid.* l. 18. Χαμαί) Non aderat hoc in editis. Sed ex Scholio altero pag. 41 ed. Cler. huc inferuit Solan. *ibid.* l. 20. Κυψελῆς) κυψελῇ M. *ibid.* l. 21. ὦ) ἐν ᾧ B. Reliqua huius Scholii ex eodem & C. sunt emendata. Reitz. Pag. 177. l. 2. Εὐαρχος) Sic edd. & M. Ἐράρχος l. vel saltem dubie. l. 6. Λυκίῳ) Λυκίῳ W. l. 9. Στλεργίδα) στλεργείδα l. At vulgatam servant cett. & M. l. 12. Τί) Male omisissum in l. l. 13. Ἐλινύσεις) ἐλινύσεις M. & Fl. l. 15. col. 2.

**Ἐχρῶντο*) *ἐχρῶντο* editum erat; mutavit Solanus. *l. 18. col. 1.* *Χρομένος*) *κεχρῶσαι* editum erat, mutavit Solan. non addens ex quo Cod. Sed coniicio ex V. *Reitz. ibid. l. 24. Φωσάνια*) *φωσ.* C. Abb. *Pag. 178. l. 16. col. 2.* *Ἐνικμα*) Recte sic restituit Solan. pro vulgato *αἰνιγμα*. *Reitz. l. 25. col. 1.* *Ἵπερξέυθησαν*) Et hoc Solani correctioni debemus, pro monstroso *ὑπερδύθεσαν*, quod editum fuerat. *ibid. l. 27. Ἀζυγα*) Ita dedit idem pro vulgato *ἄζυγον*. Recte quidem ab *ἄζυξ*. Sed quia *δὲ ὁ καὶ ἡ ἄζυγος* dicitur, ut *Amor. cap. 44 ἄζυγον κοίτης*, nescio numquid necessaria sit mutatio. *Reitz. ibid. l. 28. Ἀστραβηλάτας*) *ἀστραβηλάτους* male ed. Cler. *ead. col. 2. Σίτηρον*) *σίτορον* ed. Cler. Mutavit Solan. *Pag. 179. l. 3. Γηπαττάλους*) *γηπαττάλους* Coll. Cum vulgata facit M. & Fl. & c. *l. 4. Βρακάνων*) *βραχάνων* Coll. Nil mut. *Fl. H. M. & c. ead. Λαχανευσάμ.* *λίχν.* *Fl. l. 6. Ἐδάρην*) Edd. priores *ἐδάρρην*, male. *l. 9. Ἀπολούμενος*) Edd. *Ἀπαλούμενος* W. & Fl. *l. 10. col. 1. Ἀλληλεσμ.* *ἡλοημένα* ante legebatur. Correxuit Solan. ex C. Abb. & Cod. altero V. (in quo tamen *λευκοπέπαι* est.) *ibid. l. 11. Ἱατροί*) Ex V. altero & C. Abb. *Ἱατροίον* enim male hic antea edebatur. *ibid. l. 19. Περιτραχήλιον*) *δερित्रαχήλιον* V. aliunde huc translatum. *Solan. l. 21. col. 2. Φαρμάκου*) φ — κ. posito χ supra κ V. i. e. *φαρμακῶν*. *Solan.* Sed *φαρμακῶν* saltem scribendum, nimis notum. *Reitz. l. 23. col. 1. Σκευάζειν*) *κευάζειν* ante edebatur, quod correxit Solan. *ibid. l. 25. Σκάφη*) *ἔστι σκάφη* ante legebatur: sed *ἔστι* delevit idem. *ibid. l. 29. Μέσον*) *μέγα* Exc. G. *Μέσον* cum V. C. Abb. *l. 30. col. 2. Κάχρυσ*) *καὶ χρῶν* editum inveni; sed facilis erat correctio. *Reitz. Pag. 180. l. 1. Ἀποθρέξ.*) *ἀποθρίξ*. Coni. apud B. *l. 3. Σέλγη*) Nihil mutant edd. nec M. *Γέλγη* Meurf. *l. 6. Λογάνιον*) Vorst. *λαγώνιον*. *l. 13. col. 2. Λογάνιον*) *λογάνιον* legebatur per *διμικρόν* in utroque hoc Scholio impr. & M. *Solan. l. 18. col. 1. Γρυποπώλην*) Forfan *γρυτοπώλην*. *Reitz. l. 23. col. 2. Ἰτυκαῖος*) *ἐν πρώτῳ γε.* *Σικ. M. i. e. γεωγραφίας*. *Solan. ibid. Ἡ Ἰτύκη*) Sic praeunte Solano dedi. *Ἰτύκη* enim ed. Cler. & ἡ aberat. *Reitz. Pag. 181. l. 1. Ψύτταν*) Forfan *ψιττὸν*, h. e. *ταχέως* Vorst. *Ψύττα* *Fl. & W. l. 4. col. 1. Ψύτταν*) *ψύττα* erat in impress. & M. & ex expositione patet, pro adverbio a Scholiaste sumtam. *Solan. l. 5. col. 2. Κατακτὸν*) *κατακτῶν* ante editum, & mox *δὲ* omissum: quod praeunte Solano correxi. *Reitz. ibid. l. 7. Τ — ἔχον*) *τε & ἔχον* ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit Solan. *l. 14. col. 1. Κοτταβδὸν*) Sic hoc loco scriptum inveni; sic & in medio Scholii sequentis: sed

Suid. & alii Lexicogr. scribunt *κῶτταβος*. Et V. modo hoc; modo prius habebat; verum curavimus, ut ille saltem sibi similis esset. *Reitz. ead. col. 2. Τι λουτριδῖω*) Ita dedit Solan. pro vulgato *τῷ λουτριδῖω*; etsi non addit, unde hausierit. l. 22. col. 2. *Πλάστιγ.*) Reliqua huius Schol. in C. Abbatis non leguntur, uti neque ea, quae in principio dicta sunt. In M. duo sunt Scholia distincta. *Solan. ibid. l. 25. Μάρην) μάνιν* ante edebatur. Sed *μάνην* legendum ex praeced. patet: & sic recte M. l. 26. col. 1. *Τὰς*) Edit. Cler. male *τούς*. Et mox *διὰ* omisium erat; utrumque correxuit Solan. l. 27. col. 2. *Εἰσαγαγόντων) εἰσαγόντων* ed. Cler. male, & mox *τοῦτο* habebat eadem pro *τούτοις*. Paulo post *τιθέντος* in *τιθέντος* etiam mutavit Solan. *ibid. l. 31. Ἀποστάσεων) Λεγε ἀποστάσεων. Solan. ibid. l. 33. Οὐ τῷ*) Ex emendat. Gronov. & M. *Οὕτω* enim antea male. Ex eodem M. *τῷ καλῶς* restitutum, pro vulg. *τῷ*. l. 36. col. 1. *Ἐρωτα)* Lege *ἔρωτα*. *Solan. l. 40. col. 2. Βαρβαρῶς) βάρβαρον* editum fuerat; sed *βαρβαρῶς* dedimus ex M. & Exc. G. *Solan. l. 41. col. 1. Ἀνδριαντάρια μάνεις) Ἀ—τάριάμεινης* V. Illud emendatum adscripserat If. Vossius. Iac. Gronov. *ἀ. μάνης* M. *ead. col. 2. Παρακακομμενῶς*) Lacuna est in V. hunc in modum *παρα—εἰρησθαι*, quam ita, ut iam edidimus, implet C. *Pag. 182. l. 4. Ἐψόμεθα) ἐψόμεθα* Exc. *Ἐψήμεθα* L. l. 5. *Μέσσην πόλον) μέσσην τὴν πόλον* W. non compareret articul. in edd. l. 7. *Ὡστιζόμενοι*) Nil mut. edd. nec M. l. 12. *Μηκέτι) μηκέτε τι* W. male. l. 13. col. 2. *Βύζειν) βύζειν* in ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum accommodavimus, & paulo post *συγκλύδας* pro vulgato *συγκύδας*. l. 15. col. 1. *Κάρδοπον) κανδόπον* editum legi; sed ex Luciano mutavi. *Reitz. ibid. l. 21. Ξηραλειφῆσω)* Hoc Solan. correxuit, cum *ξηραλειφῆσας* editum legeretur. *ibid. l. 24. Μέσσην) μέσσην καὶ κοῖλον* Coll. Sed prave, nisi aliquid exciderit. *Solan. l. 25. col. 2. Παιγνήμων) παιγνήμων* C. Abb. *Παιγνήμων* V. *ibid. l. 26. Τέθεικε)* Sic Solan. reposuit ex M. *τίθεικε* enim vulgatum erat. *Pag. 183. l. 2. Ἀπαντες) πάντες* P. l. 6. *Μολυβδαίναις)* Nil mutant l. *Fl. H. P. &c. l. 9. Καταιοινηθέντες) κατεοινηθέντες* W. l. 11. *Ἄλλος)* Ita dedi ex *Fl. & W.* *Ἄλλοσι* enim edd. cert. l. 13. col. 2. *Νικῶντες) νῆκτες* C. Abb. *ibid. l. 14. Τοῦ ἡττημένου) τοῦ ἡττημένου* erat in ed. unde Solanus *τούς ἡττημένους* fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorem lectionem τοῦ ἡ—ου inducere, quod feci. *Reitz. ibid. l. 16. Γυμνασίῳ)* Sic dedit Solan. pro vulgato *συμποσίῳ*, recte quidem; sed ex coniectura, credo. *Reitz. l. 19. col. 1. Ὡς)* ὥς editum

erat; sed & ex V. & C. Abb. dedit Solanus. *ibid.* l. 20. Ἀνευρ. προφ.) Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως εὐρίσκων. *ibid.* l. 22. Ἀλλήλους) ἀλλήλως editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo. *Pag.* 184. l. 1. Ὀδον- τωτῇ) Sic restitutum ex W. Ὀδοῦτῇ edd. priores. l. 5. Ἐμυσ- τίλατο) ἐμυστεῖλατο W. l. 8. Πολλὰ καὶ ποικίλαι, δίχ' ἢ καὶ ὕψια) πολλὰ καὶ ποικίλαι καὶ δίχ' ἢ καὶ ὕψια W. l. 10. Τὸς) ὕψος l. ὕψος cett. & M. l. 12. col. 2. Ζώων) χοίρων M. l. 14. col. 1. Φασίν. ἀσκ.) φησὶν & ἀσκάντες antea legebatur. *ibid.* l. 17. Ἐρανον) οὐρανὸν in impress. sine sensu. Ἐρανον V. & C. Abb. quod monente Solano recepi. *Reitz.* l. 21. col. 2. Τηγάνου) τα- γήνου editum erat. Sed mutavit ex C. Abb. Solanus, quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante scripserint. Utrumque au- tem sartagine[m] significat; sed quia praestat explicationem ef- ferri verbo variato, recte fecisse putavi Solanum, quod mut- arit. *Reitz.* *ibid.* l. 22. Μελιττεύται) μελιττεύται V. l. 23. col. 1. Κελῶν) σκελῶν in impress. Σκελῶν M. unde κελῶν fecit Solan. *ibid.* Μῆκος) Sic recte pro edito μῶκος dedit idem; qui & ἅπερ inferuit, & φασὶν pro φησὶν reposuit. *ibid.* l. 25. Σκε- λῶν) Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *Reitz.* *ibid.* l. 27. Φησὶν) ἂ φη — Ex. G. Sed quare hic non etiam φασὶ facit So- lanus? *Reitz.* *Pag.* 185. l. 1. Ταγίνου) τηγάνου apud B. Nil mut. edd. l. 5. Σαργάνης) Edd. Σαργάνης maiore Σ, male. l. 13. col. 2. Πάστιστοι) πᾶστυλοι B. l. 17. col. 1. Νυμφοδῶρες). Haec septem verba usque ad φησὶν supplevit Solanus ex col- lat. Codicis; deerant enim in editis. *ead.* col. 2. Βοιωτικὰς) Βοιωτιακὰς M. l. 22. col. 1. Αὐτὰ) Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inserto hoc pronomine implevit Solan. *ibid.* l. 24. Τινες) τί erat in editis. Non agnoscebat Cod. Abb. Τινες M. Solan. *ibid.* l. 26. Φησὶ) φημι V. *ibid.* Σημαίνειν) σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, sed mutavit Solanus. *Pag.* 186. l. 1. Δελφινίδος τραπέζης) Nil mut. edd. Coll. nec M. l. 2. Τρυήλης) τρυήλεις W. l. 7. col. 2. Καὶ) δὲ male edita Schol. Correxuit Solan. l. 12. col. 1. Ἀποκρίπτων) ἀποκρύβων ante editum erat. *ibid.* l. 15. Πρὸς) Ita dedit Solanus pro καὶ, quod in editis erat, non addens unde; nec opus est. Mox ite- rum καὶ legebatur ante βομβυλίδος, quod idem delevit, nec im- merito; etsi enim καὶ δὲ recte coniungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *Reitz.* l. 21. col. 2. Ἀπὸ) Lege ὑπὸ. Solan. l. 24. col. 1. Ἐλαφροτ.) ἐλαφροτ. in editis. male. Et pau- lo ante quoque male ἀνεμεφόρητα. *ibid.* l. 25. Καὶ) Iam καὶ in edd. absens inferuit Solan. *ead.* col. 2. Ἐξήργ.) Lege ἐξείργ.

Solan. l. 28. col. 2. Εὐρυχανθῆ) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 29. col. 1. Κυλικεῖον) κυκλίκιον editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *Reitz.* *ibid.* l. 33. Τὰς δίκας) δίκην, & sine articulo edit. Cler. Mutavit Solanus, non addens unde. Sed ex altero Vossiano eum id hausisse video, quod postea exhibetur. *Reitz.* *ead.* col. 2. Κυμβία) κυμβεία bis habebant edita. Correx. Solan. *Pag.* 187. l. 2. Κυλικεῖον) Sic marg. *A. 1 W.* Κυλίκιον edd. & M. Κυλικεῖον correxerat Solanus. l. 4. Βακχαρίδι) Sic W. & marg. *A. 1.* Κακχαρίδι edd. l. 5. Εἰσεκύλισε) εἰσεκύκλισε W. l. 6. Κατήλιφα) κατάλυσιν marg. *A. 1.* l. 7. Ἐπιφόρημα) Lacuna hic est in Fl. & M. l. 8. Ἐρρίκνούτο) ἑρρίκνούτο ex marg. *A. 1 W.* W. & Fl. Ἐρρίκρούτο cett. edd. l. 11. Ποικίλος) πικίλος l. male. *ead.* Ὠκοπάξις) Sic edd. vett. ac recentt. Ὠτοκάταξις W. & M. l. 15. col. 2. Τὸ τύμπανον) Sic V. & M. τὰ τύμπανα edit. Clerici. l. 17. col. 1. Κυλικεῖον) κυλίκιον male editio prior, quam ego mutavi. *Reitz.* *ead.* Ποτηροπλύτην) ποτηρολύτην antea lectum pessime. Correx. Solan. Sed & ita corrigendum vidit literatiss. iuvenis L. C. Valkenaar, in Animadv. ad Ammon. p. 3, qui etiam observat, Scholiaften male confundere κυλικεῖον & ποτηροπλύτην, usus diversissimi. *Reitz.* l. 19. col. 2. Κύκλῃσέ τις) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 21. col. 1. Ἐπέπεμπ.) Et hoc debetur diligentiae Solani: nam ἀπεπ. antelegebatur. l. 23. col. 2. Χρυσόχοος) χρυσόχοον ed. Cler. male. *Pag.* 188. l. 1. Λείρον) λήρον W. l. 2. Θυγατρί) Sic W. B. 2. P. Reliquae edd. θυγατρή. l. 8. Ὑποδήματα) Sic W. Fl. P. &c. Ἀποδήματα male S. sola. Et mirum, quod *Amst.* non imitata sit. l. 15. col. 2. Ψέλλια) ψέλλια ed. Cler. male. l. 16. col. 1. Ποίκιον) ποικίλων ante editum. Solanus ποικιλὸν inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen servarem. *Reitz.* l. 23. col. 2. Εὐπίστρια) Sic V. *Pag.* 189. l. 3. Σκυραφείοις) σκυραφ. Fl. Vulgatae adstipulatur M. *ead.* Ἐγκαφικίδαλος) ἐγκαμφικήδαλος W. l. 7. Αὐλούμενος) ἀλώμενος Gronov. Nil mutant edd. nec M. l. 9. Καρπώδ.) καρπῶδ. W. l. 10. Ποδοστρ.) παιδοστρ. W. l. 11. col. 2. Ὁ) Aberat ab editis, & κωδωνίζειν, pro διακωδ. Mutavit utrumque Solan. l. 15. col. 1. Φασί) Sic M. Φησί V. & Cod. Abb. *ead.* col. 2. Πῶσθης) Sic recte Cod. Abb. & M. Πῶσθης edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G. l. 18. col. 2. Σκοπάδειον) σκοπάδιον edit. Cler. Mutavit ex Luciano Solan. *ibid.* Σκόπα) Σκόπου Cod. Abb. prave. l. 20. col. 1. Τραχήλου) Sic mutarat Solan. pro τραχήλων, quod in edit. erat. *ibid.* l. 22. Τπέβδ' αλλον) ὑπέ-

Ἀνυλλον M. *ead. col. 2. Μεγάλας*) μὲν tantum confpiciebatur
 in edit. quod ex compendio scribendi natum. *Reitz. l. 23. col. 2. Ἐκδύντων*) Ita dedit Solan. pro vulgato ἐνδύντων. Item
 μοχ τοῦτο correxit, cum legeretur ταῦτα. *l. 24. col. 1. Φῶς*)
 Recte sic Solan. pro absurdo vulgati φησίν. *ibid. l. 26. Παί-
 ζοντος) παίζοντα* antea editum. Correxid idem ex Cod. Abb.
ibid. Κατὰ) καὶ τὸ Cod. Abb. *l. 27. col. 1. Ἀπηγχόνησα*) Sic
 etiam Cod. Abb. *l. 29. col. 2. Κηδεύοι) κυβεύει* Cod. Abb.
Pag. 190. l. 3. Ἡ) ἦν marg. A. 1. male. *l. 7. Πιττῶν*) Sic dedi
 ex *l. Fl. & M. Πυττῶν* edd. cett. *l. 12. Ἀπηγχόνησα) ἀπηγ-
 χόνησα* edd. priores. Ἀπηγχόνησα M. *l. 14. Ἐπινύσσων) ἐπι-
 νύσσει* W. *l. 17. Διεπίσσα) δίσσπα* Mf. B. Nihil mut. edd. nec
 M. Sed a manu recentiore. *Pag. 191. l. 2. Σχεινοτρ.) σχεινοτρ.
 W. l. 3. Πρώδῃ) παιώδῃ* W. & Mf. Bourd. Nil. mut. *H. l. Fl. P.
 ead. Μιν εἰῶν*) Sic edd. & M. Μη εἰῶν melius marg. A. 1 IV.
l. 6. Σκοπάδειον) Sic edd. excepta *Fl. & W.* ubi σκοπάδιον.
l. 7. Διαμασίας) Restitut. ex W. Διαμάσιος edd. priores. *l. 13.
 Πίνωμεν)* Ex emendatione Solani. Πίνομεν edd. priores. *l. 14.
 Παρηβηκότ.)* Sic recte M. & H. B. 2. P. *Fl. Παρυβηκ. l. male.
 l. 15. Ὑμῖν) ἡμῖν* male *l. sola. l. 16. col. 1. Σχινωτρώκτην)
 σχινωτρώκτραν* & μίρτανα edd. male. *l. 22. col. 2. Δρυπέτεις)
 δρυπέτεις* ed. Cler. male. Ἔοικε λέγειν ἄς λέγομεν δρυπέτεις
 Cod. Abb. *Pag. 192. l. 1. Θρηνηδεσάτοισ)* Sic *l. H. Fl. P.
 &c. Θρηνηδέτοισ* W. *l. 3. Εὐπυνδάκωτα)* Sic W. & Mf. RG:
 Ἐμπυδάκωτα edd. Ἀπυνδάκωτα P. *l. 6. Καρηβαρεῖν)* καραι-
 βαρεῖν edd. priores. *l. 8. Συνυθλήσομεν)* συνυθλησόμενοι W. so-
 lus. omisso οἶα. *l. 9. Ἐνοιοφλύειν)* Sic edd. praeter *l.* quae
 ἐνοιοφλήειν. *l. 12. Ἐρεσχελεῖν)* ἐρεσχηλεῖν *Fl. & W. ead. Λα-
 λησιδηγάνῃ)* λαλησιδηγάνῃ W. & *Fl. l. 16. col. 2. Χορδῶν)* Sic
 V. Χορδῶν C. Abb. Χορδῶν M. & B. *ibid. Παιδοβοσκὴν)* παιδαβ.
 ante editum, male. *ibid. l. 20. Συνηθ.)* Sic V. sed male editum
 erat συνυθλήσομεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat,
 ita prave φλυαρήσομεν scriptum in V. *l. 21. col. 1. Κροβυλώδῃ)*
 Ita restitutum ex C. Abb. M. & B. Κροβυλεῖδῃ enim ante edi-
 tum erat. *Pag. 193. l. 1. Χειροσόφον)* Sic edd. iam constanter,
 & M. *l. 7. Εἰργάσα)* Sic edd. vet. constanter habere, notat
 Solan. *l. 16. col. 2. Τὰ προστακτικὰ ταῦτα)* τὸ πλεῖ, καὶ νῆ,
 καὶ δέ, προστακτικὰ Mf. *l. 17. col. 1. Εὐφορῶ) φορῶ* tantum
 ed. Cler. quam correxit Solan. *ibid. l. 20. Διολισθαίν.)* διο-
 λισθῆν. . . . male legebatur in edd. *ead. col. 2. Ὅτι)* Non ad-
 erat in edit. addidit Solan. *l. 22. col. 1. Φασί)* Sic dedi ex C.
 Abb. Φασί V. *Pag. 194. l. 10. Ἠλέουν)* Sic recte M. cum *l. P.*

H. Ἡλέγουν male *Fl. Pag. 195. l. 5. Εἰργασμένου*) Sic *W. B. 2. S. & P.* In reliq. male *εἰργασμένον*, ne *Fl. & H.* quidem exceptis. *l. 6. Οἰκείον*) Ita recte *P.* cum *Fl. B. 2. & M. Εἰκείον* male *I.* cum *H. & Ald. 1.* in cuius marg. tamen *οἰκείον* adscriptum. *l. 11. Ἀγνοούντων*) Deest hoc in *Fl.* usque ad *ἐλθεύμενον*. Adest in cett. & *M. Pag. 196. l. 10. Περφρονάμενους*) Legendum *πεφρόν.* adscripsit Solanus. Sed vulgatam servant edd. & *M. ead. Ὀλισδογνομεῖν*) Editionum lectio. Sed *W. ὀλισδογνομορεῖν. l. 19. col. 2. Κινουμένου*) Edita *κινωμένου*. Correxit Solan. *Pag. 197. l. 1. Σιωπῶν*) Deest in *Fl. l. 3. Φνεί*) *φνεί* *P.* male & *A. Φνεί* cett. *Φνεί M. l. 4. Οὖν*) *γούν W. l. 10. δὲ*) *δαὶ W. Pag. 198. l. 7. Ῥάων*) Sic *W.* cum iota subscripto: sine eo edd. *l. 10. Πτώμα*) *πῶμα W. & Fl. l. 11. Φρονοίσις*) Nihil hic mutare *I. Fl. & H.* norat Solan. (At *S.* habet *φρονοίσις.*) *l. 14. ἔγγαστριβυθον*) Sic edd. quod *I.* peius in duo verba dirimit, *ἐγγαστρι βυθον* exhibens. In *W.* quoque *ἐγγαστριβυθον*; sed adscriptum *ἴσως μ. Pag. 199. l. 5. Σκύλλεσσαι*) *σκύλλεσσαι W. l. 7. Σιληπορδία*) Ex *W. & Schol. Σιληπ.* edd. *ead. Ἐργάσται*) Sic *A. Ἐργάζεται* edd. *l. 13. Προωδοκ.*) Sic *W.* *Προωδ.* sine augmento edd. priores. *l. 17. col. 2. Φρονεῖ*) Sic restituit Solan. Nam *φορεῖν* habebant edita. *ibid. l. 18. Τῷ ἀποπν.*) *τὸ ἀποπν. M. l. 19. col. 1. Διατανέσσαι*) Sic etiam *C. Abb. Solan. ibid. l. 20. Σιληπορδεῖν*) *σιληπ. M. Pag. 200. l. 2. Τῷ διδασκ.*) *ὑποδιδ.* unica voce *W. l. 15. Χείρονι*) *χείρονος* marg. *A. 1 W. l. 16. Βαρβάρων*) Ex emend. Gronov. *Βαρβαρον* edd. & *M. Pag. 201. l. 6. Ἀνεμῶναι*) Et sic habere *I. Fl. H. P.* norat. Solan. *l. 12. Οἶεσσαι*) Sic *L.* recte cum *Fl. B. 1. 2. P. & S. ἴεσσαι* male *I. & H.* cum *P. & Exc. l. 14. Προπαρασκευασμ.*) Ita *M. & B. 2.* recte. *Προπαρασκ.* cett. *Pag. 203. l. 3. Ἀπαντῶμενος*) *ἀπαντῶμενος W. l. 4. Μετοικικὰ*) Sic edd. & *M. ead. Δὲ*) Abest a *Fl. & M.* Adest in reliquis. *l. 7. Δωσιάδου*) Ex emend. Solani. *Δωσιάδα* edd. priores & *M. l. 10. Ἀριστα*) *καὶ ἀριστα S.* At cum vulgata facit *W.*

IN EUNUCHUM.

Pag. 204. l. 1. ΕΥΝΟΥΧΟΣ) *ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ I. H.* Deest *ΠΑΜΦΙΛ.* in *Fl. P. S.* Sed in *S.* additum ante *πύθεν*. *Pag. 205. l. 16. col. 2. Παρακολουθήσαν*) Ita dedit Solan. pro vulgato *παρακολουθεῖσαν*. *Pag. 206. l. 2. Ἐπικουράσις*) *Ἐπικουρίσις W. l. 3. Ἐτι καὶ*) *ἔτι δὲ καὶ W. l. 6. Ἰερήιον*) Sic *P.* *σο-*

1a. Ἰερειῶν cett. & M. l. 7. Μύριαι) μύρια male L. l. 11. Τελοῖον οὐδ' ἐν ἡν ἐκείνοις) Sic edd. constanter, item M. Pag. 207. l. 12. Τὸν) τῶν male I. Τὸν recte cett. & M. Pag. 208. l. 10. μεταποιεῖσθαι) Nihil mutare I. Fl. H. P. S. notat Solan. l. 13. Αὐτῶν) Sic recte Fl. & P. Αὐτῶν I. male. Pag. 209. l. 1. Ἀνθρωπίας) ἀνθρωπίας I. Sed prius est in Fl. H. P. & M. l. 11. Ἐμφθεγξάμενος) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. l. 15. Ἐκ Κελτῶν) In M. erat in marg. Γρ. ἐκ Πελασγῶν τελεῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat Fl. Pag. 210. l. 1. Εἰ περιῖν) Ita restitutum ex L. & Fl. Εἴπερ ἦν sine commate edd. vulgo. l. 3. Ἀπεμν.) Sic Fl. H. P. & c. & M. Ἐπεμν. I. ead. καὶ πρὸς) Et illud καὶ adesse in H. Fl. & P. notat Solan. l. 7. Ὅν) εἶναι W. male. l. 8. Παρελθεῖν) παρέλθων Vorst. At vulgat. servant H. P. B. 2. Fl. Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius π—ων. l. 9. Ἀξίων) Nil mut. I. B. 2. P. Fl. & M. l. 13. Μυρία) Coll. videntur legisse μισθοφορίαις. Sed vulgatam servant H. I. Fl. P. & M. l. 16. Ζῶον) ζῶον W. cum puncto subscripto. l. 18. col. 2. Γυναικώδης) ἢ ὁ τετμημένος τὸ αἰδοῖον G. Pag. 211. l. 6. Ἑρμείαν) Sic etiam I. P. H. Fl. Pag. 212. l. 5. Καὶ μοιχῶς) Nihil mut. Fl. I. H. B. 2. P. M. ὅ- τι legend. adscripsi. Solan. l. 6. ἄξων) Sic minore α Fl. Cett. Ἀξων maiore. l. 10. Δοκεῖ) Hoc ex Fl. & W. est. Δοκῇ edd. vulgo. l. 13. Τῷ ἰδρῶτι) Defunt haec duo male in Fl. Adfunt in cett. Item in M. & P. l. 14. Τῷ τῆς μοιχίας) τῷ περὶ τῆς μοιχ. W. Pag. 213. l. 8. Οἰκήματος) Et hoc habere I. Fl. H. B. 2. P. & M. notat Solanus. l. 9. Ὀπύειν) Sic W. & Fl. Ὀπύειν vulgo. l. 11. Μετὰ δὲ) Et sic esse in I. H. & Fl. & c. notat Solanus.

I N D E A S T R O L O G I A.

Pag. 215. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.) M. solus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte Coll. & Fl. Ἀστρολογίας cett. edd. male. l. 3. Αὐτέον) Ex emend. Solani. Αὐτῶν edd. priores. ead. Αὐτέον) αὐτοῦ edd. priores. l. 4. Ἀληθείης) Ex emend. Iensii. Ἀληθείης enim edd. priores & M. l. 7. Διενεκτέον) Nil mut. edd. & M. l. 8. Πᾶσι) Forf. παῖσι, adscripsi. Solan. l. 10. Ἀπίκετο) ἀφίκετο edd. priores. l. 11. Βασιλίαν) βασιλέων W. & Fl. sola. l. 15. col. 2. Ἐπιτύχῳσι) ἐπιτήκῳσι ante legebatur; sed recte in C. ἐπιτύχῳσι. Solan. Pag. 216. l. 1. Μαντευομένοιςιν) μαντευόμενοι edd. priores male. (μαντενομένοις S.) ead. Κατηγορεύει) Sic M. a recent. manu. Κατηγορεύει edd.

l. 4. Δουέει) Sic W. recte cum edd. plurimis. *Δικέει male Fl.*
l. 5. Ἀφύν) *ἀδικίν* W. solus. *l. 7. Σοφῇ*) *σοφίν Fl.* Nihil mut.
 edd. nec M. *l. 11. Οικήσεως*) Sic edd. praeter *Fl.* quae *οικιά-*
σεως. Οικήσιως M. *l. 13. Ὦν*) Sic restitui ex W. *Ὦν* edd. prio-
 res hic & supra. *l. 15. Ἄλλοτε*) *ἄλλω τὲ Fl.* Sed vulgatam
 cett. edd. lectionem tenent M. & P. *ead.* Ἄλλη μορφῇ) ἄλλην
 μορφήν *Fl.* sola. *l. 17. col. 1. Ἀδικίν*) Corrupta haud dubie
 vox. *Solan. Pag. 217. l. 6. Αὐτέων*) *αὐτῶν* edd. priores. *l. 7.*
Ἐπιτελεύουσιν) *ἐπιτελεύουσιν I.* male. Ceterae recte, cum Cod.
 M. *ead.* Ἐν δὲ) Constans edd. lectio. *l. 9. Ὦν*) *Ὦν* edd. prio-
 res. *l. 13. Μηνέων*) Sic *Fl. P.* & M. *Μηνῶν male* cett. edd.
Pag. 218. l. 2. Εὐσταθέων) *εὐπαθέων Fl. W.* & marg. *A. i W.*
l. 4. Οικεῖα) *οικία M.* *ead.* Ζῶα) Lacuna inter *οικεῖα* & *ζῶα* est
 in *Fl.* *l. 7. Τέων*) *τέω M.* & Coll. *ead.* Ἰερὰ) *ἰερὰ* edd. priores:
 quod in M. erat emendatum. *l. 9. Ἄλλοι δὲ*) Nihil mutare
 edd. nec M. notat *Solan.* *l. 13. Ναὶ μὴν*) Et sic edd. cum M.
l. 14. Ἡερίου) Sic *I. H. P.* & c. *Ἱερίου Fl.* & M. *l. 15. Ἰρώτατον*)
 Ita M. Sed emendatum. *Ἰρώτατον* edd. priores. *Pag. 219. l. 4.*
Τουτέου) *τούτου* edd. priores. Et *μοχ τούτους* pro *τουτέους.*
l. 5. Παρά) Ita edd. & M. *Πρὸς Angl. P.* & L. *l. 8. Ἀπίκετο*)
ἀφίκετο ante legebatur. *l. 12. Προήνεγκεν*) Recte edd. & M.
Προήνεγκεν I. Προηλ. B. 2. *l. 13. Ἰρολογίην*) *ἰερολογίην* edd.
 priores. Et *μοχ ἰερὰ*, quod similiter mutavi. *Pag. 220. l. 3.*
Ὀρφέως) *Ὀρφέος W.* Sed a manu recentiore, loco frequente.
l. 7. Ἐν) Deerat in edd. addidit *Solan.* *ead.* Ἰκελος) Sic W. *Ει-*
κελος edd. *l. 9. Καὶ τῶν ἑκάστων*) Constans edd. lectio & M. In
I. comma est post *τῶν.* *l. 12. Ἐπαύουσιν*) Ita bene *Fl. H. P.* &
 M. *Ἐπαύουσιν I.* *Pag. 221. l. 4. Πατρώων*) *πατρώω Fl.* Nil mut.
 cett. nec M. *l. 5. Ἑλλησιν*) Ἑλλασίς misere *I.* sola. *l. 6. Ξυνὸν*)
κοινὸν Vorst. Nil mut. edd. nec M. *l. 9. Ὑπέδειξεν*) *ἐπέδειξεν*
 W. Nil vulgatam mutant *I. Fl. H. P.* *l. 11. Ἀνατολέων*) *ἀν-*
τολ. W. *l. 13. Ἀντιδρομέουσι*) Hoc *Solan.* ex W. substituit
 pro vulgato *διαδρομ.* *l. 15. Ἀνατ.) ἀντ. W.* *Pag. 222. l. 2.*
Ἰππον) *ὡς Ἰππον W.* *l. 9. Οἱ*) Sic edd. & M. *l. 10. Ἐαυτοῦ*)
ἑαυτοῦ I. hic & alibi. *Ἐαυτοῦ male S.* *Ἐωυτοῦ Fl.* *l. 11. Χρεώ-*
μενος) *χρεώμενος* Heinsf. *ead.* Ἐπιεικτὰ) *ἐπιεικτὰ Pell.* pro *ἐπι-*
κτὰ Ionice. *ead.* Πόλον) *πολλὸν W.* *l. 12. Ἀληθινῆς*) *ἀληθείης*
Fl. *l. 13. Ἀβύσσων*) *ἄβυσσων Fl.* Sed vulgatae adstipulatur M.
l. 15. Αὐτέω) Sic Exc. *Αὐτέων L.* *Αὐτῶ* edd. priores. *l. 16. Φρε-*
νοβλαβεία) Sic dedit *Solan.* pro vulgato *φρενοβλαβίν.* *l. 17.*
Ἐπεικίη) *ἐπεικτὰ* Exc. G. Lege *ἐπιεικτὰ. Solan. Pag. 223. l. 6.*
Αὐτέων) *αὐτῶν* edd. priores. *l. 8. Δρόμου*) Sic W. P. *Δρόμους*

edd. Δρῆμον L. ead. Κινήσεως) Sic Fl. Κινήσεως reliqq. ead. Δυνάμειος) Sic rursus Fl. Δυνάμιος W. Δυνάμειος cett. l. 9. Διατάξατο) συντάξατο W. l. 11. Τάδε W. Nil mut. l. H. Fl. P. &c. Pag. 224. l. 8. Αὐτοῖσι) αὐτοῖσι edd. priores. Item αὐτῶ pro αὐτῶ bis. l. 14. Θεοφιλέες) Θεοφιλέες male l. l. 15. Ἐγένοντο) γένοντο W. l. 16. Ἐπέβλεψεν) ἐπέβλεψαν W. Pag. 225. l. 1. Ἰκελα) εἰκελα edd. priores. l. 2. Χροῖν) Sic Solan. recte rescripsit, etsi χρόν M. quoque cum edd. priore. l. 8. Ἀπ') Sic edd. & M. Ἀφ' Fl. minus recte. l. 10. Ὁρέσσαι) W. P. sic habent pro vulgato ὀράσσαι. l. 18. Ναθήτε) Ita dedit Solan. pro vulgato ἀναθήτε. Pag. 226. l. 1. Αὐτῶ) αὐτῶ vulgo. l. 5. Αὐτῶν) Bene sic edd. plurimae. Αὐτῶν male Fl. & M. l. 10. Μαντήσιν) μαντήσιν M. l. 12. Ἐργάζοντο) Nil mut. edd. nec M. Εἰργ. Ienf. l. 16. col. 1. Καὶ τοῦ Ἀρεως) Lacuna erat hic in editis & Cod. quem Clericus consuluit; sed cum recte coniecero ex ipso Luciano sic supplendum, non invitatus ei morem gessi. Reitz. ead. col. 2. Ἐξ ἀφροδισίου) Hoc Scholion in ed. ad Eunuch. relatum, huc retrahi iussit Solanus, addiditque, in M. recte huc referri, & recte collegisse I. Clericum, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia. Pag. 227. l. 5. Ἰρώτατον) Sic restitui ex W. Ἰρώτατον edd. l. 10. Ἡ οἱ W. l. 12. Νεκῶν) νεκρῶν W. Sed vulgata potior est. Pag. 228. l. 4. Ἐνόμιζεν) ἐνόμιζον edd. male. l. 11. Εὐρεσσαι) Et sic Fl. cum l. P. &c. l. 14. Ὄρην) ὄρην edd. priores. l. 17. Ὑποθέσει) Haec vox omissa erat in edit. supplevit eam ex collat. Codicis Solan. Pag. 229. l. 7. Κλονομένων) κινεομένων L. Nil mut. H. Fl. l. P. l. 10. Ἀπορροῖν) ἀπορροῖς Fl. l. 14. Πρηγμάτων) πραγμάτων edd. anteriores, ne Fl. & Ald. quidem excepta. l. 15. Χρεομένους) Sic W. Χρεωμένους edd. l. 16. Ἀπιζόμενα) ἀφιζόμενα edd. priores. Pag. 230. l. 1. Ἀγνοέουσι) Hoc particip. in edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & Fl. in sedem suam retractum. l. 3. Ἠγεῖται) Vulgatam hanc servant etiam Fl. H. B. 2. P. & M. l. 5. Εὐμαρέως) εὐμερέως ante editum erat.

I N D E M O N A C T E M.

Pag. 232. l. 4. Ὁρῶντες) ὁρμῶντες Graev. Nihil mutant edd. Pag. 233. l. 1. Γὰρ) Sic edd. Γε legit Solan. l. 9. Ἀνίπτοις) Sic recte L. H. B. 2. Fr. P. Ἀνίπτοις male l. & Fl. Ald. Ἀνίπτοις S. & A. Et sic emendat etiam margo A. 1 W. l. 10. Ἠξεν) Edd. priores ἦξεν. Pag. 234. l. 3. Ταῦτό) τοῦτο edd. priores. l. 6.

Σινωπία) Σινωπία male *I.* Pag. 236. *l.* 1. Καταλή.) κατα-
 λειψ. male *P.* *l.* 2. *Ἐμελλε) ἔμελλε *Fl.* male. Cett. recte, ut edi-
 dimus. Pag. 237. *l.* 4. Πολλοῖς) πολλῖς male *I.* sola. *l.* 6. Μέλα-
 τοι) Μέλητοι *Fl.* male. Cett. recte. Confer supra 'Αναβ. § 10.
l. 10. 'Αναλαβὼν) Sic edd. 'Αναβαλὼν malit Solan. *l.* 12. *H) De-
 est haec particula in *Fl.* Pag. 238. *l.* 16. Ποιοῖτο) Sic recte edd.
 Ποιοτο *P.* Ποιετο *Ex. Fl.* utrumque male. Pag. 239. *l.* 7. Προ-
 ελθὼν) προσελθεῖν male *S.* quod *Amst.* tamen correxit. Et vet-
 ted. — *ων* habent. *l.* 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *P. L.* & *I.* Αὐτῷ male
Ex. Fl. H. P. S. Αὐτῷ *B.* 2. Pag. 240. *l.* 2. Τῇ Ποικίλῃ) Sic de-
 dit Solan. ex *Angl. L.* & *P.* Τὴν Ποικίλην edd. priores. *l.* 9. *Ἐπὶ
 τῷ) ἐπὶ τὸ *I.* male. *l.* 16. Τετυπτημένος) Et sic *I.* cum *Fl. P. S.*
 & *c.* *l.* 17. col. 1. Τῷ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Hoc Schol. ad aliena ver-
 ba relatum in editis, in sedem suam restituit Solan. *ibid. l.* 18.
 Περαινεῖν) Sic restituit idem ex *C.* cum περαιὼν esset in editis.
ead. col. 2. *H σπέρμα) Tria illa posteriora verba deerant in
 editis, supplevit ex *Cod.* collatione, non addens cuius, Sola-
 nus. Pag. 241. *l.* 10. Ρωμαίων) Ρωμαίων male *I.* *l.* 11. 'Ωραίον)
 ὥραιον male *I.* *ead.* Θηλυδρίαν) Θηληθρ. male *B.* 2. *l.* 15. 'Ονώ-
 ρατον) 'Ονώκρατον *B.* 2. sola. *l.* 16. 'Αρκεσίλαον) 'Αρκησιλάον
 male *P.* sola. Pag. 242. *l.* 14. Αὐτῷ) Sic *H.* 1. 2. *I. S.* Αὐτοῦ *P.*
 Pag. 243. *l.* 1. Θαύμαζε) Sic habere edd. omnes notavit Sola-
 nus. *l.* 8. Παρίστασθαι) παρίστασθαι male *I.* sola. *l.* 14. 'Ο δ'
 αὐτὸς) Constans edd. lectio. Pag. 244. *l.* 14. 'Απαιδεύτους)
 Ita edd. omnes. Pag. 245. *l.* 9. 'Ο Δημ.) Sic *Ienf.* & *B.* 2. *Ω
 Δημ. edd. cett. male. *l.* 17. Ρηγίλλαν) Ut *Marcil.* voluit, edi-
 di. Ρηγίλαον edd. priores. Pag. 246. *l.* 9. Κᾶτα) Deest in *Fl.*
 Adest in reliqq. Κᾶτα *I.* & *P.* sine puncto subscripto. *l.* 14.
 'Ιδὼν) Sic recte *P.* & *B.* 2. Εἰδὼν *I.* & reliqq. male. *l.* 15. 'Εφ'
 ὅτῳ) ἀνθ' ὅτου *Ex. Fl.* At vulgatam etiam servat *P.* Pag. 247.
l. 15. col. 1. Οὕτως) In *V.* erat οὗ, & iterum Schol. 8; quod ego
 pro οὕτως stare existimo. Vide illic notam nostram. *Solanus.*
l. 16. col. 2. *Ἰνα τὸ πλατὺ — καὶ αὐτὸς) Corrupta haec sunt.
Solan. *l.* 19. col. 1. Φατρία) Ita hic, & mox quoque φατριῶν
Cod. V. Licet φρατρία & φρατριῶν edit. *Cler.* Et melius cum φ
 scribitur. *Solan.* (ἀπ ποία — φρατρία; ut μοκ πολιτεία; *Reitz.*)
ibid. l. 21. Αὐρηλίων) Sic dedit Solanus, sine auctoritate, sed
 bene; nam 'Αβρηλίων edita: quae tamen non mutassem, si mea
 folius auctoritate haec edere suscepissem. *Reitz.* *l.* 22. col. 2.
 Καθαρὸς) Sic dedi ex coniectura, καθαρὸς enim habebant edi-
 ta, nec varietatis quidquam notarat Solanus noster. *Reitz.*
l. 23. col. 1. Καὶ πάσαις) Aberat καὶ in editis. Addidit Solanus.

Pag. 249. l. 1. Χάρων) Mallem Κέρβερος, Solanus recte adscripsit. *l. 8. Ἀντί*) Sic edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. coniicit Palm. Ἐπὶ δὲ τὴν βακτ. Vorst. & Marcil. Ἄνεν melius Solanus. *l. 20. col. 1. Ὑπερίδου*) Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce Solano sedī suae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἄρα-βδον dedi, pro vulgato τὸν ῥάβδον. *Reitz. ead. col. 2. Οὕτως λέγειν*) οὐ λέγει editum ante, sine sensu, οὕτως esse in V. testatur idem, quo compendio satis commode significari οὕτως λέγειν existimat, iubetque conferri Scholium 5; quare & hic facile monenti parui. *Reitz. Pag. 250. l. 5. Κατασπασθῆναι*) Nil mut. *l. H. Fl. P. l. 15. Ἀόρητος*) Sic edd. constanter. *l. 16. col. 2. Τὰς*) τοὺς male edit. Cler. *ibid. l. 17. Μαδᾶν*) μαδδᾶν C. *Pga. 251. l. 17. col. 2. Πρὸς*) ἐς legebatur in editis, muravit Solan. non addens unde habeat: ναυμαχία vero ego dedi pro edito ναυμαχία. *Reitz. Pag. 252. l. 1. Διὰ στόματος καὶ*) Ex *Fl.* sic dedimus. *καὶ διὰ στόμ.* edd. cett. *l. 12. Τὸν*) Et sic habere cum *l.* etiam *Fl. B. 2. H. &c.* notat Solanus. *Pag. 254. l. 7. Ἐπικουρεῖν*) ἐποικουρεῖν *Fl.*

I N A M O R E S.

Pag. 256. l. 2. ΔΥΚΙΝΟΣ) Deerat hoc nomen in *P.* Aderat in *Fl.* & *l. Λυκίνου καὶ Θεομνήστου B. 1. l. 3. Παιδιάς*) Sic recte *Fl. P. B. 2. S. & P. Παιδείας l. l. 4. Ἐσθινού*) Sic bene edd. O. & M. Ἡσθινού male *l. l. 10. Διηγνημάτων λόγων* edd. priores. Sed *Δηγ.* exhibemus e Codd. Angl. *L. O. P. W. l. 11. Κατεύφραθεν*) Sic *P. B. 2. Fr. Fl. & M. Κατεύφραθεν l. Κατεύφραγκεν* O. *l. 12. col. 1. Ἀσθενής*) Ante ad verbum ἐρωτικῆς minus apte relatum legebatur hoc Scholion. *ibid. l. 15. Ὑποστέγειν*) ἀποστέγειν olim editum. Correxīt Solan. *ead. col. 2. Σώζεσθαι*) Restitutum ex V. & M. Σώζεσται enim vulgo male. *l. 17. col. 1. Ἐπεισόδου*) Ex M. sic restituit Solan. nam ἐπεσόδου absurde editum ante. *ead. col. 2. Ἐπεισόντος*) Sic dedit Solan. pro vulgato ἐπίνοντος. *l. 18. col. 1. Ὡς περὶ*) ὡς περὶ vulgatum ante; sed mutavit Solan. *Pag. 257. l. 1. Ἀριστείδης*) Ἀριστείδης ἐνόμιζον *l. Pell. ead. Μιλησιακοῖς*) Μιλησιακῆς male *l. l. 3. Εὐρέθη*) εὐρέθης marg. *A. 1 W. l. 4. Εἰ περιττά με*) εἰ μὴ Marc. & mox delet με. Nil mutant vulgatam edd. nec O. & M. ἡ γεροτολογεῖν, ἢ ἡ περὶ ὕμνων λογεῖν marg. *A. 1. l. 5. Ἐφεῖται*) ἀφεῖται Vorst. & Pell. & marg. *A. 1. l. 13. Ἀπασαν αὐτῶν*) αὐτῶν ἅπασαν O. Nihil mut. M. *B. 2. l. P. &c. Pag. 258. l. 1. Ἐπ'*) ἅπ' marg. *A. 1. l. 2. Τοὺς προτέρους*) Sic edd. Τῶν

προτέρων M. & O. l. 15. Τὸ καλὸν) τὸ κάλλος marg. A. 1 W. Τὸ
 κάλλος forsan voluit. Pag. 259. l. 3. Τοῦτον) Sic O. B. 2. P.
 aliaque. Τοῦτο Fl. Τοῦτων l. 1. 5. Ἄλας) Sic Coll. Et edd.
 praeter l. & Ald. quae ἄλας cum Cod. M. Ἄλλας O. l. 7.
 Τρυφὴν) Nihil mutant O. M. & edd. l. 9. Μὴν) μιν M. Sed a re-
 centiore manu. ead. Καὶ αὐτὸ) καὶ abest in O. & W. Adest in
 edd. l. 10. Γλυκὺς) γλυκὺ l. Pell. ead. Μὲν) Ex O. & M. ante
 γὰρ inseruit Solan. Non aderat enim in edd. l. 11. Ἰση δὲ ἡδε-
 νῇ) Sic recte P. L. B. 2. Ἰση δὲ ἡδονῇ dativo casu cett. edd. male.
 Δὲ autem abesse etiam in W. notat Solan. l. 13. Καὶ) De-
 est in O. & W. ead. Παρ' Ἡσ.) Παρησιόδω iunctim l. male.
 l. 15. Ἀνυγραίνοντο) ὑγραίνοντο O. Vulgarum tuetur M. ead.
 Τὴν φωνὴν δ' ἴσην) τῇ φωνῇ δ' ἴση M. ead. Δυκάμβου) Μικάμ-
 βου male O. Vulgarum servat M. B. 2. l. P. &c. l. 17. Πλά-
 νας) πλανήσας ante legebatur. Emendavit Solan. Pag. 260.
 l. 1. Ἡς) ἦν male O. ἦς cum puncto M. l. 6. Ὡς) Deest in M.
 O. Adest in edd. l. 7. Ἐτήσιον) ἐτήσ. l. 1. 8. Παραταθεῖσαι)
 Et sic habere l. Fl. B. 2. & S. notat Solanus. Sed habent aliae
 quoque & recte. Παρατεθεῖσα marg. A. 1. l. 15. Ἰσορόπως)
 ἰσορόπτ. O. Vulgarum expressit M. B. 2. l. P. &c. Pag. 261.
 l. 4. Τί) Deest in O. & W. l. 5. Ὑπογυίου) ὑπογύου male l.
 Fl. l. 6. Ἀλλ' οὐ παλαιᾶς) ἐστὶ οὐ παλιν marg. A. 1 W. ead.
 Ὅτου) ὅτε M. l. 7. Συντόνας) συνίων O. W. Fl. l. Vulgata com-
 paret in cett. omnibus, & Cod. P. ead. Ἀμιλλωμένον) ἀμιλ-
 λόμενοι l. Vulgarum tuentur M. & O. l. 9. Καὶ) Abesse ab O.
 adesse in M. & Fl. notat Solan. l. 16. col. 1. Ἐκ τοῦ ἐγγύς) De-
 erant haec in edd. Implevit ea ex Collat. Codd. Solanus, qui
 etiam testatur ὑπόγυον sine i scriptum utrobique in V. & C.
 Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianae conve-
 niret. Reitz. l. 17. col. 2. Ἡ ἐνηχοῦμ.) Duo haec verba in edd.
 deficientia eodem indicante supplevi. Reitz. ibid. l. 18. Δέχῃ)
 Aberat ab ed. Cler. Pag. 262. l. 4. Ἐπιτιμήσ.) ὑποτιμ. M. O.
 & marg. A. 1. ead. Ἀποθέμενος) Sic P. Fr. H. S. Ὑποθέμενος
 W. l. Fl. l. 5. Τὸ) Deest in M. & O. l. 6. ΘΕΟΜΝ.) Desunt
 sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12, librarii incuria. ead.
 Ἐπαναστὰς) Ita dedi ex W. Ἀπαναστὰς edd. priores. l. 10.
 Περαινεῖν) πέραινε l. Pell. l. 11. Πλεῖν) Abest a W. l. 12. Εὐ-
 τρέπιστο) Punctum erat post hoc verb. in l. Fl. & M. Com-
 ma in P. & S. ead. Δικρότων) Sic recte l. Fl. P. &c. Δικρό-
 των male S. l. 13. Λιβυροὶ) Λιβυοὶ male W. post Λιβυροί.
 Pag. 263. l. 2. Στρατιάς) Ita marg. A. 1. Στρατιάς edd. prio-
 res & M. ead. Ὅρικῳ) ὀρεικῷ l. Pell. l. 9. Ἐκύμαινον) Sic edd.

omnes. Ἐποίμανον A. L. P. W. *ead.* Ἀπάραντες) Hoc receptum ex L. Ἀκαρῇ edd. Vide notas. L. 10. Προσσεστειλ.) προσσεστειλ. edd. priores. L. 11. Πιμπλ.) πιμπρ. male W. L. 14. Αὐτῷ) Ita restitutum ex Cod. L. marg. A. 1. Ven. 2. & B. 2. Αὐτῷ ceti. edd. & M. male. L. 15. Παιδιάς) παιδσίας W. male. Pag. 264. l. 4. Χαίροντες) εἰκάζοντες marg. A. 1. l. 5. Εὐδαίμ.) εὐγαιμ. l. male. L. 11. Ἐμπιπλάμενος) ἐμπιμπλάμενος W. L. 14. Ἀν—ος) Sic edd. & M. Ἀν—ους l. male. L. 15. Προσεῤῥύσαν) προπροσεῤῥ. male B. *ead.* Διαφορου) Solan. ita restit. pro vulgato διάφοροι, quod in edd. & M. erat. L. 16. col. 1. Ἠλιάδος) De hoc cognomine conf. not. ad Alex. c. 34. Reitz. l. 17. col. 2. Ἀναμνησθεῖς) Hoc & sequentia quatuor verba non erant in ed. Cler. Addidit ea Solan. Pag. 265. l. 10. Ἀπλοῖκδν) οὐδ' ἀπλ. marg. A. 1. l. 13. Ὀλως—ἐπτόητο) ὄλος—ἐπτοεῖτο W. L. 15. Πόρροθεν) Ita Fl. P. aliaque nonnullae recte. Πόρροθεν male l. Pag. 266. l. 1. Ὅποῖα) Ita dedi ex M. & edd. vett. Οὐν ποῖα enim erat in P. *ead.* Φιλεῖ) Sic M. Fl. l. P. Φιλοῖ B. 2. l. 5. Ἐμὲ) Ex L. & marg. A. 1. Luciano redditum. Ἐμοὶ edd. priores. L. 6. Ἐγείρητε) Sic P. Fr. B. 2. Ἐγείρηται l. Fl. V. 2. S. l. 8. Ὁ πρότερος) Sic edd. Ὁ πρότερος Vorst. & M. a recent. manu. L. 13. Ὑπογραφέντος) Haec est scriptura ex Cod. P. & edd. B. 2. Fr. V. 2. P. S. Ὑπογράφοντος W. Fl. & l. l. 14. Αὐτοῖς) αὐτοὺς P. marg. A. 1. & Ex. Fl. Vulgatam tenent l. P. &c. Pag. 267. l. 9. Ἐπνηγμένη) Sic marg. A. 1. f. ἐπνηγμένη) Ἐπειγόμενη edd. priores. L. 11. Τοῖς Ἀφρ. id. π. i.) τοῦ Ἀ. Ἰσροῦ W. l. 13. Εὐχερείας) Sic etiam esse in l. V. 2. B. 2. & S. notat Solan. Sed & est in P. &c. Pag. 268. l. 2. Συνήθεῖς) συνήθης l. sola. l. 9. Τῆς Κν. Ἀφρ.) Ἀ. τῆς Κν. W. l. 10. Ἀντικαταλλάξιμος) ἀντικαταλλάξιμ. W. l. 11. Ἀφροδ.) Hic pergit Cod. Bar. l. 12. Τοῖς αἰθριοις οὐκ) Pro his omnibus αἱ Ὀχ. *ead.* Eis.) ἦν marg. A. 1. l. 14. Ἀ) Duobus versibus omisiss καὶ tantum O. Et paulo post ἢ τε in eodem esse notat Solan. non addens quo pertineat. L. 16. Πυκνόν.) πυκνωκ. l. sola. Pag. 269. l. 2. Μετείληχεν) μετείληψε marg. A. 1 W. l. 4. Σφρηγῶντα) Ita dedi ex W. & Schol. Σφρηγῶντα edd. omnes male. l. 5. Ἀνεμέμικτο) ἀνεμέμικτο male l. l. 6. Κυπαρίττων) κυπαρίττης W. male. l. 9. Κιττός) Sic M. O. & edd. praeter l. quae κητός. l. 10. Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφιλαφεῖς τε O. Abest τε ab edd. & M. *ead.* Κατήρτητο) κατήρτουτο O. Nil mutant edd. l. P. B. 2. &c. nec M. *ead.* Βότρυνσι) Defunt seqq. in Cod. Mf. Ox. usque ad cap. 14 verb. Ἡράκλεις. l. 13. Ἡ) ἦσαν l. Pell. *ead.* Ταῖς) Sic recte P. &c. Τῆς male Fl. & l. l. 14. Κλα

σῖαι) Sic M. & edd. pleraeque. Κλησίαι *l. l. 15. col. 1. Σφριγών*) σφριγών etiam Suid. in ed. Hag. Σφρυγών al. *l. 17. col. 2. Διπλούν*) Omissum erat in edd. aequae ac particula τε. Supplevit utrumque Solan. *Pag. 270. l. 1. "Α*) Constanter legi notat Solan. In marg. *A. 1. ἀς* adscriptum est. *l. 8. Λεληθότος*) Male *Amfl. λεληθότος. l. 12. Ἐμβόσας*) ἀναβόσας *W. Nil mut. Fl. l. P. &c. l. 16. Ἀμφίθυρος*) ἀμφίθρος male *Fl. & l. ead. Αὐτῆς*) Deest in *W. Et quae sequuntur alio ordine collocata, sed non distincte notavit Solan. quomodo. Pag. 271. l. 4. Ὀλην*) Sic *P. P. B. 2. Fr. S. Deest in l. Ald. Fl. l. 6. Εἶναι πεπιστ.*) ἔμπειστο. sine εἶναι *W. l. 10. Ὅση*) Hic rursus pergere *Mf. Ox.* notat Solan. usque ad ῥυθμοί. *l. 11. Ἀμφιλαφεῖς*) ἀμφιλαφεῖς male *l. l. 12. Ἀγκάλισμα*) Sic recte *O. B. 2. M. Ald. P. S. Ἀγκάλισμα l. Fl. l. 13. Ἐλλιπεῖς*) ἑλλειπεῖς *W. l. 15. Πιόττητα*) Sic restitui ex *B. 2. B. 1. & S. Πιόττητα* enim *l. & cett. cum Ox. & M. Pag. 272. l. 2. Τοιοῦτος ἀρα*) Ab his verbis, usque ad med. c. 19, omnia rursus defunt in *Ox. l. 7. Πάθος*) Hoc reposui ex *L. P. W. Πένθος* edd. omn. habebant. *l. 12. Πάθος*) Sic iam edd. *ead. Οὐδέ*) οὐδὲν marg. *A. 1. l. 15. Κηλῖδα*) Accentum sic inveni in edd. *Pag. 273. l. 1. Ὑπέκρυψεν*) Sic edd. Ἀπέκρυψεν *L. & W. l. 6. Ἐνδιατρίβ. τῷ γ.*) ἐν τῷ γ. δ. *W. l. 7. Δυσισδάμωνος*) δυσισδάμ. male *l. Fl. Ald.* Sed emendatum in marg. huius. *l. 17. col. 1. Ἡ τὸν*) ὁ τὸν est in *C. Pag. 274. l. 1. Ἀπαριθμήσας*) Nil mutant *M. Fl. l. Ald. B. 2. S. P. Ἀπαριθμήσας* marg. *A. 1. l. 2. Ἐπισκοποῦ*) Et sic est in iisdem. Forsan ἑπισκλῖπει. *l. 6. Οἶδ'*) Sic *L. P. Oid'* cum accentu *l. Fl. S. H. l. 7. Κατηφεῖ*) Mallem κατήφει a κατηφίω. *l. 14. Ἐπενόηθησαν*) Repositum ex *W. Ἀπενόηθησαν* edd. priores. *l. 15. Μάστροπος*) Sic etiam recte esse in *Fl. & M.* notabat Solan. *Pag. 275. l. 5. Ἡ ἄλλος*) Et sic esse in *Fl.* notat Solan. Sed cum *l.* etiam sic *P. S. Ald. H. &c. ead. Διηγῶμαι*) διηγῶμαι marg. *A. 1 W. Pag. 276. l. 1. Θεσπίαις*) Sic edd. Θεσπίαις *W. & Schol. ead. Τπὶ*) ἐπὶ *W.* Sed vulgata est potior. *l. 2. Ἐναργῆς*) Recte sic *M. B. 2. l. Fl. P. Ἐναργῆς* male *S. & A. l. 5. Ὀλην*) ὀλου marg. *A. 1. l. 7. Εἶναι τὸ δῆλον*) μὴ δὲν τῷ δῆλει marg. *A. 1. l. 10. Ἐχέσθαι*) ἐχέσθαι *W. l. 14. Τῇ δὲ*) τῷ δὲ male *S. Pag. 277. l. 2. Ὀχλος*) Deest in *W. l. 3. Ἄττ'*) ἄν *W.* Vulgatam servant *l. Fl. P. B. 2. S. ead. Ἦν*) ἦ marg. *A. 1. W.* Sed eodem redit; ἦν enim aequae in tertia perf. dici, quam ἦ, nimis notum. *l. 12. Ὑπερηχοῦσι*) Sic *W. Ex. Fl. l. Ὑπερηχοῦσι P. P. S. l. 16. Εὐθὺς*) εὐθὺς male *l. Fl. Pag. 278. l. 10. Πρωτόρριζον*) Sic *P.* aliaeque recte. Πρωτόρριζον male *l.*

Pag. 279. l. 4. Τοῖς μὲν) Hic pergit O. *ead.* Ἀρρεσιν) ἄρσιν O. Vulgatam tenet M. *I. B. 2. P. &c. l. 6. Δοχέιον*) ἀγχεῖον W. *P. L. ead. Οὖν*) Deest in W. Adest in M. & edd. *l. 7. Ἀνάγκης*) ἀγάπης O. Nil mutat M. nec B. *2. I. P. l. 10. Διὰ τοῦθ'*) Desunt haec & seqq. in O. ad c. usque 22. *l. 14. Μένουσιν*) Re-
cte sic P. M. *P. V. 2. B. 2. S. Μέλουσιν* male *I. Fl. Pag. 280. l. 2. Ἐπιθάρχει*) ἐπιθάρχει W. *ead. Ζευγνύμενοι*) μιγνύμενος *L. P. l. 6. Ἐτεμεν*) ἔτεμεν W. *l. 7. Παρνήνομ.*) παρενόμ. W. Augmentum agnoscunt *I. Fl. P. S. l. 10. Αὐτοὺς*) ἰσως αὐτοὶ *L. l. 12. Σπειραντες*) σπείροντες W. *l. 13. Τοῖς*) Sic dedi ex marg. *A. 1. ex L. & Ald. Εἰποῖς* edd. certt. male. *l. 14. Ἡ*) Sic bene *Fr. Fl. P. ἢ I. male. ead. Σιδῆρῳ*) σιδῆρου marg. *A. 1. Pag. 281. l. 4. Ὁ γεγέννηται*) ὃ τε γέννηται *I. Ὁ γεγεννηται* certt. & M. Sed y medium duplicavi, monente Solano. *l. 5. Ἐν νεότητι*) Bene sic P. & aliae. Ἐνεότητι male *Fl. I. l. 6. Μαράν- νει*) μαράνειν W. *l. 7. Οὕτως*) Hic rursus pergit O. *l. 10. Εὐ- πρεπῶς*) Ita dedi ex L. & P. Ἀπρεπῶς O. *Εὐπρεπῶς* edd. *l. 11. Εἰδ'*) Omittit has particulas *I. & Fl.* Habent eas ceterae. Item M. & O. *l. 12. Θεσμών*) Sic recte marg. *A. 1. O. W. L.* In M. abscissa vox. Θεσμὸν edd. priores. *ead. Ἡμᾶς*) Sic edd. & M. *Pag. 282. l. 6. Αἱρία*) αἱριοι O. Nil mut. M. *B. 2. I. P. ead. Ὀρ- νεις*) Sic M. *Fl. I. P. &c. Ὀρνις* O. Ὀρνις male *B. 2. l. 14. Καθ' ἓνα*) καθ' ἓνα male *I. l. 15. Ἔσται*) ἔσθ' O. Vulgata est in *I. P. V. 2. B. 2. & M.* Sed supra est s. *ead. Ἀλλὰ γὰρ*) Deficit rur- sus O. usque ad p. seq. *Pag. 283. l. 1. Καὶ*) Abest a W. *l. 3. Φενακίζονται*) Sic W. recte. Φαιναικίζονται male *I. Fl. V. 2. B. 2. P. S. ead. Κατὰ φρόνησιν*) καταφρόνησιν una voce *I. Fl. Ald. Vulgatae* adstipulantur certt. item P. & M. *l. 6. Αὐτοὺς*) αὐτοὺς edd. priores. *l. 13. Εὐθύ*) εὐθύς marg. *A. 1 W. l. 14. Τὸν*) τὸ *I. Pell. Pag. 284. l. 3. Λεύσσουσιν*) Sic Homer. & W. Λεύ- σουσιν edd. Luciani priores male. *l. 4. Ἀγορμένοισιν*) Sic Ho- mer. *B. 2. P. &c. & M. Ἀγομένουσιν* male *l. l. 5. Θεόν*) Edd. & M. Θεὸν Homer. *ead. Εἰσορόωσι*) εἰσορώωσι *Fl. I. l. 14. Ἡ- κρωτηρίαζε*) Sic W. *Fl. P. & quaedam al.* recte. Ἡκροτερίαζε *I. S. H. Pag. 285. l. 1. Ἐξορχοῦνται*) ἐξωρχοῦντο marg. *A. 1 W. l. 4. Ἐμπύλατο*) Sic edd. Ἐπίμπλατο W. *l. 5. Τὸν*) τὴν *I. Τὸν* certt. & M. *l. 9. Τοῦ*) Abest artic. ab M. *ead. Εὐπρέ- πειαν*) εὐγένειαν O. *l. 12. Ὑμετέραν*) ἡμετέραν marg. *A. 1. Pag. 286. l. 3. Εἶθε*) εἶτε γε O. Nihil mut. *I. P. B. 2. M. l. 5. Διηνεκὴς*) διεινecὴς *I. Fl. P. &c.* Correctum in marg. *A. 1. l. 6. Ἠγομεν*) ἡγομαι male O. Vulgatam tuetur M. *Fl. I. B. 2. P. l. 9. Γυνή*) O. male ξυνή. *l. 10. Τοῦ*) Deest artic. in O. *l. 12. Lucian. Vol. V.*

Εἰ δ') Deficit rursus O. usque ad γυναικί. Pag. 287. l. 4. ἡμῖν εἰδ. παρήμι) ἡμῖν ε. παρήμι male l. & Fl. Ceterae recte, ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male S. & Ald. At correctum in marg. A. 1. l. 5. Γυναικί — χρώματος) ὅτι τῇ γ. ἡ τοῦ σώματος O. l. 6. βοστρύχων τῆς κεφ.) τῆς κεφ. βοστρ. O. & M. l. 7. Τακίνοις) Sic recte M. B. 2. S. Τακίνοις cett. cum Ald. in cuius marg. emendatio tamen additur. ead. Πορφύροντες) Sic etiam esse in Fl. notat Solan. Est & in l. P. aliisque. l. 10. Ἀκαρῇ) ἀκαρεῖ O. Ἀκαρὶ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur l. B. 2. P. Fl. l. 12. Τέλου) Deest hoc & seqq. in O. usque ad vers. 4, c. 41. l. 14. Εὐφραίνονται) εὐφραίνονται W. l. 15. Κατὰ ταυτὰ) Sic P. P. Fr. B. 2. V. 2. S. Κατ' αὐτὰ l. Fl. Pag. 288. l. 3. Μεσίτην) Sic M. & edd. praeter l. & V. 2. quae μεσίτην. ead. Τράπεζαν) Ita edd. omnes. Ἔστιαν G. W. l. 5. Μόνι) μόνι l. male. l. 8. Γυναικεῖσι) Sic Fl. H. l. B. 2. P. & c. Γυναικεῖαι Vorst. l. 14. λαμβάνοντας) λαμβάνουσι W. l. 15. Ἐκεῖνο) ἐκεῖνο W. Pag. 289. l. 11. Δύνεται) Sic Fl. P. H. S. Δύνανται W. l. ead. Ἀπ—ώμεθα) ἀπ—όμεθα, antepenult. brevi l. Fl. V. 2. Vulgatam habent cett. & M. Aldina 1. ω cum haberet, o pro eo in marg. pictum. l. 16. Ὀμιλησάτωσαν) Sic M. Ald. Fr. P. H. S. B. 2. Ὀμιλεῖσάτωσαν l. Fl. & V. 2. Pag. 290. l. 5. Ἀναίδην) Restitui ex l. & Fl. V. 2. & W. Ἀνείδην enim in reliquis, minus recte. l. 6. Καὶ) καίτοι marg. A. 1. l. 10. Ἐόκει) ἐδόκει marg. A. 1. l. 11. Καθαρίῳ) καθαρσίῳ l. & Fl. Vulgatam ceterar. edd. lect. tuentur M. P. l. 13. Τὸ ὀφθαλμῶ) τῷ ὀφθαλμῷ Fl. male. ead. Ἐφην) Ex emend. Solan. & M. Ἐφην edd. priores. l. 15. col. 1. Τριβήν) Ἐξc. G. τρυβήν. ibid. l. 16. Οἶν) Ita emendarat Solan. cum ὅτη ante legeretur. ibid. l. 18. Φιλαινὺς) Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem retraxit Solan. ead. Φιλαινίδα) Φιλινίδα habebant edita, quod correximus, aequae ac ἑταιριστρ. pro quo ἑταριστερίαν male editum fuerat. Pag. 291. l. 5. Ἀπαιτεῖν) Sic P. H. & c. & P. Ἀπαιτεῖ l. M. & V. 2. cum Fl. ead. Περικλεῖ δὲ πειθού) Sic Fl. Ald. Fr. B. 2. P. H. W. Περικλεῖον δὲ πειθῶ l. & V. 2. Περικλεῖος δὲ πειθῶ L. S. A. Περικλεῖον δὲ πειθῶ mutato accentu marg. A. 1 W. l. 7. Ἐνὶ) ἐνὶ marg. A. 1 W. l. 9. Ἐόκει) Sic Fl. H. P. S. Ἐδόκει l. & marg. A. 1. l. 15. Αὐτῶν) Sic P. l. S. Αὐτῶν Ex. Fl. P. H. ead. Ὅπρσαι πρ.) ὁπρσαι αἱ πρ. W. l. 17. Ἐφῆκεν) ἀφῆκεν marg. A. 1. Pag. 292. l. 2. Μελιχρὸν) μελοποιδν G. & Schol. Nihil. mut. edd. nec M. l. 3. Πυθαγορείου) Πυθαγορίου W. l. 6. Ἄνδρες) ἄνδρας l. & Ald. male. Cett. recte, ut edidi. l. 10. Ἐπενοήθησαν) ἀπενοήθησαν marg. A. 1.

l. 12. Ἀρετῆς καὶ ἡδ.) ἡδ. καὶ ἀρ. W. ead. Γὰρ ἂν) δ' ἂν marg. A. 1. Pag. 293. l. 2. Ἀλάμενος) ἀλάμενον marg. A. 1. l. 3. Ὀροδάμων) ὀροδαφῶν W. & P. Vulgata est in I. P. Fl. H. &c. l. 8. Ἀπειλείμ.) Sic S. Ἀπειλήμ. cett. l. 10. Εἰζάντες) νικη-
δέντες P. l. 12. Παίζουσι) παίζουσαι W. Pag. 294. l. 4. Δε-
δέν) Sic recte Fl. P. W. & marg. A. 1. Δοθέν ceterae edd. omn.
l. 14. Παραντικά) Restitutum ex l. & V. 2. Παρ' αὐτὰ cett. &
M. Pag. 295. l. 5. Ἐυκαίρουν) Sic edd. Εὐκαίρουν P. l. 6. Ἐντε-
λεστέρων) Nil mutare Fl. notat Solan. Sed nec I. H. P. S. l. 13.
Ἐρρίφθη) Sic edd. Ἐρρίφθῃ L. l. 16. Εὐθύ) Deest in Ex. Fl. Ad-
est in edd. & P. Pag. 296. l. 2. Παλαιῶν) Ex l. & V. 2. Πά-
λαι edd. cett. In W. πάλαι ριζῶν legitur, sed litera est extrita,
& videtur fuisse ριζῶν. Παλαιὰ marg. A. 1 W. l. 5. Ὀκίσαντο)
ὠκίσαντο W. l. 7. Κάλλιστον) Ita restitui ex L. Κάλλιον edd.
hac priores. l. 12. Δύσεως) Sic l. Pell. Δύσεως edd. Sed pro
μικρᾶς est μακρᾶς apud eund. & edd. l. 16. Δή τις) Vulgata
hanc etiam esse in P. notat Solan. Pag. 297. l. 2. Ἀσπερμον)
Ita habent M. & P. cum edd. plurimis. Ἀσπορον I. V. 2. Fl.
ead. Φθαρή) φανῇ P. l. 3. Καὶ) Deerat in P. H. & Fl. Inferui
ex l. l. 11. Ἐνύσχοι.) ἐνάσχ. Fl. At vulgata est in I. P. H. S.
&c. Pag. 298. l. 2. Ὑπεσταλμένω) ὑπεσταλμένω τε W. l. 11.
Μέσση) Sic Fl. H. P. S. Μέσση I. an μεσση I. voluit? l. 12.
Ἰδίων) ἡδέων I. sola. ead. Τοῖς κοινῶς) τῆς κοινῆς male I. Τοῖς
κοινῆς P. Τοῖς κοινῶς P. Ald. Fr. S. &c. Pag. 299. l. 18. col. 2.
Ἄλλ') M. Cod. ἀλλ' οὐδὲν ἔχοις τοιοῦτον ἀπὸ τῆς μιᾶς δεξιᾶς
χρήσεως ταύτης, ὅ σοι καὶ πρὸς μεγάλην ἀποτελευτὰ βλασφη-
μίαν. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ πολὺ πρότερον. l. 20. col. 1.
Παιδοπ.) πρὸς παιδοποιεῖν erat editum. Sed praepositionem
ducibus V. & M. deleuit Solan. Pag. 300. l. 12. Οὐδ') οὐδὲ
edd. priores. l. 13. Δύω) Restitut. ex Hesiod. Δύο edd. Luciani
& M. ead. Ἐπαίνήσεις) Ex eod. nam ἐπαίνήσεις edd. Luciani
priores. Pag. 301. l. 3. Φησι) Deest hoc verb. in W. l. 4. Ἰνα
πῶς) Nihil mutant I. Fl. Fr. P. & M. l. 7. Ὑπέρ) Ita dedi ex
marg. A. 1. I. V. 2. & L. Παρὰ cett. & M. male. ead. Γὰρ) Sic
M. & edd. omnes praeter I. & V. 2. quae δὲ, cum marg. A. 1.
l. 8. Αὐχένα) αὐχένων L. ead. Ἡμῖν) ἡμῖν male I. & V. 2. l. 9.
Πειθαρχεῖν) πιθαρχεῖν W. l. 10. Εἰκέτω) Sic recte Fl. B. 2.
Fr. P. H. S. Οἰκέτω male I. l. 11. Ἔστωσαν) ἔστωσαν Veneta
utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. ead. Ἐν δὲ) ἐπὶ δὲ
Fl. sola. Ἐν δὲ etiam P. l. 13. Ὠραϊζομένης) Sic edd. & P. Ὠ-
ραισμένης Ex. Fl. Pag. 302. l. 1. Αἰσχίω) Sic Ex. Fl. H. P. B. 2.
Fr. S. Αἰσχίους I. V. & L. Item marg. A. 1 W. l. 2. Πρωίας)

Sic L. & marg. *A. 1 W.* Πρὸ μῦς edd. priores. *ead.* Δυσκλιδῶ-
 νίστων) Hoc dedi ex *I. V. 2.* ex marg. *A. 1 W.* & *W.* Sed me-
 diam corripui. Δυσκλιδῶν... edd. cett. omnes. *I. 5.* Κατα-
 φ—εύουσαι) καταφ—εύσαι *W.* *I. 9.* Ἀνδῆ) αἰδῆ *Fl. I. 17.*
 Ἐρυθραίνειν) ἐρυθραίνειν *Fr.* Vulgatam firmat *M. Fl. H. I. &c.*
Pag. 303. I. 4. Ἀναλίσκ.) ἀναλύσκ. male *Fl. I. 8.* Ἐφελκυσμέ-
 ναι) ἐφελκυσμ. *W.* *I. 13.* Γεγυμνῶσθαι) μὴ γεγυμν. marg. *A. 1.*
I. 15. Μαζῶν) Sic edd. omnes. Μαστῶν vult Solan. *ead.* Τίθει)
 Incipit rursus *O. I. 17.* Ἡρτημένας) Edd. pertinaci consensu.
 Ἡρτημένους vero *M. & O. Pag. 304. I. 1.* Περὶ καρποῖς) Sic *M.*
O. B. 2. H. P. Fr. S. Περικαρπεῖς *Fl. I.* *ead.* Καὶ) Abest a *Fl.*
I. 7. Περίσφουρα) Sic *I. P. H. B. 2. Fl.* Περίσφουρὰ *M.* eraso gravi
 accentu super περί. Περὶ τὰ σφουρὰ *O. ead.* Κᾶπειδ' ἄν) κᾶπειδ'
 ἄν *I. Κα' πειδ' ἄν* tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant *O.*
B. 2. Fr. P. &c. I. 11. Ἐπιφοινίξῃ) φοινίξῃ *O.* Vulgatam retin-
 et *M. I. 13.* Ἐξοδοῖ) Sic *M. B. 2. P. H. &c.* Ἐξοδὶ *I.* Ἐξοδος
O. ead. Θεατῆς) Θεῶν τις marg. *A. 1. male. I. 17. col. 1.* Τους
 Θεατῆς) τὰς Θεατῆς *Exc. G. Pag. 305. I. 3.* Περιπλέκειν) Ni-
 hil mut. *I. B. 2. P. H. &c.* Περιβλέπειν *O.* In *M.* utrumque le-
 gitur, sed antiquior script. περιπλέκειν. *I. 4.* Εὐθὺ) εὐθὺς *O.*
 Vulgatæ faver *M. & edd. vetr. I. 5.* Νῆ Δία) Restitui ex *G.*
 & *M.* Καὶ ἡδεῖα edd. *I. 11.* Διηγούμεναι) Sic esse in edd. & in
O. atque *M.* notat Solanus. Διηγόμεθα invenio notatum in
 marg. *A. 1. I. 15.* Προμηθεῖ) τῷ Πρ. *O.* Vulgatam exhibent *I.*
B. 2. &c. & M. I. 17. col. 1. Διασύρουσιν) Lege διασύρει. So-
 lan. *ead. col. 2.* Κωμάσσαι) Donec melius quid suggerant Codd.
 lege κωμάσας. Solan. *I. 18. col. 1.* Ἀωρολείους) In *Exc. G.* legi-
 tur ἀωρολίου. In *V.* ἀωρολίους. In *M.* ἀωρολήους. Ex quibus
 omnibus satis constat, scriptum fuisse ἀωρολείους, de qua vo-
 ce-consule Suidam. Solan. *Pag. 306. I. 3.* Γίνετ') γένετ' male
S. Deficit rursus *O.* fere usque ad fin. huius Dial. *ead.* Οὐδὲ
 ἔν) Bene *I. Fl. P. H.* Οὐδὲν male aliae & Grot. *I. 4.* Ὁμισεῖν)
 ὁδεμισ. *I. male. & marg. A. 1.* Ceteras varietates & emenda-
 tiones vid. in nott. Solani. Ex quibus depravata & male divi-
 fa restituimus. *I. 7.* Λάθριος) Sic *M. & edd. plurimæ.* Λάθριοι *I.*
Fl. marg. A. 1. Μάλ' ἄθλιος Grot. *ead.* Γὰρ) ἀρ' marg. *A. 1.*
I. 8. Λέχει) λέχει τε marg. *A. 1 W. I. 9.* Φαρμακείαι) φαρμα-
 κίαι *I. I. 13.* Ὀρθριος) ὄρθριος male *I. & Fl.* Ceteræ ὄρθριος cum
 Cod. *P. I. 15.* Καὶ χιτωνίσκον) Vid. nott. Solani. Ego καὶ alte-
 rum addo ex Gr. *I. 16.* Ἐπωμίαῖς) Ex *A. W. P. L.* Ἐ—οῖς edd.
Pag. 307. I. 1. Κάτω) Deest in *Fl. ead.* Ἀπαντῶντων) Restituit.
 ex *W. L. marg. A. 1.* Gr. Ἀπάντων edd. priores. *I. 5.* Κατα-

ψύχειν) καταψύχειν W. καταψύχειν Fl. l. 9. Φοιτᾶν) Bene P. S. Φυτᾶν male I. Fl. H. Ald. Sed emendat marg. ead. Λύρα) λάβρα perperam I. l. 15. Ἀποπάλλον) ἀποπάλων minus recte Fl. l. 16. Ἐγκονίζεται) Sic edd. Ἐγκονίζεται M. P. G. Pag. 308. l. 3. Ἐπιηφούσα) ἐπιηφούση W. & Ex. Fl. Vulgatam servat P. l. 11. Ἐπὶ χρόνον) ἐπιφθόνον W. L. Nihil mut. I. Fl. H. P. S. l. 12. Τίσι) τίσι W. Sed vulgata praeferat. Pag. 309. l. 2. Λαλοῦντας) Recte sic edd. plurimae & M. Καλοῦντος I. l. 7. Νόσος) Deest in P. Adest in Ex. Fl. l. P. H. &c. Νόμος, νόμος Angl. male. Pag. 310. l. 6. Μεσίτην) Edd. & M. Pag. 311. l. 1. Τ' ἀπ.) Non compareret coniunctio in edd. nec in M. ead. Ἐτημέλει) ἐπεμέλει male B. 2. & P. Ceterae recte cum M. ἐτημ. l. 2. Πέπλου) πέπλων Eur. Nil mut. Fl. nec M. ead. Εὐπήκτοις) Bene P. V. 2 Fr. B. 2. S. Εὐπήκτους I. Fl. ead. Ὑφαῖς) ὕφας Fl. Vulgatam tuetur P. l. 13. Δίδου) Post hoc verbum manu additum ἄλλ' ὥς γενέσθαι in A. i W. in ipso textu. l. 14. Πέμψω) πέμψει Eur. Nihil mutant Fl. nec M. ead. Σοι) οἱ W. Pag. 312. l. 3. Φιληθὲν) φιληθὲν male I. Fl. l. 7. Ἡμᾶς βίον ξέν. αὐτὸ τρ. ὅ.) Haec omnia omissa in Fl. l. 8. Ἡμᾶς) Sic Fr. Fl. P. &c. & M. Ὑμᾶς I. Pag. 313. l. 2. Ὅς ἄμα) ὃς οὐχ ἄμα W. l. 10. Ἐράοιτε) ἐρόωντε W. P. Angl. Nihil mut. edd. l. 12. Εἵνεκα) εἵνεκεν W. Pag. 314. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἀμείνον ἀποθαν. edd. priores. l. 8. Φρονοῖν) Ex Ven. utraque & marg. A. i. Φρονοῖεν cett. edd. & M. l. 9. Ἐκατέρου) ἐκατέρων W. l. 10. Ὑπογυίου) ὑπογύου Fl. I. M. l. 12. Δί) Δία Fl. ead. Ἐρρωμένης) ἐσκεμμένης marg. A. i. l. 14. Πολλή) Sic Fl. P. &c. recte. Πολλήν I. l. 16. Ἐν δυνατῷ) Omissa in W. Pag. 315. l. 1. Ἐκεῖνος ὁ Κῶδ.) Desunt haec tria in Fl. l. 7. Προμῶνται) Sic M. & edd. recte. Προμῶνται I. l. 9. Ἐφείσθω) Ex W. dedimus. Ἀφείσθω edd. priores. ead. Φιλοσόφους) τοῖς σοφοῖς W. P. l. 17. col. 2. Ὡς) Non aderat ὥς in editis. Inseruit Solan. ibid. l. 18. Ἀφροδίτη) Sic mutavit idem, cum editum esset Ἀφροδίτης. ibid. l. 20. Παιδεραστία) Et hoc ita dedit Solanus, pro vulgato ἡ παιδεραστία, notavitque, τὴν pro ἡ prave fuisse in V. Pag. 316. l. 2. Προσώπῳ) Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. A. i. Τρόπῳ enim erat in edd. omnibus. l. 5. Τάπινικια) τὰ πινάκια W. male. Τὰ πινίκια Fl. B. 2. l. 11. Παιδιά) Sic I. Fl. H. &c. Παιδείαν W. male. l. 15. Κόρυβον) Κόρυβον M. Pag. 317. l. 1. Διατρίβειν &c.) ἐν Κνίδῳ διατρίβειν φ. ὁλ. τὸ βραχὺ W. [l. 2. τὸ βραχὺ) Desunt in S.] l. 5. Παιδεραστοῦ) παιδερασταῖν W. Cod. Fl. ed. Fl. Vulgatam retinent edd. cett. cum

Cod. P. l. 10. Διψῆν) διψεῖν Ex. Fl. Vulgatum tenet ceteras
 & P. Διψῆν P. & Fr. cum iota subscripto, quod in H. & I.
 non adest. Pag. 318. l. 2. Εὐθὺ) εὐθύς marg. A. i W. l. 5. Παρ-
 ῆκον) M. & edd. recte, excepta I. quae παρῆκον, quod & in
 marg. A. i W. adscriptum. l. 7. Αἰ) ἡ I. male. Αἰ cett. & M.
 Marg. A. i. habet ῥ. l. 8. Τῶν αἰσθ.) μετὰ τῶν αἰσθ. M. G.
 Μητὰ P. Non agnoscunt praeposit. edd. ead. Αἰσθητῶν) ἐσθει-
 ῶν L. ead. Συμπεριπλοκαὶ) περιπλοκαὶ Fl. l. 9. Λαθρίως) λα-
 θραίως Ex. Fl. Λάθριος marg. A. i. l. 11. Ἀμφιλαφές) ἀμφιλα-
 φέσι L. Nil mut. Fl. I. P. S. H. Pag. 319. l. 3. Κομψύμασι)
 Sic Fr. H. P. & c. Κομψύσμασι male I. Fl. ead. Ποιμαίνετω-
 σαν) Ita dedi ex P. Ποιμαίνεσθωσαν edd. male. l. 4. Εἰ τις πέρ)
 εἴπερ τις marg. A. i. l. 6. Οὐδὲ γὰρ) Incipit rursus O. l. 7.
 Κατ' ἀντικρὺ) Restitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπαντικρὺ edd.
 l. 9. Μεσίτης) Hoc praetuli ex W. & Ox. Μεσίτης edd. priores.
 l. 12. Καλλίων) Καλλίω W. & Ex. Fl. At vulgatae assentitur P.
 l. 14. Φήσει) φησὶ W. Pag. 320. l. 4. Ἀφήμενοι) ἀφήμενος W.
 l. 5. Ὑφάπτεισθαι) ὑφάψασθαι O. Vulgatae ceterar. edd. le-
 ctioni favet M.

ANNOTATIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. l. 3. Ἀποκηρυχθεὶς τις) Eadem species tractatur in Senecae Exc. Controv. 4, 5. GESN.

ead. l. 8. ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀποκηρύττεται) Quis non videt, haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam iubebatur sanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra: sed quia furem sanare iussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. C. 22 ita loquentem legimus patrem: *Ἰατρὰ πῦσιν προσταττόμενος οὐ δάσεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἀν' ἄξιός εἰς ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρὶ, medicinam adhibere iussus, non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus sis, ut qui patri non obedias.* Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum possumus instaurare: *μετὰ ταῦτα, μεμνηνῶν τὴν μητρίαν ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀπειθῶν, ἀποκηρύττεται, post novercam insanientem sanare iussus, neque obtemperans, abdicatur.* Et, ut puto, vox ἀπειθῶν exciderat. IENS. Supplevimus ex Mf. Reg. 2955 καὶ λέγων μὴ δύνασθαι: intactam tamen reliquimus versionem Gesneri, quae ad Iensii coniecturam est accommodata. Mf. 2954 καὶ μὴ βουλόμενος. Minus recte.

ead. l. 13. Τὰ ταιαῦτα ὀργίζεται) Iubebat Solan. in marg. conferri Prometh. c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita Hemsterhusius, vide iam cap. five § 9 f. ibique varias lectt. & notas Graevii, Solani, & Hemsterhusii, & cognosces, ἐργάζεται atque ὀργίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ἐργάζεται dederunt ὀργίζεται, ita hic vicissim ἐργάζεται quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, τοὺς ἀδίκους ὀργιζομένους, idemque repetitum in c. 3 & 8, non dubitaveris, ὀργίζεσθαι & hic verum esse. REITZ.

Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τοῦ π.) Ed. Fl. hic secutus sum. SOLAN.
ead. l. 13. Τῆς οἰκίας) Antiquiores edd. τοῖς, male. Vid. Ἀλεξ. c. 19, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. SOLAN.

ead. l. 14. Πρώην — ἐπὶ βοήθειαν) Conf. mox cap. 13. νῦν δὲ σπῆται ἑναγχοῦς &c. SOLAN.

Pag. 4. l. 6. Προσωρόμην δὲ — μὴ δὴ ὀργίζεσθαι &c.) Pro M^h δὴ Marcilius legit μὰ Δί'. Multum, fateor, hic debemus Marcilio, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet νὴ Δί'. Numquam fere μὰ Δί', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio; at eam ad μὰ Δί' referri non posse, clarum est. Periodi huius sensus paulo difficilior fugit interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse infimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid, inquit, & profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, iniusta ira, & calumniae contra filium structae, (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo post invasuri, odium sine causa &c.* Ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδῆ συντιθέναι tanquam substantiva sunt considerata; veluti saepe infinitivi, etiam sine, ceteroquin solemnī, articulo sumuntur. IENS. Προσωρόμην δὲ καὶ — συντιθένται) Locus hic sanus non videtur. GUYET. Ita in nott. Mss. Guyeti conscriptum invenio; nempe συντιθένται pro συντιθέναι, quod unde habeat, non video; συντιθέναι enim ubique constanter invenio: sed forte est aberratio eius, qui has notas descripsit, & menda, quam Guyetus indicare voluit, latet in μὴ δὴ, quod h. l. pro ἥδην legebatur in edd. de quo statim agetur. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ὑπώπτειον μὴ δὴ ὡς οὐ σφόδρα) Καὶ ὑπώπτειον, μὰ Δί', ὡς οὐ σφόδρα. Similis menda etiam Demosthenis Olynthiaca II, quae vulgo I numeratur, ad quam ea de re dixi. MARCIL. Καὶ ὑπώπτειον μὰ Δί') Non modo Marcilianam illam emendatam a Iensio coniecturam probo, sed illud insuper arbitror, excidisse articulum τὸ ante ἀδίκως, quo restituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Μὴ δὴ) Alii aliter: ego ἥδην legendum censeo. Vide tamen Ὀρχ. c. 83. SOLAN. ἥδην) Μὰ Δί' recte Gesn. profecto verterat; sed quia ἥδην ex Cod. est, id recepi, & iam tum reposui. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ νόμον) Mores, vertebatur. Verte, legem aspernam. GUYET.

Pag. 5. l. 4. Φιλοκρινούντων) Cf. infra Phalar. 2, § 9. SOLAN.

ead. l. 17. Προπατόρων) Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore, patrem dicere; ab egestate tamen profectum, ut iudicat Casaub. ad Athen. I, 1, Ἀθηναίος μὲν ὁ

τῆς βίβλου πατὴρ, dicens: Non habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *auctorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter &c. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Οἱ φασὶ) Hippocrat. περὶ τέχνης. WORST.

ead. l. 4. Ἐκαστον) Videtur aliquid excidisse: aut qui sit, quaeso, ut haec vox in singulari numero legatur? SOLAN. Videtur Solan. Ἐκαστον masc. gen. accepisse. Sed neutr. est, & recte se habet. REITZ. Praeferendam tamen putat cl. B. de Ball. Mss. Regg. 2955 & 3011 lectionem ἑκαστα.

ead. l. 8. Τῷ μισεῖν) Usitatus τοῦ μισεῖν; sed uti tum subauditur *ἐνεκα*, ita iam intellige *ἐπί*. REITZ.

Pag. 7. l. 4. Δὴ) An δέ; SOLAN.

ead. l. 7. Μελλήσας) In plerisque edd. μελήσας unico λ, ut & in Pnt. c. 18, & apud Xenoph. Cyrop. I, 41, 5. (Sed emendare iubet Steph.) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ, ut Tal. a. c. 9. SOLAN.

Pag. 8. l. 9. Καίνον) Ita L. uti conieceram. In reliquis κοινόν. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον) Et hanc esse constantem edd. lectionem, collatio Solani indicat, nec immerito id investigavit; conicias enim τοῦτον pro τούτο legendum, ut ad medicum referatur: nam si neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analogia exempla non desint, ut supra Prometh. § 41. καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἰ σὺ, & similia; verum sic a visu ad auditum transire insuetum videtur: at si τοῦτον legam, nondum mihi satisfacio tamen; quia sic sermo redditur ambiguus; nam nescias fere, utrum illud μόνον tum quoque mascul. gen. sit accipiendum, an adverbialiter; ubi mascul. genere acceperis, significabit, *si audierit medicum, qui solus loquitur, aliis tacentibus*. At hoc absurdum hic est, ideoque adverbium erit μόνον, & tantummodo significabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. Cic. ad Fam. XII, 27, scribens, *Quod si, ut es, cessabis*, relinquit intelligendum, *ut es cessator*. Sallust. Jug. 66, 2, *Igitur Vagenses, quo Metellus praesidium imposuerat*, i. e. in quod oppidum Vagensium. REITZ.

ead. l. 13. Ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο) Ecce tria pronomina coniuncta; quod non insolens est Graecis. Sic fere Ael. V. H. II, 13 ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et Aristot. de Gen. animal. III, 6 pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem supra credo in Dial. Hermot. iam ad partes vocavimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀξίαν οὖσαν) Ut multa hic sunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae servare in conver-

sione nostra studuimus: ita hic insignis est ambiguitas. Potest enim illud ἀξίαν οὖσαν varie accipi, *merebatur, digna erat*, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam misericordia sua dignam sibi visam. GESN. Privignum id velle dicere, vel saltem videri velle, novercam esse dignam, cuius eum misereat, apparet ex c. 2, ubi ait: ἀχθόμεαι — ἐπὶ τῇ μητρὶ ἀχαλπὼς ἐχούσῃ· χρηστὴ γὰρ ἦν. REITZ.

Par. 9. l. 11. Ὀργίζονται — μετὰ παρρησίας) Ubi narrasset Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furem sanare iussus, ex certissimis signis collegerit, se ei mederi non posse; tum quemadmodum id patri suo, homini rudi, persuadere non potuerit; denique quemadmodum pater eum criminatus sit, quasi se consulto huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis obiecerit; at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, pergit, τοῖς μετὰ παρρησίας ἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἶός τε ᾖ, δίκαιο-λογησάμην πρὸς αὐτόν, καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Omnes nimirum (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obruantur) irascuntur iis, qui sine circuitu & fidenti animo dicunt id, quod res est. Ego vero, quantum potero, causam ad eum agam, & pro me ipso, & arte mea. Si & mihi μετὰ παρρησίας de hoc loco sententiam ferre licet, non dubitare aio, quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante, quam id, unde causa nata est, expositum est. Quis tam ἀσύνδετα & praeter decorum desultoria ab Luciano, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politissimi huius opusculi vulnus haud sanabile, nisi ab integriori Codice. IENS. Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito, & si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit: satis iudices ex patris accusatione, qua de re agatur, intellexere; nec possunt ullo modo ignorare, si paucissima post haec verba audiant. GESN.

ead. l. 13. Οἶός τε ᾖ) Iubet Solanus in marg. conferri Prometh. c. 3. Sed vide iam Prom. § 4f. ubi οἶός ἐστι quidem occurrit; verum aliter constructum: qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis, quae modo c. proximo, ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, diximus. REITZ.

Par. 10. l. 4. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι) Conf. supra Pro-

meth. § 9 f. ubi sic restituit cum Solano Hesterhusius. Confer & huius Abdic. c. 1 & 3. REITZ.

ead. l. 14. Ὅπως ἐγχεῖται) Iubet Solan. in marg. conferri infra Δικαστ. c. 1 §, ubi, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἐγχει, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas Piscat. c. 24. Ibiq. commentatores, tradentes, aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad causam dicendam concederetur, dictum alio loco eiusdem Dialogi, vel proximi. Rursum autem idem occurrit cap. 28 Pisc. ἐγχει τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24 Pisc. indicatis. REITZ.

ibid. Λόγος ἀποδίδεται) Vide de hac phrasi Duker. ad Thucyd. III, c. 109. Quem, admonente Hemsterhusio, consului, vidique, eum, & λόγον & λόγους διδόναι dici, probare hoc Luciani aliorumque testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Revivisc. REITZ.

Pag. 11. l. 3. Ἐφ' ᾧ) Hoc praeferendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' ὃ exhibet, vix probatione indiget: ἀγανακτεῖν enim, vel ἀνίστασθαι ἐπὶ τινί, rectius dici, satis multis ostendit Iensf. ad Nigr. c. 7. Quamquam & ἐν τινί recte dicitur, ut ibid. probat Hemsterh. REITZ.

Pag. 12. l. 7. Ὅτε) Probarem Pelleti coniecturam, siue ab alio eius libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem Erasmi versio procudit, nimirum: quos cum educabant, cuiusmodi essent futuri, nesciebant. Ac tum ὅτι separatim scriberem: sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio Gesneriana indicat. REITZ.

ead. l. 10. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι) Id est, πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι, vel ὡς, ut in Dial. mort. Mercur. & Charontis, κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεργότα. Amat autem & Noster nudos eiusmodi infinitivos. Sic Clem. Alex. Strom. L. IV, p. 474, καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι, — i. e. oleum ad ungendum; & Aristoph. Plut. 556, καταλείψει μηδὲ ταφῆναι, i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι, non relinquet, unde sepeliatur. Long. Past. I, p. 14 f. Τοῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν, χρήσασθαι καταφοράς ὀχλήματι τράγῳ, ubi χρήσασθαι est, quod vel quia utebatur, adeoque paulo aliter, quam apud Nost. Sed cum Nostro idem Longus I, 18, δέρμα ταύρου τέμειν ὑποδήματα. Alciph. I, Ep. 9 f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει κερδαίνειν — ἐμπορεύσιν ὕβρεις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere

perſaepe, ut Evan. Luc. 2, v. 3, ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι. At haec tironum gratia. REITZ.

Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας) Cum nihil variant edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur, i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet Solanus noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi. An igitur, quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud verbum maluit, cum διαλλάττειν *permutare*, & *conciliare* significet? verum cum status permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui status permutationem subit, ille διαλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsan difficultatem vidit Solanus noster, cum Lucianus hic transitive uti hoc videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est, id quod sententiae apprime conveniret, meliusque responderet praemisso λύεσθαι τοὺς νόμους nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. Supra quidem *differre* significat, Prometh. c. 1. Ubi vid. notam Lamberti Bos. Immo plurimum *conciliare* notat, vid. Thucyd. VI, cap. 47, Aristoph. Vesp. 1385, & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare & hic sic accipere licebit cum Gesnero, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac διαλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa διαλλαγὴ aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύειν τοὺς νόμους dissolvit enim, quod ante statutum erat. Interim & *liberare, absolvere*, non esset incongruum; nam sic mox cap. 14, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένους, *tantis malis solutus* significat. Pro *effugere, praeterire*, media forma Aretaeus Cappadox L. I Περὶ Σερραπείας ὁξέων παθῶν c. 10 fin. Εἰ γὰρ τινες ἀπὸ ψυχροῦ διηλλάξαντο τὸν κίνδυνον. Et ne credas forsan, ibi διηλλαντο, *transilierunt*, legendum, in edit. Oxon. additus est Xenoph. 517 B. Διαλλάξας Μακεδονίαν, *praeteriens, transiens Macedonia*. REITZ.

ead. l. 14. Προσδεσπνημένη) Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. Aldinae Wesselinganae, cum edd. minus apte haberent προσδεσπ. Hoc enim sensum postulare, pristinus iam sensitus interpres, *ante consumpta*. Sensit idem Gesn. ut ex eius versione apparet: & licet προσδεσ. quoque eo trahi possit, alterum tamen melius esse diffitebitur nemo: quin, si prior lectio retinenda foret, ἔτι προσδεσπνημένη potius dicendum fuisset. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἀνείληφας) Perperam in omnibus ante S. legabatur ἀνέληφ. SOLAN. *Salm.* lectionem firmat Mf. Reg. 2955.

Pag. 15. l. 1. Ἐγὼ μὲν) Deest alterum *ei* ante ἀποκηρ. aut pro δέμενος, legendum δέμενον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν) Excidisse videtur negatio, ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic iam vertit Erasmus. Sic, sententia postulante, & nos dedimus. GESN. τὴν ἀρχ. hic significari *initio*, certum est; quare vides, non ubique valere *omnino*, praecipue. Confer quae dicta ad 1 Ver. Hist. § 4. REITZ.

ibid. Μὴ ποιεῖν) Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituimus itaque ex ed. *Iunt.* in qua sola reperitur. SOLAN.

ead. l. 5. Αὖ) Illud πάλιν, quod margo Aldinae primae Wesselinganae habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Cod. legi: quod si verum foret, velim id apertius indicasset ille, qui collationem hanc allevit; ac tum non improbarem: solet enim πάλιν αὖ coniungi, aequae ac apud Latinos reverti rursus, vel iterum reverti, quod ex Terent. aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam, tanquam superfluum, eiicerent. Et si Devarius de particulis, αὖθις αὖ geminatum bis ex Demosthene proferens, id pro pleonasmō habere non vult; sed *contra*, rursus significare contendit contra Budaeum: est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὖθις non πλεονάζει apud Aristoph. Plut. 860, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν Πάλιν αὖθις. Veluti & apud Homer. saepissime, ut Il. B, 276, Οὐ δὴν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ: quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adiungo; sed & addo Il. E, 257. REITZ. Pro αὖ Mf. Reg. 2955 legit αὖθις.

ead. l. 9. Ἀρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ὑργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιούσιν) Tale forte fuit Graecorum ius: sed in eo ius Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat patrono adversus libertum ingratum, qui, si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam iudicis. Lege *Divus* ff. de iure patronatus, & Lege *Qui manumittitur* 12, Cod. de operis libertorum, & Lege *Si manumissus* 2, & Lege *Liberti* 3, & Leg. *Libertinae* 4, Cod. de Libertis & eorum liberis. PALM.

Pag. 16. l. 6. Ἐναγχοι) Iubet Solan. in marg. conferri princ

cap. 2 huius Abdicati, item finem eiusdem; sed ibi per $\chi\theta\epsilon\varsigma$ & $\pi\rho\acute{o}\nu\eta\eta$ effertur τὸ ἑναγχος; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἑναγχος, quod Noster amat, occurrit, ut princ. Zeux. & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς τοιοῦτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι τῆς θαλαπείας ἐκείνης, οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα) Distingue verba hoc modo: Τοιοῦτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς θαλαπείας ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα. Paulo post: ἐλαύνειν τὸν ἐφησθέντα &c. verito, ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. L. BOS.

ead. l. 11. Ἐλαύνειν, τὸν ἐφησθέντ' ἀνδραδίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξέβλητο) Non video, quo pacto haec ita potuerint verti: — ut abigat eum, qui iure sit obsecutus, cum praeter ius eiiceretur. Ex hac versione nequaquam patet Luciani mens, quae haec est: ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. VITRING. Ἐφησθέντ' habent, quod sciam, omnes: certe non vidi annotatam varietatem. Interpretatus est Erasmus, qui iure sit obsecutus: neque mutant posteriores, nisi quod video Solano placuisse, qui iuri sit obsecutus, quasi legi vellet pro ἀνδραδίως ἀνδραδίως. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφησθέντα, plane non video; cum vis eius verbi ad obsequium inviti, tristis, queruli, pertinere non possit. Quomodo quaeſo ἀνδραδίως delectari potest, abdicatus, ut sibi videtur, iniuste? Neque enim de martyre vel confessore Christiano sermo est, qui gaudeat, sibi contigisse ut patiatur aliquid &c. Multo minus ἀνδραδίως locum habet, cum, iniustam fuisse priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planissime corruptus, nec vero sanabilis difficulter, si & contextum orationis in consilium adhibeas, & cogites, seculo (ut vocat Bernardus in erudita illa tabula) Leonis Isaurici, h. e. octavo Christiano, figuras literarum ε & μ itemque φ & ν misceri non difficulter potuisse. Legendum omnino videtur, τὸν μνησθέντ' ἀνδραδίως: sic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione nostra intelligitur: nec dubito, addicturos esse, si essent & excutiantur, maiores seculo Isaurici Codices. GESN.

Pag. 18. l. 14. τυγχάνοι) P. & L. In reliq. τυγχάνει. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Μείζον — εὐεργεσίαν) Admissem lectionem marginis Aldinae μείζω, quia sic melius cum εὐεργεσίαν in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis, μείζον' cum apostropho pro μείζονα posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μείζω, unde quis coniiciat, etiam μείζον sic usurpari; sed hoc non satisfacit. De μείζω Mercerus ad Aristaen. epist. I,

γ, ubi ἑτέρα πολλῶ βελτίω — ἄγρα legitur, ait: βελτίω nolui mutare, quia consensum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. Infra Ep. XII, τοῦ βελτίω βίου· XI, καλλίω· XIV, μείζω. Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen, μείζον quoque ut invariable in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adiuvandum arbitror, si quid mutandum: verum potest neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρῆμα, quod supra non semel habuimus in aliis adiectivis; ita ut & hic significet, hoc beneficentiam tuam in maius quid eveclurum puto, vel maius quid redditurum. REITZ.

ead. l. 16. Εἰκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ) In Abdicato, filius ostendit, se patri affedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse eius valetudini serviendi; sed verba foedissima menda sunt inquinata: πόσα γὰρ οἶσθε παθεῖν με; πόσα καμεῖν παρόντα; ὑπερετοῦντα, καιροφυλακτοῦντα; νῦν μὲν εἰκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ· νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti versio: Quam multa me fecisse arbitramini, quantum & exhaustisse laborum? dum affideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paulatim inclinante. Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμῇ est patris vehementia? Nil poterat absurdus. Πατρὸς ἀκμῇ Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Verti haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἰκοντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ, cedens morbi vehementiae. Ἀκμῇ τοῦ πάθους est, cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδόν κακόν, cum remissius est malum, cum inclinat nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo. Sic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμῇ est, cum maxime saevit febris: vide eundem in comment. in Hippocratis Prognost. ubi docet, quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu νοσήματος, initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμῇ, cum est vehementissimus, & παρακμῇ cum inclinat, & minuitur. GRAEV. Emendationem Graevii certissimam, nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, secuti sumus. Vide etiam Plut. 806 f. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Τοῦτο) Videtur legendum τοῦτο. Sic certe interpretatus sum. GESN.

ead. l. 7. Ἀντεξισταζόμενος) Et sic habere cum l. etiam B. 2. H. & Fl. notarat Solanus. Quid tum? Occurrit etiam supra Dial. Mort. XII, § 2, quod Solanus tamen ibi in ἀντιταξάμενος mutare voluit; sed defendit Hemsterhusius vulgatam lectio-

nem, quem vide, & cognosces, hic quoque aptissimum esse hoc verbum. REITZ.

ead. l. 17. Τοῦ νοῦ) Νοῦς cogitandi vis hic est, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τοῦ λόγου libera, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducit. Quam itaque mentis libertatem, verbum de verbo reddidi, hanc maluissim tali circumscriptione verborum exprimere, propter mentem excussis rationis frenis libere vagantem. GESN.

Pag. 21. l. 2. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν) Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. MARCIL. Marcilius pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto, Nostro, Atticae dictionis observantissimo, tribui posse οἰήσωμεν, cum οἶμαι tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, si bene modo distinguatur: nimirum distinctio requiritur post ἐλπίζωμεν, quod interpretes recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos sanatu difficiliorese esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita medicorum agant, in illos nihil esse medicis imperii. Itaque, ait, cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum sit, & cum iam bonam spem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo effervescente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimi, atque artem eludit. IENS.

ead. l. 9. Νόμους) Lege de ingratiss filii tantum tenebantur erga parentes, quamquam ulterius a Petito trahatur. Vid. Val. Max. V, 3, & Xenoph. Ἀπομν. II. Vitruv. praef. VI. Meurs. Them. Att. I, 3. Menag. ad Diog. Laërt. I, 55. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰ δὲ) Placet coniectura Solani, ὅ δὲ legentis, sive ipse eius auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non inferuit: sed tum potius mutato accentu ὅδε demonstrative legerem. Non tamen reiicio vulgatam; sed mallet, ubi ei praeferas, αὐτὸς mox ei subiici, quam οὗτος, ideoque magis ad ὅ inclinarem. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσπάζομαι) Sic pro amplector, delector, Alciph. I, Ep. 3 f. ἀσπάζασθαι ἀδελφὸν βίον, amplecti metu expertem vitam. Idem I, Ep. 4, p. 20, Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ, si urbem amas. REITZ.

Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων) Supra c. 10 huius Dissert. idem Iuntinae mendum indicavimus, quae γεγεννημ. uno tantum habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γεννήσαντος tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. REITZ.

ibid. Οὐχ ὅπως) Monebat in marg. Graev. Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, n. 31, quem su-

pra pro Lapf. c. 4 iam indicavimus. Iam vero, quia hic fatis esse ipatii, inferere lubet: Οὐχ ὅπως ζημιούν, ἀλλὰ μὴδ' ἀτιμάζειν, verba sunt Thucyd. L. III, c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως faepissime dicitur pro *non modo non*, sequente negatione in posteriore membro orationis. Lucian. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. c. 4, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Sed non minus sine ea. Thucyd. I, 35, τῶνδε οὐχ ὅπως καλυταί ἐχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν περίφροσθε. Lucian. Abdicato, h. l. ἀλλ' οὕτως — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco Thucydidis dicit Portus in Var. Lect. Eadem in lingua Latina est ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi possent ex L. Bos de Ellips. pag. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id iam dudum egere, peti possint, indicavi in libro de Ambiguis, Tit. NON, p. 380 & seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse Dukerum nostrum ad Flor. III, 20, 3, p. 664, qui modeste refutat Perizonium ad Sanct. Min. IV, 7, 5, existimantem, *non modo pro non modo non dici non posse*, nisi sequente particula negativa. REITZ.

Pag. 24. l. 11. Οὐδ' ἐ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὅ, τι ἂν τύχη ὁ πατὴρ αἰτία σάμενος, ἀποκηρυττέτω) Sic, non ὅτι, scribendum. Neque id dicit legislator, pater, quodcunque tandem criminosus, abdicet. IENS. Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volebat Iens. id in *Par.* iam ita editum erat. In *Iunt.* autem Solanus manu sua dividerat. In *Hag.* ed. in duo quidem verba diremtum est, sed sine commate. REITZ.

Pag. 25. l. 4. Τί τῶν πάντων αἰτία;) Αἰτιᾶ. MARCIL. Ferri vulgata lectio αἰτία non potest. Legendum necessario, ut Marcilius suadet, & nos correximus, αἰτιᾶ. B. 2. αἰτιᾶται, minus concinne. SOLAN. Αἰτιᾶ) Facile obscuravi Marcilio & Solano sic legentibus, pro vulgato αἰτία, quia id plane necessarium. Immo & sic iam videtur legisse Erasmus, vertens, *quod accusat*, etsi verba τὰ μετὰ ταῦτα δὲ in versione neglexit. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ, φησιν) Melius sic interpungitur. Vide locum huic similem in Dearum iudicio seu Θ. Δ. XX, c. 4. (iam c. 9.) SOLAN. Nemo intelliget, quid Solanus velit, dicens, melius sic legi, & conferendum cap. 4 Dial. Dear. ludic. inscripti; ideo paucis dicam, quid sit: erat in aliis edd. sic interpunctum, ἀπαιτεῖς, οὐ φησιν. In aliis ἀπαιτεῖς; οὐ φησιν unde is fecit ἀπαιτεῖς; Οὐ, φησιν quod sine haesitatione sic edi curavi, etsi

vulgata quoque satis intelligi sine mutata distinctione poterat, at nunc melior tamen est. Quod autem idem supra occurrere ait, id solam ed. *Iunt.* respicit, quam ille secutus fuisset, si sibi Lucianum edere contigisset. Verum recte Hemst. ibi ab *Iunt.* lectione recessit, & οὕτω pro οὕ dedit; vid. § 9 Dear. Iud. non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum sive capitum divisio: Solanus enim non satis commode illa distribuerat, fa-teor; cuius tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non superest. REITZ.

Pag. 26. l. 4. Κελεύης) P. solus hanc vocem exhibet omnino necessariam. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γράφειν πατρὸς προστάτῃ, ταῦτα μὲν, τέκνον, γράφῃς &c.) Γράφειν habet quoque cum Basileensi Aldina; perspicue tamen, velut optime Florentina, γραφεῖ scribendum; quod observavit quoque interpres, *Iam si cui pateri praecipiat pater, Haec pinge, fili, non illa &c.* Paulo post, ἄρα ἂν ἀνάσχοιτο legendum. Exciderat in sequioribus τὸ, ἂν, quod antiquiores servant. IENS. Γραφεῖ emendandum, post Vorstium & Iensium, duximus, reluctantibus frustra libris, in quibus γράφειν scribitur. In *Fl.* ed. tamen recte γραφεῖ. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσα σεμνότερα ἐστὶ) A conditione artis medicae, cuius studium erat olim cum primis honorificum, ut Galenus & Erasmus comprobant. COGN. Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. huius c. At servos fuisse medicos Icti probant ex L. 3 C. comm. de Leg. *Sexaginta solidis aestimatos medicos utriusque sexus*, citante consult. Zurkio ad Cic. Orat. pro Deiot. c. 6, qui dicit: *Philippum medicum servum regum — esse corruptum.* Eod. cap. sub fin. *Id tibi, & medico callido, & servo, ut putabat, fideli, non credidit.* Contra, a servitute eos liberare conatur doct. Vink, in Amoenitt. Literario-medicis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec disquisitio integram dissertationem postulare: quare breviter dicam: distinguenda tempora, distinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus temporibus medici honoratiores fuere, quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. Cicero I de Off. c. 42, Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & fordidis artibus seiungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. Charicles, Tiberii Caesaris medicus, cum eo in convivio accumbebat; vid. Sueton. in eius vita c. 72. De varia medicorum conditione vid. Cellar. antiquitt. medicas, p. 39, 40,

& seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus, *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subiicere nondum licuit. REITZ.

Pag. 27. l. 2. Προνομίαν) Vorstius frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. SOLAN. Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphthongum *ei* in *Ald.* quoque expressam delevit eadem manus, quae variationem προνομίας adscripserat: hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. REITZ.

ead. l. 17. Πατρικῆς) Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione voculae καὶ ante ἀτελῆς quadantenus sanatus videatur. SOLAN. Non capiet lector, quid Solanus sibi velit, dicens, sic interpungendo; nisi moneam, in ed. l. ante πατρικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Par.* tamen iam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἡδεσθαι in edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄμοιρος recte in *Par.* fuit, cum in l. punctum ibi esset. Non tamen adspernarer καὶ planioris stili causa ab Solano insertum, ut legas, ἄμοιρος καὶ ἀτελῆς ἡ τέχνη. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursus aliud comma, quod post ἄμοιρος est, deleas, nimirum legendo: πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄμοιρος ἀτελῆς ἡ τέχνη· construendoque, immunis illa ars compulsionis paternae expertus est. Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄμοιρος maneat. REITZ.

Pag. 28. l. 4. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδαξαμένου) Vitruvius in praefatione libri VI sic scribit: Alexis poeta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod, cum omnium Graecorum leges cogant, parentes ali a liberis, Atheniensium non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita Plut. in Solon. COGN.

ead. l. 6. Καὶ ταύτην) Male sanae hic edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inseruimus. SOLAN. Hic Solano morem gessi in recipiendo καὶ, quia maior hic est necessitas, quam supra. REITZ.

ead. l. 11. Μεμάθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ) Transponantur. GUYET. Mens Guyeti videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi, quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein

margini additus, ab eo, qui postea rursus descripsit, uno ordine serius, quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Gesnerum dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. REITZ.

ibid. Πρώτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας) Non bene ista continuantur, πρώτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti, o pater, nihil habens a te ad discendum filius.* Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, si deleta unica literula, quam librario debere puto, sic legamus & interpungamus, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχω. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. GESN. Non infitior, emendationem a Gesnero propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur: sed cum non amplius sit discipulus, at iam in arte magister, magis naturalis & simplex fit oratio Guyeti more in ordinem redacta. At si ordinem inverti non placet, pro ἔχων possis legere παρέχων. Nam παρὰ facile omitti potuit propter satis prope praecedens παρὰ: ita ut παρέχων tum ad patrem pertineat, sensusque sit, *primus artis meae fructum percepisti; nihil a te (de tuo) ad discendum praebens.* Παρὰ enim sic usurpari, T. I iam diximus, & Perizon. ad Ael. V. H. 2, 13 med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta sunt.* Habes hic, lector, tres coniecturas: tu elige Gesneri aut Guyeti emendationem, quas meae praepono. REITZ.

Pag. 29. l. 4. ὅτ') Videtur Vorstius illud ὅτ' accepisse pro ὅτι positum, ideoque correctionem quaesivisse. Sed est pro ὅτε, *cum, quando*, positum, & rectius quam ὅν' de tempore enim quaestio hic est. REITZ.

ead. l. 6. Τοῦ γε) Pro hoc τότε habent P. & L. sed ne tum quidem recte se habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum censeo; neque vulgatam repudio. SOLAN.

ibid. Ἀπαιτῆσθαι δυνάμενος) *Reposcere possem.* Verte, *reposci.* GUYET.

ibid. Δυνάμενος) Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim est, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, si ἀπαιτῆσθαι non media voce, sed passiva accipiat, cuius rei exempla in promptu sunt. GESN.

ead. l. 13. Τὸ δουλεύειν) Etsi primo intuitu multum adblan-
ditur lectio Codicum τοῦ pro τὸ exhibentium; vulgatam ta-
men edd. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ
iterum sequitur, ideoque prius τὸ necessario etiam retineri ne-
cesse est; sed etiam, si & alterum τὸ in τοῦ mutassent iidem
Codices. REITZ.

ibid. Τὸ πάντα καλεῖουσιν ὑπηρετεῖν προσδεδωκότες) Necessa-
rio legendum προσδεδωκότες. GRON. In nota Gronov. antea
editum erat, eum velle προσιδεδωκότες; quod tamen cum ope-
rarum tantum culpa admissum sit, & in variantt. & in eius
nota mutavi in προσδεδ. Ac fateor, non displicere eius conie-
cturam. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Γὰρ) Ed. I. sola hanc vocem exhibet. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ δὲ — ῥαδίως ἀλίσκόμενα) De corporibus intel-
lige, non de morbis. Ἀλίσκόμενα quod attinet, vide infra c.
28, εὐαλωτότερα. SOLAN.

Pag. 32. l. 4. Ἀναφύσται) Ratio postulat, ut, Mf. volente,
legas, ἀναφύσται εὐθαλῆς, οἶμαι, καὶ εὐτροφος, καὶ πολύχους
καρκῆς, proveniet, puto, fructus lactus, bene nutriens, copiosus: non
ἀναφύσται, ut editi. Mox idem Codex πρὸς τε νόσου διαφορὰν
pro vulgato διαφορὰν, recte, & ratione diversitatis morbi, quia
diversi longe sunt morbi muliebres, & viriles. GRAEV. Ἀναφύσε-
ται praeter Mf. Gr. L. etiam ed. Iunt. vide Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ibid. Εὐθαλῆς) Si quis dubitet, num iniuria fiat editionibus
principibus Fl. & I. in reiicienda earum lect. εὐσταλῆς, confe-
rat supra Zeux. c. 4 pr. & infra de Dom. c. 4, aliaque. REITZ.

ead. l. 14. Διαφορὰν) Mf. Gr. P. & B. 2. Alii omnes libri
διαφθερὰν, prave. SOLAN.

Pag. 33. l. 4. Εὐαλωτότερα) Confer supra c. 27. SOLAN.

ead. l. 9. Κατολισθαίνουσιν) Conf. supr. Quom. Hist. c. 1.
SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μέσφ) P. & L. τῶν ἐν μ. Sed nescio, an sic satis
etiam consulatur integritati huius loci. SOLAN. Nescio, quid
difficultatis obversetur Solano; nisi forte ex pristina versione
sensum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Grae-
cam vulgatam male se habere existimarit. At melior illa certe
est lectio Codicis P. modo recte construas. Τὸν μέσφ enim
signif. spatium medium, sive intervallum, quod intercedit; adeoque
& discrimen, quod interest inter res vel homines, ut hic: cu-
ius significationis exempla Lexicographis notata non repe-
tam, neque constructionem indicabo ex versione Gesneri iam
satis apparentem. REITZ.

ead. l. 16. Ἔστι, καὶ ὃν) Ineptissime legitur, ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἔστι, καὶ ὃν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἔστι καὶ ὃν; Ms. optime. ὥσπερ ἔστι καὶ ἐν φύσει, sed cum distinxeris, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera. GRAEV.

ibid. Ἐν) G. P. & L. recte. Fl. & Ald. ὃν. Reliquae ὃν. SOLAN. Non reddam rationem lectionis mutatae: res enim ipsa loquitur. Quod autem Solanus dicat, Aldinam habere ὃν adspirate, Aldinam alteram intelligat oportet: nam Aldina prima ὃν spiritu leni habet aequae ac aliae. REITZ.

Pag. 34. l. 9. Παρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυτῶν, καὶ μεμηνέναι) Benedictus debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod cum non fecerit, non aliter Latina concepit, ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. GRON.

ead. l. 15. Γέροντας) L. recte. In aliis γέρουσι, quod tamen fervari etiam propter ἐμπεσοῦσα, quod mox sequitur, poterat. SOLAN.

Pag. 35. l. 5. Κατ' ὀλίγον) Haec sententia, uti a nobis & ed. Fl. factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλ. cum praecedenti coniunctum legitur. SOLAN. Quod Solanus de mutanda interpunctione moner, idem Gesnerum in versione iam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἢ ὄργη κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑποτ. &c. REITZ.

Pag. 37. l. 1. Ἦν) Sic infra Δημοσδ. Ἐγκ. cap. 44, μὴδ' ἦν ἐμαυτὸν ἑταῖρα τάξιν λιπών. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑπομιμνήσκει) Quia Parisinam correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπισπᾶ quoque non in ἐπισπᾶς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπισπᾶ iam esse secundam personam ab ἐπισπάομαι. Ceterum novi, in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in εἰ terminare, ut Aristoph. Plut. 60, χαλεπῶς ἐκπυθάνει, morose interrogas: ibid. 1056, Βούλει — πρὸς μὲ παῖσαι; pro βούλη. Et Equit. 1362, Τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἴδω, πῶς πολιτεύσει; cetera vero, ἄγε age, quomodo ordinabis? Et ubi non? Quamvis & εἰς forment, ut ibid. Pluto 21, Οὐ γάρ με τυπτήσεις (nisi hoc malis activae formae esse a τυπτέω, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἴομαι, ὁφίμαι; verum & παρέξει Evang. Luc. VII, 4, pro παρέξη. Item Σπρηνήσει pro Σπρηνήση, quod ex Sophocl. Ai. 638 profert Maittaire de Dia-

lectr. p. 63 ed. Haganae, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec *ὑπομνήσκει* reicerem pro *ὑπομνήσκειν*, ab medio *ὑπομνήσκομαι* deductum, nisi principum edd. cum omnibus reliquis consentientium hic maior esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma *ὑπομνήσκω* hic verior, quam *ὑπομνήσκομαι*; cum hoc sit *recordor*, illud, *in memoriam revoco alteri*: quod in *ἀνασπᾶω* magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus coniungit Noëter, *διατρίβη καὶ βοῆς* dicens. REITZ.

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. 1. ΦΑΛΑΡΙΣ) Declamatio, quam rhetor scripserit. Fingit autem, taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit. SOLAN.

ead. l. 11. Μάλιστα δὲ παρ' ἡμῶν) Male pro *ὑμῶν*, ut recte interpretes. GRON. Pro *ἡμῶν* Ald. & Basf. anni 1543. habet *ὑμῶν* id quod hic omnino requiritur; idque iam per se viderat Gronovius. Papius in *Flor. ὑμῶν*. *Apud omnes. quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; ac maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii assessores.* IENES. (Τμῶν) Et si *Salm.* ed. *ἡμῶν* habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum, esse, ex versione eiusdem apparet, quae vobis exhibet, aequae ac Parisinae versio. Magis mirere, qui Graeviana ed. eundem errorem adeo fidei secuta sit, *ἡμῶν* etiam per vobis reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. REITZ.

ibid. (Ὅσῳ) En iterum varietatem frustra quaesivit Solanus; non tamen sine causa id investigavit; nam videtur quaesivisse, num additum alicubi *μᾶλλον* inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra iam monuimus ad Dissert. pro Laps. c. 12. Confer infra cap. 8, & Galli c. 18, *ὅσῳ δὲ ἀν' ἐνίροιμι*, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. REITZ.

ead. l. 12. Πάρεδροι) Qui in eodem folio sedent, eiusdem honoris imperique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos *συνθρόνους* & *παρέδρους* vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Iac. Elsn. ad Apocal. III, 21, quem adiisse non pigebit. REITZ.

ead. l. 13. Ὁμοσφύσιοι τοῦ Θεοῦ) Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρχοντες. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 5. Συνοικεῖ) In συνοικῷ mutarat Solan. non addens, unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum & praecedens παρεδρεύει aequè in παρεδρεύω mutandum fuerat: at si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & compluria alia Scholia vix describi merebantur. REITZ.

Pag. 39. l. 11. Αὐθέκαστον) Ἀπροβούλευτον, ἀπαρακάλυπτον, ut ap. Hefych. Ceterae huius vocis significationes huic loco non conveniunt. BOURD. Αὐθέκαστον, οὐδείς) Vid. Th. Mag. v. Οὐδείς, qui Οὐδείς Atticos, Οὐθείς Hellenas scribere ait. Sed & adi eundem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba sic citat: Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαρις πρώτος· βίαιον δὲ, ἢ σκαιόν, ἢ ὑβριστικόν, ἢ αὐθέκαστον οὐδείς ἀπεκάλει με. Ubi in posterioribus verbis abit ab Luciano, ex quo Magistri lectio corrigenda est. REITZ.

Pag. 40. l. 8. Ταῦτ) Mallem τὰ αὐτά. Coll. ταῦτα συναπαιν—. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡ πόλις) Nullum dubium, quin ex Mf. cum Anglicano, tum meo, scribendum sit ἡ πόλις δὲ ἀστασίαςτος, ciuitas erat sine seditionibus, hoc est, ciuitas erat tranquilla & pacata, sedatis omnibus turbis, dissidiis, & tumultibus. Laudat illam felicitatem, quae consecuta sit eius principatum. Atqui non laus est, si legas ἀπαρρήσιαστος, ut in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. GRAEV.

ead. l. 13. Ἀπαρρήσιαστος) Anglic. ἀστασίαςτος. BOURD. Ἀστασίαςτος A. G. P. & L. pro eo, quod in impressis omnibus est, ἀπαρρήσιαστος. SOLAN.

Pag. 41. l. 7. Προσεστώτων) Suspicio, Lucianum scripsisse προσεστώτων. Nempe ait Phalaris, se, cum videret, urbem ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum instaurationibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur αἱ ἐφεστώτες & praefectus δὲ ἐφεστώς. LENS. Non quidem spernerem, quod lens. affert, προσεστώτων; sed quia constans est vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem lens. scribat προσεφαστώτων & ἐφεστώτων penultima correpta, non video: propemodum tamen & Solanum abstraxisset, qui in *l. ω* iam deleverat, & *ο* supra scripserat, quod tamen deinde,

edd. consultis, rursus delevit; ideoque & ego omnes edd. evolvi, vidique *α* recte in omnibus conspici. Nam cum contrarium sit, ex *ἑρεσσηκότες* & *ἑρεσταότες*, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsan menti eius obversabatur primigenium *ἑσταότες*, ideoque non dedita opera & alterum correpte scripsit, qualia cuivis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde desumptis opus est, vid. Evang. Matth. VI, 5, *ἑστῶτες προσεύχεσθαι*. Apocal. X, 5, *εἶδον ἐστῶτα*. REITZ.

Pag. 42. l. 2. Δορυφόρων ἐπιπέμψεις) De eo, quod Scholiafles monet, vide Tac. Annal. III, 44. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀκοῦσαι) Non absurda esset Scholiafiae ista interpretatio passiva; si haec de se *audiri* noluisse Phalarin, hic locum habere posset; sive ubi id exponendum foret, *aversor haec alios audire de me*: quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo, ac *male audire* apud Latinos, supra habuimus Nigrin. cap. 22, ubi *ἀκούειν* pro *vocari* positum Bourdelotius docet: quod tamen eodem redit, si active sic exponas, *audire te sic* ab aliis scil. *nominari*. Apertius tamen passiva potestate Prometh. c. 1, *πληπλάθος ἀκούειν*, *figulus vocari*, & sic passim, quae dabo, ubi necessitas exigit; nam satis haec sunt vulgaria. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτ' ἐζήτουν ἐτι κἀγὼ) Ita interpungendum esse, monuit Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 296, (edd. enim *Salm.* & *Amst.* male sic habent: τοῦτ' ἐζήτουν ἐτι κἀγὼ μὲν &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utique non amplius tali aliqua administratione indigeret civitas, id spectabam praeterea. Atque ego ineptus hisce rebus occupatus eram, cum illi iam &c.* Verum antiquiores edd. ut *Iunt. Par. Hag.* illud punctum iam habebant, nec dubito, quin & aliae; in versione Benedicti quoque distinctio recte facta est, quam cum & Graeviana retinuerit, facile erat vel inde videre, Benedictum iam recte legisse, sed omissionem in Graecis typothetae deberi: unde forsan evenit, ut Solanus varietatem ne quidem notaverit. Quod autem *ἐτι* vertit *praeterea*, bene facit. REITZ.

ead. l. 10. Ἀρχαῖος) Pro *inepto, deliro*, (i. e. nimis simplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Gesner.) Aristoph. Nub. 912, — σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ, *tu delirus es*. Quod vide multis probantem Spanhem. ad eiusd. Aristophan. Plut. 323. Idem in voce *Κρονικὸς* obtinere, vid. apud eundem ibid. ad v. 581, — *Κρονικαῖς γνώμας*. Et ad Callim. in Pallad. v. 100, p.

609 & 610, ubi in utramque partem Κρονικὸς νόμος, de lege; quae potior est, & Κρονικὸν de obsoleto, inepto: quod in libello de Ambigg. tit. *Antiquus* iam indicavi. Sed & confer Bos & Hemsterh. ad Lucian. Nigr. c. 3. f. REITZ.

Pag. 43. l. 11. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἦδ' ἡ ὑμᾶς, ᾧ Δελφοὶ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους τῶν τῶ λογισμῶ γενομένων, ἀξιώ' περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευσαι) Perperam haec vertit interpres: Proinde tunc, o Delphi, cum in eodem metu cogitatione versati sis, puto, vos mihi de rebus tum agendis consilium dedisse. Nihil potuit a mente loquentis alienius proficisci hac tam stulta versione. Redde, *Ego vero hic vos, Delphenses, qui nunc animis eundem illum metum potestis concipere, velim mihi consilium vestrum, quid tum agendum mihi fuerit, imperiatis.* IENS.

ead. l. 13. Ἀφυλάκτως) Forſan ἀφύλακτος. SOLAN.

Pag. 44. l. 7. Εὐμνήν ἦδ' ὑπέχειν τὴν σφαγὴν) Pater adscripsit γυμνὴν. Sic certe vult & versio apud Basileenses, *nudus & cruentis civibus caedem sustinerem.* Benedictus contumacior, ac potius *nudam caedem sustinere.* Opinor, mentem Luciani fuisse, potius autem nudum iam iugulum porrigere, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα. GRON. Minime cum Gronovio patre γυμνὴν pro γυμνὴν legerem, qui ad versionem potius, quam ad verum sensum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem Benedictum reprehendit, quod reddiderit, *nudam caedem sustinere*; sed neque *nudus caedem sustinerem* commodum hic sensum facit: σφαγὴ enim, ut recte Gronov. filius ait, hic *iugulum* significat, vid. testimonia supra notata ad Tyrannic. c. 13, adeoque *nudum iugulum praeberē*, quod in versionem recepi, recte dicitur; nec opus est, totus homo ob id sit nudus: sic *nudam cervicem praeberē* nota locutio. Et quamvis *nudum* bonis spoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, si vulgata & sana est & constans? REITZ. Laudo non mutatam constantem lectionem, nec immutatam versionem meam reprehendo. Sed quid viderim, indicare licet. Nempe fuit in libro putabam γυμνὴν illud Gronovianum, quod etiam in Hagenoënsis exemplaris margine, quo in interpretando usus sum, annotatum observabam. Itaque σφαγὴν ὑπέχειν accepi, ut δίκην, τιμωρίαν, κόλασιν, εὐθύνας ὑπέχειν. Valde mihi familiare esse peccare, novi. Hic non valde peccatum a me esse, aequi homines, spero, iudicabunt. GESN.

ead. l. 8. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Gaudet hac locutione Homer. ut Iliad. A, 587, Μὴ σε, φίλην περ' εἴουσιν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῖμαι

Θεινόμενῃν. Et Γ, 306, — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Item Σ, 135 &c. In quibus tamen pleonasmum praepositionis ἐν statuere possis, quia saepissime ὀφθαλμοῖσιν ἰδεσθαι sine praepositione dicit. In Nostro tamen non adeo simplex est pleonasm. sed signif. *coram videre*, nec praepositio commode abesse poterit. At si totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonasmum esse statuas, quod ὁρᾶν sufficiat, non nego quidem: verum aio tamen neutrum esse otiosum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret apud LXX, Gen. 3, 6, ὅτι ἀρεστον τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. Pseudom. c. 39. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ τῶν ἐνόντων) Τὰ ἐνόντα non esse, *quod superest*, ut vulgaris vertit, in Evang. Luc. XI, 41, neque satis accurate redditum a Belgis per *id, quod inest*; sed significare, *quantum res, sive facultates ferant, — quam maxime fieri possit*; vide doctem L. Bos in Exerc. Philol. ad Ev. Luc. l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus est, quae ille sic reddit: *mihi ipsi vero, quantum possum, in futurum securitatem comparare*. REITZ.

ead. l. 13. Συνέβουλευσατε ἂν) Benedict. infeliciter verterat, *hoc, sat scio, consilium mihi dedistis*. Rectius Obfopoeus, *haec — suassissetis*. Esse enim hoc aoristis inprimis familiare, ut eorum indicativus subiunctive sit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἂν facile erat videre) permultis docet Iens. Lectt. Lucian. pag. 28 - 30, ubi Benedictum ob hanc versionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod postea manu sua addidit Iensius, subiungam ex Hom. II. N, 301, ubi — ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολέμωσθην, male vulgo vertitur *terret*, cum significet, — *qui terreat, quantumvis impravidum bellatorem*. Cui addo II. Z, 73, Ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες ἀρπίζων ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείνοι δαμέντες Εἰ μὴ — ubi satis manifestum est, *εἰσανέβησαν* esse, *intro ascendissent*, s. *scandissent muros*, quia εἰ μὴ sequitur. Demosth. de Cor. p. 520 f. ed. Par. Οὗτος τ' εἰ δίκαια ἐποίει, οὐκ ἂν — ἔβλαπτε καὶ διέβαλλεν. Et Herodian. 2, 3, 12. Adde Nostrium Zeux. c. 5, ubi ἐπῆνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, *laudavi*; vel saltem, *laudare soleo*, ut Gesn. fecit. Et Long. Past. I, pag. 20, ῥαδίως ἂν ἐκεῖ λύκος ἀληθινὸς ἔλαθε, i. e. *lateat, latere possit*: & 2, p. 54, ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τε ἐπραΐξαν, εἰ μὴ &c. Aelian. V. H. XII, 1, p. 658 ed. Periz. minor. Εἶπεν ἂν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρήνων. Conf. supra Tim. c. 9, ubi ἡγανάκτει indignaretur, pro ἀγανάκτοι, & ποιήσομεν pro ποιήσοιμεν contra Fabrum defenditur. REITZ.

Pag. 46, l. 3. Καὶ — πέτρα) Mala distinctione hic laborabat

Salm. ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores edd. agnoscunt. REITZ.

ead. l. 5. Καταγέλασσεσθε) Sic ed. *Iunt.* nisi quod, operarum credo incuria, *καταγέλασσεσθε* habet. In reliquis simpliciter *γέλασσεσθε*. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁμοίως) *Lege ὅμως*. SOLAN.

Pag. 47. l. 2. Λόγους) Vide *Plut. περὶ τοῦ* El. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro *ὧν* *ἐ. in Iunt.* est *ὧς* *ἐ.* quod videtur ex *ὧστε* *ἐ.* formatum. Sic *Dem. p. m. 144 C.* SOLAN.

ead. l. 7. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγ.) Addiderat marg. Graev. Hemsterh. consulendum Duker. ad *Thucyd. VI, p. 435, no. 5.* Id feci, vidique eum ad fin. c. 89, ubi editum legitur *ὅσον καὶ λοιδορῶσθαί μιν*, malle legere *ὅσῳ &c.* ut hic ap. *Lucian.* & alibi; quod intellexit *μᾶλλον* nihil tum desit ad sensum, quem esse mancum credebant interpretes *Thucydidis*. Et quia *Codices* nonnulli cum *Scholiaste* illud *ὅσῳ* habent, non video, cur dubitarit *Duker.* id in contextum recipere. Intellectum autem *μᾶλλον* post *ὅσῳ* vid. etiam *supr. ad c. 1* huius *Phalar.* aliisque locis ibi indicatis. Et vide mox iterum *ὅσῳ — ἐκλόπτω μιν*, ubi pro *μᾶλλον*, *πλείους* ex altero membro supplendum. Adde *Herodian. 2, 3, 17.* REITZ.

ead. l. 11. Ὅσῳ &c.) Haec pagina ex epistolis *Phalaridis*. *BOURD. i. e. p. ed. Paris.* quae ab *ὅσῳ* incipiens ad med. c. 10 sese extendit. REITZ.

ead. l. 13. Φέρειν) Vitii suspectum est mihi illud *φέρειν*. Excusat *Phalaris* obiectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum, qui suppliciis & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res *Hydrae* videatur similis. *Quanto enim plures, pergit, exscindimus, tanto plures animadvertendi renascuntur identidem nobis necessitates, sive occasiones.* Cogimur autem — ac id quod identidem succrescit, evellere, & profecto exurere cum *Iolao*, si confirmatum imperium habituri simus. Apparet, nihil minus hic, quam *φέρειν*, congruere. Neque vero, qui identidem contumaces *ἐκλόπτει καὶ ἐπικαίει*, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum *ὑπὲρ τῶν, demerere*? Id certe optime respondet *τοῖς, ἐκλόπτειν & ἐπικαίειν*. De *Iolao*, qui *Hydrae* Ler-

naeae ἀναφυομένης κεφαλᾷς exuffit, vid. Apollod. II Biblioth. IENS. Suſpectum fuit Ienfio illud φέρειν, pro quo legendum cenſuit Δερίζειν, *demetere*. Equidem levioꝛe mutatione malim legere δέρειν, *caedere*. L. BOS. Niſi placet verbo φέρειν hic tribuere auferendi ſignificationem, ut II. B, 302, — οὐς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, ubi Scholiaſtes quoque φέρουσαι interpretatur ἀποφέρουσαι niſi, inquam, hoc placet, videndum, an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρείν. GESN. Si *tolerandi, perſeuerandi* ſenſu accipias, ſtare poterit vulgata; moleſtus enim ille labor eſt & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id, quod amputaveris, continuo renaſcitur: quo ſenſu notum eſt φέρειν πόνους, id quod non mera eſt paſſio, ſed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo, qui facit, Demoſth. adverſus Leptin. p. Paří. 562 A. ὅτι παντάπασι φύσεως κακίας σημείον ἐſτί· ὁ φθόνος· καὶ οὐκ ἔχει πρόφαςιν, δι' ἣν ἂν τύχη· ſυγγνώμης δὲ τοῦτο πεπονθός. Quia omnino pravitate naturae indicium eſt invidia; nec ulla cauſa eſt, ob quam, qui talia facit, (i. e. homo invidus) veniam adipiſcatur. Ibi πεπονθός non eſt, qui invidiam ſubit aut patitur, ſed qui alteri invidet. Licet paſſio non adeo excludatur, quin animus invidi dolore aut perturbationem experiatur. Sic Herodian. I, 17, 22, εἰώθει δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κραιπάλης· quod ibi *facere* recte vertitur, quia *ſomnum capere, quieti ſe dare*, intelligitur, ubi aequae implicita eſt faciendi atque patiendi facultas. Confer I Ver. Hiſt. 4. Immo potius Hemſterh. ad Prometh. f. ubi τί ἂν πάθοιμι plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obrudo: nam cum φέρειν modo ſit *afferre*, ut ap. Long. Paſt. III, p. 125 ed. Iungerm. δεδμεθε Νύμφης φερούσης τι μάλλον· modo etiam ſignificet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo eſt *afferre*, modo *auferre*, ut in Ambigg. ſatis diximus) ideo poſteriore hoc ſenſu cum Geſn. accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους, *ſpoliare ſe invicem*, vel potius *latrocinia exercere, praedas agere*; vid. Scholiaſt. Thucyd. ipſumque Thucyd. I, c. 7. Locum Hom. II. B, 302, Ienf. etiam poſtea adſcripſit, & vulgaram ſic ſtare poſſe, addidit. REITZ.

in Schol. col. I. I. 5. Παρὰ δ' ἅτα) Apophthegmata haec in verſus redacta legas in Antholog. L. I, c. 86, 6, p. m. 247:

Ἐπτα σοφῶν ἑρέω κατ' ἕπος πόλιν, οὐνομα, φωνήν.

Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριſτον·

Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαιμόνι, γυνῶθι ſεαυτόν·

Ὅς δὲ Κόρινθον ἔναίε, χόλου κρατέειν, Περικλῆδος·

Πιττακὸς, οὐδὲν ἄγαν, δὲ ἦν γέγονε ἐκ Μιτυληνῆς·

Τέρμα δ' ὄρᾱν βίβτοις, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις
 τοὺς πλεόντας κακίους δὲ, βίας ἀπέφηνε Πριηνεὺς
 Ἐγγύην φεύγειν δὲ, Θάλῃς ὁ Μιλήσιος ἦν δα.

Haec addere visum fuit, ut appareat, Scholia satis cum his concordare. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ἰόλεων) De Ioleo vide Plut. p. 35 C. SOLAN.

Pag. 49. l. 3. τοῦτο βουλομένην ἀν) Depravatissimus hic locus est, quem si quis expedire queat, magnas a me initurus est gratias. 1) enim, affirmat illud βουλομένην, quod negare oportuit tyrannum. 2) abundat εἶναι. 3) ἀδικίως σώζειν τ. ἔ. incommode admodum dicitur, pro δικίως κολλάειν. Lego igitur οὐ βουλ. donec ab aliis meliora in medium proferantur. Accipere, quam facere, praestat iniuriam, inquit Cicer. Tuscul. V, 19, ubi doctissimus enarrator, ex decreto Socratis hoc esse ait, qui ap. Platonem in Gorg. p. 290 ait, εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἐλομένην ἀν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλανθρωπῶς προσφέρομαι) Vid. L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 7, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ θεός. Ubi monet, προσφέρεισθαι τινι, esse se gerere erga aliquem, tractare aliquem, & hunc Luciani locum aliaque testimonia affert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex Ael. V. H. XII, 27, ἡμερώτατά, φασι, τὸν Ἡρακλῆν προσενεχθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex Herodian. IV, 7, 8, χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς. At haec sufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo Diod. Sic. XIX, p. 299 ed. Baf. μήποτε — προσενέγκηται τὴν παρθένον Σηριωδῶς. REITZ.

Pag. 50. l. 3. Πυθαγόρας) Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide, quid Rich. Bentleius scripserit. SOLAN.

ead. l. 13. Περίλαος) Qui *Perilaus* Luciano, is Plutarcho, Plinio, Ovidio, & aliis *Perillus* audit. Vide Plut. 561 f. Apud Scholiastem Pindari *Perilaus* etiam scribitur, ad Pyth. I sub finem. SOLAN. Tam saepe eodem modo scriptum in proximis capitibus occurrit, ut non verisimile sit, ubique aberratum esse; alioqui considerari meretur, num Περίλλος pro Περίλαος recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poëtis audit ubique. Περίλαος vero frater regis Casandri est, de quo Plutarch. Mor. p. m. 486. Et cum Geiner. quoque nihil in versione mutarit, nec ego quidquam hic mutassim; quamvis Suidas ex Demosthene etiam Περίλλος afferat, quod iisdem verbis habet Harpocration pag. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus* De-

mostheni intelligatur, inde nihil conficitur; sed Latinorum & posteriorum Graecorum scriptorum *Perillus* ex Περίλαος contractum videri posset. Immo ad quam Demosthenis orationem pro Ctesiphonte, i. e. *de corona*, provocant Suidas & Harpocrat. eam pervolvi, nec tamen Περίλλου, sed Περιλάου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi iam sit suspecta. Nam & eiusdem *Perilai* meminit Demosthen. compluribus aliis locis, qui est Megarensium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. Plutarchus vero de Fortun. Rom. pag. m. 315 C. Πέριλλος δὲ τέχνη χαλκουργὸς habet. Ita ut verisimile sit, Πέριλλος ad Latinum idioma conformatum esse, dum Περίλαος genuinum nomen Graecum est. REITZ.

Pag. 51. l. 8. Καὶ ἀνολέας) Legend. interpr. Perf. BOURD.

ead. l. 11. Προστιθέναι) Ἀντὶ τοῦ προστίθει. Attic. BOURD. Προστιθέναι — πῦρ δὲ ὑποκαίειν κελεύειν) Quod *Fl.* quoque habere dicit Solanus, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim est pro imperativo; exempla sunt obvia. Hom. Iliad. E, 261, — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἐρικακέειν, tu vero ibi cohibe. Hippocrat. Aph. 10, S. I, Ὁκόσοισι μὲν οὖν αὐτίκα ἡ ἀκμή, αὐτίκα λεπτὸς διαίτην & ibid. iterum, ubi tamen δεῖ commodè intelligitur. Adde Aphor. 19, 20, & alibi. Et ut in illo Homeri μέμνησο intelligere queas, ita alibi κελεύω omissum statuere pro lubitu licet. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciff. pag. 386, qui plura congeffit, unde aequè atque ex his Hippocratis patebit, non solis Atticis familiare esse hoc loquendi genus. REITZ.

ibid. τοὺς αὐλοὺς τοῦσδε) Sic Long. Paft. 2, p. 67, μέμνησαι τοῦ παιδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. supr. ad Dial. Mar. III, § 2. Et Ver. Hist. I pr. Et alibi non semel. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταλούμενον) Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καταλέω est molo, mola frango, qui significatus non convenit huic loco. Lege meo periculo κατακηλούμενον, id est, delenitum, sensu manifesto & apto. PALM.

ead. l. 17. Καταυλούμενον) Hic vero mirari subit eruditissimi viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius editionis scriptura imposuit, neque apud interpretem observavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quasi ducebat. Eo magis etiam, quod *Par. ed.* quae recte habet, inspexisse videtur, cum paginam adscribat, in qua invenitur hic locus. Iterum usur-

pat' Ὀρχ. cap. 2, & Δικ. c. 17. SOLAN. καταυλούμενον esse in H. B. 2. Fl. Ald. Fr. P. & A. sed male καταλούμενον in B. 3. notaverat Solanus in marg. *Iunt.* quae etiam recte καταυλ. At non opus erat tanta perquisitione: ubi enim in re tam manifesta tres quatuorve edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in censum vocari nihil est opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri posse Π. Ὀρχ. cap. 2, & Δικαστ. c. 17, ubi idem verbum occurrit. At nota Palmerii, tanto conatu, sed irritò, hunc locum emendantis, ei ansam dedit inquirendi; quare iam laudo Solani diligentiam, & addo, etiam καταυλούμ. legi in Ald. & Salm. ac miror alterum nullam edit. contulisse; quod si fecisset, facile detexisset, credo, errorem tantum typographicum esse illud καταλ. pro καταυλ. Quod autem de interprete ait, eum siluisse, liceat mihi animadvertere, in Parisinae versione ab Obsopoeo concinnata tamen hoc verbum sic redditum, *inter modulandum*, & a Benedicto, *modulatione delecteris*. At his scriptis, video in notis Solani eadem contra Palmerium notata. REITZ.

Pag. 53. l. 5. Ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ) Non est, ut interpres, in *elegantis delubro*; sed in *loco templi conspicuo*. Sic in Navig. ἔν καλῷ τῆς πόλεως. Aelian. V. Hist. L. 2, 13, ἔν καλῷ τοῦ θεάτρου, supple χερσίν. Haec L. Bos in notis Mss. Eadem habet in libello de Ellipsi, pag. 164. Ibique & alia similis ellipseos exempla. REITZ.

Pag. 54. l. 6. Δωριεῖς) Vide Thucyd. SOLAN.

ibid. Προσῆσθαι) Sic impressi omnes. P. & L. προσέσθαι & sic Dem. 173. A. μὴ προσέσθαι τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Noster. Φαλ. β, c. 3, N. Δ. XXIII, Ἐρωτ. c. 1, & Πητ. c. 16. SOLAN.

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 2. Πρόξενος) Differentiae inter πρόξενον & ἰδιόξενον multae, quas tradunt Grammatici. BOURD.

ead. l. 3. Ἰδιόξενος) Adducit Thomas Magister hunc Luciani locum in voce ἰδ. sed miserum in modum interpolatum additione ὁ Ἀπῶλλον. Pro Phalaride *secundo* etiam *primum* dicit. Quae, si lubet & vacat, in eo emendato. SOLAN.

Pag. 56. l. 6. Δημιουργούς) Deest in Anglic. Cod. BOURD. Suidas quidem δημιουργούς vocari ait τὰ δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciatur. Idem cre-

do innuit, quod Livius disertè docet de magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII, 22. Consule etiam Demosthen. Diog. Laërt. p. 42 F. & Platonem, ex quo habet, in Apol. & adde Thucyd. V. 47. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ ὅσον τοῦ τὰ ἡδὴ ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μὴδὲ τὴν ἀρχὴν τ. ἀ. β. ἐ. ἀσεβέστερον) Plane non ut apud Lucianum in Graecis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cuius collectio longe infra efficaciam prioris: qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed alius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet, longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare praecidat, quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto peius peccatum induci Delphos. In fine huius paginae *μισθὸν τῆς εὐσεβείας* erronee vides *verti praemium impietatis*, quod mirum, qui ex Obfopoeo imitetur Benedictus. GRON.

Pag. 57. l. 4. Προσποόμενον) Conf. Phal. I vers. fin. & Dial. Mort. XXIII vers. f. REITZ.

ead. l. 9. Εὐδία) Sic L. melius, quam quod in reliquis est *εὐδία*. SOLAN.

Pag. 58. l. 7. Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὴδὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκουσιν πάντι πιστεύειν διηγουμένοις. ἀδελον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἀέπιστάμεθα, κατηγορεῖν) Pro *μη* à meliori ordine & *μη* antiquiores editiones omnes, ut ex sua Basileensi notavit Gronovius, qui iure quoque castigat hic interpretem, reddentem ultima, *etenim incertum est, verane dicant, siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus. Αὐτοὺς pendet a χρὴ, quod praecessit. Οὐχ ὅπως significat nedum. Verba, ἀδελον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, includenda sunt parenthesi. Vertendum autem, oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea se passos esse dicunt, narrantibus magnopere accredamus, (incertum enim est, num vera dicant) nedum ut ipsi ea, quae nesciamus, accusemus. IENS.*

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἀέπιστάμεθα κατηγορεῖν) Benedictus, *siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus. Itane? Immo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem sunt Benedicti. Nam in Basileensi editur οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἀ μὴ ἀέπιστάμεθα κ. & vertit Obfopoeus, ne quo modo eos, de quibus nihil certi nobis compertum est, iniuste sceleris accusemus. Certe haec lectio & vocum series videtur melior, & exponenda Latine, (pendet autem ab prae-*

Lucian. Vol. V.

B b

cedenti χρῖ) *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione.* GRON.

ibid. αὐτοὺς) Sic P. H. & B. 2. In reliquis αὐτοὺς. Versio nostra sensum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim, *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari.*) SOLAN.

ibid. α μὴ) Nullam hic varietatem notaverat Solanus noster; cumque lens. indicet μὴ à legi, idque recte immuter, evolvi edd. sed cognovi, veteres P. I. B. 2. H. &c. iam sic habuisse, solamque adeo *Salm.* eiusque affecclam *Amfl.* male disse μὴ ἄ. REITZ.

ead. l. 13. τ' ἄλλα) Etiam supra monuimus, I. & alias quod nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitatur, quia id in ἅλλος & ἄλλα non fit, nec igitur per accessionem particulae τε accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit reiectio vocalis brevis, eiusmodi elisio, quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est eiusdem naturae, atque crasis & contractio in uno verbo. Margo A. 1. rectius τ' ἄλλα habet. Ignoscet lector has minutias persequenti. REITZ.

Pag. 59. l. 4. Πέτρας γεώργου) Πυθῶνά τε πετρήσσαν vocat in catalogo Homerus. Haec adscripta erant in marg. *Ald.* Wesselingi. REITZ.

ead. l. 5. Ὀμηρον) Vid. II. B, in Catal. vers. 26, & Schol. I, 405. Homer. l. c. Πυθῶνά τε πετρήσσαν. Ibi enim Scholiastes docet, *Pythona* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀσπάρτα — καὶ ἀνῆροτα) Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, ἄσπαρτα καὶ ἀνῆροτα contingere dicunt Graeci. Id in *Paraf.* & *Rhetor.* *Discal.* natum a fabula insularum Fortunatarum, de quibus Homer. *Odyss.* IX, Horat. & Lucianus. COGN. Homer. *Od.* I, 109. SOLAN.

ead. l. 13. Ἑλλησιν) Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. SOLAN. Haec vox in marg. *Ald.* Wesselingi. ita adscripta legitur, ut potius pro ἄλλοις substituenda, quam insuper adiungenda videatur: & haud scio, an Codex L. non etiam sic habeat; ut enim Ἑλλησιν probum est, ita iam adiecto ἄλλοις carere posse videmur. Quia tamen Solanus sic vult, morem gessi. At cum pro certo affirmare non queam, num ipse hunc Codicem inspexerit, an eius collationem tantum ab alio acceperit, dubito, num τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἑλλησιν ἀγαθὰ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi inclusissem. Sed quia amplius delibe-

tantum melius visum, si utrumque coniungatur, quia se sic vere Graecum facit, suosque Acragantinos Siculos partem quasi adhuc Graeciae esse fatetur, a quibus se seiungeret, si ἄλλοι abesset, ideo utrumque iam adesse malui. Sic Demosth. saepissime ἁλλους Ἕλληνας ait, ut in Or. de coron. p. 486 D. & 476 C. &c. Et si ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Atheniensibus distinguit, ad Hellada propriam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis annumerare, patet supra ex I Phal. c. 6, ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγετε c. 7, παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἁλλοις Ἕλλησι optime se habet. REITZ.

Pag. 60. l. 1. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν Δεδν, καὶ εὐποροῦμεν, ἡμεῖς τιμῶμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν) Qui serio haec verba legit, mirum si non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν Δεδν ἡμεῖς τιμῶμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν, ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati sumus. IENS. Μετὰ τὸν Δεδν καὶ εὐποροῦμεν Salm. ed. alieno loco: ceterae enim edd. εὐποροῦμεν uno versu serius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν coniungunt. Quam varietatem cum non annotarit Solanus, eam hic addimus, quo Iensii correctio melius intellecta confirmetur. REITZ.

ead. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut est in Angl. Cod. per stirpes donaria discernere: sequitur enim, καὶ γεναλογεῖν τὰ πεμπόμενα. BOURD. Φιλοκρινεῖν proba lectio. Vide Ἀποκρ. c. 4, quamvis ibi Fl. φυλ. ut hic A. habeat. SOLAN.

Pag. 61. l. 12. Τὸ κατὰ τὸν Δεδν) Probe notanda haec phras. SOLAN.

ead. l. 13. Αἰεὶ) Quod magis poeticum videretur, pro vulgari αἰεὶ, ideo edd. perquisivit Solanus, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & supra idem sic habuimus circa fin. 2 Ver. Hist. vel initium Tyran. REITZ.

ead. l. 14. Ποιήσομεν) P. H. B. 2. Alii ποιήσωμεν. SOLAN.

ead. l. 15. Μηδὲ πώποτε) Et si confundi solet cum μηδέποτε, plus tamen est: nam hoc nondum, illud nunquam signif. in illo Diogen. Laërt. cuius verba, aliud agens affert Solanus ad 2 Ver. Hist. cap. 18, Ἐρωτηθεὶς ποῖω καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἐφ' ὃν τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius nunquam reddat oracula, vid. Plutarch. de Oraculor. defectu T. II, p. 409. & seqq. REITZ.

Pag. 62. l. 9. Ἐτι) Melius videtur cum sequentibus coniungi. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν καθιστάσαι) F. Guyet. etiam monuerat, vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum: quod vidi, postquam ipsam mutaveram. REITZ.

ead. l. 10. Παρ' αὐτοῦ) Ἀπ' ἄλλου; GUYET. Si cum antecedentibus coniungas, paulo melius se res habebunt. Sed an sana sint haec, dubito. SOLAN.

ead. l. 12. Βιωτὸν) Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noster utitur. Ita ἀβιωτον quoque Euripid. Herc. fur. 1257, — ἀναπτύξω δέ σοι Ἀβιωτον ὑμῖν νῦν τε καὶ πάροιθεν ὄν. REITZ.

I N A L E X A N D R U M.

Pag. 63. l. 1. ΑΛΕΞ.) Duos eiusdem aetatis ab hoc diverfos memorat M. Aurel. I, 10, 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII π. τῶν γινωσκ. SOLAN. Vide Dodwelli Dissert. Iren. II, p. 215. LA CROZE.

ead. l. 3. Ὁ φίλτατε Κέλσε) Is est Celsus, philosophus Epicureus, qui contra Christianos scripsit, & contra quem scripsit Origenes. Videndus Valesius ad Eusebium. MENAG. Plures fuisse Celsos, monuerunt iam viri docti. I. Celsi sub Hadriano Iurisconsulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celsum ab eo memorat occisum. Vide etiam Xiphil. 256 D. Duos Epicureos agnoscit Origenes: alterum sub Nerone, sub Hadriano & deinceps alterum, (p. 8 contra Celsum) his verbis, Δύο δὲ παρειλήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ κατωτέρω. Qui posterior procul dubio hic noster est, cui Lucianus librum hunc suum inscribit. Omnia enim concurrunt. Primo *aetas*. Sub Hadriano enī natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic scriptus est. Secundo *secta*: Epicureus enim hic summus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes suum describit, qui id ei passim vitio dat, p. 8, 10, 16, 97, 131, 141, 159, 200, 213, 232. Tertio *liber contra Magos*, quem suo diserte Lucianus assignat, c. 21. Origenes autem, utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53, ὁρᾷς ὡς διὰ τούτων εἰσινεὶ παραδέχεται μαγείαν εἶναι, οὐκ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γράψαντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat. SOLAN. De aetate Celsi male sensisse videtur Dodwellus in Dissert. Iren. & in notis ad fragmentum Phil. Side-
tae. LA CROZE.

ead. l. 4. Ἀλεξ. τοῦ Ἀβων.) Fuit eo tempore Alexander qui-

dam Sophista, *Peloplaton* dictus, cuius historiam Philostratus scripsit in *vitis Sophistarum* p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quamquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque, a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est, Philostratum, hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonotichitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vid. c. 9, 11 & 12. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ ἐπωνίας αὐτοῦ) *Ἐπωνία* vox a librariorum putilagine, pro Attica *ἐπινοία*. Lexicographi tamen eam obtrusere, quasi prox, sive proba vox esset. Henricus Stephanus recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est *ἐπινοία*. MARCIL. *Ἐπινοίας* L. *Iunt.* ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis *ἐπωνίας*. SOLAN. *Ἐπινοίας* verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. REITZ.

ead. l. 6. Μαργαρείας) Confer supra Deor. Dial. 2. Et infra Dial. proximo Alex. c. 17, 25 ac 43 f. & 54. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς κακίαν) Angl. *ἐν κακίᾳ*. BOURD.

ead. l. 13. Αὐγείου βουστασίαν) Allegoria proverbialis in hominem aut rem maiorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in Fugitivis. COGN.

Pag. 64. l. 10. Ἐν — Σεάτρῳ ὑπὸ πίθῃκ.) Confer infra huius Dial. c. 44, & infra Tox. c. 59. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ Ἀρρίανδρος γὰρ) Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes Epiḡetī, verum etiam Enchiridion. MENAG. Hunc Luciani locum adducens Vossius, quod in viro diligenti mireris, in Catalogo operum Arriani, historiam, cuius hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit, & probat idem vir eruditissimus. De eo etiam quasi mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de libro ipso Apologia intelligenda est. Vide Xiph. in Hadrian. 264 B. Ad Marci usque tempora deducit Photius Bibl. C. 58, pag. 53. Vide etiam Suidam. Circa annum Christi 134 Cappadociae praefuit. Dio 69, pag. 794; quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inscripsit. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κατὰ τοῦτον ἦν) Fallitur Graeculus. Notum enim est, Epiḡetum Neronis tempore vixisse. Vide Suidam. CLER. Ad Antoninos usque vitam produxisse Epiḡetus traditur; vid. not. ad *Ἀπαιδ.* c. 13. SOLAN.

Pag. 65. l. 1. ΤΙΛΛΙΒΟΡΟΥ) Huius an meminerint alii scriptores, me latet. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ Μινύαν μόνην) Quae sit illa Minya regio, iuxta cum ignarissimis ignoro. Μινύας γῆ dicta est aliquando Orchomenus in Boeotia, sed quam longe ab Asia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphylia fuit quaedam regio, quae Μυλία dicebatur, non Μινύας. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis, ubi sua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu, Lector, si mihi credis, leges confidenter Μυσίαν. Nam Mysiae provinciae mons Ida erat in Asia, si Asiae vocem latius accipias, & satis vicina Asiae proprie dictae. Ideo nulla est ratio dubitandi, quin nostra emendatio sit vera & proba. PALM. Τὴν τῆς Φρυγίας. Steph. GUYET. Eadem nota, iisdem verbis in ed. Graev. Menagio adscribitur, quam modo ex Guyeti nott. Mss. exhibeo. REITZ.

ibid. Μινύαν) Scholiastes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud Homerum in Catal. v. 18 in Boeotia est, atque adeo a posteriore non diversus. SOLAN.

ead. l. 13. Πρόσδετον) Quomodo id deprehensum sit, infra narrabit cap. 59. Sic κομῶν προσδέσεις inter muliebria lenocinia apud Philostratum recensentur pag. 931, ubi interpretes & hunc Luciani locum apposite adducit & Clem. Alexandr. Paedag. I, 3, p. 218. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ γοργόν) Τὸ σεμνόν, φοβερόν. GUYET.

Pag. 66. l. 4. Ζεὺ ἀποτροπαίε) Recte secundum Theologiam gentilium. Quod autem Clemens Alex. 12, 2, — habet προτροπαίους, mendosum est, & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum eius editorem non fugiet, credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πολεμίοις) Sic Gall. § 30, ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. Aeschylus Prometh. vinet. Ἐρ. χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πῆμασι. Pr. χλιδῶ; χλιδῶντας ὥδε τοὺς ἑμούςς ἐγὼ Ἐχθροὺς ἰδοίμι. Ex quo Plaut. Afin. Aët. 3, Sc. Agedum. Ar. Hem, adspecta, video? utinam male qui mihi volunt, sic rideant. Sic Terent. Eunuch. Aët. 4, Sc. 3. Albin. Conf. ad Liv. Urbs gemit, & vultum miserabilis induit unum. Gentibus adversis forma sit illa, precor. Idem Albin. etiam. BOURD.

ead. l. 13. Κέρκωπας — Εὐρύβατον) Nobiles facinorosi. Meminit horum & Aeschines adversus Ctesiphontem: οὔτε γὰρ Φρυγῶνδας, οὔτε Εὐρύβατος, οὔτε ἄλλος οὐδείς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γῶνς ἐγίνετο. Vid. Erasmus ad proverbium, ne in lampyrum incidas. COGN. Vide Ovid. Metam. XII, f. 2. SOLAN.

ibid. Εὐρύβατον) Vide Erasmus in proverb. εὐρυβατεύσθαι
VORST. Scholiastae hic parum notus. SOLAN.

ibid. Φρυώνδαν) Pravitate notum fuisse Schol. ait. SOLAN.

ibid. Ἀριστόδημον) Quem Aristodemum intelligat, nescio:
plures enim sunt huius nominis Tyranni; vide Scholium.
SOLAN.

ead. l. 14. Σώστρατον) Eum intelligit, de quo supra N. Δ.
XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. SOLAN.

ibid. Ρουτιλιανῶ) Sic legit interpr. ex Cod. Flor. BOURD.
De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio,
quamvis clarissimus illa aetate fuerit. SOLAN.

Pag. 67. *l.* 1. Ὑπὲρ αὐτοῦ) Lege αὐτοῦ. GUYET. Αὐτοῦ B. 2.
In reliquis prave αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 5. Πρὸς αὐτὸν) Παῖς ἦν πρὸς αὐτόν. Sic Terent. Nihil
ad nostram hanc, Eun. II, 3, 69. Et paulo post plenius, *ne com-*
parandus ad illum est. Exempla Graeca passim quoque obvia.
Vid. fratris carissimi G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 519. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ διαβολῇ — οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν π.) Hic locus ap-
prime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque eius
consilium atque institutum nosse disces. Ex animo enim quin
hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, in-
quies, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis
eos infectatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos ple-
rumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae prae-
tendebant. Reliqui fere ioci sunt, eximiis illis viris nequa-
quam fraudi, si lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πολλοστὸν — μέρος) Utitur hoc Luciani testimon.
Duker. ad Thucyd. VI, 86, ubi πολλοστὸν μέρος nonnulli
Codd. habent. Sed & πολλοστημέριον dici, ut editum in Thu-
cyd. vid. Polluc. L. IV, segm. 165. REITZ.

ead. l. 13. Ποικιλοτάτην) Vitiose legitur, ὅλως γὰρ ἐπινόησόν
μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλοτάτην τινὰ ψυχῆς
κρᾶσιν. Ratio linguae postulat ποικιλωτάτην. Id alibi observa-
tum, vel potius non corruptum, apud Nostrum: ut de Salta-
tione c. 31, πλὴν ὅτι ποικιλωτέραι αὐται &c. IENS. Ποικιλωτά-
την Iensii emendatio, ut Ὁρχ. c. 31. SOLAN.

Pag. 68. *l.* 2. Βουλήσεως) Ibidem non multo post, pro τῷ
ἐναντιωτάτῳ τῆς βολήσεως εἰκνύαν, rescribe βουλήσεως. Sic ha-
bet Basileensis anni 1545. IENS. In plerisque impressis βολή-
σεως scriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab alea-
toribus petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, fa-
ciem vultumque componunt tum maxime, cum alea mini-

me favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu*. Sed utramque nunc *B. P.* & lenium monentem laudo, qui βουλήσεως restituunt, quod Graecum & venustum. V. versus finem huius libelli c. 54 — 57, quae verbum hoc mire illustrent, & Thucyd. I, 92. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπέχειν τὸν νοῦν) Iussit in marg. Solanus conferre Th. Magistrum. Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπέχω eodem modo proferre, ad demonstrandum, ἐπέχειν modo esse ἐπὶ πρὶν ἔχειν, cum alibi & κωλύειν significet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμούς omitti, docebunt Bos de Ellipsi, & Elfner. ad Act. Apost. III, 5; ubi de mendico, ὁ δὲ ἐπέχειν αὐτοῖς. Verum quod hic contra Bosium sentiat, & non ὀφθαλμούς, sed νοῦν, in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλέπον εἰς ἡμᾶς. Nec iuvant Elfnerum exempla, quae affert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & Bos habet, ubi ὀφθαλμούς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. REITZ.

ead. l. 8. Ὡς ἐνὶν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι) Vertit interpres, ut licebat ex stipula conuicere; recte quidem, quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam interpres Graecus anonymus Homeri, ad Odyss. E, v. 214, ita scribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἐνεστὶν νοῦσαι τὸ κάλλος τῶν τεθερισμένων καρπῶν, οὕτως καὶ ἐκ πρεσβυτικοῦ σώματος τὴν ἀρχαίαν ἔξιν κατανοῦσαι. Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demessarum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere licet. Καλάμη enim, ut idem Scholiasta paulo supra docuerat, cum proprie notet τὴν ὑποστάθμην τοῦ ὑπολειπομένου σίτου, (sive, ut Hesychius, τὸ ξυλῶδες τῶν σταχύων) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive ἀκάρπῳ ἡλικίᾳ, aetate effocta; quemadmodum & καλάμην interpretatur item Hesychius. IENS.

ead. l. 10. Δεομένοις) Angl. βουλομένοις. BOURD. Βουλαμ. A. P. & L. Reliqui δεομένοις, V. cap. 17, & passim apud optimos scriptores. SOLAN.

ead. l. 12. Μαγείας καὶ ἐπωδ.) Cf. supr. Μισθ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.) Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. BOURD.

ead. l. 14. Ἀναπομπὰς) Descouvertes. Ἀναπέμπω, emitto, sursum mitto, Erym. GUYET. Recte Guyetus exponit: nam promittunt magi, se suis incantationibus thesauros alte sub terra defossos, sursum evocaturus. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφυνᾶ) Non quidem immerito varietatem quae-
sivit diligentissimus Solanus: nam εὐφυνᾶ requiritur ab recto
εὐφυνῆς, si paradigmata grammatica spectes, ut ἀληθεία ἀληθῆ
& εὐφυνᾶ Vorstius etiam margini Basil. 2 adscripserat. Verum
neuter videtur attendisse ad exceptionem, quae ea purum tam
in α quam η contrahi monet, sic ὕγιᾶ & ὕγιᾶ utrovis more
dici, & posterius quidem frequentius, Grammatici iam tradi-
dere. Conf. de Salt. § 74, & Maittaire de Dial. p. 29. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Θῶνος) Anglic. Θῶνος & ita interp. BOURD.
Conf. Homer. Odyss. Δ, 230. Θῶνος scribitur apud Hom. l. c.
ad quem locum manifesto alludit: cum A. tamen P. etiam Θῶ-
νος. Cave autem credas cum doctissimo Philostrati interprete,
nomen id fuisse Tyanensi, (ad p. 148.) quem Aegyptium in-
super vir doct. deceptus facit. Mirum autem est, apud Phi-
lostr. huius hominis mentionem nullam fieri, quem partici-
pem suorum arcanorum Apollonio Noster tam diserte tra-
dit. SOLAN.

ead. l. 5. Φάρμακα) Hoc carmen pluribus in locis est apud
Homerum, praecipue Odyss. Δ, quod usurpatur in medicos
imperitos, qui non raro venenum pro remedio ministrant.
COGN. Hunc versum vid. ibid. Odyss. Δ, 232. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτὸς) Angl. οὗτος. BOURD.

ead. l. 9. Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεὶ πάνυ συγγενομένων) Τῶν
Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεὶ τῷ πάνυ. MARCIL. Huius vitam 8 libris
Philostratus describit: hunc Hierocles Christo equiparavit:
contra quem Eusebius scripsit. COGN. Secuti hic sumus emen-
dationem Marcilii: nam τῷ deest in nostris libris. Sed ad alia
venio. Medicus ille & simul magus, cum Apollonio Tyaneo
diu versatus fuerat, qui paulo ante centesimum a Christo na-
to annum, eodem, quo Nerva, tempore, mortuus traditur.
Huius imberbis adhuc discipulus Alexander: unde facile pa-
ter, initio fere seculi secundi natum Alexandrum; quod opti-
me convenit cum iis, quae de eo hic traduntur, nondum se-
ptuagenarium decessisse sub finem imperii M. Aurelii Anto-
nini, quod ex seqq. patebit. V. quae de bello Marcomannico
habet c. 48. SOLAN. Emendationem Marcilii adeo necessariam
existimavi, ut eam receperim, contra edd. REITZ. Τῷ πάνυ
non comparent in Ms. Reg. 3011. & abesse vult B. de Ball.

ead. l. 10. Τραγωδίαν) Non sic de eo sentiebat Philostratus;
qui viri vitam conscripsit, etiam nunc existentem. Non Euna-
pius, qui in prooem. ad vit. Soph. ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους
διδόν, librum eum inscribi iure potuisse censebat. Ante Lucia-

num vix reperies, qui eius meminerit. Eruditiss. certe Philostr. enarrator Lucianum cum Apuleio coaetaneo primos facit, praef. pag. 33. SOLAN.

ead. l. 14. Μικρὸν οὐδ' ἐν ἑπενόει) Sic Liv. de Scipione XXIX, 1: Nihil enim parvum, sed Carthagini iam excidia agitabat animo. SOLAN.

ead. l. 15. Χρονογράφῳ) Forſan χρησμογράφῳ, ut infra cap. 10. LA CROZE. Legendum λογογράφῳ, adſcripſerat Solanus, ut ſupra Herod. cap. 4, ubi καὶ ſυγγραφεὶς καὶ λογογράφους. Vel χρησμογράφῳ, videndumque, quod hic ſequitur cap. 10 huius Alex. Sed prius malim. REITZ.

ead. l. 16. Καθιόντων) Circulatoremne intelligit? SOLAN. Κατιόντων aliquem legendum coniicere, Guyet. ait in ſuis nott. Mſſ. Sed quia ſtare poteſt vulgata, nihil muto. REITZ.

ibid. Καταρατοτέρῳ) Intellige αὐτοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου ſcil. GUYET.

Pag. 70. l. 2. Παχεῖς) Sic pag. ſeq. & pag. 481. BOURD. V. Ariſtoph. p. 670 A. Et Noſtrum c. 9. SOLAN. Infra addit καὶ ἡλίθιοι, καὶ ἀπαίδευτοι. Et ſic παχεῖς de rudi, ac ſtupido hominum grege uſurpari, hoc aliſque aliorum teſtimoniis probat Elſn. ad Evang. Matth. XIII, 15, p. m. 67. REITZ.

ead. l. 3. τοὺς πολλοὺς) Notum quidem, addito articulo vulgaris & res vulgares ſignificari. Vid. Noſtrum ſupra de Merced. cond. c. 9, & infr. hoc Alex. c. 9. Dion. Hal. VII, p. 473, τὸ ὄναρ — ἐν τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiaſt. Thucyd. interpretatur πέντηας, ad L. I, c. 6. Confer Ael. V. H. XIV, 8, ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut ſextcenties dicta repetam; verum ut hac occaſione admoneam, non ſemper tamen plebem ſignificari, ſed plus, veluti in Epiſt. ad Rom. c. V, 15, εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἐνδὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & univerſos interdum ſignificare τοὺς πολλοὺς, docet Gronov. qui verba Arrian. de Exp. Alex. VII, p. 485 ed. Amsl. (ed. Leid. p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἀραβίας τοὺς πολλοὺς verti vult, univerſos Arabas; cum non ſufficeret Vulcanii verſio, in Arabas, populofam gentem. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποκείροντες — Μακέτιν) Vid. quae dicimus ad Philopatr. c. 21, κεκαρμένους τὸν νοῦν καὶ τὴν δianoian. Sic paulo poſt dicuntur τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξηρμένα. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis Macetin vel Macetam proprium unius mulieris nomen intelligeret. GESN.

ibid. Μακέτιν) Nomen eſt non proprium illius mulieris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio,

unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a Kennetto laudatum pag. 117. SOLAN.

ead. l. 8. Πελλαία) Macedoniae civitas est, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque aestate, frigoris causa, collo circumdare. COGN. Adleverat margini cl. Hemsterh. videndum Ez. Spanhem. de Pr. & Us. Num. Ant. Diss. IX, p. 655. Quem igitur adfuisse non pigebit. REITZ.

ibid. Εὐδαίμονος) Enallage. GUYET.

ead. l. 9. Νῦν δὲ) V. Spanhem. 654. SOLAN.

ead. l. 15. Πολλοὶ δὲ) De serpentibus Pellaeis Casaubon. ad Suet. lib. 3. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπ.) Vid. Plut. in initio Alex. qui Luciano hac in re adstipulatur. Adde Spanh. 212. SOLAN.

ibid. Ὀλυμπιάδος) Matre Alexandri, de qua Dial. Diog. & Alex. COGN. Origo fabulae de Olympiadis serpente. GUYET.

Pag. 71. l. 3. Θουκυδίδην) Thucyd. L. II, c. 1. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸν — βίον) Conf. infra Δημ. c. 20. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ δυνεῖν τούτοις) Metus & spes divinationem & auguria repperunt. Qui impense cupiunt, suis votis undecunque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero misere cupiunt, quavis ex re solatium formidinis aucupant. Vide Lucianum in Char. & in Demonasti. COGN. Δυνεῖν edd. Atticum, neque hic solum, sed multis aliis in locis. SOLAN. Δυνεῖν ait Solanus edd. habere; at Parisina habet δυοῖν. Vorst. in B. 2. etiam δυοῖν adleverat, frustra. Quid in Iunt. fuerit, nescio, nam Solanus eam sic mutavit, ut & δυνεῖν & δυοῖν inde conficere queas: quare edd. denuo consului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat, alias quasdam edd. nihil abire ab lectione Iuntinae, quas tamen δυνεῖν habere cognovi, ideo credo δυοῖν fuisse in I. Sed Solanum correxisse δυνεῖν, nam cum illa restituta lectione sic reliquae conveniunt. Certe δυνεῖν rectum esse, si testimoniis indiget, confer Diod. Sic. XIX, p. 296 ed. Basf. ubi δυνεῖν σταδίων. Et δυνεῖν νεοῖν vid. ex Thucyd. pluraque apud Maittaire de Dialect. p. 34. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Δελφούς) Sic in Iove trag. & Icarom. BOURD.

ead. l. 13. Κλάρον) V. de his, quae supra annotata sunt, ad Θ. Δ. XVI. SOLAN.

ibid. Βραγχιδας) De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit Bulengerus de oraculis & vatibus c. 9. GESN. Vid. etiam Olear. ad Philostr. IV, c. 1, p. 140. REITZ.

Pag. 72. l. 1. Πλίνθους) Sic in Contempl. BOURD.

ead. l. 4. "Οπερ μείζονος) Angl. ἐπὶ μείζον. BOURD. A. P. & L. ἐπὶ μείζον. Sed nihil muro. v. quae ad Μισθ. c. 12 a me annotata sunt. SOLAN. Conf. mox c. 26. REITZ.

ead. l. 9. Χαλκηδὼνα) In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet Ez. Spanh. p. 117, nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in Strabonis Codicibus antiquis reperiri. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ἐμπόρων) Mirum, ni vox aliqua ante καὶ ex-ciderit. Facile tamen, quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid suggerant. SOLAN.

ead. l. 11. Προσοικῶν) Adscriptit Solan. vid. infra in Διψ. c. 2, Γαράμαντες μύθοι πρόσσοικοι ὄντες, quo adiuvetur, credo, coniectura Pellaei; sed & mihi participium activum προσοικῶν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur: quare πρόσσοικον admittere malim, si quis Cod. adducat. REITZ.

ead. l. 13. Τὰ οἴκοι) E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. SOLAN.

ead. l. 17. Τοὺς πολλοὺς) Conf. supra dicta ad c. 6. REITZ.

Pag. 73. l. 2. Κυμβάλοις κροτοῦντα) Quamvis *plaudo* significat, tamen & transitive usurpatur, aequè ac Latinorum *plaudo*; vid. Cerd. ad Virg. Aen. VI, 644. Alii etiam construunt cum accusandi casu, ut Alciph. I, Ep. 12, pag. 50, αὕτη δὲ κύμβαλα ἐπικρότει. Sed noster Deor. Dial. XII Ven. & Cupid. etiam ἐπικτυπεῖν cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accusativo autem etiam Hom. Il. O, 453, ubi κείν' ὄχεα κροτέοντες, est *vacuos currus quatientes, cum strepitu*. REITZ.

ibid. Κοσκίνῳ — μαντεύόμενος) Cribro vaticinans, stulte de rebus occultis divinans, paroemia sumta a divinationis genere, quod suspenso circumaëtoque cribro peragebatur. COGN. Paroemiogr. BOURD. Κοσκινομαντία, de qua Theocr. Εἶπε καὶ Ἀγροῖα τάληθ' ἑα κοσκινόμεντις. GUYET.

ead. l. 11. Μέτεισιν) Praefens pro futuro: sic ἐστὶ pro ἔσται, & similia, vid. Ienf. & Hemsterh. Somn. c. 9. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere esse, vid. Commentt. ad Aristophan. Plut. 70, ubi ἀπειμι, abibo. Et vid. Hemst. idem dicentem, ad Somn. § 7 f. Adde Long. Past. L. 2, p. 67; iterum 68, καὶ ἀπεισι τοῖς Μινθυμναίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος, & venit Methymnaeis hostis sat infestus, ut vertit Iungerman. Sed & potuisset hunc abibis vertere. At vix quidquam interest, & alibi de hoc significato agemus. Conf. eund. L. IV, pag. 125, (ed. Moll.

nam altera, ex qua olim priora excerpſi, nunc non eſt ad manum) ἀπειμι τὰς αἰγὰς ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. Lucian. Si alia verba ſic poſita addere velim, quorſum id abiret? Vid. tamen Alciph. I, Ep. XI, p. 44, φεύγομεν, ἢ μένομεν; pro φεύζομεν &c. In verbis autem contrariis num praefens ſit, an fut. 2, vid. Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. 65 ἀπελῶ, pro ἀπολέσω, quod alibi agemus. REITZ.

ead. l. 15. Κἀκεῖνοι } Sic ed. I. Reliquae ἐκεῖνοι. Sed mallem γούν pro γάρ. SOLAN.

Pag. 74. l. 4. Τὸ ἐχέδνς δνχθεῖς) Dico ad lib. 2 Heliodor. BOURD.

ibid. Προεισπύμπεται) Angl. προπέμπεται. BOURD. Προεισπύμπεται, rompa inducitur. GUYET.

ead. l. 6. Μεσόμενον) Qualem reges Perſarum ſoli apud ſuos geſtabant. Xen. Cyrop. VIII, p. m. 127, 31. Vid. & Athen. V, 215 C. ad quem locum, dum alia optime, ut ſolet, annotat, vir de Athenaeo omnibuſque bonis literis optime meritis, neſcio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. SOLAN. Καὶ μεσόμενον) Nihil de omiſſo illo καὶ in plurimis edd. notarat Solanus: nec tanti intereſſe dicet aliquis. At qui ſtilo Luciani eſt aſſuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etſi paulo poſt omittitur ante ἄρπην. REITZ.

ead. l. 9. Ὀλεθροῖ) Peſtis, pernicies, exitium. An infelices? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. GUYET. Nihil mutavit Solanus, neque ego quidquam mutavi, ſine auctoritate edd. aut Codd. etſi adiectivum ὀλέθριοι ſic uſitatius, & pluralis ſubſtantivi ὀλεθροὶ alibi nondum a me obſervatus eſt. REITZ. Sic iterum ſubſt. pro adi. infra de Salt. c. 5, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Et Iov. Trag. c. 43, Pſeudol. c. 17 & 18, ac Dial. Mort. IX, 4. Ita ut vulgatum non ſit movendum. IDEM in Addend.

ead. l. 12. Περσείδης) Περσείδης. GUYET. Parum abeſt, quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius: vereor enim, ut media longa inveniatur alibi Περσείδης. Nam brevis eſt ap. Ariſtoph. Veſp. 1132. Etſi ibi Perſicam veſtem ſignificat, eſt tamen id adiectivum quoque. Poſſe ergo iam Περσείδης cum auctoritate legere, qui volet. At ſi a Περσεύς formatum dicas, longa poterit eſſe; verum & tum Περσείδης diceretur, aequae ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεύς. REITZ.

ead. l. 14. Οὔτως) Sic enim emendavimus, cum antea legeretur οὔτος, nullo, aut certe Luciano indigno, ſenſu. Ratio emendationis per ſe patet. Vide autem cap. 39. SOLAN.

ibid. Πῶδαλείριος) *Podalirius* Aesculapii filius, cuius se filium fingebat Alexander. V, c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Τρίκλης) Lege, si lubet, Orig. c. Cels. III, p. 213, 2, ubi inter urbes recensetur, in quibus miracula sua edere credebatur Aesculapius. V. etiam Avien. Arat. v. 206, & Strab. IX, de templo Aesculapii in ea urbe celeberrimo & antiquissimo. Est autem urbs Thessaliae, cuius & Hom. meminit in Catal. 236, ubi natus dicitur Aesculapius; Strab. XIV, p. m. 446 A. SOLAN.

ibid. Στύεσσαι) Male in Anglic. Cod. στέλλεσσαι. Vocem στύεσσαι alibi interpretor. BOURD. Στέλλεσσαι praeter A. P. & L. longe, mea quidem sententia, melius, quam ut in impressis est, στύεσσαι. Sensum vulgatae aperiet Aristoph. Lyfistrata, eundem fere, quem alibi per οἰστρῶ φέρεσσαι, aut simile quid, effert. V. 'Ον. c. 33 bis, & 51. Sed nec castior solum vox στέλλεσσαι, sed hic longe aptior, itinerique tanto convenientior, & Nostro familiaris. V. Νύγρ. cap. 2, 3, & passim. SOLAN. At versio Gesneri στύεσσαι servat. REITZ. Nondum poenitet τοῦ στύεσσαι in versione servati. Sermo est de homine μάχλῃ & γυναικομανεῖ, oratio satirica. GESN. Reposui edd. vet. lectionem στύεσσαι, quam agnoscit etiam Mf. Reg. 2954.

ead. l. 16. Εὔρητο) Minus recte in Angl. Cod. εἶρητο. BOURD.

Pag. 75. l. 2. Κατὰ Τύρσιν) Descriptio Abonoteichi. SOLAN. Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. 'Αλέξανδρος, vel ἀλεξητῆρ *auxiliator*, plenius exposita apud L. Bos ad Evang. Ioan. I, 4, pag. 52 & seq. Sed quia eadem per compendium enarrat Solanus, Bosium non exscribam. REITZ.

ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρ) Ineptorum versuum bonam interpretationem dare, ne, si possem quidem, vellem. Non est hic quidquam ingenii, sed, ut in toto hoc genere, stribligo dictionis, stupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, castrum, significat: notatur itaque 'Αβωνουτεῖχος. *Aufoniorum* mentio indicat, sub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* est A, tres decades Α & C. 'Αλεξητῆρ nomen retinendum fuit in versione. Meruebat astutus Apollo, ne non satis clare apud Paphlagonas signasset nomen prophetae sui per notas numerales ΑΛΕΞ. nisi adiiceret, eas primas quatuor literas esse in voce 'Αλεξητῆρ. GESN.

ead. l. 3. 'Εκ πρώτης) Aenigma est, quo (ΑΛΕΞ) *αἰδρος* describitur.

A. 1.	4) 96}	24
Λ. 30.	8}	
E. 5.	16	
Ξ. 60.	16	
	00.	

Summa 96, per 4 divisibilis.

Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud Apollod. III, p. 93. A. SOLAN. Literae numerorum potestate in *Ald. i W.* ita huic & sequenti versui superscriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia Solanus iam indicavit, non repetam. REITZ.

ead. l. 7. Διὰ πολλοῦ) Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius, *post longam absentiam*. GUYET. Recte Guyetus, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & Aristoph. Plut. 1046, *Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι*. Quod recte ibi vertitur, *opinor, quod te iam diu non viderit*. Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet Long. Paft. IV, p. 106 ed. Moll. *Παρεκελεύετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ Δάμων πιαίνειν τὰς αἴγας ὡς δυνατόν μάλιστα πού, πάντως καὶ κείνας λέγων ὅψασθαι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον διὰ μακροῦ*, herum illas omnino *post longum intervallum esse visuras*. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος) De his impostorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 13. Ἀνθρωπόμορφόν τι) Figuram videbis in nummo, quem ad cap. 58 exhibebimus. SOLAN.

ibid. Κατάγραφος) i. e. *πίκτα, ποικίλη*. *Κατάγραφος* idem; quod *κατάγραπτος*. Catull. *Catagraphosque Thynos*. GUYET. Locus Catulli est in Epigr. 22 ad Thallum, ad quem vid. observatt. Vossii p. 63. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἄνδρος) Ita scriptum erat, quod per compendium significat *Ἀλέξανδρος* alioqui *ἄνδρος* corrigendum, quod tamen ad sensum deterius; etsi enim *ἄνδρος* mox sequitur apud Lucianum, tamen literae illae Λ & Ξ non sunt in *ἄνδρος*, ideoque prius verum esse existimo. Nam si *ἄνδρος* hic significat residuam nominis partem, ablato ΑΛΕΞ. aliquid excidit oportet, quia sensus nullus apparet. REITZ.

Pag. 76. l. 2. Μέλαινα) Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo; qui Suidam consuluerit. De Aesculapii forma vid. Ovid. Metam. XV, 654. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτὴν) P. non ut in reliquis *αὐτὴν*. SOLAN.

ead. l. 9. Συλλεμβόμενον) Minus commode in Anglic. Cod. συνθλιβόμενον. BOURD.

ead. l. 16. Ἐνθαζόντες) Angl. ἐνθαζόμενοι. BOURD.

Pag. 77. l. 1. Δειζομένην) Καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειζομένην ἐναργῇ τὸν θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἐναργῇ τὸν θεόν. Non id voluit Pseudomantis, qui ἐμακάριζε τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praetigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo δειζομένην. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ὕμνους τε ἦδεν (ὁ Ψευδομαντής) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλη τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεόν ἥκειν τύχη ἀγαθὴ εἰς τὴν πόλιν. Et hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret. IENS. Δειζομένην mihi fere melior videbatur, quam si δειζομένην dixisset; non modo quia palam additur, quo significatur, Deum ante non conspicuum, nunc omnibus spectandum iri propositum; sed & quia c. 12 f. praedixit, cum appariturum. Tum etiam propter singularem verbi δεικνυμι energiam, quam vid. ab Hemsterh. indicatam Somn. c. 8, ad verba εἰδείξε τὸν Δία, quod hic quidem non prorsus idem est; sed gloriatur urbs quasi numine praesenti, quod iam publice posset omnibus re ipsa demonstrare. At si quem sequens ἥκειν magis movet, & quod δειζ. non activa, sed media forma hic ponatur, ille δειζομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa usitatum esse. Sic Hom. Il. γ, 700, Πηλεΐδης — Τῆκεν ἄεθλα Δεικνύμενος Δαναοῖσι — & alibi saepe. Sed cum Iliad. I, 196, pro data dextra recipere, positum dicat Scholiae Iastes, qui ad verba τῶ, καὶ δεικνύμενος, ait, δεξιούμενος, φιλοφρονούμενος; unde & S. Clarke ea reddidit, eos autem dextra prehensens &c. ideo, inquam, & hoc sensu poteris vulgatam accipere. Nam recipiendi notionem iam praefero, releo § 10. REITZ.

ead. l. 3. Ἐτεθήπυσαν) Conf. supra Scyth. c. 8. REITZ.

ead. l. 4. Φωνάς) Hoc forsitan imitatione verorum per Christianos miraculorum. Observa etiam, distingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐβρ. ἢ Φοινίκων) Sed quas hic ut diversas ponit, eiusdem tantum linguae dialecti erant variae: qua de re consule, si lubet, Grotii not. No. 1, ad lib. I, cap. 15, de verit. relig. Christ. &, qui eam rem fuse prosecutus est, Bochart. de lingua Phoenicia & Punica lib. II, Geogr. Sacra. SOLAN.

ead. l. 9. Προφκοδομημένην) Ceteri Codd. προφκονουμημένην.

BOURD. In ed. *Fl.* ut edi curavimus, προφκονομ. In P. & Cod. B. mendose προφκονομην. In rel. προφκοδομημένην. SOLAN.

ead. l. 10. Πηγὴν) De oraculi fonte metaphorice intelligendum: patet enim, non fuisse verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. Arrian. in Epiēt. p. 239 C. Apollo πηγὴ τῆς ἀληθείας dicitur. SOLAN.

ead. l. 12. Τύχη ἀγαθῇ) Flor. τύχη τῇ ἀγαθῇ. BOURD. Non temerario consilio illud τῇ inseruimus: nam & sic infra c. 38 huius Dialogi. Etsi & alibi omittitur, ut in Vit. auct. cap. 2 fin. & cap. 19 pr. Item Catapl. c. 7. Ac Deor. Dial. X, & Timone &c. REITZ.

ead. l. 16. Πώματος) P. & ed. I. στόματος, quod minime spernendum. SOLAN.

Pag. 78. l. 12. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δῖ', οὐδ' ἐκ κορώνης) Miror versiones virorum insignium. Ipse Erasmus, non ex Coronide per Iovem, id est, cornicula, (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice: quae sic contraxit Benedictus, non ex Coronide per Iovem, hoc est, non ex cornice. At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit, quam Corone? Certe non. Coronis enim Larissaea apud Ovidium, Phlegyaë filia apud alios, mater Aesculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicaë telluris apud Ovidium ab Neptuno stuprata, nisi intervenisset per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc postremam simpliciter de ave cornice accipere possumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad praecedens, & per significationem & appellationem volucris ad sequens. Neque vero probari potest id, quod scripsit in Gallica versione Sponius, *tenant en sa main Esculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois*, & quod addit in margine, *C'est qu'il étoit fils de Coronis, qui signifie Corneille*. Neque mox satis bene οἰκίστην reddidit aediculas, cum exigatur numerus singularis. GRON. Optime verterat Erasmus: quamquam aliter viro clarissimo visum. Optime etiam Sponius. Ludit scilicet in ambiguo vocum: quia Coronis mater Aesculapii erat; v. c. 38, Ovid. Met. II, 569, & Apollod. III; quod nomen fere idem est cum κορώνη, quod cornicem designat. Non, inquit, iam Coronidis filius, aut cornicis, sed anseris, quia nempe ex ovo anserino exclusus. SOLAN.

ead. l. 13. Γεγεννημένον) Sic putavi rescribendum pro vulgato γεγεννημένον; nam est α γεννάω sic enim recte mox c. 18 scribitur: sic recte erat Abdic. c. 9 bis, adde c. 10 eiusd. Abdic. & 18, v. 46. Sic plus quam sexcenties recte apud LXX,

& in Novo Foedere. Sed tam saepe in hoc verbo *ν* alterum int compluribus edd. omissum est, ut iam earum consensum nihili faciendum existimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὁρχ. 56 γεγενημ. rursus est, item cap. 23 huius Dial. a γένομαι. Et interdum nihil interest, utrum inde *factum*, *ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, & in eiusmodi casibus edd. priscas sequar; ubi vero significatione τοῦ *gigno* distincte opus est, ibi *νν* duplicabo, quoties ad id animum advertero. REITZ.

ead. l. 15. Ἡμέρας) Nesciebam, quid Gesnerum impulerit, quod ἡμέρας pro accus. plur. acceperit, cum pro solita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, structura, sit genitivus singularis, ut supra Tyrann. c. 1, δύο τυράννους ἀποκτείνας μιάς ἡμέρας, ut 1 Ver. Hist. c. 10. Et Tox. c. 52, & alibi non semel. Servari ergo potuisse putabam priscam versionem, quae *interdiu* habebat; etsi noram, & accusativo casu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut Long. Past. 2, p. 43, συνέρχονται τὸ ἑωθινόν. Iterum pag. 46 ed. Iungerm. Tertium L. IV, p. 106 f. ed. Moll. ἀπάγων (αἶγας) τὸ δειλινόν. Quare ambiguum alicui videri possit, sitne ἡμέρας plur. an sing. Postea vero didici, Gesn. τινὰς intellectum vellet, ut in Evang. Marc. 2, 1, δι' ἡμερῶν. REITZ.

Pag. 79. l. 2. τοὺς ἐγκεφ.) Mira phrasis. Sic tamen omnes libri. Quid vero Marcil. voluerit, haud facile est conicere; nisi forsitan pro eius ἐξηρημένων legendum sit, ἐξηρημένων, eo nempe sensu, quo vertunt—*cor esset exemtum*. V. autem Δραπ. c. 14, & Φιλοπ. c. 26. Adde & Pluk. 1482, 2, si forte quid lucis hinc affulgeat. SOLAN.

ibid. καὶ τὰς καρδίας προεξηρημένων) Προεξηρημένων. Itaque sequitur πρόβατα, p. seq. (immo statim vers. seq.) MARCIL.

ead. l. 12. Ἐκείνου) τοῦ δράκοντος. GUYET.

Pag. 80. l. 5. καὶ ταῦτα, ἀνθρώπ.) Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἀνθρώπου. καὶ ταῦτα καὶ θιβασσόν, absurde prorsus. SOLAN.

ead. l. 8. τὸ ἀντίθυρον) Συμπ. c. 8, ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; sed MS. Οπ. & illic τὸ habet. V. etiam Oik. cap. 26, ubi femineo genere occurrit. SOLAN. Utitur & Homer. Odyss. Π, 159, Στὴ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσσεὺς φανείσα. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Πονηρός) Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος miser, & πονηρός malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. supra de Merc. cond. ad cap. 23. Etsi credo, posteriorem diem hanc distinctionem invenis-

se, cum in origine unum & idem fuerit; utrumque enim est *αἰώνος* & *αἰώνομαι*. Praestat tamen discrimen bona cum ratione introductum observare. REITZ.

Pag. 81. l. 8. *Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα*) Deleverat Solanus *ταῦτα* & *καὶ*, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abesse credo: verum quia facilius est omissio, quam eiusmodi additio, & locutio non infrequens est, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rursus infra c. 38, *ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προσημῶνάντο*, & alibi non semel. Sic & *τοσαῦτα* & *τοιαῦτα* coniungi amant. Long. Paft. L. 2, p. 63, *τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παρόντες*. REITZ.

ead. l. 9. *Τὰ τοιαῦτα*) *Fl.* ed. & P. Codex; cum nulla diverfitas in collatore sit notata. In reliquis *ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα*, minus concinne. SOLAN.

Pag. 82. l. 1. *Εἰκόνες*) Infra ad cap. 58 videbimus, nummos etiam cufos cum imagine & nomine istius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam Goltzius in nomine erraverit, cum *ΓΛΥΚΩΝ* legi prodit. Sed haec postea, nondum enim nunc Romam usque fama eius pervenerat. SOLAN.

ead. l. 3. *Γλύκων*) Cognomen hoc: Aesculapium enim haberi eum volebat Alexander, ut ex prophetia patet, quam supra c. 10 legimus, & ex oraculo, quo sese hoc nomine indigitari iubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illustrantem adi Spanhem. 213 & 721. SOLAN.

ead. l. 6. *Φάος ἀνθρώποις*) Sic Graecos vocare hominem, qui ingens emolumentum, magnam salutem affert hominibus, monet L. Bos ad Ev. Ioan. I, 4, ubi legas: *καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων*, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex Hom. II. Π, 39, & Aristoph. Pl. 69 confirmat. REITZ.

ead. l. 8. *Ἀμφιλόχου*) In omnibus libris legitur *Ἀντιλόχου*. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis unquam fando audivit? Amphilochum vero & Noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroë illo narrantur, omnia de *Amphiloch* praedicari eadem videas in *Ἑκκλ.* c. 12, oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub finem *Φιλοφ.* c. 38, in *Dial. Mort. III*, & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi huius Amphilochi meminerunt & alii, *Plut.* 999, 2, & 771; *Xiphil.* in *Commod.* p. m. 290, *ἐστὶν ἐν Μαλλῶ* (sic enim emendandus ex Nostro aliisque *Xiphil.* pro vitioso *Μαλλῶ*) *πόλει τῆς Κιλικίας Ἀμφιλόχου χρηστήριον καὶ χρᾶ δι' ὀνειράτων*. Unde patet, eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae

Luciani hac in parte confirmat. Clem. Alex. etiam προτρ. p. 9, 1. — Haecenus de oraculo Mallensi: de alio eiusdem oraculo supra etiam dixi ad Dial. Mort. III; nunc de ipso *Amphilochus* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, nepos, non filius, innui viderur. Ἐναγούς ἀνθρώπου καὶ μητραλοίου υἱὸς ὢν, Ἑκκλ. c. 12; & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud Apollod. p. 83 A. B. Sed de ea quaestione vide, quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit Orig. c. Cels. p. 131, 2, eumque in ea regione oraculum habuisse: quod ut confirmare non possumus, ita nec reiicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & ap. Plut. 771, iis, quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiam si Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem diserte *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV, p. m. 464 B. *Amphilochus* aliud oraculum fuisse in Aetolia ait I. Caes. Bulengerus; cuius meminisse ait Aristidem Or. in Bactrum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem I. Caes. Bulengerus tradit ex Euseb. III, Vitae Const. c. XCIX. AG. VII, 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae sortes redditae, nulla futura praedicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. Arist. Πλ. Idem c. LIV meminit alterius oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in Heinssii ad Ovid. notas, in quibus ad Rem. am. 455 video, virum cl. eodem, quo ego feci, modo hic Lucianum emendasse. SOLAN. *Antilochus* nescio quomodo locum hic occupaverit *Amphilochi*, cuius oraculi & Noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. GESN.

ead. l. 9. Τὸ ἐνδύσιμον λαβεῖν) Τὸ ἐνδύσιμον λαβεῖν e musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundum esse; vid. Pollux I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in Iulian. Ep. 41, p. 421 Lips. Ἐπεὶ δ' αὐτὸς ἡμῖν τοῦ μέλους τὸ ἐνδύσιμον μνηστέυεις κ. τ. λ. quem locum interpretatur Budaeus, & totum hoc ἐνδύσιμον copiose illustrat. GESN.

ead. l. 11. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας) Sic supra Abdic. c. 1 f. SOLAN. Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπῆλλαξε) En duo participia

iuncta sine copula: quod non ita frequens Nostro, tamen recte se habet. V. Evang. Luc. V, 25 & 28. Alciph. I, Epist. 4, pag. 20. REITZ.

ead. l. 14. Δύ' ὀβολούς) Cf. iterum infr. Ἑκκλ. c. 12. SOLAN. Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22 & 54. REITZ.

ibid. Ἐκείθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὥς μαντεύσεται ὁ Θεός, ῥητὴν τινα πραειπῶν) Mf. ῥητὴν τινα ἡμέραν ἀνευ τοῦ προειπῶν forte ῥητὴν τινα ἡμέραν ἀνέστη προειπῶν, definitam diem surrexit praedicendo. Surrexit praedicens certam diem, qua Glycon fit oracula editurus. Vide autem de hoc Glycone, Abonoteichitarum ficto oraculo, Ez. Spanh. Diff. III de Uf. ant. numif. GRAEV.

ead. l. 16. Ῥητὴν τινα) Scil. ἡμέραν. GUYET. Quia Solanus sic iussit, & tribus testibus nititur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in similibus locutionibus; vid. L. Bos p. 59. Verum post ῥητὴν omitti, uno hoc Luciani testimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etsi omitti posse non nego. REITZ.

ead. l. 17. Ἡμέραν) Sic G. P: & ed. I. nisi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis Graev. quod attinet, ab imperitis librariis descriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἀνευ τοῦ προειπῶν, i. e. sine verbo προειπῶν. Ita etiam stare posse sententiam, nemo, credo, negabit: immo, ut quod sentio dicam, venustior sensus absque προειπῶν, & magis Atticus videtur. Ceterum pro vulgato μαντεύσεται ed. I. habet μαντεύεται. SOLAN.

ibid. Ἐκέλευσε) Tacit. An. II, 54. Colophone sacerdos numerum modo consultantium & nomina audit. SOLAN.

Pag. 83. l. 1. Ὁ μάλιστα) Sic Mf. Reg. 3011. In impress. aberat ὁ.

ead. l. 6. Ὡς) Ut Graeco textui ὥς, ita & Latino τὸ quasi inferui, quod Gefn. haud aegre feret. REITZ.

ead. l. 7. Σεσημασμένον) Eodem modo oracula sua reddebat Iuppiter Heliopoli; vid. Macrob. I, 23. Sic fiebat etiam Mali. Vid. Φιλοφ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπογεγραμμένην) Ab iis, qui obiter Lucianum perlegerunt, ἐπιγεγραμμένην magis probabitur, quam ὑπογεγραμμένην. Quin hoc & sequens tantum caput conferentes dicent, ὑπογεγρ. falsum esse: clausi enim & obsignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo solum consistebat, quod oraculum intelligere posset contenta, non laxatis vinculis ac signis, libroque non

aperto. Ad hanc fraudem tegendam responsa debebant exterius inscribi, non intra librum ipsi quaestioni subscribi; alioqui enim fraus nimis crassa etiam suspecta fuisset multitudini. Et Lucianus artificium clam resignandi libellos detegens, discrete prodit, pseudopropheta ea, quae quisque sciscitabat, sic legisse, inspexisse, non addens ibi quoque subiecisse responsum, quod non omisisset, si verum foret. Immo & deinde cap. 21, exponens artem signa tollendi, rursus ait, impossibile signo sublato *libellum legisse*, ac statim denuo clausisse. Ubi rursus narratur, *lectum tantum libellum*, de *subscriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, sed postea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed ὑπογεγ. tamen verum est; nec significat adeo locum, ubi scriptum sit responsum, sed relationem ad quaestionem propositam. Et sic rursus est hac Diff. c. 49 & 53. Sic ὑπὸ in compositis solet responsum significare, ut in ὑπολαβεῖν, aliisque, ut apud Aesop. Fab. 69, καὶ ἢ ὅς ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio ὑποτυχούσα, occurrens: quod ad nostrum tamen scopum idem est. Sed Fab. 88, ὑπολαβὼν δὲ ὁ πῖθικος, & alibi. Sic *suscipere* pro *respondere*, Virg. VI, 723. REITZ.

ead. l. 9. Πρὸς ἔπος) Hic significat *pro re nata*, vel *ad rem appositae*: quod quidem notum. Nam etsi *carmine* respondere solitus sit, & locutio οὐδὲν πρὸς ἔπος, *nihil ad rem*, quoque idem sit, quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἔπος γράφειν significare *carmine conscribere*, non video. REITZ.

ead. l. 12. Κορύζης μεστοῖς τὴν ρίνα) Saepe utitur hac phrasi, ut Mort. Dial. VI &c. SOLAN.

ead. l. 13. Πάνυ) P. & ed. I. SOLAN.

Pag. 84. l. 6. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη) Adscripserat la Croze: vid. nott. Zacagnii in Disputat. Archelai pag. 27. Sed non satis indicans, ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non possum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. REITZ.

ead. l. 12. Ἐκ πίττης Βρυττίας) Saltem debuerant editores facere Βρυτίας, ut in versione exhibuit quoque Erasmus. Sed ex illa ipsa literae ταν duplicatione odoror, dubium nullum esse posse, quin Lucianus scripserit Βρυτίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios usus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ Bocharto in Chanaan cap. 33. Insulse ad oram libri sui retulit Sponius *poix Berittienne*. GRON. Auctor, exponens, quid sit collyrium, σκευαστὴν δὲ τοῦτ' ἔστιν, inquit, ἐκ πίττης Βρυττίας καὶ ἀσ-

φαλτοῦ. Sagacissime vidit Gronovius pag. 1034, (ed. Graev.) legendum ἐκ πίττης βρυττίας plane enim ita editio Flor. IENS. (βρυττίας legendum cum Dioscor. vel βρηττίας v. Strabon. Vorst.) Secuti sumus scripturam ed. Fl. qua confirmatur emendatio Gronovii & aliorum. In reliquis βρυττίας legitur. V. Leop. IV, II. Plut. vit. 997 f. Goltz. in nummis M. Graeciae tab. 24 βρηττίοι. Et AG. VII, 414, & IV. SOLAN.

ead. l. 13. λίθου τοῦ διαφανούς) Suidae φεγγῖται λίθοι. Hic lapis inter deperdita numerandus, si talis fuerit, qualis ab Aristoph. Scholiasta describitur in Nub. II, Sc. 1. Sed hallucinatur ibi Scholiastes, & ex ipso Arist. fatis patere videtur, *crystallum* fuisse, ita conformatum & expolitum, ut soli obiectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris nostris convexis curiositatis fere gratia praestamus. Suidae & Scholiastae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in ed. Suidae, quam parat contubernalis meus vir erud. Lud. Kusterus, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen, quae de lapide Bononiensi habet in sua Chimia Lemery. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic est λίθος διαφανής; Crystallumne, an silex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: sed de eo iudicium sit penes viros illos strenuos, qui naturae arcanis impigre scrutandis operam optime collocant. V. Leop. (de lapide speculari videndus Aegineta.) SOLAN. Apud Aristophanem vitrum vel crystallum intelligi, alia occasione diximus, & ex ipso inspecto fatis patebit unicuique; nam additur τὸν ὕαλον λέγεις; At quis lapis hic intelligatur, parum refert: nam quovis lapide possis ad id uti, modo fatis duro, & in pulverem tenuissimum redacto, ut calefactus non dehiscat. In simulandis enim antiquis nummis, vel signo faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, *Venetiaanschen Tripel* vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. REITZ.

Pag. 85. l. 4. Τῖτάνου) Attice hoc dictum. SOLAN.

ead. l. 11. Κατὰ Μάγῳν) Celsi libri contra magos. GUYET. Perit hoc praestantissimum Celsi opus, quo praestigiatorum arcana patebant. Meminit huius & Origines c. Cels. pag. 53. Cuius verba ad initium huius libri exhibuimus. Meminit in praefatione etiam Diog. Laërt. librorum de magia & magis ab Aristotele & Hermippo scriptorum. Suidas etiam Antistheni librum, cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; sed de hoc Celsi opere tacent. SOLAN. Guyeti observatio tangit pristinam versionem, quae de *magorum artibus* habebat; quod versio Gesneri

iam sponte correxit. REITZ. In marg. MSti Reg. 2954 ad v. κατὰ Μάγων hoc legitur Scholion: Οὗτος ἴσως ὁ Κέλσος, καὶ οὐτὰ Ὀριγενεὺς συγγραμματα.

ead. l. 14. Ἐχρησεν οὖν, καὶ ἐβεσπίζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἶδος τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων) Vertunt: reddent igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius. Ultima verba non respondent Graecis, in quibus pro τὸ εἶδος Mf. τὸ εἰκαστικόν, sagacitatem verosimilia dicendi iungens sollertiae ingenii. Εἰκαστικαὶ τέχναι Platonī in Sophista sunt artes, quae imitantur verum, & magna verisimilitudine exprimunt. Erat ingenio praeditus sagaci Alexander in divinanda & deprehendenda verisimilitudine, quae facultas aliis ingenii donibus accesserat, apta inprimis ad minimum illum decenter agendum. GRAEV. Ἐχρησεν) P. In reliquis ἔχρησεν. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκαστικόν) G. P. L. Reliqui τὸ εἶδος. SOLAN.

ead. l. 16. Λοξὰ καὶ ἀμφίβολα) Vid. Orig. contra Celsum p. 53 ed. Cantabrig. LA CROZE.

Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμων) Addiderat Solanus legendum ἠνδοκίμων. Sed in hac diphthongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad 1 Ver. Hist. cap. 13 ad verbum τετάχματο. Adde Iungerm. ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, εὐχόμενν aequè dici atque νυχόμενν. (Immo frequentius) & sic εὐχοντο Homer. Iliad. Γ. 296, & ubivis, ubi augmentum propter versum non potest dici abieci. Idem ex Hesych. & Pind. allatum vid. ap. Maistair. de Dialect. pag. 276 B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etsi dixeris ἠνν magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in Nostro observavi. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ λίπους) Ait, illud oraculum varia medicamenta praescripisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cypmides, id vero remedium fuisse contra lassitudinem ἐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένον. Fatue interpretes, ex adipē suillā confectum, cum sit ex adipē ursina. Ἄρκτος ursus, ἀρκτεῖος, ursinus. Sed in Mf. legitur αἰγείου caprina adipē: quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus profunt, ut ex Plinii lib. XXVIII, aliisque medicis constat. Nec ἄκοσα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significantur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhosos, aliosque adhibentur, ut multis docet Galenus de medic. per genera lib. VII, c. 11, ut

& Paulus Aegineta lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi *κυτιδα*, hoc est *ἄκοπον*, oraculum seu impostor iussit adhibere *πρὸς ὀδύνην πλευροῦ*, *ad dolorem laterum*. GRAEV. Benediculus *adipe suillo*. Certe accuratior Erasmus *ursino adipi*: etsi enim dicebatur *ἄρκτος*, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omisso literae *ταυ*, ipse Lucianus in *Demonacte* ostendit, a quo ait *Κυνικὸν ἐν ἄρκτου δόρατι φιλοσοφούντα, οὐκ Ὀνύρατον, ὥσπερ ὀνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον* appellandum. In *Amoribus*, placuit Luciano variare; quippe cum dixisset, *λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσιν, ἀλλὰ ταυρὸς ἀγελάρχης βοῦσιν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὲς ὅλην τὴν ποιμνὴν ἄρρενος πληροῖ σπέρματος. τί δὲ, οὐ συῶν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι*, in sequentibus reddit, *οὐκ ἐρῶσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες*. GRON.

ibid. Αἰγείου) Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & Solanus vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum *ἀρκίον*, quod idem est atque *ἀρκτείου*, sanum sensum exhibet, eligat id, qui voluerit, quique ursinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat: quo considerato & ego vulgatam praeferrem. REITZ.

ead. l. 8. Ἔσται πάντα) His Luciani verbis utitur I. Elfner. ad probandam phrasin Ev. Marc. XI, 24, ubi *καὶ ἔσται ὑμῖν veritas, & dabitur vobis, impetrabitis*. Recte quidem: verum non omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *evenient, fient*, veluti & infra *Icarom. cap. 22 pr. ἔσται πάντα, ἣν δ' ἐγὼ, fiant omnia*, (scil. quae iussisti) *dicebam ego*. Nec tamen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accesserit, ut in illo *Polyb. I, cap. 45, τὰς κατὰ κοινὸν ἐσομένας χάριτας αὐτοῖς*, quod idem Elfner. *ibid.* affert. REITZ.

ead. l. 9. Ἐγὼ) Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit, *si Alexander vates meus me rogabit*. REITZ.

ead. l. 11. Δραχμή) In reliquis Amphilocho fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio, quae summa rei erat, antecellere sese voluit homo callidissimus. Drachmam ergo duobus Amphilocho obolis addidit, additamentum ipsa priore summa maius. SOLAN.

ibid. Δύ' ὀβολὸν) Vid. supra c. 19, *δύ' ὀβολοὺς* plurali numero dicit; sed ut posteriores Graeci duali rarius usi sunt, ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiscue

sunt usi. Sic Noster Somn. § 6, *δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῦν χερσῶν*. Ubi post *δύο* pluralem habet, ut millies alibi, *manus* vero in duali collocat, quod quidem usitatus in membris, quae natura bina sunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rursum ait τὸ *δεῖν ἀμφοτέρω*, at contra paulo supra, *δύο ὀφθαλμούς*. Sic Homer. dualem & pluralem coniungit admodum frequenter, ut Iliad. I, 197, *Χαίρετον ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον &c.* Exempla ex Luciano antiquioribus similia plena manu congeffit frater optimus G. O. Reitzius in Belg. Graeciss. p. 50—52. Addo, quod rarius, si verum est, dualem pro plurali in Homer. Iliad. I, γ. 182, ab Scholiaste notatum in edit. Hervag. pag. 161. "Εἶποι ait, *δὲ λέγουσι συμπεπρεσβεύεσθαι καὶ Φοῖνικα. καὶ οὐδὲ εἶναι τεκμήριον τὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀριθμὸν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλείονων αὐτὸν τετάχθαι ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ νῦν τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ ἄσسون ἰόντε, καὶ ὥς ἐπὶ, τὸ Κούρω κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα*. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc *ἰόντ'*, quod est ex Il. A, 567, pro duali accipiunt, cum sit pro dativo *ἰόντι* positum, recte pluribus demonstrat S. Clarke ad eum versum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falsam esse Scholiastae observationem, de qua Clarkius tacet; etsi rursus ei assentior, versum illum Il. I, 182, *τὸ δὲ βᾶτν*, ad Aiacem & Ulyssē solos referenti cum Schol. Victorian. Nam exemplum illud Scholiastae, quod ex Odyss. Θ, 48, est petiit, ubi *Κούρω δὲ κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα βῆτν*, iuvenes vero electi duo & quinquaginta *ibant*, manifestum dualem nominis & verbi habet, numero 52 virorum adiunctum: ita tamen adiunctum, ut divelli, & ad numerum *duo* sine *πεντήκοντα* spectatum, trahi queat: quasi bimembris esset oratio, *illi duo ibant, & quinquaginta*, intellecto altero plurali, *ibant*. Veluti Latinis non infrequens, *illi multa, tu nihil dicebas*, ubi pluralis *dicebant* omittitur: etsi discretio ibi maior, tamen ad illustrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari posse arbitror, ut perinde sit: nam omnis quidem dualis est pluralis, at non inverse. Si cui autem certius constet, dualem nihil aliud esse, quam antiquam dialektum Atticam, seu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis existimat; velim apertiora testimonia producantur: nam & illud Homeri Il. Δ, 452, — *Χεῖμαρροι ποταμοὶ, κατ' ὄρεσσι ῥέοντες* — *συμβάλλετον*, de duobus fluviis recte intelligitur. REITZ.

ead. l. 12. Οἰνῶς) Οἰνηΐς. GUYET. Quaestum, quem A:

Alexander impostor reddendis oraculis fecit, exponens Noster, ait, Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἐκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύο ὀβολοί. μὴ μικρὸν οἰηθεῖς, ὃ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν πῶρον τοῦτον· *constitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum istud censeas, mi sodalis, pretium, neque quaestum hunc fuisse exiguum &c.* quem alium haec verba sensum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰηθῆς. IENS. Οἰηθῆς L. In reliquis prave οἰηθεῖς. SOLAN. *ead. l. 14.* Ἀνὰ) L. ἄμα, quod ut non spernendum, ita minus elegans existimo. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Ἀναήφορες) Servari poterat vulgata ἀναφέροντες. V. Suid. in ἀνέφερον· sed si Codicum copia suppleretur, non dubito, quin ἀναήφορες scriptum sit in optimis; ut Ἐνν. c. 7, Ἑρμ. cap. 84, qui posterior locus huic per omnia similis. Adde Ὀρχ. cap. 84. SOLAN. Ἀναφέρωντες) Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀναήφορες aptissimum foret, quod Solanus in textum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter Suid. etiam me monet locus Long. Past. III, p. 124, εἴτα ἀνενέγκων ἐθάρρει, dein se colligens animum recipiebat. Recte enim & ebrii ad se redire dicuntur, postquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur absentes, ut est in proverbio, absentem laedit, qui cum ebrio litigat. Ideoque vulgatam studiose potius conservandam, quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. REITZ.

ead. l. 5. Χριστιανῶν) Notandus probe hic locus, non ideo tantum, quod, crevisse iam numerum Christianorum in his oris, hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter; ne sibi aliisve imponi per praestigiatores paterentur: quod ideo observandum inprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Μολυβδαίνας) In omnibus legitur μολυβδαίνας· quod ferri cum non possit, mutandum censuimus. SOLAN. Ut hic μολυβδαίνας, ita etiam infra in Lexiph. cap. 5 eod. modo edd. habent. Μολυβδαίνας legendum notarat Solanus, sine auctoritate; utitur quippe Homer. II. Ω, 80, Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. Quod Scholiaf. interpretatur μολυβδίνῃ, ὀρμιᾷ. At substantive ponitur apud Homerum. Revera tamen adiectivum esse, patet ex aliis significationibus, ut cum pro plumbeis vasis sive ollis usurpatur, quod ex Athen. docet Stephanus. Et an non adiective usurpat Noster infra l. c.?

Quidquid sit, etsi *μολυβδίνας* hic usitatus esset, ego nihil mutare ausim. REITZ. *Μολυβδίνας* Mf. Reg. 3011.

Pag. 89. l. 1. Καὶ μόνω τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότες) Petronius: *Ipse pater veri, doctus Epicurus in hortis*. Plura testimonia congesti ad Laërtii Epicurum. MENAG.

ead. l. 4. Ἀτεγκτος) Sic rursus infra utitur Dial. Meretr. XII. SOLAN.

ead. l. 8. Τοὺς περὶ Λέπιδον) Non debuit verti, eos, qui cum Lepido erant, sed ut mutavimus, Lepidum ipsum. Nota est phrasis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magistratus, an philosophus? aut privatus, sed doctus tamen? De eodem cap. 43. SOLAN.

ead. l. 16. Μάλβακα) A malva Latino *μάλβα*, *μαλβακίς*, *μάλβαξ*. MENAG. Ne quis temere damnet versiculum Latinum, quem, licet absurdum, sic satis putamus ob id ipsum respondere Graeco, qui nempe ab ipso auctore ut ridiculus & nullius sensus proponitur. *Μάλβαξ* forte est ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. *Χοίρεια* intellige *κρέα*, ut *σκυλάκεια* & id genus alia: *κυμινεύειν* fictum verbum, cui respondet *cuminare*, h. e. cumino adspargere vel condire: *σίπυδρον* fictum puto ex *σιπύη*, quae arcam aut vas quodcunque farinae asservandae notat apud Aristophanem. Licuit oraculo in *κυμίνειν* alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipsius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & iam affuere, plura id genus oracula, in quibus, si fidem interpretis praestare debemus, non, quid recta ratio postulet, vel poësis, videndum est, sed quid Graecis respondeat. Itaque posuimus interdum versiculos multum deteriores his, quos dederat Erasmus, sed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. GESN. Menagii notam plane iisdem verbis in F. Guyeti Mss. invenio. REITZ.

Pag. 90. l. 4. Μειζόνως) Confer supra c. 8 f. SOLAN.

ead. l. 7. Γεράνων) Simili artificio callidus Anglus, quem ipsi vidimus, Thomas Irsonus, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipse narrabat, tota Caroli II aula, & rex ipse viso obstupuit. Immurmurabat spectantium aliquis ori istius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacunque libitum erat lingua; quo facto mox responsum eadem lingua & ad rem accommodatissimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat iam per totam urbem monstri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium, quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum

caput consulendum fuerit; (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) cum subito adolescens ex nobilium famulatio, qui tum spectabant, in proxime adiacens cubiculum irrepens hominem os tubo admoventem. & clamantem conspicit; neque ullis muneribus & promissis deterreri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & paruit, sacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem, capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaestionibus, dictasse, & revera inspirasse. Rem totam Irfonus ipse ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. SOLAN.

ibid. Ἀρτηρίας) Intellige *asperas arterias*, i. e. guttura, fistulas cartilaginofas respirationi inservientes. Sic enim usitata vox Medicis. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρίαν. REITZ.

ead. l. 8. Διείρας) Conf. infra Toxar. c. 33. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁ γοῦν Σευηριανὸς δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου) Num de Severiano intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius caesus fuit, de quo Dio in Hadriano? non puto. Nam sub Traiano floruit, ante eius impostoris tempora, & hic paulo post Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferioribus: ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἡλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλλε, καὶ ἀπῆλλαξεν αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κατακοπεῖς. Nam hae voces, ἀπῆλλαξεν, κατακοπεῖς, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de eius clade & morte: hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid mussitavit de ea Capitolinus in Vero, & Dio in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quae suppressit Xiphilinus, & de hac expeditione intelligenda sunt haec Capitolini verba de Vero imperatore: *nam cum interfecto legato, caesis legionibus, Syrii defectionem cogitantibus, oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter symphonias & cantica navigabat — duces autem consecerunt Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassius & Martius Verus [per] quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur Capitolinus, & nomen legati adiiciendum, qui fuit *Severianus Celta*, & nomen ducis Persarum *Othryades*, quod tamen Graecum sonat: & non dubito, aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Graecorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare. PALM. Haec

melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur *Severianus & Priscus*. LA CROZE.

ead. l. 14. Σενηριανῶ) Aliter scribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21 &c. Sed variationis ratio doctis satis nota: quia scilicet consonantem literam ignorant Graeci, saepe per Y expriment. Saepius per B: eandem non raro etiam per diphthongum ου. Eundem autem virum esse, cuius nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditissimus Palmerius affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inustam Xiphilino, quasi, quae apud Dionem legerat, data opera suppressisset: sic enim ipse sui vindex Xiphilinus in Antonino Pio, οὐ σώζεται δὲ οὐδὲ τοῦ μετὰ Ἀντονίνον ἀρχαῖος Μάρκου Βήρου τὰ πρῶτα τῶν ιστορουμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τοῦ Κομμόδου υἱόν, ὃν ὁ Μάρκος γάμβρον ἐποίησατο, ἐπραξεν οὗτος αὐτός, καὶ ὅσα οὗτος εἰς τὸν κατὰ Οὐλογοαῖσιν πόλεμον ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ πεμφθεὶς ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic descriptum voluimus, ne socordiae nostrae imputetur, si in multis, quae Luciani tempora spectant, & res in iis gestas, obscuri aliquid inveniatur. Nostrium enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc inprimis est, initio iam imperii M. Aurelii clarum fuisse Alexandrum, cuius oraculum tanta de re consuleretur. Paulo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisse oraculum, c. 30. SOLAN.

Pag. 91. l. 3. Ἀκτίβησσι) Consulendi hac de re curiosi nostrae aetatis nummorum scrutatores. Nec audiendi tamen, qui asserunt, divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique saltem obtinuisse, vel h. loc. solus evincet. SOLAN.

ead. l. 5. Στρατιᾷ) Antea in omnibus legebatur στρατεία, corrupte, nisi quod *l. στρατεῖα* habet. SOLAN.

ibid. Ὀθρυάδου) Idem est, qui in Συγγρ. c. 18, 19, 21 & 31, Osroës dicitur, quod a viro docto miror non esse animadversum. Neque enim tantum virum morata esset nominum diversitas, cum vel ii norint, qui historias Graecorum tantillum delibarent, saepe sic variis modis nomina barbara Graeco habitu vestiri, & ipse hoc ipso in loco observet. Osroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in proelio occidit, c. 21. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομνημάτων) Mirum videri possit, ausum esse Alexandrum oracula sua in commentarios referre: sed & hoc dignitatem non exiguam, ab huiusmodi artifice dextro & subdole administratum, oraculo conciliabat; qui, si quid contra

quam in responso ambiguo praedictum fuerat, cecidisse animadverteret, delebat illico, & perspicuum iam, utpote re gesta, contrarium priori supponebat. SOLAN.

ead. l. 10. Τόξον) Verus itaque hic demum Severiani exitus. Si non meministi, cum de Conscr. Hist. librum legeres, perlege quaeſo iterum, ut, quibus mendaciis illam potissimum historiae partem adulteraverint stulti & inficeti homines, videas. Θηλυχίτων autem quod attinet, Parthorum vestes innuit, Medicis & Persicis similes, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. Phil. & Alex. seu N. Δ. XIV. SOLAN.

Pag. 92. l. 3. Κλάρω, καὶ Διδ.) De Clario satis notum, Apollinis ipsius oraculum fuisse; unde & patrem vocat Aesculapius Glyco. V. tamen, si lubet, in Δικ. c. 1, & Orig. c. Celf. VIII, p. 333. Eiusdem Apollinis & oraculum sequens, Didymaeum scilicet. V. Ἀστρ. c. 23, & Δικ. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipse, in oraculo, quod paulo post sequitur, Βραγχιδῶν ἀδύτοις πελάγῳ &c. sed occurrat difficultas. Si enim Suidam adeas, in v. Βραγχιδαί, videbis, Branchidas, prodito Xerxi Apollinis templo, recepisse in Asiam sub eius ditione victuros; deinde post aliquot secula ab Alexandro Magno ob veterem maiorum perfidiam excisos. V. & Curtium VII, 5. Qui si ergo, inquires, ut hic Branchidae memorentur? In promptu responsum est: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum resuscitarent, & in sedes vacuas venirent, qui antiquo nomine Branchidae hic dicuntur. Sed Strabonem adi, qui l. XIV, p. 634, a Milesiis denuo conditam reſloruisse ait. Vid. & XI, p. 518. Vid. etiam Orig. c. Celf. p. 55, 1. De eo sic Olearius. V. Ol. ad Philostr. p. 140. Notum illud oraculum Mileſium; oraculum olim Branchidarum appellatum, postea Didymaei Apollinis, ut Plinius habet c. 29. Τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν dicitur Straboni l. XI, p. 518, & μαντεῖον Διδυμείως τοῦ ἐν Βραγχιδαίς, l. XIV, p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam iungit Lucianus in Pseudom. & Iamblich. de myster. III, 13, ut & Porphyrius apud eundem, qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua haurientem vaporem futura canere dicit προφήτιδα. Qui locus praeteritus Bulengero &c. usque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud consultum fuisse Sozomenus meminit; atque haec ea aetate sola erant clara oracula: obticuerat enim ferme Delphicus Apollo. V. c. 43, & Plut. 988 B. SOLAN.

ibid. Μαλλῶ) Ibi oraculum erat Amphilochi, temporibus il-

lis clarum, ut hinc & ex loco Xiph. supra ad c. 19 allegato patet. Paus. in Att. 33, ἀφειδέστατον τῶν ἐμοῦ vocat. Agnoscit hoc oraculum Bulengerus p. 46. AG. VII. Sed idem aliud eiusdem Amphilocho oraculum ponit in Mallo Ciliciae; non satis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi Paus. debeat, quem ibi laudat. SOLAN.

Pag. 93. l. 1. Ὁν πρῶτος καὶ κορυφαῖος) Dēmosthenes dixerit, ὦν μέσος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐστὶν οὗτος, ut ait in Or. adv. Aristogit. p. 829 D. REITZ.

ead. l. 2. Ῥουτιλιανὸς) Dicit, Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed superstitiosum. Ῥουτιλλιανὸς ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. *Rutilianus vir alias quidem honestus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis*: sic interpretes. Sed Mf. ἐν πολλαῖς πράξεσι, in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis. GRAEV. Huius apud Historicos mentionem nullam invenio; nisi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in M. Aur. Antonino, *Rufus Basaeus* dicitur: sunt enim, quae, ut id credam, faciunt nonnulla. Quale est, quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores pervenisse; quod imperiti aequē & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen *Rufi Basaei* facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec ut ipse nolim ambitiose asserere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non sit, coniecturas proposuisse meas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος) Indignissima interpretatio utriusque interpretis, *compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis*. Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem sensum admittere possunt. Verte, & in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versutus, Eodem errore mox ἀφείς τὴν ἐγχεχειρισμένην τάξιν, uterque vertit *relicto exercitu, quem tenebat*, cum debuissent, loco, vel munere, vel statione. Eadem tamen aberratione & Sponius, *il faillit donc aquitter l'armée, qu'il commandoit*; cum priora dubie reddidisset, *qui s'étoit signalé en plusieurs occasions*. At clare phrasin suam exferit noster auctor in principio Macrobiorum, (c. 7) ὦν ἕνα ἡ εὐσεβεστάτη μεγάλου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελευτάτην ἀγαγούσα τάξιν &c. GRON.

ibid. Τάξεσι) Vertitur proeliis. Verte magistratibus. GUYET. Ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Pro τάξεσι MS. Graevii πράξεσι.

Sed τάξεις videtur proprium magis & conveniens, non ut cum interprete proelia, (nisi enim fallor, requireretur παρατάξεις) sed varias dignitates intelligam cum optimo meo Gronovio. Huic Graecae Lucianae phrasi conveniunt ista Livii XXXII, c. 7, *Per honorum gradus documentum sui dantes*. IENS. Vide Herodian. II initio. Secutus sum autem scripturam G. P. & L. In impressis enim τάξεις legitur. SOLAN. Πράξεις) Quia Solanus noster iam sic mutaverat ex tribus Codd. & quantum quoque sic habere cognovi, quatuor Mss. hoc dandum censui, ut illorum consensum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi potest. Πράξεις enim sic Herodiano dici, recte Solanus ait, cuius verba ex L. 2, c. 1, § 9, addam: Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκίμησας πράξεις. Sed & bellica & civilia negotia πράξεις vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque satis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum est cogitandum; tamen πράξεις hic recte se habent, & de negotiis publ. possunt accipi: nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod Ῥωμαϊκαῖς additur, quod urbanis rebus magis proprium. Ἐξετάζεσθαι autem pro εὐδοκίμεισθαι vid. Schol. Thucyd. II, c. 7. REITZ.

ead. l. 5. Εἰ μόνον) Vid. Clem. Alex. VII Stromat. pag. 302, v. 43. LA CROZE.

ibid. Ἀλημιμένον που λίθον) Vide Clem. Alex. VII Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ οὗτοι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὲ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνῶντες. Unde iam in proverbium abiisse constat. Meminit & Apuleius initio Florid. monente ad Theophr. Char. 295 Casaubono. Ipse Theophrastus, superstitiosi hominis hoc esse, ait p. 47 C. Tangit & alibi Noster; supra Ἐπισκ. c. 22, infra ἐκκλ. c. 12. SOLAN. Conferri meretur cum hac Rutiliani descriptione principium Floridorum Apuleii, ubi habemus inter alia lapidem unguine delibutum. Sed nimirum huc pertinet tota de Baeryliis observatio. GESN.

ead. l. 6. Ἀεὶ) Mf. Reg. 3011 οὐδὺς.

ead. l. 16. Γέροντα) Mortuus est Rutilianus aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante iam Commodο, & quidem septuagenarius. (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo Rutilianus, cum ad imperium accessere fratres M. Aurelius & L. Verus. Constat praeterea, in nummo Antonini Pii conspici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum senem fuisse Rutilianum, cum primum Romae innoruit Alexander; nisi ponas, senes post 40 exactum annum dici. Certe ita hoc in lo.

Lucian. Vol. V.

D d

co, rationibus rite subductis, usurpasse deprehenditur Lucianus, si nummo aliqua fides. SOLAN.

Pag. 94. l. 5. Καθ' αὐτοὺς) *De suis rebus futuris.* GUYET.

ibid. Ὁ δὲ) Intellige Ἀλέξανδρος. GUYET.

ead. l. 6. Ξενίαις — ἐργαζόμενος αὐτῷ) Refert auctor miram Alexandri impostoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipsum venirent, captandi artem dexterrimam. Ὁ δὲ, inquit, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, Ξενίαις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργαζόμενος αὐτῷ. Puto scripsisse Lucianum Ξενίος, ut infra c. 56, Ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic enim dona hospitalia dicuntur Ξένια vel ξείνια, quae Latinis *laudia*. Scripsi autem in posito loco αὐτῷ, quamquam vulgo αὐτῷ. (plus centies forte in hoc scriptore male se habet in hac vocula spiritus.) Interpres plane nullam hic τοῦ αὐτῷ habuit rationem. Nec mirum: in perversa enim, quam dat, versione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαι τινα αὐτῷ, est, *muneribus aliquem sibi conciliare*; & sic verti debuit. Vide omnino, studiose lector, politissimas Graevii Lectiones Hesiodicas, c. II, p. 9, ubi hunc τοῦ ἐργάζεσθαι pro *acquirere, parare*, usum eleganter, ut ibi omnia, illustrat; cui sententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere potest. Simili modo infra cap. 54, φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in Macrobiis, cap. 7, ἐργάσαι σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστον τε ἄμα, καὶ ὑγιεινότεον βίον, *paraveris tibi victus ratione longissimam iuxta & saluberrimam vitam*. Cum hoc Graecorum τοῦ ἐργάζεσθαι usu mire convenit ipsum verbum exercere, ita sumtum pro *conquirere, comparare*, abs Terentio; apud quem in Heautontimorumenon A. 1, S. 1, Menedemus ait, se vendidisse *Ancillas, servos, nisi eos, qui opere rustico Faciundo facile victum exercerent suum*. Lis quidem inter eruditos est de huius loci cum vera lectione, tum vero sensu; aliis hanc scripturam tueribus, aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exsercirent*, auctoritate potissimum Festi nitentibus. Sed profecto cum τὸ *exercerent* sit receptior lectio, & tam apprime cum prolato τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu conveniat, nihil videtur causae, quidni in ea acquiescamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τῷ ἐργάζεσθαι recte componit, ad stipulatorem afferens Turnebum, qui & ex Ambrosio geminum germanum locum notarit, ubi *exercere sumtum* eodem plane modo occurrat. Ceterum non possum facere, quin hic opportune elegantem Aeliani locum & ab interpretis hallucinatione vindicem, & ex ostenso hoc τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu exponam at-

que illustrem. IV nimirum ποικίλων, c. 3, loquitur ille de Polygnoto Thasio, & Dionysio Colophonio, pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραψε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τελείοις ἐργάζετο τὰ ἄλλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἄλλα est certamina subire, quemadmodum vulgatus reddidit interpretes; sed *praemia sibi comparare ex certaminibus*: quo sensu τὸ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & interpretis hic lapsus verbo notatur, videre est. Innuunt nimirum Aelianus, pictorem Polygnotum pictura expressisse rerum grandiorum formas, easque integras; cuius artis & operae praemia tulerit & pretia. Possumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τέλεια certasse, victoremque exstirisse; & adeo praemia, si qua fuissent proposita, reportasse. Etenim fuisse etiam inter pictores certamina, satis notum vel ex eo, quod de Parrhasio narrat Aelianus IX, c. 11. Non tamen id quidquam facit ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior usus vocis ἄλλον, *praemium*, non *certamen*, significantis, id facile pariat. Dudum namque est, quod eruditi (vide Graevii ad Luciani Soloecistam animadversiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἄλλον inter, & ὁ ἄλλος distinxisse; ita ut hoc significetur *certamen*, illo *certaminis praemium*. Est tamen, ubi contra τὸ ἄλλον pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in Anthol. I, c. 64, Epigrammate II, ostendit H. Stephanus, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita: Καὶρ' Ἰθάκῃ μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης. Huic addas licet ipsum Aelianum XIII Ποικιλ. 14, ubi in ceteris Homericorum carminum partibus consentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄεθλα: quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat Homerus II, Ψ. IENS. *Ξενίαις* L. Reliqui prave *Ξενίαις*. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ) Scribo *ἐργαζόμενος αὐτῷ*, i. e. *suis rebus favens; faisant cela pour son intérêt particulier*. GUYET. Si plures libri addicerent, non respuerem illud *ἑνὸς*, quod marg. *Ald. West.* habet; verum quia & Pelleri φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55 φίλους ἀπεργάζεσθαι, & alibi φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano infero, dum spes est, *ἐργάζεσθαι τινὶ αὐτῷ* pro *aliquem sibi conciliare*, aliis testimoniis probari posse. Quod autem lens. ait, Graevium probasse, id minus accurate huc applicavit. Nam Graev. ad Hesiod. probat tantum, *ἐργάζεσθαι* esse *labore ac-*

quirere, & βίον ἐργάζεσθαι significare *manibus visum quattere*, vel *parare*; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαι ἀνθρώπων quoque sic dici pro *aliquem sibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic est quaestio: quare Guyeti explicationi accedo, ut sit, *sibi ipsi operatur, suo commodo serviens*. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλὰ) P. solus. SOLAN.

Pag. 95. l. 1. Συνίσι) Forſan *synis*. GUYET. *Συνίσι δὲ οἷας*) Omnes libri, excepta Fl. ed. habent *synis* δὲ οἷας, quod quem sensum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide, an nos rectius. Ego certe rem acu tenigisse mihi videor. Quid enim coniectura Alexandro opus, qui omnes omnino tabellas, ut responsa sua componeret, resignabat? Luciani acumine dignius, ut ad Celsum, cui inscriptus hic liber est, orationem convertens, lectori, quid sub imperatore Philosopho rogaturi fuerint optimates, coniiciendum relinqueret, quam aut Alexandro tabellas, ut dixi, de more resignanti istud tribuere, aut ipsum periculosa, imperante filio, temeritate edisserere. Cassium, & alios res novas molientes menti eius, cum haec scriberet, obversatos esse existimo. (Oraculis nempe fretus Cassius. . . . V. Volcat. Cass. I & XIII. Nec deerant, qui sive pertaesi dominationis, sive Philosophum spernentes, aut gravitatis odio, aut honorum sub alio cupidi, in annos imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. M. Aurel. vitam 32, a Dacerio scriptam.) In Fl. est *synis*, quod ad nostram emendationem propius accedit. SOLAN. Hic est in parenthesi illa notae Solanianae, & aliquid deest, quod postea additurus fuisse videtur. Ego itaque sic exhibui, ut in eius nott. Mss. inveni. REITZ. Omnes, quantum scio, legunt *synis* δὲ οἷας εἰς — τὰς πίστει πυθάνεσθαι, & *synis* imperfecto tempore referunt ad ipsum Alexandrum, intelligebat: sed vel sic οἷας & τὰς πίστει non bene conveniunt. Mihi dubium non est, dedisse Lucianum *synis* δὲ οἷας — τὰς πίστει. Res nimis aperta. Ad conscientiam Celsi sui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaestiones proponere soleant potentes; nempe de vita imperatoris, de spe sua, de successu cogitatae rebellionis, e. i. g. a. quaestiones non magisteriales, sed capitales. Hoc ergo secutus sum in versione: & video idem visum eruditissimo Solano. GREN.

ead. l. 2. Πίστει πυθάνεσθαι) Huiusmodi repetitiones verbi cognati, ut μέμνημι μέμνημαι, δικάζειν δίκας, τέλημα τέλημα φιλῆσαι, Graecis aequae familiares esse ac Latinis, vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. 10. Et Nostrum Herod. c. 3,

λόγους ἔλεγον, & Scyth. c. 4, ἔρωτος δὲ ἐράσθης. Quom. Hist. c. 6, ἀρχὴν ἀρκτηόν. Item Long. Paft. L. 2, pag. 55 ed. Wech. τέρψεις — ἐτέρποντο; & p. 62, φίλημα ἐφίλησε· p. 68 f. πολλοῖς ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν· p. 86, ἔριζον ἔριν ἐρωτικὴν. L. III, 113, rursus, φιλήματα φιλεῖν, quod & L. I dixerat: ac p. 114, συμπαλαίουςα πάλιν. Alia eiusmodi ex aliis etiam profert Iens. in Lectt. Lucian. pag. 337, 338. Quem vid. infra ad Iov. Trag. πομπὰς πέμπειν. REITZ.

ead. l. 9. Πυθαγόρην) In veteri inscriptione, in Sylloge Fleetwood p. 312, *Dogmata Pythagorae sensu, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri*. Habetur integra in ed. Petronii Amstel. A. 1669, 8°, p. 547. LA CROZE.

ead. l. 12. Παρὰ πόδας) Quod ante pedes, quod obvium est, ut in Quom. Hist. c. 13. Sed παρὰ & περὶ πόδα vid. ibid. cap. 14. REITZ.

Pag. 96. l. 2. Ἐνδιατρίβειν) Reponeram olim ἐνδιαθρύπτειν, ut prope idem hic diceret, quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπαιδ. c. 26, cui quamvis diversum adde Oik. c. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν τίνος ψυχὴν) Frustra Solanus varietatem quae-sivit. Nec eam desidero: est enim tantum metathesis, euphoniae causa facta, pro τίνος τὴν ψυχὴν. Vid. Nigr. c. ult. REITZ.

ibid. Αὐτὸς) P. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλιὰς ἀπτης) Sic Dorice ἡλιὰς ἐπιγραφὴ. Inscriptio navis a Sole, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἡλιὰς navicula est.) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in Amor. a cultu Solis. Vid. Bergl. ad Alciph. I, ep. 12, p. 48. REITZ.

ead. l. 6. Λυκάβαντας) Antiqua vox, de qua consule Iunium c. 18, L. de anno & mensibus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐβδομηκοντούτης) Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si Diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes, (cap. 60.) quem ad ultima M. Aurelii pervenisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus Rutilianus, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. SOLAN.

ibid. Οὐδέ) Cum Iunt. αὖ tantum haberet, consului edd. reliquas, vidique Ald. H. P. Fl. S. οὐδέ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δέ; nec Solanus id expressurus fuisse videtur, quia id Iuntinae textui non inseruit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab editore Iunt. non esse studio factam, inde coniicio, quod αὖ extre-

mum paginae vocabulum est, cuius alteram partem in p. seq. transferre obliti videntur typothetae. REITZ.

ead. l. 13. Σελήνην) Hac dere Suet. Caio. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. "Ος καί)" "Ος καρ. habet V. Unde coniicio, scriptum fuisse οὗτος γάρ. SOLAN.

Pag. 97. l. 1. 'Εξηκοντούτης) Hoc inprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquires. Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est, (ad c. 30.) innotuisse Alexandrum Romae Rutiliano iam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam iam prophetae munus subiisser, aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset: nubilus itaque fuerit ante annum Christi CLXX, quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus. Hoc unice itaque observari velim, Alexandrum uxorem non duxisse, antequam munus illud suum propheticum susciperet: quod etsi disertis verbis non asserat Lucianus, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir iam factus alienis uxoribus. Unum his coniecturis obesse videri possit, quod huius filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam Alexandri fuisse, satis constat, legitima an notha, parum refert. SOLAN.

ead. l. 5. Μειζώ) Flor. *μείζον ἀει προσενόει*. Paginam sequentem alibi interpretor, & paginam 490. BOURD.

ead. l. 10. Λοιμῶ) De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV, & sequentibus, v. supra ad Συγγρ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 12. 'Ακερτακόμης) Etsi & ἀκείρεκ. bonum, vulgatam tamen servavi, quia mox iterum sic edd. Et sic Homer. Il. γ, 39, & alibi. Conf. Solan. ad fin. huius capituli. REITZ.

ead. l. 13. Πυλῶν) Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis est, *πυλώνων*. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Τῷ χρησμῶ — συντ.) Durior phrasis. SOLAN. Τῶν χρησίων marg. I. adleverat Solan. Sed cum videret edd. conspirare in *χρησμῶ*, delevit coniecturam, & merito delevit, addiditque conferendum Tim. c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς ἔθος τὶ ἀρχαῖον συντελῶν, legitur; quod Hemst. vertit, *sed veteri, nescio cui, inscriptum id dandum credit*. Itaque tamen *χρησμῶ* hic idem valebit, quod εἰς χρησίδον, & significabit, *nil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant*; adeoque differet aliquantum ab

illo priore exemplo. Verum cum συντελεῖν proprie sit una perficere, & sic certe etiam adiuvare significabit, ut apud Aelian. V. Hist. XIII, 1, pag. 783 ed. in 8°, οὐ μόνον εἰς ἐορτὴν ὅψεως συντελεῖν δυνάμενον, qui non solum ad pascendos oculos adiuvare (contribuere) poterat. Et Alciphro. III, Ep. 71. Hinc nihil duri video, si & hic οὐδὲν συντελοῦντες τῷ χρησμῷ potius significet, nihil adiuvantes oraculum, vel nihil contribuentes oraculo, ut sic perspicuitatis causa loquar. Deos enim laborantem adiuvari, non desidem, credebant; ut est in Menandr. fragm. 32, Τῷ γὰρ ποιοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει — τῶν πόνων. Et apud Sallust. in Catil. c. 52, § 28, 29. REITZ.

ead. l. 5. Προμαχομένας αὐτῶν) Lege αὐτῶν. GUYET. Et sic iam dedimus. REITZ.

ead. l. 6. Τὰς) P. solus ante συλλαβάς. SOLAN.

ibid. Ἀκροσκόμης). Utitur ea voce etiam Pindarus in Pyth. III; usurpat alibi etiam ἀκροσκόμην. Isthm. I. Et sic habet hic Codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud Philost. 88 §. SOLAN. Nota haec Solani pertinet ad superius Ἀκροσκόμης. Nam ibi Codicem P. ἀκροσκ. legere, in Iuntina notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκροσκ. habere, cum Cod. ἀκροσ. iam cum cett. edd. habeat. Cumque de Flor. quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in ed. Hag. inverse quoque notarit, Cod. P. hic ἀκροσ. habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem eius notae immutare nolui, & ne haec quidem annotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia praeferas edd. diligenter consuluisse. Vid. p. praeced. REITZ.

ead. l. 12. Τὰς ἐν) B. 2. τοὺς, ex editoris coniectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Mss. proficitur. SOLAN. Videtur legendum τὰ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quo commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus sum: GESN. Intellige πόλεις. Guyet. De hac ellipsi cf. L. Bos, p. 132. REITZ.

ead. l. 14. Δαδουχίας) Sic infra de Mort. Peregr. c. 28. SOLAN. At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum satis usitarum quaerendum, cum principio cap. 40 huius Dial. quoque occurrat? REITZ.

ead. l. 15. Τελουμένων) Malim τελομένων. GUYET.

ead. l. 16. Ὡς περ Ἀθήνησι) Eleusine dicebant ταῖς θεοῖς, v. Capaub. Capitoul. in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat, ἐκὰς ἐκὰς ὅστις ἀλιτρός vel, ut habet Lampridius, nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem novit. De quibus formulis consule etiam Orig. c. Cels. III, pag. 147, 2, ubi Celsi verbis

plures proponit. Adde Δήμων. cap. 34; unde patet, Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. SOLAN.

ibid. Χριστιανός) Exploraturi itaque fraudes huius Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aequae ac ab Epicureis meruebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & imposturis patescit. Nam quod Epicurei idem faciebant, non mirum, otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis Comoedia iucundius spectaculum, operam dedisse huiusmodi superstitiosis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futiles, aut otiosos, immo odiis & iniuriis non privatorum tantum hominum, sed & magistratum imperatorumque pressos, hoc egisse, ut ab illusionibus praestigiisque orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere necesse est. Aliam affert huius rei causam Lactant. minime respuendam: quam si lubet legere, adeas librum eius IV, c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. SOLAN. De Christianis, aliisque, ab his sacris arceri solitis, plura congestit Iac. Elsn. ad Apocal. XXII, 15, ubi & his Luciani verbis utitur, & ex Socratis Hist. Eccl. VII, 8, quoque docet, Isidigerdem, Persarum regem, ab Magis iudicatum arcendum a sacris, quod Marutha Mesopotamiae Episcopo familiarius uteretur. Verba ipsa ex Iulian. Epist. 52, aliaque, vid. *ibid.* REITZ.

Pag. 99. l. 2. Πιστεύοντες τῷ Θεῷ) Formula iam a Christianis desumpta. SOLAN.

ibid. Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Conf. supra dicta ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. Ἐξω Χριστιανούς) Vid. Hoffmann. in notis ad Galenum de usu partium, n. 295. Item Dodwellum Diss. in Iren. II, p. 168, 169. LA CROZE.

ead. l. 15. Πουτυλλία) Fictum nomen putarim, quo superstitiosam feminam denotet: certe illud τις vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Observandum autem, haec sacra non Romae, sed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum est, ut imperatoris Oeconomo licuerit tam longe ab aula versari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praesentiam, quem haud temere quisquam, oraculi cura aliis demandata, Romam profectum existimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abesse, per vices reliquis munus obeuntibus, & praesertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque ora-

culum cum uxore petiisse. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Conf. supra Phalar. I, c. 5. Et I. Ellner. ad Evang. Matth. XXI, 42, recte docentem, non esse hoc poëticum, ut putabat Gatakerus. Adde & Nostrium Tyrannicid. c. 17, ἐν ὀφθαλμοῖς δειξας. Sic εἰς & κατ' ὀφθαλμούς· vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graecist. p. 505. REITZ.

ead. l. 2. Ὁλεθρίου ἐκείνου) Scribendum videtur τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρός. Et ita interpres legisse videtur. GUYET.

ibid. Ἐκείνου ἀνδρός) Leve est, quod de Rutillia, quam in oculis mariti eius osculabatur, legitur mendose καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρός φιλήματα τε ἐγγίγνετο· cum rectius Mf. ἐκείνης ἀνδρός, sc. ΡΟΥΤΙΛΛΙΑΣ. GRAEV. Ἐκείνης) Auditoritatem Mf. G. secutus sum: libri enim, quos consului, ἐκείνου omnes habent. SOLAN.

ead. l. 4. Κόλπου) Cod. P. male habere κομπούς, notarat Solan. Bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et κόλπου singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud Nostrium; vid. saltem c. 26 huius Dial. Interim & plurali numero κόλποι dicitur de unius hominis sinu, ut Long. Past. I, pag. 27 ed. Iung. Καὶ ὁ τέττιξ ἐκ τῶν κόλπων τῆς χλόης ἐπήχυσεν. Iterum *ibid.* pag. 34, Ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις. Rursus apud eundem L. IV, pag. 137, sive potius 145 ed. Moll. (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) τὴν χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε. Homer. Iliad. I, sive IX, 566, Πρὸ χυ καθεζομένη, δέοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Adde & Aelian. V. H. XIII, 31. REITZ.

ead. l. 7. Εὐμόλπ. — Κήρ.) Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. Thucyd. VIII, 53, & not. & Corn. Nep. in Alcibiade. *Idemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui eum devoverant.* V. Casaub. ad Athen. XIV, 23, & Clem. Alexand. II, 1, qui docet eorum originem. Adde & Diog. Laërt. p. 1 D. E. SOLAN.

ead. l. 8. Καρβατίνας) Id est, *viles crepidas*. Catull. GUYET: Idem notat, quod Virgilio crudus pero, Aen. VII, 690. SOLAN. Carbatinae, sive Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae; vid. Voss. ad Catull. pag. m. 327. REITZ.

ead. l. 9. Σκοροδάλμην) Vide Aristoph. Ἰππ. pag. 298, qui primus hoc in Paphlagonibus risit. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν ψυχὴν) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mf. Reg. 3011.

Pag. 101. l. 2. Βασιλεὺς Γλύκων) Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.) Oppido lepidum Alexandri γόντος narrat auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae, an Pythagorae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, αλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δὲν φρενὸς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καὶ μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἐπαργόν. καὶ πάλιν, Ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ. Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque iunctim: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, αλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δὲν φρενὸς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καὶ μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαργόν. καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ. Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Iovis recipiet, fulmine Iovis icta. Id enim de se iactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse id narrat Lucianus infra c. 59, προειπὼν δὲ (Ἀλέξανδρος) διὰ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἐν πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα, ἀποθανεῖν. Ubi vero praedixisset Alexander per oraculum de se ipso, centum & quinquaginta annos vivere sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum, mori, IENS. Vide, quae la Croze supra habet ad c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Δίης) Etsi eodem redit, legalne δίης, an Διὸς, cum Schol. ego Διὸς tamen praeferrem, ut sic accuratius respondeat sequenti ἐς Διὸς, ac sic dicatur ex Iove orta anima ad Iovem redire: verum quia forent, qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu syllabae in δς acutae offenderentur, vulgatam non movi. REITZ.

ead. l. 5. Ἀνδρῶν) Ed. Fl. sola. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ πάλιν) Illud καὶ πάλιν in iis, quas super hoc loco inspexi, editionibus, P. nimirum, Ald. B. 2. l. & S. male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, &

novus versus ab 'Ες Διὸς inchoabatur; in Latinis eod. modo, & *rursum*, inter versum tertium & quartum sic interiectum erat, quasi oraculum rursum coepisset altera vice novi quid canere: sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem, alios etiam *μεγάλου* ante *βληθεῖσα* inferuisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut iam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi Iensium idem iam optime fecisse, in Lectt. Lucian. pag. 264, cuius verba tamen iam praemitto, ut eius meritis nihil detrahā. REITZ.

ibid. 'Ες Διὸς εἰσι) Deest pes integer huic versui, adscripterat la Croze, qui illud *ἀνδρῶν* in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab 'Ες Διὸς versum quoque inchoari credebat vir clariss. At si iam a *καὶ πάλιν* inchoetur, nullus pes deerit. REITZ.

ead. l. 10. Θεοπρόπους) Varias lectiones hic exhibet P. Θεοκλούς, vel Θεοδόλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in *Fl.* ed. Θεοσικέλους est. Ego Θεοπρέπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο) Supra in 1 Ver. Hist. c. 15, ubi καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν legitur, Solanus particulam δὲ expunxerat, iam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo prae-buissē, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐπεποίητο passivum pro activo recte quoque se haberē, vid. ad 1 Ver. Hist. cap. 35. Adde Homer. Iliad. Δ, 107, ubi δεδεγμένος est excipiens. REITZ.

ead. l. 16. Ὀκτωκαίδ. ἔτη) Conf. supr. 'Ιστ. β, c. 28. SOLAN.

Pag. 102. l. 1. Φιλήματι ἀσπάζεσθαι) Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen, quod Hemsterh. in marg. monet, videri posse L. Bos ad Epist. I ad Cor. XVI, 20, ubi Apostolus ait, ἀσπάζεσθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἀγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & Heliodor. X, 27, adducit. REITZ.

ead. l. 9. Ἡύχουν) Si ab εὐχόμεαι formatum esset hoc verbum, ἡύχοντο ex marg. *Ald.* recepissē, quia activum εὐχῶ non est in usu, nec εὐχέω fatis probatum: sed cum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. REITZ.

ead. l. 10. Ἀληθῆ) Sic optime ed. *I.* Reliquae ἀληθῶς. SOLAN.

ead. l. 11. Τιανοῦ) Mox ἐν Τίφ, recte. Fuit & Sacerdos nomine consul, anno Christ. 158, sed ab hoc diversus. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν Τίφ) Τίος πόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου. Stephan. Τίσιον, τὸ, Straboni. GUYET.

ead. l. 15. Ἐγὼ ἦδ' ὅς' Ἀσκληπιδὲς νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνων τὸν πρότερον; πῶς λέγεις; οὐ β.) Cum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque, *numquid alius ab illo priore?* nam qui addit νέος, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. Sponius tamen quoque sic reddebat: *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quel-qu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* GRON.

ead. l. 16. Ἄλλος) Sic omnino distinguendum, uti a me factum est: neque enim ulla ratione passus fuerit Glyco, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. Fleetwood. p. 38. Quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. SOLAN. Solanus aliter distingui iubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Iunt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit: post νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correctā illa distinctio iam comparabat in *Par.* quam expressimus. REITZ.

Pag. 103. l. 5. Διδύμοις) Dictum supra est ad cap. 29. V. Ovid. Met. I, 516. SOLAN.

ead. l. 7. Χρησμοδοῦντα) Ed. I. χρησμοδοτοῦντα: quae scriptura verior videtur, si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. V. Suid. apud quem ea vox reperitur. SOLAN. Χρησμοδοῦντα) Sic cap. 25, vers. fin. & hic paulo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. REITZ.

ead. l. 8. Μηδὲ τοῦτ' ἐβλήσῃς εἰδέναι) Vid. Philoponum de creatione pag. 183, L. IV, c. 20. LA CROZE.

ead. l. 13. Λεπίδω) V. supra c. 25. SOLAN.

Pag. 104. l. 9. Θηρίοις) Conf. supra c. 2 huius Dial. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ σοῦ) Iam demum recte edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπὸ σου & similia exhibeant, in encliticae accentu trauciendo nimium diligentes, quem nos post praeposui-

nem servamus cum accuratioribus Grammaticis, ut supra iam diximus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου) Cum adolescentulus in Aegyptum amne adverso navigasset, provento ad inundationem usque navigio. Ita vertit Erasmus. At si Ptolemaeum consuluisset, L. 4, tab. Afr. 3, didicisset, Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praesidium erat; dicitur enim Φρούριον ibi; & ut ex hoc loco coniicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemaeum fluvium, qui a Traiano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur, ἀνέγοντο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum maiuscula Κλύσματος, & verte, usque ad Clysmā adducto navigio. Non dubito autem, id nomen fuisse a Graecis impositum ei loco, Ptolemaeis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quae illuc penetrabant, & eum locum ἔκλυζον, lavabant. Vide, quae notavi ad Strabonem pag. 804. PALM. Videtur Solanus Iuntinae lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet: quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, cum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine ascendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένον. REITZ.

ead. l. 11. Κλύσματος) An usque ad loca inundari solita? GUYET. Palmerii notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus, quam fieri poterat longissime, vectis, terrestri tandem itinere ad mare Rubrum deportarentur, unde in Indiam nova iam instituebatur navigatio. Consule Humphr. Prideaux Hist. P. II, L. II, pag. 70 & seq. Gallicae versionis nostrae T. III, p. 114 & seqq. Quid ergo fiet, inquires, verbis istis Luciani, satis aperte indicantibus, sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego, ut verum fatear, Lucianum, hic errasse puto: videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus historia fieri potuisse negat. Nisi forsan verba eius corrupta sint. Sed in libris quidem nostris nihil subsidii comperio. SOLAN. Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen esse nescientium, praeter Palmerium castigavit praesertim Bochartus in Phaleg. 2, 18. Sed

ἀνάγεισθαι ipsi quoque non recte videntur cepisse, quod ad primam illam versus *Clyfma* navigationem referrent. Observat, & de *Clyfmate*, quae sciuntur, tradit omnia decus literarum nostrarum Petrus Wesselingius ad Hieroclis Synecdemum pag. 728 seq. Interpretatio nostra & verbis Luciani satisfacere nobis videbatur, constantique usui verbi ἀνάγεισθαι, quod *solvere, navigationem incipere* significat; & Geographicae observationi nulli contradicere. *Clyfma* portum Aegyptium fuisse in litore maris Erythraei, constat inter omnes. Iuvenis hic, *Alexandreae* qui vixerat, invehctus ostio Canopico Nili adverso flumine pervenire poterat ad verticem usque τοῦ Delta, atque inde Traiani fossa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum *Clyfmatidis*, unde navigare ad Indos solebant, etiam si is intervallo LX M. P. a capite fossae Traiani absuit. GESN.

ead. l. 14. Διεσβάσθαι) Sola *Amst.* male διεσβάσθαι, quod in marg. correxit LA CROZE.

ead. l. 15. Γὰρ) Ed. I. in aliis δέ. SOLAN. Δέ) Cur illud γὰρ pro δέ non receperim, vid. mox ad pag. 105, l. 12. REITZ.

Pag. 105. l. 5. Ἐπικούρου) Mallem Ἐπικουρείους, ut cap. seq. SOLAN. Si constans sit lectio Ἐπικούρου, nec novi, qui habeat Ἐπικουρείους, non dubito, ad ipsam appellationem respexisse vel Lucianum, vel ipsum adeo Alexandrum: idque expressi, cum ambiguitatem non ferat Latinus sermo. Qui non puniret olim haereticum hominem, & ulcisceretur, vocatus licet, sanctam matrem ecclesiam, ille quo in periculo fuerit, satis constat. Ἐπικούρου proprie esse, qui adjuvet oppugnatum ab aliis, observat Schol. ad Il. B, 130. GESN. Ἐπικούρου maiorem emphasin habet, quam si adiective efferatur: nonnihil tamen ex emphasi amittit, cum plurali num. proferatur, ideoque assentior Solano ex cap. seq. argumentanti. Nihil vero muto, etsi interpret. pristini substantivum in Graeco servantes, tamen *Epicureos* verterunt. REITZ.

ead. l. 12. Κατὰ τὰ ξιν) Conf. supra c. 19. SOLAN.

ibid. Μιᾶς δέ) Solanus supra c. 44 πολλοὶ δέ, in γὰρ mutat, ex una I. Ego id studio neglexi; nam si id ibi falsum, & hic male se haberet: cum igitur hic nihil mutet, etiam supra inactum relinquatur. Sic Hom. Il. Z, 47, δέ quoque usurpat, ubi & γὰρ locum haberet; & ubi id in γὰρ propter verbum non potest mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promississet, statim subiicit: Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κείται. Quod S. Clarke reddidit: *multae utique res pretiosae*

in divitis patris domo reconditae iacent. Recte; sed an enim non etiam hic eodem rediret? REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνείπεν ἐνδοθεν ἐς κόρακας) Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ θεσπίζοι; τὸ δὲ ἀνείπεν ἐνδοθεν, ἐς κόρακας. MARCIL.

ead. l. 14. Τῷ δὲ) Forſan τότε. GUYET.

Pag. 106. l. 1. Γῆν πρὸ γῆς) (Significat ſolum vertere, γῆν πρὸ γῆς cogito, i. e. de fugiendo, Cicer. ad Att. Vorſl.) & Cicer. de Nat. Deorum I. SOLAN. Ἐλαύνειν γῆν, pervagari terram. Sic infra Rhet. pr. c. 5. Et Aelian. I, 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπικούρου κυρίας δόξας) Epicuri ratas ſententias, quas Diog. Laërt. integras exhibet in vita Epicuri. LA CROZE. V. Diog. Laërt. 273 D. SOLAN.

ead. l. 5. Κεφαλαιῶδες) Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαιῶδες legebatur, niſi quod in Fl. legitur κεφαλαιῶδη. SOLAN.

ead. l. 7. Συκίνων) Ex ligno ficulno fumum exſiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum, Plut. in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicuri κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea, ut opinor, fuit, non ut eum nullius pretii philoſophum iudicaret. COGN. V. ἀπαιδ. σ. ubi συκίνη γνῶμη & Brod. p. 501. Theſ. Cr. II Vol. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῖς ἐντυχοῦσιν) Conf. infra cap. ult. huius Dial. SOLAN.

Pag. 107. l. 2. Ὑπὸ δαδ) Male Cod. Angl. ὕδατι. BOURD. Eſt etiam in P. L. & ed. Iunt. ut in Anglic. ὕδατι. In reliquis δαδ, uti Men. c. 7, Φιλοſ. cap. 12; ideoque ſervavi. P. non agnoſcit ὕπδ, quod ideo reieciimus. SOLAN. Qui ὕδατι introducere, forſan decepti ſunt a voce ſequente σκύλλη, quam pro σκύλλη monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credere. De illo autem luſtrandi ritu ope taedae & ſcillae, vid. ſupra Necyom. c. 7, ibique notam Hemſterh. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν) Intellige generum habens; GUYET. Καὶ τὸν Ῥουτ. εὐδ. πάροδον omnes libri, niſi quod in Fl. Cod. Bourd. deſunt εὐδοκιμοῦντα πάροδον, in eiufdem vero loci impreſſo poſteriorius vocabulum omittitur. In P. non eſt καί. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam ſcripturam ſequare, quid erit ἐπὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν πάροδος; Aut ipſe Rutilianus πάροδος; Adituſne ad Rutilianum, aut ipſum Rutiliani aditum? At πάροδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiat, apud

Lucianum paulo aliter usurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem Herc. Gall. c. 7. Sed demus, sic sumi, an de Rutiliano, ut de imperatore, locuturum censes Lucianum? aut *ipsum aditum* esse dices. V. omnino Dem. Phil. III. Neutrum ego facile admiserim. Dicam itaque, quod sentio, tu iudica. Scripserat Lucianus διὰ τὸν Ῥουτιλιανὸν τὸν γαμβρὸν. Vel si hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρὸν, lege πρόσδορον, (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc sensu, *gratia generi sui Rutiliani. Vel patroni sui.* Vorstius παρ' ὁδὸν malebat, uti apud Ignat. emendandum censeo p. m. 125 B. Quidquid sit; haec enim iam in medio relinquo, facile cessurus, si quid melius proferatur; in iis, quae mox sequuntur, duo haec diligenter observanda sunt. Primo, M. Aurel. cum haec scriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum, de quo deinceps sermo est, gestum anno circiter CLXX & seqq. usque ad annum CLXXIV, vel CLXXV. Ex quibus iam certe de Luciani aetate constat. Sed de hoc paulo post plura. SOLAN.

ibid. εὐδοκιμοῦντα πάροδον) Haec desunt in Flor. Cod. BOURD. Ubi in vulgatis editionibus legitur, Ἐχὼν γὰρ οὐ μὴ πρὸν ἐπιβασιν ἐπὶ τὰ βασιλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον, διαπέμπεται χρησμὸν, τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος duas voces, εὐδοκιμοῦντα πάροδον, deesse Flor. Codici, notat Bourdelotius. In ed. tamen Florentina omisso τῷ, πάροδον, conspicitur τὸ, εὐδοκιμοῦντα. Voce πάροδον satis possumus hic carere: nec quid illa sibi hic velit, perspicio. IENS.

ead. l. 7. Πάροδον) Τὸ πάροδον glossema videtur τοῦ ἐπιβασιν, e margine in contextum traductum. GUYET. Includendam puto πάροδον, aut potius plane eiiciendam Florentinae ed. auctoritate, tanquam glossam, ad ἐπιβασιν, rarioris usus nomen, relatum, quam προσκρογῶν etiam dicere licuisset. GESN. Apparet, & Gesnerum hoc vocabulum cum Iensio eiectum velle, quod in versione id non attigerit; nec ego ingererem, si abesse a pluribus viderem. Posses autem παρὶδὼν legere, ac vertere, *habens Rutilianum adiutorem*, pro *fulcro* enim columnae, ex Plat. Dem. Kuhn. ad Polluc. VI, §. 121, affert; uncinis tamen seclusi ut suspectum. Alioqui cum πάροδος significet carmen, quod chorus primus in theatro canebat; vid. Kuhn. & Iung. ad Polluc. IV, 7, § 3, pag. 374; (sic enim pro πάρωδος recte scribendum docet ille; nam ibid. IV, cap. 15, § 108, ipse Pollux ad etymologiam vocabuli ducit, scribens,

καὶ ἡ μὲν εἰσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται.) ut itaque *prologus*, tam de oratore ipso, quam de sermone, accipitur: ita possis & πάροδος utrovis more accipere, & cogitare, an Rutilianus non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praestigiatori suo praeludat, ac populum alliciat? Sed totum πάροδον eiicere, quam nimis argutari, malo. Si vero probare possem, id *introducτοrem* significare, omnino retinerem. REITZ.

ead. l. 8. Μάρκος) Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in Col. Antonina, p. 13. LA CROZE.

ead. l. 13. Διηπετέος) Sic *Fl. Ald.* cett. *Διηπ.* Vorst. Conferunt Mss. Regg. 2954 & 3011. Conf. Eix. § 9, pag. h. ed. 11, Vol. VI.

Pag. 108. l. 1. Γενομένων) Facebant iam, qui M. Aur. Antoninum nullis huiusmodi superstitionibus, auctore Xiphilino, unquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam, quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomodocunque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam l. Capitol. in M. Aur. XIII, ubi tantum huius belli terrorem fuisse ait, ut undique sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit, retardatusque a bellica professione sit: ut ergo haec, quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. Baron. ad an. Chr. 171, & qui eum citat, auctorem vitae M. Aurel. operibus eius praefixae. SOLAN.

ead. l. 4. Τραῦμα) Vid. Ep. Marci ad calcem Apol. 4 Iustini. LA CROZE.

ibid. Δισμυρίων) Aliter rem narrat l. Capitol. in M. Aurel. Ant. XIV. Cum enim Aquileiam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. SOLAN.

ead. l. 8. Κροίσου χρησμόν) V. Z. Tr. c. 20. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἐπιρρέοντων) Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπιστρέοντων. BOURD. Πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπιστρέοντων Mss. Reg. 3011, probante Bel. de Ball.

Pag. 109. l. 2. Παρακινδυνεύων τὸ ὑπελθόν) Angl. Cod. παρακίνδυνων τὸ ἐδεθλον. BOURD.

ibid. Ὑπελθόν) Sic recte ed. l. vulgatae vero ὑπελθόν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχεται frequentissime, cum apud Lucianum, tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. SOLAN. Ὑπέρχεται de eo, quod mihi in men-

Lucian. Vol. V.

E e

tem venit, usitatum esse, vid. in not. Hemsterh. ad Promethi, cap. 2. REITZ.

ead. l. 13. Σαλάγει) Verbum σαλάγει alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut saepe obscœna verba a sola viliore plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum, & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τοῦ ἄγειν καὶ σαλεύειν deduci. PALM. At σαλαγεῖ, τάρασσει exponit Hefych. Verum id huc nihil facit. REITZ.

ead. l. 15. Ὠπύες) Ὠπίους. GUYET. Notaverat quidem SOLAN. Ὠπίους esse in Fl. Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. REITZ.

Pag. 110. l. 8. Πολλάκις) Παυράκις. Hefych. Παυράκις, ἐλλάκις. GUYET.

ead. l. 13. Λύειντο) Angl. δέδοιντο. BOURD. Δέδοιντο A. & P. Δίδοιντο L. Sed receptam scripturam, ut meliorem, sequor. SOLAN. Λύειν χρησμούς, est interpretari oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de resignandis caute, & iterum obsignandis libellis eorum, qui oracula poscerent. Itaque χρησμούς, quod iam ab Erasmo factum video, accipio illos libellos, s. tabellas, in quibus subscribendum erat interrogationi oraculum. Ita paulo post χρησμοὶ ἐκτὸς sunt quaestiones, sive petitiones oraculorum OCTO. GESN.

ead. l. 16. Μόρφη) Angl. Cod. sic habet hanc barbariem, fivē, ut ipse alibi dixit, ἀσαφὴ καὶ ἄσημα. Μορφεῦ βαργούλω ἰσχυρὸν ἀγχιπέρι φάος δέ. BOURD. Si qui sint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monstri sit. Sed si aliquid scitu dignum sub hisce barbaris vocibus latuisset, Luciano non defuissent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidisset. Si Illyrio, non Scythae, datum fuisset, crederem ei promissam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a Nostro in Μακρ. c. 10. SOLAN. Corruptissima haec esse, ipsa varietas fati indicat. Ego aut reponerem lectionem Angl. Cod. prolata a Bourdelorio, aut certe verba εἰς σκίην uncinis arcerem: versum dare qualemcunque, auctori propositum fuisse apparet. Hunc, omittis εἰς σκίην, & adiuncto ἄλλος vel ἄλλως, effici, apparet. Sed forte praestat Angl. Cod. lectio, quae & ipsa hexametro conclusa est. Quid vero sibi velint verba barbara, & corrupta insuper, in alterutra certe lectione, non equidem divinaverim. Scythica si sint, quin qualiacunque sint, modo sint humana, delegarim meo suffragio, Theophilo Si-

gefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Aristophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium est. Verum, quando hic sum, neque illud dissimulandum, quod iam sequitur oraculum, personarum nominibus ita distinctum, videri cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte librarii alicuius errore huc relatum, cum paulo ante omisum esset. GESN. Vestigia quaedam linguae Scythicae vid. in Wachteri Glossario Germanico. Vel in specimine eius ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipsiae an. 1727. Ibi in praef. § XIV. *Mori marusa* mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marv* mori, *mork* mors, (unde forsitan *μορφεὺς* & *mors*.) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse: tantum tamen forsitan appareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane desperarem ex Persica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. REITZ.

Pag. III. l. 1. Ἄλλως) Ὀλως. Angl. ἄλλφ. BOURD.

ead. l. 7. Προφανῶς) Illud *προφανῶς* referendum est ad *κατασημνημένον*. Ita obsignaverat libellum Lucianus, ut statim appareret, difficillimum esse resignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaestione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destinat Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paulo supra cap. 49. GESN.

ead. l. 9. Σαβαρδαλάχου) Huius quidem oraculi mysterium Lucianus non aperit; sed haud difficulter assequi id coniectura possumus: a servo enim iterum deceptum Alexandrum existimo, qui heri iussu quasi invitatus dixerit, quaerere dominum, an Attis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi & superstitiosi homines tales quaestiunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus iam Alexander, quidquid in buccam venerat, effuriebat; quod de eo iam a Luciano est observatum. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὃ, τι ἦκε) Frequentius ἐφ' ὃ hoc significatu, i. e. quando consilium denotatur, ut Aristoph. Plut. 889, ἐπ' ἀγαθῷ οὐδενί. Noster supr. Hermot. c. 50, οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθῆναι. Dion. Hal. Ant. X, pag. 638, 19, συνίστασθαι τινας — ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου. Idem VII, pag. 473, 39, Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου παραδούς. Evang. Matth. XXVI, 50, Ἐταίρει ἐφ' ὃ πάρει; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὃ, quam

lectionem, Casaubono potiore vifam, testimoniis Euripid. Achill. Tat. & hoc Luciani, firmat Iac. Elſner. ad Ev. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet, utroque caſu eodem ſenſu dici. Adde Noſtrum mox c. 56 f. ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνελήφει. REITZ.

ead. l. 15. Κυτμιδα) Certe *κυτμιδα* recipiendum, ut conveniat cum *δροσιν*, quod ſubſtantive hic accipiendum, pro *δρόσον*. Aut *δροσιν* ſcribendum: ſed quia oracula decet eſſe obſcura, maneat intricatum. Eſt, qui ἦν τέκε in ſuo libro fecerat ex poſteriore ſyllaba vocabuli *δροσιν* & τέ κε in unum contracto. Sed tum plane nullus eſt ſenſus: quo enim Genitivus *Ἀντὸς* pertinebit? quo ἦν reſpiciet? REITZ. *Δροσὶν τε καὶ Ἡὸς* conſi. Bel. de Baſl.

ibid. Χρισσαι) *Χρισσαι*. GUYET. Recte Guyetus contractionem circumſleſcit; licet ego edd. accentum ſervarim, qui in vocalibus ancipitibus ſaepe acutus pingitur in edd. priſcis, eſſi ſyllaba longa eſt. Immo & *χρῖσαι*, aequae ac *χρῖσαν* & *χρῖσεν*, apud Homer. circumſleſcitur ubique. REITZ.

ibid. Ἀντὸς) An pro Diana poſuit? ut ſignificetur, rorem luna ſplendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas iubent magi. REITZ.

ead. l. 16. Ἡμηκῆς) Poſt hanc vocem ſic legitur in Anglic. Cod. *ἐραμμένου τούτου καὶ πλευσούντος*. BOURD.

Pag. 112. l. 7. Καὶ τὸ γιγν.) Τὸς ἐκκαίδεκα ἔβολους. Supra. GUYET. Recte Guyetus; eſſi alibi *γυγνόμενον* & *γυγόμενον*, *mercas*, *reditus* eſt; vid. Hemſterh. ad Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ) Conſer Th. Magiſtr. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπέτρεπον τοῦ γάμου) Nondum, ut videtur, conſectis nuptiis, quae paulo poſt narrantur. SOLAN.

in Schol. l. 1. Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὀμηρον) Hoc Scholion ante ad verba *Μὴ σὺ γε πλωμέναι* male relatum in ſedem ſuam retransiit Solan. REITZ.

Pag. 113. l. 3. Νυκτιπλάνοις) Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paulo poſt, ſatis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in ſe iactum opprobrium poſteris non veritus ſit tradere. SOLAN.

ead. l. 13. Κῦσαι) Supra ad cap. 41 Scholiaſt. id expoſuit *φιλήσαι*. Hinc forte Belgicum & Germanicum *kuffen*, ut recte exiſtimat frater G. O. Reirzius in Belg. Graeciſſ. p. 238. Utitur & Homer. Od. Ω, 396, & alibi non ſemel. REITZ.

ibid. Εἰώθει) Sic P. In reliquis εἰώθει. SOLAN.

ead. l. 14. Δήγματι χρηστῷ) Bene monuerat Solan. confere-
rendum infra Sympof. Invenies enim ibi c. 4 χρηστῷ τραύμα-
τι fimiliter dictum de magno vulnere, vel potius opportuno,
i. e. quali & quo loco voluit is, qui intulit. Veluti καίριον τραύ-
μα eadem ratione pro letali poni, tralaticium est. REITZ.

Pag. 114. l. 6. Ἐδικαιολογήϊτο) Remiserat Solan. ad Timon.
p. 49, i. e. c. 22 ex eius divisione. Ibi enim legas: βούλει, ὃ Τί-
μων, δικαιολογήϊσθαι πρὸς σέ; iam vero id quaerendum erit
§ 37. REITZ.

ead. l. 7. Λέγων πάνυ με εἶδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλιανῷ
συμβουλευόμενα) Erasmus, negans, se clam esse, quae suasif-
sem Rutiliano. Benedictus, asserens, se scire, quae Rutiliano sua-
fifsem. Etiam Sponius modo, il se plaint à moi de l'avis que j'a-
vois donné à Rutiliana: ut apparet, sic interpretans, dum sola
Latina inspicit. Nam Graeca si sequimur, ut debemus, inter-
pretabimur, dicens, sibi me esse probe notum, ut & quae suasifsem
Rutiliano. GRON.

ibid. Πάνυ με) Si sana sint haec, aliter hic usurpat Lucianus
verbum εἶδέναι, quam vulgo solet. Non memini saltem us-
quam de hominibus dici. SOLAN.

ead. l. 8. Τί παθὼν) Supra Abdic. cap. 10, τί παθὼν ἀνεκά-
λεις; REITZ.

ead. l. 13. Παθίας) Flor. Cod. ῥεθία γενομένη μου ἡ μετα-
βολή. BOURD.

ead. l. 15. Ξενοφῶντι) Non video, quid obftet, quo minus
Xenophon hic intelligatur Arrianus, maior ille fortasse ali-
quantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alex-
andri histrionia sub Pio Antonino celebris esse inceperit: Lu-
cinano carus, quod prooemio huius libelli apparet: porro in
Bithynia patria sua multum versatus &c. Xenophontis iu-
nioris nomine passim veniens. GESN.

ead. l. 16. Τὸν πατέρα) Haec post Rutiliani nuptias, aut cer-
te sub idem tempus gesta esse, ex ipsa narratione manifestum:
atque adeo, ut supra ad cap. 35 annotabamus, ante annum
Chr. CLXX; quod ideo probe observandum, quia, cum pa-
trem Luciani in vivis adhuc fuisse hinc pateat, reditusque in
patriam primus, uti ex Ἐνν. c. 9 patet, designetur, sequi-
tur, in flore ipso aetatis Lucianum tum fuisse. Unde iam appa-
ret, multo serius vixisse, quam vulgo ex auctoritate Suidae
traditur. Nam si quadragenarium fuisse pones, cum abunde
constet ad senectutem pervenisse; (passim enim senem se di-

cit) vixerit propemodum ad finem usque illius seculi, necesse est. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos designet, adhuc dubito: filiū enim meminit ipso Eun. fine, c. 13. Confer eum Μακρ. c. 17, ubi eadem phrasis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet, in illum A. C. incidere hunc reditum. SOLAN.

Pag. 115. l. 2. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην) Cum iam mediam partem navigationis confecissem. Sic rectius ed. Flor. quam aliae μέσον τὸν πόντον. GRAEV.

ibid. Πόρον) L. & FL Sic Ἰστ. α. c. 12, κατὰ μέσον τὸν πόρον, in aliis πόντον ut Ἐν. δ. 8, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγιαῖον ἐγένετο. minus commode hic quidem. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὅπερ) Conf. supra cap. 53 huius Dissert. ubi monemus, ἐφ' ὃ & ἐφ' ᾧ promiscue dici. REITZ.

ead. l. 14. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὅπισθ' ἀπηλαυνεν) Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit. Sic interpretres. Nec improbo, nisi quod in Aegialis vertendum, non Aegialos. Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt casta nuce digna. Aegialos fuit locus in litore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus eiusdem nominis, cuius meminit Homerus II. B, 855. Et qui sit locus, egregie docet Strabo lib. X, in descriptione Ponti: ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἐστὶ μὲν ἥϊόν, μακρὰ, πλείονον ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κόμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητής, ὅταν φῇ — Κρώμναν τ' Αἰγιαλὸν τε καὶ Ὑψηλοὺς ἐρυθίνους. Γράφουσι δὲ τινες Κρώμναν Κοβιάλῳ τε. Aegialus est litus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cuius meminit Homerus his verbis: Cromnam & Aegialum & alios Erithynos. Scribunt autem nonnulli: Cromnam & Cobialumque. Sed vides, Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. GRAEV.

ibid. Ἐν Αἰγιαλοῖς) Aegialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Aegyptum traiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Aegialea cognominata fuit, quae postea a Pelope Peloponnesos dicta est. COGN.

ead. l. 15. Καλὸς Ὅμηρος) Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare solebat Socrates ap. Maximum Tyrium, diff. 8, p. 90 Davif. διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν, καὶ τοὶ μικρὰν οὔσαν καὶ μέλαιναν. Locus Homeri est in navium Catalogo II. B, 855. GESN.

Pag. 116. l. 1. Εὐπάτορος) Huius regis exstat nummus apud Sparrh. 490, quo vir illustr. hunc locum mire illustrat. Cufus

est autem ante L. Veri mortem : praefert enim fratrum capita. SOLAN.

ead. l. 5. Παρὰ τοσούτων) Conf. supra notata ad 2 Ver. Hist. cap. 26. REITZ.

ead. l. 11. Τιμοκράτους) Timocrati cuidam suos libros Athenaeus inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum Noster 558 AB. 591 B. ed. I. (i. e. de Salt. c. 69, & Demon. c. 3.) SOLAN.

ead. l. 16. Ὀρμῆς) P. L. in reliquis ὀρμῆς. SOLAN.

ibid. Ἐν δέοντι) Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γόντα hunc detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore eius puniendi, licet de manifestis iniuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus iudicem ita comparatum. Οὕτω μὲν ἀνεκόπη τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαύμενη, οὐκ ἐν δέοντι δρασυνόμενος, ἐφ' οὕτω δικάστου διακειμένου. At quid οὐκ ἐν δέοντι δρασυνόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐν δέον τι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex edit. Ald. nempe οὐκ ἐν δέοντι δρασυνόμενος, supple καιρῷ. Ego, inquit, hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub iudice ita comparato. Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum eius osculandam oblatam, morsu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse, ac dissimulasse; at clam corrupisse nautam, qui Lucianum in traiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fassio, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Ceterum illud ἐν δέοντι pro tempestive habet quoque Demosthenes I contra Philippum: Τούτων μὲν μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας, οὐδὲν πρόποτε ἐν δέοντι κέχρησθε. IENS. Non operae pretium iudicavit Solanus varias lect. hic notare; qui in I. ἐν δέοντι tantum linea transversa separare satis habuit, & Fl. nihil ab ea abire, in marg. eiusd. I. indicavit: merito: nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & δέοντι, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae edd. eas propius iunxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione Erasmi apparet, qui in tempore vertit. Est.

que locutio f. ellipsis τοῦ καιρῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque, a L. Bos in libello de Ellips. p. 72 adductis, nihil addere opus sit. REITZ.

Pag. 117. l. 3. Ἰωνόπολιν κληθῆναι) Exstant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολίτων, sed in una huius nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera ΓΛΥΚΩΝ Ἰωνοπολίτων· vide Ioannis Harduini, viri ingenio & doctrina praecellentis, nummos antiquos populorum & urbium illustratos, in Ἰωνοπολίται. GRAEV. Sponius numisma L. Veri exhibet, in cuius adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: ἸΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΓΛΥΚΩΝ. Diff. cur. XXXV. Unde patet, concessam hanc ei petitionis partem: altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. SOLAN. Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis illustris Spanh. aeterni operis 4, 11, p. 213 seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. GESN.

ibid. Νόμισμα) Exstant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem, qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam viri imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus. Nummos Glyconis in doctorum virorum libris 4 invenio hosce: 1) ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. Spanh. 2) Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ΑΒΩΝΟΤΕΙΧΕΙΤΩΝ ΓΛΥΚΩΝ. 3) L. VERI ΙΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Vid. verba Luciani praecedentia. 4) Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romani describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cufus. Vid. Aur. Vict. Cf. Harduin. numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίται. Spon. l. c. Spanh. 213 & 721, I, 177. Pagina vero 529 alium nummum Αβονοτεχίτων exhibet, SOLAN.

ead. l. 5. Στέμματα) Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam corona laurei, quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo, *In insula*, p. 189 ed. Amstel. Et mox ipse Noster τὸ ἱεροφαντικὸν καὶ προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανωθῆναι volebant successores Alexandri huius. Sic apud Aristoph. Plut. 39, Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων. GESN.

ead. l. 9. Κεραυνῷ βληθέντα) Supra hoc Dial. c. 40 f. SOLAN.

ead. l. 12. Φαλακρὸς) V. supra c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπιβρέχειν) Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere &c. iubet V. G. Celsus 4, 2. GESN.

Pag. 118. l. 2. Τοιούτον) Mf. Reg. 3011. Edd. τοιούτο. Conf. Reitzii not. ad Herm. c. 29, pag. huius ed. 388 Vol. IV.

ead. l. 3. Τὸν ἐπιτάφιον) Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferrī solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἄγων. Vid. Bos de Ellips. pag. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eund. p. 81. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ προφητικῶ) Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse, ait auctor, quem oporteret διαδέξασθαι τὸ μαντιῶν, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῶ καὶ προφητικῶ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. IENS. Illud καὶ, quod lens. restituit, male abesse a quibusdam, non annotarat Solanus. Sed edd. confrens cognovi, id recte adesse in omnibus, excepta sola *Salm.* nam quod & absit ab *Amst.* nil mirum, quia haec illam caeco semper ductu sequitur. REITZ.

ead. l. 10. Πολιῶδης) Etsi nescio, qua auctoritate *Salmurien-*sis ed. id exhibeat ab omnibus priscis edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen eius lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari, ex statim sequentibus aequae ac praecedentibus patet, & sic iam *Erasmum* legisse verosimile est, qui *canus* vertit, ut est in *Parifina*, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιῶδης unus scriba dederit πολιῆδης, alter id non intelligens necessario credidit πολιήτης, quod poëtice idem est, ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud, quam πολίτης, dare poterant. Sed potest tamen & πολὺς, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιῶ sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codd. auctoritas accedat. Deest πολιῶδης in Lexicis vulgaribus, sed habet *Steph.* unum eius exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτῷ τὴν) Lege αὐτῷ. GUYET. Αὐτῷ. Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in *Amphiarai*, *Trophonii*, *Branchi* oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῷ legere, quod aliquando placebat, & referre ad *Rutilianum*. Neque enim ullum est ei suspicioni fundamentum. GESN.

ead. l. 16. Θαυμάσας ἔχων) Iubet *Solan.* conferre *Dial. Mar. I.* & *Dem. § 32.* At priore loco legas, καὶ τοι τί ἄλλα ἐν σοὶ

ἐπαινέσαι εἶχεν; quae locutio nihil cum hac commune habet? Illic enim valet, *quid potest laudare, quid habet, quod laudet?* Hic εἶχει abundat, illic infinitivus est, hic participium. Alter locus habet, ἐκ γὰρ τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T. inveniatur. Sic Hesiod. Ἔργ. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Aristoph. ληρεῖς ἔχων, &c similia, quae vid. collecta apud Maithairium de Dialect. p. 79 C. Et Comment. Aristophanis. Et in Budaei Comment. REITZ.

Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν) Angl. βροθῶν. BOURD.

ead. l. 7. Τοῖς ἐντυχούσι) Conf. supra c. 47. SOLAN.

INDE SALTATIONE.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) Ἀποστερῶν. MARCIL. Emendatione nihil opus, optime se haec habent. SOLAN. Marcilii coniectura, ἀποστερῶν substituentis, ei forsan adblandietur, qui male construxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur postea idem accidat cuiquam, distinctionem alioqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi, ut non haesites coniungere λέληθας σεαυτὸν, i. e. *te ipsum oblitus es*, ut Belgice dicimus, sive *te ipsum fecellisti*, vel, si mavis, *imprudenter fecisti, accusans hanc maximam voluptatem*. Vel potius, *nesciebas ipse, quid faceres*: omnia enim haec significat, &c eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνοντες ἐν λόγοις ἀτόποις γεγυῶτες ex Plutarcho vel Lexicographi afferunt. Cui adde λήσεις ἀπολούμενος, *imprudens peribis*, ex Herodian. I, 9, 10. Immo potius, quod apprime huc facit, Aristoph. Nub. 241, Πόθεν δ' ὑπὸ χρεως σ' αὐτὸν ἔλαβες γενόμενος; &c Aelian. V. Hist. I, 7, ὅταν αὐτοὺς λαβόντες ὕσκηάμου φάγουσι. Alciph. III, ep. 71 f. καὶ τι λάθωμεν ἐπισφαλέντες. REITZ.

ead. l. 10. Σκληρὸν) Morder Stoicum allusione ad generalem Stoicorum thesim. BOURD.

ead. l. 13. Φιλοσοφία — ὁμιλικῶς) Haec phrasis philosophiae studiosis propria: nam ὁμιλεῖται discipuli, vid. Liban. Epist. 343, &c ibi a Wolfio cit. L. Bos ad Th. Magistr. sed & de aliis studiis, quibus quis deditus est, ut Epist. Sent. 2, ed. Rel. p. 90, ψυχὴ ὁμιλουσα ἀρετῇ εἰσιν ἀεὶ ἀνάπηγῃ. Aelian. 2, 38, γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν οἶνω. Aristoph. Nub. 1401, — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, *rebus novis studere*. Hippocr. de Art. p. 589, 44, Καὶ οὐκ ἀρκέει μόνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὁμι-

ἢ ὁμιλεῖν. Vid. & Nostrum alibi, cuius loca ex Indice apparebunt. Sed Grammatica praecepta postulerent ὁμιληκῶς scribi, addito augmento praeteriti. At visum est sic edere, ut inveniri, quia saepe abiicitur, ut supra satis ostendimus. Mallem tamen, hic augmentum addi, quia suspicio de negligentia scriptorum satis iusta. REITZ.

Pag. 121. l. 1. Κάθησαι καταυλούμενος) Ἀφόμενος, ὃ Λυκῖνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλούμενος, δηλοῦν ἀνθρώπων ὄρων. Vertit Obsoepoes: remisso rerum, o Luciane, optimatum exercitio, & priscorum commercio, ceterum sedere sustineas in theatro omnium posticas sarpas excipiens. Ab interpolatore recte haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium faceffit, uno atque altero exemplo id illustrabimus. Sententia enim est, tu vero sedes & modulis tibiarum oblectaris. Plutarchus in libello, cui titulus est, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον· Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντὴν καὶ κατακλίναντες εὐωχίσομεν αἰεὶ, καταψαλλόμενον καὶ καταυλούμενον, cantibus tibiarum modulis oblectatum. Cleomedes lib. 2, ἐν πολλῇ καὶ ἀσχημονι μέθῃ καταυλούμενος, in magna & foeda ebrietate tibiis se oblectans. Eodem sensu dixit Athenaeus ψαλλόμενος Στρατόνικος, auscultans cantorem Stratonicus: quem locum frustra Erasmus emendare conatur. GRAEV. Conf. supra Phal. I, 11 fin. & infra Bis accus. c. 17. Miror itaque, cur Graev. ter scribat, καταυλούμενον, sine diphthongo; cum sit α καταυλόμαι, —οῦμαι, neque καταύλομαι usquam reperiatur, neque ipse in his Luciani locis, neque in Plutarcho, quem in subsidium vocat, sic invenerit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐσθῆσι μαλακαῖς) Confer supra ad 1 Ver. Hist. § 25. REITZ.

ead. l. 3. Ἐναμβρ.) Commodius legeretur ἐναβρ. — quod & apud Agapetum reperitur de genere dictum c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Φαίδρας καὶ Παρθ. καὶ Ρόδ.) Phaedrae notus amor apud Tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyssae spectata. Rhodope quaestu corporis tantas opes collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ῥόδοπας) Conf. infra § 51. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι) Mallem ad pulsationes strepitusque citharae, quam cum interprete reddere, cum citharae pulsationibus eiusque procacibus frequentamentis. Ita in Dial. Deor. 2 Cupidinis & Iovis § 2, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις, ad tibiā & tympana. Vid. etiam Sophocl. Electr. 713, Euripid.

Bacch. 155, Max. Tyr. Diff. 21. prov. Ceterum de κρούμασθ̃ κιθάρας vid. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Delum, p. 466. VITRING. Confer nos ad § 16 huius Diff. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Et si autem κρούματα proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud Aleiphr. I, ep. 12, Ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, καὶ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. Bergl. not. p. 50, qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοποιὸν vocatum docet ap. Athen. VIII, p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pulsationes, nullo nominatim intellego. REITZ.

ead. l. 12. Τὰ ὅτα πτερῶ) Vid. iterum infra Gall. c. 6. SOLAN.

ead. l. 14. Κυκλικῶν) Aliter c. 26. Αὐλητάς enim ibi κυκλίους vocat. Philostratus pag. 589, ὅποτε οὖν σπουδάσεις περὶ τὰς ἐγκυκλίους, θέας ὀρχηστῶν δὲ αὐταὶ τὸ ἐπίπαν, φανερός ἂν &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ἔννομα) Τὰ ἔννομα sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. Contra ἀνομα. Νόμος enim, quando de re musica sermo est, modum denotat. Vertit interpres, *legibus consentanea*. L. Bos. Recte Bos νόμον modum musicum significare ait. Vid. Thucyd. V, 70 f. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστῶτων, sitne construendum, *ex lege interpositorum tibicinum*; an νόμῳ αὐλητῶν coniungendum, ut significetur *modus Musicorum*, i. e. dimensio temporis, quam Musici observare solent. Conf. Plutarchi libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. REITZ.

ead. l. 17. Ἐναγώνια) Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. SOLAN. Conf. infra § 26, § 32, § 78. Et Demon. § 65. Quae loca monente Solano contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. REITZ.

Pag. 122. l. 7. Λυδὴ τις) Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26, 32, 79, & Δήμων. c. 65. SOLAN.

ead. l. 8. Μόνου) Sic optime M. & Fl. Reliquae edd. μόνον. SOLAN. Conf. Kust. ad Aristoph. Pl. 33. REITZ.

ead. l. 9. Ὀδυσσεά) Vid. Hom. Odyss. I, 91. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀλος) W. non ut in reliquis ὄλος. SOLAN. Et si vulgatum ὄλος quoque bene se habet, tamen hoc Solano dedi ex Cod. W. ὄλος danti, quia exigui est momenti, & quia posterius illud tamen aliquanto est elegantius. REITZ.

ead. l. 15. Παπαλ, Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σκυτοῦ κύνα) Vertunt: Papae, Craton, quam asperum canem

uum in nos solvisti, nescio quam Latine. Asper dens apud Phaedrum est acutus: sic apud Tac. *asperare arma*, pro famiare. Melius sane verteretur, *quam canem mordacem*. Lucianus in priore de iis, qui mercede sunt conducti: οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν κάρχαρων, novi quendam ex mordacibus illis rhetoribus. GRAEV. *ibid.* Κάρχαρον) Qualis Appii canina facundia, de qua D. Hieronym. BOURD. Vid. supra de Merc. cond. c. 35, ubi ῥήτορα τῶν κάρχαρων. Et Quom. Hist. c. 43, τὴν μὲν σφοδρὰν καὶ κάρχαρον. Rursus bis Accusat. c. 33, ὑλακτικὸν — καὶ κάρχαρον. Et videbis, quantum aberrarint, qui supra in Merced. cond. nomen proprium inde fecerant. REITZ. Ad v. ὡς κάρχαρον Mf. Reg. 3011 hoc exhibet Scholion: Τοῦτο πρὸς Κυνικὸν φιλόσοφον διατείνεται, διὰ τὸ ἐλεγκτικὸν (ὑλακτικὸν coni. B. de Ball.) εἶναι.

Pag. 123. l. 4. Τοῦπιτίμιον) Conf. supra de Merc. cond. c. 4, & loca parallela ibi ab Solano allata. REITZ.

ead. l. 10. Σοὶ ἔπαν.) W. solus optime. SOLAN. Nolui omittere illud σοι, quod etsi W. solus suppeditat, tamen apprime hic appositum esse, nemo negaverit: eleganter enim sic interponi pronom. σοι, μοι & similia, nisi satis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic Demosth. eleganti pleonasmō, pro Ctesiph. p. 444 E. λάβε μοι τὸ ψήφισμα τῶν Ὀρέων. Noster in Abdic. c. 31 pr. τοιαῦτά σοι ὦ πάτερ — πτόπονδε. Verum & μοι, quasi πλεονάζον, interdum valere παρ' ἐμοῦ, recte docet Bergl. ad Alciph. I, Ep. 26, pag. 107. Sed rursus magis παρέλκον apud Nostrium satis saepe supra, ut in Nigrin. § 5, οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθους — περιέρχομαι. Ac Dial. Marin. II, 2, τυφλὸς εἰμὶ σοι, ὦ Πόσειδον. Vid. & c. seq. f. & c. qualia plura collegit Iens. in Lectt. Luc. p. 61, 62. Ubi merito miratur, doctissimum Fabrum hoc fugisse. Vid. Iensii not. ad Timonis § 52. Interdum autem non pleonasmus, sed emphasis in eo est, ut hic. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 353. REITZ.

ead. l. 12. Τερψάμενος) Hom. Odyss. M, 188. SOLAN. Verba ex ipso Sirenum cantu Od. M, 188, quorum interpretationem posuimus ex Cic. de fin. 5, 18. GESN. Quia versus Homericus incipit Ἄλλ' ὕγε τερψ. in edd. vero Luc. Τερψάμενος initium versus mentiebatur; id sic mutavi, ut vides. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτως αἰσχυρὰ) Persuasi antiqui, saltationem umbram esse luxuriae. Patet apud Cicer. pro Mur. Horat. Sat. 1, lib. 2. Artemid. lib. 1. BOURD.

Pag. 124. l. 4. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένυες

σαι) Interpretes, *si enim vidisti, par nobis hac in re evasisti, inepte, & sine sententia. Vertendum, siquidem vidisses, paria nobiscum fecisses.* Mox sequente pag. de histrione, *εἰς οὐδ' ἐν δέον κατακλωμένῳ*, est, *indecore se frangenti*, non, ut vertunt, *in nulum usum fracto*. Paulo post *μὴ ὤραισιν ἄρα ἰκοίμην*, est *male peream*, ut supra notavi: *interpres invenuste, nunquam ego venustatem consequar.* Nam quamvis *venustas* interdum *felicitatem* significet, tamen hoc in interprete non ferendum. GRAEV. Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidisti, aut non vidisti spectacula. Si illud, non est, quod nobis obiicias, idem enim fecisti; si hoc, parum idoneus es iudex. GESN.

ead. l. 8. Ἐν βαθεῖ τούτῳ πάγωνι) Sic supra in Revivisc. c. 41. Et Pisc. 12. De Merc. 25 ac 33. Adde & Zeux. c. 8. REITZ.

ead. l. 12. Ὀλέθρῳ) Iterum pro ὀλεθρίῳ. Conf. supr. Alex. c. 11. REITZ. At ὀλεθρίῳ Mf. Reg. 3011.

ead. l. 15. Καὶ ὅσον πείρας ἔνεκα) Thucyd. VIII, 92, ἀπὸ addit, dicens, ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκα. Quod Duker. ex Xenoph. quoque firmat, contra Stephan. Sed & ἀπὸ abesse alibi fateatur, hoc Luciani loco adducto. REITZ.

Pag. 125. l. 3. Μὴ ὤραισιν ἄρα ἰκοίμην) An sic? *μὴ ὤραισιν ὀρέσκοιμι.* Τὸ ὀρέσκοιμην n. pl. locus videtur e poeta quopiam sumtus. GUYET. Vide supra ad Θ. Δ. VI. SOLAN. (Adde rursus infra Dial. Meretr. X med.) Non omnia intelligo, quae Guyet. tradit; nec quidquam est mutandum: est enim impre- candi & iurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba Scholiast. ad Aristoph. Lysistr. 1036. *Μὴ ὤραισιν ἰκοισθε*, ait, *Εἰδὸς τι κατάρas ἀρχαίῳs ταῦτα γενέσθαι φαίνεται, ὃ καὶ πολλάκις ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο· ὥς ἐν τῷ Ἑρας καὶ Διὸς διαλόγῳ — καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως· μὴ ὤραισιν ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνασχοίμην· καὶ αὖθις ἐν τοῖς· μὴ ὤραισιν ἰκοῖτο ὁ λῆρος ἐκείνος·* at in ipso Aristoph. legitur, Ἄλλὰ μὴ Ἑρας ἰκοισθε, quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquirō. Patet saltem, apud Lucian. vulgatam se recte habere, & Ἑρας pro ὤραιs, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra Deor. Dial. VI, § 4, ubi Hemsterh. id convertit, *pestime pereat*; & conf. notas ipsius ac Solani. Plura hic addere temporis angustia prohibeor. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἥδη ἔλεω) Interpres, *ut me tui nunc miseret.* Sed non expresse illud ὥς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc se res habet.* Alias dicitur, τὸ νῦν ἔχον, ut ap. Max. Tyrium Dissert. 21. REITZ.

Pag. 126. l. 12. Ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμε-
 vos) Interpres, cum sine cera res malas audire possim. Non expres-
 sit vim verbi παρακούειν, quod dicitur de eo, qui oscitanter
 audit, cum dicta alicuius non afficiunt, qui audit quasi non au-
 diat; & huc facit, quod mox dicitur, λέγε, ὥς μὴ δὲ ἀκούοντες
 τινος. VITRING.

Pag. 127. l. 3. Χθές καὶ πρώην) Vide Paroemiogr. BOURD.
 Sic Long. Past. III, p. 97, five p. 73 ed. Moll. qui in nott. plu-
 ra huius proverbialis locutionis, qua tempus admodum nu-
 per actum denotetur, affert. Veluti ex Synes. p. 15 D. idem
 profert frater cariss. in Belg. Graeciss. p. 537. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ) Conf. supr. Deor. Dial. II pr. Et
 Long. Past. II, p. 35 ed. Moll. ubi Cupido ait: Οὗτοι παῖς ἐγὼ,
 καὶ εἰ δοκῇ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc
 iam adductum a Hemsterh. quem cum aliis comment. vid. ad
 l. c. Luciani. REITZ.

ead. l. 16. Κελεύσαι) Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio
 armata. V. Clem. Alex. p. 10, 1. SOLAN.

Pag. 128. l. 4. Ἐν ὕπλοις) Si respexeris ad § 21, ubi ἐνόπλια
 παιδεύειν, & ad Demon. § 38, credes ἐνόπλιος & hic recipien-
 dum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 6. Πολεμικὸν) Hanc saltationem πρῦλιν vocat Calli-
 mach. Hym. εἰς Δία. BOURD.

ead. l. 10. Ὀμηρος) Vid. II. Π, 617. SOLAN.

Pag. 129. l. 3. Μηρίονη) Iliad. II. BOURD. Homer. loco mo-
 do indicato. SOLAN.

ead. l. 9. Τέχνην τὸ πρᾶγμα ποπ.) Conf. infra § 21, ubi τοῦ-
 το ἔργον πεποιημένων eodem modo. REITZ.

Pag. 130. l. 1. Καρυατίζειν) De hac voce copiose ad Pau-
 san. BOURD. V. Thes. Cr. Grut. I, 785. Ab oppido Laconiae
 Caryae vel Caryum dicto, in quo lucus Dianae sacer. In eo
 eius Deae festa cum cantu solemnī chorus virginum celebra-
 bat, contententibus inter se citharoedis. Polemon. II: *Exes-
 tes citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lace-
 daemonia.* Unde Statius: *Plaudentique habiles Caryae resonare
 Dianae.* Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curia*. Denique
 meminit & Diomedes Grammaticus. Atque haec ex Thesaur.
 l. c. SOLAN. Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Ca-
 ryatidos saltare solitas, Pausanias auctor est Lacon. p. 178,
 40: Τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστὶν αἱ Κάρυαι. Καὶ
 ἄγαλμα ἐστῆκεν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χοροὺς δὲ
 ἑνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἐστᾶσι, καὶ ἐπι-

χώριος αὐταῖς καθέστηκεν ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδες ὄρχούμεναι in sigillo Clearchi apud Plutarchum Artaxer. pag. 1864 extr. H. Steph. Meminit etiam Diomedes lib. 3, p. 483 extr. Putsch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem transfulerit, nondum inveneram. GESN.

ead. l. 4. Καὶ ῥυθμὸν) De rhythmo hoc, quem ad modum Musices in progrediendo ad proelium observabant Lacedaemonii, vid. Thucyd. V, 70, p. 360, ibique Duker. (quem videndum communuerat Hemst. in marg.) no. 17. Sic enim per errorem typoth. numerus est expressus, pro versu 84. Exempla autem alia familia profert vir clar. l. c. REITZ.

ead. l. 6. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς) Idem Hemsterh. indicat, consuli posse Davis. ad Cic. Tusc. D. p. 139, i. e. L. 2, c. 15; quod faciens video, & hunc ex Stob. Athen. Gell. Plut. & hoc Luciani loco probare, Lacedaemoniis usitatum fuisse, fistulas in proelio pro tubis adhibere. REITZ.

ibid. Ἐνδιδῶσιν) Fere suspicor, Solanum quaesisse varietatem, propter usum rariorem huius phraeos; quia ἐνδιδῶσαι alibi plerumque est *retrocedere*. Sed recte se habet de sono musico, & respondet nostro *een Toon aangeven*. Sic Long. Past. IV pr. (ed. Moll. p. 106.) Ἐκαθάζετο δὲ καὶ αὐτὸς (ὁ Πάν) συρίζων ἐπὶ πέτρας ὁμοίως ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι, καὶ ταῖς χορευούσαις. Quod optime Moll. convertit, *similis impertienti cantum*: licet alibi non semel hallucinetur. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτοῖς) Αὐτῆς L. & Fl. Sed praestat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. SOLAN.

ead. l. 8. [Καὶ τοὺς ἐφήβους]) Parenthesin hanc Scholium esse puto, quod in textum irrepsit. SOLAN.

ibid. Δ' ἂν νῦν ἔτι) Has duas posteriores voces habet W. solus. SOLAN. Cum W. facit Mf. Reg. 2954.

ead. l. 9. Ὅταν γὰρ ἀπροχειρισάμενοι) Vertunt, Erasmus; ubi enim iam summis colluctati sunt digitis, Benedictus, cum enim summis digitis colluctari desissent. Annotavit pater, ἀπροχειρίζειν, τὸ πυκτεύειν καὶ παγκρατιάζειν ἀνευ συμπλοκῆς. Quae vera sunt; & vanae interpretationes. GRON.

ead. l. 10. Παισάντες καὶ) Inter duas hasce voces in impressis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. SOLAN.

Pag. 131. l. 1. Συγκωμάζουσιν) Hic pariter & paulo post ad συγκωμάζειν & κωμάζειν interpretationem addit; hic tectius, apertius deinde. Nempe videtur inprimis Dorum fuisse, quibus accensentur Lacedaemonii, verbo κωμάζειν uti de salratione hilari. Sic certe Pindarus Ol. Θ, 6, itemque Isthm. A, 16;

- Sic Hesiodus Scut. Her. 281: "Ενθεν δ' αὐθ' ἑτέρωθε νόοι κόμα-
ζον ὑπ' αὐλοῦ, τοίγε μὲν αὐ παιζόντας ὑπ' ὀρχηθμῶ καὶ αἰοιδῇ
κ. τ. λ. Hinc apud Hesychium κομαδεῖν ὀρχεῖσθαι, & κόμος,
εἶδος ὀρχήσεως. GESN.

ead. l. 4. Κομάσατε) Ita optime Fl. pro eo, quod in reliquis
est κομάσατε. Sic enim Dores efferre solebant. Vox apud Pin-
darum frequens. Vide Nem. II sub finem, & Ol. XI, Pyth.
IX. SOLAN.

ead. l. 7. Παρ' ἑνα) Quid hoc sit, discite ex Καταπλ. c. 4, &
v. Thucyd. V, 82 A. Credo tamen, aliud hic significari, alter-
nis scilicet pueros, puellasque positas. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν ὕρμον) An idem sit cum HomERICA saltatione
II. XVIII, dubitat Meursius. Apuleius solus nominat, Miles.
X. Hormum canebat bellicosum. SOLAN. Ratio appellationis
ea videtur, quod ὕρμος, in quantum monile est, habet bacas,
uniones, gemmas, diversas, ordine tamen certo alternoque
eadem linea sibi iunctas. Germani etiam eadem fere ratione
nomine eodem, *Reihe*, & lineam margaritarum & chorum
saltantium appellant. GESN.

ead. l. 12. Ἀνδρείας) Et si ἀνδρεία, pro fortitudine hodie vulgo
usitatius est, quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admo-
nitionis H. Stephani, cuius verba in Thef. T. I, p. 439, sunt:
*Invenitur autem scriptum modo ἀνδρεία, modo ἀνδρία, quae scri-
pturae varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam
tamen sequendo videtur potius scribendum ἀνδρία, ut differat ab ἀν-
δρεία adiectivo, veluti cum dicitur ἀνδρεία ψυχῇ. Ac sane in emen-
datis Codicibus passim occurrit scriptum ἀνδρία.* REITZ.

ibid. Καὶ αἱ Γυμνοποδίαὶ δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχησις) Erant &
illis Gymnopodiae, genus saltationis. Sic interpretes. Sed legendum
καὶ αἱ Γυμνοπαῖδιαὶ δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχησις, & erant Gymno-
paediae genus saltationis. Erat autem saltatio nudorum puero-
rum, cuius meminit Athenaeus, Hesychius, Pausanias. Plu-
tarchus in Apophthegmatis Agesilai εἶτι δὲ παῖδα, inquit, ὄντα
αὐτὸν γυμνοπαῖδιας ἀγομένης ὁ χοροποῖς ἔστησεν εἰς ἄτημον
τόπον. Agesilaum adhuc puerum, cum Laconica saltatio perageretur,
in qua pueri nudabantur, chori praefectus constituit in parum hone-
sto loco. Vide Ios. Scaligerum ad Eusebii Chronicon ad num.
MCCCCXLVII, ubi ostendit, Hieronymum quoque legisse
Γυμνοπόδια, & vertisse nudipedalia. De Caryatide vero, seu sal-
tatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὕρμῳ vide Meursii La-
con. lib. II, c. 12. GRAEV. Γυμνοπαῖδια) Vide Meursium in
Orch. qui emendare primus iussit. Festum erat apud Lacedae-
Lucian. Vol. V. F f

monios celeberrimum, & in eo saltatio. Nudi saltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. Athen. 678 B. Meminere Plut. apophth. Lac. & in Agefil. Thucyd. etiam l. V, 82. Adde etiam Plut. de Musica: *τούτων γὰρ εἰσυχνησμένων τὰ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαιμόνι.* In omnibus editis & ipso M. legitur in hoc Luciani loco *γυμνοπαιδίας*, uti & apud Suidam, mendose. SOLAN. Nimis saepe occurrit apud optimos scriptores *γυμνοπαιδία*, *γυμνοπαιδία*, *γυμνοπαιδίας*, *γυμνοπαιδική ὄρχησις*, ut non probemus emendationem Meursianam, quo duce Kusterus apud Suidam etiam *γυμνοπαιδίαν*, *γυμνοπαιδίας* substituit. *Γυμνοπαιδίας* sunt apud Herodotum 6, 67. Festum & statum diem fuisse, apparet ex Thucyd. V, 82. De ipsa ratione certaminis aliquid discere licet e loco Xenophontis Hellen. L. 6, p. 597 C. Paris. *γυμνοπαιδῶν τε οὐσῶν* (i. οὔσης) *τῆς τελευταίας, καὶ τοῦ ἀνδρακοῦ χοροῦ ἐν δὲ οὗτος κ. τ. λ.* designat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat Plut. Agefil. p. 1118 H. Steph. 8, qui etiam caelibes *γυμνοπαιδίας* spectaculo exclusos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368 inter dicta Agefilai, it. de Musica p. 2078. Athenaeus L. 14, p. 630 E. *ἡ γυμνοπαιδική*, inquit, *παρεμφερής ἐστι τῇ τραγικῇ ὄρχησει.* Et p. 631 B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, *Γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦνται οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ.* sunt enim pluresc. Nec aliter est apud Pausan. Lacon. pag. 93, 5. Haec me movent, ut *γυμνοπαιδίας* hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro *γυμνοπαιδία* posse forte colorem quaeri ex illa ratione, qua *φαινομενίδας* ludibrii causa appellabant Lacaenas virgines, de quo Plutarch. in comparatione Lycurgi & Solonis. p. 140; quo in libro p. 97 est etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. GESN.

ead. l. 13. Ὅμοιος) Graev. in nota *ὅμοιος* legit, nescio num dedita opera, an casu: sed mutatione nihil opus, ut ex versione satis apparet. REITZ.

ibid. Ὀμπρος) Vid. II. Σ, 590. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀσπίδι) *Ἀσπίς* Homeri non est peculiaris aliquis liber hoc titulo inscriptus; sed pars II. Σ, in qua describitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. VORST.

ead. l. 16. Κυβιστήτης) Vid. Homer. II. Σ, 604. Sic W. & ipse Homerus recte. SOLAN.

Pag. 132. l. 1. Αὐτῇ) W. solus. SOLAN.

ead. l. 2. Κούροι δ' ὀρχηστήρας ἐδίδουν) Homer. Iliad. XVIII, ubi est *ἐδίδουν*. MARCIL.

ibid. Ἐδίνεον) Locus est in cyplo Achillis II. Σ, ubi ἔδινεον. Unde error Luciani scribentis: omnes enim Codd. habent ἔδινεον. BOURD. Vid. Hom. II. Σ, 494. Ap. Homerum, unde haec laudantur, ἔδινεον scribitur. At hic & in omnibus nostris libris, & M. etiam ἔδινεον, ut Od. Δ, 19. Sed mutavimus. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰς μαρμαρυγὰς) Πηδήματα, συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις. Pollux, Hesych. BOURD. Hom. Od. Θ, 265. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα) Singulari numero habet W. Cod. optime, quod in reliquis τὰς εἰκόνας. SOLAN.

Pag. 133. l. 2. Σὺν ῥυθμῷ — μυεῖσθαι) Huc refert Eschenbachius in Epig. p. 38, quod μέλος ὄρχημοῖσι scripsisse dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro versu scriptae, h. e. carmen, quod caneretur inter illam mysticam saltationem: cum enim folio imponeretur initiandus, qui θρονισμὸς est, reliqui mystae circa ipsum choreas agebant &c. GESN.

ead. l. 3. Ὀργια σιωπᾶν) Hac de re alibi. Attigi ad Petron. BOURD.

ead. l. 4. Ἐπειὶν δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί) Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo desaltasse dici, qui mysteria prodiderunt. Sic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in versione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro secreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piscatore, & Amoribus. Heliodor. VI, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ μάρτυσι τοῦτοις τὰς τῶν κειμένων ἐξορχῇ τύχας, ac testibus his enuntias mortuum fortunae. Auctor Hierarchiae Ecclesiasticae, qui dicitur Dionysius Areopagita: ἀλλ' ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμέθεκτα μὲν αὐτὰ καὶ ἄχραντα τοῖς ἀτελέστοις διατηρῶν. Cave, ne sancta sanctorum prodas, a plebeis ea intacta & impolluta conservanda. Vide & Suidam in Διαγῶρας. Mox obscore & imperite haec verba Latine sunt translata: παῖδες χοροὶ συναλθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρα οἱ μὲν ἐχέρευον, ὑπὸρχοῦντο δὲ ἀριστοί, προκρίβεντες ἐξ αὐτῶν. Puerorum chori cum tibia citharaque ingressi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique saltationem accommodabant, ex eorum numero delecti. Quid est saltationem accommodare? Interpretare: Puerorum enim chori in unum coacti, sub tibia & cithara, hi quidem saltabant, illi vero subsultabant, qui quod alii praestarent, ex eis delecti erant. Est autem subsultabant, puerorum saltantium gestus & ipsi imitabantur, quod verus poeta dixit redamtruare de Saliis, ut praeful amruat, sic populus redamtruat. Et usus est Plutarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de Saliis redamtruantibus. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐξορχεῖσθαι) Profani καὶ ἀμύητοι ab omnibus sacris arcebantur, nec licebat, si temerarii in caerimonias irrupissent, ea, quae viderant, vulgare: haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. BOURD. Verissimus hic vocis sensus. Vide & Ἀναβ. c. 33. Hic repugnant exempla a Suida in ἐξορχησάμεν allata. Unde mirari subit, a doctissimo editore non reprehensum Suidam ob interpretationem, ab ea, quam vidit, adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum Suidas exhibet ex Synesio, petendus est in Herculiano, teste Constantini Lexico: neque enim liber ipse ad manum est, aut sit sit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam Heliod. VI, Plut. 1592 f. & Tatianus p. 95. Aliter tamen enarrat vir sane doctissimus ad Tacit. An. XI, 21, Savilium secutus ad Chrysosth. in Psalm. Inde autem factum est, ut *mysteria evulgare* significarit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum coniecere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide Alexandri impostoris initia a Nostro descripta c. 38, 39 & 40. Fabulam quasi mutam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera femur eius nudatum sit, c. 40. SOLAN. Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων, quem convertit Canterus, *contra proditores mysteriorum*, modeste sed solide refutatus a Normanno p. 589 seqq. Iebb. ubi varium huius verbi usum declarat. GESN. Recte Solanus cum Luciano ait, ἐξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. Alciph. III, ep. 72 pr. τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσίνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν. Quod Bergl. vertit: *qui Deae Eleusinae mysteria profanarunt, capitale iudicium sustinuerunt, (substituerunt editum, errore typographico, credo.)* REITZ.

ead. l. 6. Δήλω) Initium facit probandi, nulla olim sacra facta ἀνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. Clem. Alex. Protrept. & Stromat. 1. Dionys. Areopag. Ecclesiast. Hierar. c. 1. Laudat hunc locum Casaub. c. 6, lib. 14, Anim. ad Athen. BOURD.

ead. l. 8. Ὑπ') W. Sic Thucyd. V, 70, ὑπὸ αὐλητῶν. Adde Nostrium c. 72, ὑπ' αὐλοῖς &c. In aliis prave legitur ἐν. SOLAN. Etsi ἐν αὐλῷ defendi potest, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime appositum. Conf. Herodian. V, c. 3, § 16, ἱεροῦργουντα δὲ τοῦτον, περὶ δὲ τοῖς βωμοῖς χορεύοντα

ἄνω βαρβάρων, ὑπὸ τε αὐλοῖς καὶ σύργῃ &c. Iterum ibid. c. 5, 9, προίει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δὴθεν ὀργιάζων. Noster infra hac Dissert. § 72, ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Item supra § 2, ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι· ac Deor. Dial. 2, § 2, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit H. Vitringa, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam Duker. ad Thucyd. V, 70 f. rursus tria quatuorve alia testimonia adducentem. REITZ.

ibid. Ὑπορχοῦντο) Ὑπορχεῖσθαι non esse *subsaltare*, vel *saltationem* aliis accommodare, sed *cantum accommodare saltantibus*, vult Spanhem. ad Callim. p. 514, ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑπορχομένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus Athenaei lib. 14, pag. 628 E. Συντάττον οἱ ποιηταὶ τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ἀδομένων — ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἠγόρευον. Add. Plutarchi locus, & ipse indicatus a Spanhemio, de Musica p. 2078 H. Steph. 8. Habet ὑπὸ in hac compositione eam vim, quam in ὑπὸδειγμα, ὑπογραμμίδς, ὑποτύπωσις, & similibus. Etiam infra § 66, ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic ὑπαυλεῖ, qui tibia modos praeit. GESN.

ead. l. 10. Ὑπορχήματα) V. Meurs. Orch. SOLAN. Ὑπορχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ἀδόμενον μέλος ἐλέγετο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. Phot. in excerptis Procli. VORST.

ead. l. 11. Ἡ λύρα) Λυρική. GUYET. A Luciani manu hanc vocem esse non credo: sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν Ἥλιον) De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut putō, *saltatione salutant Solem, tacite sese sublevantes, sive sensim proficientes*. Σχήμα enim vel σχηματίον erat saltationis genus, quo quis nunc profiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum σχηματίζειν, quod & apud Comicum in Pace pag. 645, ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδ' αὖτως, inquit, πρὸς τῶν Θεῶν, πράγμα κάλλιστον διαφθείρετε διὰ τὰ σχήματα. Respondet chorus: Ἄλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομαι, ἀλλ' ὅφ' ἡδονῆς οὐκ ἐμοῦ κινούντος, αὐτὰ τὰ σκέλη χορεύειν. L. BOS.

Pag. 134. l. 1. Μιμούμεναι) Iulianus Imper. hymno Solis. BOURD.

Pag. 135. L. 1: Καὶ δένδρου δόνημα) Et arboris quassum vertit interpres: mallem arboris motus, cum ventis agitur. GRAEV.

ead. l. 13. Βιθυνὸς δὲ μῦθος) Ex Latina hac versione, Neque (Bithynia fabula) multum ab instituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idacis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστήν, τῶν Τιτάνων οἶμαι ἓνα, ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένον, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν Ἄρη, & quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt, τὸ ἔργον ποιῆσαι dici in agendi forma, pro artem facere, seu exercere, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένον. Apud Galenum, περὶ τῆς τῶν μυῶν κινήσεως, διὰ τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατροὺς, per medicos facientes medicinam. Plutarchus in Demetrio: Ἀτταλὸς δὲ ὁ φιλομήτωρ ἐκέλευε τὰς φαρμακὰς εἰς βοτάνας &c. ὁπούς τε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον πεποιημένον εἶδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὥραν Attalus Philometor herbas venenatas ferebat &c. & semina & fructus eorum elaborabat videre & cognoscere suo tempore. Suidas in voce τέχνην Τέχνην πεποινται, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔργον καὶ τέχνην αὐτῇ προκεχώρηκε. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda ista Luciani sunt: Quae Priapum, Deum bellicosum, unum opinor ex Titanibus aut Idacis Dactylis, hanc artem fecisse aiunt, ut in armis saltare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Iunone matre acceptum. GRAEV.

ead. l. 15. Οἱ τὸν Πρίαπον) Deest verbum φασί, aut simile. V. autem Marm. Oxon. 28, 2. SOLAN. Verbum φασί, λέγουσι, vel simile quoddam desiderari, apertum mihi videbatur. GESN.

ibid. Πρίαπον) Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὸς, βριαρεὺς, Βρίμω, ὀβρίμος, Βριμῶ &c. Πρία, πριάω, πριάμω, πριάμος, i. e. βριαρὸς, ισχυρὸς, & sic porro. Item a πριάω, πριάτω, πρίαπος idem. GUYET.

ead. l. 16. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων) Dehis Pollux, & vir clarissimus Isaac. Cafaub. c. 5, lib. 1, Animad. ad Athen. BOURD. Animadvertite fodes, quam lepide possint interpretari. Oblopoëus, unum ex Idacis Dactylis illud opus factum, rebus militari-
bus instituendum fuisse, quem Mars (agnosce alienissima & Graecis contraria) a Iunone offerente acceptum &c. Benedictus, unum ex Dactylis Idacis, opus illud factum ad rerum militarium institutio-

*nem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum; ubi posteriora re-
 &e mollit ac corrigit. Sed quis priorem partem intelligit? aut
 illud opus factum? lege πεποιημένων, & verte, unum ex Idaeis
 Dactylis, id opus exercentibus, nempe armatae saltationis ludum ac
 meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad p. 396. GRON.
 (Gronov. allegat pag. suam. 396. Sed o. 9 eiusd. Dial. de Salt.
 eadem phrasis occurrit, de qua agit. REITZ.) (De Ἰδ. Δακτ.
 vide Strab. X Geogr. Clem. Alex. Strom. I, p. 132 &c. Apoll.
 Argon. I, 1129, eiusque Schol. Vorst.) Adde Lyl. Gyrald.
 Syntagm. I, & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca con-
 gessit. SOLAN.*

*ibid. Πεποιημένων) I. e. ἡσκηότα, exercentem. GUYET: Πε-
 ποιημένων) Sic ed. I. quae genuina scriptura est. Reliquae &
 ipse M. πεποιημένων; vide c. 9; ut emendatione ulteriore non
 indigere locum perspicias. Confer etiam mox παραβαλλόμε-
 νος ἀνδράσιν τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. SOLAN. Sive πε-
 ποιημένων legens ad Priapum referas, sive π—ων, tamen acti-
 ve accipiendum erit cum Guyeto, cuius exempla iam bis, ter,
 dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum
 minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi ob-
 scuriores reddebant, sed suspensum tenebant lectorem, es-
 setne πεποιημένων masc. an neutr. Φασὶ autem excidisse cer-
 tum habeo; nam οἱ non habet verbum, ad quod referatur. Iam
 vero sic procedet: quae fabulae aiunt, Priapum bellatorem Deum,
 unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exer-
 centium, (nimirum armatum saltare docere), assumptum ab Iunone
 Martem — docuisse. Nam ἔργον ποιεῖσθαι τι significare idem,
 quod Belgae dicunt, *zyn werk ergens van maken*, mihi non est
 dubium. Et frustra Gronov. πεποιημ. corrigere, assentior F.
 Elínero ad Hebr. XII, 27, licet exempla, quae affert, id non
 adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Le-
 xica vulgaria id eo significato afferunt. At sine auctorit. Sed
 Plut. in Thef. affert frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Gr.
 pag. 475. Sic τέχνην ποιεῖτο τοῦτο, ex Steph. de ling. Gr. &
 Gall. conv. pag. 109 adducit idem p. 509. Conf. Bud. Com-
 ment. p. 146 fin. Et not. Graev. 13. REITZ.*

*Pag. 136. l. 1. Ἄρη) Quia utrumque bonum, unam Fl. re-
 liquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & an-
 te saepe Ἄρην editum, ut Deor. Dial. VII, 1, & XV, 3 &c. Sic
 Δημοσθέν & Δημοσθένη supra quoque iam vidimus. At po-
 sterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad
 Encom. Demosth. c. 2 & 9. REITZ.*

ibid. Πέρα τοῦ μετρίου) De eodem Dial. Apoll. & Bacchi. BOURD. Πέρα τοῦ μετρίου recte edd. iam constanter, cum alibi facile παρὰ & πέρα confundant. Item περὶ, ut alibi diximus. Conf. not. Hemsterh. ad Nigr. § 30. REITZ.

ead. l. 6. Διονυσιακὰ) Copiose Long. ποιμεν. lib. 2. BOURD. *ibid.* Βακχικὰ) V. Meurf. Orch. Platoni βακχία dicitur, de legg. VII. VORST.

ead. l. 8. Γενικώτατον) B. 2. γένν — prave. Sic iterum c. 34. Diogen. Laërt. 178 D. γενικώτατον δὲ ἐστὶν ὃ, γένος δὲν, γένος οὐκ ἔχει. SOLAN. Non recepi lectionem B. 2. quae generosas facit illas saltationes. Pristini interpretes celeberrimas verterant. Sed si γενικώτ. legas, possis intelligere eas, quae viros generosos decerent; vid. § 20, 24, & 83 f. REITZ.

ead. l. 9. Κόρδακος) Tres enumerat saltationum species, quarum inventores perhibentur Satyri, Κόρδακα, Σικιννίδα, καὶ Ἑμμελείαν. De prima Theod. Marcil. ad Horat. Ulpian. Demosthen. interpres ad Olynth. 2, pag. 215, Hesych. Pollux. De secunda iidem Pollux & Hesych. De ultima, Plato, Interpres Aristophan. ad nubes, & Hesych. apud quos rescribe Σικιννίς. BOURD. Quid sit K. Σ. E. vide Aristoph. Schol. ἐν Νεφ. p. 90, Hesych. & M. Etym. VORST. Comica saltatio & lascivior, & ab ebriis fere solis saltabatur. V. Demosthen. Ol. II, Theophr. in Eth. Char. περὶ ἀποροίας. Meurf. Orch. SOLAN. *ibid.* Σικιννίδος) Athen. I. Ab inventore sic dicta sicinnium. Reines. var. lect. 100. Inventorem huius Clemens Alex. praeceptorem liberorum Themistoclis facit, Παιδ. I, 7, pag. m. 15 C. SOLAN.

ibid. Ἑμμελείας) V. c. 26, & Plat. de legg. VII. Saltatio εἰρημική, i. e. sine armis. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀφ' αὐτῶν) Nemo, quod quidem sciam, haec Satyrorum nomina prodidit. SOLAN.

ead. l. 17. Παιδείαν) Sic optime M. Fl. B. 2. non παιδίαν, ut in reliquis est. SOLAN. Παιδείαν) Ne mihi fraudi sit in variantt. notasse, Codd. M. & P. sic legere: nam ita Solanus in marg. Hag. ed. manifesto notarar. At in *Iunt.* contra scripserat, M. cum Exc. Fl. & B. 2. ita habere. Sed P. Codicem cum P. ed. & reliquis παιδίαν. Sed quidnam verius sit, eius nota testatur. Ego mutato accentu παιδίαν video esse in P. eamque id vertisse, institutionem; sed ex sua scriptura pueritiam debuerat facere. At quia id sensum nullum fundebat, forsitan credidit παιδείαν institutionem legendum; quod non modo non improbo, sed vel in textum recipi passus essem, quia de-

lectatio & lus, ut Bened. *παιδῶν* legens vertit, fere his idem, & *institutio* scopo Luciani apprimè convenit, ut patet ex tota hac Dissert. Vid. omnino c. 34 f. REITZ.

Pag. 137. l. 5. (Υπνον καὶ φιλότητα) Hom. Iliad. N: Πάντων καὶ κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότιτος Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὄρχηθμοῖο. GRAEV. Hom. Il. N, 636. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀμύμονα) Vid. versus a Graevio adductos. Unde liquet, mox scribendum, uti facimus, ὄρχηθμός, pro vulgato ὄρχησμός, quod omnes editiones inquinat. SOLAN.

ead. l. 9. Ωδὴ γλυκ.) Respicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci supra laudati. Legebatur autem ὄρχησμός. SOLAN.

ibid. Ὀρχηθμός) Non dubitavi sic reddere Luciano: id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? Homer. Hymn. in Apoll. 149, — καὶ ὄρχηθμῶ καὶ αἰοιδῇ. Item Odyss. Ψ, 134. Et vel decies alibi. REITZ.

ead. l. 11. Ἄλλω) Iliad. N. BOURD. Vid. Homer. Il. N, 730 — 31. Et Odyss. A, 421. Item Σ, 303. SOLAN. Memoriae confusus Lucianus miscuisse videtur Barnesio ad Il. N, 731, duo carmina Homeri. Loco enim citato ita legitur: Ἄλλω δ' ὄρχηστὺν, ἑτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδῇν. Sed Od. A, 421: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἡμερόεσσαν αἰοιδῇν. GESN.

ead. l. 12. Ὀρχηστὺν) Aliter haec in hodiernis Homeri Codicibus in hunc modum leguntur: Ἄλλω δ' ὄρχηστὺν, ἑτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδῇν. Sed data opera, ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis Homeri locis assuit. Reperitur autem in Od. duobus in locis, A, 421, & Σ, 303: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἡμερόεσσαν αἰοιδῇν Τρεψάμενοι τέρποντο. Sed in priori loco pro ὄρχηστὺν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὄρχηστὴν quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & edd. S. & A. SOLAN. Ὀρχηστὺν scribendum, non ὄρχηστὴν, ex Homeri locis ab Solano monstratis insipienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumpti sunt. At supra § 8 recte erat ὄρχηστὴν ex Hom. Il. Π, 617. REITZ.

Pag. 138. l. 4. Περὶ κρήνην ἰοειδ.) Hesiod. in Theogon. Καὶ τε περὶ κρήνην ἰοειδῆα πῶς ἀπαλοῖσι Ὀρχεῦνται, καὶ βοῶντο ἑρυσθενὸς Κρονίουτος. BOURD. Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poetam viros doctos vexavit. Nam cum Obopoeus reddidisset circa fontem floribus obsitum, Benedictus postea mutavit in circum fontem ferrugineum. Sed nobis certe minime convenire videntur πόδες ἀπαλοι cum rebus ferru-

mineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista κρίσις, ut la causa est, cum ripam eius credibile sit teneri ab omne genus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae tinguntur praecipuae. Itaque merito vel Obsopoeum probamus, vel propius ad Graecam vocem interpretamur *fontem violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere, οὐπὼ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίας ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν. Vide, quae in hanc sententiam ad ipsum Hesiodum certissima annotavit doctissimus noster I. G. Graevius. GROW. Ex Hesiod. Θεογ. 3. SOLAN.

ibid. Ὀρχοῦνται) Sic edd. ferme omnes & Hesiodus ipse. Ed. P. nulla de causa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lucianus secundum versum ex ingenio. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑβρίζεις εἰς) Posset etiam sine praepositione dici: sed & praepositio addi solet, ut Herodian. IV, 5, 11, ὕβριζαντα εἰς τοῦ ἐκείνου ἔργα. Aristophan. Nub. 1507, Τί γὰρ μαθὼν ὕβριζέτο γ' εἰς τοὺς θεούς. Ac non semel alibi. REITZ.

ead. l. 7. Σωκράτης) Oraculum ipsum habes Ἐρωτ. c. 48. Vide etiam Πητ. c. 13. Quod vero de saltationis amore hic tradit Noster, confirmant Diog. Laërt. verba p. 41 B. ἐτι τε ὀρχεῖτο συνεχῆς, τῇ τοῦ σώματος εὐεξία λυσίτελεῖν ἡγούμενος τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὡς καὶ Ξενοφῶν ἐν συμποσίῳ φησὶν. Locus Xen. ad quem uterque respicit, exstat p. 511, & 5 ed. Steph. Meminit & Plut. de San. tu. SOLAN.

ead. l. 8. Τῷ Πυθίῳ) Oraculum Apollinis. Vid. Xenophon. Συμπ. 511. SOLAN. Apollo enim de illo dixisse ferebatur, Ἄδρων ἀπάνταν Σωκράτης σοφώτατος, ut refert Noster infra Amoe. c. 48. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐμελλέ γε) Sic supra Quom. hist. c. 12, καὶ ἐμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν. SOLAN.

ead. l. 16. Παρ' ἐταίρας — Ἀσπ.) Vide Platonem. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Τότε) Ex W. haec vox est, quae in impressis deerat ante τὴν τέχνην. SOLAN.

ead. l. 10. Τρίτης) Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτη. SOLAN. Viderur legendum τρίταν, intell. εἶδος. Geminus huic locus Athenaei lib. 1, p. 20 E. ubi Bathyllus Italicam saltationem constituisse dicitur ἐκ τῆς κωμικῆς ἢ ἐκαλεῖτο κέρδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς ἢ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ τῆς σατυρικῆς ἢ ἐλέγγο το σίκιννις. Nimirum satyrica poësis, de qua hic sermo, ex Comodia & Tragoedia mixta est, ut Cyclops Euripidea. GESN. Facile patet, a sequenti Σ praecedens fuisse absorptum; quod scribae dictantis verba excipienti facilius accidere pot-

est: magis autem mirum, idem vitium in decem edd. iterari, cum oculorum iudicium vix effugere posse videatur. Sed forsā credere *ἐστὶ* denuo intelligendum: iam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet *τρίτον*, quod Gesn. non visa nostra emendatione, coniecit: iam vero in hac acquiescet, scio. REITZ. Recte curatus locus, cui facile fuerit versionem accommodare, *τετὴν ἄστυν Sicinnide*. GESN.

ead. l. 11. 'Εν ἀρχῇ) Conf. supra § 3. SOLAN.

ead. l. 13. Κυκλίου) At supra § 2 habuimus *αὐλητὰς κυκλίου*. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis causa utrumque adhibitum credamus. REITZ.

ibid. 'Εναγώνια) Varii erant musici agones. Vide Plut. 2077, 2, & Nost. 'Απαιδ. c. 8. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Φοβερόν θέαμα) Tragica persona. GUYET.

ead. l. 4. 'Ησκημένος) Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent Pelleti scripturam *ἐσχηματισμένος*. At forsā Lucianus dederit *ὑψημένος*. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13 pr. & Steph. Thef. REITZ.

ibid. Εμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος) De huius loci interpretatione agit Cuperus, Consecrationis Homeri pag. 82, quem curiosus consulat. ALMELOV. Vertunt, *alīs cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens*. At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba: nam *πρόσωπον ἐπικείμενος*, sign. *larva caput obductum habens*. Quid igitur illa, *ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον*; non frustra ea ab auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragicī fuisse extensam supra caput, sive maiorem & longiorem fuisse, quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur: quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verito igitur illa posteriora, *persona tectus longiore, quam pro modo capitis*. L. BOS.

ead. l. 7. Προγαστρίδια) Conf. infra Z. Tr. c. 41. SOLAN.

ead. l. 10. 'Εαυτὸν ἀνακλῶν) Ad verbum, *refringens se & infringens*, interdum *circumcinens*. Nempe verbum *κλάω* ad vocem relatum vim quandam sono naturali & voci adeo illatam notat. *Ἀνακλῶν ἑαυτὸν* est fursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: *κατακλῶν* contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit *κεκλασμένον fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur &c. *περιόδειν* autem ex compositionis ratione intelligi de circumducta in al-

tum & profundum eadem syllaba cantici. Quod *λαμβάνει* hic memorantur, meminisse oportet, qui Tragoedias non solent legere, iambicis senariis maiorem partem constare Tragoedias &c. GESN.

cad. l. 12. Καὶ μόνος τῆς φωνῆς ὑπεύθυνος παρέχων ἑαυτὸν) Interpres, ac soli voci semet obnoxium praestans. Quis intelliget? malim, *solius vocis discrimini se exponens*, ut soli voci servire debeat, & eius quasi rationem reddere, ut propter solam vocem aut laudetur, aut vituperetur. GRAEV. Cum proprie *reus* sit *ὑπεύθυνος*, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit nisi in eum, qui actionis alicuius auctor est: hic mediam quandam significationem habet, & simpliciter *auctorem* notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poetæ. Solius itaque vocis auctor est. GESN.

Pag. 141. l. 2. Σολοικίαν) Dictum in Nigrino. Veteres Grammatici *σολοικίαν* interpretantur, quidquid sit perperam: *σολοικία τὸ ἀμαθές*. BOURD.

cad. l. 4. Μιμῶσδαι γυναῖκας) Conf. supra § 2. SOLAN.

cad. l. 7. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ γενέμηνεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγείρων πρόσωπα) Haec ultima sic vertit bonus Obsopoeus: (*videlicet lampadum & tibicinarum & coquorum personas*) supine sane, immo ridicule: putavit scilicet legendum *δάδων*, vel ex *δάδων* per crasim posse fieri *δάων*, ut ex *κεράτων*, *κεράων*, sed sine exemplo. Tum quid foret *lampadum personas*? merae nugae & aegri somnia. Lege cum maiuscula *Δάων καὶ Τιβίων*. Servorum quippe sunt nomina, qui saepe in Comoediis inducuntur ab origine & patria sic dicti. Nam *Δάοι* Herodoto sunt quaedam gens in Persia pastorem vitam agens. *Τίβιοι* vero sunt Phryges. Nam teste Suida *Τίβια* erat *Φρυγία ὅλη*. Univerſa Phrygia Tibia dicebatur. Terentius a nomine *Δάος* suum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina servorum, non lampades aut tibicines, ut somniavit Obsopoeus. PALM. Palmerii notae subscripserat Solanus: Philostr. *Εἰκ. Αἰσωπ.* pag. 767 ed. Olear. de vulpe: *χρηταὶ γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωπος διακόνει τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ καμφοδία τῷ Δάφ.* Quibus hac occasione addo, Olearium in notis Philostr. l. c. ex Strabon. VII, 304, docere, illum refutare eos, qui servile nomen *Δαυὶ* ἀπὸ τῶν *Δάων* deducunt, Scythico populo, & id a *Δαίοις* derivare, qui *Δαυοί* sunt dicti antiquitus. REITZ.

cad. l. 8. Αὐτῇ γενέμηνεν) An αὐτῆς γενέμηνεν; GUYET. No.

υβρίζειν W. recte, ut cap. 35. In impressis *τενέμηνεν*. SOLAN.

ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων) Recte castigavit Obsopoei versionem eruditissimus ille Palmerius, quo doctiorem militem non vidit a reuatis literis orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide Strabonem lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus statim initio primi Θεραπευτικῆς, καθάπερ Γέται, καὶ Τιβιοί, καὶ Φρύγες, καὶ Θράκες ἀργυρώνητοι. Philostratus in imaginibus, ὅσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δαῶν & Lucianus in Mercede conductis, Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres Aristophanis, εἰσίδε ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται Πυρρίας, Ξανθίας, Τιβίος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Synesius, ὁ δεῖος Ἡρώδης καὶ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους ἀπέδοτο. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰρ ὁ Τιβίος τάρτιον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠλίσθηκεν ἐχθρὸς; Praestat etiam, ut statim veritas οὐ κεχρηδὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκδς, non hians ut illa, sed *occlusa*. Illae hiantes personae dicebantur *Manduci*. vide Festum. GRAEV. (Δάων καὶ Τιβ. i. e. Phrygum, ut arbitror. Τιβία enim ὅλη ἡ Φρυγία Suid. *Vorst.*) (Τιμ. c. 14 inter fervorum nomina & Τιβίος recensetur.) Idem adducit etiam Strabonis verba a Graevio laudata, (ad calcem) deinde: οἱ κομικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲν πλεόν ἀπὸ τοῦ γένους ἐκάλουν, οἷον Σύρον, Καρίωνα, Μίδα, Γέταν καὶ ὅμοια. ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ ἐξ ἐπιθέτων. ὡς ἀπὸ τοῦ χρώματος μὲν Πυρρίαν καὶ Ξανθίαν. ἀπὸ τοῦ τρόπου δὲ Παρμένωνα, καὶ Πιστόν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ὤνήσαντο τὸν οἰκέτην ἐξ οὗ καὶ τοὺς Νουμνίας ὀνόμαζον. Photius in Helladii excerptis in suo μυριοβ. *Vorst.* Adde Galenum de nat. fac. I, c. 17, *Par.* ed. T. V, p. 29, ubi *Davos* & *Getas* a Menandro in scenam productos nominat. Philostr. p. 777, cuius locum Palmerii notae addidi, εἰκ. Αἰσωπ. de vulpe sic loquitur, χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωπὸς διακόνῃ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὅσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. SOLAN. Δάων cum i. subscripto habent Luciani edd. P. S. A. I. B. 2. *Ald. Fl.* plures enim ob id excutere nihil opus est. Ideoque id expressi, etsi nec Palm. in nota sua id addit, nec in Philostrato est expressum, nec in Strabone; neque eo opus esse arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Μαγείρων) De hac voce neque Palmerius quidquam, nec Graevius, qui erudite de reliquis disseruerunt. Ego personam *coqui* in comoediis vulgaram fuisse, ex Athenaeo & Menandri Philemonisque fragmentis comperio; vide VIII, 290 B. & Casaub. not. SOLAN.

Pag. 142. l. 2. Ποικιλώτεραι) Ita iam recte omnes. Merito igitur supra sic restitutum Alex. c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐραγώνιος) Conf. supra § 2 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Neapolim credo intelligit; quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chalcidum in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymniciis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat Cornelius Tacitus annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. PALM.

ibid. Πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Haec urbs Chalcidici generis Cumae. BOURD.

ead. l. 12. Πολλοὶ &c.) Vid. Athen. XIV, & Polluc. SOLAN.

ead. l. 13. Τὴν πλείστην διατριβὴν) Hic Pollucem perfringere videtur. Vid. Onomast. L. IV, S. 99 & seqq. LA CROZE.

ead. l. 16. Πολυμαθείας) Cum paucis versibus ante ἀμαθείας tamen edd. habeant, forsitan & hic πολυμαθείας quoque, non πολυμαθείας, exhibendum cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut § 23 παιδείαν & παιδιάν, antiquiorum edd. consensum in huiusmodi vocibus sequi nihil obstat. REITZ.

Pag. 143. l. 2. Ὁψιμαθῆ) Ὁψιμαθεῖς, *seri studiorum.* Horat. Sat. I, 10. Huic ἀντιθετὸν παιδομαθεῖς. VORST.

ead. l. 8. Γενικωτέρας) Mutarunt B. 2. & P. Vide supra ad c. 22. SOLAN. Vid. supr. § 22. Et cognosces, quare hoc praelarum sit prae γενικωτέρας duplici r exarato. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιδιδόναι) Conf. supr. 1 Ver. Hist. c. 6, & Hermot. cap. 24. Ubi opposita illa verba ἐνδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. REITZ.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Godofr. Maluynus clarissimus Senator monuit, interpretem iudicio & oculis abusum suis, dum ista vertit, *nec minus de se exhibens reverentiae.* Fraudis fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis maiusculas litteras praefigere neglexerint. Dicere debuit, *praecipue circa Augusti tempus.* BOURD. Vide Casaub. ad Athen. II, pag. 51, & XIV, p. 569. VORST. Adde Suid. cum notis, & Corn. Tacit. A. I, 54, & in eum locum Lipsii notam. SOLAN. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia Macrobi. Sat. 2, 7, tum illud, *Hic quia ferebatur mutasse rudis illius saltationis ritum, quae apud maiores viguit, & venustam induxisse novitatem, interrogatus ab Augusto, Quae saltationi contulisset? respondit, Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὅμα δὲ*

τ' ἀνθρώπων. Quem versum si recordatus esset esse Il. K, 13, Poranus, de emendando, id est, corrumpenda prima voce in Ἀνδῶν non cogitasset. GESN.

ead. l. 16. Ὅπερ) L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a Fl. diversus, quae cum reliquis & M. ὅσπερ habet. SOLAN.

Pag. 144. l. 1. Θερμαῦστρίζειν) Furiosam saltationem vocat Athen. XIV. Apul. Mil. VIII, *Lymphaticum tripudium*. V. Eustath. ad Od. Θ. Meurs. Orch. Hefychium iubet videre Vorflius. SOLAN. Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit Meursius, quamquam ita, ut potius materiem congeffisse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim iucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi, της Θερμαῦστρίδος descriptionem, quam ex Critia quodam protulit Eustathius ad Od. Θ, p. 1601, 28, edit. Ro. Ἀναπνήσαντες εἰς ὕψος πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν παραλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐποίουν, ὃ δὲ Θερμαῦστρίζειν ἔλεγον. Vide, quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cuius auctoritates, qui volet, a Meursio petet. Γέρανον dictam puto a *gruum* volatu, vel *gyris*, quos per lasciviam ab iis peragi lego ap. Plin. X, 23, f. 30. GESN. Vid. Spanh. ad Callim. p. 425, f. ad Hymni in Del. versum 144, ubi Θερμαῦστραι τε βρέμονσιν ὑφ' Ἠφαίστοιο πυράργης. Unde concludit, Θερμαῦστρις etiam legendum, non Θερμαστρίς, apud Hefych. de quodam nempe fervidae & velur lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus Meursius in Orchestra, & unde verbum Θερμαῦστρίζειν de iis, qui eandem exercebant, apud Lucian. de Salt. (i. e. h. l.) REITZ.

ead. l. 2. Γέρανον) Instituta haec saltatio fuit a Theseo, repraesentabatque imagines exitus e Labyrintho. Describit Polux IV, 14, & Plut. in Theseo: tangit etiam alicubi Hefych. VORST.

ead. l. 3. Φρύγιον) Rusticorum temulentorum, Athen. XIV. VORST.

ead. l. 9. Ὁ Πλάτων ἐν τ. ν.) Plato Legg. II, 576. SOLAN. L. 8, p. 639. C. Laemar. GESN.

Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) In W. μετρικῆς tantum, quod magis probo. Noli tamen mutatum, quia mox ipsam philosophiam etiam affui video, eodem credo, quo Geometria iure. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφέστηκεν) Significatio haec, pro *abhorre*, *aliez*

num esse, probatur a Dukero ad Thucyd. VI, 88. REITZ.

ead. l. 16. Τὰ τ' ἔοντα) Hom. II. A, 70, ὅς ῥ' ἔδ' η τὰ τ' ἔοντα, τὰ τ' ἐσσομένα, προτ' ἔοντα. M. etiam τ' ἔοντα. SOLAN. Itaque ex Homero & Cod. M. vulgatam mutavi, quia ἔοντα per dialysin magis Homericum, quam ὄντα. Sed res est parvi. REITZ.

Pag. 146. l. 5. Θουκυδίδης) Vid. Corn. Nep. & Thucyd. II, 60, apud quem ipse Pericles, se nullum sibi secundum in iis videri, ait. Idem voluit Horat. cum Ep. 4, l. 1, sic scribit: *Quid vocet dulci nutricula maius alumno, Quam sapere & fari ut possit, quae sentiat?* SOLAN. Thucyd. in edit. Dukeri p. 135, v. 30 & seqq. ubi haec Periclis sententia, *nam qui novit, neque aperte docet, perinde est, ac si nunquam cogitasset.* Ceterum verum est, καὶ ἐρμηνεύσαι ταῦτα legi in eodem fine notata varietate. Sed cum Luciano etiam in Thucydide mallem legere αὐτά. Nam & sic iterum apud Nostrium infra Rhet. § 1, eadem ad verbum repetuntur: γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά. REITZ.

ead. l. 6. Περικλέους) Ipse de se Pericles ad populum Thucyd. II, 60: Καίτοι ἐμοὶ τοιοῦτ' ἄνδρ' ὀργίζεσθε, ὅς οὐδ' ἐνὸς ἥσαν οἶμαι εἶναι γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι ταῦτα κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 16. Ἀφροδίτης γονὰς) Ex spuma maris. SOLAN.

Pag. 147. l. 5. Ἀντὺς ὠδίνας) Vid. Spanh. ad Callimach. Hymn. in Del. v. 306, p. 510—11. Ubi de hoc saltandi genere a virginibus peragi solito satis multa. REITZ.

ibid. Τίτυοῦ ἐπιβουλὴν) Vid. Apollod. lib. 1, p. 5 B. Latonae stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecer. Pythonis idem paulo ante fabulam narraverat. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρίσκόμενον πτήσῃ τῶν ἀετῶν) Vide Claudianum in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, & Plutarchum in defectu oraculorum. GRAEV. Eur. Or. 331, 591, & passim. SOLAN.

ibid. Πτήσῃ τῶν ἀετῶν) Fabula haec apud Pindar. Cetera sunt nomina fabulis notissima. BOURD.

ead. l. 8. Καὶ λάρνακα &c.) Arca Deucalioni tribuitur. An a Noë habet? GUYET. De qua fusius Sup. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰάχου σπαραγμὸν) A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur ab Orpheo, & in Parnasso conditus iuxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam Diodorus Siculus lib. III Biblioth. GRAEV. Ἰάχου W. recte. In reliquis Ἰάχου. SOLAN. Phurnutus f. Cornutus potius, de nat. Deor. c. 30, pag. 220 éd. Galei, de Baccho f. Dionysio. Is enim Iacchus non minus,

quam Ofiris. Sic igitur Phurnutus, *Μυθολογείται ὅτι Διασπασθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας — ὅτι οἱ γεωργοὶ — συνέχεαν τοὺς βότρυς κ. τ. λ.* GESN.

ead. l. 12. Ἀθηναίς, καὶ ὅσα Ἡφ. καὶ Ἐριχθ.) Fabulam habes apud Laëtant. Orig. c. Celf. Homeri Scholiaſt. ad Il. B, Cafal. 54. Et Apollod. III, p. 99 B. Vid. nott. ad Φιλοφ. c. 3, & Oik. cap. 26. SOLAN. Auctoritatem Mſ. Reg. 3011 ſecuti edidimus καὶ ὅσα περὶ Ἡφαιſτ. Ita mox pag. ſeq. καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὀρειθύιας &c. In edd. deerat περὶ ante Ἡφαιſτ.

ead. l. 13. Ἐριν) V. Apollod. III, p. 97 BC. Lucian. ipſum Ἐριμ. cap. 20. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. Καὶ Ἀλιρρόθιον) Et *Halirrhothium*, de quo ad Pausan. Haec omiſit interpres. BOURD. Vid. Suid. v. ἀρείος πάγος. Adde Apollod. III, pag. 98 A. Neptuni filius a Marte occiſus, quae prima lis in Areopago iudicata eſt: quamquam corruptus eſt Apollodori textus. SOLAN.

ead. l. 4. Κερεὺ ξενίαν) Eleuſinus Triptolemi pater, apud quem diverſata eſt Ceres. V. Apollod. I, pag. 6, & III, 99 C. Filiarum Celei meminit Clem. Alex. p. 18 C, Eleuſine ſepul-tarum. Virg. Georg. I, 165, & Ovid. Faſt. IV. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡριγόνης) V. Ael. de An. VII, 28. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀκάμας) Theſei iſ filius, cuius fabula mihi igno-ta eſt. V. Pauſ. 343, 9. SOLAN. Ita prope iungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem ſententia eſſe, qua Tzetzes ad Lycophr. 496, ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commiſſam, quam reliqui, in quibus eſt Ovidius Hero. 2, narrant de fratre ipſius Demophoonte. Aliam Acamantis hiſ-toriam habet Parthenius Erot. c. 16, & Tzet. ad Lycophr. l. c. quam viciffim ad Demophoontem refert Plut. in Theſeo pag. 29; amatum nempe a Laodice, filium inde natum Muni-tum clam educatum ab Aethra matre Theſei &c. Utraque res aptiſſimum ſaltationis argumentum. GESN. An Ἀθάμας quaeſi-vit Solanus? ut mox § 42 & 67. Quia in Latinis auctoribus *Acamas* & *Athamas* quoque confunduntur. Vid. I. Arnzt. ad Aur. Viſt. Or. c. 1, 8. Sed recte hic quoque *Acamas* legi vid. Parthen. Erot. c. 16, ὡς ἄρα παραγενομένων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαί-τηſιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος. Et ſic quinq; eodem cap. At infra recte Ἀθαμας, ut ibi videbimus: nam duo diverſi ſunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἡρακλειδῶν κάθοδος) V. Petav. Rat. temp. I, 12. De priorē autem intelligendus hic Noſter, cum ad Athenien-ſium res geſtas referat. SOLAN.

Lucian. Vol. V.

Gg

ead. l. 16. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μινωὸς πῆρος) Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois transius*. Legendum censeo, καὶ Μινωὸς πῆρος, & *Minois desiderium, seu amor*. Scribit enim Ovidius in *Met.* & Virgilius in *Ceiri*, Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse. GRAEV.

Pag. 149. l. 4. Καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις) *Et satorum exortus*. Nimirum ex satis serpentum dentibus homines profilierant armati. GRAEV. Vinc. Obsopoeus *Spartanorum retributio*, per-ridicule. Benedictus, *satorum ortus*, paulo melius. Scripsit quidem Bourdelotius, cetera nomina fabulis notissima. Sed tamen cum ita sit περιεργος, ut supra notaverit καὶ Ἀλιεῖς οὐκ ὀμιττῇ ab interprete, cur non hic quoque aliquid adiecit? Nam five omittant, five ita interpretentur, tantundem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus*. GRON. SPARTOS etiam Latine dixit Lactant. III, 4. Fabulam hanc narrans Apollod. alia voce utitur, ἐδήλωσε — ἐκ γῆς ἄνδρας μέλλειν ἀναδύεσθαι ἐπ' αὐτὸν καθωπλισμένους &c. pag. 26 A. & III, p. 70 B. ἀνέτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἑνοπλοι, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes ferente. SOLAN. Vix operae fuisset annotare, σπαρτῶν habere plerasque edd. quia quo antiquiores, eo saepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σκάρτα sic scriptum tamen fraudi fuit interpreti prisco, vertenti *satorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *satorum* illorum *ortus* eandem rem significaret, quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio Apollod. ab Solano adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra § 50. REITZ. Dubium non est, & alias a nobis quoque ostensum, Latinis etiam *Spartos* dici fratres Cadmeos. Sed *Satos* tamen non magis damnaverim, quam *Cubitos πῆ-χαις*, & *Digitos Δακτύλους*. Vid. ad Rhet. praec. c. 6. GESN. ead. l. 6. Μαρία τοῦ) Amphionis nempe post liberorum & uxoris fata sibi ipsi mortem consciscientis. V. Ovid. *Met.* VI. SOLAN.

ead. l. 7. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῇ πένθει σιγῇ) Cic. *Tusc. D.* III, 26, & *Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu silentium*. Ad quem vid. Davis. p. 215, no. 7. REITZ.

ead. l. 10. Σφαγῇ) Apollod. II, p. 44 B. SOLAN.

ead. l. 11. Γλαύκην) Creontis haec filia, Medae pellex &c. SOLAN.

ead. l. 12. Σθενέβοιαν) Antaeam Hom. vocat, Tragici Sthenoboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus Apollod. II, pag. 35 A. SOLAN.

ibid. Ἡλίου μάχην) De Neptuni & Solis pugna vid. Pausan. in Corinth. GRAEV. Pausan. Corinth. pr. λέγουσι δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι Ποσειδῶνα εἰλθεῖν Ἡλίῳ περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Ἀθάμαντος μανίαν) Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamante*, de quo § 40.) vid. apud Ovid. Fast. VI, 489, *Hinc agitur furiiis Athamas & imagine falsa*. Adde IV, Metam. 420. Et mox § 67. Ac supra Dial. Mar. IX. REITZ.

ead. l. 14. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριῦ τὴν διαέριον φυγὴν) Cum adverterem, Marcilium ad hanc narrationem offendi, & διαπόντιον audacter cogitare, coniciebam forsitan ab Luciano scriptum fuisse διερὸν φυγὴν, ut in Lexiphane, ἀπερυσσάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι λημναλέους εἶναι μηδὲ διερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium differt. 10, τῷ διερῷ γένει αἱ νήξεις, τῷ δὲ μεταρσίῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id sit aptum, & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tuetur in Astrologia: ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω. τὸν δὲ κριῶ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθέονται. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer & ante illos, sed ante illas, quod vides plane velle antecedentia. GRON.

ead. l. 15. Τὴν διαέριον φυγὴν) Τὴν διαπόντιον φ. MARCIL.

Pag. 150. l. 1. Ἀερόπη) V. Συγγρ. c. 8. Mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67 huius libelli Tragoedia Aegyptii admiscetur. De alia *Aërope* Cephei filia v. Paus. 274, 23. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσοῦν δέρας) Ἀρρίον W. & Fl. (L. etiam inferit ἀρρίον.) SOLAN. Quod in variantt. notavi; id Solanus in marg. H. ed. distincte notarat. Sed in *Iunt.* notarat idem paulo aliter; nimirum Cod. L. inferere ἀρρίον; ita ut credas, & δέρας & ἀρρίον in illo legi: quod si verum est, vix dubito, quin δέρας ἀρρίου dare voluerit, aut revera det iste liber. Quod tamen ex glossa potuit esse prognatum. REITZ. Χρυσοῦν ἀρρίον etiam Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 4. Στρατεία) Vulgatum servavi. Confer § 40, ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκουρῶν. Thucyd. I, cap. 110, τὴν μεγάλην στρατείαν τῶν Ἀθηναίων ubi Codd. alii στρατίαν etiam minus recte habebant. REITZ.

ead. l. 5. Φυγάδων γαμβρῶν) Non sufficit interpretatio Βε-
nedicti, & profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio, immo vitio-
ſa eſt. Recte Obſopoeus, & generorum exſulum Adraſti ſuſceptio.
GRON. Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiſtoriam ha-
bet Hyg. f. LXIX & ſeqq. & Apoll. III, p. 77 B. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀντιγόνης) Vide Apoll. III, p. 80 C. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑψιπύλη) V. Stat. Theb. 4 & 5. Regina Lemni;
v. Apollod. p. 22 B. SOLAN.

ibid. Ἀρχέμορος) Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus,
antea Opheltēs dictus. Vid. Apollod. I, p. 20 D. & III, 78 B.
SOLAN.

ead. l. 10. Γέννησις) P. & L. In reliquis γένεσις, ut c. 37. Sed
praestat hic γέννησις, quia non tam de nativitate ſermo eſt,
quam de ipſa generatione. SOLAN. Γέννησις ut hic recte ſcri-
bitur, ita infra § 50 recte γένεσις. REITZ.

ead. l. 11. Προφημένον) In M. Fl. & I. προσημμένον, quod
hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προφημένον.
Confer' Ev. Δ. XIV. SOLAN.

ibid. Ὡς οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις) Vertunt, cui eſt pro-
pria rerum Aethiopicarum narratio, perquam improprie: cum
ſit, cui affinis, vel ſimilis eſt Aethiopica narratio. GRAEV.

ead. l. 12. Κασιόπεια) V. Ὑπ. ſix. c. 7. In M. & plerisque
edd. ita legitur. P. autem, S. & Vorſtius Κασιόπεια repone-
re iubet. SOLAN. Vorſt. in marg. B. 2. correxerat Κασιόπ.
forſan fruſtra. Eſt enim Latini Caſſiopea conſtanter dicunt, in
Graecis Codd. ramen eſſe Κασιόπ. teſtatur Stephan. in Lex.
Hiſt. Geogr. ab Loydio aucto; ubi etiam animadvertit, Graec.
Πτολεμαῖος in Latinis Codd. Ptolomaeus ſcribi. Κασιόπεια
iterum ſcribitur in optimis edd. infra de Imag. c. 7. Verumra-
men in Apollod. p. 86 bis editum invenio Κασιόπεια. Con-
tra autem apud Eratoſth. Cyren. cap. 16 Κασιόπεια: ubi Th.
Gale etiam Caſſiopeia Latine ſcripſit, ne crederes, caſu ſic edi-
tum in Graecis. REITZ.

Pag. 151. l. 4. Τυνδάρεω) Vide Munkeri not. ad Hyg. 49.
Sunt enim, qui ob Hippolytum ſuſcitatum, alii ob alios di-
cant fulmine percuſſum Aeſculapium. V. Apollod. III, p. 88
AB. Laët. I, 10, Noſtrum Θ. Δ. XIII. Cum Hercule & Glau-
co inter eos a Suida etiam numeratur, quos revixiſſe fama eſt.
SOLAN. Iubet in marg. ed. Graev. Hemſterhuſius conſuli Sext.
Empir. p. 272, i. e. L. I, c. 12 m. Id faciens invenio: Πανύα-
σις δὲ, διὰ τὸ νεκρὸν Τυνδάρεω ἀναſτήſαι. Ad quae verba,
haec notavit Fabricius: Plinius XXIX, 1; Lucian. de Salt. h. l.

Τρετες Chiliad. 10, v. 721. Haec ille. At Hygin. fab. 78 nihil de hac fuscitatione, de qua plura quidem testimonia asferre liceret; sed potius ea de fabulis huiusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscribere, quam omnes illas, quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ Διδούς) An ex Marone, aut alio illo antiquiore? GUYET.

ead. l. 16. Ἀχίλλεως ἐν Σκύρῳ παρθ.) Hanc falsi arguit Philostratus p. 731. SOLAN.

Pag. 152. l. 7. Οἰνόμαον) V. Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Μυρτίλον) Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam cursu vicit Pelops, Hyg. V. Schol. Homer. ad Il. B, 104, & Eur. Or. 1550. V. Philostr. imag. p. 788, & Muret. var. lect. I, 12. Aliter rem narrat Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Κρόνον, τὸν Δία) Quid hi in Elide designarint, me latet. SOLAN.

ead. l. 10. Πανὸς γοναί) V. supra Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ead. l. 11. Τφαλος) Leg. Dialogum III Marin. SOLAN. Maior litera T, a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat, *Hyphali peregrinationem*; sed Benedict. recte, *subter mare peregrinatio*: quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim alludunt, ut Ovid. III Am. 6, 29. Virg. III Aen. 694, — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare* &c. REITZ.

ead. l. 13. Ταύρους ἀμφ.) Marathonium nempe, & minotaurum: prior enim e Creta advectus fuerat. Vide Apollod. II, p. 48 C. 68 A. Quidam etiam, teste Apollod. (I, p. 27 C.) Taurum & Taurum eundem putarunt. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Λαβύρινθον) Vid. Plut. I, 19, 5. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν Γλαυκόν, τὴν Πολυίδου μαντικὴν) Glaucum Minois filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide Origenem contra Celsum. Claudianus de Bello Getico: *Cretaque, si vere narratur fabula, vidit Minoum rupto puerum prodire sepulcro: Quem senior vates avium clangore repertum Gramine restituit: mirae nam munere sortis Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.* Vide & Apollod. III Biblioth. & Palaephatum de Incredibilibus c. 27. GRAEV.

ead. l. 16. Γλαῦκον) Minois filius, cuius fabulam narrat Apoll. III, p. 69 B. SOLAN.

ibid. Πολυίδου μαντικὴν) Meminit huius inter augures Hy-

ginus. Noster etiam Ἡσ. 1 nominatim, & c. 8 sine nomine, & Apoll. III, 69 B. ubi, quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat. SOLAN.

ibid. Τάλλω) V. Φίλω. J. c. 19, qui locus huic lucem foeneratur. Meminit & Apoll. Rh. IV, p. 113, & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi etiam Apollod. I, p. 27, ubi de eo plura: & Plat. Min. p. m. 510 A. SOLAN.

ead. l. 17. Περίπολον) Conf. 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Pag. 153. l. 2. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλλον) Interpres: *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. Scribe δάλλον, & interpretare, *Meleagrum, Atalantem, & itionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo Ovid. VIII Metam. & in Ibin. *Natus ut Althææe flammis absentibus arsit, Sic tuus ardeat stipitis igne rogo*. GRAEV. Vertunt fideliter omnes toridem verbis, *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Quis credat? Ne talibus nugis obsideamur amplius, intercedit pater, vertendo *torrem*. Torris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et iam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis: οὗτος δάλλον τινα αὐτοῖς ἐπανατείνασθαι δοκεῖς. GRON. Rursus maiore litera Δ scriptum erat in edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente Graevio, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δάλλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. REITZ.

ead. l. 3. Σειρήνων) Sunt enim, qui Acheloi amnis ex una Musarum filias tradant. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐχινάδων) Adscripserat Hemst. videndum Duker. ad Thucyd. II, 102. Cuius verba, quia huc faciunt, inferam. *Lucianus* (ait ille) *de Saltat.* h. l. *inter argumenta saltationis, quae Actolia suppeditare possis, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἰκῆσιν*. Adde Apollodor. III, 7, 5. Sed is I, 9, 21, non recte easdem facit Echinadas & Strophadas. Quod autem Thucydides Echinadas ἐρήμους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat Cellarius II Geogr. Antiq. 14. Et εὐλιμένas fuisse, ex hoc Callimachi Hymn. in Delum, v. 155, λιπαρὸν νηεσσιν Ἐχινάδες ὄρμον ἔχουσας, observat ibi Spanh. REITZ.

ibid. Ἀνάδουσι) Mutavit vulgatam lectionem Salm. editor, quae tamen in W. etiam reperitur. SOLAN. Etsi *Salm.* lectio ἀνάδουσι bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de Echinadibus insulis apposite diceretur; tamen, cum

ceterae antiquiores ἀνάδοσιν servant, aequae ac supra § 41, Σπαρτὼν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδοσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut Aelian. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν σύκην, ἃ καὶ πρῶτον ἡ γῆ ἀνέδωκε, (quia terra reddit etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacunque fere productione, ac sursum exsurrectione, emersione, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. apud Stephan. in Thes. ac saepe prorsus idem est, quod ἀνάδοσις, & ut supra § 41 Σπαρτὼν ἀνάδοσις constanter legitur, ita Apollod. ibi in nott. Solani adductus de eadem re verbo ἀναδυσθαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a Stephano adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. REITZ.

ibid. Ἀλκμαίωνος οἰκησιν) Vide Thucydidem sine lib. II, Philostr. VII Vit. Apollon. Tyan. Meminit & Basilius in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδ' Ἀλκμαίων Ἐχινάδας εὐρών ἐστι τῆς πλάνης ἡνέσχετο, neque enim Alcmaeon Echinnadibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit. Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos. GRAEV.

ead. l. 5. Οἰκησιν) Fabulam Alcmaeonis fusc. narrat Apollod. III, 81. SOLAN:

ead. l. 9. Ῥοδόπην) V. supra c. 1. SOLAN:

ead. l. 11. Ἀλκιστίν) Apollod. 20. SOLAN.

ibid. τὸν τῶν πεντ.) Verosimillimam Leopardi emendationem, νηῶν in νέων mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, aiunt. Eustath. ad Dionys. Perieg. 687: Ἱστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας οὐ μιᾶν, κατὰ τὸν πολὺν περὶ τῆς Ἀργεὺς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλευσαι τὸν Εὐξείνιον κ. τ. λ. Contra quinquaginta exsulibus Asiam penetratam a Iasone indignatur Aeetes apud Valerium Flaccum 7, 43. Add. 8, 274, ubi quinquaginta animae vocantur, numero valde rotundo & incerto, cum in Catalogo Burmanniano Argonautarum supra centum commemorentur nomina. GESN.

ead. l. 12. Νηῶν) Thessaliam inter alia suppeditare ait τὸν τῶν πεντήκοντα νηῶν στόλον, quinquaginta navium classem. Dandum est, quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in Miscella-

neis, qui legendum ostendit τὸν τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, quinquaginta iuvenum navalem expeditionem, hoc est, Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. Vide lib. IX, cap. 24. Στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅστις στόλου ἡγεμονεύει, antiquus eius interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πράξιν τινὰ παρευόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῶν, καὶ σχεδὸν καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μείζονος παρασκευῆς. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῆς μιᾶς νεὸς πλῆθος εἶπε. GRAEV. Νέων W. Cod. & Fl. ed. uti emendatur etiam Leopard. 189. SOLAN. (licet accentus in W. sit νεῶν.) REITZ.

ibid. Λάλον — τρόπιν) Quam hic λάλον τρόπιν navis appellat Noster, ea est εὐλαλος Ἄργω apud Orpheum v. 242. Propius ad nostrum Apollon. I, 524: ἡ δὲ καὶ αὐτὴ Πηλίας ἰαχεῖ Ἄργω. ἐπισπέρχουσα νέεσθαι. Ἐν γὰρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τὸ ῥ' ἀνά μέσσην Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἡρμοσε φρυγῷ. Similia sunt IV, 580 seqq. Λάληθραν κίσσαν ipsam appellat Argo, φθογγὴν ἐδάων χαονιτικῶν ἀπο βροτησίαν ἰεῖσαν Lycophron v. 1319 seqq. Modestior, uti decebat Romanum poetam, Valerius Flaccus I, 301: Mox, ubi victa gravi ceciderunt lumina somno, Visa coronatae fulgens tutela carinae Vocibus his instare duci &c. GESN.

ead. l. 13. Αἰήτην) Solis filius, Medae pater. SOLAN.

ead. l. 15, Πρωτεσίλαον) Confer supra Dial. Mort. XXIII. SOLAN.

ead. l. 16. Λαοδάμειαν) Uxor ea Protefilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 17. Πολυκράτους) Huius historiam ap. Herod. habes lib. III, p. 130. Sed de filiae exsilio nihil reperio. SOLAN.

Pag. 154. *l.* 3. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὄμιος) Adscripsit Hemsterh. Sext. Empir. p. 270, & Fabric. not. S. Ait autem Sext. Emp. l. c. qui est I, 12, Οὕτω καὶ ὁ Γραμματικὸς δύναται ἀπὸ ἐπιστημονικῆς τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὄμιος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τοῦ Ἀρεως, ὃ ὑπὸ Δήμετρος βρωθεῖς. Ad quae sic Fabric. *Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. I, v. 41, & Lycophron. v. 152, Hygino fab. 83, Luciano de Salt. h. l. Tibullus L. I, 4, 57, — carmina ni sint, Ex humero Pelopis non nituisset ebur. Ceterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis humerum, plerique scriptores tradunt.* Non addidissem, nisi auctoritas Hemsterhusii permovisset. Compluria enim alia veterum testimonia iam collegit H. Steph. in Lexico Historico-Geogr. Sed forsitan aliud

quid notabilius addidisset Hemst. si in adornanda hac Luciani editione perexisset. REITZ.

ead. l. 11. 'Οσαι) Nescio quid haesitarit Solanus noster, tam sollicitè in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare *quotquot*, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν' Ὀλύμπῳ Hom. Il. A, 566, & vel centies aliis locis apud eundem. REITZ.

ead. l. 13. Τειρεσίαν) (Rex Thebanus, primo vir erat, at percussis anguibus, quos coeuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibus visis & iterum percussis, forma prior rediit. Ovid. Met. III, 331. *Leedes*.) Hesiod. Apoll. III, p. 79 B. V. N. Δ. XXVIII. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον) *Luctumque illum Assyrium divisum*. Quis sit ille luctus Assyrius divisus, non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus, qui sit luctus ille, intelligitur: *Nonnulli etiam dixerunt, Venerem cum Proserpina ad iudicium Iovis venisse, cui earum Adonis concederet, quibus Calliopen ab Iove datam iudicem, quae Musa Orphei est mater. Itaque iudicasse, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque possideret*. Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae causa in Idam descendere, ἀρτι δ' ἐς τὸν Λιβανὸν ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μεираκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, qui & ut a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit. Vide quoque Theocriti Ἀδονιζούσας, Idyll. xv. Patet nunc, quis sit ille dimidius Assyrius luctus. GRAEV. Ἀσσύριον) Adonis. Lege omnino Apollod. III, p. 98 C. SOLAN.

ibid. Μεριζόμενον) *Μεριζόμενον* hic alternum vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quamdiu nempe est cum Proserpina, ἐν ᾧ δὲ, quamdiu latet anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praeber, cum est cum Venere, foecundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. GESN.

ead. l. 16. Ἀντιπάτρον) Post matrem interfectam ad Lysimachum, cuius filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob infidias sibi structas interfectus est. Vide *Ἰκαρ. c. 15*, ubi, quoniam pater audit Lysimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro.

SOLAN. Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae affinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit; vid. Iustin. compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam Κυρηνίου in Evang. Luc. cum Quintilio Varo, quem nobis inde effingit P. Horreus in Prooem. Miscell. Crit. REITZ.

ead. l. 17. Στρατονίκης) Respicit historiam, de qua ad Συγγρ. c. 35, & Συρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 155. l. 5. 'Εαυτὸν) M. & L. B. 2. P. & seqq. edd. In Fl. & veteribus plerisque *ἑαυτῶν*, prave. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. 'Αναγκαῖον & ὅπερ) Utrique adscripserat Solanus, & Fl. sic legere cum I. & H. Forſan ὅσπερ quaesivit, in quo variatur Tyrannic. c. 11: quod ὅσπερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορι, parenthesi inclusa intelligas, quod Obſopoeus in Latina versione fecit, vertens, *quod & rhetores ſallitare conſueverunt*. Sed apertius potuiſſet reddere, *quod & rhetoribus neceſſarium*. Nam ſi priore modo redditur, ſonat ac ſi ὅσπερ, non ὅπερ legeretur. REITZ. Ὅσπερ Mf. Reg. 2954.

ead. l. 4. Χρησμός) Tangit Plut. 910, 1, & Orig. c. Celf. pag. 63, 1. Vide Herod. in Clío p. 11 f. apud quem pro λαλέοντος, quod in reliquis est, legitur φωνεῦντος. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ κωφῶν) Tangit vetus oraculum, quod quidem ſic apud Plut. καὶ κωφῶν συνήμι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω. BOURD. Laudatur etiam hoc oraculum a Chryſoſtomo in Babyla, & a Luciano in Iove conſutato. Exſtat totum apud Herodotum. GRAEV. V. Herodot. p. 11 f. SOLAN. Vel ed. Baſil. p. 9, ubi haec legas: ἡ Πυθίη ἐν ἐξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τάδε· Οἶδ' αὖ δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης. Καὶ κωφῶν συνήμι, καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω. REITZ.

ead. l. 6. Λαλέοντος) Operae pretium videtur exiſtimari Solanus in hanc lectionem inquirere, quia Noſter Attice potius λαλοῦντος dicere ſolet: ſed quia Herodoti lectio illius menti obverſabatur, Ionica dialecto hic uſus videtur, licet λαλέοντος ibi ap. Herodot. non occurrat. REITZ.

ibid. Δημήτριον) Huius, dum alios multos recenset, non meminit Diog. Laërt. in Demet. V. pag. 134. Sed in Metrocle p. 161 A. De eo etiam Seneca de Benef. VII, 1, & 7, & ep. 20, 62 &c. monente Menagio in notis. De Demetrio eodem Philoſtr. p. 163, ubi vide notas, & nos ad Τεξ. c. 27. Suet. etiam Veſpaſ. c. 13, & Noſter Δημῶν. c. 3, & Ἀπαιδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 8. Κατηγόρει) Constantiam huius lectionis probe notarat Solanus noster, quam praeter edd. ab eo notatas etiam fervant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen *ἐκατηγόρει* edendum iussit: sic enim in *Iuni.* adscripsit. Sed semel in errorem se adduci passus, & his, ter alibi eundem errorem sequitur: nam *κατηγόρει* verum, *ἐκατηγόρει* falsum esse, vid. nos supra ad 2 Ver. Hist. c. 7, ubi testimonia compluria dedimus. REITZ.

ead. l. 12. Περὶ τὸ πρᾶγμα γοντευομένοις) Diu, fateor, hic locus me torfit, ut bono inde sensu fruerer. Tandem decerno, eum esse corruptum, restituendumque id, quod, quantum prospicio, genuinum est; nempe *γοντευομένων* pro vulgato *γοντευομένοις*. Est oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, quae arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit interpres, sed plane nescio quod *ἀνακλൗθον* dedit, operae pretium erit, eam vertisse. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem esse supervacaneam quandam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fabulam conducit, at moveat insulsum, stolidum, nihilque ingeniose habentem motum, dum homines fascinentur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste nimirum serica, larva decora, tibiaeque & lascivis cantibus, cantorumque suavitatem; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil.* Quam diversus hinc abit Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore huius periodi parte iam ostendit Gronovius. IENS.

ead. l. 13. Γοντευομένων) Em. Iensii, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipse M. *γοντευομένοις*. SOLAN.

ead. l. 15. Οἷς κοσμεῖσθαι μὴ δὲν ἐν τῷ τοῦ ὄρχηστῶ τοῦ πρᾶγμα) Obsopoeus, quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium. Benedictus, quibus exornari saltatorem nihil est opus, ac si legiset hic *μὴ δέον*. Sed temere. Et illi non haecenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare sensum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe, quibus exornari actionem saltatoris, cum ipsa in se nihil prorsus esset. GRON.

Pag. 157. l. 3. Ἐδέσθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἷμαι, τὴν δέσιν) *Petit a Demetrio acquirissimam, ut mihi videtur, petitionem, rem acquirissimam postulavit.* Sic Aeschines *κατὰ Κτησιφ. δεσπόμεθα ὑμῶν μετρίαν δέσιν*, rem non magnam a vobis petemus. GRAEV.

ead. l. 7. Κτυποῦσι) Interpositum *scamilla* (fluctuant libri in-

ter *scamilla*, *scabilla*, *scabella*) non aegre ferent, qui legerint Rubenium de Re vest. 2, 16, & quae viri docti ad Sueton. Calig. 54. Σιδηροῦν ὑπόδημα ad eundem usum laudat Noster infra § 83. GESN.

ead. l. 15. Δημήτριον) Vid. Phil. Caroli obs. in A. Gell. c. 5. L. I Animadv. III, p. 41. LA CROZE.

Pag. 158. l. 1. Ταῖς χερσίν) Hinc Lesbomax Mirylenaeus vocavit eos χειροσφόους, & Lexiphanes Luciani p. 534. Leg. Athen. c. 8 & 16 lib. 1, & cap. ult. lib. 4. Cetera, quae ad saltationem spectant, ut de Baucismo, Betarmo, Hormo, & aliis, fusius alibi. BOURD.

ead. l. 6. βασιλικὸς τις ἄνθρωπος) Bene monet Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos in Evang. Ioan IV, 46. Ibi enim legas, καὶ ἦν τις βασιλικὸς &c. Ad quae Bosius ita commentatur: Non putem per βασιλικὸν intelligi aulicum quendam, sive ministrum regium, ut Belgae interpretes & plerique alii volunt; sed potius quempiam ex genere regio, agnatum aliquem Herodis. Nam βασιλικὸι Graecis dicuntur vel filii, vel agnati regum, quales Latinis Regales appellantur. Lucianus de Salt. (h. l. ut vides) Achilles Tarius L. VII, p. 447, dixit: ἦν τοῦ βασιλικοῦ γένους. Sic & Herodot. I, cap. 35, Φριζ μὲν γενεῇ, γένους δὲ βασιλικοῦ. Ammian. XVI, c. 12, Hos sequebantur potestate proximi Reges numero quinque, regalesque decem. Ad quem locum videatur Valsius. Addo Chrysost. Homil. 35, in Ioan. pag. 697 ed. Eton. qui utrumque designari posse ait, his verbis: Ἦτοι τοῦ γένους ὢν τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξιώματι ἀρχῆς ἕτερον οὕτω καλούμενον ἔχων. REITZ.

ead. l. 9. Ἡμέλλην γὰρ τις ὢν, ἐτύγχανε συνεῖναι) Pessime sic nostra ex ed. Salmurienfi, cum optime Basileensis (ἡμέλλην γὰρ τις ὢν ἐτύγχανε) συνεῖναι. GRON.

ibid. Συνιέναι) W. recte. Reliqui συνεῖναι. SOLAN. Συνιέναι) Vix dubitarem sic scribere vel sine Codice. Sic enim recte supra § 62 edd. habebant. Conf. superius Quom. Hist. c. 37, ubi συνεῖναι quoque edd. priores pro συνιέναι. Sed recte συνιέναι ibid. cap. 44. Et Abdic. cap. 15, atque alibi. Licer rursus pro eo συνεῖναι legas in edd. infra Iov. Trag. § 27, quod ibi videmus. REITZ.

Pag. 159. l. 1. Καθίκετο αὐτοῦ) Sic supra Ἑμμ. c. 83. SOLAN.

ead. l. 4. Κατὰ τὰ ἀ. τ.) Ut Πρ. λ. cap. 2, Τιμ. cap. 33, & passim. SOLAN.

ead. l. 6. Οἶδε) Interpres Obsopoeus legit ἢ δὲ, vertit enim at haec. GUYET. Nemo, haec quid velint, assequatur. Ed. Luni.

pro οἷδε vulgato legit οἷδε. M. οἷδε. Legendum οἷδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praestare existimantur, quod &c. Intactus locus est, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forsan satius fuerit legere ἡδε. SOLAN. Puto dedisse Lucianum εἰωθε, quod deinde inter dictantem atque excipientem in οἷδε transisse potuit. Certe ita interpretatus sum. GESN. Illud οἷδε certe intolerabile videtur, sed quia variis modis corrigi potest, & aequae in οἷδε — ἐπαινούμενοι, ac in αἷδε — εἰναι, aequae, inquam, in εἰωθε, quam in ἡδε mutari, ideo nihil muto, quia incertum est, quid Lucianus reliquerit. Gefneri εἰωθε, optimum videretur, si cum ἐπαινουμένη fatis commode cohaerere posset. Etsi enim alias participium pro infinitivo usitatum, cum hoc verbo id Noster saltem adhibere non solet. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ εἰκέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις) Benedictus, ut propositis personis gestu respondeat. Obfopoeus, ut personis in scenam introductis saltator per omnia gestu respondeat. At nec id agit Lucianus, ut ostendat, id etiam in saltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut pictura, caelatura &c. ut nempe respodeant personis propositis, sed mens eius est, eamque in interpretando sic exprimere debuerant: Novit enim (n. ὑπεκρίσιν) se in illis magis laudari eo, quod similis plane sit subiectis personis. Innuit, vim ὑποκρίσεως maxime curari & valere in istis saltatoribus, cum non ita pulchritudo eius in aliis artibus exferatur. GRON. Τῷ εἰκέναι, id est, quasi ἐν vel ἐπὶ τῷ εἰκέναι, dum, vel propterea, quod similes se gerant. Sic Herodian. III, 1, 5, τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους, si quidem mercenarios milites non habent. Plura similia dedi alibi. Adde & Abdic. c. 5, οὐ τῷ μισεῖν ἐμέ. REITZ.

ead. l. 9. Ἀριστέων) Non satis assequitur una vox Latina vim, quae subiecta est τοῖς ἀριστεῦσι. Sunt enim, qui insigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges iudicant, qui non bene tantum, sed optime, comparatione aliorum, gesserunt rempubl. Latina declamatorum schola fortes vocat simpliciter, aut fortiter fecisse dicit. GESN.

ead. l. 16. Ὁ) Ita W. solus: vulgatam qui sequuntur, solum vertant necesse est. Qui eundem vertunt, ita legant, uti nos scribimus, si Graece sciunt. SOLAN.

Pag. 160. l. 5. Ὡπαῖ) Ex Pindaro habet, inter cuius fragmenta reperies pag. 493 paulo aliter scriptum: Ποντίου θηρὸς χρωτὶ Μάλιστα νόον προσφέρων Πάσαις πολιέσσιν ὁμιλεῖ. Ex

Plut. 1690, 1, & 1801, 2. SOLAN. *O fili Polyphi*, Theognis: LA CROZE.

ead. l. 6. ἴσχεον) Illud ἴσχεον, quod W. suppeditat, nihili esse; patet ex archetypo, ex quo Lucianus hoc petiit. Desumfit enim ex Theognidis versu illo, quem Plutarch. *περὶ πολυφιλίας* citat, (teste Sylburgo in nott. ad Theogn. p. 150.) Πουλύποδος νόον ἴσχε πολυφροнос· ubi certe ἴσχε in versu locum non haberet. At in ipso Theognide v. 216 sic legas: Πουλύπου ὄργην ἴσχε πολυπλοκον, ὅς ποτὶ πέτρῃ τῇ προδομιλῇσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάη. Quod quidem nihil refert; verbum ἴσχε tamē eodem modo ibidem ponitur. REITZ.

ead. l. 13. Ἀθάμας) Conf. supra § 42. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Ἀερότη) Vid. c. 43, & Συγγρ. c. 8. Agamemnonis mater. SOLAN.

ead. l. 2. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνδὲς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπιδείξειν ἔχει) Interpretes, *Alia quidem, quae spectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem ostendunt.* ἑκαστος non est *quispiam*. Legendum ἐνδὲς ἑκαστον ἔργου τὴν ἐπιδείξειν ἔχει, cetera quidem, quae spectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque ostendit. ἑκαστον, sc. ἀκουσμα, vel θεάμα. GRAEV.

ead. l. 14. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσόφους τοῖς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει) Hoc damnat ipse Lucianus in Rhetorum magistro. GRAEV. Lesbonacti cuidam scribit Apollonius Tyannenſis Ep. XXII & LXI; sed alius sit oportet. Philostr. p. 391 & 404. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐν τινὶ ἐτέρῳ) Lege *τιμωτέροις*. SOLAN: An potius *ἐν τοῖς ἰνωτέροις*; HEMST.

Pag. 162. l. 2. Τιμοκράτης) Heracleota. *Δημων*. c. 3. Memoratur hic etiam apud Philostr. (p. m. 265.) § 35, & describitur ut & philosophus, & vir disertus, qualem etiam Lucianus hic tradit fuisse. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophistarum Philostrati, in qua circa annum 130 floruisse dicitur. Vide totam Polemonis vitam, & mecum senties. SOLAN.

ead. l. 6. Πλάτων) Plat. Polit. p. 506 A. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῦτο μὲν γε) Ἀπὸ τὸ χαλναγωγεῖν τὰ πάθη; GUYET.

ead. l. 13. Ἀριστοτέλους) Felicitatem Aristoteles tribus in rebus sitam esse vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. *Hθ. Nic. I.* SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ μέρος τρίτον) Immo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipse in Eunuchō: καὶ μὴ σφόδρα κατα-

φρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθόν καὶ τοῦτο οἶσεσθαι. MARCIL. Locus Luciani in Eun. quem Marcilius ob oculos habuit, est § 3, non longe a fine. REITZ.

ead. l. 15. Ἦκουσα δὲ τίνος καὶ περιττότερόν τι νεανισμένον ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται) Ceterum quendam audiri magis etiam subtilia quaedam de saltantium personarum silentio iuveniliter affirmantem, id etiam Pythagoricum dogma subobscurè significare. Sic vertendus hic locus. De re ipsa Athenaeus lib. 1 Deipnosoph. Οὗτος (Μέμφοις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδεικνύσιν ἥτις ἐστὶ, μετὰ σιωπῆς πάνθ' ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ οἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκουσιν, enimvero hic (Memphis pantomimus) aperte demonstravit, quanta Pythagoricae philosophiae vis sit, ut qui tacens omnia nobis manifestius indicaret, quam qui artem dicendi se docere profiterentur. GRAEV.

ibid. Περιττότερόν τι νεανισμένου) Magnificentius quid dicentem. GUYET.

Pag. 163. l. 12. Γυμνασίον γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίνειν ἂν ἔγωγε εἶναι) Interpres absurdissime, Etenim illud ego Gymnasiorum pulcherrimum & aptissimum esse affirmaverim; cum vertendum sit, ex omnibus gymnasticis exercitiis illud pulcherrimum & venustissimum esse equidem dixero. GRAEV.

Pag. 164. l. 2. Ὅτι αὐτοῖς) Conf. supra § 16 huius Dissert. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Εὐφυν) Alibi erat εὐφυν. Sed hic iam recte & constanter εὐφυνά invenio. Vid. supra Alex. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν Πολυκλείτου κανόνα) Confer infra de Mort. Pezreg. § 9. REITZ.

ead. l. 11. Γὰρ) Illud γὰρ, quod sententia postulabat ante τοῦτο, inferendum duxi. Non agnoscit tamen M. SOLAN.

ead. l. 13. Οἱ γὰρ Ἀντιοχείς) Iul. Imp. Misop. BOURD.

Pag. 166. l. 1. Τὸν Ἐκτορά) Exstat epigramma in statuam Helladae Hectorem saltantis. Vid. Anthol. IV, 25. Meurs. Orch. SOLAN.

ead. l. 2. Ὅς Ἀστυάναξ) Legendum omnino οὗτος Ἀστυάναξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scribere solebant antiqui librarii: quod quam facile in ὡς transire potuerit, considerantibus illius formam apparet. GESN. An οἷος Ἀστυάναξ; sic cogitabam ante. Sed visa coniectura Gesneri, ei facile concedo. Nam vulgata sensum commodum non habere videtur; licet ὡς etiam nominibus substantivis addatur, ut in fragm. Menand. 38, 2, Ὅς ἔργον εὖ ζῆν ἐν πομπαῖς ἡθεσιν.

pro quantum opus, vel quam difficile est &c. & Latini quoque ad-
verbia sic adiungant nominibus substantivis, ut est in Teren-
tiano illo, *ne parum lero fies*. Tamen ὥς Ἀστυάναξ vix ita sub-
sistere poterit, etsi per ironiam sic interpretere, *o quam ille*
(pro qualis, vel quantus) *est Ἀστυάναξ!* scilicet habebit qui-
dem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si οὐτως
legeris. REITZ.

ead. l. 4. Καπαρία) V. Aufon. epigr. 83, & Anthol. II, 38.
Meurs. Orch. Et Eur. Phoen. 185, 180. SOLAN.

ead. l. 5. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τεύχεσιν) Est impetum fa-
cere in Thebanorum moenia: nobis, *bestormen*. Herodianus in V,
καὶ προσέβαλλε τοῖς τεύχεσιν. Idem in VII, προσέβαλλον το
ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τεύχεσιν. Xenophon in III Hellenicōn,
Ξενικῷ μὲν Ἑλληνικῷ προσβαλοῦσα τοῖς τεύχεσιν. GRAEV.

ead. l. 8. Τῆς θυμέλης) Thymelen, orchestrae partem me-
diam, locum proprium, & in centro totius theatri positum,
eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac diluci-
de declaravit Boindinus in Commentt. Acad. Inscriptt. Tom.
I, p. 186 ed. Holland. GESN.

Pag. 167. l. 1. Χειρονομίας) Χειρονομία diversa a saltatione.
GUYET. At quis hoc nescit, aut negat, Guyete? Accedit ta-
men & coniungitur inprimis cum saltatione *Pyrrichia* vocata,
aliisque, nec minimum eius ornamentum habetur. Etsi ego
cum Cicerone potius dico, *Nemo saltat sobrius*. REITZ.

ead. l. 2. Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσιν καλῶν) Lego ἐν ἀσκήσει,
& sic etiam legisse videtur interpretes. Aliquis posset etiam iuro
susplicari legendum esse καλῶν nam pugillatus, in quo plagas
multas pati necesse erat, potius videtur dici debere ἀσκησις
καλῶν. PALM. Non procul a vero abibat Palmerii coniectu-
ra, cum αὐλήσιν sic corripiebat: verum cum edd. cett. habeant
ἀθλήσεις, eius emendatione nihil opus est. At καλῶν hic locum
non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere sueti in
pugillatu, non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur
enim Herculeum etiam in saltatione exprimi, vid. supra § 73.
Cur itaque ad eius & reliquorum facta heroica non respice-
retur, causae nihil video. Τὸ καλὸν autem pro laudabili, glorio-
so usurpari, Stephanus in Thef. dudum docuit. REITZ.

ead. l. 3. Ἀθλήσει) Verissima lectio, quam non vidit Palmer.
Exstat autem in M. & omnibus impr. excepta B. 2 & 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡροδότῳ) Vid. Herodot. I, 8. SOLAN.

ibid. Τὰ δὲ ὁμμάτων) Hinc Plautinum illud, *pluris oculo-
tus testis unus, quam aurii decem*. Ὁ λογοποιὸς ὁ Θούριος ὧτα αἰ-

πεῖν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. Iul. Imp. ad Leontium. VORST.

ead. l. 10. Νηπενθές τε καὶ ἄχολον) Vid. Hom. Od. Δ, 221. SOLAN. De hoc Homericο *nepenthe* vid. eruditam G. E. Stahlii Dissertationem. Item Petr. Petiti Dissert. de *nepenthe* Homeri, five de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Graevii editam Traiecti an. 1689, ut refert Casp. Burman. in Traiecto Erudito p. 120. REITZ.

ead. l. 16. Κεχείρωται) Rursus passivum praeteritum active intelligendum. Vid. Iensf. ad Tyrannic. c. 12, & nos alibi non semel. REITZ.

Pag. 168. l. 12. Σολοικίας — ἐν τῇ ὀρχήσει) Sic eleganter etiam apud Philostr. pag. 541. Cum Tragicus actor, ὦ Ζεῦ, οὐ Iuppiter, exclamans, manu terram ostenderet, & ὦ γᾶ, οὐ terra, vultu in coelum erecto diceret, praesidens Polemon exegit virum, οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε dicens. Alium huius vocis elegantem usum vidisti iam supra in Νῦγρ. c. 18. SOLAN. Quod Solanus monet conferendum cap. 18 Nigr. id iam est § 31. REITZ.

ead. l. 13. Ἄλογα) Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad Quom. Hist. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετὰ χρόνα ἢ πρόχρονα) Obscure interpres, illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodat. Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte, illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentat; dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. GRAEV.

Pag. 169. l. 2. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις) Interpres vertit, quidam enim Iovis parentes — repraesentans, & videtur legisse, τοὺς γὰρ Διὸς γονέας. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id est, *nativitatem, natalitia*. PALM.

ead. l. 5. Γλαύκην) V. cap. 42. SOLAN. Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyestaeae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex Apollodoro I, 28. Misit Medea inductae sibi a Iasone Glaucae πέπλον μεμιγμένον φαρμάκῳ δν ἀμφιεσμένη μετὰ τοῦ βοηθοῦντος πατρὸς πυρὶ λάβρῳ καταφλέγει. Perit itaque simili fere modo Glaucē Medae pellex, ac Semele Iunonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret. GESN.

ead. l. 11. Ὅλος δὲ τὸν ὀρχηστὴν δειπναχόθεν ἀπηκριβώσθαι, ὥς εἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμον· εὐμορφον· σύμμετρον· αὐτὸ ἐκ αὐτῶ· εὐκός· ἀσυκοφάντητον· ἀνεπίληπτον· μηδαμῶς ἐλλιπές· ἐκ τῶν

ἀρίστον κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις. ὅξυν τὴν παιδείαν. βαθὺν τὰς ἐννοίας· ἀνθρώπινον μάλιστα.) Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Paret, omnia illa adiectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid, quaeso, est, ἐκ τῶν ἀρίστον κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις; Malae distinctionis vitio haec laborant: quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituatur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, Ἐκ τῶν ἀρίστον κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις ὅξυν τὴν παιδείαν βαθὺν τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. Scilicet absolverat Lucianus, quae, eaque bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Iam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem, egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summatim dicam, oportet saltatorem undiqueque esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum, pulchrum, iustis partibus constans, sibi ipsum per omnia conveniens, reprehensione & castigatione nulla dignum, nequaquam defectum, ex optimis mixtum ac temperatum, inventionibus acutum, sabaellae eruditionis, (sic verito τὴν παιδείαν βαθὺν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic βαθὺς τῆς ἡλικίας apud Aristophanem in Nubibus p. 156 ed. Allobr. v. 5, cuius aetas provecta est. Video observasse id etiam H. Stephanum, cuius sententiam in voce Ἐμβαθυνός, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab Hesychio exponuntur ἐλλόγημοι καὶ ἀνδρείαις. Coniiciunt eruditi ἀνδρείοι.) cogitationes homini maxime convenientes habens. Eleganter sane ὅξυν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὅξυν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello § 74: Μνημονικὸν τε γὰρ καὶ εὐφύα, καὶ ζωνετὸν, καὶ ὅξυν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐστοχασθῆαι φησὶ δεῖν αὐτόν.* Sic in Iove Tragoedo cap. 27, συνιέναι ὅξυν. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur ὅξυν τὴν ῥίνα ab Nostro in Bis Accusato c. 1. Sic ὅξυν τὰ ὄσπετα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in Deor. Concilio cap. 4, ubi Saryros vocat ὄξυν τὰ ὄσπετα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo, qui arrectas & in acutum desinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse, docuit Turnebus XVIII Adv. c. 8, componens illud Horatii, *Aures capripedum Saryrorum acutas.* (addo Long. Past. L. 2.) Commode afferendus hic est locus Aeliani contra tentationem eruditissimi Kuhnii. Ver-

ba Aeliani sunt XI Ποικιλ. c. 13, ἄνδρα φασὶ Σικελιώτην οἶον βλέπειν ὅξυν γενέσθαι, ὥστε &c. Kuhniius *legeret* ὅξυν. ὅξυν βλέπειν enim esse, quod Horatius dixerit cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse vir doctissimus. Etenim ut verum sit, ὅξυν βλέπειν Graecis esse satis frequens, (quod multis probari posset exemplis: ita & δριμύν βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, γενέσθαι ὅξυν βλέπειν. Ita namque foret haec dictio, si audiretur vir cl. At perspicuum est, haec Aeliani ita interpretanda esse, homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut &c. hoc est, tam acutus dicitur fuisse, quantum ad visum, ut &c. Nempe ὅξυν βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὅξυν ἐπινοῆσαι, συνίεναι, dicitur; quod idem ac ὅξυν τὴν βλέψιν, ἐπινοίαν, σύνεσιν ut ὅξυν τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ρίνα &c. quae vidimus. Prorsus ita Homerus quoque II. E, 344, οὐδ' ἂν γαῖ διὰ δρόκοι κέλιος περ, οὐ τε καὶ ὅξυντατον πέλαται φάος εἰσοράσθαι, cuius oculus acutus est ad perspicendum. IENS. Iensui interpolationem omnino necessariam, & quam Solanus quoque in *Iani*. ex eiusdem animadversione correxerat, hic expressimus. In *Par.* quidem priore membro huius periodi commata tantum erant, inter singula adiectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem confusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in *Par.* quae in aliis, etsi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior est in periodis dividendis. REITZ.

Pag. 170. l. 2. (Ὡς περ ἐν κατόπτρῳ) Ad partes haec Luciani verba vocat L. Bos ad 2 Ep. ad Corinth. c. 3, 18, ibique κατόπτριζεσθαι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὸ ὥς περ κατόπτρον docet signif. probe considerare, & ex eo exemplum sumere, auctoritatumque satis adducit, quae hic non reperam. REITZ.

Pag. 171. l. 12. Διείλε τὴν κεφαλὴν) Exemplum huic simillimum de Aesopo lege apud Plut. in Cicer. non longe ab initio. SOLAN.

ead. l. 14. Παραπαλόντι) Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. Παραπαλόντι proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus,

dum nimium *εὐφρασιώτος* est, & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit, quod non debebat, *παραπαισι*, propria simul & translata significatione. GESN.

in Schol. col. 2. l. 13. Ταυτῇ) Sic legebatur, sine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti ταύτην Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen ταύτη. REITZ.

Pag. 172. l. 11. Καταβὰς) In theatro Romano sedent in orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. Boindinus l. c. GESN.

ead. l. 13. Μαστιγώσῃ) V. Sophoclis Aiacem, ubi furens oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssēm. Unde & titulus Αἴας μαστιγώφορος, qui tamen antiquus Scholiastae non videtur. SOLAN.

Pag. 173. l. 2. Ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένον) Vere ob insaniam notandum, vertit Iac. Elfner. ad Ep. ad Gal. 2, 17, (notatum voluit) aitque Bezam durius vertisse illa Apostoli, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, *reprehensione*, *vituperatione dignus*. Quod ut non improbo, ita tamen *condemnandi* notionem saepe parum differre ab *improbandi*, *vituperandi* significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo κατεγνωσμένον poni. Nam cum καταγινώσκειν proprie sit, *cognita causa iudicor*, & plerumque de eo dicatur, qui causam habet deteriore; condemnatio autem non omnis sit aequae gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro *condemnare*, & pro *deridere*, *perstringere*, accipi, monet Scholiast. ad 2 Ver. Hist. c. 20, ubi Luciani verba, κατεγινώσκον — γραμματικῶν ψυχολογίαν, *damnabam* &c. quoque vertit Gesn. & recte; licet *improbabam*, *reprehendebam*, ibi eodem fere redisset. Vid. quae ibi noto. Plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat Scheid. in Ind. Herodian. qui testimoniis indiget, ac diiudicet, anne recte dicat, καταγινώσκοντες τινὸς ἀνδρίαν esse, *condemnantes*, vel *vituperantes* alicuius imbellem animum? At hic in Luciano verterem ὡς ἀλ. ἑ. μ. κατεγνωσμένον, tanquam qui se vere (iuste) insanum iudicatum, vel insaniae damnatum, accusatum, sentiret. REITZ.

ead. l. 3. Αἰτούντων γὰρ αὐθὶς τῶν συστασιωτῶν) Interpres rursus ita vertit, *siquidem postulantes iterum aequalibus*; sed male: συστασιωτῶν enim hoc loco aliud significat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest eius vocis significatus, *fav-*

tor tamen maxime accedit, sed generalius sumitur. *Συστασιώτης* ille est, qui a partibus saltatoris stat, qui illi favet, & est ex eius factione. Nam diversae erant in-theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mnesteri, alii Paridi favebant, & saepe ea de causa in theatro *στάσεις* fiebant, unde *νοκστασιώτης*, & composita *συστασιώτης*. Verte igitur, *postulantibus iterum partium eius fautoribus*. PALM. Sed Benedict. iam sic dedit, vertens, *rogantibus enim factionis sociis*. REITZ.

ead. l. 5. Παραστησάμενος τὸν ὑποκριτὴν) Benedictus, *histrionem in theatro agens*, idque verborum serie multis modis commutata. At Obfopoeus, securus Luciani ordinem, *adhibito repraesentatore*: quem sensum sane probem, modo Latine effatur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas *οἱ δὲ ἐγέλων* interpretatus est *alii laudabant*, nec maluit retinere Obfopoeanum *alii ridebant*? quod omnino debuerat reponi. GRON. In L. *παραστησάμενος* sed nihil muto, elegans enim est sensus vulgatae; *Lucap. cap. 17, Z. τρ. cap. 29, & passim apud Nostrum*. SOLAN.

ead. l. 16. Κίρκης) Apud Homer. pro *οὔτι* legitur *οὔτε*, quod reducendum existimo. SOLAN.

Pag. 174. l. 1. Θαῦμά μ' ἔχει) Hom. Od. K, 326. SOLAN. Usus Noster etiam supra Catapl. cap. 14. Quam dictionem & Germani sic usurpant, casu, an ex traditione, quis dixerit? Potuisset tamen frater Belgae Graeciflanti inferere. REITZ.

ibid. οὔτι) Non modo adscripserat Solanus, *οὔτε* esse in Homeri l. c. sed & addiderat, edd. Luciani male *οὔτι* habere. Mirabar utrumque. Nam aequae ut in Luciani edd. ita & in Homero inveniebam illud *οὔτι*, tam in ed. Amst. an. 165c, quam in antiqua Argentoratina. Verum in Hervagiana anni 1511 *οὔτε* quidem est. At in Frobeniana anni 1559 *οὔτι* etiam conspicitur, quod in Eustathii commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed *οὔτι* divisim scribo. REITZ.

ead. l. 3. Ἐμπεδάτερος) Vid. Homer. Il. Z, 352. Et Od. K, 240. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἀνδρῶν ἄμματα δέλγει) Homer. Odyss. E, 47. SOLAN.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. l. 1. ΛΕΞΙΦ.) Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi Pollucem, qui Onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irrider, obsoleta verba inve-

niri, memini olim in Scholiaſte Luciani ἀνενδύτῃ legere apud Iſaacum Voſſium τὸν πᾶν. GRAEV. (Hic liber ingenioſiſſime conſectus velut laterculum quoddam eſt omnium dictio- num ἀδοξίμων, quas ſemidocti homines Athenaei & Luciani temporibus, magno cum eruditorum faſtidio, ſoliti uſurpare. *Caf. ad Ath. 168, 18.*) De hoc opuſculo ego non tam magni- ſice ſentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula con- geſta erant. Quod non res tantum ipſa indicat, ſed diſerte ipſe ait, cum *Lexiphanis* librum eſſe dicit. Sed an non quae ipſe αὐ- τοπρόσωπος loquitur, inſulſa & inſiceta proruſus videntur? Si ergo Luciani opus ſit, a iuniore ſcriptum cenſeo; & Athe- naei magni illud opus deriſum. Viderint alii: mihi neque lu- bet, neque vacat nunc Athenaeum ipſum eo conſilio perle- gere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, A- thenaei opus M. Aurelio imperante prodiſſe. Vid. 2 C. in eo- que omnia fere reperiri, quae hoc in opuſculo ridentur, Pla- tonis vanam imitationem, voces exoletas, farraginem iſtam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? ſola per- ſonarum nomina diſcrepant, quae ridiculi cauſa a Noſtro con- ſiſta ſunt: Unde liquet, aut eundem riſiſſe utrumque, aut A- thenaeum ipſum a Luciano hic deriſum. SOLAN. Dubitabam initio, aggredederne verſionem huius Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi poſ- ſe, deſperarem. Cum enim totus prope ſit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poe- tica, a puro & ſimplici ſermone aliena, conſectantur, & tum mirifice ſe credunt eſſe locutos, cum ſermo illorum a commu- ni ratione maxime abhorret: fruſtra fuerit, ſi quis ſperet, ea ſic poſſe quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor ſibi vo- luerit, aliquis Graece non doctus aſſequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perſtringi putabant viri docti, (poſt Hem- ſterhuſianam praefationem equidem putare deſii, & poſt- quam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehendun- tur, non eſſe in Pollucis Onomaſtico) quod igitur de Pollucis Onomaſtico ſentiunt, ut quiſque eſt magis iudex idoneus, plane non debuiſſe ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello exiſtimem, quem non magis bene quiſquam interpre- retur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimal- chionis coena ſermones, quam obſcuroꝝ virorum epiſto- las, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quaſi quadam parodia deridentur. Interea tamen cum quibuſ- dam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum eſt,

ad sententiam auctoris posse accedi, non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici; sed hircum multisse superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studioforum, qui Graece nondum satis sciat, naturam huius scriptionis utcumque inde intelligat. *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poetis eorumque Scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum *νεοχμδς*, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de *αὐχμῶ* putare illum voluisse dicere. Nempe *αυ* ea aetas sono ad o inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aequae *κακὸζηλον*, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem*, *siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, similem nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide, nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *musteum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad *αὐχμδν*, quam nostrum *mustum*, accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi unguis omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aequae *κακὸζηλα*. Quin sunt *ἅπαξ λεγόμενα* quaedam, in quibus omnis etiam coniectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, &, nobis certe, non iniucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis If. Casaubonus in Athenaeum libro 3, c. 18, 19 & 20, conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia iam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio

fuo recitat Lexiphānes, compositum & confarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poetica, vel alioqui κακοζήλοις. GESN.

ead. l. 2. Λεξιφάνης) Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere, ut cacozeli & antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur. De similibus, Horat. Martial. Suet. Aug. c. 86, & ibi interpr. BOURD.

ead. l. 3. Τητινόν τι) Ὡς ἀπὸ τοῦ χθές, χθесινῶν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν, σημαῖνον τὸ ἐπέτειον, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατῆς, unde σατάνιοι πυροί. Leg. Scholiaft. Aristoph. ad Nub. BOURD. Τῆτες, τητινός. GUYET. Τητινόν de hodierno die usurpatum ab imperitis, evincunt, quae Athenaeus habet 98 B. ἡ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot sunt iis similia, quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riserint uterque necesse sit, aut ipsum Athenaeum Lucianus hisce petiisse censendus est. SOLAN.

ead. l. 4. Νεοχμὸν) Mf. Reg. auctior voce una, nempe κομιδῇ· per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω, unde νεοχόν. Haec dictio etiam Thucydidi frequens, qua uti solet ἀντὶ τοῦ νέον, προσφάτου. Hanc Lexiph. postea vult significare τὸ ἀρτιγραφές. BOURD.

ead. l. 7. Κυψελύβυστα) Mf. Regius habet κυψελούντα, sed recepta lectio melior est, magisque alludit ad illud pag. sequentis ἐπιβύστρα ἢ κυψελίς. Κυψέλη, κυψελίς & κυψελλίς (sic enim ap. Hesych. & Interp. Aristoph. ad Pac.) ὁ τῶν ὠτῶν ῥύπος λέγεται· dicitur etiam τὸ ὀστρακεῦν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἀρτους ἀποτίθενται, sic dictum διὰ τὸ κεκρύφθαι τὴν ἑλὴν, ut vult doctissimus Christianus ad Aristoph. εἰρη. Sic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypselus rex Corinthiorum Aethionis filius, sic dictus, quod ἀρτιγέννητος παρὰ τῆς μητρὸς κέκρυπται ἐν τῇ κυψέλῃ. Cuius posteritas diu postea Corinthi regnum tenuit. Dico ad Pausan. Tangit Lucian. pag. seq. dum ait οὔτε Κύψελός τις οὔτε Περίανδρος. V. Scal. ad Euf. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Νέος τις) Huc omnino transferendum existimavi hoc Scholion, quod ad Πητ. διδ. primum in impressis erat: huic enim opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. SOLAN. Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. id sciat lector ex altero Vossiano petiit: nam duo in ed. Cler. exhibentur Codices: alterum in Quarto, alterum in Fol. Plerumque tamen addidi, unde desumferim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat,

de quo alter nihil, ibi subscripta litera V. sine discrimine utrumvis designat Vossianum. REITZ.

ibid. Πολυδεύκη) Pollux non tantum scripsit Onomasticorum, de quo hic Noster, sed etiam declamationes, aliosque eiusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est Suidas, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Traiano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodio Impp. Verum Suidam errasse ostendit Vossius de Hist. Graecis lib. II, cap. 15, cuius rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. CLER.

Pag. 176. l. 1. Τὸ νεχμὸν) Corrige νεοχμὸν. GUYET. Νεοχμὸν, vox Euripidi familiaris, vid. p. 334 ed. A. (non invenio ibi.) SOLAN.

ead. l. 3. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ) Benedictus, convivium ab illo Aristonis, hic diversum instituo. Micyllus, convivium in eo vicissim instituo contra Aristonis illud. Certe hoc manifestum. GRON. Quamvis perierit ipsum Athenaei initium, ex argumento operis Graeco superstitie satis liquet, Platonis συμποσίον ob oculos habuisse Athenaeum, idque esse aemulatum, cum opus illud suum ordiretur. Sic enim postrema verba habent: δραματοῦργει δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθηναῖος Ζήνων Πλατωνικῶ. Οὕτως γοῦν ἀρχεται. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸν Πλάτωνα) Aliter Apul. de dogmate Platonis, qui vult, Platonis patrem Aristonem, ipsum Aristotelem dictum. Fuit & Aristo Ceus, qui scripsit ἑρωτικά, de quo Castaub. ad Athen. c. 4, lib. 15. BOURD.

ead. l. 11. Τὸν μὲν εἰρῶνα) Τὴν εἰρῶνειαν. GUYET.

ibid. Πεδεῖ) Antiquè dictum pro χαμαὶ, πρὸς τὸ πέδιον. BOURD.

ead. l. 12. Ἐπιβύστρα) V. Schol. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. l. 13. Ἡ κυλῆσις) Ὁ ῥύσπος, Hesych. GUYET.

Pag. 177. l. 1. Διαπεραίνεσθαι) De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonaetis. BOURD.

ead. l. 2. Εὐαρχος) Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προοίμιον. Hoc enim potissimum curabant miselli scriptores illi, ut exordium reliquo opere longe splendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu De conscribenda historia, & saepe alibi postea. Imitati illi praeceptum Pindari Od. 7 Olymp. Ἀρχομένην δ' ἔργου, πρόσωπον Χρὴ δέμεν τηλαυγές. Citat Lucian. p. 848. (in Hippia c. 7.) BOURD.

ead. l. 3. Εὐόνομος) Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χροόμενος. Qua de re copiose differit tractatu Quomodo conscribenda sit historia. BOURD.

ead. l. 5. Ἡ δ' ἔρ) Pro ἔρη δὲ αὐτὸς, habuimus & supra in Alex. cap. 43. Et occurret in hoc Lexiph. singulis paragraphis. Item Philop. c. 31 &c. quod ideo moneo, ne quis credat solis poetis proprium esse. REITZ.

ead. l. 6. Περιδινσόμεθα) Περιέλθομεν, γυμνασόμεθα. De hac voce vide Casaub. ad Athen. BOURD.

ead. l. 7. Ἡλιοκαὲς) Usuratum magis ἡλιοκαυστον, κακαυμένον ἐν τῷ ἡλίῳ. Hac de re interpretes Petronii ad illa, modico unctione usus. BOURD.

ibid. Πρὸς τὴν εἰλην θέρεσθαι) Alciphr. I, Ep. 12, pag. 48, σπουδάζεται, ἔστιν οὗ δυναμένοις τῇ εἰλῇ θέρεσθαι, curae est, sicubi possimus arpari, ut vertit Bergler. qui & hoc Luciani, & Aristoph. Eccles. 64 adducit. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπιτητέα) Πορευτέα. BOURD.

ead. l. 9. Στλεγγίδα) Interpretes Persii & Apuleii. Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. Καὶ βύρσαν) De hac balneorum supellestile omnes dixerunt. BOURD.

ibid. Καὶ φασσάνια) Intelligit vestem cubitoriam, sive κομμάτιον, diminutum a φάσσαν, τὸ λινοῦν ἄρμενον. Hesychius. BOURD. Alias φασσάνια. Etym. φάσσαν, σινδών. φασσάνιον λινοῦν τι ἥτοι σινδόνιον ἢ καὶ τὸ ἰστίον τῆς νεὸς &c. ἢ προσώπου τι ἐκμαγεῖον. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ὠράριον. GUYET.

ead. l. 10. Ῥύμματα) Τρίμματα, σμύγματα, σαπώνια. Tangit. Casaub. ad Athen. c. 10, l. 8. Scholiast. Aristophan. Acharn. BOURD. Hesych. Ῥύμμα, σμῆμα, καὶ ἡ σμηματοδοκίς, σμηματοθήκη. GUYET.

ibid. Ναυστολεῖν) Ναυστολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τοῦ πλOUTρον κομίζειν, δις τὸ αὐτό. Sic Aristophan. Thesmoph. iunxit ναυστολεῖν. Vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καρπαλίμως κομίζειν. BOURD.

ead. l. 11. Τοῦ πλOUTρον) Mercedem ablutionis. GUYET. Recte Guyet. Olim enim vertebatur, ablutoriam. REITZ.

ibid. Ἐχεις) Quia ante ἔχεις distinctionis nota nulla in l. erat, Solanus parenthesin fecerat ab ἔχεις ad ὀβολῶ. Sed nos Parisinae & reliquarum distinctionem servavimus. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγγυεθήκην) Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur Casaub. c. 13, lib. 5 Animad. ad Athen. BOURD.

ead. l. 13. Ἑλινύσεις) Διατρήσεις Hefych. Dicitur etiam ἑλινύσεις, ἢ τοὶ ἡσυχάσεις, λήξεις, ὀκνήσεις, σχολάσεις. Vide interph. Aristoph. Theophr. Pollux. BOURD. Leop. 20. SOLAN. in Schol. col. 1. l. 2. Εὐλογος) Respicit vocem εὐλογίαν, quae mox sequitur. Novum itaque Scholium incipere decebat; sed cum aliter Scholiastae placuerit, nihil mutato eius instituto, ut tamen, quas enarret voces scire possis, maiusculis eas literis in Scholio edi curabimus. SOLAN. Ego vero nihil mutavi, nisi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occasionem praeberem typographis errores multiplicandi: nam verba, de quibus Scholiastes agit, in Luciano tam sunt sibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia dispendendum fuisset, sed eandem ob rationem indiscretum reliquimus. At si quid magis necessarium erat mutatu, ibi mutavimus. REITZ.

ibid. col. 2. l. 8. Καταθεῖται) Aut ἐστὶν — καταθεῖναι, aut ἐσθῆς legendum est. SOLAN.

Pag. 178. l. 1. Τρίπαλαι) Πάλαι. BOURD. Utitur Aristoph. Equit. 1150. τρίπαλαι κάθημαι. REITZ.

ibid. Λουτιῶ) Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. BOURD.

ibid. Οὐκ εὐπόρως) Ἀδυνάτως. BOURD.

ead. l. 2. Τράμιν) Ἀφειδῶνα. Hanc vocem interpretatur Erotianus. Illud est, quod apud eundem Erotianum Lysimachus vocavit σφιγκτήρα, ut emendavit doctissimus Christianus ad Erotian. & Aristoph. εἶρη. Vocat postea τὸν ὄρρον sine huius pag. BOURD.

ibid. Ἀστράβης) Sic vocem hanc interpretatur Hefych. τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματηγὸν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον ἐνίοτε δὲ πάντα ἀπλῶς τὰ σωματηγούντα ὑπερζυγούντα. Videtur autem Lexiphanes ex seqq. ἀστράβην posuisse ἀντὶ τοῦ ἡμίονου sequitur enim ἀστράβη-λάτης ἐπέσπερχε ἦτοι ἵπποκόμος. BOURD. Vid. Spanh. 187. Et Demon. cum Schol. 389. SOLAN. Alciph. II, Ep. 3 f. εὐθὺς ποταμένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρου. Ubi Bergler. ex Scholiasta Luciani, aliisque Lysiae, Demosth. & Athenaei testimoniis docet, ἀστράβην Atticis mulam significare, curru non iunctam, sed qua vehimur, equitamus. Cf. & Hefych. REITZ.

ead. l. 3. Ἀσκολιάζων) Ἐφ' ἐνὸς ποδὸς ἀλλόμενος, dicitur & ἀσκολίζων Hefych. apud quem rescribe ἀλλόμενος ἀσκολιάζειν. Illud est, quod Galli dicunt aller à croche pied, cum pes

alter incurvatur. Hanc vocem multis interpretatur Scholiast. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. l. 4. Οὐκ ἀκμῆς) Μὴ καμμηκῆς. BOURD.

ead. l. 5. Λιγυρίζοντας) Ἄδοντας, quia ὧδ' ἢν λιγυρὴν dixerunt Homer. & Hesiod. De his rusticorum cantilenis Long. lib. 2 & 4 ποιμῶν. BOURD.

ead. l. 7. Ἄνδρα) Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. De quibus dixi ad lib. 1 Hesiod. BOURD. Hesych. ἄνδρον, ἄκρον, καὶ τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. GUYET.

ead. l. 9. Καύματα) Profert hunc locum Casaub. Animad. ad Athen. c. 19, lib. 3. Iunge ab eo dictis interp. Virg. ad illud Georgic. Boreae penetrabile frigus advenit. Sic apud Long. lib. 3 ποιμῶν. Κρύος μὲν ἦν ἐξαισίον καὶ αὖρα βόρειος ὑπέκασε. Pifid. Cosmurg. Χειμῶνος ὥρα, καὶ τὰ δένδρα συντόμως Ἐκ τῆς πυρ-ἀγρας τοῦ κρύους μαραινεται. BOURD. Pompeiano tribuit Athenaeus 98 A. B. quem ὀνοματωδῆραν σοφιστὴν vocat. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 6. Τὰ χεῖλη) Hunc locum visum est maculatum, prout in Mf. fuit, relinquere, ut inde appareret iterum incitria librarii, quae tanta fuit, ut nisi aliunde suppeteret subsidium, quid sibi voluerit Scholiastes, ne Oedipus quidem conjiiceret. Sed bene est, quod quae hic esse debebant, ad verbum apud Suidam legantur: Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν ἄνδρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἐν κλίμα καὶ διερά. Ἐπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνα εἶναι τῶν διεράων. Ἄνδρα, μέρος τι τοῦ κήπου. Hoc quidem satis liquet, sic legi debere, sed inter portentosas voces, quae ex oscitantia librarii hic natae sunt, latet vox γηπαττάλους, cuius sine dubio a Scholiasta interpretatio tradebatur, quae quomodo omissa fuerit, & vox illa loco suo mota, quaerant acutiores. CLER. Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. SOLAN. Querimonia Clerici erat iusta: octo enim vitiis unum hoc Scholion laborabat in V. quae iam subliata non repetam, ne nauseam lectori moveam. REITZ.

Pag. 179. l. 1. Τὰ καύματα) Uredines. Plin. L. XVIII, cap. 28: Plerique dixerent rorem inustum sole acri frugibus rubiginis causam esse, & carbunculi vitibus. Quod ex parte falsum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum constare. Τὰ καύματα, uredines, des jarsures. GUYET.

ead. l. 2. Ἀρόματα) Τὰ ἀρότρω ἐξεργασμένα πεδία, ἀροτρίσματα, γεννήματα. Hesych. Schol. Aristophan. ad Pac. BOURD.

ead. l. 3. Τηπαττάλους) Γηπάτταλοι, εἶδη λαχάνων. BOURD. Terrae plantas puto esse, quasi paxillos seu clavos. Dicit enim Festus in voce *impages*, *dicuntur agricolae pangere plantas*, id est *insigere*, quemadmodum scilicet clavi panguntur. VORST.

ibid. Σκανδικών) Hefych. Σκάνδιξ, λάχανον ἄγριον. Aristophani mater Euripi. *Σκανδικόπωλις* dicitur. GUYET.

ead. l. 4. Βρακάντων) Hefych. Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα. GUYET.

ibid. Κάχρυς) Ὀσπριον. BOURD.

ead. l. 6. Ἐδάρην) Ἐδάρην. GUYET. Ἐδάρην, quod est in omnibus, quos vidi, editis, nihili esse puto. Legi & interpretatus sum *ἐδάρην*. Nota vocis *δέρω* significatio. Vidit idem, credo, Micyllus, qui vertit *attrivi summum podicem*, melius ad intellectum: sed volebam propius assequi verbilegulum Lexiphanem. GESN.

ead. l. 9. Ἀπολούμ.) W. & Fl. uti vult Casaubonus emendari, ad Athen. 189. In aliis ἀπολούμ. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὀσπρια) Ὀσπρια hic & alibi in Scholiis hisce adspirate invenio. Suidas autem in *λεκιθόπωλις Ὀσπριον* bis laevigat, & alibi, rectiusque sic scribitur: cumque Scholiastes etiam interdum *Ὀσπρ.* habeat, sic dedi; nec postea monebo. REITZ.

ibid. l. 5. Σέλγη δὲ) C. Abb. σέλγη δὲ † πυριάτης δὲ καί. Unde liquet excidisse Scholium. Eadem lacuna in M. SOLAN.

Pag. 180. l. 1. Ἀποθρέζομαι) Quidam legunt ἀποθρίζομαι, depilabo. BOURD. Vertunt, *curriculo puerum ablegabo*. Emenda, *curriculo adpuerum ibo*. GUYET.

ibid. Αὐτὸς τὸν παῖδα) Puto, hic excidisse praepositionem, legendumque, ἀποθρέζομαι οὖν καὶ αὐτὸς ὡς τὸν παῖδα. Ἡ ὡς inter distantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζηλία non videtur in omissa praepositione, sed in composito ἀποθρέζομαι. *Λεκιθόπωλιδα*, quae statim sequitur, interpretari etiam licebat *ovorum venditricem*, si credimus Scholiis ad h. l. & ad Aristoph. Plut. v. 427. GESN.

ead. l. 2. Λεκιθόπωλιδι) Τὰ ἀληθεσμένα ἢ βεβεργυμένα Ὀσπρια πωλούσῃ. BOURD. Forte *λεκιθόπωλιδι*. Hefych. *Λεκις, παρο-†ς.* GUYET. Ego nihil mutandum censeo, nisi quod maius Λ, quod in Paris. erat, quasi nomen proprium esset, sustulerim: nam quod & ibi, & apud Benedict. vertitur *Lecithopolidem*, nihili est: nec obstat quidquam, quin cum Scholiasta Aristoph. vertamus *ovorum venditricem*, eiusmodi enim conditionis, non nominis, feminam intelligendam patet ex seq. γρυ-

μαιοπώλη. Kusterus ad Aristoph. Plut. 427, ubi λευκοπώλη occurrit, ait: *Mirum est, Lucianum inter reliquas voces, vel barbaras, vel κακοζήλως formatas, & hanc Lexiphani suo tribuere pag. 822 ed. Amst. (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea usos fuisse, vel ex hoc loco Aristophanis constare possit.* Si Guyetus igitur ideo mutationem quaesivit, quia vox proba est, minus absurde egit. At non credo, eum de Aristophane cogitasse, alioqui addidisset. REITZ.

ibid. Γρυμαιοπώλη) Τὰς ἐπώρες πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια ἐν τῇ ἰχθύϊ ἢ ἰχθυοπωλείᾳ, apud eum, qui vendit piscium intestina, sive quisquilias, quae γρυμαῖαι ἢ γρυμέαι. De qua dictione Casaubon. ad Athen. cap. 11 & 19, lib. 7, ubi reprehendit eos, qui sacculum vertunt. Inde γρύhilum, quales minuti illi pisciculi, de quibus Apuleius libr. 2 Miles. BOURD. Hesych. Γρυμαῖα ἐσθῆς, καὶ ἀγγεῖον σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη· ἥδη δὲ καὶ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λέγομεν. Locus corruptus est apud Hesychium. GUYET.

ead. l. 3. Ἐπὶ τὰ Σέλγη) Locus hic, ut alii multi in cacozeolo isto, perobscurus: quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis originationo. Σέλγη πῶλις ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζον οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοινώνουν, ut testatur Scholiast. Aristoph. ad Vesp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perlegeret, videbit, Lexiphanem voluisse intelligere τὰ κοινὰ δειπνητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes, sive viles, de quibus hic perpetuus sermo est: detorta sane metaphora, quidam hic legunt τ' ἀσελγῇ mendose. BOURD. Τὰ Σέλγη, loci nomen Athenis. GUYET. Meursius ex Polluce IX, 5, & X, 11, emendat in γέλγη mutans. Sed repugnant libri & M. Exstat Eupolidis fragmentum, in quo eodem, quo hic, sensu γέλγη reperitur. Vid. Potter. p. 38 f. SOLAN.

ead. l. 5. Πυριάτην) Τὸν ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον· alii tamen πυριάτην idem esse dicunt, ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. Aristophan. ad Vespas. Casaub. quae Gallis tarteleles. BOURD. Πυριάτην τὸ Hesych. πυριάτης, colostrum, i. e. lac primum, quod decoquitur. Aliiter interpretes. GUYET. Bourdelotius provocat ad Vesp. Aristophanis. Vid. igitur ibi v. 708. At πυαρίτη ibi legitur, & Scholiast. Bidez. ait hoc magis analogicum esse, quam πυριάτην, etsi idem significet. Alter autem Scholiast. πυριάτην legit, & exponit, τὸ ἐφθον γάλα· sive generaliter τὸ πυρίεφθον &c. REITZ.

ibid. Ἐγκρυφίας) Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus iam di-

xi, ubi de Empedocle cinericio. BOURD. Ἐγκρυφίας probum est. Ipse Noster alibi utitur Dial. Men. & Ai. seu N. Δ. XX. Et Hippocr. Pop. Morb. VII, teste Casaub. ad Athen. pag. 209, 58, apud quem itidem exstat 110 A. SOLAN.

ibid. Γήτεια) Κρήμνα. Hanc dictionem varie Grammatici efferunt, γήτεια, γήθια, γήτεια. De quibus Hes. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ φύκας) Legendum φύσκα. Hesych. φύσκη, κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. GUYET.

ead. l. 6. Οἶβον) Τὸ ἐπιτράχηλον, τὸ ὑπὸ τοῦ τραχήλου, τοῦ βόδου κάλλιστον. Poll. BOURD. Οἶβος τοῦ τραχήλου τοῦ βόδου τὸ κάλλιστον. Pollux. GUYET.

ibid. Λαγάνιον) Ἀπ λαγάνιον, seu λαγάνειον; Hesych. λαγάνεια, λαγοῦ κρέα. GUYET. Lege λαγάνειον, i. e. λαγῶα κρέα. VORST. Hesychius, λαγάνιον τῶν βοῶν τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον χάλασμα. Suidas, Λαγάνιος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ στήθος. GESN.

ead. l. 7. Φάκτας) Ἀ φάγω, i. e. φρύγω, seu φώζω. GUYET.

ead. l. 8. Ἄβατον ἐποίησας) Ἄβατος ex eo genere est, ex quo ἄχρηστος & ἀφῆρτος, cum hoc non intolerabilem, sed nondum gestatum, illud non inuilem, sed nondum usurpatum significat. Ita nempe ἄβατος ὁδὸς non inaccessa, sed quam non opus fuit facere. De prioribus duobus Casaubonus ad Athen. III, 18. Ceterum videtur Atticionem studio vocasse hunc servum Lucianus, ut absurdam Atticismi affectationem notaret, ac deinde Onomacritum, ac postea Onomarchum, quasi tu iudicem, principve nominum dicas: sic Hellenicum, ut germanum Graecum. GESN.

ead. l. 9. Ἡ δ' δς) Vid. paulo supra ad pr. c. 2. REITZ.

ibid. Σίλλος) Διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. BOURD. Id est; Strabo, idem quod ἱλλος apud Eust. cuius sem. ἱλλίς. Hesych. δειδίλλω cognatum. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 6. Εὐθαλεῖς) Εὐθαλεῖς ed. Cler. Correxist Solanus, non indicans unde: sed facile erat e re ipsa, & frequentibus id videre. De γρῦ conf. Suid. qui eandem rationem affert; sed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in ed. Hag. Suidae legitur γρυτῶπαις, quorum alterutrum in γρυτήπαις vel γρυπῶπαις mutandum foret, si γρυτῶπαις, quod hic in Schol. sequitur, verum esset. REITZ.

ibid. l. 14. Πυριάτης) Patet aliquid omissum: nam in altero V. Cod. in fol. distinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. supra haec omnia ad unum Scholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καύματα ἢ. REITZ.

Pag. 181. l. 1. Ψύτταν) Α ψύττω. Quod etiam spiro significat, itaque inter varias huius vocis acceptiones, recte Hesych. ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Igitur ψύτταν κατατείνας, ταχέως δραμών. BOURD. Ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Hesych. aut. Epist. Saturn. 2. t. pag. 839, Ψύτται κατατείνασαι. Utrobique ψύττα legi, i. e. ταχέως, placet. GUYET. Vid. nott. ad 1στ. α, c. 35. Vorstius coniicit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & Fl. ed. ψύττα κ. Vid. Eurip. Ky. 565. A. SOLAN. Suspicabar legendum ψύττα κατατείνων, atque ψύττα esse ἀνιματοποιημένον, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: suadere id mihi videbatur praeter Scholia ad h. l. ipse Hesychius, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est autem hoc κακόζηλον maxime in scripto serio talia immiscere. GESN. Sed ψύττας edidit Bergl. ex Vatic. Cod. in Alciph. III, 24 f. p. 330, μὴ προαισθόμενος ψύττας παρά τινος φύγη. REITZ.

ead. l. 3. Λαταγεῖν κοττάβους) Παίζειν. Nam λαταγεῖν κοττάβους, ἢ κοτταβίζειν, εἶδος ἐρωτικῆς παιδείας. Recteque Hesych. λάταξ, φόφος κοττάβου ὁ ἀπὸ ποτηρίου γινόμενος. Recte, inquam, ille: nam ludendo, cottabos cogebant sonum emittere. Valer. Max. cap. 11, lib. 3: *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hausit, quodque ex ea superfuerat iocundus illisum humo clarum edere sonum coegit*. Copiose de variis cottaborum generibus Tzerz. Scholiast. Aristoph. Athen. Flor. Christian. ad Vespas. Theodor. Marcil. ad Horat. Hic iustus apud Gallos casse-pot. BOURD. *Si trulla inverso crepitum dedit aurea fundo*. Iuven. Sat. III, 108. VORST. Vid. Athen. 479. Et Alex. ab Alex. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 35. Ἡ ἐπὶ) Deest μάλλον. SOLAN. Possumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. REITZ.

Pag. 182. l. 2. Ξηραλοιφήσω) Vid. Hesychium, apud quem rescribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus Theodor. Marcil. ad Pers. BOURD.

ead. l. 4. Ὁ γνῶμων) Vid. Ἄλ. c. 9, & Κρον. Cronosol. c. 8. Ita vocat hemisphaerium, in quo γνῶμων ostendebat horas, inquit Salmasius Plin. Exerc. p. 457 B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσσην autem legendum μέσον. Antiquis tamen πῶλος non horas, quas nunc vocamus, sed solstitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit ὁ πάνυ. SOLAN. Alciph. III, Ep. 4 pr. ὁ γνῶμων.

σκιάζει τὴν ἔκτην. Ubi Bergl. & haec Luciani adducit. REITZ.
ead. l. 5. Μέσση πλόον) Ἡ πλόος, i. e. περιφέρεια τοῦ ὀρολο-
γίου. GUYET. Copiose de hoc loco disputat Salmasius Exerc.
Plin. 446 seq. & inepta antiquitatis affectatione πλόον hic vo-
cari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum
gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. GESN.

ibid. Λουτρίω) Τῷ ἀπολούματι, ῥυπαῖει ὕδατι. BOURD.

ead. l. 6. Τῶν Καριμάντων) An servos intelligit? composit.
ex Καρ, & ἱμᾶς *lorum*. Noti sunt Κάρες genus servile. Τὸ Καρί-
μαντες vocab. comicum videtur. GUYET.

ibid. Μετὰ τοῦ σὺρφακος) Σὺρφετώδους ὄχλου καὶ χυδαίου.
BOURD.

ead. l. 8. Δυσωπῶ) Ἀμβλυώττω. BOURD.

ibid. Ἐπιτεθόλωσθον) Ταράττετον, σκοτίζετον. BOURD.

ead. l. 9. Σκαρδαμυκτῶ) De hac voce a me dictum antea.
BOURD.

ead. l. 10. Φαρμακῶ) Φαρμάκων δεῖται. BOURD. Quid si
φαρμακιῶ legendum, ut desiderativi verbi formam propriam
accipiat? Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θανατάω. GESN.

ead. l. 12. Ἀπερυθρίασαι) Ἀποκαθῆραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλ-
μῶν. BOURD.

Pag. 183. l. 1. Δημαλέους) Διύγρους, ἀπὸ τοῦ λημᾶν καὶ λή-
μων, quae sunt περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πεπαιγυῖαι συ-
στάσεις, ἐκρέουσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pag. 371.
BOURD.

ibid. Ἄττα) Conf. infra c. 21, ubi ἄττα adspirate. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπιοσθημένοι) Ἀποδυσάμενοι τὰ ἱμάτια. BOURD.
Ἀπιοσθέομαι, exuor. GUYET.

ibid. Ἀκροχειριασμῶ) Genus luctae ἀκροχειριασμός, qua
solebant ἀκραις χερσὶ παλαίειν quoniam autem in plicaturis
& nodis digitorum frequenter solebant vitam oppetere, ἀκρό-
χειροὶ διδῆι ἀνδροφόνου. BOURD. *A pointe des bras*. GUYET.

ead. l. 4. Τραχηλισμῶ) Succollatione, ut in Cynic. τοῖς τρα-
χήλοις ἄγειν, succollare. Hanc luctae speciem Boeotii vocant
βαστραχηλίζειν. Vocabant enim Boeotii βάστραχας τοὺς τρα-
χήλους, Hesych. Igitur certare τραχηλισμῶ est ἀπὸ τραχή-
λου κατέχειν. BOURD. *En se colletant. Lutter debout en s'em-
brassant par le milieu du corps*. GUYET.

ead. l. 5. Λίπα χρισάμενος) Ex Homero. BOURD.

ibid. Ἐλυγίζετο) Hanc vocem alibi interpretor. BOURD.

ibid. Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ) Hoc est, περιελάμβανε τὴν κοι-
λίαν τοῦ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad Heliodor. lib. 10. Vide

Scalig. ad Euseb. Hunc locum quidam capiunt de pila sparsiva. Unde genus exercitii, quod fit cum folle, dictum *κωρυκομαχία*. BOURD. Exercebatur illa, quam *κωρυκομαχίην* vocat Hippocrates de Diaeta 2, f. 16, 43, 1; it. de Diaeta 3, f. 17, 23, 8. *Κορυκοβολία* est Aretaeo diuturn. 2, 13, pag. 135 D. Boerh. Inde corrigendus Caelius Aurelianus, apud quem 5, 11, 134, Choricomachia legitur. De hac copiose Mercurialis de Arte Gymnasti. 2, 4, p. 123 sq. ex Antyllo apud Oribasium. Cum videatur vir summus non satis attendisse, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem Antyllus, ut e Vaticano Codice laudatur a Mercuriali, *Κόρυκος* (etiam in hoc nomine inter *ω* & *ο* fluctuant libri) ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεστέρων ἐπιπίπλῃται κεχυραμίδων, ἢ ἀλευρών, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων, φάμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρὸς τὴ δύναμιν καὶ ἡλικίαν συναρμοζέσθω. Κρεμάννυται ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀνάθεν ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσούτον, ὥστε τὸν πυθμένα κατὰ τὸν ὁμαλὸν εἶναι τοῦ γυμναζομένου· τούτον διὰ χειρῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὴν μὲν πρῶτην ἡσυχῶς, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥστε ἐπεμβαίνειν ἀποχωροῦντι αὐτῷ, καὶ πάλιν προσίοντες ὑπείκκιν, ἐξωθυμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίσιν αὐτὸν ἔξω τῶν χειρῶν ἀπώσαντες, ὥστε ὑποτρέψαντα (leg. ὑποστρέψ.) σφοδρότερον ἐπιπίπτειν σώματι ἐκ τῆς προσελύσεως. τὰ δὲ ὕστατα ἐπιπλεῖστον οἰκίσαντες (videtur leg. ὀκείλαντες vel ὀθίσαντες) αὐτὸν ἀποπέμπουσιν, ὥστε ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσέχοιτο, (f. προσέχοιντο) ἀποστρέφασθαι, (f. ἀναστρέφασθαι.) Ποτὲ μὲν οὖν ταῖς χειρσὶν ἀντιβαίνουνσιν αὐτῷ προσίοντι, ποτὲ δὲ τῷ στέρνῳ, τὰς χειρὰς ἀναπνέσαντες, ἄλλοτε ἀποστρέφοντες κατὰ μετάφρενον. *Corycus* (saccum, δύλακον, diserte interpretantur Hesychius & Suidas) ad usum imbecilliorum, qui eo exerceri volunt, impletur acinis, aut farina; ad usum robustiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodetur. Suspenditur vero in Gymnasiis desuper e tecto, ea a solo distantia, ut fundus sacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita suspensum agitant, (hoc significat hic αἰωροῦσι, ex notatione τῆς αἰώρας) primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pecto-

re, passis manibus, interdum averſi, tergum obiiiciunt. GESNER.

ead. l. 6. Μολυβδοάινας χερμαδίου) Virgil. 5 Aeneid. Plut. in Theſt. BOURD. Conf. ſupra Alex. c. 25, μολυβδοάινας — πέδας, & videbis, cur neque hic mutare quidquam ſim auſus. REITZ.

ibid. Ἀράγδην ἔχων) Τῷ τοῦ ἀράξοντος σχήματι. GUYET.

ead. l. 7. Εἶτα συντριβέντες) Ἀλλήλους διατρίψαντες. Hanc integram periodum interpretatur Caſaubon. ad Athen. cap. 19, lib. 3. BOURD.

ead. l. 10. Τὸ ψυχροβαφές) Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πυλῶ βαπτισθέν. BOURD.

ibid. Δελφινίσαντες) Δίκην δελφίνων κυβιστήσαντες. BOURD.

ead. l. 11. Ἄλλος) Ex W. & Fl. Ante legebatur ἄλλοσε. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξύομην) Ἐκτενίζομην. Hanc lineam profert & interpretatur Caſaub. loco citat. ut & illud ſequens οὐ κηπίον. Duæ fuerunt apud Graecos uſitatiffimæ tonſurae ſpecies, ſκαφίον καὶ κῆπος, de quibus hic loquitur, τὸ μὲν ſκαφίον τὸ ἐν χρῶ, ὃ δὲ κῆπος τὸ πρὸς μετόπου. Scholiaſt. Ariſtoph. ad aves Meſych. Pollux, Suid. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 6. Φησὶ) Quia fere ubique ſic reperi accentum ſervatum in hoc verbo, qui poterat abiici, ideo & hic & alibi in hac Diſſert. eum intactum reliqui: nam videtur ſtudio ſic ſcriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam hic, ut aliquanto maior emphafiſ tribuatur τῷ dicit, & dicunt, vel vocant, quam ubi pro incerto illo aiunt, ſerunt, ponitur. REITZ.

Pag. 184. l. 1. Ὅδοντωτῇ) W. In reliquis ὁδοντῇ. SOLAN.

ibid. Κηπίον) Κῆπος ſeu κηπίον tonſurae ſpecies. GUYET. Duplex genus tonſurae hic indicari clarum eſt. Etiam hoc apparet, qui κηπίον tondetur, illi non opus eſſe peſtine, opus eſſe, qui ſκαφίον. Iam κῆπον & κῆβον eſſe ſimiae genus, notum eſt, loca veterum proferente Spanhemio Diſſ. 5, p. 243. Itaque notatur forte tonſura ἐν χρῶ, brevis admodum, qua qui utuntur, non habent quod peſtant: Scaphion forte liberat frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes poſſint, cranio autem, quod ſκάφη appellatur, pilorum tantum, quod peſti poſſit, relinquit. Metuo, ne parum accuratus, aut certus ſit Scholiaſtes Ariſtoph. Bourdelotio laudatus, cuius locus eſt Ὀρν. 807. GESN.

ead. l. 2. Τὸν κόννον) Τὸν πώγωνα, menti barbam, Heſt. GUYET.

ead. l. 3. Ἐθερμοτράγει) Τοὺς θερμούς ἑτρῶγε. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν νῆστιν) Prodigiosa translatio a gutture ad anum. BOURD. An ieiunium, i. e. humores, qui a ieiunis evomi solent? GUYET.

ead. l. 5. Ἐμυστίλατο) Ἐμυστίλατο legendum videtur αμυστίλαομαι. GUYET. Aristoph. Plut. v. 627 μεμιστυλημένοι habet, i & υ in verso ordine, quam apud Nostrum, collocato. Ubi vid. Scholiast. μιστύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλεῖται &c. Sed & vid. nott. Spanhem. qui ibi multus est in tradendo μιστύλην & μυστίλην a Scholiaste confusa; cum posterius sit *rapis canatus*, secundum Pollucem &c. prius vero *carpium minuta dissectio*: dein vero fatetur, utrovis more idem posse significari Atticis, μιστύλη, μιστύλλη, & μυστίλη. & μιστυλλᾶν scribi ac μυστιλᾶσθαι. Kusterus autem similiter docet, promiscue scribi μιστυλλᾶσθαι & μιστυλλᾶσθαι. Sed μεμυστυλημένοι etiam in Aristophane legit Suidas: quare in Luciano nihil mutem. Cumque Hesych. μιστύλλειν & μιστύλαι afferens interpretetur *τεμεῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελθεῖν κρέα*, non dubitem, si vera est scriptura apud Lucianum, etiam *μυστίλειν* simplex aequè rectum esse, ac *μυστιλᾶσθαι* contractum, adeoque non opus esse accentum cum Guyeto mutare. REITZ.

ibid. Τοῦ ἰχθυοῦ ζωμοῦ) Vel muria, vel garo: utrumque enim e liquore piscium; vide Scalig. ad Aufon. BOURD.

ibid. Φαυλίας) Τὰς ἐλαίας λευκάς. Plin. Cels. Varr. de Re rustic. BOURD.

ead. l. 6. Ἐρρόφει τῶν κριθῶν) Sic apud Aristoph. Vesp. τὴν φαλὴν ῥόφῃσθαι. BOURD.

ibid. Τῶν κριθῶν) Potionem ex hordeo. GUYET.

ead. l. 7. Ἐκειντο δὲ καὶ ὀκλαδῖαι) De quibus in Lapith. & in Cynic. Ὀκλαδῖαι, δίφροι, sive chiramaxium, sive sella gestatoria. Nam ὀκλαδῖαι, δίφρος ταπεινὸς ἐν οἷ ἀκλόουθοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιούσι πλουσίοις, καὶ παποῖνται τοῦτομα παρὰ τὸ ὀκλᾶσθαι, ut vult Hesych. Galli vocant *chaise brisée*, δίφρος συγκεκλασμένος, καὶ ποτὲ μὲν ἐντεινόμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος, Scholiast. Aristophan. ad Equit. De hac sella gestatoria L. Senec. c. 12 de Brevit. vitae. Martial. Epig. 17, lib. 12. Sueton. Nero. c. 26. Vitell. c. 16. Huius usum ulterius prosequi non est otii. BOURD.

ibid. Ἀσκάνται) Εὐτελεῖς κράββατοι. Interpres Aristophan. σκῆμπαδα vertit. BOURD.

ead. l. 8. Δεῖννον ἢ ἀπὸ συμφορῶν) Dico ad illud Petronii; Nos ut ad tam viles accessimus cibos. BOURD.

ibid. Ἀπὸ συμφορῶν) I. e. συμβολῶν. GUYET. Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Norae sunt antiquorum συμβολαί. Ceterum turpiter in Scholiastae ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπε τὸν οὐρανόν, pro ἔρανον; quod per se planum ac perspicuum est. IENS. Iocus hinc penitur, quod trito sensu *miseria* hac voce significatur, ex qua tristis sane coena conficitur. SOLAN. Συμφορῶν; quae calamitatem significat, posuit pro συμβολῇ collatione, ex etymo scilicet. Hinc proum erat emendare Scholion, & legere, συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔρανον, vel τῶν ἐράνων τὸν οὐρανόν quidem nihili est. Sed piget observare talia, quae occupata merito suspicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. GESN. Συμφορῶν) Et sic ex Mf. iam correxi. REITZ.

ead. l. 9. Ὑσιζ) Πρόδες χοίρειαι. BOURD.

ibid. Σχελίδες) Idem quod σκελίδες, pernae, jambons. GUYET.

ibid. Ἡτριάτῃ) Copiose Isaac. Casaubon. ad Athen. cap. 16, lib. 3 Animad. BOURD. *Sumen*, abdominis partes. Ἡτριάτῃ, *τεμάχῃ* Comicis. Pollux. GUYET. Ἡτριάτῃ) Sic & Athen. III, c. 16, p. 96 D. emendante hinc Casaubono. Reperitur autem etiam apud Aristoph. in Thesmoph. Partem suillorum intestinorum ἡτριάτῃ vocabant. Casaub. SOLAN.

ead. l. 10. Τοκάδος ὕδης) Vid. Athen. 101. A. Et Casaubon. not. SOLAN.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) *Sumen* (immo *vulva*) foetaeque abdomina porcae. Martial. GUYET.

ibid. Λοβὸς ἐκ ταγῆνου) Vel, ut in aliis, ἐκ τηγάνου. Nam idem esse volunt Grammatici, ut interpr. Aristoph. ad Equit. Hesy. Poll. Videtur autem λοβὸς ἐκ ταγῆνου (sic enim Conviv. c. 38) condimentum aliquod hepatis fuisse, de quo Suid. & Poll. Conficiebatur ex melle, sesamo, & caseo. Legend. Hesy. Sed fortean Luciani stilo fuit λοπάς, de qua dictione copiose auctores, quos nuper citavi. BOURD. Λοβὸς, *du foi cuit*. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 10. Δίχηναι ὕσιαι) Reliqui hoc, etsi ab textu Luciani discrepat, quia dedita opera sic ab Scholiasta potuit scriptum esse: verum quod ὕσιαι spir. leni editum esset, id tamen mutavi. Suidae ed. *Hag.* accentus prioris quoque aliter positus: legitur enim διχηνά ζω. βοῦς. ἔλαφος &c. REITZ.

ibid. l. 11. Ἐδωδίμῃ) Ἐδωδὴν V. Πρὸς ἐδωδὴν M. Sed vulgata melior. Suid. ἐδωδὴ. βρωσίς. ἐδωδίμων. βρωσίμων. Sed in Suidae ἐδωδίμων, βρωσίμων, rescribendum existimo. REITZ.

Pag. 185. l. 1. Ταγήνου) Ita omnes impreffi & M. Sic in Συμπ. cap. 38, ἰχθὺς ἐκ ταγήνου. Sed ibi Coll. G. τηγάγου. SOLAN.

ibid. Μυττωτός) Quid sit, docet Scaliger ad Moretum, sed κυρίως μυττωτός ἐστὶ ἐκ σκοροδίων. BOURD. Moretum. GUYET.

ibid. Ἀβυρτάκη) Casaubon. ad Athen. cap. 35, lib. 3, tangit aliam huius vocis interpretationem. Est enim hic ἀβυρτάκη βρώμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐκ καρδάμων, καὶ πράσων & aliis oleribus, unde apud Hesych. ἀβυρτακοποῖς, ὁ τρίμματα καὶ ἐμβάσματα κατασκευάζων. BOURD. Hesych. ἀβυρτακοποῦ. τοῦ τρίμματα καὶ ἐμβάσματα κατασκευάζοντος. GUYET.

ead. l. 2. Καρυκείαι) Aliis καρυκκείαι, quod idem est. Intel- ligit autem ἀρτίματα καὶ τραγήματα πολυτελή. BOURD.

ibid. Θρυμματίδες) Sic nominare solent omne genus dul- ciariorum ἢ ἀπὸ τοῦ θρύου, ἢ ἀπὸ τοῦ τρίβεσθαι, Hesych. Ef- fertur autem haec dictio vel per ι, vel per υ, ut patet apud eundem Grammaticum, v. ἐνθρυμματίς. BOURD. Placentiae ge- nus: aliis intritum. GUYET.

ibid. Θρία) Quidam simpliciter per θρίας intelligunt φύλλα συκῆς, sed ibi capiendum est pro omni altili, quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπικάμπτειν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 24, lib. 3. BOURD.

ibid. Μελιττοῦται) Πάστυλοι, μάζαι μέλιτι δεδευμένοι, quae & μελιτόσσαι. BOURD.

ead. l. 3. Ὑποβρυχίαν τὰ σελάχια) Vocant σελάχια ὅσα ἄ- ποδα. Hesych. Suid. Poll. Casaub. BOURD.

ibid. Σελάχια) Piscium genus cartilaginofum a σελάω, σελάχω, σέλαχος, σελάχιον· quod nocte luceant. σέλας. GUYET. Σελάχια piscium genus cartilaginofum. Galenus in expositione vocum Hippocratis: σελάχεσιν, οὕτως καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωοτοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σέλας· quod eius cutis noctu luceat. Σελάω, σελάχω. σέ- λαχος, σελάχιον. Galenus de alimentis Lib. III: Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζώων (σελά- χιον). Plinius ait, huius vocis auctorem esse Aristotelem; quod falsum est, cum ea usus fuerit Hippocrates, ut ad Ari- stotelem Iul. Caes. Scaliger observavit. Verba Plinii sunt L. IX, c. 24, *Selache appellavit Aristoteles primus*. Occurrit autem haec vox apud Hippocrat. lib. 2 de morbis, & lib. 1 & 2 de se- mine. MENAG.

ead. l. 4. Τεμάχην) Κόμματα dernes. BOURD.

ibid. Ἐκ σαργάνης) Σαργάναι δερμοὶ καὶ πλέγματα γυργα-

τῶδῃ, καὶ κοπαίδες, αἱ ἀπὸ τῆς κοπαίδος λίμνης ἐγχείλεις.
De quibus Scholiast. Aristoph. Acharn. & Hefych. BOURD.

ead. l. 6. Ἀποδός) An senex? GUYET.

ibid. Παράσιτος) An altilis, domi enutritus in piscina? Placet. GUYET. Vertebatur tam in Paris. quam Salmur. *Piscis parastus*, cum vertendum fuisset *obsonium*, ut me monuit frater optimus G. O. Reitz. REITZ.

ibid. Ὅϊν ὄλον ἰπποκαῆ) Ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα. BOURD.

ead. l. 7. Δειπογνώμονος) Qui ne parque plus. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπόγεια) An radices, tubera terrae? GUYET.

ead. l. 11. Ἀγλευκῆς) Ἀνδῆς. BOURD.

ibid. Ποτήρια) Leg. interpr. Petron. ad illud *cecidit mensa cum argento*. Casaub. ad Athen. c. 2, lib. 11. BOURD.

Pag. 186. l. 1. Τῆς δελφινίδος τραπέζης) Τῆς πόδας ἐχούσης αἱς τύπον δελφίνος ἐξειργασμένους. Quae Delphica vocabatur, de qua Wower. ad Petron. locum cit. BOURD. An Δελφιδος τραπ. i. e. Delphicae mensae, seu Delphicae ἐλαειπτικῶς. Martial. gloss. VI. GUYET. *Mensam poculorum* Servius vocat. Casaub. Animadv. in Athen. VORST.

ibid. Ὁ κρυψιμέτωπος) Κρύπτων τὸ μέτωπον τοῦ πίνοντες. BOURD.

ead. l. 2. Καὶ τρυήλης) Ἀ τρύω, cano, unde trua & trulla pro truula, trula: τρυήλης, ut α ξύω ξυήλη, i. e. *radula*. Τρυήλης poculi genus videtur. An idem, quod trulla? α τρύω, τρύπω, τρύπη, seu τρύπα, τρυπῶ &c. GUYET.

ead. l. 3. Κέρκον) Leg. Hefych. BOURD.

ibid. Βομβυλίδος) Στρογγύλος, ut interpretatur Schol. Aristoph. ad Vespas. BOURD. In Excerptis a Casaubon. editis Animadv. in Athen. pag. 784: Θηρικλείον Ῥοδιακόν, οὗ περὶ τῆς ιδέας Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες, ὅσον δέλουσι, τάχιστα ἀπαλλαγήσονται. οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου μετὰ μικρὸν στάζοντες. ἔστι δὲ καὶ ζῶν τι. SOLAN.

ibid. Γηγενῆ) Ὅστρακινά. BOURD.

ead. l. 4. Θηρικλῆς ὥπτα) Interpretatur hunc locum vir cl. Casaub. ad Athen. c. 6, lib. 11. BOURD. Θηρικλέους τέκνον, κύλιξ. Citat hoc dictum Athen. quem vide & Erasmi. in Adag. Θηρικλέους φίλος. VORST. Athen. XI, 470 E. Et in eum locum Casaub. Thericlem alii *ταρνευτήν*, alii *figulum* faciunt. Consule etiam Bentleii Differt. de Phalar. Epist. quam Anglico idiomate edidit. SOLAN.

ibid. Εὐρυχαδῆ) Πλατέα. BOURD.

ead. l. 6. Ἀνεμοφόρ.) Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. BOURD.

ibid. Κυμβία) Στρογγύλα καὶ βαθέα. BOURD.

Pag. 187. l. 1. Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. BOURD.

ibid. Ποτήρια γραμματικά) Γράμματα ἔχοντα. Plaut. Rud. BOURD. Eadem, quae ad βομβυλίδος, Excerpta. Γραμματικὸν ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα. Ἀλεξίς. τὴν ὄψιν εἶπα τοῦ ποτηρίου γέ σου Πρωτίστον ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ, Παλαιόν, ὥτα συντεθλασμένον σφόδρα, ἔχον κύκλῳ τε γράμματα. Quidquid erat literis inscriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *litteratum* dixerunt. Sic Plautus, *frons literata*; & in Rud. de urna, *nam haec literata est, ab se cantat cuius fiet*. Casaub. ad Athen. XI; apud quem etiam existat ποτήριον γραμματικὸν, p. 466 E. F. SOLAN.

ead. l. 2. Κυλικίον) Δοχεῖον. BOURD. Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. GUYET. Non dubito, legendum esse κυλικεῖον εἰρηται γὰρ εὐτως ἢ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη, Athen. XI, 2, p. 460 E. ubi multis auctoritatibus demonstratur. ποτηριο-λήπτης. GESN. Κυλικεῖον) Non dubitavi sic edere pro vulgato κυλικίον, invitis libris: non modo admonitu Solani, qui in *Iun.* εἰον superscripserat, pristino accentu acuto per errorem calami servato; sed & quia res ipsa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex testimoniis Athen. XI, pag. 460, contra Casaub. addituit L. C. Valkenaer, in *Animadv.* ad Ammonium Grammat. pag. 2. REITZ.

ibid. Ἰππολέβης) De quo Flor. Christ. ad Vesp. Interpretes Macrobiani de Miliario. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athenaeum 98 C. D. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπέτρεπε) Ἀναρρίπιζε. ἀνέπνευε. BOURD.

ead. l. 4. Ἀκροβώρακες) Μέσον πῶς μεθύοντες. BOURD.

ibid. Κακχαρίδι) Ἐντρίμματι μυρώδει. BOURD. Puto legendum βακχαρίδι. Dioscor. 3, 51, βάκχαρις βοτάνη ἐστὶ σαμνάδης, εὐώδης, καὶ στεφανωματοικῆ. Apparet igitur ad unguenta potuisse adhiberi. GESN.

ead. l. 5. Εἰσεκύλισέ τις) Lego εἰσεκύκλησεν, i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. GUYET.

ibid. Ποδοκτύπην) Τύμπανον. BOURD. Saltatricem. GUYET.

ibid. Τριγωνίστριαν) Ὅργανον μουσικόν, οὕτω ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. Leg. Hesych. verb. τρίγωνον. BOURD. Τρίγωνον instrumentum musicum, unde τριγωνίζω, τριγωνιστής, & τριγωνίστρια, ut κιθαρίστρια. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα) Κλίμακα, ἰκρίωμα. Hesych. Poll. BOURD. Κατήλιφα, tabulatum, ἰκρίωμα exponit Hesych. GUYET.

ibid. Ἀναρρίχης ἀμέσος) Ἀνελθόν. BOURD.

ead. l. 7. Ἐπιφορήμα) Ἐπιφορήματα *bellaria*, παρὰ τὸ ἐπιφύρεσθαι τοῖς ὄφιοις. Athen. Pollux. GUYET.

ibid. Ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν) Παρὰ τὸ ληκεῖν, ἢ ληκᾶν, κροτεῖν, βοᾶν, πρὸς ᾧ δὴν ὀρχεῖσθαι. BOURD. Ληκίνδα ἔπαιζε, i. e. ὀρχεῖτο. Hefych. ληκᾶν, τὸ πρὸς ᾧ δὴν ὀρχεῖσθαι. An ad digitorum digitum saltare? Non displicet. GUYET.

ead. l. 8. Ἐρρίκνουτο σὺν γέλῳ τὴν ὀσφύν) Diceret Petron: *visu latera commovebat*. Lego enim ἔρρικνουτο. Ῥικνούσθαι, *insultando lumbos agitare*: inde ῥικνός, de quo Grammatici. BOURD. Ἐρρίκρουτο) An ἔρρικνουτο; Placet. GUYET. In marg. A. i. IV. erat, ἔρικνουτο, vid. Suid. Ego quoque sic legendum arbitror. At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius non mutarit: sed cui ipsum ἔρρικνουτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ κατὰ νότου) An inustis in dorso notis, *μαστιγίας*, flagris? GUYET.

ibid. Ποικίλος) Non notassem l. *πικίλος* habere, nisi ut monerem, idem vitium in Codd. saepe occurrere, ab corrupta distantium pronuntiatione ortum, qui φίλοι proferunt φίλι. REITZ.

ibid. Ὠκοκάταξις) Id est, ἡ ὠτοθλαδίας, *παγκρατιαστῆς*. GUYET. Corrige, ὠτοκάταξις, & vid. nos ad Laërt. in Lycone, pag. 208. (I. ed. p. 128 B. C.) MENAG. Iam probaveram Menagianam emendationem, qui ad Diog. Laërt. 5, 67, multis rebus firmat ὠτοκάταξιν, hominem, cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasias athletae, potius est, ut credam, ad normam quasi illius confictum & eadem percussum moneata, forte per ludum, deinde ea cacozele scriptore usurparum, ὠκοκάταξις, non illepidum, si in loco ponatur, coqui epitheton. GESN.

Pag. 188. l. 1. Λεῖρον) Intelligit *γυναικεῖαν ὄρμον*, παρὰ τὸ ἡδὺ εἶναι, ut quibusdam visum est. BOURD. Ληρόν τινα lego. Hefych. Ληροὶ τὰ περὶ τοῖς γυναικεῖοις χιτῶσι κεχρυσμέναι. GUYET.

ibid. Ἑλλάβια) Ἐνώτια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de his Scholiast. Aristoph. & Pollux. BOURD.

ead. l. 2. Πέδας) Χειροπέλλα. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπίδειπνος) Ad *γεροτία* vertitur. Verte, *post coenam*. GUYET.

ead. l. 4. Ἀδικος ἡ ἡμέρα) Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικανικὴν, cum iustitium est. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχογλωττίας) In qua linguis dantur feriae, τὴν ἀργὴν ποιῶσαν τὴν γλώτταν. BOURD.

ead. l. 6. Ἡμερολογδον ὥς) Ἡμερολόγηδον legendum videtur, vel ἡμερολογδόν. Sed prius placet. Τὸ ὥς abundare videtur. GUYET.

ibid. Ὑδρονομοῖσθαι) Πρὸς ὕδωρ νομοῦμενον τὸ μέτρον τῶν λέξεων. Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res. BOURD.

ead. l. 7. Ὅπτις) Ὅπτις affus, & visibilis. Iocus in ambiguo. GUYET. Idem, sed iocose, apud Athen. 388 B. C. SOLAN.

ibid. Ἀχρηστα) Καινά. οἷς οὐδεὶς ἐχρησάτο. BOURD. Nova, quibus nondum usi sumus. GUYET. Hunc soloecismum Athenaeus Ulpiano tribuit (97 E.) Et Pompeiano 98 A. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐήτρια) Inepte etiam εὐήτρια appellat calceamenta. Est enim textrinae vocabulum, & vestis subtili ac bene texatae convenit. Plato in Polit. λεῖον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὕφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν. Strabo L. XV, τὰς εὐηθρίους ὑφαίνεσθαι σινδόνας. Hic fatuus εὐ — ὕ — elegantes calceos significans dixit &c. Casaub. ad Athen. 188. SOLAN.

ibid. Ἀφώρητα) Μήτω φορηθέντα. BOURD.

ibid. Ἐξέφησα) Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) est pro exii, ἐξέφησα, quod valet ἐξέβρησα, in perniciem abiit. Casaub. *ibid.* SOLAN.

ead. l. 10. Ἀρρήτοποιοῖς) Τοῖς τῶν μυστηρίων τελέταις. De quibus locus alius dicendi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀγδην) Τάκτικος. Vox Cretensis, de qua vide interpret. 12 tabul. BOURD. Obrorto collo, *par les epaules*. GUYET.

ibid. Ὠνόμαζον αὐτοὺς) Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86 extr. Τοῦ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅστις ἦν τοῦνομα, οὗ μοι δέμις λέγειν ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα. GESN.

in Schol. col. 1. l. 6. Ὅμηρος) Iliad. Γ, 152. SOLAN.

Pag. 189. l. 2. Ἐκάλει δ' οὐν με τοῦνομα) Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum ducō, ut diutius ei immorari libeat. SOLAN.

ead. l. 3. Σκαιραφθαῖς) Τοῖς κυβευτηρίοις, διὰ τὸ ἐν σκίρῳ τὴν διατριβὴν ἔχειν. BOURD. Hesych. Σκαιράφιον τὸ κυβευτήριον &c. GUYET.

ibid. Ἐγκαψιδάλας) Κίδαλον, κρόμμυον. Hesych. GUYET.

ead. l. 4. Αὐτοληκῦθον) Vid. Brod. 549, & Harpocr. (confu-
li potest P. Colvius ad L. 2 Floridorum Apuleii, ubi hanc vo-
cem copiose explicat) I. Clericus ad fragm. Menand. pag.
75 C. SOLAN.

ibid. Αὐτοκαβδάλον) Simpliciter αὐτοκάβδαλα dicunt Gram-
matici αὐτοσχέδια, καὶ ποιήματα εὐτελῆ. BOURD. Αὐτοκά-
βδαλον ἄλευρον, τὸ ὡς ἔτυχε φυραθῆν, unde αὐτοκάβδαλον σκά-
φος τὸ αὐτοσχέδιον. Suidas. GUYET.

ibid. Ἐνδρομίδας) De his calceis Hefych. Tertull. BOURD.
Ἐνδρομίδας calceus cursorius, cursoribus aptus. GUYET. Ἐνδρο-
μίδας — βαυκίδας) Cum sint plurima loca, quae confirment
Hemsterhusianam sententiam, de non notato sub Lexiphanis
persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis
alium, forte non unum, κακὸς ἦλον. Diserte enim Pollux 7, 93,
αἱ ἐνδρομίδες ἰδίον τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac f. 94, αἱ δὲ
βαυκίδες πολυτελεῖς ἦν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, anno-
tare talia. GESN.

ead. l. 5. Βαυκίδας) Baucides calceamenti genus crocei co-
loris, ut scribit Pollux. Hefych. vult βαυκίδας ὑπόδημα γυ-
ναικεῖον πολυτελεῖς. Erant etiam albae baucides apud effemina-
tos. Leg. Casaub. ad Athen. c. 4, lib. 4. BOURD.

ibid. Ἀμφιμάσχαλον) Ἰμάτιον. BOURD. Ἀμφιμάσχαλος
χιτὼν, & ἐλλειπτικῶς, ἀμφιμάσχαλος, i. e. tunica utrinque
manuleata. Ingenuorum vestis; cui opponitur ἑτερομάσχα-
λος, fervorum indumentum. GUYET.

ead. l. 6. Ἀμνηγέπη) Κατὰ τινα τρόπον. De hac voce consule
Grammaticos. BOURD.

ibid. Λάξ πατήσας) Θαρσαλέως ἐκδύς. Ut apud Homer. λάξ
ποδὶ κινήσας. BOURD. Gaignant au pied. GUYET.

ead. l. 7. Καὶ μὴν ὁ τέως αὐλούμενος ἦδ' ἔμπεδος ἐστίν) Mi-
cylus, at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perstrepebat,
iam immobilis ac tacitus est. Benedictus quoque non alio sensu,
qui antea tibiae cantu recreabatur, tanquam qui vinctus sit, ne-
queat recreari tibiae cantu, cum tamen cantet vinctus quo-
que compede fossor. Itaque Bourdelotius notat esse λόγους
βαλλόμενος, quem sensum profecto ex praecedentibus affir-
mare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum
sequentis ἔμπεδος, quod requiri videtur. Commodissime id
expedivit pater, dum adscripsit, se correxisse ἀλάμενος, *haste-
nus vagans*. GRON.

ibid. Τέως αὐλούμενος) Λόγοις βαλλόμενος. BOURD. Verti,
quasi legeretur ἀλάμενος saltans, exultans lascive, ut respon-

deat illi λὰξ πατήσας. Si quis αὐλούμενος melius intelligat; libenter, festinatum a me esse, confitebor. GESN.

ead. l. 8. Ἐμπέδος) Δεσμῶτο. BOURD. Ἐν ταῖς πέδαις. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτιμαγελοῦντι) Ἐξυβρίζοντι. Ἀτιμαγέλος dicitur taurus, ὃ τῆς ἀγέλης ἐξοιστρῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας, Grammatici: per καρπῶδεςμα & περιδέραιον intelligit χειρῶδεςμα & τραχηλῶδεσμον. BOURD. Ἀτιμαγελοῦντι κυρίως est solitario, a grege separato. Theocr. Hic εἰρωνικῶς positum est pro incarcerationo, vineto. GUYET.

ibid. Καρπῶδεςμα) Lege καρπῶδεςμα. GUYET.

Pag. 190. l. 3. Ἡ δ' ὅς) Pro ἔφη recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis *Ald.* ex exemplis tribus quatorve, his cap. 9, 10, & plus viginti aliis eodem hoc Lexiph. occurrentibus, patet. Conf. saltem cap. 2 & 3. REITZ.

ibid. Τὸ ἀκροκνηφές) Τὸν ὄρβρον. BOURD.

ead. l. 4. Δαμασσίας) Meminit huius athletae Νεκρ. Δ. X, bis. SOLAN.

ead. l. 5. Πολυνίκης) Πολλὰ νικήσας. BOURD.

ead. l. 6. Οἶσθα τὸν χαλκοῦν) Nosti hominem, qui aereus stat in foro. GUYET. Recte Guyetus: nam & sic Alciph. I, Ep. 30 & χρυσοῦν σε στήσαιμεν, ut alia familia omitram. REITZ.

ibid. Τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὐῶν) Παραομιῶδες videtur. GUYET. Πιττῶν quid sit, nescio an aliquis doceat: πιττῶν *picans*, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. Eudemus ὠκατάξις, quasi tu dicas *ovisfractor*, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. Εὐῶν, quod apud Homerum *torrere* est, *adurere*, pilos v. g. suis *μασταί*, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere *assare* posuerunt, cui πέσσαν, πέττων, πέπτων, *coquens*, cognatum significatione est, & a πισσῶν vel πυσσῶν non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium, πιττῶν & εὐῶν ad infamem prope artem dropacistarum & glabratorum, pice & psilothris mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui ὠκατάξις, aut etiam ὠτοκάταξις huc convenire possit. GESN. An ludit? ut Aristoph. Plut. 1094, Ἰκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουεν χρόνον, *satis diu ante isthoc oblevi dolium*. Non credo, nec intelligo. REITZ.

ead. l. 9. Διέκοψε τὴν ἑορτὴν) A trouble la fête. BOURD.

ead. l. 11. Θεοσχθία σχθεις) Ὑπὸ θεῶν ἐχθρανθεῖς. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβροχῆς) Α βρόχς ἐμβροχῆ ductum est. GUYET.

ibid. Ὀκλαξ) Homeric dictio, de qua Eustathius & ceteri Grammatici, ἐπὶ γόνυ καμφθεῖς. BOURD.

ead. l. 14. Βαυκαλῶν) Διαβρέχων ἢ βοῇ καλῶν. Quales fere sunt, quae pueris occiduntur, naeniae. BOURD. Βαυκός, ἡδύς. βαύκαλος idem. Βαυκαλᾶν est κατακοιμίζειν, μετ' ὧδ' ἡς κοιμίζειν. GUYET. Leop. p. 129. SOLAN.

ead. l. 15. Διακωδωνίζων) Metaphora ducta ab equis, quos explorabant tympano εἰ λοφούδεις εἶεν, ἢ εἰ θόρυβον ὑπομένειν δύσανται, μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν, ut patet apud Scholiast. Aristophan. ad Ranas, qui alias etiam huius vocis metaphoras exponit. Alii simpliciter διακωδωνίζειν dicunt esse ἀντὶ τοῦ συστρέφειν. BOURD. Κώδων tintinnabulum, latius tubae orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubae sono exploro; unde ἀκωδώνιστος, qui exploratus non est. Διακωδωνίζω idem. Pollux. GUYET.

ead. l. 17. Ἄκρα) Ἄκρα ἐλλειπτικῶς pro ἄκρα πλευρὰ for- tasse. GUYET.

ibid. Διεπίσσα) Hac voce interpretatur illud praecedens συνεχῆς τὴν φάρυγγα. Attamen pro διεπίσσα in Ms. Cod. reperitur διέσσα, quae est praecedentis vocis interpretatio. BOURD.

Pag. 191. l. 1. Λακκοσχέαν) Λακκόπρακτος, λακκοκαταπύγων. De qua voce Aristoph. Arhen. Lege Hesych. verb. λακκοσπέδα. BOURD.

ead. l. 2. Μύρτων) Turpem illum & mollem: sic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet ap. Schol. Aristoph. Lysistr. BOURD.

ibid. Σχίνοτρώκταν) Τὴν σχίνον ἐσθίωντα, πρὸς εὐωδίαν τοῦ στόματος. Sic quidam Grammatici: aliter tamen Hesychius, qui vult schinum hac ratione comedi solitum, ut dentes can- defierent: εἰῶθαι τὴν σχίνον τρώγειν αἱ καλλωπιζόμενοι, ἕνεκα τοῦ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. BOURD. Lentisco dentes purgantem, i. e. otiosum. GUYET.

ibid. Ἀναφλῶντα) Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen: quidam enim interpretantur στῆναι, ἢ μαλάττειν, ut Hesychius & Scholiast. Aristoph. ad Ranas; alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυμνοῦντα τὸ αἰδοῖον αἰσχροῦς ut Alcidas ille Cynicus p. 1044, καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μάλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. Sic apud Theophrastum Charact. περὶ βδελυρ. Ὑπαντήσας γυναῖξιν ἐλευθέrais ἀνασυ- ράμενος δεῖξαι τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλᾶν interpretantur χειρο-

τριβεῖν τὸ αἰδοῖον, quam significationem secutus est Iac. Miccyll. interpres. BOURD.

ead. l. 3. Βλιμάζοντα) Simpliciter Aristophanes, ex quo Hesychius interpretatur βλιμάζοντα, θλιβόντα, ὑβρίζοντα, unde βλίμη προπηλακισμὸς, ὕβρις. Aliter tamen Didymus, aliter Suidas. Suidae posterior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἅπτειν, ὥστε ἐπείουσι οἱ τὰς ὀρίδας ἀνούμενοι. BOURD.

ibid. Πεώδη) Mf. παιώδη. BOURD.

ibid. Πόσθονα) Etiam de hac voce dubitant Grammatici: quidam enim simpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud doctissimum Christian. explicatione huius vocis, & vocis Λωλοὶ ad Aristoph. pacem. Scalig. in Priap. BOURD.

ibid. Μιν ἑὼν) Ἀν καὶ μὴν οὖν, ἐκείνος &c. Locus depravatus videtur. GUYET. Corruptus haud dubie locus; sed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas huiusmodi sordibus non contaminaturus. SOLAN. Non intelligo illud μιν ἑὼν. Retinui Miccylli interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis nimium sapere vel docere. GESN.

ead. l. 4. Λεκαλέος) Λεκαλήφιλος, *patinarius*, ut Vitell. apud Suet. BOURD.

ead. l. 5. Ἀρτεμις γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπάδειον ἔργον) Attende, lector, quam sint haec immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parenthesin & notis eius inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna manus. GRON.

ead. l. 6. Σκοπάδειον) Τοῦ Σκόπου ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιοῦ. De quo Plin. BOURD. Τοῦ Σκόπα. GUYET. *Scopas* insignis marmoris scalpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum caelaverunt; de quo Horat. Carm. III, 8. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπένευσεν) Erant tum satis humanae statuae, quas facile exorares, ut annuerent vel arriderent adeo. Eunapius in Maximo p. 85, post quasdam caerimonias in Hecates templo, quae & ipsa Diana est, quod notum, τὸ μὲν πρῶτον ἐμεῖς διὰ τὸ ἀγαλμα, εἴτε (εἰ εἴτα) καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον. De Ammonis & aliis oraculis nutu constantibus congefuit plura Ant. van Dalen pag. 210 sq. Et notum est, quid passim obiciatur recentioribus imaginum cultoribus. GESN.

ibid. Καὶ σῶς) Et voti compos. GUYET.

ead. l. 13. Πίνωμεν) Sic emendavimus pro πίνωμεν. SOLAN.

ead. l. 14. Παρηβηκτός) Ωίνου παλαιού. BOURD. Vini veteris, decrepiti. GUYET.

ead. l. 15. Τυροῦ τρυφαλίδας) Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πε-
πλεγμένα κομμάτια. BOURD. Hefych. Τρυφαλίδες ἢ τρυφα-
λίδες τὰ τμήματα τοῦ ἀπαλοῦ τυροῦ, παρὰ τὸ δρύπτεσθαι.
GUYET. Alleverat margini Hemsterhusius: Aristoph. Vesp.
v. 835, & Kuster. nort. Mss. At cum illas non possideam, ad-
dere non possum. In Aristoph. Vesp. v. 834, Τροφαλίδα τυροῦ
Σικέλην reperiō. Et sic Scholiast. quoque legit, & ita exponit:
Οἱ μὲν ἐπιμήκη τυρόν· οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. REITZ.

Pag. 192. l. 1. Σφραγίσαι δριπιδεστάτοις) *Sigillis vermicu-
latis.* Dico ad Pausan. BOURD. Unice huc facit Hefychius v.
δριπιδεστώτος (leg. δριποβρ.) Οἱ δάκωνες σφραγίσιν ἐχρῶντο
ξύλοις ὑπὸ σπητῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 2. Νευστάς) Distinguit ἐλαίας χαμαιπτετεῖς five
ἀφ' ἐαυτῶν πιπτούσας a νευσταῖς, quas κολυμβάδας vocant
Grammatici, & Colymbades Latini. BOURD. Alias κολυμβά-
δας. GUYET.

ead. l. 3. Ὀξύστρακα) Testis asperis, sigillatis. Ὀξύς λίθος,
asper. GUYET.

ibid. Ἐμπυδάκωτα) Mf. Regius εὐπυνδάκωτα, πυθμένα κα-
λὸν ἔχοντα. BOURD. Ἀπ' ἐμπυνδάκωτα; a πύνδαξ, πυθμήν.
Hefych. GUYET. Εὐπυνδακ. praeter Mf. RG. etiam W. Qua-
re & in textum pro vulgato ἐμπυδάκωτα recepimus. P. vero
ἀπυνδάκωτα, nec ipsum spernendum. SOLAN.

ead. l. 4. Κρωβυλώδη) Ὁ χόρδην τῶν καλοῦσι. BOURD.

ead. l. 8. Συνυθλήσομεν) Συνφλυαρήσομεν. Consule Gram-
mat. BOURD.

ead. l. 9. Ἄττα) At supra c. 5 est ἄττα, spiritu leni; & Tim.
c. 28. Ἄττα vero rursus hic cap. 21, Hermot. c. 30. Et infra
Amor. c. 17 &c. quod ibi vide. REITZ.

ibid. Ἐνοιοφλύειν) Quidam interpretantur ἐν οἷφ φλυαρεῖν,
penitabile; sed rectior eorum interpretatio, qui dicunt esse ἐρί-
ζειν ἐν τῇ οἰοφλυγίᾳ, & sic Lat. interp. BOURD.

ead. l. 12. Ἀλυσθιγάνη) Παρὰ τοῦ λάλος, ἡδόμεαι, & γάνος.
GUYET. Non vidi, qui aliter legat, quam ἀλυσθιγάνη, nec
vidi, qui eam vocem interpretetur. Miccyllus, *nugis mutuo pro-
vocare nos voluptatem quandam affert.* Nemo, puto, nimiam au-
daciam nostram accusabit, si dicamus ἀλυσθιγάνη legen-
dum, solo i in n mutato, quod iam Luciani aetas, nedum po-
sterior librariorum, miscere solebat. Σιδηροβρώτι utitur θηγά-
νη Sophocles, cuius vocabula affectant Atticistae. GESN. Fir-
mant, ut video, coniecturam nostram de ἀλυσθιγάνη libri:
quo minus illius poenitet. IDEM in Addend.

Pag. 193. L. 1. Χειροσφόρον) In hoc verbo consentire edd. notarat Solanus; sed bene se habet iste consensus: at supra de Salt. § 69, χειρισφόρους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει. Et infra Rhet. c. 17. med. χειρίσσορον exhibent edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more scribi arbitror. REITZ.

ead. l. 5. Λογᾶ) Τούτεστι λέγειν ἐπιθυμεῖ. Ut Minucius Felix Octavio. BOURD.

ibid. Ἀνηγόμεν) Metaphora a re navali. GUYET.

ead. l. 6. Κατανίφων) Ακατανίφω ducendum videtur. Devincturus omnes, si ita loqui liceat. Alludit ad Homeri locum in Iliade, Ulyssis eloquentiam nivibus comparantis. GUYET. Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, κατανίφων hoc non a κατανίπτω derivandum, quod fecere, qui abluturus reddiderunt, sed a κατανίφω, respicique ad Homericum Nestora, eiusque ἔπεα νηφάδεσσιν ἑοικόντα χειμερίσιν. ut neque Horatii lectoribus ignotus esse potest ille Furius, qui hibernas cana nive conspuis Alpes, ad quem interpretatio nostra alludit. GESN.

ead. l. 9. Εὐφοροῦσαν) Φορῶ ἢ οὐρίῳ πνεύματι φερομένην. BOURD.

ibid. Ἀκροκυματοῦσαν) Μετρίοις τοῖς κύμασι διολισθαίνουσαν. BOURD.

ibid. Ἐκτορας) Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ ἔχειν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 21, lib. 3. BOURD.

ead. l. 14. Ὀμήρου Ζεὺς) Hom. II. N, 4. SOLAN.

ibid. Ἀπὸ φαλάκρων) Φαλάκραι vel φάλακρα speciatim Idae montis vertex, unde Homericus Iuppiter imperat non minus, quam de coelo. Ἰδὲθεν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 194. l. 2. Πρύμνηθεν) Le vent en poupe. GUYET.

ibid. Κατορρουμένην) Id vitium est, quod Philostratus λόγων ἰδέαν κατοργλωτισμένην vocat, ut optime ab interprete observatum, 21 a. 4. SOLAN. Ut cetera in hac metaphora navigationis absurdissima & veré κακόζηλα sunt, ita hoc praesertim: κατορρεῖσθαι est permingi, sed de nomine οὔρος & οὔριος dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in ἔκτορες, ισχάδες, & aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat, alienam & novam significationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praetermissi pleraque ob causam, quam dixi: sed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. GESN.

Pag. 195. l. 3. Ὀρείο) Vid. Plutarch. de Herod. malignit. p. 855 D. (ubi Tragico tribuitur.) KUSTER.

in Schol. col. 2. l. 11. Ὀμήρου) Il. Δ, 405. SOLAN.

Pag. 196. l. 7. Νόσῳ ξυνόντα) Ita συνεῖναι λιμῶ, fame laborare, supra in Phal. altero § 8; ξυνεῖναι πενίᾳ, Tim. § 12. De permutatione autem τοῦ συν & ξύν meretur videri Hemsterh. ad Iud. Voc. § 9. Quidnam Luciano familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. REITZ.

ead. l. 10. Μακκοῦ) Μάτην ἀκούει. Sic quidam interpretes, quasi originatione vocis ludentes: sed melius, qui interpretantur τὰ μακκοῦς φρονεῖ, qua de re Scholiast. Aristoph. ad Equit. & hoc vult Lexiphanes, dum subiungit καὶ ἀνδρας πεφρονημένους ὁλισθογνομεῖν οἶεται. Cetera communia sunt. BOURD.

Pag. 197. l. 3. Γρῦ καὶ τοῦ φρεῖ) Minimum quiddam significat, aut sordes unguium, rem videlicet vilissimam, aut vocem suillam, quam edere solent, si qui gravantur sermone respondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Graecos, ne gry quidem loquitur, pro eo, quod est ne tantillum quidem. Aristoph. (Pluti pr.) COGN.

ibid. φρεῖ) An κνῦ; Hefych. κνῦ τὸ ἐλάχιστον. GUYET.

ead. l. 4. Ὅττεύομαι) Statuo, opinor. Hefych. ὅττεσθαι, κληρονίζεσθαι. ὅττεύεσθαι τὸ αὐτό. GUYET.

ead. l. 5. Ῥινανστήσειν) Irasci. Martial. Fumantem nasum vini tentaveris urfi. GUYET. Verbum ῥινανστήσειν nec intelligo, nec unde derivatum sit comminiscor, neque cur ringi dederit Micyllus video; nisi quod de origine nominis ἀνστηρὸς forte somnari aliquid lubeat. Certe os contrahunt austera; quae molesta sunt corrugant nares, bilis sedem. Sed hoc est hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an ῥιναυλήσειν, q. d. naso ut tibia canere, locum habere possit; quod ad risum de nare etiam cum sibilo profusum, & uncis naribus indulgentem, quod Persius ait, referebam. Quin video, praesidium huic lectioni & interpretationi in vetustis Scholiis esse. Itaque huc inclino. GESN.

ead. l. 7. Ἀκάθαρτον) Vid. etiam Athen. 99 E. Ὁ δ' ὀνοματοθήρας οὗτος σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἧς ἐπεσχημένα ἦν τὰ γυναικεῖα. Observat tamen Caubaub. ἀκαθαρσίην eo sensu apud Hippocratem legi. SOLAN.

ead. l. 13. Διαστρέφων τὴν γλῶτταν) Conf. supra Iudic. vocal. c. 11, ubi οὐ γὰρ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὃ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα. Conqueritur ibi, γλῶτταν pro γλῶσσαν dici; iam γλῶτταν ipse ait & c. 25 & c. si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu, qui tum ob-

tinebat. Vid. not. Hemst. ad Iud. voc. c. 7. Alibi vero modo γλῶσσα, modo γλῶττα scribitur apud Nostrium, in uno eodemque capite, ut vid. in Pseudol. c. 25 f. & 26 pr. & Rhet. praec. c. 16, ubi γλώττης: ut alia omittam. REITZ.

Pag. 198. l. 7. ῥᾶων ἔσῃ) Vertebatur olim, minus difficilis eris, non inepte quidem: nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen ῥᾶων ἔσῃ signif. sanaberis, melius te habebis. Supra in Abdic. c. 32, οὐποτε ῥᾶων ἔξει (ἢ γυνῇ) κἄν μυριάκις πῖν τοῦ φαρμάκου. Sic levare pro sanare vel minuere, Latinis usitatissimum. Ut contra gravior saelus dicitur, cuius valetudo in deterius ruit; vid. C. Cels. praef. p. 10. REITZ.

ead. l. 14. Ἐγγαστρ. τινὰ &c.) Alludit ad Euriclem, cuius Aristoph. mentionem facit his versibus: Μιμησάμενος τὴν Εὐρικλείους μαντείαν καὶ διάνοιαν Εἰς ἄλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κομψδικὰ πολλὰ χέασθαι. Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera hariolari censebatur, quod genium haberet intra viscera: ab eo harioli ἐγγαστρίται καὶ Εὐροκλίται vocabantur. Suid. Plut. in libello de Defect. Orac. COGN. Ἐγγαστρίμβον edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμβον. GUYET. Lege ἐγγαστρίμβον. Quod a Vorstio etiam animadversum fuisse video. Et adi Clem. Alex. p. 9 A. Καὶ τοὺς εἰσέτι παρὰ τοῖς πολλοῖς τετιμημένους ἐγγαστρίμβους. SOLAN. Ἐγγαστρίμβον, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc insolentem & forte ἀπαξ λεγομένην inspicit, & est facilis admodum μ & β literarum in libris semiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi quaeritur. Lufit igitur, & ex ἐγγαστρίμβῳ concinnavit ἐγγαστρίμβον, quasi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. GESN. Solanus correxerat ἐγγαστρίμβον; merito quidem: sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntiatio videtur ab auctore expressa. Multa de his impostoribus ἐγγαστρίμβοις Brod. Misc. IX, c. 19, Thesaur. Crit. T. IV, p. 72, 73. Ubi ex Hippocr. Ἐπιδημ. é affert, καὶ ἐκ τοῦ στήθεος ὑπερβόσσειν, ὥστε αἱ ἐγγαστρίμβοι λεγόμεναι. Quod Galenus edifferens ait, ἐγγαστρίμβοι οἱ κεκλεισμένου τοῦ στήματος φθεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φθέγγειν. Engastrimantis (pergit ille) autem & sternomantis proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cuius monitis atque impulsu vaticinatur. Falluntur, qui putant, engastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod γαστήρ appellaretur. Graeci vero auctores

engastrimythum cum *engastromante* confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. Pollux: καὶ στέρνῳμαντιν Σοφοκλῆς, τὴν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. Aristophanis in fucis commentator: οὗτος ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθηνησι τ' ἀληθὴ μαντευόμενος διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. Plutarch. περὶ τῶν ἀκλεοποι. χρηστέη. ὥσπερ τοὺς ἐγγαστρίμυθους εὐρυκλέας πάλαι, νυτὶ πύθωνας προσαγορευομένους &c. Subiungit ibidem faceta historiam, quomodo eiusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit, sed longiorem, quam ut inferatur. REITZ.

ead. l. 15. Μῶν) Vid. Themistii Or. I in Soph. laudatam a Cressolio III, 23, § 6. AG. X, 146, 161. SOLAN.

Pag. 199. L. 2. Ἄττα) Sic supra cap. 14. At c. 5, & infra in Rhet. praec. c. 16, ἄττα non ἄττα scribitur, quod ibi disquiremus. Qui autem frequens id ἄττα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dialogo? REITZ.

ead. l. 4. Σκορδινᾶσαι) I. e. *pandiculari*. GUYET.

ibid. Τευτάζεσαι) Hes. Τευτάζοντες, πλανώμενοι. GUYET.

ead. l. 7. Ἡ γοῦν σιληπορδία) Scribendum puto σιληπορδία per unum λ. Sic certe apud Hesychium, Σιληπορδεῖν, & Athenaeum lib. V, Σιληπορδῶν. Nec aliter apud Scholiasten, Σιληπορδία & Σιληπορδεῖν. In quo Scholio vitiosissime legitur, ὅς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φορεῖν. Emendo φρονεῖν. IENS.

ibid. Σιληπορδία) Hesych. Σιληπορδεῖν, σιδηροπορδεῖν, στρηνιᾶν, ἀβρύνεσθαι, δρύπτεσθαι, χλιδᾶν. GUYET.

ead. l. 13. Προδοποιῖται) Ἀν προδοποιῖται; GUYET. Προδοποιῖται W. Cod. Impressi omnes. προοδ. SOLAN. Vulgo editum προδοποιῖται, secunda brevi; quod corrigendum monuerat Iens. ad Hermot. § 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex assentitur, etsi supra in de Salt. similem scripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis saepe iam dictas. Conf. c. 24. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς ἀληθῶς) Vid. de hoc pleonasmō infra Amor. c. 48. REITZ.

ead. l. 15. Κἂν) Leve est, quod monendum habeo. Κἂν cum puncto subscripto erat in edd. quod ego delevi; nam sine iota scribere id soleo, quando pro καὶ ἐν positum invenio, uti hic, & ap. Long. in Past. I, p. 13, καὶ τοῖς ὄρεσι, καὶ τοῖς πεδίοις. Idem L. 2, p. 47, καὶ ταῖς πηγαῖς ταύταις λούομαι. Idem III, p. 118, ἢν καὶ ἰὼ αὐλῶνι σιγῇ. At ubi pro καὶ ἂν sumitur, differentiae causa iota addo. REITZ.

§16 ANNOTATIONES

Pag. 200. l. 8. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις) Sane interpretes, *quae a lutifigulis ad forum finguntur*. Nescio, quid velint. Sed opinor intelligit *ad vendendum*. GRON.

ead. l. 13. Μεταμαρτάνων) Vulgo vertebatur *dediscere*, non male quidem; sed plus ineſt in Graeco: ſignif. enim ſimul *nova diſco prioribus oblivioni mandatis*, ut T. I, credo, ex Ariſtoph. Plut. v. 925, eiufque Commentatoribus iam diximus. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν μὴδὲ βάρβαρον ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμῆσθαι ἄξιον) Qui neque barbarus, inter maxime perſpicuos recenseri dignus ſis. Sic Benediſtus, qui dum Graecas voces curatiſſime referre ſatagit, facit ſe obſcuriſſimum. Micyllus, *qui ne cum barbaris quidem inter maniſeſſiſſimos recenseri dignus ſit*. Nulla parte melius. Lege *βαρβάρων*, quem genitivum ſic ſolet auctor praeponere: *qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perſpicui ſunt, recenseri dignus ſis*. GRON. Gronovii emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipſo M, utpote certiſſimam, ſequor. SOLAN.

Pag. 201. l. 2. Μὴ μιμῆσθαι) Sophiſtae paſſim a Platone perſtringuntur, ut quodam in loco dicat, eos eſſe evidentem diſcipulorum perniciem. COGN.

ead. l. 3. Περιεσθῆναι) Interpretantur *depaſcere*: neutrum bene percipio. Suſpicio *περιέπειν* fuiſſe, quod ſtudium & curam intentiorem ſignificat; cum facile fuerit manu intricatiore aetatis poſterioris *π* in *σ*δι tranſire. GESN.

ead. l. 8. Χάρισι) Heſiod. in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. COGN. Χάρισι — Δύε) Xenocrati triſtiori idem Plato ſuaſit; Diog. Laërt. 97 DE. Vid. Caſaub. notam p. 38. Sic ſupra Hiſtorico ſuo dixerat, *καὶ μόνῃ θυτῶν τῇ ἄλλῃδεῖα*. Συγγρ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 10. Λαρυγγίζειν) V. AG. X, 130. SOLAN.

ead. l. 14. Λέξεων) Lege *λεκτίων*. Certe ſic ratio poſtulare videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab iis, qui ad ſcribendum animum appellunt. SOLAN.

ibid. Προπαρεσκ.) M. & B. 2. recte. In reliquis *προπαρασκ.* ut ipſa *Fl.* prave etiam Tur. c. 21 ſcribit. SOLAN. Editt. vulgo male *προπαρασκαυαſμίνος*: ſed *προπαρεσκ.* corrigendum recte monuerat Ienſius ad Hermot. c. 2. In quo facile obſecundavi, etſi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. REITZ.

Pag. 202. l. 5. Οὐ μάλωπα) *Αν θυμάλωπα*; i. e. *torrem*. GUYET. Non valde ſpero, me aſſequi poſſe, quid haec ſibi velint, cum iam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud He-

fychium inter glossas ac difficiliora referatur μάλ' ὄκα, quod interpretatur πάνυ ταχέως, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit οὐ μάλ' ὄκα. Verum abiecti εὐρημα non magnum, cui repugnaret articulus τὸν & εἰκότα. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. GESN.

ead. l. 10. Ὑπεράττικος) Philostr. in vit. Apoll. Thyan. c. 17 pr. Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπέσκησεν — οὐ κατεγλωττισμένην, καὶ ὑπεραττικίζουσιν. Quod Olear. recte exponit affectationem nimiam Atticismi, & hoc Luciani aliaque ex eiusdem Rhet. praecept. aliisque affert. Sed hoc facile erat: solet autem saepe in difficilioribus aberrare. REITZ.

ead. l. 13. Οἷον ἐκεῖνα) *Ut illa te ostentantem audiens, quomodo putas optasse me terra obrui, cum scilicet existimares χιτώνιον &c.* Luciani sunt haec. GUYET. Vertebantur olim, *qualia sunt illa πῶς οἷσι &c.* Sed pessime, ut la Croze etiam animadverterrat. REITZ.

ibid. Κατὰ γῆς δύναι ἡυχόμεν) Conf. infra Ἀπαιδ. cap. 18. SOLAN.

Pag. 203. l. 1. Χιτώνιον) Χιτὼν autem est ἱμάτιον ἀνδρῆκεν. Hesych. GUYET. Conf. Th. Mag. SOLAN.

ead. l. 4. Μετοικικὰ) Ne Lucianus ipse aut eius larva peregrinum se prodatur, lege μέτοικα. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ γλώτταν) I. e. ξενικοῖς & inusitatis verbis scribentes. Ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν. VORST. Hinc Philostratus, ut supra visum est hac Dissert. c. 17, λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat. Quod ex Suida & Aristophanis Scholiastae optime ab interprete enarratur p. 21, τὸ πολλαῖς γλώτταις μαιμιγμένον, addito etiam Eunapii in eam rem loco, de Libanio p. 173. SOLAN.

ead. l. 7. Δωσιάδου) *Dosiadae ara.* Sunt, qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βομῆς inscribitur, ac Troili epiraphium continet admodum obscurum. COGN. *Lege Δωσιάδου.* Exstat autem hodieque haec *Ara* inter Simmiae Rhodii opuscula. Ex hoc autem loco Scholiastam Theocriti emendare iubet Meursius, apud quem pro *Δωσιάδου* legitur Ὠδιάδου. Lest. Att. p. 141. Scholiastes autem ille non compareret in Rom. nec in Lugd. edd. Sed in Veneta an. 1543, quod idem Meursius monet. Vide epigramma apud Kenner. p. 44. Rhodium fuisse, liquet ex Scholiis ad *Ovum Simmiae*. Primus edidit Salmasius, atque eruditiss. Scholiis emendavit. Plinius

IV, 12, de rebus Creticis *Dofiadem* nominat. SOLAN. (Ara quae Theocrito solet subiungi, nec Theocriti nec Dosiadae est, ut Salmasio ostensum. LOID.) Suidae Δωσιάδης & Δωσιᾶς. Δωσιᾶς scribitur apud Clem. Alex. in *Προτρ.* SOLAN. Cognati notam ad hoc verb. in exemplari suo merito deleverat la Croze. REITZ.

ibid. Λυκῆορονος Ἄλεξ.) Quae hodieque supereft, non sine maiorum nostrorum ignominia, qui tot praestantioribus neglectis, talia nobis monstra asservarunt. SOLAN.

IN EUNUCHUM

Pag. 205. l. 1. Ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρημένων. Sic apud Gallos *une charretée de paroles.* BOURD. Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter se Peripateticorum interfuisset, cum Pamphilus id vere ridiculum esse respondisset, ac oportuisse potius, ut rem placide inter se componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter se composuerunt; ut congressu integra convitiolorum plaustra invicem in se effuderint, summo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca eius ponamus: οἷγε ξυμπεσόντες, inquit, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες, καὶ ὑπερδιατεινόμενοι. Dictionis huius origo (ἀμάξαι βλασφημιῶν) haud dubie ab illo antiquissimo apud Athenienses more petenda est; quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi causa, scommata & convitia in quemlibet iaciebant: quemadmodum docet Gyraldus Dialogo de Poëtis VI, p. 324 ed. nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expresserunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiolorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos &c. IENS. Sequebantur hic in Iensii Lectr. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes, 18 paginas implentia, a p. 272 ad 289; quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum lectorem ad libellum ipsum remittentes. REITZ.

ead. l. 7. Ψηφοφοροῦντες ἦσαν) Ita videtur concepisse structuram Gesnerus, ut periphrasis sit, qualis apud Herodian. I, 3, 12, Κρατήσας ἦν τοῖς ὅπλοις, pro ἐκράτησα. Vel ap. Nostrum in *Asin.* cap. 30, Οὐ γὰρ ἦν καταβάς, & alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei Belgam Graec. p. 402 — 3. Fa-

teor itaque, eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens, agit Elsner. ad Ev. Luc. I, 21, ubi καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν legitur, & cuius non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus interpret aliter videtur construxisse, vertens, *iudices, qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν iungens cum ἀριστοί, non cum ἡθοφοροῦντες, quod nondum improbo; sed lectoris arbitrium facio, quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. REITZ.

ead. l. 14. Συντέτακται) Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipso, ut putant, anno, quo Athenis initiatus est, qui CLXXVI. Vid. Dion. LXXI, pag. 815, & Philostr. 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex Capitolino tribuatur, (c. 11) Dio id & Philostratus Marco vindicant; hic in Theodoro p. 291, ille p. 814 A. (vid. Wotton p. 169.) Quantum autem fuerit illud stipendium, vide statim hoc ipso capite, & cap. 8. SOLAN.

ibid. Ἐκ βασιλείας) An M. Antonino-Philosopho? GUYET. Ita ἐκ pro ὑπὲρ infra Demon. c. 51. Et sic pro unde, vel a quo aliquid praebetur, Arrian. Exp. Alex. II, 1, ἡγεμῶν ἐκ βασιλείας Δαρείου καθεσθηκώς. Dionys. Perieg. de situ Orb. vers. ult. — ἀλλὰ μοι ὕμνων αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιός εἰεν ἀμοιβή. Sic ἐκ τῆς παθεῖν pro ὑπὲρ, Long. Past. III pr. Herodian. VIII, 8, 2, ἡγανάκτου ὅτι ἀρα ἔχουσιν ἐκ συγκλήτου βασιλείας, quod vertitur, *gravabantur datos sibi a senatu principes*. Sed & ibi simul significare potest, *principes e senatorum numero datos*. Nam praemittitur, *populum laetatum patriciis principibus*. REITZ.

Pag. 206. l. 1. Μισθοφορά τις) De salariis rhetorum vid. Gronov. P. V. 4, 11, pag. 32. Μύραι δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium sunt quadraginta millia H. S. f. 2000 floreni Rhenani. Quae turbae circa talem successionem ortae nonnunquam sunt, suo exemplo docet Eunapius in Proaeresio p. m. 131. GESN.

ead. l. 3. Δοκ. ἡφω τῶν ἀρίστων) Philostratus quidem Herodi eam potestatem a Marco, cum primum constitueretur, factam tradit p. 566; cum ipse Professore Rhetorices Theodotum nominaret. At Eunap. in Proaeresio de philosophis, χεῖροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἀπάσαις κρίσεσι &c. SOLAN.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν) Carmen est Homer. ex Iliad. X. Virg. L. XII Aen. hoc ita interpretatus est: — *Nec enim levia aut ludicra petuntur Praemia, sed Turni de vita & sanguine certant*. COGN. Affert eundem locum Cic. ad Att. I, 1 f. SOLAN.

ibid. Οὐδ' ἰερήϊον) Locum Homeri emendavimus, in quo Erasmus *ιερήϊον porcellum* verterat, dum legit ὕσιον. BOURD. II. X, 159, ἐπεὶ οὐχ ἰερήϊον οὐδ' ἐβοείην Ἀρνύσθην, ἃ, τε ποσειδᾶ ἄθλια γίνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat Clarkius, satis firmant interpretationem nostram *ἰεραίου*, quam *porcellum* reddidere alii. GESN. Et si nihil interest, quomodo hic legas, *ιερήϊον*, an *ιερήϊον*, dicam tamen, cur Parisinae soli obtemperaverim, cuius lectionem non annotarat Solanus noster. Recepi enim hoc, quia ex Homero est: at cum versus non sit, dices, ad rem, non verba, respexisse Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemisso vocabulo βοείην; patet etiam alteram ad eandem esse formandam. REITZ.

ead. l. 7. Μύρια) Eandem cum Luciano summam tradit Philostratus in Theodoto Soph. pag. 566: τοὺς μὲν Πλατωναίους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς καὶ τοῦ Περιπάτου, καὶ αὐτὸν Ἐπίκουρον προσέταξεν ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδῃ κρίνας. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Professores, sed non eo stipendio dotari. Idem p. 526, & nott. Sueton. Vesp. cap. 17: *Primus e fisco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena constituit. De Philosophis nihil. Nec satis assequor, quibus rationibus induti viri quidam doctissimi errasse in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen summam tradit Tatianus p. 70, nempe ἑξακοσίους χρυσούς*, quae summa quinta parte Lucianeam superat, si Aristophanis Scholiastes (p. 741) valorem aurei iustam assignavit. Cressolius summam a Luciano traditam 833 aureos Gallicos conficere ait, AG. X, p. 184. [Historia docet, stipendia Philosophis ab Antonino Pio ac M. Aurelio data fuisse. Capitol. in illius vita p. 21 C. *Rhetoribus, inquit, & Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit. Simile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat Dio (LXXI, p. 815.) Ex quo, ait, factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo (Marco) locupletaretur.* Idem Capitolinus in huius principis vita significat p. 32 C. Vide & Galenum progn. T. III, p. 460 ed. Bas. 1538. Dio LXXI, p. 814 A. Till. T. II, p. 682. Plura vero Salmasius not. ad Capitol. p. 72 de hoc Tiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde discimus, M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Atheniensibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus constituisse, *eisque annum salarium tribuisse*: qui *μισθὸς ἐτήσιος* erant *μυρία δραχμαί*, ut observat Salmasius, allato etiam hocce Luciani loco, *Μυρία autem*

efficiunt monetae Romanae quadraginta sester tia, aureos vero quadringentos, at nostrae coronatos millenos. Tatianus tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, & illa aetate vixit, qua Philosophis & Rhetoribus ab Imperatore constituta sunt salaria, paulo ampliorem eorum modum agnoscit. Nam ἑτησίους χρυσοῦς ἑξακοσίους eos in stipendium acceperisse dicit; quae sexcentorum aureorum summa, non μυριάς δραχμαίς, sed μυριάς καὶ δισχιλίας continet. Quid igitur statuendum? Ἀν τετρακοσίους (mendam ei voci subesse oportet. *Λ. πεντακ.*) pro ἑξακοσίους, apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus aureorum conveniat cum illis μυριάς Luciani & Philostrati? — Sed nullis correctionibus opus. Puto enim, Lucianum & Philostratum in exprimenda illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Philosophis, breviter ac rotunde μυριάς dixisse, cum tamen darentur μυριάς καὶ δισχιλίας. Sic maiorem numerum expressisse contenti, minorem & excurrentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita etiam optimos quosque auctores locutos, exemplis non paucis ad Suetonium firmabimus, ubi de hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus. Μυριάς δραχμαί talentum efficiebant. Vide A. Gell. I, 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. Cic. ad Att. XVI, 5, coll. cum Dione XLV. Vide etiam Plin. VIII, Val. Max. VI, 6, coll. cum Strab. V. — Greaves of the Denarius p. 54. Dodwellus diff. in Irenaeum p. 497. Valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375, aut circiter. (de summa Tatiani: probat enim, quae Salmasio placuerant.) Casaubonus not. ad Suet. Oth. 4, cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, aureum unum & centum nummos idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde Aristid. Or. IX, T. I, p. 110, quae scripta est circa A. C. 178. V. pag. 107 & 118. Iust. Mart. Apol. II, (in ed. I.) pag. 55 C. Philostr. vit. Soph. p. 585 & 593, de voce ἄλλα B.] Io. Mass. Exc. MSS. SOLAN. Benedictus decem millia nummorum. Notavit frater optimus G. O. Reitz. rectius d'Ablancourt. & Bos de Ellips. Drachmarum. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν ἕτερον) Bini ergo cuiusque sectae videntur fuisse. SOLAN.

ead. l. 11. Γελοῖον) Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον ἢ δὴ ἦν ἐκείνους. SOLAN.

ead. l. 13. Χρημάτων καταφρονεῖν) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκοπεῖται, qui pecuniam efficit μέρος τῆς εὐδαιμονίας. BOURD.

Pag. 207. l. 2. Τρίτον τι ἀγαθόν) Confer supra de Salt. § 70. SOLAN.

ead. l. 7. Διοκλῆς — Βαγῶας) Nomina haec ut ficta esse cre-

dam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. SOLAN.

ead. l. 8. Βαγώας) Barbara lingua significat *Eunuchum*; quin Ovid. de Amorib. servum puellae custodem *Bagoum* appellat: *Quem penes est dominam servandi cura Bagoum*. COGN. In libro Apocryph. Iudith. c. 12 & 13 sic quoque vocatur cubicularius ducis Holophernis. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἀριστοτέλην) Solan. vulgatam hanc mutarat in Ἀριστοτέλην, sine auctorit. male. Nam etsi utrovis more dici potest, ut vid. ad de Salt. § 21, v. 23, in Ἀρη, tamen Ἀριστοτέλην usitatus, quam Ἀριστοτέλην. Vid. Diog. Laërt. L. V, 3 f. & 8 m. & 10 Δημοσθένην. Quamvis ibid. 12, Ἀριστομένη, Διοτέλη, & 18, 19, Διογένη, Σωκράτη accusativo casu occurrat. REITZ.

Pag. 208. l. 9. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι) Neque principio fas esse. Quam potest, quaelo, sententiam habere illud ineptissimum Benedicti principium? Longe verius ac manifestius Erasmus, *nefas esse vel conari aut proponere Bagoum*. Hoc enim vult, prorsus esse nefas, eum id velle. GRON.

ead. l. 13. ἱερῶν αὐτῶν) Sunt, qui ex verbis Deut. XXIII, 1, idem apud Iudaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide, quid vir eximius Humphr. Prideaux ea de re afferat Hist. suae L. VI, Partis I, pag. 400 ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II, pag. 265. SOLAN.

ibid. Περιβραντηρίων) *Vasa lustralia* vertit Gesn. in Dial. de Sacrif. c. 13. REITZ.

ead. l. 15. Δυσάντητον δάμα) Vid. Thef. Cr. II, 509, & Nostrum Ἐρωτ. c. 39, & Ἀποφρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 209. l. 13. Ἀσπασία) Milesia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule Menagium in eo libro, quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianus iterum meminit Eik. c. 17. Duas agnoscit Scholiastes Aristophanis p. 396, quem sequitur Suidas. Quin ipse Plutarchus docet, posterioris, quae Cyri iunioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milto*, in v. Pericl. p. 301. SOLAN.

ibid. Διοτίμα) Vid. Menag. De qua Noster Eik. cap. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Θαργυλία) Vid. Loid. Diction. & Plut. Pericle 300. SOLAN.

ibid. Τis — Εὐνοῦχος) *Phavorinum* hisce designat, qui & ipse Eunuchus cum esset, adulterii causam dixit, teste Philostrato in Soph. vit. p. 489, (erat enim etiam Sophista Phavorinus)

de quo vide Δήμων. cap. 13, & Xiphil. 257 B. in Adr. & Plut. 1307, 2 f. Ubi autem legerit Muretus in adulterio deprehensum, nescio; nisi forte deceptus. Variar. Lectt. X, 11. Vid. not. ad c. 10. SOLAN.

ibid. Ἀκαδημαϊκός) Pro Ἀκαδημαϊκός, recte; vid. supra 2 Ver. Hist. c. 18, & Piscat. cap. 43 f. Item infra Icarom. cap. 25 f. REITZ.

ead. l. 15. Εὐνούχος ἐκ Κελτῶν) Intelligit Arelatensem philosophum Phavorinum, de quo in vita Demonactis. BOURD. Vid. Philostr. vit. Sophistarum I, 8, de *Phavorino* praedicantem, eum utriusque sexus participem natum, & ex viro ac muliere compositum fuisse. Et mox *ibid.* quod Gallus cum esset, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuisse, ex Philostrati descriptione colligendum dixeris; nisi *ibidem* Eunuchum illum vocaret, addens, mirandum, Εὐνούχος τὸν μοιχίας κρινέσθαι. Videtur autem per iocum sic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; sive quod a natura esset sterilis, non castratus. Confer Olearii notas ad Philostr. qui Luciani aliquot loca ex *Demon.* & *Eunuch.* cum Philostrato comparat. REITZ.

Pag. 210. l. 1. Εἴπερ ἦν καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο) H. Valesius ὁ μάκαρ ad *Excerpta* e *Dione* notavit corrigendum εἰ περιῖν, & quidem peropportune. Sed quod mirari cogor, cum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur, ut ciravi; tum nosse oportet, egregium Briffonium libro II de regno Persarum, ubi primus illustrat hunc Luciani locum, docetque, Phavorinum esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum, quam prout emendat Valesius. GRON. *Ei περιῖν* L. & ed. *Fl.* uti conieceraut Valesius & Briffonius. Ante an. Chr. 163 obiisse Phavorinum, ex Galeno, *Progn.* T. III, p. 455, colligit Io. Masson, *Exc.* ined. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ πρὸς) Mallem illud καὶ abesse, non modo quia ab καὶ τινος, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas; sed quia καὶ τινος καὶ αὐτὸς iam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκείνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus, qui repetita hac coniunctione gaudet; verum & Aelianus, alique; vid. modo *Ael.* L. III, 1, ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & *Alciph.* L. 2, ep. 1, duodecies καὶ habet intra 14 versus; licet alioqui non semper ita prodigus sit huius coniunctionis. REITZ.

ead. l. 8. Παρελθεῖν — ἀξιῶν) Vorstius pro παρελθεῖν in suo Codice rescripsit παρελθών, uti & in W. prius fuit, nunc autem παραγγέλλειν. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio, legendumque ἀξιος. SOLAN.

Pag. 211. l. 6. Ἐρμείαν) Vide Suidam, qui Ἐρμείαν, falsis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Persarum; vide, quos ibi laudat doctissimus editor, Laërt. V, 3, p. 114 D. & 116 E. & Athen. XV, 696. Unde autem habuerit Bagoas, cultum ab Aristotele Hermiam, non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi Laërtius, & Athenaeus l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Τοῦ Ἀταρνεὸς τύραννον) In marg. *Ald.* 1. additum erat: *Vid. Suidam. Meminit & Strabo L. XIII.* Consule igitur illum p. 614, (vel 913) ubi ait: Ἀταρνεὸς δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννέιον, *Atarneus est Hermiae tyranni regia: cuius historiam* Xyland. dedit ante, in nott. ad Strab. REITZ.

ead. l. 12. Διαφθεῖρων) At ne erres, Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. *πρασ.* c. 15. SOLAN.

Pag. 212. l. 2. Οὐτοσί) Miror, quid hic in mentem venerit viris doctissimis Vossio & Gott. Oleario, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bagoa enim haec manifeste dicuntur. Vide huius not. 6 ad Philostrat. de Vit. Soph. L. I, c. VIII, 1. Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris praebuisset, de quo ad cap. 7. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ μοιχὸς) Lege ὅτι, vel ὅτι καὶ μοιχός. SOLAN.

ead. l. 6. Ἄξων φησὶν) Axo leges Solonis, ut patet ap. Laërtium in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. Suid. Scholiast. Aristoph. Νεφέλ. Pollux, ut Rhetra Lycurgi. BOURD. Vide Gell. II, 12. VORST.

ibid. Ἀρθρα ἐν ἄρθροις) Κακέμφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασιν οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸς φύσιν. BOURD.

Pag. 213. l. 2. Τυχούσαν) V. not. supr. ad Pisc. c. 17. REITZ.

ead. l. 9. Ὀπύειν) Ὀπυίειν. GUYET. Securus sum scripturam Cod. W. & ed. *Fl.* ac monentem Guyetum, quia sic recte scribitur, etsi futurum est ὀπύσω sine i. Vid. Aristophan. Acharn. 254. In Pollucis Onom. V, segm. 92, ὀπύειν quoque est editum. Sed in Indice ὀπυίειν tamen expressum. REITZ.

ead. l. 13. Ἀναπέμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην) *Que la cause fut renvoyée en Italie.* BOURD.

Pag. 214. l. 9. Τὸν υἱὸν) Athenis hoc scriptum est: vide fin. c. 12. Sed an inde uxorem duxerit, incertum. SOLAN.

INDEASTROLOGIA.

Pag. 215. l. i. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Coll. & Fl. Reliquae edd. A—αs. (Non est Luciani. *Kust.*) Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria. SOLAN.

ibid. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Sic infra recte c. ult. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῶν ἀστέρων) Libellus de Astrologia scriptus est Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur observata; quod sine dubio descriptorum socordia evenit. Sic statim cum initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ πέρι οὐρανοῦ, scribendum fuit αὐτέων, ut recte pag. 990 D. ed. *Salm.* 991 E. 993 A. 995 A. Iterum αὐτῶν secus positum pag. 985 D. 986 C. 990 C. Ita αὐτῶ pag. 991 D. cum rectius pag. praeced. E. αὐτέων. Iterum αὐτῶ pag. 992 E. Sic αὐτοῖς pag. 986 E. pro αὐτέοις, ut recte pag. 993 D. 984 E. 985 B. D. 995 B. Iterum αὐτοῖς περὶ αὐτέοις pag. 991 C. 993 E. Pari Ionismi neglectu existimo ἀληθῆνις scriptum pag. 984 A. pro ἀληθῆνις, ut pag. 490 A. Sic pag. 984 B. ἀφίκετο, & pag. 996 A. ἀφιζόμενα, pro ἀπίκετο & ἀπιζόμενα, ut recte observatum pag. 992 A. 994 A. & alibi. Similiter vitiose p. 989 E. legitur εαυτου, pro ἐαυτοῦ, ut recte Basileensis, & ubique alibi in hoc libello, ut p. 988 E. 994 A. B. IENS. Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi soleo, quia ea aliaque ab Iensio non indicata suo loco partim sponte, partim Iensii monitu, ex Codd. correxi. REITZ.

ibid. Αὐτέων) Sic Ionice scribi curavimus, quod in impressis omnibus & M. hic & alibi neglectum est. SOLAN. Αὐτέων ubique correxi in hac Dissert. Vid. mox αὐτέου § 16 & 22, ubi pluribus de Ionica hac scribendi ratione ago. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ πέρι) Cum saepe de corrigenda dialecto monuerint interpretes, mirabar, cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor, in singulari crasin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Iones, si fides editionibus, quam cum e interposito. Ita αὐτῇ in Leg. Hippocr. ac de Arte pr. αὐτῆς quoque & αὐτῇ & αὐτῶν ter quater occurrit, (ut mille alia omitram.) Item τούτου, τούτῳ & similia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτοῖς, τούτων, τούτους, τούτοις in com- pluries. Verum cum & τουτέων, τουτέους, αὐτέων legas *ibid.* & alibi; veluti e. gr. de Arte p. 6 vers. fin. τούτων ac τουτέων in eodem fere commate; dixeris genuinum Ionismum in Nostro ubique restituendum, quia eum affectare vult videri, ut postea non semel monere cogor. Interim hic nihil mutare

sum ausus, quia deinde eodem modo constanter legi video; quoties demonstrative & ἐμφατικῶς ipse significatur, non relative: nam sic § 10, αὐτῷ οὐρανῷ § 16, αὐτῆς ἀστρολογίης § 24, αὐτῇ τῇ μητρὶ. REITZ.

ead. l. 7. Μέμφομαι ὀκῶσοι σοφοὶ &c.) Ellipsis accusativi αὐτοῦς, vel πάντας. Sic Epict. Sent. 116, pag. 144, Λυπούμενος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia similia vid. ad Amor. cap. 36, ubi οὐδὲ γὰρ ὥς ἐναντία φθειγγόμενος, οἷς ἐπεχειρεῖ λέγειν. Sed τῷ μέμφομαι ὀκῶσοι similis est ellipsis Terentii in Ad. II, 1, 43, *Minime miror, qui insani-rire occipiunt ex iniuria*. Ubi quoque intelligendum relinquitur illos, veluti in phrasi, *mittere qui nuntiet*, omitti solet, *aliquem*. Vid. Vechh. Hellenol. p. 68—71. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπικέτο) Recte monuit Ienf. ita corrigendum; confer infra c. 21 & 24, ubi edd. adspirationem bene omiserant. Vid. Herodot. L. I ipso princ. ubi vel quater una pag. ἀπικόμενος, ἀπικρέσθαι &c. REITZ.

Pag. 216. l. 1. Μαντευομένοισιν) In impressis est μαντεύομενοι sensus & dialectus poscunt μαντευομένοισιν. Quod cum scripsissem, inspecto Cod. M. video in eo legi μαντευομένοις. SOLAN. Facile in re tam aperta morem gessi Solano ita corrigenti. Nec librorum fidem hic exspectandam censui. Et si Ionismus ille miseram interdum cacophoniam parit, ut ap. Hippocr. Aphor. 20, Sect. II, ubi terminatio ista in σιν & σι tribus versibus decies ac ter occurrit, nimirum: Ὀκῶσοις νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ εἰσι, τούτοιςιν ἀπογηράσκουσιν ξηραίνονται. ὀκῶσοις δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραὶ εἰσι, τούτοιςιν πρεσβυτέροιςιν γινομένοιςιν ὑγραίνονται. REITZ.

ibid. Κατηγοροῦσι) Lege κατηγοροῦσι, uti & in M. emendatum esse video. In reliquis κατηγοροῦσι. SOLAN.

ead. l. 13. ὦν) W. uti Dialectus poscebat. In impress. οὖν, quod commune est. SOLAN. Cum notatum reperissem, Cod. W. ὦν habere pro vulgato οὖν, nullus dubitavi id hic & supra recipere. Sic enim Iones solere ὦν pro οὖν scribere, vid. apud Maittair. de Dialect. pag. 34. Ideoque & sic dedi mox § 5, etsi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde § 27 recte ὦν erat in P. REITZ.

ead. l. 15. Ἄλλη μορφή) In Flor. Cod. ἄλλην μορφήν. BOURD.

Pag. 217. l. 7. Ἐν δὲ) Corruptas cenfeo has voces. SOLAN. F. οἱ δέ. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκ οὐνέματα, ὅκως ἐδόκειον, ἀλλὰ σημεῖα) Non quae essent utcumque nomina, sed rerum signa, quemadmodum putabant,

Sic Benedictus. Erasmus vero, *non illis quidem utcumque visum est confictis, sed quae notae rerum essent.* Non attingunt nucleum. Verte, non nomina, sicut videbantur, sed signa & indicia eius, quid essent, quidque efficerent. Ἐδόκειον non refer ad Aethiopas, sed ipsas appellationes & nomina. Videbantur esse nuda nomina. forte data, cum tamen sub illis laterent σημεῖα. GRON.

ead. l. 12. Μέζον) Recte pro μεῖζον. Et mox rursus μέζω, atque alibi. Vid. Maittair. de Dialect. p. 113 ed. Haganae, & pag. 133. REITZ.

ead. l. 13. Μηνῶν) Ἀν μινέων, ut supra? GUYET. Μηνέων scribi poscit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μινῶν. SOLAN. In omnibus μινῶν male reperi, quod mirum, quia uno versu superius tamen μινέων recte habebant nonnullae. Quare non erat, cur Guyetus dubitaret. Ego saltem non dubitavi sic restituere. REITZ.

Pag. 218. l. 1. Ἐμήσαντο) Ἀ μήδομαι. GUYET. Non addidifsem, nisi ut appareret Scholiastae ἐμνηχανήσαντο expositio-nem esse, non aliam lectionem. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδ' ἄμα) Corrige οὐδαμᾶ, ut infra § 19. GUYET. Οὐδαμᾶ) In omnibus legebatur οὐδ' ἄμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένοισι, legendum censeo πλάνητες κινέονται. SOLAN. Lubens itaque huic & Solano auscultavi, atque in versione haudquaquam dedi; quod Gesn. qui nec simul ex vulgata reddiderat, non aegre feret; nam res est parvi, & vulgata tolerabilis: quam hic non mutassem, si quae litera fuisset mutanda; at cum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere, quod aliquanto melius visum. REITZ.

ead. l. 4. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι) Addititia videntur. GUYET. Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum iniuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum ἐν τοῖσι sequeretur κινέονται, ac paucis interiectis κινεομένοισι, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subiicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. GESN.

ibid. Οἰκεία) Ὀκοῖα lego. GUYET. Non inepte; etsi οἰκεία nondum reicio, quia videtur respicere ad coelestes domus, in quibus illa animalia habitant, vel, quae zodiaco sunt propria. REITZ.

ead. l. 7. Ἀπὸ τέων) I. e. ἀφ' ὧν. GUYET. Hoc nimis notum,

& Homero, Hippocrati, aliisque Ion. dialecti scriptoribus satis frequens. Vid. Iliad. Ω, 387, ut alia mittam. REITZ.

ibid. (ἴσα) Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus huius libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emendatum est. SOLAN.

ead. l. 13. ὥς ἕκαστοι) Illa verbi εὐτυχς vel similis ellipsis post ὥς ἕκαστος non modo Attica est, & Thucydidi frequentata, sed Ionica quoque, v. g. Herodot. II, 40. GESN. Distinctionem, quae post τὰλλα erat, sublatam retuli post ἕκαστοι, praeunte Solano, qui iubet conferre Ἰστ. A, cap. 15, ubi ille vulgatam ὥς ἕκαστοι tuetur & exponit. REITZ.

ead. l. 14. καὶ ὁ Ἄπης) Osiris rex Aegypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Iside colitur sub imagine bovis. COGN.

Pag. 219. l. 4. Ἀμμωνος) Ammon Iovis epitheton, hoc est arenarius. Iuppiter enim arietis specie in extremo Lybiae arenoso colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut Mela scribit, fidei inclytae, ubi responsa oratione non dabantur, sed nutu & signis, ut scribit Strabo. COGN.

ead. l. 5. Εἰρητο) An ἤερτο, ab ἀείρομαι; Placet. GUYET.

ibid. Παρὰ τὸν Ἀμμωνα) Angl. Cod. πρὸς τὸν Ἀμ. Cetera huius dissertationis ex Callimacho & Manilio repetit in Croniis. Plurima interpretor alibi. BOURD. Παρὰ) In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debit enim esse, ni fallor, τὸν γὰρ Ἀμ. καὶ &c. Vide Ἑκκλ. 10, ubi ad cornua Iovis Hammonis alludit. SOLAN. Tenui mutatione παρὰ mutandum in παρ' ὃ, quod cum sententia postulare videretur, in interpretando secutus sum. GESN.

ibid. Κριοπρόσωπον) Aliter Q. Curtius. GUYET. Vid. hunc L. IV, c. 7, § 23, 24. Et in ed. Leidana nummos capita Iovis Hammonis referentes facie humana, sed arietinis tamen cornibus praedita. REITZ.

ead. l. 8. Δοκέει) An δοκέειν; ut infra de Dom. c. 17, intellecto ὥς, ut ὥς εἰπεῖν, pro ut ita dicam, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim: nam & sic *ibid.* de Dom. cap. 4 pr. ὁ μοι δοκεῖ &c. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἐμοὶ δοκεῖν absolute positum hic magis placet, quia Graecismus est magis peculiaris. Sic Aelian. I, 17, Ὡν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος οὐδ' ἕτερον ἐπαινέσεται. Idem XIV, 4, τὴν ἀδοξίαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκεῖνος — φέρων. Plutarch. Themist. p. m. 113 F. ὥς addit, dicens: αὐτοῖς, ὥς ἐμοὶ δοκεῖν, κατέλιπεν. Aristoph. Plut. 736, ὥς γέ μοι δοκεῖν &c. REITZ.

ibid. Ἀπίκετο) Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀφί-

κετο, quod minus Ionicum. Et sic mox § 16 ἀπικετο recte edd. habebant. Confer & § 21, 24 & 29. REITZ.

Pag. 220. l. 6. Ἦν δέ ποτε Ὀρφέα ἰδὴς ἡ λιθοισιν ἢ χοροῖν μιμημένον) Uterque interpres, vel *saxo expressum*, quod profecto admodum est rude. Et si enim id possit fieri, oportet tamen in his esse politiores, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonaeste, & λίθον πλάκας λείας tessellas lapidum ad pavimentum in Amoris. Intellego, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupidinem, Saryrum, Silvanum nuper protulit Sponius. GRON.

ead. l. 7. Ἐν μέσῳ) Deerat ἐν in impressis, & ipso M. SOLAN. *ibid.* Ἰκελος) Et si apud Homer. utrumque aequè frequenter invenitur εἰκελος & ἰκελος, posterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et sic Hippocr. sexcenties; vid. Foef. Oecon. Hipp. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ τῶν ἑκαστον) Sic omnes, nisi quod aliter interpretantur. Mihi N. L. SOLAN. Mf. Reg. 3011 καὶ τῶν ἄλλων ἑκαστον.

Pag. 221. l. 10. Ἄρνα χρύσειον θυέστη) Supra Ὀρχ. cap. 43. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀντιδρομέουσι) W. In reliquis διαδρομ. minus apte. SOLAN.

Pag. 222. l. 6. Δι' αἰθέρος) Conf. supra de Salt. § 42 f. τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυγὴν. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλλὰ οἱ) i. e. ταύτη. GUYET. An etiam feminino genere usurpant οἱ, pro αὐτῇ; SOLAN. An pro αὐτῇ; Solani ait. Cui respondeo, quidni? Nam & sic Homer. Iliad. B, 515, — ὃ δὲ οἱ παρελέξατο λάβρη, hic autem Mars accubuit illi virgini furtim. Praecessit enim Ἀστυόχη παρθένος αἰδοίη. Iterum Γ, 387, de anu, quae Helenae lanam carpebat, — ἡ οἱ Λακεδαίμονι ναίεταώσῃ ἥσκειν εἶρια καλά. — Il. Z, 273, 4, — Ἀθηναίης — Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῶ. Sed quonam genere accipiendum Iliad. A, 200? ubi praemittens, Θάμβησεν δ' Ἀχιλλεύς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, pergit illico: Παλλὰδ' Ἀθηναίην, δεινὸν δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν, — terribiles ei oculi apparebant, i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioquin possis aequè construere, ei scil. Achilli sic videbantur Deae oculi, ac ei Minervae, pro eius Minervae, sic lucebant oculi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐωντοῦ) Servavi lectionem ed. P. quam recte seq. Lucian. Vol. V, L1

habere, vid. apud Maittair. de Dial. p. 116 ed. Hagarnae. Sed & legere possis *ἑαυτέου*. Puncta vero diaereseos, quae in edd. antiq. in *ῶ* ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam Hippocr. Aph. edd. Sect. I, Aph. 1, *ἑαυτὸν* editum est, ubi in vet. tamen recte *ἑαυτόν*. Sed & alibi non semel apud eundem in hisce erratum est in edd. ut ibid. Aph. 13, ubi vet. habeat *ἑαυτῶν*, dedere *ἑαυτῶν*. REITZ.

ead. l. 11. Χρεόμενος) An *χρεώμ.* vid. infra ad c. 29. REITZ.

Pag. 223. l. 1. Τάχα δὲ καὶ) Ed. Reitz. *τάχα δὲ γὰρ*, male. Sic, ut edidimus, est in *S. & Basf.* 4. quibus adstipulatur *ML Reg.* 3011.

ead. l. 6. Αὐτέων) Non dubitavi sic edere contra edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in edd. aliorum auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus ad cap. 22) tamen *αὐτέων* recte infra c. 22 edd. atque alibi habebant, & sic Herodot. Euterp. pr. Et Clio I, pag. 4 f. ed. Steph. &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Dissert. restitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. REITZ.

ead. l. 9. Φαέθων) Hanc fabulam persequitur Ovidius lib. 2 Metam. Plat. Timaeo, Arist. L. IV de mundo, Lucret. L. V. COGN. Conf. etiam, si operae est, Philostr. Icon. I, XI. REITZ.

ead. l. 12. Ἡελίου) Quo apud Homerum respiciat, nescio. SOLAN.

Pag. 224. l. 4. Βαλεῖν) Nihil mutavi, etsi *βαλέειν* scriptum suspicari licet. Vid. Maittair. p. 351 f. Conf. infra c. ult. *ἠγεί-ται*. REITZ.

ead. l. 7. Τὸ ἤλεκτρον) Conf. infra singularem Nostri de electo Dissertationem. REITZ.

ead. l. 12. Αἰεΐν) De eo Eustath. in L. 2 Iliad. Hom. Hymn. Veneris. COGN.

ead. l. 16. Ἐπέβλεψεν) Vulgatam hanc deleverat Solanus; & lect. Cod. W. *ἐπέβλεψαν* substituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum esse: at quia vulgata quoque non incommoda, sed admodum usitata, nihil mutare sum ausus, ne novandi, (sive potius antiquandi) nimio studio teneri dicar. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Ἰκσα) Quia Ionismus hoc requirebat, sic dedi contra edd. Vid. supra § 10. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπ') Ne quis credat, Florentinam hic prae ceteris sapere, meminerit, Iones adspirationem tam in appositio-

ne, quam in compositione, negligere, videatque testimoia apud Maittaire de Dialect. p. 134 & praeced. REITZ.

ead. l. 10. Ὁρέσθαι) Hoc recepi, pro lectione edd. priorum ὀράσθαι, quia & ὀρέων non ὀράων scribitur constanter deinde c. 24, & alibi. REITZ.

ibid. Διὸ δὴ μιν ἐστάναι λ. ὁ. π.) Sic infra in Saturn. c. 7, διὸ καὶ πεπεδησθαι μὲ οἱ πολλοὶ εἰκασαν. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμηρον τοῦ ποιητέω) Barth. ad Stat. Theb. IV, 464, "Ὀμηρον puride abundare dicit; sed optime reprehenditur a Wessel. ad Diod. Sic. IV, cap. 66, 33, ubi etiam "Ὀμηρον τὸν ποιητήν. Iterum c. 75. REITZ.

ead. l. 14. Τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς) Homer. Iliad. Θ, 18. SOLAN. Plato Theaet. pag. 119 A. τὴν χρυσοῦν σειρὰν (Il. Θ, 19) οὐδ' ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον "Ὀμηρος λέγει καὶ δηλοῖ. ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ἢ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἐστὶ καὶ σώζεται τὰ ἐν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. Eustath. p. 695, 9, ed. Ro. cum haec retulisset, pergit: ἕτεροι τοὺς κύκλους τῶν πλανωμένων νοοῦσι χρυσεὰν σειρὰν, ὧν ἀνωτάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἡελίου nondum inveni, nec observavit Seberus. GESN.

ead. l. 16. Καὶ τὰς πόλεις) Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achilles Il. Σ, 490, 560, 590; sed quas nescio, an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit plufcula astrologica sine dubio, quae habet poeta v. 484 seq. GESN.

ibid. Πόλεις) Huiusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. SOLAN.

ibid. Ἀσπίδι "Ἡφαιστος) Iliad. Σ, 495. Et mox vid. Odyss. Θ, 266. SOLAN.

Pag. 226. l. 5. Αὐτέων) Cur hanc scripturam praeferam, vid. c. 1 & 17. Quis tamen in Hippocr. & Herodot. sic ubique rescribere aufit? ubi ἐωυτοῦ quidem pro αὐτοῦ & ἐκτουῦ & simil. est perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, οὗτος & τοιοῦτος, crasis frequentius est expressa in edd. etiam antiquis, quam per dialysin. Ita τούτοις, non τουτέοις, Hippocr. de Artic. S. VI, p. m. 92, vel sexies occurrit, iterum pag. 91 & 93. Τοιούτοις iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῶ p. 90. Et Herodot. I, p. 6 pr. Αὐτῶν ibid. Αὐτοῖσιν Hipp. l. c. p. 91, & vel centies alibi. Τούτοις quoque Herodot. p. 8 D. p. 10 pr. & 11 B. Τούτων idem p. 3, 4 & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla; ubi terminatio eorundem pronom. sit ἐὼν & εἰσι, pro ὧν & οἷσι, vid. apud Maittair. de Dial. p. 117. Τουτέων autem & αὐτέων apud Hippocr. rursus Aph. 3, S. I &c. REITZ.

ead. l. 7. Ἀλλὰ σύγ) Vid. Homer. Il. E, 429 & 430. SOLAN.
ead. l. 10. Μαντιήσει) M. Sulpicabar aliud mendum subesse; nam mox singulari numero effert: sed videtur de Astrol. cogitasse. SOLAN.

ead. l. 11. Πόλιας) Vide, quae de urbibus auspicato condendis observavit vir sine honore non nominandus Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. SOLAN.

ead. l. 12. Φόρους ἐργ.) Iensius, ἐργ — ἀφ' Ἑρμ. cap. 71. Sed quid de φόρους statuendum? Ego πολέμους voluisse suspicor; vide Tatian. p. 73, & Ez. Spanh. ad Callim. & quos ibi laudat vir illustr. Plat. Νομ. V, Virg. Aen. V, 755, Thucyd. III, 235 ed. Wechel. &c. SOLAN. Obsecutus forem Iensio in Hermot. monenti ἐργ. hic legendum, si in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepisset: at cum Ionibus maxime proprium sit augmenta iam temporalia, quam syllabica, negligere, ut ἀμειψατο, ἐργάζοντο, ἔλεν &c. apud Herodot. & Aret. plus centies, ideo vulgatam omnino servandam censeo. Vid. saepe iam laudatum Maittair. de Dial. p. 124—5. REITZ.

ead. l. 13. Πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκούσαι) De more oracula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem negotium ritibus, vid. Spanh. in nott. ad Callim. p. 80. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Καὶ δράκων) Conf. historiam Danielis de dracone Babylonio numinis instar culto, sed obiecto bolo medicato ab ipso interemto, quae in vulgata reperitur c. ultimæ Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis annexa est. Adde Spanhem. ad Callim. p. 394, nummoique draconibus inscriptos ab eodem prolatos ad Aristoph. Plut. v. 732, pag. notarum 262. Adde & Schol. Aristophanis, & Macroh. Sat. I, 20. Ac Meibomium in iusiur. Hippocr. p. 33. REITZ.

ead. l. 5. Ἰρώτατον) Recte hic Cod. W. ἰρ. Peccant ubique impressi in hac voce. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅφρα ἰδῇ νέκυας &c.) Homer. Od. A, 93. SOLAN.

Pag. 228. l. 1. Λύκουργος) Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur; & in eo mulieres partu facilius levare scribit Plutarch. Proelium Lacedaemonii ante plenilunium ex Lycurgi praecepto non inibant. Erasim. in Adag. *Acessaei luna.* COGN.

ead. l. 2. Νόμον) Huius exemplum insigne habes apud Herod. VI. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρχάδες) In summam morum immanitatem effecti sunt, quod ceteris omnibus amplectentibus astrologiam, ceterasque liberales disciplinas, quarum cultu mansuecunt

hominum ingenia, soli contemserint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. Serv. in 2 Georg. COGN.

ead. l. 14. Ὠρην) Sic cum tenui scribendum, quamvis in libris nostris hic cum aspero exstet; vid. Συρ. c. 19. SOLAN. Recte Solanus spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirate editum in Alciph. L. I, ep. 27, Σὺ δὲ οὐδ' ἐμὴν ὥραν ἔχεις ἐμοῦ· & Bergl. quoque ex Herodot. I, Segm. 4, afferat, μηδ' ἐμὴν ὥρην ἔχειν ἀρπασθεϊσέων. Nam praestitit observare differentiam, quam Grammatici tradunt inter ὥραν curam, & ὥραν sive ὥραν, horam, pulchritudinem; licet affirmare nequeam, antiquitus eandem observatam. REITZ.

Pag. 229. l. 14. Πρηγμάτων) Πραγμ. hic habebant omnes, quas vidi edd. etsi cap. 24 recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror, neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsan & ego praetermissem, ni monuisset frater G. O. Reitzius. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat Hippocratem mille locis, & Maittair. de Dialect. p. 100 & 101. REITZ.

ead. l. 15. Χρησμένους) Quia supra § 15 sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum: utrumque enim satis crebro apud Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. apud Maittairium de Dial. p. 121 & 131. Et cum ἔχρνοντο quoque hac Dissert. Luciani § 7 habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. REITZ.

ead. l. 16. Ἀφιζόμενα) Id utilitatis, ait auctor, assert Astrologia, τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδότες ἀφιζόμενα, πολλὰν ἀπὸ προσθεν εὐφρανέει, τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται. In edd. novissimis praetermissa est vox ἀγνοέουσι (quam Bas. & Ald. servant) in primo loco; cuius tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror: nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitaris redundare: Bona quidem, inquit, eos, qui ea norunt futura, multum in antecessum delectant: at ea, quae ignorantibus censentur mala, tristia, calamitosa, illi (qui nempe χρέωνται τῇ ἀστρολογίῃ, ut praecessit) aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt. Statim quoque pro vulgato ἡγείται mirum, ni auctor hic ἰωνίζων scripserit ἡγέεται ut § 3, περικείται, & ἀπηγείται § 22. IENS. Ἀπιζό-

μενα) Sic dedi pro vulgato ἀφιζόμενα, ut Ionismus appareret. Nam recte adspiratio omīssa erat supra c. 21 & 24. Conf. Herodot. ipso princ. ubi ἀπικομένοις & ἐσαπικνέσδαι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. REITZ.

ibid. τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται οὐ γὰρ σφισιν ἀγνόουσι ἐπέρχεται) Sic commode Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiuntur. Neque enim in illos irruunt. Quae profecto, ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum, τὰ δὲ ἀγνόουσι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται οὐ γὰρ σφισι ἐπέρχεται.* De quo si vere pronuntiare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, qua longe accommodatior illa Erasmi: *mala vero facile, cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic haereo, quia nescio, quae sit scriptura vetus in Codicibus Mss. Unde & pater ed. Basileensi in voce ἀγνόουσι adscripsit περινοέουσι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si, quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi, *adversa autem facile excipiuntur: non enim imprudentibus superveniunt* &c. GRON. τὰ δὲ φαῦλα ἐ. δ. recte M. Fl. S. & A. Reliquae edd. ἀγνόουσι prave post τὰ δὲ, ponunt. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. ἤγεται) Ita cum Iensio credidi legendum pro vulgato ἠγείται et si contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in Hippocr. Mochlico p. m. 113 ὁμολογείτω legitur. Ac de Articulis p. 91 μυθολογούσι. Item γυιούνται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum cum dedita opera Ionismum hic affectet Lucianus, omnia ad illum erunt accommodanda, quaecunque possunt. Maxime, cum supra quoque —έται non εἴται dederit. Alioqui & ex Herodot. in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II, sive Euterp. p. 104 ed. Steph. C. ἀναισιμούνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam nunquam. Conf. supra § 19 βαλεῖν, ubi & βαλέειν potuisses conicere. REITZ.

IN DEMONACTEM.

Pag. 231. l. 1. ΔΗΜΩΝ.) Demonactem quendam Cyrenaeis

dedisse leges, tradit Theodoret. 9 Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit viro doctissimo Philostratum pag. 556 enarranti, cur hunc libellum *fabulam* vocaret, nothumque esse putaret, mirari tantum possum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. CL alia agent. Huiusce vitae meminit Eunapius, ut a Luciano scriptae p. 12, 13. Locum integrum in testimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. suspicatur *Pseudonymum esse Lucianum*: cum enim nihil sacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus lectoribus prostituere voluisse non putat. Deinde alibi *Samosatensem* se dicit, alibi *Patrensem*. (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur pervenisse: certe quod id suadeat, nihil in hac vita, nisi quid forte me latuit, conspicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus iam senior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc poruit circa an. Chr. CXXV, vel CXXX, Demonacte fere quadragenario. SOLAN.

ead. l. 2. (Ὁ καθ' ἡμᾶς βίος) Sic οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι, homines nostri. Herodian. I, 14, 7. Et I, c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, eodem tempore, Aelian. XIV, 8 pr. REITZ.

ead. l. 4. (Ἵπερφυᾶ) Recte, & magis Atticum, quam ὑπερφυᾶ. Sic Alciphron. II, p. 270. Et Noster supra εὐφυᾶ, Alex. c. 5, ac de Salt. § 74. REITZ.

ead. l. 5. Βοιωτίων Σώστρατον) Huius fortasse meminit in Dial. Mort. & in Alexand. Pseudoman. Softrati cuiusdam Sicyonii Pausan. meminit in Eliac. L. 2. COGN. Vid. omnino Hemsterhusius in praefatione Pollucis pag. 29. GESN.

ibid. Σώστρατον) Magnificentiora sunt, quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in Dialog. Mort. XXX & Alexandri vita cap. 4 loquitur, putandus videatur; vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit huius sub eodem Herculis nomine Philostratus in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnassus, vires immensae, omnia. Nisi quod de latronibus nihil Philostr. De operibus enim, quamvis diserte non dicat, satis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuisse dicit Isthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem*, teste Philostrato, vocabant, quia ab Herode in epistola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia sua habere Philostratus videtur, 16. *Agathion* etiam a rusticis vocabatur, ut p. 553 docemur; *Softratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat

Hemsterhusius Praef. ad Pollucem. p. 29, eundem virum Philostrato & Luciano describi. Quod miror a doctiff. Philostrati interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque esse dixisse, *eundem esse patere putat ex collatione*; non ipsum rem per se liquidam inspexisse. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ μήκιστον) Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui sub Nerone iam notus ad centesimum ferme annum vitam produxit, c. 3 & 63. SOLAN.

ibid. Περὶ — Σωστράτου — ἐπίπνοος εὐνῇ) De Demonacte scripturus Noster, ait se singulari libello scripsisse de Sostrato quodam, ubi magnitudinem eius, ingens robur, omnemque victus rationem descripserit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φῶς ἡελίοιο non adspicit, & in ceterorum aevi veteris monumentorum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπνοος εὐνῇ in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare possit. An, qualiscunque ille lectus fuerit, decumbenti & fesso, horridaeque ac asperae vitae asuefacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίπνοος, ut Sostratus intelligatur decubuisse in velleribus; posset quoque ἐπίπεδος id enim videtur Noster velle, eum humi cubuisse; idque ceteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ἢ ἐπὶ πῶας εὐνῇ, *cubile in gramine*. Plane enim ita Noster locutus fuerat in Necyomantia c. 7, εὐνῇ δὲ ὑπαιθριος ἐπὶ τῆς πῶας. Et sic Homerus II. Π, 235. χαμαιεύνας habet. Latini dixerunt *humidormitiones*; vide H. Casaubonum ad Suetonii Iulium 72. IENS.

ead. l. 10. Γέγραπται μοι) Non exigua haec iactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγεθος) VIII pedes, teste Philostrato l. c. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπαιθρος) Vid. Plut. 483 f. Noster Men. cap. 7 ὑπαιθριος scribit. SOLAN.

ibid. Ἐπίπνοος) Vide Iensium. De diaeta agresti Philostrat. l. c. SOLAN. An ἐπὶ πῶας; adscripserat Gesn. REITZ. Ἐπίγειος vult cl. Bel. de Ball.

Pag. 232. l. 1. Περὶ δὲ Δημόνακ.) Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos &c. Fere sic Livius, rerum Romanarum texturus historiam, in Praef. *Iuvabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi, pro virili & me ipsum consuluisse*. IENS.

ead. l. 4. Καὶ — πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες) Interpres, & ad

philosophiam respicientes. Πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾶν, *philosophiae operam dare*, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες, ut paulo post πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. GRAEV.

ead. l. 8. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιῶσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν) Vertenda sunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectus nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum iudicasset, ad philosophiam animum appulit.* Ὑπεράνω γενέσθαι non est excelsiorem fieri, ut interpretes transfulerunt, sed despicere, contemnere. Laërtius: καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γινέσθαι, vulgi laudes & gloriam contemnere. Plutarchus in apophthegmate Agesilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν εὐανδροτάτην τῶν ἀντιτεταγμένων πόλιν κατὰ κράτος ἐλεῖν, *ma- lo me vincere contemptu talium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere.* Pro his dixit Lucianus statim ὑπερεῖδεν τῶν ἀνθρώπων ἀγαθῶν. GRAEV.

ead. l. 9. Οὐ μὴν ἀλλὰ) Sic οὐ γὰρ ἀλλὰ, de quo vid. Iens. not. ad Vir. Auſt. Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter vertitur, igitur, in Plutarchi Num. p. 60 E. Scholiaſt. Aristoph. ad Nub. v. 71, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσον ἐστὶ τις ἑορτὴ &c. pro, sed &, vel praeterea. Nihilominus. Verumtamen, Bergl. ad Alciph. II, 253. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεράνω γενόμενος) Non indignabuntur manes Graeviani, huic monito viri summi non obtemperatum, sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; ille superior fuit his impedimentis. Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam contemptus hic locum habere: quae enim facile superamus, contemnimus. Sed nihil omnium nos cogit, ut a verborum proprietate, & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. GESN.

ead. l. 12. Ἀγαθοβούλου) Hunc Eusebius anno Chr. CXX floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Περ. c. 17, quem locum vide. SOLAN.

ibid. Δημοτρίου) Cynicus is, de quo legimus in Apollonii Thyanei vita IV, cap. 25, p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non Demonactem, ut putavit Vorstius, respicit, qui τῶν video inferendum arbitrabatur; sed Agathobulum Demetrio iuniorem fuisse indicat. Vid. Iππ. cap. 2 similem phrasin;

& Ὀρχ. c. 63; unde, Neronis tempore vixisse hunc Deme-
trium, constat. Consule Diog. Laërt. V, 84, p. 161 A. Huius
Phavorinus honorifice in scriptis suis, teste ibidem Philostrato,
meminerat. SOLAN.

ead. l. 14. Τιμοκράτει) Vid. Ἀλεξ. c. 57, & Ὀρχ. c. 69. De
eo Philostr. p. m. 265, (536) τῆς δὲ γλώττης εὐφόρως εἶχε,
καὶ σφοδρῶς, καὶ ἐτοιμῶς. Circa an. Chr. 130 floruisse tradi-
tur in Chronol. Sophist. Philostr. Quae si vera sunt, aut alium
Timocratem denotant, aut hic etiam longaeuus fuit. Vid.
Ὀρχ. cap. 69. Sed errat Chronicon: nam de hoc ipso haud
dubie sermo est. SOLAN.

Pag. 233. l. 1. Ἄλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ) Lege omnino ἄλλ' ὁ
γὰρ ΔΗ. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνίπτοις γε ποσὶ) Neutiquam inexercitatus, ne-
que rudis: quo proverbio etiam usus est in Rhetor. praecept.
COGN. Vide Paroemiog. BOURD. Ἀνίπτοις γε L. H. B. 2. Fr.
P. quod cur mutarit S. ed. feceritque ἀνίπτοις π. nulla ratio
erat. SOLAN.

ead. l. 10. ἦξεν) Sic mutavi: minus placebat enim, quod
omnes libri nostri hic praeferunt ἦξεν. Vid. & Δραπ. c. 6, ubi
itidem plerique impressi errarunt. Et confer notam T. Fabri,
& nostram ad Περ. c. 37. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀκρὸς τῷ δακτύλῳ) Sic supra Quom. Hist. c. 4 f.
Hoc vero Luciani adducit Elsner. ad Evang. Matth. XXIII,
4, ubi, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐτά. Tum
etiam ex Iul. Orat. 6, p. 200, γενέσθω δὲ τρυφῆς μηδὲ ἀκρῶ,
φασὶ, τῷ δακτύλῳ. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ τὸ σῶμα δὲ) Illud καὶ δὲ, quod frustra alibi
suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra de Salt. § 10,
§ 12 & 13. Item 1 Ver. Histor. cap. 15, Alexand. cap. 41 &c.
Adde modo laudatum I. Elsner. ad Evang. Ioan. XV, 27, in
quo habemus, καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit,
& vos itidem, aut, quin & vos testabimini; aliaque ex Xenoph.
Thucydid. Arrian. hoc Luciani testimonio non omisso, ad-
ducit. REITZ.

in Schol. Αὐτοσχεδιάσας) Ita restituiumus ex Mf. Reg. 301 i
pro vulg. ἀποσχεδιάσας.

Pag. 234. l. 3. Ἐς τοῦτο) Non dubito, quin legendum sit ἐς
ταῦτο, sic certe interpretatus sum. GESN. Quod Gesn. conie-
cit, id Solanus quoque sic emendaverat: & quia necessaria
est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. REITZ.

ead. l. 7. Οὐ παρὰ χαράττων τὰ) Dicit, Demonaetern imita-

tum esse Socratem, & frugalitate Diogenem, οὐ παραχαράττων τὰ εἰς τὴν διαίταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδαίτιος ἅπασι. Vertunt: Non tamen adulterabat ea, quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utque ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; verum communi cum aliis vivendi ratione utebatur. Παραχαράττειν τὰ εἰς τὴν διαίταν, non est adulterare, quae ad victum pertinent, sed non mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere. Iosephus V ἀρχαιολογίας, Παρέβαινε δ' ἥδη τὰ πάτρια, καὶ τὴν οἰκείαν διαίταν παρεχάρασσε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν, eiurabat patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum. Rufinus sic vertit: Transcendebat iam leges patrias, & edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum. Synesius: καὶ τοὺς τραπέζιτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράττοντες, ut nummos divinam doctrinam mutantes. GRAEV.

ead. l. 10. Σωκράτους εἰρωνείαν) Hinc Socrates dictus εἰρωνεῖν utebatur enim, ut ait Cic. I de Off. libenter ea dissimulatione, quam Graeci εἰρωνείαν vocant. COGN.

ead. l. 15. Παντοίους) Alio sensu usurpare solet. Vid. N. Δ. 21. SOLAN.

Pag. 235. l. 2. Οὐδέποτε Id plus esse, quam οὐδέποτε, vid. supra in verbis Diog. Laërt. ab Solano prolatis ad 2 Ver. Hist. c. 18. REITZ.

Pag. 236. l. 11. Οἰκεῖον) Homo sum, humani nihil a me alienum puto. Terent. SOLAN.

ibid. Πλέον δέ, ἢ ἔλαττον ἔχειρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὅποσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν) Sic distinguendum opinor. Vulgo iun-ctim haec leguntur, συνὼν ἐνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξιστάμενος. Interpres hic iterum turpissime sese dat, vertens, plus autem, minusve laetabatur, eorum solummodo consuetudinem devitans, quotquot illi videbantur propter spem obsequii delinquere. Nihil insulsius, si Graeca spectes, & mentem scriptoris. Verto, plus autem minusve laetabatur, conversans cum quibusdam eorum, (quibuscum nempe versabatur: versabatur autem cum omnibus, non omnium tamen usu peraeque delectatus) iis solis se abstinens, quotquot ei viderentur supra omnem spem emendationis delinquere. Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emendatio sperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; &, ut Belgae dicimus, daer geen salw meer aen te smeren was. IENS. Distinguenda mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δέ ἢ ἔλατ-

τον ἔχαιρε συνὸν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὅποσοι ἀνδρες.
h. e. *plus vero minusve delectabatur consuetudine quorundam ex iis, devotans solos, quicumque.* Quemadmodum hic Lucian. ἔχαιρε συνὸν ἐνίοις, ita Xenoph. K. Π. II, 15, ἡ δόμασι συνὸν τοῦτω. L. Bos. Distinctionem a L. Bos propositam sum secutus, pristinam abolendo. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν) Benedictus, propter spem obsequii delinquere, ex Obsopoeo, qui largius, propter spem exhibitii obsequii delinquere. Mirabiles versiones. Intellige supra spem emendationis delinquere. GRON.

ead. l. 14. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης) Conf. Alciph. I, Ep. 38, p. 180, ibique not. Bergleri. REITZ.

ead. l. 15. Κωμικόν) Eupolis. Vid. fragmentum allatum in notis ad Nyr. p. c. 4. SOLAN.

ead. l. 16. Τὴν Πειθῶ τοῖς χεῖλεσιν &c.) Utitur & Alciph. I, ep. 38, pag. 178 f. ἐπ' ἀκροῖς μοι δοκεῖ τοῖς χεῖλεσιν αὐτῆς ἐκκλίσσεν ἡ Πειθῶ. Ad quae verba Bergler. haec Luciani aliaque afferre non est oblitus. REITZ.

Pag. 237. l. 3. Κρειττόνων) Verte ex Düs. KUSTER. Vid. Ἀ. μισθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ μείον τοῦ παρὰ τοῖς πλήθ.) Delendum censeo illud τοῦ, cum sententiam obscuraret. SOLAN. Non satis haec intelligo. Si τοῦ absit, μείον respiciet ad amorem & admirationem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen Socratis dicam. Interim verti, ut verba iacent. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε δύνα ὥφθη πώποτε) Contrarium docet Xenoph. in Memorab. L. I, p. 570, 571, ed. Basil. Sed cum Socrates de facultatibus exiguis exigua faceret, nihilo se putabat minus praestare, quam illos, qui de magnis opibus multas & amplas hostias caederent. REITZ.

ead. l. 9. Ταῖς Ἑλευσινίαις) Scilicet τελεταῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀναβαλὼν) Forſan ἀναβαλὼν certe Nostro ἀναβολὴ eo sensu frequens. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐδ' ἐγὰρ δεῖσθαι) Minuc. Fel. Octavio. BOURD.

Pag. 238. l. 14. Ἀπὸ Φαβωρίνου) De quo Philostrat. lib. I Sophistar. COGN. Φαβωρίνος Latine scribendum *Favorinus*, (non *Phavorinus*) ut iam pridem monuit Ienius: est enim Romanum nomen a *favor*, ut *Censorinus*, a *Censor* &c. Olearius ad Philostr. Vit. Sophist. I, § 8, p. 489. REITZ.

ead. l. 17. Καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν) Sic haec verba bonus Obsopoeus interpretatus est, quasi hoc loco μελῶν de membris accipiendum esset. Infelicitate certe, ne dicam ri-

dicule. At tu verte, & maxime in illis carmina fracta & minime generosa. PALM.

Pag. 239. l. 4. Ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ) Male interpretes, instante vero quodam Sophista. Vertendum, instante vero Sophista; hoc est, Favorino. MENAG.

ead. l. 6. Ὀρχεῖς ἔφη) Spado fuit Favorinus. MENAG. Quia Eunuchus Phavorinus, (vid. Eὐν. N°. 7.) & eius orationes molles, ut supra visum est, plurimi in eam rem ioci iacti sunt & ab aliis. Vid. Philostr. p. 541, & Nostrium Eὐν. c. 7. SOLAN.

ead. l. 10. αὐτοῦ) P. L. & ed. I. Reliquae αὐτῷ, nisi quod B. 2. αὐτῷ fecit. SOLAN.

ead. l. 13. αὐτὸς πάγονα οὐκ ἔχων) Ἀγενείως γὰρ τοῦ προσώπου καὶ γηράσκων εἶχεν, inquit de eo Philostratus de vit.; Soph. L. I, VIII, 1, p. 489. SOLAN.

ibid. Σιδωνίου) Quis ille Sophista fuerit, nescio; certe apud Philostratum frustra quaesivi. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην) Anglic. ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ. BOURD. Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. SOLAN.

ead. l. 5. Πύθωνος) De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐπαρύφων) Iterum infra § 41. SOLAN.

ead. l. 9. Ὅτι περαινῇ) Legendus Flor. Christian. ad εἶρη. Aristoph. BOURD. Narrantur plures in ea voce ioci apud Diog. Laërt. Mened. p. m. 65 A. & B. & Arcef. 104 F. V. Muret. Mar. Lect. XI, 11. SOLAN. Nescio, an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαινῇ est dialecticum, significatque, ut Latinum efficere, concludere aliquid & demonstrare ex sumtis quibusdam. Vid. Kuhn. ad Diog. Laërt. 7, 45, & quem laudat Sextum Empir. Math. 8, 436. Inde est ἀπέραντος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429, & 10, 96. Sed περαινέσθαι etiam obscœnum est, ut confici Latinorum. Vid. Diog. Laërt. 2, 127, & 4, 34. GESN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις) Vertitur: etenim virumne habes? pro & sane virum habes: hanc vim habet τὸ καὶ γάρ. LA CROZE.

ibid. Ἄνδρα ἔχεις) Dixi ad illud Petron. quaeque virum quaerunt. BOURD.

ead. l. 13. Ἐσθῆτα — ἀνθεινὴν) Innuit hīscē Lucianus, solis ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Νίγηρ. c. 8 a me sunt annotata. SOLAN.

Pag. 241. l. 9. Δακτύλιον) De hac dictione alibi. BOURD. Notae Bourdelotianae adscripserat la Croze. Semper alibi. *Voila bien des alibi forains*. Indicat vir cl. idem, quod Hemsterh. T. I ad Nigrin. ait, Bourdelotio solemne esse tractationem eorum, quae nescit, alio remittere. REITZ.

ead. l. 15. Ὀνώρατον) Latinum nomen esse, certum est; aspi-rare tamen nolimus, ut scripturam veterem, qualem in libris reperi, repraesentarem. Nisi forte coniectura editoris B. 2. uti malis, qui Ὀνώκρατον fecit. SOLAN. An fuit οὐχ Ὀνώρατον, Latium nomen, *Honoratum*? GESN.

ead. l. 16. Ἀρκεσίλαον) Ridet hoc nomine pellem ursinam, quam ille gestabat; nec illa opus est mutatione, quam ed. P. excogitavit. Certe sic iocus peribit, quo ad philosophum ce-lebrem inter Academicos etiam respicitur, de quo Diog. Laërt. IV, pag. 103. SOLAN. Frigida, nisi quid me fugit, ad primam syllabam nominis cum ἀρκτω convenientem allusio. Sed sunt pluicula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi mo-do, sed Graeci, & ipse Socrates. Certe in Cratylo multa sunt frigidiora etiam. GESN. Ablancurtius, *Arcefilas* vel *Arētesilas*; nam ἀρκτος significat *ursum*. Et sic supra in Alex. vidimus ἀρ-κεῖος & ἀρκεῖος. Quare si *Par.* ed. hic Ἀρκεσίλαον pro suo Ἀρκτησίλαον dedisset, non video, cur iocus periisset. Ἀρκεσί-λαος apud Diog. Laërt. sine τ compluribus locis scribitur. Persius vero Sat. III, 79, *Arcefilas*. At in nomine ficto quis di-xerit, praestetne Ἀρκεῖος — an Ἀρκεῖος —; REITZ.

Pag. 242. l. 3. Μῆτε ἐλπίζοντα, μῆτε δεδότα) Conf. supra Alex. c. 8. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ κυνᾶς) Deleo frigidam illam, immo absurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes infidet, & versionem ipsam postremam foedarat. SOLAN. Haec ante sic male interpuncta legebantur: οὐ κυνᾶς; — οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ φυσ. τ. π. τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον) Tzerzes in Chiliadibus. MENAG. Notavit idem Guyet. REITZ.

ibid. Περὶ τῶν ἀντιπόδων) Ridet itaque eorum sententiam, qui — uti & Εὐχ. cap. 44. Riserunt etiam Patres multi; (vid. Rittersh. p. 45) unde hoc saltem discere licet, cavendum viris bonis, ne dum, quae non intelligunt, vituperant, risum & io-cum peritioribus praebeant. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναστήσας) H. e. postquam excitasset, (Phy-sicum illum) non vero *surgens*, vt habebat versio. L. Bos.

Pag. 243. l. 1. Θαυμάζω) In omnibus θαύμαζε legitur; quo

quid absurdius dici potest? Nisi forsan *Σαῦμά γε* a prima manu fuerit. SOLAN. *Θαυμάζω* voluisse legere Solanum, ex eius nota video; licet ipsum contextum non mutaverit: sed quia deinde rectius conicit, etiam *Σαῦμά γε* legi posse, ideo vulgatam intactam reliqui. REITZ.

ead. l. 5. Ἡρώδης) *Atticus*. Huius Herodis Gellius, Spartianus, Pausan. & alii meminere, & Philostr. in *Sophist.* COGN. Notissimus hic ex Philostrato, Gellio & aliis. SOLAN.

ead. l. 6. Πολυδύκη) Atqui I. Pollux Onomastici auctor annos vixerat LVIII, teste Philostrato in eius vita p. 593, & Suida. Cumque *epithalamium* Commodi Crispinam ducenti scripisse tradatur a Suida, post an. Chr. 178 mortuum oportet statuamus. (v. Dio LXXI, p. 814, & Capitol. Marco p. 134 A.) Immo Philostratus ad Commodi ipsius imperium deducit, cum tradit, eum suggestu Athenis ab eo donatum: *Soph. p. 593*. Verissimum igitur est, quod a doctissimo Philostrato interprete acute observatum esse video, alium Pollucem intelligi, eumque aut servum, aut libertum Herodis, ut vult ad p. 558, aut certe alumnum discipulumve, cum inter *προφίλους*, quos impense amaverat, ibi recensetur. De luctu eius vide omnino Philostratum in voce *Herod.* pag. 558, ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀχνημα — ὡς ἀναβ.) Locum hunc mire illustrat Philostrati locus p. 558, ubi de hoc ipso Polluce cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: *εἰκόνας γοῦν ἀντιθεῖ σφῶν θηρώντων, καὶ τεθηρακόντων, καὶ θηρασόντων. τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ζῶν ἀραίς τοῦ περικύβοτος, ἢ κινήσοτος.* SOLAN.

ibid. Ζεύγνυσθαι αὐτῷ) An Πολυδύκει; GUYET. Cl. Bel. de Ball. legit αὐτῷ adspirare.

ead. l. 8. Δεῖπνον παρασκευάζοντες) Idem aliis verbis infra § 33, ὡς ζῶντας ἐστιάειν. Sed in *Act. Apost. X, 10*, καὶ ἤθελε γεύσασθαι παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν. Ad quae verba *Elfn.* hoc *Luciani* aliudque ex *Catapl.* aliisque affert, qui probet *παρασκευάζεσθαι* esse *parare quid in prandium*. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ δ' αὐτὸς) *Vorstius* τῷ δ' αὐτῷ sed frustra, cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. *Philostr. p. 558*. De eodem credo A. Gellium loqui *XIX, 12*. SOLAN.

ibid. Ὑδὸν πειθεῖ) *Philostratus* tradit, unicum ei fuisse filium; qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de Polluce aliisque

duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait, οὐκ ἴσα γυναικίσις ἐπένησε. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. Philostratus autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. SOLAN.

ead. l. 17. Τρεῖς &c.) Vide Iuliani Imp. Epist. XXXVII, ubi similem habes de Dario & Democrito narrationem. SOLAN.

Pag. 244. l. 10. Ἀσκληπιείον) V. Ἑρμ. c. 37, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιδεύτους) Forſan ἀπαιδεύτως. SOLAN.

Pag. 245. l. 1. Ἀγαθοκλέους) Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. cap. 16. Cynicum alium Τοξ. c. 12, & f. Alium medicum Καταπλ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 5. Κεθῆγου δὲ τοῦ ὕπ.) Anno Chr. CLXXII Cethegum Consulem invenio. SOLAN.

ead. l. 6. Πρεσβέυσαν τῷ πατρὶ) An & apud alios hoc sensu inveniat, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ τῶν ἐταίρων τις ὁρῶν ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί, ἔφη ὁ Δημόναξ, οὐδὲ μέγα.) Sic legendum. Vulgo ὦ Δημόναξ, male: ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, aiebat Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. IENS.

ead. l. 9. Ὁ Δημόναξ) Sic B. 2. recte. Reliqui libri ὦ, prave. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ μέγα) Illud οὐδὲν μέγα vide apud Diog. Laërt. 148 C. *nihil mirum.* Et apud ipsum Nostrum Φιλοφ. c. 16, οὐ μέγα. Θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem huius petit; quasi diceret, nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. SOLAN.

ead. l. 11. Μετάπεμπτος) Capitolinus in Antonino Pio cap. 10, *cuius avaritiam etiam in mercedibus notavit.* (vide Casauboni ad eum locum noras.) Hinc est, quod eum hic Demonax cum agmine suo aureum vellus petere ait; ioco duplici: alludit enim etiam ad alium Apollonium, cuius Argonautica nota. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσθόμενος) Interpr. ut regis esset praeceptor. Pro regis potius repone, Imperatoris. Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appel-

Iari, res est nota. Infra pag. 247 recte haec verba transtulit, ὁ βασιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν, Imperator me Romanorum civitate donavit. VITRING.

ibid. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ) Iocus est in voce Argonautae. Nam Apollonium & eius discipulos insimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione exstat egregium poëma omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. PALM.

ead. l. 13. Ἀπολλώνιος &c.) Alludit ad alium Apollonium, cuius Argonautica hodieque exstant. SOLAN. Dubitat Cresollius Theatro Rhett. 4, 11 extr. utrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poëta, Non nautas puo vos, sed Argonautas (Martial. 3, 67); sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, oviculae, & avaritiam inhiantium auro ipsius velleri philosophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod Apollonii Argonautica nota sunt. GESN.

ead. l. 15. Ἀλλ' ὥς πάντα) Ut enim nihil fit in philosophia ista, ita nihil perit. Hippocr. de Diaeta 1, 5, 13, Heraclitica ratione, Ἀπόλλυται μὲν οὐδὲν ἀπάντων χρημάτων, οὐδὲ γίνεται, ὃ, τι μὲν καὶ πρόσθεν ἦν. ξυμμισγόμενα δὲ καὶ διακρινόμενα ἀλλοιοῦνται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 17. Ῥηγίλαον, καὶ Πολυδύκη) Ῥηγίλλαν καὶ Π. MARCIL. Recte vidit Marcilius, in his verbis, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλαον καὶ Πολυδύκη, legendum esse Ῥηγίλλαν. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex Philostrato, & inscriptione antiqua, quam illustravit Salmasius. GRAEV. De Herode & Rhegilla uxore fuisse Salmasius ad Rhegillae inscriptionem ab eo editam. Herodem Attici a Graecis dictum ex Philostrato observat, quem Romani Herodem Atticum vocabant, ut in Torquato & Attico Coss. pag. 90. Duas filias amisit ex IV liberis (Inscr.) Apud Philostr. p. 558 leguntur tantum tres. Praegnantem mortuam cum foetu, post mortem unius filiae, coniicit Salmas. pag. 96. Vid. Salmas. ad Spartian. p. 77, Sponii Miscell. p. 321—7. Non ante annum Chr. GLX obiisse constat. Vid. Io. Mass. Exc. ined. ad Pausan. Theatrum ei exstruxit, de quo Philostratus in vita eius p. m. 551. Ipse Herodes se ὑπερπενήσαι ἀποθαυοῦσαν. ait ibid. 556;

Lucian. Vol. V.

M m

& paulo post, *παρὴν αὐτῷ πενήτης διατιθεμένου τὸ πένθος*. Inſcriptiones has Herodis iterum prodiſſe audio Londini an. 1722 cum ſelectis Caſauboni & Salmaſii notis, novifque editoris Maittairei, inter Miſcellanea Graecorum aliquot ſcriptorum carmina. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Πολυδύκη) Vide ſupra ad c. 24. SOLAN.

ibid. Ἑστιᾶν &c.) Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid. *Μακρ. c. 21*, *Thucyd. III, p. 58, 2, V, c. 11, VII. c. 11*, *Plut. in Timol. 464, 2*, & *Plat. 353, 2*. Privatis etiam licuiſſe, ſi cui tantae ſupperent facultates, ſuis parentare ad eundem modum, probabile eſt. Quae autem filii parentibus mortuis praeflare legibus Atticis tenebantur, ſemel fieri ſatis erat. Vide *Potter. 164, 2*. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis iſtis vid. *Ἑπιſκ. c. 22*. SOLAN.

ead. l. 3. Προρρήσεως) Ergo integra ea non eſt, quam habemus. *Ἀλεξ. c. 38*. SOLAN.

ead. l. 5. Εὐμόλπου) Dico alibi. BOURD. Inſignis ea de re eſt Euripidis locus, interpretibus non ſatis intellectus in *Rheſo 941*. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Barnesio aliter viſum fuerit, qui *Thamyrim* intelligit. SOLAN.

ead. l. 11. Συνεβούλευſεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεſθαι) Benediſtus, ſuaſit, ut exercitationi incumberet. Obſopoeus, ut frequenti exercitio incumberet. At quis negare audet, ſaepius id ab illo factum? Sed praeclarus luſus eſt in Graecis, quae non tam ſuaſent exercitium vel exercitationem, quam manuaras & corporis, non animi & ingenii probationes. Sic in *Amoribus de Callicrante*, ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναſτικὴς. Et rurfus notabili diſtinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοſόφοις ψυχῆς μαθήματα λιπαρῶς ἐναθλήſας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήſεſιν ἐκπονεῖ. GRON.

ead. l. 14. Καὶ μάντιν δέ ποτε εἰδὼν) Scribendum *ιδὼν* quod ſequiores depravarunt, cum primae edd. recte habeant. IENS.

Pag. 247. l. 3. Ἐνὸ πλιν αὐτῷ μάχην) Vid. ſupra *Ὅρχ. cap. 8*. SOLAN.

ibid. Πρὸς Πάτταλον) Idem voluit Theophrastus, ſi eius quidem foetus eſt, *cap. Π. ὁψιμαθίας, pag. 7 B.* cum ait, eum καὶ μακρὸν ἀνδρίαγτα παίζειν. SOLAN.

ead. l. 9. Στῆſον — τὴν ſποδὸν) In ed. *Blancard. Th. Magiſtri τὸν ſποδὸν* male legitur, ubi is ſub verbo ἵſτημι haec *Luciani* affert, ac verbum id recte exponit *ζυγοſτατῶ*. Et hoc ſenſu ap. *LXX* perſaepe, ut *Eſdr. VIII, 25, καὶ ἵſτηſα αὐτοῖς τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυſιον*. Verum apertius 2 *Reg. XIV, 26,*

καὶ χειρόμενος αὐτὴν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δια-
κοσίους σίκλους. Alibi plene ἔστησεν ἐν ζυγῷ vel σταθμῷ, ut
Iob. XXXI, 6, Eſai. XLVI, 6 &c. REITZ.

Pag. 248. l. 4. Πρόβατον) Sotades ap. Stobaeum idem dixit.
Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἀκούσον. Ἄν μακρὰ πτύης,
φλεγματῶ (γρ. κρατῆς) κρατῇ περισσῶ. Ἄν εὐματῆς, ταῦτα
πρὸ σοῦ πρόβατιον εἶχεν. Vid. Grotii Flor. p. 115. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσσειν εἰ μέλλον) Non ine-
pte ad sensum tranſtulit d'Abblancourt, *il ne s'agit pas, dit-il,*
de mourir pour sa patrie. Quasi diceret: nam, si id ageretur, ſa-
tis patientem ac fortem me praeuiſſem, nunc nolo eſſe male
fortis. REITZ.

ead. l. 9. Ἀδμήτῳ) Fruſtra hominem uſque adeo obſcurum
quaefieris. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν) Quod reſerre non fue-
rit deterius. Sic habet verſio. Verum tu Latine potius dicas,
quod reſerre ab re non fuerit alienum. Sic Lucian. noſter in Diſpad.
c. 6. Et Ariſtoph. Equit. p. 290. VITRING.

ead. l. 16. Ἰδὼν δὲ τις ἐπὶ τῶν ſκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρον-
σιν ἐπιεικῶς γίγνεται) Benediſtus, cum vidiffet quiſpiam cum
cruribus innixum, prout accidere ſolet ſenibus. Quod tantum ab-
eſt, ut ſoleat accidere, ut ſit inauditum. Et omnes homines
quoque cruribus innituntur. Denique quaſi legiffet αὐτόν.
Longe melior Obſopoeus, cum vidiffet quiſpiam crura eius tarda
& turgida, qualia fere ſenibus fieri conſueverunt. Poterant iſta epi-
theta ſecure omitti, cum ex ſeqq. videantur intelligi neſcio
qui livores. GRON.

Pag. 249. l. 3. Ὁμότιμον ſαυτοῦ τὸν δούλον) Uterque inter-
pres, ſervo tuo ſimilem te. Cur igitur Lucianus non dixit, ὁμοιον
ſαυτὸν τῷ δούλῳ; Sed facetiſſime alludit ad διαμαſτιγῶσιν
Lacedaemoniam, de qua tum plurimi alii, tum I. Meurius in
Graecia feriata, & ipſe Lucianus de Gymnaſiis cap. 38. Per
quam fiebat, ut idem honor videretur contingere ſervo, ſi ab
domino verberaretur, qui ſolebat contingere liberis ac domi-
nis. GRON. Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere
ſolemne habebant, (vid. Icar. c. 16) tum quod ſervile inge-
nium in ſervum ſaeviendo prodebat. SOLAN. Vertebatur, de-
ſine ſervo tuo ſimilem te oſtendere. Sed frater G. O. Reitz. bene
animadvertit, vertendum, ſervum tui ſimilem. REITZ.

ead. l. 4. Δανάης δὲ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης,
Κρίθῃτι, ἐφ, οὐ γὰρ εἴ Δανάη ἢ Ἀκριſίου θυγάτηρ) Iocus ſane
frigidus ex nomine Acrifii, quaſi Ἀκριſίος ἀνευ κρίσεως. Niſi

fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clausa, ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut, Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Iuppiter te rapiat. MARCIL.

ibid. Κριθῆτι) Vid. Suid. v. ἀκρισία, & Δανάη. SOLAN.

ead. l. 7. Τρίβωνα μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγόντα) Melius, τρίβωνα μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ὅτι δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπέρογκον, κεκραγόντα &c. nempe Κυνικόν. MARCIL. Haec, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius vocolae emendatione patebit facetus satis iocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆς βακτηρίας. Iocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans, se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectae imitatore, a Demonacte irrifus est & subsannatus. Immo (inquit) *Hyperidis videris esse discipulus*. Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερίδῳ fingit derivari, quod est *innitor*, eo quod innifus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Atheniensis celeberrimus: forte fuit etiam philosophus eius nominis, de quo tamen nihil legi. PALMER. Ego omnino pro ἀντὶ legendum censeo ἀνευ, quam emendationem confirmabit Scholium. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπέρογκον κεκραγόντα) Eam sententiam esse huius loci, quam in versione dedi, certus sum: hoc est, ὑπερον, pistillum pro clava habuit hic Cyniscus. Τρίπηχυ fuisse nonnunquam, h. e. *trium cubitorum*, hoc instrumentum, docet Hesiodus Ἔργ. f. 423, ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὑπερον cum suo ὄλμῳ recte exprefferit: quam alioquin machinationem in hodierno civium suorum Hungarorum usu esse, docuit me Collega optimus I. A. Segnerus. Nempe ὑπερον simplex lignum est, longum, teres, capitatum, coni certe formam habens &c. Ut μοχλὸς vestis, κόρηθρον scopae, sic ὑπερον, pistillum, simplicia ligna sunt magica arte animata apud Nostrum in Philopseude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auditor περὶ ἐμπνεύσεως S. 119, κοσμούμενον ὑπερον, simplex sine dubio lignum, non machinam illam compositam, intellexit. Quare pistillum sine dubio gestavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὑπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, haustum devoratumque sit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὑπερον, ὑπέρογκον κεκραγόντα, &c, ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὑπερον, κεκραγόντα κ. τ. λ. Qui characterem quasi dictorum De-

monachis nostri, & monetam norit; qui cogitarit, necessario desiderari aliquid, quod pro baculo, seu clava usurparit Cyniscus; qui Hyperidis nomen cum ὑπέρω comparaverit: ille nobiscum, puto, sentiet. GESN.

ead. l. 11. Ὑπερίδου) Huius nominis Rhetorem fuisse notum, de quo Plur. in X Rhet. 456, non me latet. Sed quid is ad rem praesentem, aut quem alium intelligat, non satis assequor. Scholiasta restitutus indicat, sine baculo fuisse, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magistrum assignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero si ex historia pateat, optimum efficiet Demonactis iocum. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας) Est in eam rem locus Philostrati luculentissimus in Imag. II, p. 818: οἱ παγκρατιάζοντες, ὡ παῖ, κενιδυνευμένη προσχρῶνται τῇ πάλῃ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, οἱ μὴ εἰσὶν ἀσφαλεῖς τῷ παλαιόντι. καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρεῖ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρῶ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦσι, προσόντος τοῦ παῖς καὶ ἐνάλλεσθαι ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Αὐτὸν) Conf. Schol. p. seq. ad verb. δραμακισθῆναι, ubi ταὐτὸν recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsan sic legendum, quia Grammatici aiunt, αὐτὸν pro αὐτὸ Attice nunquam dici. Sed cum iidem etiam scribant, τοῦτον pro τούτῳ nunquam dici, ac Maittaire de Dialect. p. 37 tamen ex Pausan. p. 281 afferat τοῦτον πέλαγος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum cum unum exemplum in re eiusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. REITZ. Iam vero verba Scholii αὐτὸν ἀποσκώπτει sana credo, & αὐτὸν masculinum ad Lacedaemonium in textu Luciani nominatum respicere: licet enim minus obvium ἀποσκώπτειν τινὰ pro εἰς τινὰ, tamen Scholiastae stilo hoc dandum, & propemodum sic Herodian. VIII, 8, 13, παῖοντές τε καὶ ἀποσκώπτοντες τοὺς βασιλέας. Sed propter additum παῖοντες id non satis esset ad usum probandum. IDEM in Addend. & Corrig.

Pag. 250. l. 2. Πιττουμένων τὰ σκέλη) Vid. id supra expositum, in de Merced. Cond. c. 33. REITZ.

ead. l. 12. Δρωπαισθῆναι) Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilia tua exussit*. BOURD.

ead. l. 13. Στρατοπέδων καὶ ἰθιους τοῦ μεγίστου) Palam nugatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod ramen fecit aemulatione Obsopoei, qui *castra & magnum exercitum*. Nam verti debebat, *legionum & maximae provinciae*. Pessima autem est in Graecis distinctio. GRON.

ead. l. 14. Ἐκ βασιλείας) Pro ὑπὸ βασ. Conf. Eunuch. c. 3, ubi alia exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀόργητος) Lege ἀοργήτος. SOLAN.

Pag. 251. l. 5. Χαλκή) Erat quidem Athenis statua Cynae-giri, de qua Z. Tr. cap. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. SOLAN.

ibid. Τὸν Κυναίγειρον) Cuius historia notissima ex Herodot. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ μὴν καὶ Ῥουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλόν, τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, οὐδ' ἐνίστιν, ἔφη, ἀναισχυρότερον χωλοῦ περιπατητικοῦ) Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem, claudio Peripatetico*, inquit, *nihil est impudentius*. Περιπάτοι non sunt *pergulae*, sed *ambulationes*. Ἐνδιατρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις, est *ambulare, ambulationibus vacare*. GRAEV. Supra § 46, καὶ μὲν τοι καὶ § 56 rursus καὶ μὴν καὶ mox c. 54, 56, & supra c. 22. Item Eun. c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ Lexiph. c. 3, Alex. c. 24 & 28, atque alibi persaepe, ut ex Indice apparebit; si fratri Carolo operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde Ael. V. H. III, 1 f. REITZ.

ead. l. 13. Δὲς μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων) Coelebs enim & Demonacte natu grandior Epictetus, quippe qui sub Tiro iam Vespasiano cum reliquis philosophis Roma exfulare iussus est, an. Chr. LXXXIII. A. Gell. XV, 11. Vide tamen Suidam, qui eum ad M. Aurelii usque tempora deducit, & quae ibi a L. Kustero ex proprio & Gatakeri penu deprompta sunt. Ego quid existimem, ad titulum huius opusculi iam noravi, factum hoc scilicet circa an. a Chr. nato CXXV, vel CXXX. SOLAN.

ead. l. 14. Ἑρμῖνον) De hoc nihil invenio. SOLAN.

Pag. 252. l. 1. Διὰ στόματος καὶ) Sic ed. Fl. quem verborum ordinem reliquae edd. perturbatum sic exhibent, καὶ δ. στ. SOLAN.

ead. l. 6. Ψηφίσασθε) Ψηφίσαισθε. GUYET.

ibid. Ἐλέου τὸν βαμὸν) Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 annotata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν τῶν νόμων) Videtur scripsisse τινα, non τὸν,

nisi forte nomen exciderit, cuius hae sint reliquiae. SOLAN.

Pag. 253. L. 1. Κάτθαν') Homer. Il. I, 320. SOLAN.

ead. l. 6. Ολίγου δέοντα τῶν ἐκατὸν) Miror itaque, in Catalogo Μακροβίων nomen eius non comparere inter philosophos; nisi forte ultra illud scriptum vitam produxerit, quod ego verum esse puto. Sed quae ea de re dicenda sunt, eo melius differuntur. (Vid. Maκp. c. 18.) SOLAN.

ead. l. 13. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν) Narrat, Demonactem senio confectum in quamcunque domum incidisset, in illa coenasse & dormivisse, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, incolis pro Dei quadam praesentia habentibus hoc factum. Quasi Deus quidam apud eos divertisset. Obscure interpretes Θεοῦ ἐπιφάνειαν, Dei exortum interpretantur. Ἐπιφάνειαι enim Θεοῦ, sunt Dei apparitiones, ut dudum docti monuerunt. V. inprimis Casaub. in exercitationibus contra Baronium. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. GRAEV.

Pag. 254. l. 8. Ἐναγώνιον τῶν κηp. πόδα) (Vid. Pollucem IV, 91, & ibi interpr. L. Kust.) Praeconum ἀγῶν additus reliquis Ol. XCVI. Loyd. ex Afr. ἀναγp. — Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant ludos, & mutatis pauculis, claudabant. Initialis imitationem exhibet Iulianus in Caes. p. ed. Curtaei 209, Par. vero ed. 25; ubi & Cantocleri notas vide 336 & 305. Hoc autem apud Lucianum finale est; nisi unum fuisse malis, cuius primam vocem ἀρχεῖ vel λήγει, prout inchoabant claudabantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo sibi iam iam morituro adaptaret. Galenus etiam eius carminis meminit Epidem. VI, teste Constantino Lexicographo. De voce ἐναγώνιος vid. Ὀpχ. c. 2. De certamine ipso praeconum adi notam Palmerii ad Πep. c. 32. SOLAN. Expressit hoc carmen ludorum integrum Iulianus in Caesaribus, quae occasio fuit Spanhemio illius, huiusque ipsius loci adeo declarandi ad Iulian. p. 154 b. & 394 Gall. itemque ad Aristoph. Plut. 255. Add. Kust. ad eiusdem Aristoph. Ran. 1358. De illa vero ποδὸς, pedis appellatione vid. Pollux IV, 91, & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. GESN.

ead. l. 9. Λήγει μὲν ἀγῶν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας) Uterque interpres, iam finis est pulcherrimorum munerum certaminis. At manifeste apparet, imperfectam esse sententiam, & dumtaxat postrema in Graecis vox negligitur iniuste. Et cur non potuerunt reddere, iam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator, vel iudex & arbiter? GRON. Ex Iuliani Saturnalia

bus hic adscripserat la Croze sequentia: (unde vides ð ante τῶν inferendum)

* Ἀρχεῖ μὲν ἀγὼν	Οἱ τὸ πρὶν βασιλεῖς	* Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
* Ὅ τῶν καλλίστων	Δουλωσάμενοι	* Ἴσταθε κρίσιν.
* Ἀθλῶν ταμίας	* Ἐθνεα πολλὰ	Οἱ τε φρόνησιν
Καιρὸς δὲ καλεῖ	Καὶ πολέμοισιν	Τέλος ἀλβίστης
Μηκέτι μέλλειν	Δάϊον ἔγχος	Θέμενοι βιωτῆς
* Ἀλλ' ἀκούοντες	Θήξαντες, ὁμοῦ	Οὐς τ' ἀντὶ βίους
Τὰν ἡμετέραν	Γνώμης τε μέγαν	Κακὰ πολλ' ἔρξαν
Κήρυκα βοᾶν	Πινυτόφρονα τοῦν	Καὶ χρυστὰ φίλους

Τίμαρ βίβλου. — cet. ad versum Ζηνὶ μελήσει. Adi Pollucem L. IV, c. 12, & notas p. 401. REITZ.

ibid. τῶν καλλίστων) An glossema? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. GUYET. Immo non placet haec tolli, propter ea, quae la Croze modo ex Iuliano adduxit. Esse autem praeconum carmen, Solanus in marg. notarat, iusseratque conferri infr. Peregr. c. 32. REITZ. *ead.* l. 12. Ὀλύγον) Vid. Christ. Simon. Lithum Misenum in notis ad vit. Ignatii Loiolae, lib. V, c. 3, p. 173. LA CROZE.

ead. l. 15. Ὀρνέοις) Apophth. Leopard. exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum se proiici iussisse fertur, ut omne genus ferarum sui esset particeps. Diog. Laërt. VI, p. 156 F. quod fusius etiam a Cicerone narratur Tusc. I, 43. SOLAN.

Pag. 255. l. 2. Αὐτὸν δημοσίᾳ) Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes, cum *luctu publico extulerunt*: ut Lyfias Rhetor in Epitaphio, ἢ πόλις αὐτοῦς καὶ ἐπέθηκε καὶ εἶα. — δημοσίᾳ, publice, sive funere publico, sive publico luctu. De luctu publico longissima narratio. Licet videatur satisfdatum a Marcial. & Perf. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν δῶκον τὸν λθίνον) Bona fide, potuistine nasum hic continere, Luciane? Poteras igitur fortassis etiam non ridere illum invenustum hominem, qui cum alterius rei copia non esset, locum osculabatur, ubi affedissee τῆς εὐμαρίης εἵνεκα Helenam suam paulo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. GESN.

IN AMORES.

Pag. 256. l. 1. ΕΡΩΤΕΣ) Non esse Luciani, sed alicuius, qui Lucianum supervixerit, iam monui praefatione ad lectorem. Videtur esse Aristaeneri. Incertus interpres lectorem curiosum saepissime decipit. BOURD. Hic Dialogus Luciani non

videtur: ἐπέχω tamen. GUYET. Stilus huius libelli a Luciano valde discrepat, utpote nimis sophisticus & affectatus, quod satis arguit, Lucianum non esse eius auctorem. KUSTER. Lucianus sit hic foetus, necne, ambigo. Certe, si Luciani opus sit, iuvenile est; priusque scriptum, quam facilem, quem in eo miramur, & versatilem stilum consecutus esset. Ne dicam iam de instituto ipso, quod pro rei atrocitate satis culpari non posse alibi ostendimus. Laudes Sodomiae celebravit maiorum nostrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. SOLAN.

ead. l. 2. ΑΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.) Superscripti personarum nomina ex arbitrio, in casu recto, quia sic aptius, & quia similiter factum ab Hemsterh. in Dial. Contemplant. ubi Parisina habet ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem postea, ut videbitur: in hisce enim est licentia. REITZ.

— *ead. l. 3. Παιδιάς*) In W. Fl. & l. παιδείας, prave. Sed melius P. & edd. SOLAN. Solan. ex Iuntinae lectione παιδείας; fecerat παιδίας, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile est videre, eum voluisse & in textu παιδίας legi, ut mox c. 5 & 7 recte scribitur. REITZ.

ibid. Θεμνωστε) Larva sit, an verum nomen, parvi refert. SOLAN.

ead. l. 10. Λόγων) Angl. διηγημάτων. BOURD.

Pag. 257. l. 1. Ἀριστείδης) Milesiacorum is auctor, de quo Plut. in Crasso p. m. 411, & Arrian. ad Epict. 433 B. meminit & Ovidius Trist. II, 413. V. Angel. Polit. Misc. 16. Scripserat etiam historiam; Plut. 544, 2; 545, 1; 546, 1, 2; 557 f. SOLAN. Si Ἀριστείδου legeretur, cuius Milesia, f. Μιλησιακὰ ἀκλόαστα βιβλία, apud Rustium illum in Craffi exercitu Parthico inventa, ex Plutarcho p. m. 1029 seq. (vid. Politian. Miscell. c. 16) nota sunt; plana essent omnia. Si discedere a libris nolumus, ponendum est, fingere in libris illis suis Aristidem, sibi lascivas, quas narrat, fabellas a Milesiis quibusdam narratas esse. GESN.

ibid. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις) Interpres Apuleii ad Milesias. BOURD. In marg. A. 1 W. adscriptum erat: vid. Politian. c. 16 Miscell. REITZ.

ead. l. 2. Πλατὺς εὐρέθῃ σκοπῇ) Quo latior est scopus, tanto facilius est illum ferire. Theomnestus hic magnum se amatorem deinde fatetur. Itaque suspicor, legendum esse εὐρέθης, vertique adeo, *inventus es*: quo nihil facilius, cum sequatur σκοπῇ. GESN.

ead. l. 4. Εἰ περιττά με) Interpositio, *εἰ περιττά με λέγειν ἔοικας*: sed rescribe, *εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ἔοικας*. MARCIL. Notabili versione haec obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur, *si abunde mihi dicere videris*, cum nec in Graecis sit *μοι* vel *ἐμοί*, nec locutionis huiusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilo pluris aestimanda immutatio Marcilii, *εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ἔοικας*. Nam hac exceptione uti non vult, & quia scit, ab se peti rem, quam praeterire & nescire tuto poterat, ideo praemittit obtestationem per maiestatem Veneris. Sensus Luciani clarus est, *si vana, otiosa, futilia, & inutilia, me dicere existimas*. Ut de Mercede conductis, *ἢν τις αὐτῶν ἀφελῇ τούτο, ἄτεχνοι αὐτίκα καὶ ἀργοὶ καὶ περιττοὶ εἰσιν*. Et rursus ibidem, *καὶ ἐν τι τούτων ἡδέως ἂν γένοιτο, ὥς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττὸς εἴη*. GRON.

ead. l. 7. Ἑρταστικὴν ἀγομὴν ἡμέραν) Iulian. Imperator Caesar. BOURD.

ead. l. 10. Προσῆσθαι) Confer supra Dial. Mort. XXIII, § 3, & not. REITZ.

ead. l. 11. Θαλάττης κύματα) Ut in Catull. BOURD.

ead. l. 16. Ἀντίπαιδος ἡλικίας) Sic Somn. § 16 f. *ἀντίπαις* ἔτι ὢν, modo pueritiam egressus, ut Ienius observat in Lectt. Lucian. pag. 89, Lexicographos increpans errantes, cum *ἀντίπαιδα* exponunt puberem, dum intelligendus sit *etiannum puer*. Exempla appositionis eiusmodi substantivorum, ut *ἀντίπαις ἡλικία, τέχνη βάναντος, στρατιώτης βίος, ἄρβην πῶδος*, vid. ap. eund. Iens. ibid. Exi eorum nonnulla, quae affert, revera sunt adiectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod & ipsa praepositio *ἀντί* ostendit, quae permutationem quandam aetatis indicat: quare Hemsterh. in Somn. l. c. *ἀντίπαις* optime reddidit, *pueritiam tantum quod egressus*. REITZ.

Pag. 258. l. 3. Κάρην) Unde habeat nescio. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ Ἠλιάδης ἐγώ τις) Inducit Lucianus Theomnestum aliquem, referentem, quemadmodum idemdem novis uratur amoribus, assiduusque nunc huius, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. *καὶ συνεχῆς*, inquit, *ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος*: οὐ γὰρ Ἠλιάδης ἐγώ τις. Quod ait, se non esse Heliaden, id Scholiastes de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulsæ. Verba eius sunt, *Διὰ τὴν Πασιφάνην ἐπὶ*

**Ἡλίου οὐσα ἐκ μῆνιδος Ἀφροδίτης ταύρου ἡράσθη.* Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab Apollodoro, qui Pasiphaën Solis ex Perseide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, taurum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, taurum Neptuno immolasset, ὀργιασθεὶς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲν ἐξηγρίωσε Πασιφᾶην δὲ ἐλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεσκεύασεν. *Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore eius capi, fecit.* Sed quod Apollodorus narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; cum iam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset, ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum *Soli ob indicium* (concubitus cum Marte) *Venus ad progeniem eius semper fuit inimica.* Sic Hyginus Fab. CXLVIII. Servius quoque ad Eclog. Virgillii VI ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI Aeneid. v. 14, ubi, *Venus vehementer dolens, inquit; stirpem omnem Solis persequi insandis amoribus coepit.* Ceterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram ferre debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicere ad Pasiphaën, sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circeen, quas iridem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis iuxta & infelicissimis amoribus corripuisse. IENS. At cum Luciani Scholiaste facit Seneca in Hippol. v. 124: *Stirpem perosa Solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis sui, suasque: probris omne Phoebeum genus Onerat insandis.* ORTW.

ead. l. 9. Δημιάδων ἔρις) Leg. Α—*τις.* Vide Ἑτ. Δ. XIII, Herodot. Polyhymn. f. & Schol. Euripid. Hec. 886. SOLAN. Non improbarem Solani coniecturam *τις* pro ἔρις legentis, nisi iam proxime bis praecessisset *τις*. Quare, si quid mutandum, εἰμὶ praefeream, ex cuius compendio scripturae ἔρις nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ *τις*. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem reddat, cur ἔρις legatur, & versio Gesneri quoque ad id sit accommodata. REITZ.

ead. l. 15. τὸ καλὸν) Pro καλῶς. Sic Alciph. I, Ep. 36, p. 260, ἐγὼ δὲ ἂν μὴ *τις* ὁ δίδους ἤ, πεινήσω τὸ καλόν. Ubi Bergl. hoc Luciani aliaque similia affert. REITZ.

Pag. 259. l. 1. Καθαρίων) Sic infra Ἀποφρ. c. 21 f. Et Κρονοῦ σολ. c. 14. SOLAN.

356 ANNOTATIONES

ead. l. 5. Ἄλας) Sic Coll. & edd. ἄλας vero M. & V. utraque. SOLAN.

ead. l. 6. Λιπαραι παλαιστραι) Ait Lycinus Theomnesto; λιπαραι παλαιστραι μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφήν καθειμένην. Vertit interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa*. Mallem pro *delicate* hic per *luxum*, sive *prae luxu*. Sed. Ez. Spanhemius in commentario ad Callimach. p. 15 pro τρυφήν mallet hoc loco legere παρυφήν ut vestis μέχρι ποδῶν τὴν παρυφήν καθειμένην, sit vestis ad pedes usque cum purpureis clavis demissa. A qua sententia, quam vir dignitate & eruditione excellentissimus ultra isthic firmat, non diversus abeo. IENS.

ead. l. 7. Ἐσθῆς μέχρι ποδῶν) Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes. Sic ποδῆρης χιτῶν, Aristaen. Ep. 15, l. 1. Leg. Xenoph. 8 Paediae. Diod. Sic. libr. 2 omnes. BOURD.

ibid. Τρυφήν) Ante Spanhemium iam coniecerat Casaub. ad Athen. 839, 25, legendum esse παρυφήν. Vide tamen Euripid. Phoeniss. 1498. Mss. etiam repugnant O. & M. Sen. II, quod laxior usque in pedes tunica demittitur, tuum est. Casaub. ad Theophr. 239. SOLAN. Παρυφήν elegans, & dignum vel Luciano, vel Spanhemio esse, non nego. Sed tamen nec τρυφήν damnare auserim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam sophisticum auctor affectet. GESN.

ead. l. 8. Διακριδὸν δ' ἡσχημένης κόμης) Athen. XII, 526 A: ἡσχημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. SOLAN. Spanh. ad Callim. p. 364 verbum διακριδὸν ex Luciano exponens ait: *Usus eadem voce pro distincte, aut sigillatim, Apollonius L, IV, v. 721, de Circe, Iasonem ac Medeam de singulis, quae iis contigerant, studiose inquirente, seu ἑκάστα, ut ab eodem dicitur, δειρομένην, ac inter alia ναυτιλίην τε διακριδὸν ἐξερέεινεν, navigationemque distincte inquirat. Lucianus vero Amor. p. 1021 ed. Salm. Διακριδὸν δ' ἡσχημένης κόμης, eximie autem composita coma. Nempe iuxta Scholiorum ad hunc locum glossam, διακριδὸν, κατ' ἐξοχήν μεγάλως, & quomodo proinde praecipue aut maxime verti hic ab interprete debuit, non seorsim. De Parisinae interprete loquitur Spanhem. Nam Benedict. vertit, *eleganter composita coma*, non male. Quamquam recte Spanh. ait, διακριδὸν significare *eximie*. Sic enim & Homer. Il. M, 103, Οἱ γὰρ οἱ εἰσαντο διακριδὸν εἶναι ἀριστοί — *eximie fortissimi ceterorum*. Et sic iterum Il. O, 108. Verum in eo ipso significatio *distincti*, vel *discriminis*, non excluditur: veluti enim τῶν ἄλλων — διαφέρων eadem ratione signif. *eximium*, quia differt ab aliis, ita δια-*

κριδὸν *eximie*, etiam respicit ad differentiam aliorum minus fortium. At cum de coma fermo est, quid obstat, cur non proprie accipiamus pro studiosa discriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri solita? Vid. Ovid. Art. III, 137, & not. Burmanni ad Art. II, 303. Nam etsi *discrimen purum* vel *capitis puri* ibi notat simplicem pectendi munditiam; tamen hic nihil prohibet studiosam ornandorum capillorum curam intelligi, cum ἡσκημένη additur; adeoque parum intererit, veritale *eleganter, eximie*, an *discriminatim*: interim posterius ad Graeca magis hic est accommodum. REITZ.

ibid. Ἡσκημένος κῆμης) Conf. supra de Salt. c. 27. REITZ.

ead. l. 13. Παρ' Ἡσιόδῳ) Recenset Suidas inter Hesiodi opera γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις 6, quo respicit hic Noster. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Qui inscribebatur ἦοιαι. De quo viri cl. Dan. Heinsius & I. Meursius ad Hesiod. Tangit ipse Lucianus differt. cum Hesiod. Sic in Lapith. Ἡ οἷν πόντ' ἀρ' ἦγε. BOURD.

ead. l. 14. Τῶν ἡμμάτων αἱ βολαί) Sic infr. cap. 15. Aristaen. Epist. 1. BOURD.

ibid. Τακερῶς ἀνυγραίνοντο) Alciph. I, Ep. 28, τακερῶς βλέπεις βλέμμα, ubi Bergl. plura de molli illo adpectu, licet illud βλέμμα suspectum habeat, & eiici velit. Conf. mox cap. 14 f. REITZ.

ead. l. 15. Λυκάμβου θυγατρὶ) Neobulen designat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφρ. c. 1 & 2. SOLAN.

Pag. 260. *l.* 5. Βουφάγος) Sunt, qui Herculem bis integrum devorasse bovem scribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Dryopas Theodamantis bovem. Callim. Hymn. εἰς Ἄρτεμ. fabulatur, Herculem iam in Deos relatum, nihilominus inexplibilis edacitatis esse: — οὐ γὰρ Παύσατ' ἀδηφάγῃς, ὅτι οἱ παρὰ νηδὺς ἔκεινη τῇ ποτ' ἀροτρίῳσιν συνήντετο Θεοδάμαντι. Tanta erat ingluvie, quanta, cum scinderet arvom, Occurrit Dryopum ductori Theodamanti. Exinde mansit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουδοῖνα imoletur, cum multa dirarum imprecatione. Philostr. Virg. L. 2. Lactant. L. I, cap. 21. COGN. Philostrat. tabul. Theodam. BOURD. Carnivorum fuisse Herculem, tradunt & alii. Vid. Aelian. V. H. I, 24, unde & παμφάγος Orpheo in hymno aiunt dictum. Βουδοῖνης etiam vulgo, quia semel integrum Theodamantis comederit bovem. Lil. Gyrald. 282 f. Vid. Apollod. p. 53 B. 60 AB. SOLAN.

ead. l. 6. Ταῖς ἀκάπνοις) Legend. Athen. lib. 1. BOURD.

Pag. 261. l. 4. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου) Locum hunc, ut adhuc lectus & expolitus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur Ἐγὼ γοῦν — ἀλλ' οὐ παιδία. Prius cum sola divisione vocum constet, facile concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΙΑΣ; Sic certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Ἐγὼ γοῦν — οὐ παλαιᾶς) Locus integer non videtur. GUYET. Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus videtur, qui coniicio, illa λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυίου. REITZ.

ead. l. 5. Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡ-λάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν ἀλλ' οὐ παλαιᾶς) Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse*. Et quis recte iudicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo, εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς, & Latina apponit, *nuper adeo eius rei periculum facere coepi, sat scio, nimium & non olim*: quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quam optime, & non ab antiquo*. GRON. Theod. Marcil. quoque hic aliquid corrigere voluit: sed cum plane eadem verba repetat, quae iam in contextu inveniebantur, quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi voluerit, divinare non potui: τῆς enim sine accentu scriptum in eius correctione, error tantum typothetarum est. Sed videtur ὑπογυίου correxisse, pro ὑπογύου. REITZ.

ibid. Ὅτι λίαν) Vorst. οὐ λίαν ἐκ παλαιού. In M. nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀλλ' οὐ) Num ἄλλου pro ἀλλ' οὐ legendo sanari possit hic locus, me visurum promisi ad pag. 275, l. 5. Sed nil hoc iuvat. Nam aliquid excidisse credo, & despero de sanatione. REITZ. in Addend.

ead. l. 7. Συντόνως) In O. W. Fl. & I. συντόνως. Reliquae edd. & P. uti hic in textu est συντόνως. V. c. 29. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μὲν &c.) Homer. Od. K, 84. SOLAN.

Pag. 262. l. 6. Ἐπαναστάς) W. recte. In rel. ἀπ. SOLAN.

ead. l. 8. Δέγμενος Αἰακίδην) Hom. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 12. Διηρότων) Vox διηρότων nihili est: si enim esset ab διήρης, foret διήρεων. Ex Aldina ed. hoc vitium propagatum, cum in Flor. recte legatur δικρότων. Nempe διήρης vocantur etiam δικρότα, quod notum. IENS.

ead. l. 13. Λιβυροί) De his navigioliis Renat. Veget. c. 33, lib. 4. Appian. in Illyric. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 5. ἰσχυντο) Legendum videtur ἰσχυοντο, hoc est, *sistebantur*; atque inde etiam emendandus Suidas, qui habet ἡσκηντο, quod vertit *instruæ erant* Aemilius Portus. CLER. Cur Suidas emendandus sit, nullus video: ἡσκηντο enim recte se habet, & recte vertitur, *instruæ erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso Luciano habuimus supra in de Salt. & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiasten ex Suida emendandum censeam, ex quo haec ad verbum sunt descripta; maxime cum ἡσκηντο quoque in C. reperiri testetur Solanus, quem miror, qui Clerici animadversionem sic abire sit passus. REITZ.

Pag. 263. l. 2. Στρατιῶς) Sic omnes. Ego mallet *στρατίας*. SOLAN.

ibid. Ἀστέος) Athenas intelligere, cum ἄστν audimus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis deinde habet, ubi Ciliciae, Pamphylum sinum aliaque nominat, (c. 7) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. Quid ergo? SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκύμαινον) Angl. ἐποίμαινον. BOURD.

ibid. Μεσοκοίλων) Hic deest τὸ ἄραντες participium, aut quid simile. GUYET.

ibid. Ἀπαράντες) In impr. & Schol. ἀκαρή. In M. ἀκαρή, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράντες. Vorstius coniecerat ἄράντες. SOLAN. Arripui lectionem ab Solano commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota Solani tamen intactum reliqui, etsi ter in eodem aberrarit; nam & in J. ἀπαράντες adscripserat. Recte autem Guyetus divinarat deesse participium. REITZ.

ead. l. 10. Προεστείλαμεν) Malim προεστείλαμεν. GUYET. Προεστείλαμεν Vorstius & L. Kusterus emendare iubent, quibus obsequor. In M. & impressis προεστείλαμεν. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτῷ) Corrige αὐτό. GUYET. (Quod scilicet feci, etiam ante, quam Guyeti emendationem videre contigit. REITZ.) Αὐτὸ recte, uti coniecerat L. Kuster. Cod. L. V. 2. & B. 2. In reliquis impressis & M. ipso, αὐτῷ. SOLAN.

Pag. 264. l. 2. Εὐτυχεῖς) Quam felicitatem hic intelligat, nescio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in huius auctoris bonae notae scriptis adhibere solemus, exspectato. SOLAN. Nempe respicit ad foedus illud Atheniensium & sociorum cum Persis, de quo Diod. Sic. 12, 4, p. 293 B. quo cautum est, μηδ' ἐναὺν μακρὰν (Περσῶν)

πλαῖν ἐντὸς Φασηλίδος καὶ Κυανέων. Sunt autem *Chelidoneae* insulae subiectae Phaselidi. Unde Plutarchus in Cimone de hac re p. 890. H. Steph. p. 124. Brya. ἐνδὸν Κυανέων, αἰτ, καὶ Χελιδονίων μακρὰ νηὶ καὶ χαλκεμβόλῃ μὴ πλέειν. Quorsum illud οὐκ ἀμοχθεὶ referatur, intelligas ex his, quae infra in Navigio, non procul ab initio narrantur. GESN.

ead. l. 6. Ἡλιάδος — 'Ρόδου) Rhodus Soli ob serenitatem coeli sacra. Vid. Spanh. 321, & Noftrum Z. Tr. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) Ex W. ἐμπιπλάμενος correxerat Solan. idque & ego assumsissem, si plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24 sine μ scribitur, nec dubito, quin & alibi, nondum vulgatam immuto. Vide, quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 15. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρύνσαν ὀλίγου διαφόροι) Sic edit Benedictus securus Bourdelotium, & vertit, statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui supervenere, idque exemplo ed. Bas. quae hanc interpretationem prior exhibet, cum in Graecis edat δύο ἢ καὶ τρεῖς προπροσεῖρύνσαν. Mirandum profecto est, si tres propemodum utique praecipui accesserint sic ad Lucianum, eos sic subito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum praecipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuisse *parvo diversis*, vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum decompositum est in scriptis, non est cur contemnatur. GRON.

ibid. Διαφόρου) Sic levi mutatione locum restituimus. Quid enim erat, quod in libris omnibus & ipso M. legitur, διαφόροι; Aut quem sensum hic edit? Nihil sane ad rem *enarrantium discrepantia*. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam restituimus, voce utitur in 'Ερμ. c. 81: utitur & Theophrastus in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν, p. 32. Vid. Casaubon. not. p. 229. Diog. Laërt. p. 140 B. C. SOLAN. Ὀλίγου διαφόροι) Sententiam huius loci asscurus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὀλίγου διαφόρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον *pretium, pecunia*. Ἡ μικρολογία ap. Theophrastum Char. 10, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου, vel ut est in Mf. τῶν διαφθρών. Ostendit Casaubonus ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignoratione huius significationis peccatum sit. Noster in Hermot. c. 81, μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον. Itaque si mutato solum οἱ in οὐ legere liceat ὀλίγου διαφόρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὀλίγου διαφόροι sunt par-

in venales, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit quod interest, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορος τοῦτο ποιεῖ, parva mercede hoc facit. Sed nondum ausim quidquam asseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixerunt, vel περιηγητὰς φράστορας ἐγχαρπίων appellavit Aeschylus Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate myslagogos vocabant, qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere. Cic. Verr. 4, 59. Monstrator talis est Lucano IX, 979. Quae loca iam laudata sunt Spanhemio diff. I, pag. 6. Antiquarios hodie Romae dici, notum est. GESN.

Pag. 265. l. 10. Προηγούμενος γὰρ πολιτικῶν λόγων προϊστατο) Basileenses vertunt, nam se velut ducem atque antesignantem in civilibus orationibus gerebat; ut & Bourdelotius, nisi quod antesignanum. Benedictus, nam se veluti ducem in civilibus orationibus gerebat. Nec veluti in Graecis est, nec προηγούμενος in Latinis apparet, quod pater interpretabatur in primis. Sensus est, nam praecipue his civilibus, h. e. non doctissimis & elaboratissimis, orationibus praeerat. GRON.

Pag. 266. l. 5. Ἐμὲ) Sic L. melius quam ἐμοί, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγείρηται) Veteres edd. ἐγείρηται, prave: muravit B. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ πρότερος) Optima haec scriptura. Quam autem obtrudit Vorstius ὁ πρότερος, (quamquam exstet etiam in M. a recentiore manu reposita) minus concinna videtur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑπογράφοντος αὐτοῦς.) Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in Fl. & I. In P. vero & reliquis ὑπογράφοντος αὐτοῖς. Αὐτοῦς tamen Excerpta Perizonii notant reperiri in P. cum in Fl. sit αὐτοῖς, noteturque ut diversa scriptura. SOLAN. Frater Carolus Conradus coniicit, Lucianum scripsisse ὑπογράφοντος. Laudo coniecturam. REITZ.

ead. l. 16. Χωρίων κηδεύμενος) Contra praeceptum Columellae I, 8, 1, Ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, instituiamus: & Palladii I, 6, 18, Agri praefulem non ex dilectis tenere servulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpae praesentis expectat. GESN.

Pag. 267. l. 3. Ἀκαρῶν) Vide, si lubet, Scholium. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπηγόμενον) Male antea legebatur ἐπεγόμενον. Emendandam ante, quam Codicis W. lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπηγ. SOLAN. Legendum sine dubitatione ἐπηγέ-
Lucian. Vol. V.

μην, *meum duxi, assumpsi comites*. Vulgatum ἐπειγ. ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc verum est, cum media voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. GESN. *ead. l. 10. Καὶ δόξαν*) Sic absolute rursus infra c. 14 pr. Et Dion. Hal. I, pag. 36 f. ed. Lips. Δόξαν δὲ αὐτῷ, παῖδας — προεξελεῖν κελεύει. Ita κελευσθῆν eod. modo apud eund. pag. 32. Plura Sylburg. in nott. ad pag. 47. Adde Nostrium 1 Ver. Hist. c. 7 & 11 &c. ubi & alia dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ὑμνεῖται δὲ τοῦτου τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐχέρειας ὄντως ἐπαφρόδιτον) Quid sibi vult τοῦτου τὸ τῆς Πραξιτέλους &c.? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promptitudinis vere amabile*. An τοῦτου significat ibi? Scio, αὐτοῦ id saepe significare. At licet τοῦτου id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum celebritas, si ea intra Cnidum modo constirisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, ὕμνεῖται δὲ τοῦτο τῆς Πραξιτέλους εὐχέρειας ὄντως ἐπαφρόδιτον. Error ex repetita syllaba του parus est. *Ac ubi decrevissemus in Cnidum spectandi causa appellere, & cuperemus videre Veneris templum, (celebratur enim id Praxitelicae dexterioris opus vere venere & gratia spectabile) placide terram advehi sumus*. IENS. Potest vulgatae sensus exponi, ut τοῦτου referatur ad proxime praemissum ἱερὸν, scilicet ut ordo sit, τοῦτου δὲ τοῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τῆς εὐχέρειας Πραξιτέλους ὕμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum traectio offendit, pro τούτου legat αὐτοῦ, ibi; & sic dicas legisse Parisinae interpretem. Iensii emendatio constructionem reddit simpliciore; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. REITZ.

ead. l. 13. Πραξιτέλους) Statuam Veneris intelligit, de qua in seqq. fuse. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit Clem. Alex. in Προτρ. m. 21 C. & 23, 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide Stephan. Lyr. pag. 121 B. C. SOLAN.

ead. l. 14. Λιπαρὰ γαλήνη) An crassa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρῆς, i. e. συνεχῆς, assiduus? Placet. Sic infra c. 13. GUYET. Λιπαρὰ hic pro λιπαρῆς positum videtur, i. e. συνεχῆς, assiduus. Ita mox infra λιπαροῖς ταῖς χείλεσιν, i. e. assiduus, frequentibus osculis. MENAG. in Schol. col. 1. l. 2. Κεῖραι) Legendum ex Suida διακείραι,

quod non potest secari, nisi forte scripserit Scholiaſtes, *χερσὶ λαμβάνεσθαι*. CLER. Legendum *κείρας*, quod etiam in C. recte haberi video. SOLAN.

Pag. 268. l. 2. Τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος) De quo Marci. ad Horat. Mercer. ad Aristaen. pag. 229. Sic infra c. 20. BOURD.

ead. l. 4. Κεραμευτικῆς) Quid figulinae cum Venere aut hoc scriptore? an quia in Ceramico altero prostabant meretrices? Vide Meurf. Non videtur, sed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. SOLAN. Laudantur *κεράμια Κνίδια* ab Eubulo apud Athenaeum I, 22. Sed hic videtur ad fictilia sigilla obscoena respici, quod genus multa apud antiquarios supersunt. Talia erant *sigilla lascivissimarum figurarum* in Tiberii cubiculo disposita, Sueron. cap. 43. Huc forte pertinent obscoenae in lucernis apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod *κεραμεύς* apud Hesychium explicatur per *λυχνουργός*, ut legendum monuere viri docti pro *λυχνουργός*. An Venereum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diversorium: in *Κωλιάδῃ* Atticae promontorio, ubi Veneris *Κωλιάδος* templum, figlinae item praestantissimae. Vid. Meurf. in Piraeo c. ult. GESN.

ead. l. 5. Σωστράτου) De quo supra Συγγρ. c. 62. SOLAN.

ead. l. 9. Τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης) De qua vide Eik. cap. 4, & Τπ. Eik. c. 23. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν — ἐρωτα) Eiusdem Praxitelis opus. SOLAN.

ead. l. 12. Εἰς ἔδαφος) Non sprevissem ἦν pro *eis* ex marg. Ald. Wess. nisi mox rursus sequeretur ἦν. REITZ.

ead. l. 14. Καρπῶν, ἀ) Conf. *μοχκλισίαι — eis ἀ*, quorum neutrum immuto, quia enallagae eiusmodi sunt frequentes, de quibus alibi non semel. Et si suspecta habet haec & similia, quae ipse adducit, Iens. ad Revivisc. c. 13, aliaque, quae mox ad fin. huius cap. addo. REITZ.

ibid. A) Quasi iam scripsisset *δένδρα*. SOLAN.

Pag. 269. l. 3. Πολιὰ) Πολιὰ θριξ, ἑλληντικῶς. GUYET. Nimis festine haec verba inspexit Guyetus, qui pro *femin. sing.* accepit. Alibi vero *πολιὰ & πολιὰ* intellecto θριξ ac *τρίχας* dici, vix operae erit notasse. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralantium est. Infra cap. 23, *πολιὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετῇ μαρτυροῖ*. REITZ. Iam vero Guyetum recte construxisse credo. IDEM in *Addend. & Corrig.*

ead. l. 4. Σφριγῶντα) Sic Schol. & W. ut in suo Codice emendarat Vorſtius. In reliquis σφρυγ. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦτον εὐφραίνουσιν) Ἦτον εὐφραίνωσιν. MARCIE. *ibid.* Ἦν) Praeferrem lectionem Pell. ἦσαν exhibentis, cum ἦν sit crasis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cuiuscunque generis cum verbo sing. construere ament. Vid. omnino Maittaire de Dialect. p. 207—8. REITZ.

ead. l. 14. Κλισίαι — ἂ) Quasi scripssisset δένδρα, vel φυτὰ, vel οἰκήματα. Cap. 17, συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius respexisse crediderim. SOLAN. Si quis Codex ἂς haberet, nihil repugnarem. Iam vero nihil muto, quia & paulo ante habuimus ἂ post masculinum καρπῶν, & supra 2 Ver. Hist. c. 43 f. Πάλασσα — κατ' ἐκείνο. Et elliptice sic potest exponi, κλισίαι, εἰς ἂ κλισίων. Nam & locus non solum neutro genere per se exprimi solet, ut Matth. XXII, 34, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac sexcenties alibi apud alios, ut εἰς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, Thucyd. V, c. 55; verum & praecedente feminino, ut ap. Thucyd. frequenter, e. c. I, 59, τρέπονται εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ὕπερ καὶ πρότερον. Idque huic scriptori proprium esse monet Suid. v. Θουκυδίδης. Vid. praemissa Thucyd. ed. Dukerianae p. 10. Ipsumque Thucyd. I, 59. Ubi Steph. existimat, ἔργον aut simile quid intelligendum: quod ἔργον hic quidem posse substitui fateor, alibi non item; sed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert, quid intelligatur, modo sic loqui Graecos, probemus. Ne iam alia eiusdem nunc adducamus, ut I, 113 f. σπονδὰς ποιοσάμενοι, ἐφ' ᾧ cuius paulo alia est ratio. Genus autem neutrum, ut generale, & in aliis locutionibus subiungi substantivis mascul. ac femin. quis nescit? Sic enim Aelian. V. H. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν συκὴν, ἂ — ἡ γῆ ἀνέδωκε (sive δένδρα f. aliud quid intelligens.) Aret. Capp. L. 2, c. 1 pr. φλογμασίη καὶ πρησις, ἐφ' οἷσι. Evang. Matth. IX, 17, ἀμφοτέρω συντηροῦνται, post duo subst. masc. οἶνον & ἀσκούς. Bengelius tamen ἀμφοτέροι edidit, ex alio Cod. sed sine necessitate. *Ibid.* XVIII, 8, εἰ δὲ ἡ χεὶρ σου, ἡ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκαλον αὐτά. Sic versa vice *ibid.* c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refertur αὐτούς. Aelian. I, 20, χρυσοῦς βοστρύχους, κλεύσας ἀπὸ κείραι τινα αὐτό. Quod etiam ad ἄγαλμα referri queat, cum aequè dicatur κείρειν τινα, κείρειν κεφαλὴν, quam κείρειν τρίχας, tamen malim ad βοστρύχους referre, intellecto χρῆμα. Sed & locum neutro genere expressit Suet. Aug. 72, etiam mascul. praemittit: ait enim, Ex secessibus praecipue frequentavit maritima, Neutrumque aliis subst. cuiusvis generis subiungi Latinis, tralaticium est; ut Sallust. Iug. 38, § 8, *Νακ αἰνε*

praeda — remorata sunt. Ubi plura Corrius. Adde c. 66, 2, *Va-
genses — quo praesidium imposuerat*, i. e. quo loci, vel oppido.
Cf. Vechn. Hellenol. 158, nosque ad 2 Ver. Hist. § 43 f. REITZ.

Pag. 270. l. 1. Τῶν μὲν ἀστικῶν) Τοῖς ἀστικοῖς opposuit τὸν
πολιτικὸν ὄχλον, notabili discrimine. MARCII. Mirum est, Lu-
cianum opponere τοὺς ἀστικούς τῷ πολιτικῷ ὄχλῳ. Nam πό-
λις & ἄστυ urbem significat. Etsi hic locus bene se habet, fa-
teor me non intelligere eam differentiam. Credo scripsisse Lu-
cianum, τῶν μὲν ἀγροίκων. Nam habitantibus in agris non
tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula,
quippe quibus talia quotidie in suis silvis, hortis & agris vi-
dentur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud, quam marmo-
ra & nudos lapides, vident, iucundiora sunt viridaria & hor-
torum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut
ait Satyra, — *voluptates commendat rarior usus.* Ideo in eo Ve-
neris luco urbani frequentes festum illud agitabant. PALM.
Vide omnino Dionem Chrysost. m. 68 C. apud quem oppo-
nitur βαναύσω. SOLAN. Τοὺς ἀστικούς & τοὺς πολιτικούς ita
distingui posse putabam, ut ipsum ἄστυ & πόλις differant.
Nempe ἄστυ urbs est, caput rerum, πόλις civitas, quae mul-
to patet latius. Ἀστικοὶ, *urbani*, ut sit, negligebant, cuius
quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum
remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem es-
sent. GESN. Ἀστυκῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus, quae varias
lectt. aut emendatt. in marg. solet addere, in ipso textu v su-
perscribens. Sed vanam esse hanc correctionem, quilibet vi-
det. REITZ.

ead. l. 4. Ἐλαρίας δὲ λίθου) At verus utique Lucianus in Z.
Tr. cap. 10, e marmore Pentelico ait factam Venerem Cni-
diam. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπερμειδιῶσα) Veneris Cnidiae templum, & lu-
cum, & statuam Lucianus hic egregie est exsecutus, ut &
Plin. lib. 36. COGN.

ead. l. 8. Λαλῆτως) Perperam redditur, *oblita sui*. Est enim
Latenter, ut Anacreon Od. 28. L. Bos. Quod L. Bos in pristi-
na versione reprehendit, id Gesnerus ex se iam correxit, &
res erat manifesta. Habuimusque non semel alibi, ut patebit
ex Indice. REITZ.

ead. l. 12. Ἐμβόησας) Fateor, **ναβοήσας* usitatus esse, eo-
que iterum cap. seq. utitur Noster, ac sexcenties alibi. Verum
ideo unius W. lectionem non sequor: nam & ἐμβοῶν recte se
habet, iterumque sic infra Noster, de Luctu c. 15, μείζον ἔμ-

βοήσῃ τοῦ Στέντορος. Sic & ἐμφυτοζήμενος Eun. cap. 7. REITZ. *ead. l. 14.* Λιπαροῖς) Λιπαρὸς hic pro λιπαρὸς positum videtur, i. e. assiduus, frequens, συνεχὴς. GUYET. Conf. supra c. 11, λιπαρᾷ γαλήνῃ. Quod quia ibi pro λιπαρῇ positum non negaverim; ita & hic eodem modo poni, aliqua specie aiunt. Mallem tamen λιπαροῖς χεῖλεσιν intelligere *labiis unctis, humidis, cupidis*. Nam *frequentibus labiis* pro *frequentibus osculis*, durius videtur, & gestui huius osculantis etiam minus conveniens. REITZ.

in Schol. Περὶ) Abest a textu; nec quo pacto irrepsit, satis assequor, nisi forte unica voce παραλεληθὸς scriptum fuerit. SOLAN. Illud παρὰ est glossa glossæ, i. e. nota tantum fuit, hanc interpretationem ad illud λεληθ. esse referendam. REITZ.

Pag. 271. l. 1. Καὶ τοῖς θέλουσιν &c.) Cum non satis distinge notari Solanus, quid Cod. W. hic immuter, id ex Iensii emendationibus Ferculo Literario adiectis addam. Rotundiora, ait is pag. 158, sunt in Ms. Καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νότον τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς· ἵνα μὴδὲν αὐτῆς θαύμαστον ᾖ. REITZ.

ead. l. 4. Δόξαν) Conf. supra cap. 11 pr. REITZ.

ibid. Ὀλην) Hanc vocem, quæ in *Fl.* & *V.* utraque deerat, agnoscunt reliquæ edd. & P. cum W. SOLAN.

ead. l. 13. Αἱ σάρκες) Sic solet plurali num. efferri σὰρξ, quando de musculis est sermo. Vid. Foef. Oecon. Hippocrar. Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem Hippocraris librum περὶ σάρκων. Et Aristot. Histor. anim. I, 1 pr. τὰ μὲν ἐστὶν ἀσύνδετα, ὅσα διαίρειται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σάρκες εἰς σάρκας. REITZ.

Pag. 272. l. 5. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα δάμβους ἐλίγους δαῖν ἐπεπήγει, ταχερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὅμμασιν πένθος ἀνυγραίνων) Interpres: Charicles prae vehementi stupore propemodum dirigit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colligens. Pro πένθος in Ms. scribitur πάθος, & sic scripsit dialogi huius auctor. Ταχερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὅμμασι πάθος ἀνυγραίνων, est oculos petulante & in iis natante motu suffusus, hoc est, lascivi motus indice. Ταχερόν proprie dicitur de oculis lascivis, qui petulante mobilitate produnt lasciviam. Horatio dicuntur *putres oculi*, Petronio *petulantes*: Ipse *Paris* *Dearum* *libidinantium iudex*, si hanc in comparatione vidisset tam petulantibus oculis. Graecum acceperunt ex Th. scripto Idyl. 1: Ὁ πόλος ἄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται, τάχεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο. Caprarius quando capras intuetur coeuntes, Oculi diffluunt, quod non ipse hircus est. Vetus Scholiastes exponit

διαρρεῖται, φθείρεται. Oculos enim tales lascivos aiunt, cum moventur, suffundi humore quodam: eum in hoc ipso dialogo vocat τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ καὶ κεχαρισμένῳ, *oculorum petulantia cum splendore & gratia iuncta*. Maximus Tyrius hoc quoque inter lascivi animi signa refert, λυγρὸς ἢ γλῶττα, τηκένθωσαν οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo differt. 19, τὸ ὀφθαλμῶ ἐκτετηκώς: pro quo Iustinus, *cum oculorum lascivia omnes feminas anteiret*. Τάκεται ὀφθαλμῶς Latinus Theocriti interpres inepte vertit, *tabescunt oculi*: immo, tum maxime moventur; hinc Petron. dicitur *mobilis oculorum petulantia*. Inferius in Toxari, de adolescente, qui illecebris feminae lascivae erat captus: ἐπεὶ ἤσθδετο πονηρῶς ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἥδῃ τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γογγυσιμένον, *postquam sensit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem*. Sic alibi Nostro τακεραὶ κόραι sunt *purientes puellae*. GRAEV. Supra c. 3. KUSTER.

ead. l. 7. Πάθος) W. P. & L. In impressis autem πένθος. SOLAN. Conf. mox c. 16 pr. Iterum med. Rurfus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πένθος restitutum. REITZ.

ead. l. 8. Σπίλον) Meminit Plinius statuae nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit, XXXIV, 8. Quam ego eandem esse cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obstat, quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam, recte apud Tatianum p. 122 legitur *σπιλούμενόν τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημούργησεν*. Quibus verbis eandem cum Plinio statuam innuit. Vid. Philostr. Apoll. V. VI, pag. 276, ubi hunc ipsum iuvenem intelligo. SOLAN.

Pag. 273. l. 1. Τπέκρυψεν) Ἀπέκρυψεν Solanus edi voluit: sic enim in *Iunt.* vulgatam immutavit. Et fateor insuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ὑποκρύπτουμαι Steph. proferat. Non ausim tamen receptam lectionem reiicere, quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsitan introrsum spectantibus macula illa fuerit. Poll. in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V, Sect. 60, θηρίον — ὑποκρυφθὲν ἐξευρίσκειν. Verum apud alios non dum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. REITZ.

ead. l. 3. ἱστορίαν) Apud Posidippum exstitisse eam narrationem, testatur Clem. Alexand. 23, 2. Respicit, ni fallor, eandem Philostr. p. 276, V. Apoll. Meminit & Plin. XXXVI, c. 4, 5, 6. Valer. Max. VIII, 11. Similem huic historiam nar-

rat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo iudem inclusus rem habuerit. Athen. XIII, 606, ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla viri docti collegerunt, qui Aelianum illustrarunt V. H. L. IX, c. 39. SOLAN. Παρ-
 ἔδωκεν ἱστορίαν) Quam refert etiam Plinius 36, 5, f. 4, 5, & quos ibi laudat Harduinus. Similia insanorum post Pygmalionem iuvenum, statuas depereuntium, exempla sunt apud Athenaeum L. 13, p. 605 seq. GESN.

ead. l. 5. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.) Vid. Clem. Alex. in Protreptico p. m. 17, l. 32. LA CROZE.

ead. l. 12. Καὶ κλεπτομένους) Καὶ κλεπτομένης. MARGIL.

ead. l. 15. Ἀστραγάλους λιβυκῆς δορκῆς) Inter delicatam fupellectilem δορκαδεῖους ἀστραγάλους memorat etiam Theophrastus Char. ἀρεσκειᾶς, ad quem locum reliqua dedit Casaubonus p. 167. Politae duritiei causa in pretio fuisse videntur. Verti autem non capream, quod genus Africae negat Plinius 8, 58, f. 83 extr. sed damam, de qua idem 8, 52, f. 79, quam δορκάδα λιβυστινήν vocat Ael. H. Anim. 14, 14. GESN.

Pag. 274. l. 1. Δορκῆς) Vide Athen. 194 A. ubi Antiochus Epiphanes ἐδίδου τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκαδεῖους, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa Casaubonus, (ad Theophr. Char. pag. 167) qui talos facit inartificiales. SOLAN.

ibid. Ἀπαριθμήσας) Melius forsan ἀπορυνθίμιας. Certe parum commoda illa. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπὶ σκοποῦ) Forfan ἐπεσκόπει. SOLAN.

ibid. Τὴν θῆδιν αὐτὴν) Iactus est, quem ipse describit. SOLAN. Iactum Veneris dictum fuisse iactum felicissimum, ut canis deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui lectores ablegarem ad Casaub. ac Turneb. ad Suet. Aug. c. 71, ubi ait: *Talis enim iactatis, ut quisque canem aut senionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat universos, qui Venerem iecerat.* REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιθυμίας) Ἐπιθυμίαν potissimum esse desiderium Venerum, amorem impurum, hoc Luciani aliisque testimon. docet I. Elsner. ad Apoc. XVIII, 14. REITZ.

ead. l. 7. Καταρῶμενος) Verbum deest post τὸ κατὰ. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν) Apparet, τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adiectivum praecedens, prior &c. idque quidem eleganter ex usu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum solent hi multis adverbis cum

articulo, velut adiectivis uti, sicut οἱ πάλας, οἱ νῦν, in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32 dicitur ἡ ἐμπαλιν ὁδὸς, *reditus, regressus*, sive *via retro ducens*. Sic τὸ ἐκεῖ, *id quod illic est*, in 1 Ver. Hist. c. 25, πολὺ χαλκὰ γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, *loca enim, quae ibi sunt, aeris sunt feracia*. Proprie enim hoc ita intelligendum est; cum, si legeretur, πολὺ χαλκὰ γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *sunt enim ibi loca aeris feracia*, sensu quidem plane eodem, sed usu τοῦ ἐκεῖ diverso. Sic vitam aeternam in Quom. hist. c. ult. auctor vocaverat τὸν ἀβίον & 1 Ver. Hist. c. 1, τὸν ἔπειτα κάματον, *laborem insequentem*. Sic ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ibidem c. 36, *solutio, quae non fit*, atque adeo quae proprie nulla est. Latini similiter adverbiiis quandoque velut adiectivis usi sunt. Sic apud Lucretium, *res ante*, hoc est, *praecedentes*, legas I, 293: *Quae (venti flamina) veluti validum flumen, cum procubere Quamlibet in partem, trudent res ante, ruuntque Impetibus crebris*. Ita ante mala apud Virgilium sunt mala praeterita. Nec soli poetae ita, verum & alii scriptores. Sic ap. Livium V, 20: *Dictator cum iam—videret—urbem opulentissimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuisset &c. ante bellis*, hoc est, *bellis ante gestis*. Sic apud eundem frequentissime circa pro circumiacens, vicinus, ponitur; ut I, 59, *victores omnium circa populorum*, ac similiter passim. Huc adde Graecissantem illam locutionem Latinam, *omnes circa eum*, qua utitur Suetonius & in Iulio, 27, & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτόν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὴν οὐκ ἀπόδοσιν, ita Lucretio dicitur *non sensus*, lib. II, v. 931: *Quod si forte aliquis dicet, dumtaxat oriri Posse ex non sensu sensus*. — IENS. De adverbiiis sic adiective usurpatis etiam diximus supra Apolog. pro Merc. cond. cap. 12. Et pro Lapsu c. 16. Adde huius Dial. c. 14 f. τοῦ σφόδρα δάμβους c. 33, τῆς παραυτίκα χρείας & 36, τῆς ἀγαν φιλονεικίας. Sed exempla apud Nostrum aliosque tam sunt frequentia, ut plura addere nihil opus sit. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοῖος) Notum ex Theocrit. Virg. Aristaen. BOURD.

ead. l. 14. Ἐπενόησαν) Sic W. melius, quam ut in reliquis est, ἀπενόησαν. SOLAN.

ead. l. 15. Μαστροπὸς) Vertunt *mastropatrix*; malim *lena*. GUYET. Scribitur & *μαστροπὸς*, vid. Steph. REITZ.

Pag. 275. l. 3. Ἐξωθεν) Atqui non vulgo solebant veteres ianuas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intra-

turo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum, pone ianuam in templo latuisse hunc iuvenem, supra dictum sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ ἄλλος) An ἡ ἄλλα quaesivit Solanus? Sed nihil est opus. An *supr. c. 5 pr.* ἄλλου pro ἄλλ' οὐ legend. disquisitionem in Addendis. REITZ.

ibid. Διηγούμεαι) Si plures Codd. addicerent, arriperem lectionem marg. *A. 1.* διηγούμεαι subiunctivum exhibentis. Sic *supra* Pisc. c. 38, τί ποιοῦμεν; ut enim τί interrogantis indicativo iungatur, τί deliberantis optat. & subi. potius gaudet, ut *ibid. c. 37*, τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. De Merc. Cond. pr. τί σοι πρῶτον, ἢ τί ὕστατον καταλέξω; Aor. enim subi. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *causa nulla est, quare id faciam*, i. e. *non faciam*. Deor. Dial. IV, 4, τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut *ibid. cap. 5*, τί γὰρ σε — ὀνήσει τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paulo alia res, quam in hoc διηγούμεαι. De Saltatione vero § 17, καὶ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω; recte, sed rursus paulo aliter, quam hic: ibi enim re vera Graecos iam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγούμεαι vitiosum non est. REITZ.

Pag. 276. l. 1. Καὶ νῦν) Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a librariis foede corrupta. Ego in δείγμα mendum latere puto. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐναργής) Corrige ἐναργές. GUYET. Scribendum cum antiquioribus, καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστὶ τοῦτο δείγμα, non ἐναργής, ut vitiarunt posteriores. Vox haec ἐναργές hic commode etiam asserenda est Herodiano; apud quem lib. I, cap. 11, in digressionem de Dea Pessinuntia, ubi cum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaerescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam, additur, ἡμοῦ δὲ τὸ ἐναργές τῆς Θεοῦ, καὶ τὸ σεμνὸν τῆς Παρθένου Ῥωμαῖοι θαύμασαν. Tan. Faber in epistola novissimae Herodiani ed. praefixa reponit ἐνεργές: at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργές δείγμα est *signum manifestum*, ita apud Herodianum τὸ ἐναργές τῆς Θεοῦ est quasi manifestum Deae Pessinuntiae numen, quae precanti Claudiae annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex Livio & Suetonio in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam *supra c. 13*. Pseudomantis, civitatem accepturam esse ἐναργῆ τὸν Θεόν.

(Recte contra Fabrum asseris τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ. Homer. II. T, 136, Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Schol. χαλεποὶ δὲ καὶ δεινοὶ οἱ θεοὶ φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic Od. K, 201, ubi Schol. ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quaeve signa manifesta dabant suae efficaciae, *praesentes* Latinis appellabantur. Vid. Spanhem. de usu & praeft. numism. p. 387 &c. Ortwinius.) Male Casaub. ad Polyb. I, p. 1, pro ἐναργεστάτην, ἐνεργεστάτην. IENS.

ibid. Δεῖγμα) Sic edd. principes cum sequioribus habere, notarat Solan. Nescio quare; neque varietatem desidero. REITZ.

ead. l. 11. Πέρας οὐδὲν) In observatt. Iac. Elsn. ad Timoth. I, 4, ubi haec Luciani adducuntur, πέραν editum pro πέρας, in edit. Traiect. p. 287 f. Errore, credo, typographico. REITZ.

Pag. 277. l. 3. Ἄττ') Conf. supra Lexiph. c. 21, & Hermot. c. 30 f. Videbique, non solis poëtis in usu esse. Verum ἄττα, spiritu leni, habuimus Lexiph. cap. 5 pr. & videbimus infra, Rhet. praec. cap. 16 m. De utriusque usu vide Budaei Comment. p. 512, qui ἄττα pro ἅτινα interpretatur *quaecunque*, ἄττα vero nonnulla, *quaedam*. REITZ. Ἄν post ἄττ' addidimus ex Mf. Reg. 2956, sensu ita postulante.

ead. l. 9. Προπομπίας) Ego προπομπίας mallet. SOLAN. Περὶ τῆς προπομπίας — Πλαταιᾶσιν) Referas forte hoc certamen ad Daedala, solemne Plataeensium, de quo Pausan. Boeot. p. 547, 38, κληροῦνται, καθ' ἣντινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάζουσιν κ. τ. λ. unde forte colligas, contentiones de ordine illius pompae olim fuisse. GESN.

Pag. 278. l. 1. Δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρέψας) Dixi alibi, hoc saepe repetit Lucian. BOURD. Fabius II, 3, 156 seq. *Cum iudex dicere de causa iusserit, leniter consurgendum, tum — paulum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitationi mora. — In hac cunflatione sunt quaedam non indecentes morae, caput mulcere &c.* GESN.

ead. l. 10. Πρωτόρριζον) Sic πρωτόσπερον infra c. 32. REITZ. *ibid.* Ὡν ἀξιώ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι) Benedictus ex aliis, quae propono. Pater, quae sentio. GRON.

ead. l. 11. Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν) Hac de re copiose interpretes Lucretii. BOURD.

Pag. 279. l. 4. Καταβολὰς σπερμάτων) Ita in Ep. ad Hebr. XI, 11, καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε ad quem l. L. Bos haec Luciani quoque affert, ut monuerat in marg. Graev. Hemst. REITZ.

ead. l. 6. Δοχεῖον) Quidam Codd. Mss. pro *δοχεῖον*, ἀγ-
γείον habent, aut utrumque, si Excerptis fides: nempe W.
P. & L. SOLAN.

ead. l. 13. Πᾶσαι) Etiam *πᾶσαι* legi in *Fl.* adscripserat So-
lan. Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectio-
nem desiderabit. Est enim *πᾶσα τιμή*, summus, perfectus,
plenus honor, veluti *πᾶσα εἰρήνη* in Catapl. cap. 15, & *πᾶσα ἀνάγκη* centies apud Nostrium. Vel idem, quod *πάσας δέσεις*
δεῖται μου ap. Alciph. 2, 3, p. 226. Alibi interpretere *omnis*
generis, ut ap. Herodian. 22 vers. fin. *πάσαις τε γεραιῶσι εὐφη-
μiais*. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, vi-
deat Cic. pro Leg. Man. c. 5, *omni supplicio excruciatum necavit*,
i. e. summo. Et cap. 23, 7, *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e.
omnis generis, ut ex c. 10 interpretatur Heuman. in not. quem
etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10, ubi is edi-
dit, *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata lect. *de-
decus & flagitium*, pluribusque docet, *omne* aliquando significa-
re *summum & perfectum*. Sed quis dubitet de re tam nota? qua-
re aliud obversatum fuisse menti Solani arbitror: nec de plu-
rali *τιμαῖ* hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic Aët.
Apost. XXVIII, 10, *καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμωσαν ἡμᾶς*. Et
Menand. Fragm. XII, 1, *βούλου γονεῖς πρὸ πάντος ἐν τιμαῖς*
ἔχουσιν. Quid ergo haererit, nescio. REITZ.

ead. l. 14. Μένουσιν) M. P. & edd. pleraeque. In *Fl.* & *l. μέ-
λουσιν*, prave. SOLAN.

Pag. 280. l. 2. Ζευγνύμενοι) Vulgatam praetuli, quia de ma-
trimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. REITZ.

ead. l. 5. Ξένας ὁδοῦς) Sic Larini istud obscœnum *viam &
locum* dixerunt. BOURD.

ead. l. 7. Πρῶτος) Infandi sceleris primum auctorem Laium
Graeci agnoscunt: quam in rem testem Euripidem adducit
Aelian. de Animal. VI, 25. Sed Sacrae literae diu ante Laium
meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore iam excidium
Sodomaë scelus illud attulerit. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις) I. e. unius generis sexus.
Vid. L. Bos ad Roman. I, 26. REITZ.

ead. l. 11. Ἦδοντο) Sic, ut edidi, esse in edd. & M. annota-
rat Solan. addens tamen, *ἦδοντο* alicubi legi, non adscripto
libro. An *ἦδοντο* voluit? quod ex mutato spiritu & omisso
puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiore, in-
dicant sequentia: non enim οὐδ' *ἦδοντο*, non *delectabantur*, dixit-
set, cum statim de voluptate modica addat. REITZ.

ibid. Κατὰ πετρῶν—ἀγόνων) De hoc prov. Paroem. BOURD.

ead. l. 13. Τούτοις) Prave antea legebatur in omnibus impressis εἰποῖς. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. SOLAN. Εἰποῖς γὰρ μὴν, inconcinna & absurda lectio. Aldina non melius τούτοις. Legendum εἰοῖς γὰρ μὴν, ut interpretatus sum. GESN. Maluissē Gefneri emendationem recipere, nam vulgatum εἰποῖς intolerabile est: verum quia τούτοις ex Cod. est, & vulgato saltem praestat, ac Solan. in textu ita mutarat, id edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sensum melior. REITZ.

Pag. 281. l. 10. Εὐπρεπὺς) Ἡ μὲν ἀρὰ τρυφή — μέχρι τῆς οὐδὲ ῥηθῆναι δύναμένης εὐπρεποῦς νόσου κατώλισθεν. Legendum esse εὐπρεπῶς, iam in versione sua videtur deprehendisse interpretes, recte vertens, *scelesta* (sive *impura*) illa *mollities in eum morbum, qui neque decore dici possit, prolapsa est*. Idem iterum in verbis subsequentibus (εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεοῦ ἐταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἰδρυτο) recte vidit legendum ἡμῶν, vertens, *Quod si in iis, de quibus providentia legem sancivit, unusquisque nostrum sese firmaret*. IENS. Εὐπρεπῶς) Optime viderat Iensius, ita emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεποῦς. Ox. Cod. ἀπρεποῦς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abscissa vox. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεοῦ ἐταξεν) Nihil videbatur blandius, quam pro ὧν legere ἐν, quae nimis facili inter dictantem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paulo difficilius fuerit. Phrasis τάττειν τινα ἐπὶ θεοῦ ita naturalis est & solemnis, ut res difficultatem non habeat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata tum nostro, tum optimis quibusque scriptoribus: nescio, an quis dixerit, τάσσειν θεοῦ ἐπὶ τινος πράγματος κ.τ.λ. GESN.

ead. l. 12. Θεοῦ) Sic, ut conieceram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς cave mutassis: recte enim habet. SOLAN.

ibid. Ἡμᾶς) Ἡμῶν tamen in *Iunt.* adscripserat Solanus, credens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ἐταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo edd. carebant, apposui. Meliore iure Iens. ἡμῶν legebat, dum θεοῦ retineret: iam vero, cum θεοῦ ex Codd. restitutum sit, ἡμῶν non amplius volet. REITZ.

Pag. 282. l. 2. Ταῦρος ἀγελάρχης) Longus lib. 4. BOURD.

ead. l. 7. Ἀνῆλ) Mansionem non male reddidit Bened. a λῆγω, quiesco, permaneo. Nec enim cessandi, desinendi notionem solam

huic verbo inesse putem; sed & *perseverandi*, ut ap. Long. *Past.* p. 71, καὶ τῆς τερψέως ἐς νύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuisse *extensam*. Si quis vero a λήγω pro λαγχάνω derivet, ac *sortem* interpretetur, adeat de utroque significatu disputantes Commentt. ad Callimach. Hymn. in Iov. v. 80, ubi λέξιν editum pro Dorico λᾶξιν, λῆξιν vero alii libri habent. Conf. not. Spanh. p. 34. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ διώκοντες) Οκ. ἐστὶ. In M. etiam, quamvis ἔσται legatur, tamen supra adscriptum est ε. Sed neutrum ego intelligo. SOLAN. Διῶκοντες) Sic infra cap. 43 f. τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν, pro *seclari* res bonas, supra non semel habuimus. Vid. saltem Hermot. c. 77. REITZ.

Pag. 283. l. 3. Φετακίζονται) W. recte, in impressis φαίνα-κίζονται. SOLAN.

ibid. Τὸ δ' ἦδ' ἔσται) Ὑποφορά adscriptum in marg. A. 1. & duobus versibus inferius, ἀνυποφορά. Ad indicandam scilicet figuram Rhetoricam. REITZ.

ead. l. 6. Καλοῦσιν αὐτούς) Lege αὐτούς. GUYET. Αὐτούς) Melius sic scribitur, quam, ut in libris est, αὐτοῦς. SOLAN.

ead. l. 11. Μὴδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσονται κρίσιν ἔχόντων) Verto potius, cum ratio ipsius necdum iudicare queat, quo se convertere debeat, quam cum interprete, cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae iudicium convertat. Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἔχόντων, non ad τραπήσονται & ἔχειν κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48 sensu contrario dixit auctor, τὴν ἦδ' ἡ λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν & c. 24, φρόνησις δόκλειρον ἔχει λογισμόν. Apost. Ep. ad Hebr. V, 14, τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ. L. BOS.

ead. l. 13. Εὐθὺ) Eodem redire, scribasne hic εὐθὺς, an εὐθὺ, vid. infra c. 42. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν) Pelleti licet scriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto: nam τὸ καλὸν recte hic quidem se haberet, & vel sic dedisse Lucianum credas, si ad praemissum illud τὸ νέον respexeris; verum si ad sequentia ex Homero prolata prospicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸν καλὸν servandum iudicabis. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Εἶδός τις &c.) Hom. Od. Θ, 169. SOLAN.

ead. l. 3. Λεύσσουσιν) Sic W. recte, ut apud Homerum. In reliquis libris λεύσουσιν. SOLAN.

ead. l. 5. Θεὸν) Servavi hanc scripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud Homerum θεῶν legatur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐκ ἄρα &c.) Hom. Od. P, 454. SOLAN.

ead. l. 11. Τάξι) Forſan λῆξι, ut ante c. 22, legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic iam a λῆξω pro λαγγάνω formandum eſſet, & ſortem ſignificaret, quod quidem aptum hic foret: ſed quia τάξις idem fere eſt, & paulo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo, hic λῆξιν rurfus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λᾶξις & σάξις ap. Callim. vid. interprett. ad Hymn. Iov. v. 80. REITZ.

ead. l. 13. Ὁν προῦδωκεν) Refert Phædrus in dialogo, qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem refellit Socrates. De alia proditiōe nihil mihi occurrit. GESN.

ead. l. 14. Ἀλκιβιάδου. — ἡ πρωτηρίαζε) Vide Corn. Nep. Alcibiad. SOLAN. Marg. Ald. 1. remittit ad Thucyd. η'. Sed vid. eum VI, c. 53. REITZ.

Pag. 285. l. 1. Ἐξορχοῦνται) De hoc verbo agentem vid. Bergl. ad Alciph. III, Ep. ult. pr. quod iam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχοῦμεναι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etſi, quod Geſner. fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. REITZ. Amplector illud ἐξορχοῦντο, quod pro ἐξορχοῦνται iam interpretando ſubſtituendum indicavi, puto; quodque alteri imperfecto ἡ πρωτηρίαζε reſpondet. GESN.

ead. l. 2. Ἐπιτεριζόμενης) De vi huius verbi vid. multis agentem Hemſterh. ad Nigrin. c. 13. REITZ.

ibid. Καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος) Benediſtus, & vitæ tyrannidem videret. Immo, vitæ inhiantis tyrannidem, vel, ut prior, tota vitæ ad tyrannidem ſpectaret. GRON.

ead. l. 3. Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα) Platonis locus exſtat in Protagorâ, ipſo initio. SOLAN. Reſpicit, puto, ad Protagoræ principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κυνηγεſίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν; & ſubiicit, καὶ μὴν μοι πρῶτην ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνὴρ ἔτι. ἀνὴρ μέντοι καὶ πάγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος. Sed reſpondet Socrates, εἴτε τί τοῦτο; οὐ σὺ μέντοι Ὀμήρου ἐπαινέτης ἦ, δὲ εἶφη χαριſτάτην ἦβην εἶναι τοῦ ὑπνιήτου, ἦν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum; non iuvenem; ſed proveſtæ maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interpoſita, πῶς δ' οὐ μέλλει τὸ σοφώτατον κάλλιον φαίνεſθαι; nempe caſtus & purus ſcleris Socrates captabat iuvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re

potentes, ut ad maiorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. GESN.

ead. l. 4. Ἐμπίπλατο) Solanus correxerat ἐπίμπλατο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπίπλαμαι, quam ἐπιμπλημι, invenitur apud auctores. Simplex ἐπιμπλημι vel πῖμπλαμαι Nostro quidem frequens, & mox c. 27 rursus occurrit ἐπίμπλατο. Compositum quoque ἐπιμπλημι ubique obvium. Sic ἐμπίμπλαται editum in Alciph. III, 24, p. 330. Verum & ὑπερεπίπλατο sine μ in medio, habuimus supra in Quom. Hist. c. 20. Et Bos ex Xenoph. idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde D. Hal. p. 382, ἐμπίπλασθε. Supr. c. 8 ἐπιπλάμενος etiam edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in Homeri II. Φ, 311, ἐμπίπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium*, v. 10, variatur in edd. inter ἐπιμπλάται & ἐμπίπλαται. Quare quid Lucianus reliquerit nesciens, vulgatam non reicio. Si vero ea fuerit Solani mens, ut verbum simplex hic aptius crederit, (nulla habita ratione, scribaturne compositum ἐμπίπλ. an ἐπιμπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. REITZ.

ead. l. 6. Ὀλόκληρον) Sic in I Ep. ad Thessal. cap. V, 23, καὶ ὀλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρεῖσθαι. Ad quae verba I. Elsn. haec Luciani aliaque affert, ut demonstraret, id significare *integrum*, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. REITZ.

Pag. 286. l. 5. Δινηκῆς) Servavi scripturam ed. *Salm.* ut veriore. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. REITZ.

ead. l. 8. Ἡδίστα τὰ παρέλκοντα) In marg. A. 1. adiectum: Eurip. in Phoeniss. In *Iuni.* additus versus, scil. 532. REITZ.

ead. l. 12. Ἐχει) Eurip. Phoeniss. 532: ὦ τέκνον, οὐχ ἄπαντα τῷ γῆρα κακὰ, Ἐτεόκλεες; πρόσσεστιν ἄλλ' ἢ μπειρία Ἐχει τι (alii δειξαι. St.) λίξαι τῶν νέων σοφώτερον. Unde Ovidius Met. VI: — *Non omnia grandior aetas Quae fugiamus habet: senis venit usus ab annis.* SOLAN.

Pag. 287. l. 4. Ἡμῖν) Lege ὑμῖν. GUYET. Ὑμῖν W. B. 2. Fr. & P. recte. In reliquis ἡμῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Τακίνθοις) Anacreon etiam habet p. m. 66 B. *σταφανίσκους ὑακίνθων*. Vid. Homer. Od. Z, 231, & Ψ, 158, 167, unde petita phrasis est. Adde Philostratum 98, unde liquet, nigrum colorem designari. SOLAN.

ead. l. 11. Ἠλέκτρον) *Electrum* de auro purissimo exponit Spanhem. ad Callim. pag. 684, & Sophocl. Antig. v. 1049 testem adducit. REITZ.

ibid. Σιδωνίας ὕδατος) Vitrum Sidonium. Strabo. GUYET. (i. e. L. XVI, p. 1099, al. 758.) REITZ.

ead. l. 14. τοῖς διατιθεῖσιν) Ita legendum necessario, etsi forte contra omnes libros: activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ διαθεῖς & ὁ ὑβρισμένος e regione quasi ponuntur. GESN. *Διατιθεῖσιν* monitu Gesneri edi curavi, etsi *διατρεῖσι* sine varietate annotata inveni in edd. antiqq. REITZ.

Pag. 288. l. 2. Ὅθεν εὐρήθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραθέμενοι) Non est credibile, vocabulum *τράπεζα* in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano. In Mf. recte scribitur, καὶ φιλίας μεσίτιν ἐστίαν π. Communis focus est uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare*. Inferius in hoc libello, de feris solivagis, quia ratione carent, quasi essent praeditae, ἐξ ἴσου δὲ ἡμῖν ἰσὰ δειμάμενοι, καὶ μέσσην ἐστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις: sed ex aequo nobiscum templis aedificatis, & inhabitatis quisque suis laribus, communibus regerentur legibus. Non longe post, ἀπὸ τῆς πατρίδος ἐστίας ἐξέρχεται, ex patria domo prodit. GRAEV.

ead. l. 3. Μεσίτιν τραπ.) Plut. 274 f. φίλων δῶν βωμὸς καὶ ξενίων. SOLAN. Retineo *τράπεζαν* hic, quae *παρατίθεσθαι* potest. Focus domesticus immotus, puto, est; quamquam non ignoro *foculum, quo soventur epulae*. GESN.

ead. l. 5. Θάσιον) Vid. Aristoph. Plut. 1021, Ὅζειν τε τῆς χροῆς ἔφασκεν ἡδύ μοι. XP. Εἰ Θάσιον ἀνέχεῖς — ad quae vid. interpretes. Addam tantum Scholiastae verba: Ἐπεὶ ἐν Θάσῳ ὤκει Στάφυλος, ὁ ἐρώμενος Διονύσου. διαφέρει γὰρ ὁ Θάσιος οἶνος &c. REITZ.

ead. l. 8. γυναικεῖαι) Assentior Vorstio *γυναικεῖαι* legenti: nam ut ipsi non ignotum fuit, Atticis adiectiva composita ac derivata in *ος* communi genere usurpari, ita me non fugit etiam, Nostrum adiectiva ab substantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc, de quo quaerimus; ut mox c. 27, Philopatr. c. 3 &c. Herodian. etiam VI, 5, 19, *γυναικεῖα δειλῖα*. Alique passim. Nihil interim immuto, Lucian. Vol. V.

quia analoga exempla afferre possim haud pauca eorum, quae modo communia sunt, modo terminationem femininam adfiscunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex Athen. I artulit Graev. ad de Salt. § 70. Adde hic c. 30 f. Sic Herodian. 2, 7, 3, *ὀρέξαι χεῖρα σωτηρίου*, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum substant. *σωτηρίαν*, verum & *ιος* femin. idem Herod. 2, 3, 3, *αἰωνίδιον μεταβολήν* (mitto *αἰώνιον ζών*, Evang. Luc. XVIII, 18, & similia perpetuo communia.) Ad nostram disquisitionem aptius, quod Thucyd. adiecit. *ἀναγκαῖος* etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem agnoscit. Vid. eum L. I, c. 2, *τῆς δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς*. Dionys. Hal. *Περὶ Συνθ. Ὀνομ.* p. 25, 1, eadem verba repetit. Idem VII, p. 450 ed. Lips. vers. fin. *τῆς ἀναγκαίου σπανίζεται τροφῆς*. Et sic rursus vers. ult. eiusd. pag. ac fere perpetuo alibi: feminini vero *ἀναγκαία* exempla ap. Herodian. & in N. Foed. sunt obvia. Quin & comparativo gradu *ἐπιμικέστερον ἀρχήν* inveni ap. Herodian. I, p. 2, quod Stephanus tamen suspectum. Sed cum nostro *γυναικεῖοι σύνοδοι* etiam convenit Suidae illud, *Θουκυδίδειος γραφή*, quod habet v. *ΘΟΥΚ*. Nec non Eurip. *Hecub.* v. 591, — *ἀγγελεῖσά μοι Γενναῖος*. Quem laudat Bergl. ad Alciphr. III, Ep. 23, p. 328. In quo *ἀμοιβὴ δίκαιος* legitur, quod tamen doctiss. editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum *α* privativo. Hom. II. A, 98, *ἀπριάτην*. Quod interpretes frustra pro adv. habere credo, quia & sic alia adiective effert, ut II. H, *ἀμφιλύκη νύξ*. Et B, 389, A. 489, K, 404, *Ἀθανάτη μήτηρ*. Ne credas *ὁ καὶ ἡ ἀθάνατος* perpetuum. REITZ.

ead. L. 14. Του) Enclitice vel potius *αὐτῶος* positum pro *τινός*, vid. supra, ad Lucian. Prom. § 7. Gesn. ad Quom. c. 51. Me ad Tyran. c. 11. Adde Herodian. 2, 3, 12. REITZ.

ead. L. 16. Οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων) Potest ita dedisse auctor: ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, iunctura, si legamus pro *οὐκ, ὥς, nemo ita insaniat, ut, in pueris ita se rem habere, dicat*. GESN.

Pag. 289. l. 11. Πρὸς ἀλλήλους) Si δὲ deleatur, satis commode omnia habebunt. SOLAN.

ibid. Ἀποτειχισώμεθα) I. e. *intacti simus*. GUYET. Gesnerus vertit, *a nobis invicem, quasi interiecto pariete, abstineamus*. Sed non hoc velle puto Lucianum; sed sibi sumere Chariclem *τῆς κατὰ φύσιν χρῆσιν τῆς γυναικός*, Callicratidae autem relinqueret *τὴν παρὰ φύσιν*. REITZ.

ead. l. 14. Κρόνε) I. I. Wetstenius suspicatur, pro *χρόνε* legend. Κρόνε. — *Redeunt Saturnia regna*, Virgil. Ecl. IV, 6. Ut *νέος Διόνυσος*. REITZ.

Pag. 290. l. 1. Τέχνασμα) Aliter interpungit I. comma non post *τέχνασμα*, sed post *ἀσπύρων* ponens, quod tamen Solani manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab *ἀσελγῶν* usque ad *ἀνῆρ*. Nostra autem divisio est in *P.* & *H.* Plures edd. in re tam sordida perscrutari nolo. REITZ.

ead. l. 6. Φιλαινίς) Leucadia, Athen. V; quam purgare tentat VIII, 335. Meminere etiam impurissimae feminae Clem. Alexand. *Προτρ.* 24 B. C. & Tatian. p. 122, & quis non? Vid. Suid. v. *Δημοχάρης*. *Ἀστυάνασσα βοστροτάγῃ ἔρην*. Diog. Laërt. in *Epic.* (non invenio) & *Νοστρὸν Ἀποφρ.* c. 24. Lil. Gyrald. H. Poët. 378. SOLAN.

ead. l. 11. Καθαρίω) Ita edd. ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & I. *καθαρίων*. Supra aliter usurpaverat, καὶ καθαρίων τάχα δέησει. Vide etiam *Ἀποφρ.* c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφην) *Γρ. ἔφην*. GUYET. *Ἐφην* M. optime. In impr. ἔφην, quamvis recte verterit interpretes. SOLAN.

Pag. 291. l. 5. Περικλέους δὲ πειθῶ) In plerisque impressis & W. legebatur *Περικλεῖ δὲ πειθῶ*. L. & *Salm.* *Περικλέους δὲ πειθῶ* quam sequitur *A. Ed. I.* autem & *V. 2. Περικλείων δὲ πειθῶ*. SOLAN. *Περικλείων δὲ πειθῶ* legendum ex *Ald.* a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adiectivum *Περικλείος*, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere *Περικλείων τε πειθῶ*, quod iuncturae videbatur aptius: & paulo post, pro *ἐν τῷ σὺ λόγῳ διατρίψαι, ἐν ἐνι κ. τ. λ.* Repetitio literarum earundem *ἐν* omissioni occasionem dedisse potest. GESN. *Περικλέους δὲ πειθῶ*) Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Gesneri congruum, hoc recepi. Licet is enim *Περικλείων* praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adiectivum dicit, defendi posset ex huius *Dissert.* c. 27, ubi *γυναικαῖσι σύνοδοι* habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positus editionum *I.* & *V. 2.* accentus, quae *Περικλείων* praeferunt, suspicionem praeber, ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. REITZ.

Pag. 292. l. 1. Τηλεσίλλα) Consule Meursium *Gr. fer.* in *ὕβρι-στικά*, & *Plut.* 437. *Leop.* 58. Lil. Gyrald. H. Poët. 374. SOLAN. Non iam opus est aliud hic indicare, quam *Telefillam* eandem esse poetriam, de qua omnia iam studio Io. Christiani Wolfii in unum collecta & Vandenhoeckianis typis ele-

gantissime edita sunt in Poëtiarum octo fragm. pag. 62 seqq. GESN.

ead. l. 2. Οὐχὶ τὸ μελίχρὸν αὐχῆμα) Optime Mf. οὐχὶ τὸ μελοποιδὸν αὐχῆμα Λεσβίων Σαπφῶ, non illud Lesbiorum decus, carminibus inclitum. Editi μελίχρὸν αὐχῆμα, quod vertunt mellita illa, qua se iactat Lesbos, Sappho. GRAEV. Μελίχρουν αὐχῆμα) Hanc puto veram lectionem. Μελίχρουν mellitum, dulcem significat, quo illam nomine an hic honorare volueris hostis totius generis Callicratides, dubito. Μελοποιδὸν (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus iocatur fuscum sive nigrum, cuius ἀποκρίσιμα est τὸ μελίχρουν. Vid. laudatus modo Wolf. ad Sapph. p. 235. GESN. At μελοποιδὸν hoc Luciani citans dedit Wolf. in Fragm. Sapph. p. 120, i. e. *versificem*. Nec ego id improbaverim, si plures Codd. addicerent. Verum cum vulgata etiam reperitur in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Gesnerus inde facit, sensum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abstineo. REITZ.

ead. l. 4. Θεανῶ) Vide Menagium, & Nostrium Eix. cap. 18. Anonym. de Vita Pythag. N°. 2, ἡ Θεανῶ δὲ λέγεται οὐ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ καὶ μία τῶν θυγατέρων αὐτοῦ εἶναι. Porphy. N°. 19, & Rittersh. not. SOLAN.

ibid. Περικλῆς — Ἀσπασία συνηγόρησεν) Plut. Pericle p. 308 H. Steph. Ἀσπασίαν (accusatam impietatis) ἐξητήσατο πολλά πάνυ παρὰ τὴν δίκην, ὥς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφείς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δευθεὶς τῶν δικαστῶν. GESN.

ead. l. 5. Ἀσπασία) Idem Lucianus in Gallo testatur, Pythagoram Aspasiam Periclis Atheniensium scortum aliquando fuisse. COGN.

ead. l. 13. Σωκρατικῶν — πλατάνιστον) Conf. infra de Dom. c. 4. REITZ. Πλάτανον ὑψηλοτάτην vocat Plato Phaedri exordio p. 337 F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de induttria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad platanum reclinat se Phaedrus, sed ita potius Socrates p. 388 B. πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πύας, ὅτι ἐν ἡρέμα προσάντει ἰκωρὴ πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. GESN.

Pag. 293. l. 1. Ἰερὸς) Platonem hic designat. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς) Vide proverbium Dodonaeum, & Cael. Rhodigin. L. 29, c. 15, Sophoclem in Trachiniis, de geminis columbis. COGN.

ead. l. 6. Ἡ γὰρ πολλὰ) Homer. Il. A, 156. SOLAN.

ead. l. 11. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα) Ordo, παράστυθι ὃ εὐγνώμων ἱεροφάντα μυατηρίων φιλίας. GUYET.

ead. l. 14. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς) Vide Aristoph. Avib. v. 700 & seqq. KUSTER.

Pag. 294. l. 3. Σιδήρειαι &c.) Homer. II. Θ, 15. SOLAN.

ead. l. 4. Δεθὲν) Ἐκείνο (Χάος) μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχούς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαι τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὲς, ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δεθὲν φρουρᾶς, τῆς ἑμπαλῆς οὐδοῦ εἰργνται. Is, qui encomium παιδραστίας est dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuisse: eius opera exstitisse rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari esse proturbatum, ubi portae sint ferreae, limen aeneum; ut ibi aeterna & non dissolvenda custodia vincunt, reditu ad superos prohibeatur. Vel puer videat, (immo ipse puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum esse δεθὲν, non δοθέν. Nec aliter, ac conieceram, postea vidi contineri in ed. *Flor.* Sicuti hic ergo δεθεῖς ὑπ' ἀρρήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλειῶ δεθεῖς in Apolog. pro Merc. Cond. c. 1, & infra in Toxar. c. 32. Ceterum de Cupidinis antiquitate Noster iterum in De Saltatione, ubi, saltationem simul & Cupidinem cum ipsis rerum primordiis exstitisse memorat cap. 7.

Ἄμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὄλων φαῖεν ἂν τοι καὶ ὄρχησιν ἀναφύναί, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανείσαν. Simul cum prima universi generatione diceret tibi, & saltationem ortam esse, una cum antiquo illo Cupidine editam. Itidem in Deor. dialogo II, ubi ad Cupidinem Iuppiter, σὺ παιδίον, ὃ Ἔρως, δε ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba Platonis in Symposio: Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημι νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀει νέον. Ego vero multa alia Phaedro assentiens, id minime assentior, quod Cupido sit Saturno & Iapeto antiquior. Verum aio illum Deorum esse natu minimum, semperque juvenem. Statim post Chaos, post Terram, & Tartara exstitisse Cupidinem, in Theogonia ait Hesiodus. De antiquitate Cupidinis vide etiam Orphea in Argon. 422. IENS. Δεθὲν recte in *W. Fl.* & *P.* corrupte autem in reliquis δοθέν. SOLAN.

ead. l. 14. Παραντίκα) Sic recte ed. *I.* & *V.* 2. nisi quod divisim scribant. Aliter *M. Fl. Fr. B.* 2. *S.* nempe παρ' αὐτά. SOLAN. Παραντίκα) Nemo mirabitur, hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere edd. & Codd. repugnent. Nam inspicienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exem-

plis firmare; modo videas, quae indicamus ad cap. 16 huius Προσλαλιᾶς. REITZ.

Pag. 295. l. 1. Ἀγαπητῶς) Alciphr. I, Ep. 13, Πόθεν γάρ ποτε εἰς ἀλιέα δύστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζοντα διατροφὴν ἔως ἐνέσκηψε; quod Bergl. vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui vix necessarium victum acquirit, amor impetum fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat, ἀγαπητῶς esse vix, aegre. Ap. Herodian. vero VI, 2, 10, μηδὲ ματαιαῖς ἐλπίσιν αἰωρούμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὐτοῦ, *debere quicquidque suis rebus contentum esse.* Et VII, 8, 9, οὐν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum Steph. alia proferat, ubi gr̄ate, *amabiliter* significet, rogaveris, anne contraria significatio sic insit huic adverbio? Verum si propriam eius vim attendas, videbis, esse id, quod praefens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i. e. contenti, manere sensum atque originem τοῦ ἀγαπᾶν, ut apud nos, *voor lief nemen*. Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam vix, aegre interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter Alciphronis locus III, 25, p. 332, Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ Σισυράς ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα — *Iola ego cum Syra liberos aegre alens.* Et quamvis locutionis ratio non appareret, satis est usum sic rubere. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιγιγνομένων) Supple ἀνθρώπων. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντελεστέρων) Non sine ratione Florentinam hic contulit Solanus: nam videtur suspicatus aliquam ceterarum ἐντελεστέρων habere. Et interpretes Parisinae sic videtur legisse, qui vulgaribus & inferioribus vertit, cum Benedictus contra *absolutissimis*; & sic debebat, qui ἐντελ. legit, quod nec ego in ἐντελ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae iam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ) πῶς scilicet. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐρρίφην) Ἐρρίφην Solan. correxerat ex L. addideratque conferendum Dial. Mort. X, § 2. Sed hoc parum ad rem: nam illic ἀπερρίφθων legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsan hoc tempus sefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2 ἐρρίφην habere. At cum ῥίπτω sit a ῥίφα formatum, facit ἐρρίφην, in particip. ῥίφεις. Quare, quod probum est, non follicitemus. REITZ.

ead. l. 16. Εὐθὺ τοῦ βίου) Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, in Herod. f. Aet. c. 1. Et Hermot. c. 23, χωρεῖν εὐθὺ τῆς πόλεως c. 46, ἀγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας. REITZ.

Pag. 296. l. 2. Πάλαι ρίζων) Legitur, σκέπης δεινέντες ἄνδρωποι, νάκη, θηρία δειραντες, ἡμφιέσαντο, καὶ σπήλυγγας θρῶν κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ πάλαι ρίζων, ἢ φυτῶν αὐὰ κοιλώματα. Dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, & utcunque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commode potest esse olim, ut intellexit interpretes, reddens, homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatas, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates. Vir quidam in his literis insignis suggerebat mihi, πάλαι ρίζων posse verti antiquarum radicum; sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι solet apponi, ut οἱ πάλαι. Haereo, lector, haereo. IENS. Παλαιῶν ρίζων) Recta omnino haec scriptura, quam I. & V. 2. debemus: in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. Nec in tot editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ροιζὼν. SOLAN. *H πάλαι ρίζων) Suspicio legendum ἢ πάλιν, ut disiunctioni modo serviat. Non semper iterationem aut reciprocum quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disiunctioni potius servire apparet, v. g. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud Thucyd. I, 137, ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοὶ, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἢ ἀποκομιδῇ ἐγγίνετο. Sic Latini contra adhibent ac rursus. Sic Noster paulo post c. 35 extr. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — αὐὰ δὲ αὐδῆς — ὁ βίος ὀξεῦρεν. GESN. Παλαιῶν) Etsi scio, αἱ πάλαι ρίζαι aequae Graecum esse atque παλαιαί, tamen obsecundavi Solano, quia sensus adverbii foret alius, & hic ineptus: nam οἱ πάλαι sunt quidem antiqui, sed ii, qui non amplius sunt. Iam non intelligendae radices, quae olim fuere, nunc non sunt amplius; sed inveteratae & robustae. Quod in marg. A. Westf. est παλαιὰ, natum esse potest ex Cod. qui παλαιαὶ habuit, aut dare voluit, Graecismo satis quidem usitato, hic vero non conveniente, propter sequens αὐὰ κοιλώματα. REITZ. Παλαιὰς ρίζας, antiquas, inveteratas, robustas radices, nescio, an aliquis asservandas ad victum putaverit. Nondum igitur poenitet me coniecturae. Πάλιν & πάλαι tenui discrimine distant. GESN. in Addend.

ead. l. 12. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως) Benedictus, *tanquam a parvo occasu.* Legit ergo δύσεως, quae nullum hic sensum habet. Alii a parvo fomite, nimis translate; nec opus tam alta figura, cum apte possimus ac debeamus *velut exiguum nactae solutionem* vel laxamentum. GRON. Aldina lectio & ipsa post longas huius loci tenebras, ὥς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui δύσεως vidit, eum μακρᾶς potuisse fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἀφωτος, & βαθύτην ἐπιτεθειμένη λήθην unaquaeque artium vocatur, cum respectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricaeque adeo: vel certe ad Platonicum illud Socraticumque dogma, quo discere est reminisci. GESN. Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. edd. excepta Ald. 2. quam Gesn. indicat. In Ald. 1. autem aequae est λύσεως atque in ceteris. Sed cum & Pelleti Cod. accedat lectioni ab Gesn. & Solan. revocatae, vulgaram reieci. REITZ.

ibid. Λύσεως) Ego δύσεως, ab auctore huius libelli scriptum fuisse existimo. SOLAN. Αὔσεως. Guyet. Sic diserte in nott. Mff. Guyeti legebatur: non dubito tamen, quin describentis sit vitium; nam δύσεως auctor voluit. REITZ.

Pag. 297. l. 4. Ἐπιθυμία) An glossema est τοῦ ποικίλαι σοφίας; Placet. GUYET. Καὶ non legerat Guyetus in sua ed. idemque pro glossemate habuit appositionem τοῦ ἐπιθυμίας: iam vero apparet, non esse plane idem, quod post σοφίας sequitur. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖαι σύνοδοι) At supra c. 27 γυναικεῖοι σύνοδοι edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen servavimus, ut habeant & alii, in quo se exercent. Vide, quae ibi notavi. REITZ.

ead. l. 11. Νομίζομεν) Frater iunior Carolus malit νομίζομεν cui assentior. REITZ.

ead. l. 13. Ἐμοὶ — γελᾶν — ἐπήσει) Vid. de hac phrasi agentem Hemsterh. ad Prometh. § 2. REITZ.

ead. l. 14. Σκυθῶν ἐρημίαν) Ad quae Chariclis verba respiciat, incertum est. Sed sic invidiose solent oratores aut detorquere adversarii verba, aut etiam fingere. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ἀγᾶν φιλοσοφίας) Similia huius locutionis exempla vid. supra ad c. 16. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Οὐδὲ γὰρ ὡς ἀναντία φθγγόμενος, οἷς ἐπεχειρεῖ λέγειν, ex ignoracione Hellenismi vertens, neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur, palam pervertit. Alia hic est synra-

xis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *neque enim quasi contraria loquens iis, quae dicere erat aggressus*. Integra fuisset Graeca locutio, ἐναντία φθγγόμενος τοῦτοις, ἃ (vel etiam οἷς, ut notus est Graecorum mos) ἐπεχίρει λέγειν. Ellipticam istam loquendi rationem frequentissime amant Graeci: sic Noster in Revivisc. c. 14 f. ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν ἐδρακε, ut subeat dignam poenam eorum, quae fecit. In Hermot. cap. 53 f. οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην. In Sacrif. οὐδὲν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. In Prometheus es in verbis, ἔμμεντέον οἷς ἅπαξ προσιλόμεν. Aristophanes in Pluto, Ἐχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν εἶπέ μοι. Isocrates in Panathenaico, εἰ τέλος ἐπέθηκεν, οἷς διενόηθη πράττειν. Fuit cum haec concinna & succincta Graecorum locutio fraudi esset H. Stephano. Nam cum apud Herodian. c. 4 Marcus ait, Ἀχθεσθαι μὲν ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον, δαυμαστὸν οὐδὲν volebat H. Stephanus excidisse οὕτω [οὕτω διακείμενον] & ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με esse idem, quod ἐπὶ τῷ ὁρᾷν με: Sed hanc crisin ab hoc loco abstinendam esse, docte monuit Tan. Faber in epistola sua Herodiani editioni ultimae praefixa, docens, Ἀχθεσθαι ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον positum esse pro Ἀχθεσθαι ἐπ' ἐκείνοις, ἐν οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον. Ceterum adeo religiose observant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam si insequatur verbum, ceteroquin genitivum aliumve casum postulans, illius tantummodo casus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiastem Theocriti ad Eid. X, v. 96, ἔχεις ἅπερ ἐπεθύμεις, νοτὶ compos factus es. Notum est, τὸ ἐπιθυμεῖν fere semper cum secundo casu construui. Ita & apud Sophoclem, αἰτεῖς, ἃ τεύξῃ pro αἰτεῖς ταῦτα, ὧν τεύξῃ, rogas, quae consequeris. Hoc Sophoclis adducit Suidas in A, ostendere volens, τὸ ἃ quandoque pro ὧν poni. Sed profecto sic non magis pro ὧν, quam pro οἷς poni potest, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipse Lucianus, apud quem in Necyomant. c. 16 med. legas, οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες, pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ex his male Dionys. Vossius ad Caesaris III de B. G. c. 24, corrigit Graecum Caesaris interpr. pro καὶ ἢ φόβου παρῆχον δόξῃ legens καὶ ἦν &c. IENS.

ibid. Οἷς ἐπεχίρει) Vulgarem hanc ellipsin obiter attigimus ad Astrol. c. 1, μέφομαι ὁκόσοι σοφοί. REITZ.

ead. l. 3. Ἐκλεπτεν) Non vereretur vertere abscondidit, etsi proprie sit subtraxit, scil. audientibus. Nam κλέπτειν eleganter dici de iis, qui clam aliquid agunt, si non satis notum,

adeatur Periz. ad Aelian. III, 47, κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τείχισιν. REITZ.

ibid. Λαρυγγίζων) Vide supra c. 22. SOLAN. Aeschini obicit Demosthenes pro corona c. 90, ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γεγηθώς, καὶ λαρυγγίζων. Refert etiam Plin. Ep. 4, 7, 6. GESN.

eod. l. 7. Δι' ἀφροσύνην) Sic Populia M. F. apud Macroh. 2, 5 extr. ad similem obiectionem a mutis animantibus sumtam respondet, *Beslize enim sunt.* GESN.

eod. l. 11. Καὶ μέσση ἑστίαν τῶν — οἴκων) Addi potest hic locus, de Vesta in media domus parte culta, his, quae habet Spanhem. tum in diatr. de Vesta & Pryt. Gr. tum ad Callim. H. in Del. 325, pag. 523; itemque alius e Scholiis ad Hesiodi Theogon. 454, ubi causam reddit cur ἑστία etiam appelletur Terra Mater, Ceres, Δημήτηρ, παρ' ὅσον τοῦ πατρὸς τὸν μέσον λαχούσα τόπον ἢ γῆν, στάσεως καὶ μονῆς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλλοις. Ceterum ἑστίαν s. Vestam hic respondere *Penatibus*, *Laribusque* Romanorum hominum; *οἴκους* autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut *aedes* Romanis; vix opus est hic admoneri: ut nec illud, separatis revera pluribus aediculis aedes honestiorum constituisse, qua de re, qui Plinianas villas, & aedificandi legem a Columella I, 9, propositam attentius consideraverit, vix est ut dubitet. Illud propius ad rem nostram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέσση ἑστίαν referam ad δειμάμενοι, ac legam οἴκων ἰδίων, quod unice verum puto. Sed si quis, ut adhuc editum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens.* Nempe τὰ ἰδία deinde *domum* significabunt, vel totum forte praedium, in cuius media parte domus exstructa sit. Norum est illud ex Evangelio, ἄλθεν εἰς τὰ ἰδία. κ. τ. λ. GESN.

Pag. 299. l. 8. Ὁψέ μὲν ἡλικίης) Conf. Cic. Tusc. Disp. IV, c. 33, ibique Davif. quem adeundum Hemsterh. in marg. notaverat. REITZ.

eod. l. 10. Διπλοῦς θεός) Conf. infra Δημ. c. 13. SOLAN.

Pag. 300. l. 7. Τραγικόν) Unde habeat nescio. SOLAN. Ex Sophocl. Antig. adscriptum in marg. *A. 1 W.* quem evolvere typosetarum festinatio prohibet. REITZ.

eod. l. 11. Αἰδώς) Hesiod. Ἐργ. 317. Vers. sequens autem ex eod. v. 11. Ope textus Hesiodi & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δύω & ἐπαινήσεις, posterius enim recte in W. Οὐ μὲν οὐδὲ autem reliquimus, & ἐστὶν ἐν, pro quibus apud Hesiodum οὐκ ἄρα μόνον ἐνν. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐ μὴν &c.) Hi ex Hesiodo versus, Οὐ μὴν οὐδὲ ἐρίδων γένος ἐστὶν ἐν, ἀλλ' ἐπὶ γαίαν Εἰσὶ δ' δύο· τὸν μὲν κεν' ἐπαινεῖσαι νοήσας, ἥ δ' ἐπιμωμητὴ διὰ δ' ἀνδρα θυμὸν ἔχουσιν· parum accurate scripti sunt. In primo οὐδ', non οὐδὲ legendum: in secundo vel ἐπαινέσεις, ut pleraeque editiones Hesiodi; vel ἐπαινήσεις, quod ex duobus Mss. affert, magisque probat in Lectionibus Hesiodicis Graevius, legendum. Sed & δύω, non δύο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Veri. quoque primum aliter concipit Hesiodus; apud quem in Ἔργois v. 111 legitur, Οὐκ ἄρα μόνον ἐν ἐρίδων γένος &c. IENS.

Pag. 301. l. 3. Τὸ μὴν οἶσι) Sic supra fere cap. 3, τὸ καλὸν ἀνθούτων. REITZ.

ead. l. 4. ἵνα πῶς μείνωμεν) Iam vidit prior interpres, legendum εἶτα, de cuius vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. GESN.

ibid. Κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην) Locus est Hippolyto 618 seq. ubi Iovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρότειον ἔβλεες σπείραι γένος, Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρεὴν παρασχέσθαι τόδε, Ἄλλ' ἀντιθέοντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοῦς ἢ χαλκόν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παιδὸν πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας ἕκαστον κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Εὐριπίδην) Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expressum locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperi tandem. Exstat in Hippol. v. 619, & seqq. Sed poëtam ipsum adi. SOLAN.

ead. l. 7. Ὑπὲρ) Sic L. & Ven. utraque. Reliquae παρὰ, & ipse M. SOLAN. Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς legendum sine dubitatione ex Aldina. Quid enim est παρὰ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, a successione? Ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium est. GESN.

ibid. Γὰρ) Sensus videtur postulare δὲ, maxime, si ad praemissum μὲν respicias: sed vicissim δὲ habuimus, ubi ex consuetudine γὰρ potius locum haberet, supra 2 Ver. Hist. c. 2, εὐρίσκομεν δὲ. Item Alex. c. 44 & 46. Ubi & Homer. ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit: nam si sequens οὖν spectes, nihil adeo pugnabit illud γὰρ. At cum propter scripturae compendia, in eiusmodi particulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil definitio, sed ad δὲ magis inclino, quia edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ sine sensus discrimine reponere possis. E. g. in Hermot. cap. 29 f. ἢ πᾶσι πῆ

στρέειν χρὴ — ἡ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον. REITZ.

ead. l. 11. Ἀριθμὸς) Sic Horatius — *Nos numerus sumus.* Euripid. Tr. 476. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀληθῶς χαρακτήρ) An ἀληθῆς; GUYET. Posses quidem cum Guyeto ἀληθῆς legere. Sed mutatione nihil opus est: nam si recte dicitur ἡ πᾶν τρυφή, τῆς ἄγαν φιλονεικίας, & multa similia, quae hoc Dialogo iam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτήρ quoque non dicatur, aequè ac Latine, *qui vere, vel revera est character*, causae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μή-της & similia vel Lexica habeant, & supra etiam in Iud. Voc. § 11, ὡ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθῆς mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριον, quod illico opponitur. REITZ.

ibid. Χαρακτῆρ) Χαρακτῆρα esse notam, imaginem impressam vel insculptam, hoc Luciani loco, alioque mox c. 44 occurrente, item ex Philone, Aristotele, aliisque, monet Iac. Elfen. ad Hebr. I, 2. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Αἰσχίω) Ad Ἰπρία refertur. GUYET.

ibid. Θηρίων — δυσκλινδονίστων) Simias intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus ἀποφρ. cap. 17 hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφύμῳ κληδονίσματι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco ὀνομασθῆναι mutari velit in ἱρα-θῆναι. Sed neque nominare infausti ominis res licet, ut lupum &c. Ceterum ad hanc matutinam deformitatem obiectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *serenos dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos.* GESN.

ead. l. 2. Πρωίας ὥρας — δυσκλινδ.) Ex L. est illud πρωίας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. Δυσκλινδονίστων autem ex W. & Ven. utraque. SOLAN. Non dubitavi vulgatam reiicere, cum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum Solan. vel uno Cod. teste id factum voluit: versionem itaque similiter a me mutatam haud sinistre interpretabitur Gesner. qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat, *ante horam primam*; nec poterat aliter. Verum etsi μία pro πρώτῃ alibi inveniar, apud Lucian. nondum observavi. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν ὑ-ψηλόν) Haec, ut multa alia, in hoc opusculo nec sana existimo, nec digna, quibus operosam faciam medicinam. Sed pro κάρον, κάρα legendum existimo. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐρυθραίνειν) Sic scribitur & mox c. 41. versus fin. ubi & ipsa Fr. cum rel. ἐρυθραίνουσιν habet, non ἐρυθρ. REITZ.

Pag. 303. l. 8. Βραχὺ τῷ μετώπῳ) Frontem enim angustam veteres suspiciebant. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀρδοεαφῇ) Quidni *purpurea* intelligamus? ἄνθος enim Graecis non minus, quam Latinis, *stos* audit purpureae, sive purpureae succus optimus, i. e. maxime saturatus, ut *stos lactis* vocatur, quod pinguiissimum est in eo. Sicque mox ipse *vers. fin. huius cap. πορφυρεὺν ἄνθος ἐπιφοινίζει*. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio, i. e. id, quod purpura iam tinctum, vocatur floridum, propter laetum & florum similem colorem. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπὲρ τοῦ δεκεῖν γεγυμνωσθαι) Fluctuabam, cum priore interprete putarem, negationem excidisse, verendumque adeo hunc locum, *ne nudaee esse videantur*. Atque hanc rationem subiiciebat illud *eis πρόφασιν* obtentui & excusationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres, ne nudaee dici possint, quae vestimentum quaecunque habeant. Sed re accuratius perpenſa, nihil mutandum censeui. Tribuit ipsis consilium, velle videri nudas, & tamen etiam obtentum, praetextum, excusationem, diverso nimirum respectu: volunt videri nudaee sui similibus lascivis, moechis; obtentum quaerunt apud virum, apud severiores &c. GESN. Si Gesner. vidisset μὴ in Cod. quodam esse, recepiſſet, credo, quia suspicionem suam, illud excidisse, confirmatam invenisset. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia *ἐς πρόφασιν δεκεῖν γεγυμ.* non satis commodè procedit sine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, sine summa necessitate, videar. REITZ. Si ex bono alioquin libro est illud μὴ, recipiendum omnino censeo. GESN. in *Addend.*

ead. l. 15. Μαζῶν, οὓς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας) Huc pertinet locus Anacreontis Od. 20, καὶ ταινίῃ δὲ μαστῶν. L. Bos. Conf. *Ἑτ. Δ. XII.* Vox μαζῶν autem poetica est, ut permul-tae aliae in hoc opusculo, quo grandius, ut putat, loquatur. SOLAN. Noh quidem repugno Solano, μαστῶν legere iubenti in margine Iuninae, ut *infr. Dial. Meretr. XII ante med.* Verum quia nulla ed. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipse Solan, a se dissentit in nota: quod cum nunc demum videam, *infra l. c. disquiram*, ac de differentia, quam inter μαζὸς & μαστὸς tradit Th. Magist. agam. REITZ.

ead. l. 17. Ἡρτημέρας) Sic omnes edd. At O. & M. ἡρτημέ-ρους, quod observari utique meretur. SOLAN. Γυναικας intel- lige. Guyet. At iam, dicas, cum ἡρτημέρους habeamus ex duobus Codd. nihil opus erit ad γυναικας referre. Sed recte con-

struxit Guyet. vulgatam, per hypallagen non insolitam: sic enim fere & ἐπιθέμενος construitur, ut Alciph. III, 1, p. 276, τὴν χεῖρα δὲ τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης — ἐπιθέμενος, quod suo loco etiam apud Nostrium videbimus. Sic ἐξηρτημένος τὴν πήραν in Vitar. auct. c. 7 pr. habuimus. Certe Long. Past. II, p. 42, πήραν ἐξηρτημένος, & Alciph. pag. 360, aliique dixere: nec non ἐπικείμεαι eadem ratione construi solet supra apud Nostrium. Alex. c. 3, ἐπικείμετος κόμην πρόσδετον. Sic ἀπέχυσται τὴν αἰδῶ Alciph. 360 f. Ideoque vulgata hinc aliisque bene multis defendenda maneat intacta. REITZ.

Pag. 304. l. 1. Περὶ καρποῖς καὶ βρ. δράκ.) Ὅφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide Menandri fragm. p. 146, & Poll. v. Ἐπικάρπιοι etiam ὅφεις apud Philostr. p. 931. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξοδοί) De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, v. Casaub. ad Theophr. Char. 339. SOLAN.

ibid. Καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρέβων τοὺς γεγαμηκότες, ὧν ἐνίον οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὄνματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα) Lucus iste est mutilus, si quid in his video, & post γεγαμηκότες ponenda est hiatus nota. Nam Κωλιάδαι & Γενετυλλίδες non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelotypia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint, aut tale quid: γεγαμηκότες, καὶ εἰς τὰ τεμένη φοιτήσεις τῶν θεῶν, ὧν ἐνίον &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. PALM. Πᾶς θεός) In omnibus nostris libris πᾶς θεατὴς legitur, quod cum sequentibus pugnare, optime observavit Palmerius, ubi pro spectatoribus, Deas habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θεός: videtur enim respicere ad illud Menandri, — Ἐπιτρέβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ μάλιστα τοὺς γήμαντας: αἰεὶ γὰρ τινα Ἄγειν ἑορτὴν ἐστ' ἀνάγκη a Strabone laudatum L. VII, p. 297 ed. Par. SOLAN. Etsi Solani emendatio minus violenta, & probabilior, quam Palmerii & Bergleri, quam statim subiciam; nondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constet, quid Lucian. reliquerit, tum quia versionem Gesneri, quae spectatores retinuit, immutare nolim. Bergler. autem ad Alciph. III, 11, ubi is scribit, καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπείσάγουσα θεοὺς — ποῦ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἰδρύσω Κωλιάδας ἢ Γενετυλλίδας, ita commentatur: Coniungit haec nomina & Aristoph. in Nub. v. 52, ubi itidem rusticus de similiter morata uxore conqueritur — & in Lysistrata initio, ubi dicitur, mulieres festinare, si vocentur ad eiusmodi

Veneros Deos, ἡ'ς Πανός, ἢ' πὶ Κωλιάδ', ἢ'ς Γενετυλλίδος.
Nec non Lucianus in Amor. (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hisce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano sic lego: εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θεᾶς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων &c. vertoque: statim e domo egressiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum Infelices illi viri nec ipsa sciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas.
In edd. locus est corruptus, quae, — εὐθὺς — ἔξοδοι. καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμ. — quasi spectatorum, nescio quorum, ignorent eiusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri potest; sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc Palmerius; sed quaedam excidisse putans, de suo addit totas septem voces. Sunt autem Κωλιάς & Γενετυλλίς epitheta Veneris, ambo secundum quosdam veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt. Mens igitur Luciani satis apparet, & Solani correctio iam eo magis placet. REITZ. Non dubito, quin ad Menandri locum respexerit auctor, recteque adeo Solanus coniecerit. Forte utrumque servandum, θεατῆς & θεᾶς, cui omittendo θεατῆς occasionem dedisse potest. GESN. in Addend.

ibid. Γεγαμηκότας, ὧν) Hic aliquid deesse videtur. GUYET. Certe aliquid deest, si ὧν ὀνόματα ad spectatores referendum: at si emendatio in θεατῆς facta fuerit, nihil hic deerit. REITZ.

ead. l. 14. Ὡν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες) Nihil certius Palmeriana suspitione. Quomodo supplendum videatur, quod deest, interpretatione indicavimus, nempe εἴτα θεᾶς προσαγορεύουσαι ἅπιασι, vel simili modo. GESN.

ead. l. 15. Κωλιάδας) Huius Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφλύστῳ; vide Εὐν. c. 6, Strab. IX, p. 398 D. Vide & Pausan. p. 2, 1. De Dea Schol. Aristoph. ubi sacra Cereri faciebant mulieres Athenienses. Vid. Polyæn. Strat. I, p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Εἰ τύχοι) Formula, εἰ τύχοι, valet exempli gratia, & verti potest commode, ut puta. Quemadmodum vulg. Interpr. I Corinth. XV, 38, ita etiam Glossarium. Occurrit praeterea in Toxari c. 4 fin. L. Bos. Loquendi formula satis obvia, non tamen ubique valet exempli gratia. Quin & si usus posceret alibi significat, ut ap. Herodian. VII, 3, 4: μᾶλλον δὲ καὶ πρόκλησις δέδοτο συνοφάνταις, εἰς τὸ — κινεῖν πράγματα προγονικά, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωστα. Sic etiam in Nostro de Merced. cond. cap. 3, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοντας, recte Gesner. convertit, si res ita ferret. Hic tamen recte redditur exempli gratia. REITZ.

ibid. Γενετυλλίδας) Genetyllis Veneris cognomina sunt ap. Aristophanem: de quibus vide Pausan. in Atticis. COGN.

Pag. 305. l. 1. Δυσέρωτα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι) Quis ille κῶμος, quae commissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de Deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δῦσερος ille Deus Comus fuerit. GESN. Sed vid. Scholiast. qui ad Paridem refert. REITZ. Omnium minime de Paride cum Scholiaste vet. accipiam. Endymion, & Lunae ad illum κῶμος s. commissatio magis placebit, ut in rebus incertis, si quis conferre velit scenam enarratam a Luciano Ἰευδομ. c. 39. GESN. in *Addend.*

ead. l. 4. Εὐθύ) Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est maior: nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθὺς adverbialiter ponitur, modo εὐθύ. Εὐθὺς ita positum habuimus modo, pr. huius cap. Et c. 3, item cap. 18 f. Item cap. 12 pr. & Quom. Hist. cap. 40, Lexiphan. cap. 10, & infra Toxar. 32, Hermot. 33 ter, & cap. 38. Sic Alciphron. II, ep. 3 f. Γλυκέριον εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς — φέρον. Et I, 1, p. 6; sed εὐθύ rursus infra hoc cap. 42 f. apud Nostrum. Item supra cap. 8 & 23, & Hermot. cap. 74. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθὺ sequente consonante scribatur, εὐθὺς sequente vocali, vel eiusmodi consona, cum qua s sine cacophonia coniungitur. REITZ. Nimis generaliter differentiam inter εὐθὺς & εὐθύ negavi; sed aliquanto melius de eodem scripsi ad Gall. 1. Licet multa habeam, ubi confundantur: quae, si licebit, praemittam Indici Graeco seorsum edendo. IDEM in *Add. & Corrig.*

ead. l. 5. Μακρὰ λουτρά, καὶ πολυτελὲς μὲν καὶ ἡδεῖα τράπεζα) Domi statim longa balnea, & sumptuosa ac suavis mensa. Sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἡδεῖα; Repone ex Mf. καὶ πολυτελὲς γὰρ Δία τράπεζα, & sumptuosa per Iovem mensa. GRAEV.

ibid. γὰρ Δία) Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἡδεῖα videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris: malo tamen illud γὰρ Δία, quam καὶ ἡδεῖα vulgatum. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπογεύονται) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Διηγούμεναι) Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. SOLAN. Poteest defendi διηγούμεναι. Solent enim mulieres noctes, & somnia prae-

fertim, narrare in conviviis, quae forte ἐτερόχρωτας ὕπνου aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & εὐσταθοῦς βίου, de quibus hic agitur, ἀπλότητος εὐνὴν γέμουσαν; Itaque sollicitor putare, non esse ab auctore διηγούμεναι, sed una syllaba minus διηγούμαι. Quo in genere facilius peccari, per compendiarium scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Noctefne super haec enarro, & somnos cum diverſi ſexus corpore captos, & cubile muliebri mollitie plenum?* &c. GESN. Si ex Mf. est διηγώμεθα, quod in var. Lect. ex marg. A. i. proferatur, illud adoptaverim prae coniectura mea διηγούμαι, quae eandem ſententiam efficit. IDEM in *Addend.*

ibid. Τὸς ἐτερόχρωτας ὕπνου) Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? GUYET. Interpretes, *diverſorum corporum ſomnos.* Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima eſt ipſa puellae ſui.* An de colore feminarum intelligendus Lucianus? MENAG.

ead. l. 13. Λουτροῦ) Conſule Caſaubon. ad Lamprid. Commod. cap. 2. SOLAN.

ibid. Ἐστὶ) Ἐχει legendum videtur. Sic interpretes. GUYET. Nimirum *opus habet*, Benedictus & Obſop. Sed potiore iure Guyetus quaeſiſſet, num *opus habet*, pro opus illi eſt, ſatis Latinum eſſet? Et ſi ἔχει ſubſtituit, ſaltem *χρείαν* vel *χρέος*, pro *χρεῖος*, adderet: at iſthoc voluit: verum nihil iſthac emendatione opus eſt, cum *χρεῖος τινος*, i. e. *indigus alicuius rei*, probum ſit, ut aliis testimoniis docet Budaeus in Commentt. erſi male exponit *χρεῖος* in loco Philonis, quod merito correxit Steph. Theſ. T. IV, p. 612. REITZ.

Pag. 306. l. 1. Εἴτ' οὐ δίκαιος) Refertur ex Menandro execratio in Promethea, quod feminas finxerit: ſed verſus, qui Iambi ſunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confuſione turbati, hoc qualicunque modo diſponi poſſunt:

Εἴτ' οὐ δίκαιος προſπεπατταλεγμένος
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο δ' οὐδ' ἐν
Ἀγαθόν. ὃ μισεῖν οἴμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκας ἐπλασέν, ὃ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μιαιρόν. γαμῆ τίς ἀνθρώπων; γαμῆ
Λάθριος. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίας. καὶ γαμηλὴ
Λέχει μοι χῆδος ἐντροφῶν. εἴτ' ἐπιβουλαὶ
Καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσοι, χαλεπώτατος

Lucian. Vol. V.

Pp

Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

In versu tertio pro vulgato γίνετ', ex Basileensi scripsi γίνετ'. In quinto quoque ἐπλασεν, non, ut vulgo ἐπλασσει, scribendum. Septimum & octavum non habere suos numeros, palam est; at iis restituendis ita, ac a Menandro profecti sunt, ego non sum. IENS. Locum integrum Menandri apponere operae pretium est, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditissimus:

Εἴτ' οὐ δικάως προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδ' ἐν
Ἀγαθόν; ὃ μισεῖν οἴμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκ' ἐπλασσειν ὧ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μιᾶρὸν γαμεί τις ἀνθρώπων, γαμειῖ;
Λάβριοι τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμῖαι, Λάχης,
Γαμηλίῳ λέγει δὲ μοι χὼς ἐντρυφῶν,
Καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτῃ
Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Promethea

* Clavibus affixum ad rupes Caucaſi?

Et Lampas tantum, nihil aliud boni,

Ei ſacratur? Quod omnes credo Deos odiſſe,

Mulierem finxit. Proh Dii immortales,

Gentem impuram! Uxoremne quiſquam ducit? Uxorem?

Deinceps enim occultae ingraunt cupiditates, o Lache,

Et geniali lecto illudens adulter,

Et veneficia, & morborum graviffimus

Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Versionem huius ῥήσεως, & textum ipſum, edimus, ut ab Anonymo eruditiffimo exhibitus eſt in Emend. in Menandri & Philem. fragmenta p. 95 & 96. Notas etiam accipe: — [Locum hunc ex Luciano petiſſum non ex Grotii recenſione, qui in omnibus hic erravit, ſed ex noſtra edidimus, una cum verſione. Clericus nihil hic de ſuo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, pingunt, ille erudite tranſtulit, ſcribunt. Nihilne audiverat de Parrhaſii tabula apud Senecam in Controverſiis? nihil de Euanthis apud Achillem Tatium? Verſu ſecundo Grotius ſic interpolavit,

Τί γίνετ' αὐτῷ; λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδ' ἐν

Ἀγαθόν.

Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit vir magnus: neque enim γίνεται re-

pertum est Graecis unquam significat : neque *facem* reperit Prometheus, sed ignem. Sententia est, quam nos in versione expressimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἄγωνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis ἐν Προμηθεΐσις, in *Promethei festo*, celebrabatur. Vide accuratissimi Meursii Graeciam feriata in ΛΑΜΠΙΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso Menandri loco. Ex his autem colligas, solam Lampadodromiam Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia. Mox versu quinto, apud Lucianum est, Γυναῖκας ἔπλασεν, unde Grotius refinxit γυναῖκας ἔπλασεν nos opinor melius Γυναῖκ' ἔπλασεν unicam enim formavit, non plures. Idem versu quarto, δ' μισεῖν δ' οἶμ' interposuisse δ' ait, ad sensus connexionem. Atqui illud δὲ iam verum sensum, qui a me erutus est, impedit & corrumpit. Versus autem sequentes sic interpolavit:

Μάλ' ἄθλιος λοιπὸν γὰρ αἱ πιθυμῖαι
Γαμηλίῳ τε μοιχῶς ἐντροφῶν λέχει.
Εἴτα δ' ἐπιβουλαί, φαρμακεῖαι, καὶ νόσων
Χαλεπώτατος φθόνος, μεθ' οὗ ἤ πάντα τὸν
βίον γυνή. —

Μάλ' ἄθλιος dicit se dedisse, pro λάθριος, quod nullo sensu legatur. Sed veteres edd. habent λάθριοι. Unde nos pro καὶ, Λάχνης personam substituentes, cetera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam reformavimus. Illa tantum εἴτ' ἐπιβουλαί, prorsus eiecimus; quia & metro obstitissent, & impedirent, quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam inconcinne prorsus Grotium postrema illa cum cauda protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in soloeisum incidisse τὸν πάνυ, qui νόσων χαλεπώτατος φθόνος ex coniectura edidit: hoc enim proinde est, ac si Latine diceret, gravissima morborum invidia.] — Hinc δαδούχος Prometheus apud Philostr. 602. SOLAN. * *Clavibus*) Sic scripserat Solanus, pro *clavis*, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare editionem istius Anonymi, sive Phileleuth. Lipsiensis consului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne, qui sic verterit, an Solanum, qui id non monuerit. Si autem tantis viris sic semel peccare licet, mihi iam decies ita aberrare per festinationem licebit. REITZ.

ibid. Εἴτ' οὐ δίκαιος) In tot diversis coniecturis ac disputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n. 195 fragmentorum Menandri dedit post H. Grotium Io. Clericus) nihil

nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de coniecturis eruditorum hominum suum cuique iudicium permittere. Passim metro laudari viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. GESN. Aliter quidem dividit hos versiculos Iens. in plurisque edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum Solani sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi iam ad senos pedes redacti erant in ed. P. & apud Menandr. quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. REITZ.

ead. l. 3. Καὶ γένετ') Lege καὶ γίνετ'. GUYET. Quod Guyet. monet, id edd. I. P. aliaque iam habebant recte: & quia video, id saepe ab eo fieri, eiusmodi supervacaneas admonitiones potius omitemus; quia si quid vet. edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in variantt. Lectt. annotamus. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ μισεῖν) An sic? ὁ μισεῖν δ' οἱμ' ἄπ. τ. θεός. Γυν. ἔπλασσαν; GUYET. Ὁ μισεῖν οἱμ' Fl. Fr. B. 2. P. S. In Ven. utraque inferitur δὲ post δ, prave. SOLAN.

ead. l. 5. Γυναικ') Emendatio Anonymi, cuius rationem vide in eius Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. SOLAN. In versione feminam pro feminas dedi, quod Gesner. non aegre feret. Cetera eius ad vulgatum textum conversa non attigi, quia incertum, quomodo is emendandus. REITZ.

ibid. Ἐπλασσαν) Ἐπλασεν W. uti Grotius volebat. Reliqui libri omnes ἔπλασσαν, quod & servandum. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ — Λάχης) Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. SOLAN. Τὸ deerat in edd. Inferuit Solan. & Λάχης quoque addendum adscripserat, non sat idonea auctoritate: ideo non addidi, sed aliquid deesse facile patet, quia quiaque tantum pedum est versus. REITZ.

ibid. Ποιπὸν γὰρ ἐπιθ.) An sic: τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμῶ καὶ καὶ μοιχὲς ἐντροφῶν γαμηλῶ λέχει; GUYET.

ead. l. 8. Γαμηλίω) Ante legebamus male καὶ γαμηλ. Delevit καὶ Solan. & eius loco δὲ inferuit post λέχει. REITZ.

ead. l. 9. Εἴτ' ἐπιβουλαί) Εἴτά τ' ἐπιβ. Post τὸ ἐπιβουλαί aliquid deesse videtur. GUYET.

ibid. καὶ φαρμακῆαι) In ed. P. hic versus ita inchoabat:

Εἴτ' ἐπιβουλαί. Et χαλεπωτάτων faciebat initium versus sequentis. Grot. volebat Εἴτα δ' ἐ. φ. κ. νόσων. REITZ.

ibid. Δὲ νόσων ἐχ — τὰ τη.) Prima vox ab Anonymo inserta; sequentes mutatae ab eodem. SOLAN.

ead. l. 11. Διώκει) Confer supra hoc Dial. cap. 22 f. & Hermot. cap. 77. REITZ.

ead. l. 15. Ὑδατι λιτῶ) In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῶ καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. BOURD.

ibid. Καὶ χιτωνίσκον καὶ χλαν.) In laude pueri, cum aqua deterfit somnum, inquit, τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις σύρραψας, ἀπὸ τῆς πατρῷας ἐστίας ἐξέρχεται, *sacram chlamydem humeralibus fibulis adstrinxit, paterna domo egreditur*. Chlamys fuit vestis militaris, non puerilis. Dein cur sacra dicitur? Haec mendosa sunt, quae ex Codice Ms. sic refinges: καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις σύρραψας, & *uniculam laenam in humeris fibulis connectens*. Χλανίσι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λεπτόν. Sic Demostheni κομψὴ χλανὶς καὶ μαλακὴ χιτωνίσκοι exprobrabantur. Vide Gell. 1, 5. Forte autem in dialogo nostro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. Mox idem Codex rectius, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντῶντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων, *neminem obviorum ex adverso adspiciens*. Vulgo ἀπάντων, frigide. GRAEV. Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις) Ἀπτεα legebatur τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις π. Ego scripturam Mss. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπωμίαις περόναις) Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus vestem πόρπη stringebant: quod a Salmasio dudum observatum est ad Tertul. de Pallio 116. SOLAN. De differentia περόνης & πόρπης vid. etiam Spanh. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas eiusd. p. 559. REITZ.

Pag. 307. l. 1. Κάτω κεκυφώς, καὶ μηδένα τῶν ἀπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων) Si quid mihi credis, lector, leges τῶν ἀπαντῶντων, non τῶν ἀπάντων, id est, occurrentium: meliore multo sententia. PALM. Emendationem Palmerii firmant Codd. W. & L. Vid. Iambl. p. 44. SOLAN. Ἀπαντῶντων) Sic fere videretur dare voluisse *Iunt.* spiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν constituit finem versus, ac τῶν initium facit sequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut correctores omissam syllabam non animadvertant. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς Μουσικοῦ) Scil. οἶκον, ut Aristoph. Lysistr. v. 1064, ἥκει' οὖν εἰς ἐμοῦ τημερον. Noster Hermot. c. 32, εἰς Πλάτωνος, ac saepe alibi. Vid. not. Solani ad p. 3, T. I, ubi εἰς διδά.

σκάλου, non eis διδασκάλους Nostro dici solere, contra Bourdelotium probat. Sed satis iam exemplorum dedit L. Bos de Ellipsi. v. οἶκος, neque haec vulgaria hic repeterem, nisi in transitu inquirere iuvaret in haec Alciphronis I, Ep. 12, pag. 48, ἔς τε ταπήτων τινῶν ξηνικῶν καὶ ἐφειστρίδων κατακλινεῖς· ubi pro ἔς τε Berglerus legi vult ἐπὶ τε. Sed vulgata videtur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινάς; verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At apud eundem I, 18 pr. ἀκούω γὰρ σε λοιδοροῦ, (vel potius λυρωδοῦ) γυναικὸς ἔρᾶν, καὶ ὡς ἐκείνης φθαιρόμενον. Ubi posteriora vertuntur, & ad illam itiones damnosas instituendo, nam φθειροσθαι significatum abeundi habere, probatum erat Ep. 13, p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit Bergler. ὡς ἐκείνην. Verum possit etiam pro ὡς, ἔς legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Et si enim ὡς Attice pro εἰς vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τοῦ οἴκου exponendum servarem. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς) Multo malim φιλοσόφου, ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adiunctum φιλόσοφος esse. Iucundius etiam cadere sic iunctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. GESN.

ead. l. 15. Εἰθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλλος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον) In Mf. legitur ἐγκονίσται, quod frequentius est illo: utitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici κονίωμα. Est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. Dein unctae palaestrae, & ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum. Nota sunt omnia de athletico pulvere. GRAEV.

Pag. 308. l. 2. Ἰδρωτές) Haec Luciani Berglerus componit cum Alciphr. I, Ep. 34 f. Sed quia non magni momenti, non repetam. REITZ.

ead. l. 6. Σωφροσύνην ἡσπάσαντο) Conf. supra Abdic. cap. 18. Adde Alciphr. III, Epist. 24 f. οἷόν ἐστι — σωφροσύνην ἀσπάζεσθαι. REITZ.

ead. l. 9. Ἠδίους ὕπνου) Ὑπνους plur. num. ne mireris. Dixit & Long. Past. I, pag. 27, τῶν ὕπνων ἐξέθορον. Ut poetas omittam. Adde mox cap. 49. REITZ.

ead. l. 12. Τῶν ὀμμάτων βολαί) Supra quidem cap. 3 eadem phrasis, sed aptiore loco: est enim ibi, ἰλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαί. Alciphr. III, 1, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστι κυανανγής. Herodian. I, 7, 9, ὀφθαλμῶν τε γὰρ ἀρθμίαι καὶ πυραί.

Ἰσις βολαί. Verum si recte dicas, *vel caecus hoc videat*, quidni & *caeca oculorum acies* dicatur? REITZ.

Pag. 309. l. 1. Ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν) Respexit ad Oden Sapphus, a Catullo Latine redditam. MENAG. Vide Catullum p. 112 & 113. KUSTER. Immo fontem ipsum adeas, in fragm. Sapphus, apud Longinum. SOLAN.

ead. l. 7. Νόσος) Anglic. νόμος ἐπι-φάύσειν αὐτῷ. BOURD. in Schol. Ἀλγῆμα) Hiatus ille, qui in ed. Cler. est, non suppletur ex ulla collatione: quare eum sic exhibeo, qualem inveni. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Κωφὴν) Ἀν κούφην; videbimus in Addendis. REITZ. Pro κούφην facit, quod sit epitheton solitum: pro κωφὴν vero, quod mortui dicuntur turba silentium, quodque adeo mortuum non possumus rogare, quis sit. Et quia de mandatis ultimis praemittit, videtur iis opponi taciturnitas mortui; eoque vulgatum defendi potest. Prius tamen fere magis arripet. IDEM in Addend.

ead. l. 4. Συνεξέπνευσε) Correxerat Solan. συνεξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque editionem inveni, quae sic habeat. REITZ.

ead. l. 6. Μεσίτην) Fuit, cum μεσίτην mallem, ut Dianae simulacrum, quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo: nondum enim de Dianae signo sermo est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁρέστην ἐλαυνούσας ποιῶν) Delphis obsessus Furiis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cuius consilio vincens reversus est Argos. Has vero Furias placans vocavit Eumenidas apud Aeschylum. COGN. Ex Orest. Eurip. adscriptum in marg. Ald. 1. Wess. REITZ.

ibid. Ἐλαυνούσας ποιῶν) Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 311. l. 1. Ἀφρὸν ἀπέψα) Ἀφρὸν τ' ἀπέψα. GUYET. Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἐτημ.) Ex Euripide restituimus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem: postremam etiam depravarant B. 2. & P. Euripid. Iphig. Taur. 311. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ ἀλλήλων) Ita est in Quom. Hist. c. 12, Ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, *pro me pugnantem*, & alibi passim. De hoc significatu praepositionis Ὑπὲρ, exponendo per *pro* & *propter*, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Iac. Elsner. ad I Epist. ad Corinth. XV, 29, ubi βαπτίζομενος Ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. REITZ.

ead. l. 7. Τὰς ἐπιστολάς) De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *literae*. Ita apertissime Alciphro. II, Ep.

4 pr. 'Ὡς διεπέμψα μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπιστολάς, εὐθὺς ἀνέγνων. REITZ.

ead. l. 10. Τὸ γὰρ &c.) Eurip. Iph. T. 598—603. SOLAN.

Pag. 312. l. 7. Τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου) Conf. supra Demon. cap. 1. REITZ.

ead. l. 10. 'Ὡς ἀληθῶς) Conf. si operae videtur, supra Le-xiph. c. 22, de Salt. c. 2 m. Alexand. 61. Et ὥς ἀκριβῶς Her-mot. c. 56. Ac Bergler. ad Alciph. I, Ep. 30 f. REITZ.

ibid. Σοφῶν) Callimacho tribuit Stobaeus, apud quem prior versus non exstat. Vid. Grot. Flor. 477. SOLAN.

Pag. 313. l. 2. Σωκράτης σοφώτατος) Oraculi hoc de Socra-te ἐγκώμιον habuimus etiam supra, de Salt. § 25 pr. Habebi-mus rursus infra in Rhet. praec. § 13. REITZ.

ead. l. 5. 'Ὅς ὑπὸ μιᾷ χλ.) Vide B. πρᾶσ. c. 15, & quae illic a me annotata sunt. SOLAN. Alludit ad id Alciph. I, Ep. 38, p. 176, scribens: ἀλλ' ὑπὸ τοῦ μὲν ἡγάπα κοιτωμένη χλανί-σκιον. Ubi Bergler. adductis his Luciani verbis notat, male po-steriora a Benedicto conversa esse, qui sub una eademque patris chlamyde, quasi illa chlamys patris nescio cuius fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex eius Sympol. affert, ulterius legenti. Philostr. Epist. 44, ἦν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τὴν τρίβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης &c. Addo Corn. Nep. Alcib. cap. 2: Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. Namque eum in-duxit commemorantem, se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit. REITZ.

ead. l. 9. Ἐρχιος) Quis est ille Erchius? Xenophon puto, de quo Diogenes Laërtius, Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱός, Ἀθηναῖος, τῶν δ' ἡμῶν Ἐρχιεύς. Nempe poëtae Ἐρχιος est, qui alias Ἐρ-χιεύς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχεῖα dabit Meursius in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praesertim Xenophon-tis locum respexisse videtur Callimachus, (inter cuius frag-menta sedem CVII huic assignavit Bentleius) qui habetur Memor. Socr. I, 29 seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & suillo, ut ibi vocatur, Euthydemī amore Cri-tiam revocare Socrates voluerit. GESN.

ead. l. 10. Ἐράοιτε) Angl. ἐρώοντε. BOURD.

ead. l. 12. Εἶνεκα) Poëticum esse aiunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Nostrium infra de Dea Syr. cap. 14, καὶ Σεμιράμιος εἶνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, &

Ionibus familiare τὸ εἶνεκα pro ἔνεκα, ut Hippocr. S. I, Aph. 3, & passim. Herodot. εἶνεκεν p. 2 bis, & seqq. ubivis. Sed & Attici scriptores ita interdum enuntiant. Th. Mag. Ἐνεκα, καὶ εἶνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ ἔνεκα. Adde Noftrum de Dom. c. 8. Quod W. autem εἶνεκεν habet, nihili est: κακὸφρων enim hic foret propter duo sequentia in r terminata. Nam ἔνεκε & ἔνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita ἔκευεν καὶ invenio in Inscript. quam exhibet Montfaucon in Diar. Ital. pag. 43 f. ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. In alia vero pag. 38, ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ, ut alia obvia omittam. Ἐνεκε tamen sequente vocali non scriberem. REITZ.

Pag. 314. l. 3. Αἰδῆς μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζήλουντας. eis δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας τὸ ἀφθαρτον) Sic recte Mf. Coelum post terram eos excipit, qui istis rebus student. Ad meliorem vitam morientes praemium virtutis consequuntur incorruptibile. Vulgo sine sensu legitur, οἱ δὲ ἀμείνον ἀποθανόντες, & vertitur, qui meliori fato morientes, tanquam alii essent, quam de quibus in praeced. verbis loquitur. Ne dicam, ἀμείνον ἀποθανεῖν Graecis nihil esse, nec id significare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. GRAEV.

ead. l. 4. Eis δὲ ἀμείνονα βίον) Ita W. P. & L. quod in impressis est, οἱ δὲ ἀμείνον. SOLAN.

ibid. Ἀμείνον ἀποθανόντες) Angl. Cod. ἐν δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. BOURD.

ead. l. 8. Φρονοῖν) Sic Ven. utraque. In reliquis & in ipso M. φρονοῖεν, corrupte. SOLAN. Ὅ, τι φρονοῖν legendum suaderet series orationis, etsi libri omnes φρονοῖεν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut, quid ipsi sentiant, iudex pronuntiet, an suam ut sententiam, suum iudicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vel a describente, in φρονοῖεν mutari φρονοῖν, praesertim cui Attica forma φρονοῖν pro communi φρονοῖμι, non satis esset familiaris. Sed iam bene sic dederat Aldus, a quo operae posteriores, & interpretes, male recesserunt. GESN. Φρονοῖν) Quod Solan. noster sic monuit corrigendum, id etiam Gellnerus tam sponte, quam ex Aldina sua recte vidit; cumque res ipsa flagitet, non haesitavi in deferenda vulgata φρονοῖεν. REITZ.

ead. l. 16. Θηραμένης — Κόθορρος) Vide Xenoph. ed. St. pag. 273, 11, & Plut. in Nicia. Aristoph. etiam, cuius Scholiastes haec verba Luciani affert, 278 A. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. Ὁ Κόθορρος) Cum edd. κόθορρος haberent, ego
Lucian. Vol. V. Q q

Κοθ. maiore litera exaravi, monitus ab Scholiast. Aristoph. ad Ran. v. 1001, ubi ait: Θηραμένης — Κῆρος δὲ ἐλέγετο εἶναι, καὶ Κόθορος. Λουκιανὸς Ἐρωσιν· Ὡς καὶ ἔγωγ' ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνάτῳ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκείνος δὲ Κόθορος &c. Quae illi cum nostro Scholiast. conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomenkum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. REITZ.

ead. l. 5. Γάμοι) Facete ludit in nuptias Menand. in fragm. 10, Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακὸν, ορίσθαι malum hominibus sunt nuptiae. Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur: vid. Aristoph. Av. 132; & Evang. Matth. XXII, ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιστολαὶ de una epistola Alciph. L. 2, 4 pr. Conf. & Nostrum Dial. Meretr. VII, & alibi non semel. REITZ.

ead. l. 8. Παιδεραστεῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις φιλοσόφοις) Davif. (quem consulendum in marg. iussit Hemsterh.) ad Cic. Tusc. Disput. cap. 34 observat, ad Platonis impuritatem hic alludere Lucianum. Cum turpia sint, quae in Phaedr. & Sympof. de amore scripsit ille philosophus, qui παιδερασταὶς nimis amicum se praebuit, ut Tertullian. de Anima, eius verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobrat: adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impuritas. Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota Davissii, ubi tamen addit Augustin. de Civit. Dei L. 2, cap. 14, & Apul. de Habit. Doctr. Plat. pag. 610, qui eius de amore sententiam vitio vacare aiunt. REITZ.

Pag. 316. l. 1. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ παιδρὸς ἀναπιδήσας, προῖει σφόδρα σοβαρῶς) Sed Ms. ἱλαρῷ προσώπῳ παιδρὸς, quod quis non amplectatur? Atheniensis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate. GRAEV.

ead. l. 2. ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ) Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen interpretes; nec male. BOURD. ἱλαρῷ scribentem Bourdelotium reliqui; nec enim semper eius festinantem calamum corrigere volui, quod nec Hemsterh. facere vidi. REITZ.

ead. l. 5. Τάπινικια) Perperam in novissimis edd. legitur, ἱστιάσαντος αὐτοῦ τὰ πινικια, pro quo recte in antiquioribus τάπινικια. IENS.

ead. l. 15. Μελιτίδην) Margitem innuere opinor. Vide tamen, quae de hoc fatuo leguntur apud Aristoph. p. 258 D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & Aelian. V. H. XIII, 15, & consule ibi notas: perperam in ed. Ter-

maefiana legitur Μελιτιάδ. SOLAN. Scholiastae locus, ad quem remittit Solanus, est Aristoph. Ran. v. 1021, ubi inter alia Μελιτίδην δὲ τὸν εὐνὴν dicit, eumque παρὰ τὸ μέλι sic dictum ait. REITZ.

ibid. Κόροιβον) Idem Scholiastes l. c. E. SOLAN.

Pag. 317. l. 5. Τοῦ παιδραστοῦ) Florent. Cod. τοῦ παιδραστοῦ. BOURD.

ead. l. 12. Κλίμακα) Si non tangendi copia est, cho, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema linea amare, haud nihil est. Ter. Eun. III, 2. Linea ἀντὶ τοῦ βαθμοῦ, pro gradu sumitur. Vide Donat. & Nonnii σύμμικτα. VORST. Sic Philemon. fr. 65: Ὁρῶσι πάντες πρῶτον, εἴτ' ἐθαύμασαν, ἔπειτ' ἐπεθεώρησαν, εἴτ' εἰς ἐλπίδα Ἐνέπεσον οὕτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρος. SOLAN.

Pag. 318. l. 2. Εὐδὺ) Eodem redire, legasne εὐδὺ, ἢ εὐδὺς, vid. supra ad c. 42, & alibi dictum. REITZ.

ead. l. 7. Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.) Ex Mf. refinge: αἱ γὰρ φανεραὶ μετὰ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν. Vocat oscula, & improbae manus pertrectationes αἰσθητά. Vulgo μετὰ omittitur. GRAEV.

ead. l. 15. Εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προομιαισάμενος κατὰ τὴν κομικὴν αὐτὸ ἐπάταξεν) Interpres: dum ducto a humoribus exordio iuxta Comicum ipsum percussit. Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud Diogenem Laërtium in vita Cleanthis: φησὶ δὲ ὁ ἑκάτων ἐν ταῖς χρεαῖς εὐμόρφου μαιράκιον εἰπόντος, εἰ ὁ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστριζεῖ, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηρούς τύπτων μηρίζεῖ, ἔφη μὲν, σὺ μὲν τοὺς διαμνηρισμούς ἔχεις μαιράκιον Hecaton autem in Chrys inquit, formoso adolescente dicente, si in ventrem percussit γαστριζεῖ, etiam in femina verberans μηρίζεῖ, inquit Cleanthes, tu quidem, o adolescens, habes interfeminales pulsationes. Nimirum μηρίζειν est inter praetextata verba, de παιδραστοῖς vide quae notavit vir & amicus summus Aeg. Menagius ad hunc locum, & Paul. Leopardus Emendat. XVII, c. 32. GRAEV.

ibid. Κομικὸν) Quis hic Comicus sit, nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. SOLAN.

Pag. 319. l. 1. Μετεωρολόχαι) Vid. Pr. l. 7. SOLAN.

ead. l. 2. Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους) Alciph. I, Ep. 34 pr. Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνὸς τις ἐγένου καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Ubi Bergler. haec Luciani adducere non est oblitus: item ex Dial. Charont. Merc. & Mort. ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρῦς) ἐπῆρκεν. Aliaque, ubi da-

ta opera eiusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis ap. Athen. VI, pag. 224, eos ait *supercilia supra capitis verticem habere*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐρωτικός γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης) Ipse Socrates apud Lucianum in Auctione philosophorum, παιδεραιστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. MENAG. Sed confer, quae modo ad c. 49 pr. dicta. Item quae ad c. 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπήτο) Similiter Martialis lib. XI, Ep. 44, *Aetacidae potior levis amicus erat*. Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. MENAG.

ead. l. 8. Δέγμενος) Homer. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 9. Μεσίτης ἦδον) Lege μεσίτης. GUYET. An μεσίτης; MENAG. Polinissimus Menagius emendat μεσίτης. Nihil verius. Supra c. 27, φίλιος μεσίτην τράπεζαν παραθέμενοι. IENS. Μεσίτης Cod. Ms. Ox. & W. uti emendare iusserat Menagius. In omnibus impr. μεσίτης, prave. SOLAN.

ead. l. 12. Μηρῶν &c.) Tragici cuiuspiam versiculus. GUYET. Tragici cuiuspiam aut Comici versiculus. MENAG. (Iambicus enim trimeter est, sive senarius: nam Καλλίων facit initium versus sequentis. REITZ.) Neque, hoc unde sit, scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen Plut. 1337, 2. Socrates apud Xenophontem in Συμπ. amicum Achillis, non amasium, fuisse probat pag. 523, l. 40 ed. Steph. Apollodorus etiam Achillis amasium vocat III, p. m. 97 B. SOLAN.

ead. l. 13. Κομαστὴς) Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his, qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. Theocrit. Eidyll. 3. COGN. Ille certe apud Theocritum Idyll. 3 κομαστὴς Amaryllidis amorem aperte prae se fert. GESN.

ERRATA.

Pag. 243. l. 17. ὀνομάσεις, l. ὀνομάσεις.

Pag. 262. l. 6. ἀπαναστὰς, l. ἐπαναστ.